

Giới thiệu Anh Đứng Ở Nơi Sâu Thẳm Của Thời Gian

Convert: ngocquynh520

Editor: Thu Lệ (c1-c4), Den (c5- hết)

Độ dài: 105 chương

Couple: Ôn Cảnh Nhiên x Ứng Như Ước

Vào một ngày trong một cuộc phẫu thuật thì Ôn Cảnh Nhiên là người mổ chính, mà người bệnh lại là bà ngoại Ứng Như Ước.

Cũng vì sợ gia tăng áp lực cho anh nên trước khi tiến vào phòng phẫu thuật, Như Ước đặc biệt lạnh nhạt nói anh không cần căng thẳng.

Khi đó, Ôn Cảnh Nhiên chỉ rủ mắt xuống nhìn cô một cái mà không lên tiếng. Sau đó, không khí trong phòng mổ ngưng trọng lặng ngắt như tờ. Sau khi kết thúc, Ôn Cảnh Nhiên dựa vào cạnh tường, lúc Ứng Như Ước chạm vào đôi tay lạnh buốt của anh, kinh ngạc ngẩng đầu nhìn anh.

Anh khẽ cười một tiếng, tự giễu: "Có chút căng thẳng, sợ em khóc."

Trong sinh mệnh của bạn đã từng xuất hiện một người như vậy chưa, gặp được anh giống như vượt qua những vì sao và biển rộng.

Bạn đang đọc truyện *Anh Đứng Ở Nơi Sâu Thẳm Của Thời Gian* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Mở đầu

Viện y học bệnh viện trực thuộc đại học A, thành phố A.

Hành lang khu nội trú có chút vắng lạnh, đầu cuối chỉ có một chùm ánh mặt trời chiếu vào dọc theo cửa sổ. Chùm ánh sáng này xuyên qua những dây thường xuân xanh biếc nối tiếp nhau bên cửa sổ.

Tiếng bước chân của cô cứ rõ ràng dọc theo đường đi.

Mãi cho đến cuối hành lang, Ứng Như Ước mới dừng lại trước cửa phòng bệnh bên trái, liếc nhìn khung cửa —— số 16 khu một khoa ngoại.

Cô gõ cửa phòng một cái rồi đẩy cửa vào.

Đây là một phòng bệnh đơn giản, thiết bị đầy đủ ngay ngắn. Liếc mắt nhìn qua, màu trắng trong phòng bệnh khiến ánh mặt trời chiếu xuống càng thêm sáng rõ, an bình nhưng tĩnh lặng.

Ứng Như Ước thu hồi tầm mắt, ánh mắt rơi vào bệnh nhân đang tựa vào gối lật sách trên giường.

Vị bệnh nhân này là ông trùm bất động sản tiếng tăm lẫy lừng của thành phố A bị ung thư dạ dày. Sau khi nằm viện, căn phòng bệnh số 16 này lập tức giống như phòng tiếp khách, mỗi ngày nghênh tới tiễn đi không ít nhân vật mà trước kia chỉ có thể nhìn thấy trên tạp chí tài chính – kinh tế.

Như Ước đã từng nghe y tá phòng bệnh này nói thầm với nhau, nói ông không phối hợp với việc điều trị. Dù tình hình thân thể ngày càng sa sút nhưng vẫn không quên được công việc, không thiếu được xã giao, ngăn cũng không ngăn được.

Bởi vì bệnh tình càng ngày càng gay go nên thời gian phẫu thuật được sắp xếp vào đúng hai giờ chiều mai. Bác sĩ mổ chính là chuyên gia từ Viện y học bệnh viện trực thuộc đại học S do bệnh nhân mời tới, hôm nay đúng lúc cô thay ca nên đã bỏ lỡ cơ hội chạm mặt với vị bác sĩ này.

Chờ Ứng Như Ước đi tới đứng lại trước giường bệnh, đang muốn mở miệng nói chuyện thì trong nhà vệ sinh của phòng bệnh đơn chợt vang lên tiếng nước chảy róc rách khiến cô liếc mắt nhìn qua. Ánh sáng nơi khe cửa có thể nhìn thấy bóng dáng thon dài của một người đàn ông.

Ánh mặt trời chiếu qua cửa sổ thông gió sau lưng anh khiến mặt đất sáng chói.

Ứng Như Ước thu hồi tầm mắt, thả bệnh lệ trong tay xuống, điều chỉnh lại vẻ mặt nhìn bệnh nhân cười cười: "Ông khỏe chứ, tôi là bác sĩ gây mê - Ứng Như Ước."

(*): Những quy định khi phẫu thuật

Tiếng nói vừa dứt, tiếng nước trong phòng vệ sinh cũng dừng lại.

Lỗi tai của Ứng Như Ước không tự chủ cũng hoạt động theo, dùng một chút, không nghe thấy trong phòng vệ sinh truyền ra tiếng động gì nữa mới tiếp tục nói: "Bởi vì ngày mai phẫu thuật cho nên tôi tới hỏi tình trạng cơ bản của ông một chút, xin hỏi ai là người ký giấy cam kết?"

Thấy bệnh nhân mặt lộ vẻ nghi ngờ, Ứng Như Ước mở bệnh lệ ra, đọc lại nội dung phẫu thuật thông thường đã được thông báo trước đó.

Chờ đến khi nói xong, lời của cô chuyển một cái, trong giọng nói vốn có chút lạnh lạnh bỗng mềm mại vài phần: "Bởi vì trước ông có tiền sử bị bệnh cao huyết áp nên mức độ nguy hiểm khi dùng thuốc mê để phẫu thuật là khá cao."

Về mặt bệnh nhân vẫn kiên nhẫn nghe có chút nặng nề gật đầu một cái, khóe miệng mới vừa nhếch lên cũng hơi trầm xuống, tầm mắt lướt qua Ứng Như Ước nhìn về phía người đàn ông chẳng biết đã đứng sau lưng cô từ lúc nào: "Tôi nên nghe theo lời cậu."

Ứng Như Ước nghe tiếng nhìn lại.

Bóng dáng anh như cắt cả không gian màu trắng trong phòng bệnh thành mấy mảnh, người đàn ông đứng sau lưng cô một bên bả vai bị ánh mặt trời bao phủ, chiếu xuống khiến áo sơ mi màu lam nhạt của anh hơi tỏa sáng.

Anh cúi đầu, đang thông thả ung dung lau khô tay.

Ngón tay của anh thon dài, khớp xương rõ ràng, đường vân hơi nhạt, ngay cả trên tay da cũng hơi trắng. Anh tùy ý lật ống tay áo lên, đường cong lúc ngón tay hơi cong lên làm cho Ứng Như Ước thiếu chút nữa không dời mắt được.

Đây là một đôi tay của bác sĩ ngoại khoa.

Đáng vẻ khi cầm dao phẫu thuật của đôi này sợ rằng mấy cô gái trong phòng giải phẫu suốt ngày la hét mình tay không(*) cũng sẽ bị say mê.....

(*): Người cuồng tay đẹp

Dù sao, ngay cả cô cũng không cách nào may mắn thoát khỏi.

Có lẽ là nhận thấy được tầm mắt nóng bỏng của cô rơi vào trên tay của anh, Ôn Cảnh Nhiên dừng động tác sửa sang ống tay áo lại, nhẹ nhàng cài nút tay áo. Thấy cô bị nút tay áo phản xạ ánh mặt trời chói mắt, anh lững thững bước lên trước lấy đi cả bộ bệnh lệ trong tay cô.

Ứng Như Ước bị phản xạ ánh mặt trời chiếu vào khiến cho hoa mắt, cô nhăn mày đưa tay đoạt lại bệnh lệ. Ngón tay mới vừa đụng vào ống tay áo xoắn lên của người đàn ông đã bị anh cầm, hơi lạnh lẽo từ đầu ngón tay của cô truyền thẳng đến tim, một cảm giác nguy cơ vô hình chạy lên từ dưới gót chân.

Cô nâng mắt, ánh mắt đông lạnh đối diện với tầm mắt đang cúi xuống của anh thì lập tức lộ vẻ sợ sệt.

Ánh sáng trong mắt của anh bị ánh mặt trời chiếu thành những đốm nhỏ nhỏ, giống như những chiếc lá trên cây ngô đồng rơi xuống, trong phút chốc khóa lại toàn bộ lực chú ý của cô.

Ứng Như Ước còn chưa kịp dời tầm mắt thì anh đã buông tay cô ra, đôi tay đẹp hơi quá đáng đó đã trả bệnh lệ mới vừa rút đi trong tay cô lại trước mặt cô.

Khóe môi Ôn Cảnh Nhiên hơi chút nụ cười, giọng nói lại cực kỳ mát lạnh: "Đã lâu không gặp, cô đàn em khóa dưới."

Đúng vậy, đã lâu không gặp.

Dù thế nào, Ứng Như Ước cũng không nghĩ ra, bác sĩ mổ chính của ca phẫu thuật đầu tiên trong kỳ thực tập lại là —— Ôn Cảnh Nhiên.

Bạn đang đọc truyện *Anh Đứng Ở Nơi Sâu Thẳm Của Thời Gian* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1-2

Edit: Thu Lệ

Đêm khuya, sân bay yên tĩnh trống trải.

Sau khi cúp điện thoại, Ứng Như Ước đẩy vali hành lý từ cửa quốc tế số 2 đi thẳng một mạch về hướng Đông.

Dưới bóng đêm, tất cả bảng hiệu đều bị đèn xe chạy tới chạy lui chiếu vào có chút chói mắt. Cô cúi đầu, đi thẳng đến trạm dừng số mười mấy mới nhìn thấy chiếc xe hơi màu trắng đang dừng bên trạm số 15.

Bóng dáng của Ứng Như Ước vừa xuất hiện trong kính chiếu hậu thì Chấn Chân Chân(*) đã phát hiện ra cô. Cô nàng xuống xe, tay chân lanh lẹ giúp đỡ Như Ước bỏ hành lý vào cốp sau, trong lúc đó vẫn không quên oán trách: "Cậu nhét cái gì trong vali vậy, sao nặng thế?"

(*): Tên gốc: 甄真真 Hán – Việt: Chân Chân Chân, nhưng từ chân đầu tiên có nghĩa là thẩm định, còn 2 từ chân phía sau có nghĩa là chân thực, sau khi tham khảo ý kiến của một ss biết tiếng Trung và tra từ điển thì nó còn có 1 nghĩa Hán – Việt nữa đó là Chấn, nên mình để tên là Chấn Chân Chân nhé, chứ để Chân Chân Chân nó ngộ quá!

Ứng Như Ước vừa đóng cốp sau vừa nghiêm túc dọa cô nàng: "Tiêu bản của thân thể người."

Chấn Chân Chân ghét bỏ "Ồ" một tiếng, thúc giục cô mau lên xe.

Ra khỏi cầu vượt của sân bay, lúc này Chấn Chân Chân mới nghiêng đầu nhìn cô một cái: "Sao cậu lại trở về? Bọn mình đều tưởng cậu sẽ ở lại thành phố A."

Ứng Như Ước và Chấn Chân Chân là bạn học cấp hai, cấp ba. Cấp hai thì cùng ở ngoại trú, cấp ba thì ngủ với nhau, tình bạn sáu năm tốt đến nỗi hai gia đình cũng có qua lại với nhau. Đến thời kỳ đại học, Chấn Chân Chân d/đ;ł;q;d dốc lòng muốn làm nữ cảnh sát nên thi vào trường cảnh sát, còn Như Ước thì rời thành phố S đến thành phố A học y.

Mặc dù bình thường ít gặp mặt nhau, nhưng tuyệt đối không làm ảnh hưởng đến tình bạn bè vững bền mấy năm qua của các cô.

"Cậu ở đây, tớ còn có thể đi đâu?" Ứng Như Ước trả lời.

Chấn Chân Chân dĩ nhiên biết cô đang nói đùa, thuận theo trêu ghẹo: "Xem ra gia thật sự cương chiều người ta ba mươi năm như một ngày nha."

Đèn đỏ ngay giao lộ, xe dừng lại trước vạch kẻ đường.

Ứng Như Ước móc mấy cục kẹo trái cây từ trong túi ra, lột một cục rồi đút vào miệng cô nàng: "Cậu biết tớ không có dã tâm làm nữ cường nhân mà, như vậy quá mệt mỏi. Nhà ở đây thì dĩ nhiên phải trở về."

Chấn Chân Chân ngâm kẹo, có chút ngong nghịu lắm bảm: "Tớ còn tưởng rằng cậu nhớ thương đàn anh Ôn đẹp trai nhất trần đời kia chứ."

Ứng Như Ước dùng động tác bóc giấy gói kẹo trong tay lại, thuận tay đập một cục kẹo qua: "Tớ và anh ấy không quen."

Chấn Chân Chân tay vội chân loạn lấy được cục kẹo trái cây kia, sau khi nghe tiếng kèn liên tục thúc giục phía sau mới vội đạp chân ga, thuận miệng lên tiếng: "Dạ dạ dạ, dung mạo cậu xinh đẹp, cậu tự biết tính toán."

Dứt lời, cô nàng liếc nhìn đồng hồ hiển thị thời gian phía dưới đồng hồ vận tốc, vỗ đầu một cái, nhớ tới một chuyện suýt nữa bị cô quên mất: "Lát nữa tớ phải mang bữa ăn khuya tới đài đồng nghiệp trực đêm, cậu ngồi máy bay lâu như vậy có muốn đi ăn chút gì đó với tớ không?"

Ứng Như Ước che lỗ mũi đã hơi bị viêm từ khi xuống máy bay, ồm ồm đáp: "Người cũng đã ở trên xe cậu, đương nhiên là muốn làm gì cũng được."

Vì vậy, giữa đường hai người vòng qua hẻm sau đại học S đến chợ đêm.

Đêm đã khuya nhưng chợ đêm vẫn đèn đuốt sáng trưng như cũ. Những quán ăn nhỏ hai bên đường bày nửa con phố, trước mỗi sạp đều treo bóng đèn sáng ngời, mọi người thăm thỉ nhao nhao cực kỳ náo nhiệt.

Ứng Như Ước không có khẩu vị gì nên ngồi chờ trong xe. Nhìn cô nàng đĩnh đạc ngồi trên ghế gỗ ven đường tán gẫu với ông chủ, dáng vẻ quen thuộc này hình như là khách quen ghé thường xuyên.

Cô chống trán, có chút mệt mỏi lười biếng đếm mấy ngọn đèn đường trên phố.

Đếm đếm, ánh đèn đường nơi xa dần dần mờ hồ thành mấy vầng sáng. Ứng Như Ước vươn tay chỉ vào hư không, mới vừa nheo lại để nhìn cẩn thận hơn thì ánh sáng nơi khúc mắt lướt qua ngoài cửa sổ có một bóng dáng thon dài đang dần dần đến gần.

Cô chợt nhận thấy, tập trung nhìn.

Bóng dáng đó đang đi vòng qua đầu xe, dưới ánh sáng chói mắt cũng không thấy rõ mặt của anh, áo sơ mi cũng bị ánh đèn mờ lung làm lu mờ màu sắc, nhưng lại khiến Ứng Như Ước cảm thấy vô cùng quen thuộc.

Cô vô ý thức ngồi thẳng dậy, ánh mắt men theo bóng dáng của anh.

Dường như người bị nhìn chằm chằm cũng nhận ra điều gì đó đột nhiên xoay đầu lại. Đôi mắt sâu thẳm âm u giống như cây đèn cầy mới vừa dập tắt trong đêm khuya, vẫn còn mang theo một đốm lửa nhỏ chống lại tầm mắt của cô xuyên qua tấm thủy tinh trước đầu xe.

Rõ ràng..... Rõ ràng khoảng cách ở giữa kính trước xe tối mù nhưng Ứng Như Ước lại cảm thấy đôi mắt kia giống như có thể xuyên thấu tất cả.

Trong mắt hoàn toàn trống rỗng, ngoại trừ thời gian vẫn trôi qua thì mọi thứ dường như dừng lại.

Trong nháy mắt đó, tất cả tiếng động xung quanh dần dần đi xa, toàn bộ thế giới của Ứng Như Ước yên tĩnh không tiếng động.

Một giây.

Hai giây.

Ba giây.....

Cuối cùng anh cũng dời tầm mắt đi, bước lên dừng lại trước Land Rover phía bên kia đường.

"Phù." Lúc này Ứng Như Ước mới thở ra một hơi, có chút sợ hãi vỗ ngực một cái. Mới vừa rồi có một giây, cô cho rằng người đó sẽ dừng bước lại, sau đó đi tới trước cửa sổ xe bên này của cô.

Vậy mà sự thật chỉ giống như một hồi sợ bóng sợ gió.

Ánh sáng tối như vậy, chắc anh ấy..... Không thấy rõ đâu nhỉ?

Cô không nhận được quay đầu.

Ôn Cảnh Nhiên đứng trước đầu xe xách theo hộp giữ ấm, đang cúi đầu gọi điện thoại. Lúc mở cửa xe, cửa xe tự động cảm ứng mở khóa ra bằng điều khiển, đèn led của chiếc Land Rover xinh đẹp lóe lóe.

Ứng Như Ước cũng không nhận được nháy mắt một cái, ánh mắt hoa lên, Chấn Chân Chân nhào tới bên cửa xe giống như một chú chim sẻ, vừa cầm bữa ăn khuya vừa gọi to tên của cô: "Ứng Như Ước, ở trước mặt tớ mà cậu còn nhìn người đàn ông khác hả?"

Cũng trong lúc đó, chiếc điện thoại di động cô đặt trên hộp điều khiển chợt rung lên vù vù.

Màn ảnh sáng lên, đột nhiên nhảy ra ba chữ —— Ôn Cảnh Nhiên.

Da đầu Ứng Như Ước tê rần, theo bản năng liếc mắt nhìn.

Ôn Cảnh Nhiên cầm điện thoại vốn đang muốn lên xe bỗng quay đầu lại, đúng lúc đó Chấn Chân Chân lại mở rộng cửa xe ra một cái, nên anh đã nhìn thấy cô.

——

Khoảng hơn một tiếng sau, rốt cuộc cũng về đến nhà.

Ông cụ Ứng vẫn luôn thích yên tĩnh, từ sau khi nghỉ hưu khỏi bệnh viện thì dọn nhà đến Ngự Sơn có cảnh vật thanh tịnh đẹp đẽ.

Tuy rằng Ngự Sơn thật sự là một nơi an dưỡng tuổi già rất tốt, chỉ đáng tiếc khu biệt thự Ngự Sơn cách nội thành khá xa, gần như cận kề ngoại ô, giao thông không được thuận tiện cho lắm.

Chấn Chân Chân ngừng xe ở ven đường, hạ cửa sổ xe xuống liếc nhìn căn biệt thự tối đen giống như đã chìm vào cơn ngủ say trước mặt, chọc chọc Như Ước: "Cậu về đã nói với ông nội chưa? Tớ thấy hình như ông ấy đã ngủ rồi....."

"Ông nội không thức đêm được." Như Ước cởi dây an toàn ra, vừa đẩy cửa bước xuống xe vừa nói: "Tớ sẽ gọi điện thoại cho dì Hoa, nhờ dì ấy xuống mở cửa là được."

Chấn Chân Chân xuống xe theo, ân cần mở cốp sau lấy hành lý cho Như Ước, đưa cháo gà hoàng thánh cố ý mua tới cho cô, sau đó đỏ mắt chờ mong nhìn cô.

Ánh mắt ấy giống như một con cún nhỏ thèm thường khúc xương..... Như Ước nhìn thấy mà rợn cả tóc gáy.

Cô vội vàng lui về phía sau một bước kéo dài khoảng cách, cảnh giác hỏi: "Cậu muốn làm gì?"

Chấn Chân Chân cắn môi ném ánh mắt quyến rũ qua, đáng vẻ cô nàng vốn rất đáng yêu, lúc làm những động tác này không hề có một chút xíu xấu hổ nào, sau khi không nhéo đến nỗi Ứng Như Ước cũng không có cách d/đ;l;q;d nào chống đỡ, lúc này cô nàng mới cẩn thận mở miệng hỏi: "Tớ chỉ tò mò cậu và bác sĩ Ôn....."

Cô nàng dừng lại một chút, thấy Như Ước cũng không có phản ứng gì quá lớn mới nói tiếp: "Kể từ sau khi tốt nghiệp trung học cậu đã d/đ;l;q;d vô cùng kiêng dè bác sĩ Ôn, mới vừa rồi nhìn thấy anh ấy cũng giống như chuột nhìn thấy mèo vậy..... Có phải cậu có chuyện gì gạt tớ không?"

Dứt lời, sợ cô hiểu lầm, Chấn Chân Chân lại vội vàng dựng thẳng ngón tay thề: "Tớ chỉ lo lắng cho cậu, sau đó..... Thuận tiện nhiều chuyện chút thôi."

Câu hỏi trong dự liệu.

Lúc còn ở trên xe, nhìn thấy đáng vẻ muốn nói lại thôi của Chấn Chân Chân thì Như Ước đã sớm đoán được cô nàng sẽ không kiềm chế được mà đặt câu hỏi.

Ứng Như Ước cau mày trầm tư chốc lát, nghiêm trang trả lời: "Còn nhớ đêm tốt nghiệp, chúng ta đều uống say đến rối tung rồi mù không?"

Chấn Chân Chân lập tức gật đầu như gà con mổ thóc: "Nhớ nhớ, lớp phó bị ngộ độc rượu, một đồng người chúng ta đưa cậu ấy đến bệnh viện. Đêm đó thật đúng là khéo, đúng lúc đụng phải bác sĩ Ôn vừa phẫu thuật xong."

Ứng Như Ước vẫn nhớ đêm đó, lúc cô mất hết hồn vía là anh sắp xếp hết cho tất cả bạn học, là anh làm hết tất cả thủ tục, là anh đã giúp cô thu dọn cục diện rối rắm này.

Anh giống như chúa cứu thế từ trên trời giáng xuống, khiến cô khắc sâu ấn tượng đến nỗi cả đời này cũng không thể quên được.

Nhưng mà.....

Ứng Như Ước thờ dãi: "Ngay đêm đó, thiếu chút nữa tớ đã cưỡng bức anh ấy."

Bạn đang đọc truyện *Anh Đứng Ở Nơi Sâu Thẳm Của Thời Gian* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2

Đột nhiên biết được bí mật nhiều năm của Ứng Như Ước, đồng chí Chấn Chân Chân liên tiếp gặp ác mộng trong một đêm.

Mới đầu, trong mộng vẫn là hình ảnh năm đó lần đầu tiên cô đi theo sau lưng Ứng Như Ước gặp được Ôn Cảnh Nhiên, nháy mắt lại mơ thấy đêm tốt nghiệp, bác sĩ Ôn mặc áo khoác trắng đứng dưới ánh đèn lạnh lạnh lẳng lẳng nhìn Như Ước, cuối cùng dứt khoát dừng lại ngay hình ảnh Như Ước Bá Vương ngành thương cung bác sĩ Ôn.....

Sợ hãi đến nổi chảy mồ hôi lạnh ròng ròng.

Chấn Chân Chân mở mắt nhìn trần nhà trên đỉnh đầu một hồi lâu, lòng bàn tay ướt đầm mồ hôi hơi lộ ra mấy phần lạnh lẽo.

Cô ổn định lại hơi thở, toàn thân đầy mồ hôi lạnh từ trên giường bò dậy gọi điện thoại Như Ước.

Ứng Như Ước đang cùng ông cụ Ứng sửa sang lại vườn hoa nhỏ của ông, liếc mắt nhìn ông cụ đang ngâm nga bài hát với tâm trạng vô cùng vui vẻ một cái, vừa lấy bao tay dính bùn xuống vừa nhận điện thoại.

Không chờ cô mở miệng đã nghe Chấn Chân Chân ở đầu bên kia bắt đầu kể khổ như cây đậu: "Đại Bảo Bối! Tiểu Diễm Diễm! Chấn Chân Chân tớ từ sau khi tốt nghiệp trường cảnh sát, ngay cả phần tử phạm tội hung ác nhất cũng chưa từng sợ, kết quả tối hôm qua sau khi đưa cậu về nhà xong tớ đã gặp ác mộng cả đêm."

Ứng Như Ước vào nhà tùy tiện để bao tay lên kệ đựng đồ vật trên cửa, bụng sửa tưới đi Hoa mới chuẩn bị đi tới ban công, ngồi xuống ghé xích đu được phủ nệm êm, lúc này mới lên tiếng nhắc nhở: "Tối hôm qua là cậu nhất định muốn biết."

Chấn Chân Chân cắn môi dưới, biết vậy chẳng làm.

Cô nào có biết Ứng Như Ước tránh bác sĩ Ôn như tránh rắn rết là bởi vì đã làm chuyện không thể nói với người ta chứ!

Nhận thấy bên kia trầm mặc, Ứng Như Ước cúi đầu uống miếng sữa tươi, mỉm cười hỏi: "Chuyện này đã hù dọa cậu?"

Chấn Chân Chân ngồi xếp bằng ở giữa giường, bởi vì ngủ không ngon nên vòng xanh đen quanh mắt rất rõ ràng. Cô ngáp một cái, giọng nói đầy oán hận: "Còn không phải sao, hai ta cũng coi là cùng mặc một cái quần d/đ;lq;d mà lớn lên. Tình bạn mấy chục năm, tớ thật sự không biết cậu uống say sẽ mãnh liệt như vậy....."

Khóe môi Như Ước hơi nở nụ cười, cô giờ cổ tay xem đồng hồ, làm bầm: "Tối hôm qua, từ đáng vẻ giật mình trợn trắng mắt như rút con ngươi ra ngoài của cậu là tớ đã biết cậu khiếp sợ đến mức nào rồi."

Dừng một chút, cô cúi đầu quơ quơ ly sữa trong tay: "Thời gian vẫn còn sớm, cậu còn có thể bổ sung thêm mấy giấc mơ nữa đấy. Tớ uống sữa xong rồi đi lát nữa còn phải đi luyện công buổi sáng với ông nội."

Nghe ra vẻ bất đắc dĩ rõ ràng trong giọng nói của Như Ước, Chấn Chân Chân hả hê cười hai tiếng: "Tớ nhớ lúc trước ông nội Ứng đặt mua biệt thự ở Ngự Sơn là bởi vì bác sĩ Ôn cũng ở đó đấy, cậu đi luyện công buổi sáng cũng phải cẩn thận đừng để gặp bác sĩ Ôn nha."

Ứng Như Ước trừng mắt nhìn, khẽ hừ một tiếng: "Sợ không thể như ý của cậu rồi, theo như tớ được biết, đa số thời gian bác sĩ Ôn đều ngủ trong bệnh viện."

Chấn Chân Chân là hội viên cao cấp của hiệp hội ngoại giao, nghe mẹ Chấn nói cô và Ứng Như Ước trở thành bạn tốt là bởi vì đáng về xinh xắn của Như Ước.

Xinh đẹp đến nỗi ngay cả Chấn Chân Chân, một người rất ghét tụi trẻ còn nhỏ mà trưởng thành sớm trong trường học mà mỗi ngày tích cực đúng lúc đi học tìm cô ấy chơi; bằng lòng chia phần chocolate mình yêu thích nhất cho cô ấy ăn, lúc điên cuồng nhất là mỗi ngày đòi tổ chức sinh nhật là vì có lý do để mời Như Ước tới nhà chơi.....

Mặc dù đoạn lịch sử đen tối đó đã không còn cách nào nghiên cứu, nhưng theo sự hiểu rõ bản thân mình nhiều năm qua của Chấn Chân Chân, độ chân thật..... Rất cao.

Cho nên, năm đó lần đầu tiên Chấn Chân Chân nhìn thấy Ôn Cảnh Nhiên ở nhà Như Ước thì giật nảy mình. Căn cứ vào nguyên tắc phù sa không chảy ruộng ngoài cô đã không ít lần tác hợp cho Như Ước với bác sĩ Ôn.

Nhưng mà năm đó, bác sĩ Ôn vẫn còn là học trò của ông cụ Ứng. Ứng Như Ước chẳng qua chỉ là một thí sinh vì lý tưởng phấn đấu đại học thuộc khoá này mà thôi.....

Về phần tâm địa gian xảo và tâm tư thiếu nữ muốn tác hợp cho hai người cũng chỉ có mình Chấn Chân Chân biết.

Trong lòng Chấn Chân Chân hơi tiếc hận, cô rất coi trọng bác sĩ Ôn và Tiểu Như Ước của cô có thể kết hợp thành chuyện tốt, nhưng thực tế luôn là làm cho người ta thất vọng không thôi.

Sau khi cúp điện thoại.

Như Ước cầm điện thoại di động ngẩn người hồi lâu, cho đến khi ánh mặt trời ảm áp chiếu xuống khiến mí mắt nóng lên, cô mới lấy lại tinh thần, uống một hơi cạn sạch sữa tươi rồi thay giày chuẩn bị ra cửa.

Sau khi về hưu, Ứng Vinh Tranh vẫn duy trì thói quen luyện công buổi sáng, một khi ở nhà, Như Ước nhất định phải cùng luyện với ông, từ trước đến nay chuyện này không thể thương lượng.

Mỗi khi được nghỉ, bạn cùng phòng la hét phải về ngủ đến khi trời đất mù mịt thì Như Ước có phần than thở hậm mộ.

Người nhà họ Ứng ít ỏi, từ tổ tiên đã như vậy rồi.

Vốn dĩ Như Ước còn có một anh trai, đáng tiếc bởi vì sức khỏe không tốt nên năm bảy tuổi không thể cứu sống được. Sau đó lại có Như Ước, tuy ông cụ rất thương yêu cô nhưng chưa bao giờ cưng chiều, từ nhỏ đã yêu cầu cô rất nghiêm khắc.

Bất kể là thành tích học tập hay tố chất cơ thể.

Cho dù sau này ba mẹ Như Ước ly hôn, ba mất sớm thì ông cụ cũng không vì nguyên nhân này mà có bất kỳ buông lỏng nào với cô.

Thấy cháu gái làm việc đến nỗi khăn lông cũng có thể vụn ra nước rồi, lúc này Ứng Vinh Tranh mới phát tay một cái ý bảo Như Ước đi qua bên cạnh nghỉ ngơi một chút: "Ông thấy mỗi lần con tới đây, thể năng lại giảm đi một chút."

Ứng Như Ước lặng lẽ uống nước, không nói được lời nào.

Lúc còn thực tập ở bệnh viện trực thuộc đại học A, cô bận rộn đến nỗi ngay cả nghỉ ngơi cũng phải tranh thủ từng giây, làm gì còn có thời gian để rèn luyện thân thể.

Không nghe thấy Ứng Như Ước nói chuyện, Ứng Vinh Tranh quay đầu nhìn cô một cái, thuận miệng mà hỏi: "Sau khi trở về có dự định gì?"

Như Ước trầm ngâm chốc lát, trả lời: "Con nộp hồ sơ vào bệnh viện trực thuộc đại học S, đợi đến cuối tuần là có thể nhận được thông báo phỏng vấn."

Ứng Vinh Tranh khẽ nhượng mày lên, trong mắt hàm chứa ý cười: "Có tự tin như vậy?"

Đương nhiên phải có chút tự tin này.

Nhà họ Ứng là thế hệ y học, tổ tiên còn từng làm ngự y cung đình vinh quang một thời. Hiện giờ bức hoành còn treo trong phòng khách chính là phần thưởng lưu niệm do đích thân Hoàng thượng đề viết.

Xa không nói chứ gần thì phải thừa nhận.

Ông nội bà nội ba mẹ của Như Ước đều là những trụ cột làm nghề y, mưa dầm thấm đất từ nhỏ. Cùng ở trên vạch xuất phát, có thể xem như cô đã bước trước hơn người khác vài bước.

Nếu chỉ có vậy cũng không kêu ngạo một chút, thì cô cũng không gọi là Úng Như Ước rồi.

Như Ước thong thả ung dung vịn nắp bình, lúc ngẩng đầu lên cười đến cực kỳ rục rờ: "Ồ thành phố A không ai biết con, nhưng ở đây d/đ;l;q;d ai cũng biết con là cháu nội của ông. Nếu không có chút tài năng, con nào dám trở về làm ông mất mặt chứ ạ."

Úng Vinh Tranh bị mấy câu nói của dụ dỗ khiến tâm trạng rất vui vẻ, cười to mấy tiếng: "Con gái nhà họ Úng chúng ta nên có loại khí phách này."

Dứt lời, tựa như sực nhớ ra gì đó, vẻ mặt ông cụ Úng nghiêm nghị: "Không phải trước đây con nói muốn tắm suối nước nóng sao, thừa dịp còn chưa nhận chức thì đi tắm cùng ông già này đi. Sau này bận rộn rồi không còn thời gian đâu."

Úng Như Ước có chút bất ngờ liếc nhìn ông cụ: "Suối nước nóng?"

Sau khi về hưu, cuộc sống của ông cụ Úng vô cùng nhàn nhã.

Buổi sáng dậy sớm luyện công, tưới nước trồng hoa, phơi nắng mặt trời, chơi chim. Rồi vui vẻ nghiên cứu, tốn hơn mấy giờ đi phòng bếp làm mấy món ăn, nấu một nồi canh.

Nếu như hẹn bạn bè thì sẽ mời về nhà uống trà đánh cờ, hoặc hẹn nhau đến quán trà nghe hát giết thời gian.

Nói chung cuộc sống hiện giờ giống như mấy đại lão gia Yên Kinh thời Dân quốc, như vẽ trong khung, ngay ngắn rõ ràng.

Cái từ suối nước nóng được nói ra từ trong miệng ông cụ..... Thật sự có chút thời thượng rồi.

Úng Như Ước nghĩ ngợi một hồi lâu, có chút nghi ngờ hỏi: "Ông nội, hay là ông có bạn bè mở hội sở suối nước nóng mời ông đi cổ động hả....."

Ông cụ Úng không đồng ý nhìn cô một cái, ánh mắt ấy khiến Như Ước không tự chủ nắm chặt bình nước trong tay h.

"Không phải Cảnh Nhiên có lòng với con à?"

Giọng nói trầm thấp đậm đà của ông cụ Úng giống như một cái búa tạ đánh vào xương sườn bủn rụn nhất của Như Ước.

Trong nháy mắt, giống như bị đút một hộp nước chanh chua đến nỗi cả hàm răng cô cũng run lên.

A.....

Chết chắc rồi.

Thật sự là sợ điều gì sẽ gặp điều đó!

Bạn đang đọc truyện *Anh Đứng Ở Nơi Sâu Thẳm Của Thời Gian* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3

Edit: Thu Lệ

Mùa thu thành phố S ở phụ vực Hoa Đông(*) khá dài.

(*): Hoa Đông bao gồm Sơn Đông, Giang Tô, Chiết Giang, An Huy, Giang Tây, Phúc Kiến, Đài Loan và thành phố Thượng Hải, Trung Quốc.

Lá trên hai hàng cây bên đường phố đã rụng gần nửa, nhiệt độ đã bắt đầu giảm xuống từng ngày.

Trời mưa suốt đêm

Từ rạng sáng, nhưng giọt mưa vẫn liên tục rơi tí tách xuống đất đến sáng sớm mới ngừng lại.

Đêm qua, Úng Như Ước chê không khí trong lòng chút ngột ngạt nên mở gần nửa cánh cửa sổ ra, đến sáng sớm khi cô nghe tiếng mưa rơi vào khung cửa sổ dọc theo mái ngói thì tỉnh lại, dưới sàn nhà đã đọng không ít giọt nước mưa tròn xoe, ướt nhẹp một vùng.

Cô để chân trần giẫm lên sàn nhà ướt nhẹp, lúc đang muốn đóng cửa sổ, ánh mắt lại rơi xuống chiếc Land Rover màu trắng rất là bắt mắt đang đậu trong sân.

Đó là xe của Ôn Cảnh Nhiên.

Anh ấy đến sớm như vậy sao?

Sàn nhà có phần lạnh, không đợi cô mất hồn bao lâu đã có một luồng gió mát lạnh từ ngoài cửa sổ phất qua xương quai xanh của cô, cách đó không xa có nhánh cây bị gió thổi đung đưa, giọt nước đọng rơi tí tách cuốn theo lá vàng khô rơi xuống đầy đất.

Ứng Như Ước nhìn bầu trời âm u một chút, lúc này mới chợt phát hiện thành phố S đã sắp bước vào mùa đông.

Hội quán suối nước nóng có hơi xa, tọa lạc trên sườn núi Đông Cư gần thành phố Lân.

Phải đi thành phố S thông qua thành phố A với tốc độ cao gần hai giờ, giảm tốc độ khoảng mười phút nữa thì lộ trình mới đến núi Đông Cư.

Tối hôm qua, Ứng Như Ước biết hành trình thì sững sốt hồi lâu.

Bằng lái của cô thi lúc học đại học, nhưng từ khi nhận bằng lái tới nay cô chưa từng đụng vào tay lái lần nào nữa, hoàn toàn là một người có bằng lái nhưng không cách nào lên đường cái.

Đừng nói những năm qua một thân một mình cô ở thành phố A, cho dù lúc nghỉ có trở về thành phố S thì chỉ ở tại Ngự Sơn với ông cụ Ứng.

Nhưng ông cụ Ứng ra ngoài lại rất coi trọng rèn luyện thân thể, Carbon thấp bảo vệ môi trường..... Nên trong nhà để xe trống trải chỉ có một chiếc xe đạp lớn gần bằng tuổi cô.

Như vậy là cô cần đi nhờ xe.

Vậy xe nào là tiện nhất, rõ ràng chỉ có thể là xe của Ôn Cảnh Nhiên.....

Ứng Như Ước có chút chống cự.

Chỉ vừa nghĩ tới phải ngồi cùng với Ôn Cảnh Nhiên trong cùng một chiếc xe trong hai tiếng, cô đã cảm thấy khó thở như cổ họng bị ai đó bóp chặt vậy.

Nhưng dù có chống cự đi nữa cô cũng không dám để ông cụ phát hiện, chỉ có thể vừa nghe theo vừa làm bộ vui vẻ mà đồng ý.

Cho đến khi cô kì kèo mè nheo ngồi phía chỗ phía sau thì cuối cùng sợi dây kéo căng từ tối hôm qua tới giờ mới buông lỏng chút.

Cô dựa vào thành ghế, trong tay còn cầm sữa đậu nành Ôn Cảnh Nhiên mới đưa lúc nãy, nóng đến nỗi có chút phỏng tay.

Xuyên qua kính chiếu hậu, Ôn Cảnh Nhiên Như Ước từ lúc lên xe vẫn nhìn ra ngoài cửa sổ một cái, cúi đầu cài dây an toàn.

Lúc nổ máy thì sườn xe khẽ rung lên.

Kim đồng hồ bắt đầu làm việc, trong tiếng nhích nhở máy móc, giọng nói lạnh lạnh của anh đồng thời vang lên: "Phía sau có chặn đấy."

Ứng Như Ước vô ý thức nhìn về phía ghế ngồi bên kia, trên ghế nệm đang đặt một chồng chăn mỏng được xếp chỉnh tề, còn có một số..... Đồ ăn vặt.

Mặt Như Ước nóng ran lên giống như có ai đó đang nhìn cô chăm chăm vậy.

Cô mím mím môi, khẽ "Vâng" một tiếng, cúi đầu cắn ống hút.

Uống hết một ly sữa đậu nành khiến cô no căng bụng.

Mặc dù không buồn ngủ nhưng Như Ước nhắm mắt lại.

Ôn Cảnh Nhiên đang thảo luận bệnh lệ và phương pháp điều trị với ông cụ Ứng, giọng nói trầm thấp như tiếng đàn vi-ô-lông.

Ôn Cảnh Nhiên là học trò tâm đắc nhất của ông cụ Ứng.

Ông cụ Ứng theo nghề y cả đời, học trò rất đông nên không ít người có thiên phú, chỉ riêng có Ôn Cảnh Nhiên là học trò mà ông tán thưởng nhất.

Ngay cả khi bình thường ông cụ dạy Ứng Như Ước học thì hơn phân nửa đều lấy Ôn Cảnh Nhiên làm thí dụ.

Nghĩ tới đây, Ứng Như Ước không nhịn được khẽ thở dài.

Sao lúc trước cô lại trêu chọc anh chứ?

Mới đầu Ứng Như Ước chỉ giả vờ ngủ say, nhưng càng về sau chẳng biết đã chìm vào giấc ngủ thật từ lúc nào.

Chờ xe dừng lại thì cô mới mê mải mở mắt tỉnh lại.

Trên cửa sổ xe phủ một tầng sương trắng nhàn nhạt.

Cô giờ tay lên chùi đi một phần nhỏ, liếc mắt đã nhìn thấy bốn cột đá hình con rồng vừa to vừa hung dữ đang đứng sừng sững phun nước trước cửa hội quán suối nước nóng núi Đông Cự.

Ở thành phố S không có nhiều suối nước nóng, hội quán suối nước nóng trên núi Đông Cự là một trong những hội quán đặc biệt nhất.

Nó nằm trên sườn núi Đông Cự, không mở cửa cho người ngoài mà chỉ nhắm vào những nhân vật nổi tiếng quyền quý, là một hội sở hạng sang có tính bảo mật vô cùng tốt.

Nhưng ra đời trước, nổi danh và thần bí hơn nó chính là mấy miệng phun nước đang đứng trước cửa.

Mấy năm trước, trước khi mở hội quán suối nước nóng núi Đông Cự, đã đấu giá được bốn cột đá hình rồng trong một cuộc đấu giá mà mọi người tranh nâng giá, để trước cửa hội quán đón khách.

Lúc ấy đã đưa đến một trận xôn xao, càng giúp cho hội quán suối nước nóng núi Đông Cự hấp dẫn không ít sự chú ý, một chiến thành danh.

Ứng Như Ước còn nhớ rõ, vào buổi chiều năm đó cô thấy tin tức này đã chấn động một thời trên kênh tài chính - kinh tế.

Cô ôm đĩa trái cây núp trong góc sa - lon ăn dưa, thịt quả còn chưa nuốt xuống đã lẩm bẩm bình luận: "Tốn mấy triệu mua một pho tượng bằng đá để ở cửa đón khách, không phải Phú Nhị Đại(*) thì chính là nhà giàu mới nổi."

(*): Dùng để chỉ con của các gia đình giàu có thừa hưởng số lượng tài sản khổng lồ.

Người nào đó đang gọt táo nâng mắt nhìn cô một chút, giọng nói bình tĩnh: "Anh ấy tên là Ôn Thiếu Viễn, làm nghề phục vụ khách sạn gây dựng sự nghiệp từ hai bàn tay trắng."

Đúng lúc Ứng Như Ước cắn một miếng dưa chua, không nhịn được nheo mắt lại: "Thật là trùng hợp, anh ta cũng họ Ôn nha."

Ngón tay thon dài của Ôn Cảnh Nhiên ấn con dao nhỏ bằng bạc xuống, tiện tay rút hai tờ khăn giấy đưa cho cô, không chút để ý nói: "Không trùng hợp, anh ấy là anh trai của anh."

Ngón tay đưa ra nhận giấy của Ứng Như Ước run lên, miếng dưa còn chưa nuốt xuống hết đã khiến cô sặc chết đi sống lại, ho khan đến nỗi cả khuôn mặt đều đỏ bừng.

Trong lúc cô đang quỳnh như vậy thì anh lại cúi đầu cười, không có ý đau lòng hay xin lỗi gì sau khi làm cô sợ.

Cũng chính khi đó, Ứng Như Ước mơ hồ phát người học trò mà ông cụ Ứng rất xem trọng này cũng không lịch sự, ôn hòa lạnh nhạt như vẻ ngoài.

Ôn Cảnh Nhiên đã đặt phòng ở hội quán suối nước nóng trước nên vào ở rất thuận tiện.

Chuyến đi này ngoại trừ Ứng Như Ước và ông cụ Ứng ra thì còn có ba người bạn tốt của ông cụ Ứng và mấy người đồng nghiệp của Ôn Cảnh Nhiên.

Như Ước đi theo sau lưng ông cụ Ứng chào hỏi người lớn, nghe bọn họ thân thiện hỏi tình trạng gần đây, mỉm cười tí mĩ trả lời mấy câu. Bị trêu chọc cũng không ngưng ngừng, chỉ mỉm cười lịch sự.

Tính tình của cô rất an tĩnh, cũng không thể nói ra những lời khiến người ta thích, cho nên cũng không thích những trường hợp xã giao như thế này.

Trong lúc Như Ước hạ quyết tâm cố gắng giảm bớt cảm giác tồn tại thì Ôn Cảnh Nhiên vẫn đang nói chuyện với quản lý ở đại sảnh không biết đã đi đến sau lưng cô từ khi nào.

Trong tay của anh còn cầm mấy tấm thẻ mở cửa phòng, ánh mắt nhẹ nhàng đảo qua mặt cô sau đó nhìn về phía ông cụ Ứng, giải thích với giọng điệu ôn hòa: "Thủ tục lúc trước xảy ra vấn đề, căn phòng đặt cho Như Ước đã bị d.đ;ł;q;d người khác vào ở, bây giờ quản lý sắp xếp mấy căn phòng khác, con đưa Như Ước đi qua nhìn một chút."

Ông cụ Ứng gật đầu phát tay một cái, ý bảo Như Ước: "Đi theo đi."

Nụ cười trên mặt Như Ước cứng đờ, lặng lẽ liếc Ôn Cảnh Nhiên bên cạnh, thấy anh đã nhấc chân đi về phía trước. Sau khi gật đầu với mấy vị người lớn, lúc này mới xoay mũi chân cất bước đuổi theo Ôn Cảnh Nhiên.

Không khí trong hành lang hội quán rất ẩm áp, hơi ẩm đầy đủ.

Anh cởi áo khoác ra vắt trên khuỷu tay, không biết cúi đầu nhìn cái gì mà hơi cong cổ, chỉ để lại bóng lưng bị ánh nắng hắt lên vô cùng thon dài.

Băng qua đại sảnh, lại đi qua một chiếc cổng vòm bằng gỗ từ đàn rộng mở.

Tốc độ của anh lại giống như tăng nhanh, rõ ràng chỉ đi lững thững nhưng cố tình lại cách cô ba, năm bước chân.

Dần dần Như Ước cũng có chút cổ sức, nhưng không muốn lên tiếng nói anh chậm lại một chút, chỉ có thể lặng lẽ chạy chậm hai bước khi đi qua khúc quanh, miễn cưỡng duy trì vẻ vẫn đậm phong kinh của mình.

Không biết đi như vậy mất bao lâu, cuối cùng Ôn Cảnh Nhiên cũng ngừng lại.

Lúc Như Ước đến gần thì vừa hay nhìn thấy hai ngón tay anh đang kẹp thẻ mở cửa phòng nhẹ nhàng quét một cái, ngón tay thon dài cầm tay nắm cửa nhẹ nhàng đẩy ra, trong phòng tràn đầy ánh nắng sáng bừng lên.

Anh giờ tay cầm thẻ mở cửa vào máy nhận thẻ, hơi nghiêng đầu, ý bảo cô vào kiểm tra.

Sợ anh chờ lâu, Ứng Như Ước liếc mắt hai cái coi như tượng trưng, vừa muốn ra khỏi cửa đã thấy anh không nhanh không chậm giờ cánh cửa d/đ;l;q;d tay lên chống trên khung cửa, chặn đường đi của cô lại: "Chỉ có căn phòng này, không có dự bị gì cả."

"Hả?" Ứng Như Ước sững sốt.

Ôn Cảnh Nhiên cúi đầu nhìn thẳng vào mắt cô, ánh mắt trầm tĩnh.

Bên tai có thể mơ hồ nghe tiếng cười không biết ở đâu truyền đến, cùng với tiếng nhắc nhở của thang máy đã đến nơi.

Hồi lâu anh mới nói khẽ: "Giải vây giúp em đó."

Bạn đang đọc truyện *Anh Đứng Ở Nơi Sâu Thẳm Của Thời Gian* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

Giải vây giúp em

Giải vây giúp em.....

Ứng Như Ước đưa hai tay chống cằm, ánh nhìn chăm chăm chú mèo đang ngủ trên bệ cửa sổ không coi ai ra gì cách đó không xa đến xuất thần, dần dần mất đi tiêu cự.

Trong đầu còn có chút trống rỗng vẫn còn vang vọng câu nói trầm thấp “Giải vây giúp em” của Ôn Cảnh Nhiên nửa tiếng trước.

Cô đang cố gắng nhớ lại xem trước ba mươi phút đó, cô có từng vô ý thức ra tín hiệu cầu cứu gì hay không.

Dĩ nhiên là không có kết quả.

Bởi vì so với việc đối phó bác sĩ Ôn, rõ ràng cho thấy nói chuyện với người lớn nhả nhận càng làm cho cô cảm thấy buồn bực thờ dài.

Cho nên.....

Ai cần anh giải vây chứ!

Trong phòng bếp vang lên tiếng nấu nước pha trà ừng ực, cô phòng má có chút buồn bực thờ dài.

Cô cũng chỉ dám lặng lẽ oán thầm chứ đứng trước mặt Ôn Cảnh Nhiên, cô đã hoảng sợ như chuột nhìn thấy mèo, chỉ hận không thể chạy trốn chết.

"Cạch" một tiếng vang nhỏ.

Như Ước lấy lại tinh thần, trong làn hơi nước dày đặc bình nước đã đun sôi đi tới trước bàn, chuẩn bị pha trà cho mấy vị người lớn ngồi đánh cờ trong sân.

Ở núi Đông Cư, ngoại trừ nổi danh nhờ hội sở suối nước nóng ra còn có vườn trà khiêm tốn hơn một chút.

Những cây trà trong vườn Đông Cư chỉ sản xuất ra một loại lá trà đó chính là—— Tuyết Tiêm Đông Cư.

Hàng năm, sản lượng của Tuyết Tiêm Đông Cự cũng không nhiều, ngoại trừ trường hợp đặc biệt ra thì cũng chỉ có hội sở suối nước nóng Đông Cự này được cung ứng.

Nghe nói chính loại Tuyết Tiêm Đông Cự này hàng năm đã hấp dẫn không ít người thưởng thức trà tranh nhau đến.

Như Ước nhặt một tiêm trà lên ngâm vào miệng, dùng răng mài mài tỉ mỉ.

Cô không thích uống trà, đối với lá trà cũng không có nghiên cứu gì, ngoại trừ nếm được mùi trà và vị ngọt đắng của nó ra thì thật đúng là không phát hiện có chỗ nào đặc biệt.

Cô xé túi giấy bạc, đầu ngón tay bóp chặt góc bị xé, sau đó từ từ đổ lá trà vào ly với số lượng vừa phải, nhìn lá trà màu xanh biếc như lưỡi chim sẻ đã được rải đều một lớp dưới đáy ly, lúc này mới cầm bình lên rót nước.

Nói ra thật xấu hổ, bình thường lúc ông cụ pha trà uống trà cũng có dạy, tuy rằng mưa dầm thấm đất nên cô cũng biết một ít, nhưng nói đến kỹ năng thật xuất sắc thì rất tệ.

Chờ pha trà xong, Như Ước lại ngồi chốc lát sau lưng ông cụ Ứng.

Không đợi kết thúc một ván cờ, ông cụ Ứng làm như mới phát hiện cô vẫn còn ở đây, lập tức vung tay đuổi người: "Con ở lại đây với mấy ông già này làm gì, đi tìm những người trẻ tuổi kia chơi đùa đi, để tránh còn nhỏ tuổi mà đã biến thành bà cụ non."

Như Ước: "....."

Nhưng những người tuổi trẻ kia..... Cô đều không biết nha.

Đóng cửa lại, Như Ước dựa lưng vào vách tường đầu tranh tư tường chốc lát, thật sự không có suy nghĩ nào vui đùa với những người trẻ tuổi hoàn toàn xa lạ kia, trực tiếp trở về phòng của mình chuẩn bị cuộc thi viết cho tuần sau.

Về phần tắm suối nước nóng à, bên ngoài phòng của cô cũng có một hồ nước nóng bốc khói lượn lờ, thật sự thích hợp với kiểu khách không thích náo nhiệt như cô.

Trong lúc Như Ước chuẩn bị thay quần áo đi tắm nước nóng một lát thì tiếng chuông cửa trong trẻo vang lên.

Cô nghi ngờ kéo áo đã cởi đến ngực xuống, rồi nhìn vào gương sửa sang lại mái tóc bị áo làm rối loạn rồi bước đi mấy bước tới trước mắt mèo nhìn xuyên ra ngoài.

Cũng trong lúc đó, người phía bên ngoài giống như cảm thấy gì đó cũng nâng mắt lên, ánh mắt nhìn thẳng vào mắt mèo trước mặt, một tay nắm thành quyền đưa lên môi ho nhẹ một tiếng: "Là anh."

Da đầu Như Ước lập tức tê dại một hồi.

Cô cầm tay nắm cửa đầu tranh trong lòng hồi lâu mới kéo cửa ra, mỉm cười nhìn về phía Ôn Cảnh Nhiên đang đứng ngoài cửa.

.....

Lúc này có phải nên gọi anh ấy một tiếng không?

Nên gọi là gì đây?

Cũng không thể cả tên lẫn họ là Ôn Cảnh Nhiên được, không chỉ số tuổi mà ngay cả vai vế cũng kém anh khá xa.

Gọi sư huynh?(Ồ đây là nói học trò của cha chứ không phải khóa trên khóa dưới nhé)

Anh ấy cũng không phải là sư huynh chính thức của cô mà chỉ là học trò của ông nội cô mà thôi, gọi thân mật như vậy còn không bằng giết cô đi.....

Gọi bác sĩ Ôn?

Cũng không phải cô tìm anh khám bệnh, sống quá rõ ràng chính là gây chuyện.....

Trong lúc Như Ước đang rối rắm không biết nên chào hỏi Ôn Cảnh như thế nào thì anh đã đưa mâm đựng trái cây trong tay cho cô: "Vốn định làm cho thầy giáo nhưng không biết là đi ra ngoài hay không có nghe thấy mà không ai mở cửa."

Ứng Như Ước thờ phào nhẹ nhõm, tự nhiên đón lấy: "Vậy để em đưa qua."

"Không cần." Anh cúi xuống nhìn cô giống như muốn nói gì đó, nhưng mới vừa mở miệng đã nắm quả đu đủ nghiêng đầu đi ho nhẹ mấy tiếng.

Cô khẽ nhún chân mày, vẻ mặt mệt mỏi rõ ràng đến nỗi khiến Ứng Như Ước muốn coi thường cũng không coi thường được.

Cô cau mày, vô ý thức mở miệng hỏi: "Anh không nghỉ ngơi tốt hả?"

"Ừ." Ôn Cảnh Nhiên ừ một tiếng, rất mệt mỏi nhéo nhéo ấn đường, giọng nói khàn khàn: "Mới vừa phẫu thuật xong chỉ ngủ được ba tiếng."

Như Ước tròn tròn hai mắt có chút không dám tin.

Chỉ ngủ có ba tiếng?

Sau đó lại còn lái xe hơn hai tiếng.....

Nhưng khi đó anh thật sự không có vẻ mệt mỏi chút nào nha.

"Bọn họ đều đang chơi Đấu Địa Chủ (Landlords-Bài Tú Lơ Khe) trong phòng anh, vốn nghỉ chỗ của thầy giáo sẽ yên tĩnh....." Câu nói kế tiếp anh chưa nói xong nhưng Ước Như Ước cũng biết là cái gì.

Cô chần chờ ngẩng nhìn cửa phòng bên cạnh đang đóng chặt, nhất thời không nói nên lời.

Dĩ nhiên mâm đựng trái cây trong tay mới vừa cất gọt không bao lâu, dưới đáy khay còn có vài phần ẩm ướt vì lạnh.

Như Ước nắm chặt tay nhìn Ôn Cảnh Nhiên một hồi lâu, cuối cùng thỏa hiệp lui về sau một bước: "Vậy..... Vậy anh hãy ở bên phòng em ngủ một lát đi, đúng lúc em phải chuẩn bị cho cuộc thi viết vào tuần sau, không có vấn đề gì."

Nói xong lời cuối cùng, không biết là có mấy phần chột dạ hay có mấy phần ngượng ngùng mà giọng nói của cô càng ngày càng nhỏ, cuối cùng gần nửa câu cuối thấp đến nỗi không thể nghe thấy.

Ánh mắt Ôn Cảnh Nhiên rơi vào hàng mi đang rủ xuống, lông mi của cô rất dày, ở dưới ánh đèn ngay lối vào tạo thành một lớp bóng mờ, ngoan ngoãn mà nằm phía dưới mí mắt.

Cô hơi mất tự nhiên.

Hoặc là nói rất không tự nhiên.

Anh nhếch nhếch khóe môi, không biến sắc kiềm chế nụ cười tràn ra trong mắt, vẫn dùng giọng nói khàn khàn mệt mỏi như trước: "Rất ồn ào."

Lông mi Như Ước run lên, giương mắt nhìn anh.

Mặc dù câu nói này không liên quan đến nhau nhưng cô lại nghe hiểu.

Ôn Cảnh Nhiên đang oán trách đồng nghiệp của anh quá ồn.....

Giống như bị hai chữ này nhẹ nhàng đánh trúng xương sườn mềm, cô có chút buồn cười, nhưng khi người trong cuộc trước mặt lại không biết xấu hổ, chỉ đành phải nhẫn nại mím mím môi, vuốt chóp mũi ý bảo anh vào trước.

Không gian phòng Như Ước rất lớn, đối diện sân nhỏ bên trong phòng là phòng khách nhỏ được thiết kế bằng gỗ thô, sát tường có bày một chiếc sofa vừa rộng rãi vừa thoải mái bằng vải bố.

Trong ánh đèn trùng trùng lớp lớp, ghế sofa giống như phủ lên một tầng lụa mỏng, được phân chia ra hai nửa vừa vặn, một nửa là ánh sáng, một nửa là bóng tối.

Ánh mắt Như Ước vòng qua vòng lại trên ghế sofa hai vòng, trong lúc đang khó khăn làm sao mở miệng bảo Ôn Cảnh Nhiên chịu uất ức một chút mà nằm ngủ trên sofa này, vẫn còn đang tìm từ thì đã thấy anh nhìn quanh bốn phía trực tiếp đi tới ghế sofa.

"Anh ngủ ở đây." Anh ngồi xuống, "Cho anh thêm tấm chăn."

Như Ước “Vâng” một tiếng, chân lại bước không đi nổi.

Mấy phút trước, cô vốn dự định ngâm suối nước nóng để thả lỏng một chút, hoàn toàn không ngờ sẽ có khách không mời mà đến.....

Cho nên, giờ phút này bộ đồ bơi kiểu phân thể mà cô định mặc để ngâm nước nóng vẫn còn nằm trên tay vịn ghế sofa, không may nó còn đang giắt bên tay trái Ôn Cảnh Nhiên.

A.....

Như Ước có chút tuyệt vọng nhắm mắt.

Tại sao lúc trước cô lại muốn mua bikini chứ?

Hiển nhiên cảm xúc suy sụp của cô quá mức rõ ràng, Ôn Cảnh Nhiên giương mắt nhìn cô có chút không hiểu: "Không tiện sao?"

Như Ước lắc đầu, thuận tay mở hộc tủ ôm cái mền ra. Suy nghĩ một chút, lại đi vòng qua phòng ngủ ôm cái gối.

Sau đó, lúc đưa cho Ôn Cảnh Nhiên thì làm bộ như rất tự nhiên nhặt đồ bơi lên, làm như không có chuyện gì xảy ra mà trở về phòng ngủ.

Một loạt động tác này cô đã sắp xếp nhiều lần trong đầu, lúc thật sự thực hành thì cũng không hề nhầm lẫn, ngoài trừ sống lưng không tự chủ thẳng băng và bước chân có chút cứng ngắc ra thì cô tự nhận lần này nguy trang vẫn có chút thành công.

Cô cúi đầu liếc nhìn đầu ngón tay có chút thấm lạnh do vãi vốc của đồ bơi, vẫn không che giấu được chán nản mà chôn vào mặt.

Cô thê, nhất định Ôn Cảnh Nhiên đã nhìn thấy!

Bên kia Ứng Như Ước vẫn còn đang bình phục tâm tình, bên này Ôn Cảnh Nhiên thật sự thấy hơi mệt, chuẩn bị nghỉ ngơi chốc lát.

Anh tung chăn đắp đến eo, hơi nghiêng người, hai chân thon dài gác trên tay vịn sofa. Rõ ràng ghế sofa đủ rộng rãi, nhưng khi anh nằm ngủ lại cảm thấy có mấy phần chật hẹp.

Ôn Cảnh Nhiên nhắm mắt lại.

Có tia sáng chiếu xuống mí mắt cảm thấy hơi chói.

Anh giơ tay lên che mắt lại, trong bóng tối tiếng bước chân nhẹ, cẩn thận của cô gấm trên sàn giống như mèo.

Anh chợt lại nổi lên suy nghĩ muốn trêu chọc cô.

"Dây đai đó..." Giọng anh khàn khàn: "Hình như có hơi lỏng."

Dây đai?

Dây đai nào?

Ứng Như Ước nắm ly nước, không khỏi liếc nhìn Ôn Cảnh Nhiên, cho đến khi nhìn thấy khóe môi anh nở nụ cười xấu xa thì “ầm” một cái, cả đại não đều nổ tung khắp mọi nơi như pháo hoa.

Ngón tay cầm ly nước của cô siết lại thật chặt, chặt rồi lại lỏng, hồi lâu mới khắc chế bình ổn giọng nói, như không có việc gì "À" một tiếng.

Ngay sau đó, cô không còn có cố ý thả nhẹ bước chân nữa mà lê dép lệt xệt vào trong sân như trút giận.

Sau lưng, người cô không hề để ý đã lặng lẽ cong khóe môi.

Bạn đang đọc truyện *Anh Đứng Ở Nơi Sâu Thẳm Của Thời Gian* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5

Khu vườn bên ngoài phòng khách nhỏ đang trồng một cây hải đường.

Sắc hoa diễm lệ, qua làn hơi nóng bốc lên của suối nước nóng, từ xa nhìn trông giống hoa đào mùa xuân, từng chùm từng chùm, vô cùng rực rỡ.

Dưới gốc cây hải đường là chiếc bàn thấp bằng gỗ, đặt bên cạnh hồ nước nóng.

Khoảng cách không gần không xa, không để nước bắn vào nhưng có thể đủ cho người tắm suối đặt đồ lên đó.

Như Ước ra vườn là định lấy lại đèn xông tinh dầu đang đặt cạnh hồ.

Đèn xông tinh dầu này vốn là cô định dùng để thư giãn tinh thần khi tắm. Nhưng bây giờ... dù trước đó cô có kế hoạch gì thì bắt đầu từ lúc Ôn Cảnh Nhiên gõ cửa bước vào, mọi kế hoạch buổi chiều của cô bắt đầu phải sửa lại.

Ứng Như Ước quen biết Ôn Cảnh Nhiên vào năm cô 16 tuổi.

Hôm đó là tết Nguyên Đán 1 tháng 1.

Cô đã quên mất cụ thể là nguyên nhân gì, chỉ nhớ là đi Hoa hãm một nồi canh gà, lại lược sủi cảo.

Cô một mình, nghe tiếng nhạc tin tức mới trong phòng khách, ngồi trong phòng khách ăn sủi cảo đi Hoa nẫu.

Trong gian phòng rộng rãi rất trống trải, cô bật hết tất cả đèn trong phòng, vẫn cảm thấy cô đơn khó mà chịu nổi.

Loáng thoáng có thể nghe thấy tiếng cười nói vui vẻ từ nhà kế bên vọng tới qua tiếng tivi mở thật nhỏ, và cả âm thanh ồn ào, nhõng nhẽo của bọn trẻ con.

Khi tiếng chuông đồng hồ treo trong phòng khách điểm 0 giờ, nỗi tủi thân dồn nén đã lâu hoàn toàn đánh bại cô, cô che mắt, khóc đến mức không ngừng nổi.

Từ lúc biết nhớ mọi việc, Như Ước đã biết gia đình của cô rất khác người.

Bố mẹ cô lúc nào cũng bận rộn, cô luôn phải độc lập hoàn thành một số việc.

Trong những tháng năm mải giữa cô trưởng thành, cô dần học được cách cắn răng kiên trì.

Gặp khó khăn, phản ứng đầu tiên của cô không bao giờ là khóc lóc, mà là giải quyết.

Thế nên dù tủi thân đến mấy, sau khi cô giải tỏa, sẽ nhanh chóng nghĩ đến cách giải quyết.

Thành phố S năm đó rất lạnh, cô đạp xe qua nửa thành phố, những ngón tay vì không đeo găng mà lạnh cóng, đông cứng.

Khi cô ôm hộp giữ nhiệt, bước vào khoa của ông nội, chỉ có một chàng trai trẻ đang quay lưng lại, sắp xếp hồ sơ bệnh án.

Chàng trai trước mặt có thân hình cao ráo, lại mặc áo blouse trắng. Lúc này vì anh giờ tay lên lật tập hồ sơ nên phần trên của áo blouse khép chặt, để lộ đường cong eo rất đẹp.

Cô vô thức cho rằng, mình đã đi nhầm chỗ.

Đến khi Như Ước rón rén lui ra ngoài, xác nhận kỹ bằng tên trên phòng, chỉ có thể gồng mình lên hỏi: “Xin hỏi, bác sĩ Ứng đi đâu rồi ạ?”

Nghe tiếng, chàng trai kia quay lại, ngón tay thon dài còn cầm mấy tờ hồ sơ, đốt ngón tay rõ ràng, rất gợi cảm.

Như Ước dời ánh mắt từ ngón tay anh sang gương mặt anh, hơi ngẩn ngơ.

So với những nam sinh chưa trưởng thành trong trường, chàng trai đó có diện mạo tuấn tú, đường nét rõ ràng, khí chất ấy khiến anh trở nên vô cùng đặc biệt, nổi bật.

Đặc biệt là anh còn mặc áo blouse trắng, vóc dáng như manocanh khiến bộ đồng phục đơn giản nhưng thần thánh kia trở nên đỉnh đặc, chững chạc.

Cô bỗng thấy hiếm khi mình mất khả năng ngôn ngữ như thế.

“Bác sĩ Ứng vẫn đang mổ.” Ánh mắt anh vẫn dừng lại ở đôi mắt chưa hết sưng đỏ của cô, ôn hòa nói: “Em là người nhà của bệnh nhân giường nào?”

“Em... em không phải.” Như Ước và anh nhìn nhau, có phần luống cuống sờ tai, giải thích: “Em mang sủi cảo đến cho ông nội.”

Hẳn nhiên không ngờ Như Ước lại là cháu gái của bác sĩ Ứng nên Ôn Cảnh Nhiên khựng lại vài giây, rồi quay lưng đặt hồ sơ vào vị trí cũ.

Như Ước lại lần nữa nhìn thấy, khi anh giờ tay, bóng lưng vẽ ra đường cong eo rất đẹp. Cô liếm môi, tai nóng lên, cúi đầu nhìn ngón chân mình.

Sau đó nghe thấy anh đóng cửa tủ lại, tiếng bước chân đến gần.

“Anh tên Ôn Cảnh Nhiên, là học sinh của bác sĩ Ứng.” Anh cúi đầu, còn phối hợp với chiều cao của cô mà hơi cúi người, “Sao em đến đây được?”

Giọng nói cực kỳ nhẫn nại và ôn hòa...

Giống như đang nói với một... cô bé còn chưa có năng lực hành động tự chủ mà lại lén lút chạy ra khỏi nhà.

Như Ước chớp mắt, do dự một lúc mới hạ giọng: “Đạp xe ạ.”

“Ca mổ mới bắt đầu chưa lâu.” Anh hất cằm, hướng về hộp giữ nhiệt mà cô ôm trong lòng như bảo bối, “Anh chuyển giúp em nhé?”

Ứng Như Ước khó giấu vẻ thất vọng, cup mắt xuống, ngón tay chà xát hộp giữ nhiệt hồi lâu rồi lúng túng hỏi: “Anh có thích ăn sủi cảo không?”

Ôn Cảnh Nhiên sửng người.

Như Ước đưa hộp giữ nhiệt cho anh: “Đợi lâu quá sủi cảo sẽ nguội mất, cho anh ăn vậy.”

Ôn Cảnh Nhiên cúi xuống nhìn.

Hàng mi cô bé ướt ướt, chớp mũi ửng đỏ, vẻ thất vọng cố ý che giấu kia đã có vẻ muốn khóc, vẻ mặt như có thể khóc bất cứ lúc nào.

Như Ước quả thực không chịu được nữa, tối nay hình như cô quá yếu đuối, nước mắt rung rung lúc nào cũng muốn phá vỡ phòng tuyến của cô.

Cô vùi mặt vào trong khăn quàng, không đợi anh đưa tay nhận lấy đã đi thẳng đến bàn, đặt hộp lên rồi quay lưng đi.

Cô đi xuyên qua hành lang tranh tối tranh sáng, vội vã xuống cầu thang.

Chiếc xe đạp đậu bên dưới không biết bị ai xô ngã, bàn đạp nho nhỏ bị cong.

Cô chạy tới, đang định cúi xuống kéo xe lên thì bên cạnh có một bàn tay đã nhanh hơn cô, nắm lấy ghi-đông xe.

Ôn Cảnh Nhiên dựng xe lên giúp cô, lại kiểm tra một lượt thắng xe và bàn đạp.

Đến khi Như Ước cầm ghi-đông, anh rút ra một đôi găng tay vừa tiện đứt vào túi, đưa ra: “Đeo vào đi.”

Như Ước nhìn anh, như rơi vào sắc đêm sâu thẳm.

Từ hôm đó, cô biết ông nội có một người học trò tên Ôn Cảnh Nhiên.

Cũng từ hôm ấy, người có cái tên rất hay đó đã từng bước đi vào thế giới của cô.

Nếu như...

Nếu như không có chuyện xảy ra vào đêm tốt nghiệp hôm đó.

Như Ước nghĩ, họ vẫn sẽ giữ mối quan hệ thuận tụy khi mới quen nhau.

Như Ước đặt đèn xông tinh dầu lên kệ cửa cao trong phòng khách.

Cô khẽ gõ hộp giấy nhỏ đựng diêm, rút ra một que diêm để quẹt lửa.

Trong tiếng cọ xát, chỉ có một đốm lửa nhỏ lóe lên, nhưng lại không kéo dài lâu.

Cô khẽ “ủa” một tiếng, rút ra liên tiếp mấy que diêm nữa.

Y hết nhau, tất cả đều không thắp được.

Đang bực bội thì sau lưng có tiếng động dậy, không đợi Như Ước quay lại nhìn, sau lưng đã có một bàn tay đưa ra, rút hộp diêm trong tay cô.

“Hơi ướt rồi.” Anh nheo mắt quan sát que diêm, rồi mò trong túi lấy ra bật lửa, “Em muốn đốt gì?”

Như Ước hơi ngớ người: “Em làm anh thức giấc hả?”

“Không.” Anh cúi xuống nhìn cô, ánh mắt dừng ở món đồ cô tiện tay đặt trên kệ cửa, tay xuyên qua tai cô để lấy nến.

Như Ước ngượng ngịu nhích sang bên, thấy anh dùng bật lửa để thắp nến, không nhịn được hỏi: “Anh hút thuốc sao?”

“Thỉnh thoảng.” Ôn Cảnh Nhiên nhìn ngọn lửa màu xanh nhạt hơi lay động vì hơi thở của cô, đầu ngón tay cầm nến đặt vào trong đĩa đốt tinh dầu.

Ngay cả bật lửa kia, cũng bị anh tiện tay đặt chung với đèn đốt tinh dầu của cô.

“Anh đi ngủ đi.” Như Ước xoay người, nhả hai giọt lavender vào đĩa: “Cái này có thể giúp ngủ ngon.”

Tiếng nước trong chảo, ngoài đợt sóng nhỏ khi giọt tinh dầu rơi xuống đĩa tạo ra, còn có cả mùi hương lavender nhàn nhạt.

Thực ra, so với hương tinh dầu lavender, Như Ước thích bạc hà và cam hơn.

Như đã phần thì cô luôn cần lavender để ngủ ngon.

Đứng tại chỗ một lúc, Như Ước nghe thấy sau lưng, anh đã quay về sofa nằm, sau đó mới dúi bước vào phòng ngủ, ôm máy tính.

Phòng ngủ chính không có bàn, Như Ước muốn dùng máy tính phải quay lại phòng khách nhỏ.

Cô chậm chạp lần mò dây sạc trong túi ra, ước chừng Ôn Cảnh Nhiên sắp ngủ rồi mới rón rén ôm máy tính ra ngồi trước cửa sổ trong phòng khách nhỏ.

Ánh mặt trời hơi u ám chiếu lên người cô.

Rõ ràng không rực rỡ, cũng không ám áp như ánh nắng, nhưng vẫn có thể khiến cô rùng mình ớn lạnh toàn thân.

Cô ngước lên nhìn hoa hải đường đang nở bung rực rỡ ngoài vườn, thầm nghĩ: Buổi chiều này sẽ trôi qua nhanh thôi.

Không đợi cô an ủi thành công, trong gian phòng yên tĩnh đến mức chỉ có tiếng máy laptop chạy “rù rù” rất khẽ bỗng vang lên giọng nói của anh: “Anh tưởng em sẽ không trở về.”

Giọng anh hơi khàn, rất trầm, nhưng vẫn rất hay.

Dây đàn trong tim Như Ước bị anh gây lên rất khẽ, rung lên bản bật một hồi sau mới yên tĩnh trở lại.

Ngón tay cô đặt trên bàn phím của laptop, gõ nhẹ.

Mãi sau, Ứng Như Ước mới bình tĩnh trả lời: “Ông nội ở đây.”

(Tác giả nói: Chồng cảm, Như Ước thực sự chỉ vì ông nội ở đây sao...?)

Bạn đang đọc truyện *Anh Đứng Ở Nơi Sâu Thẳm Của Thời Gian* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5-2

Edit: Thu Lệ

Khoảng sân nhỏ bên ngoài phòng khách, có một cây Hải Đường đang nở rộ.

Sắc hoa tươi đẹp, cách một tầng hơi nóng mờ mờ, nhìn từ xa giống như những nhánh hoa đào đang nở trong mùa xuân, cực kỳ rực rỡ.

Dưới gốc cây hải đường có một cốc gỗ hình dáng như chiếc bàn trà thấp, được đặt bên cạnh hồ nước nóng.

Khoảng cách không gần không xa, không bị nước bắn vào nhưng lại làm cho người đang tắm trong hồ có thể lấy được đồ vật.

Như Ước vào trong sân vốn định lấy huân đèn gác ở bên cạnh hồ nước nóng về.

Cô vốn định sẽ từ từ dùng huân đèn này lúc ngâm nước nóng, nhưng bây giờ..... Bất kể trước đó cô đã tính toán lên kế hoạch thế nào đi nữa, bắt đầu từ khoảnh khắc Ôn Cảnh Nhiên gõ cửa tiến vào thì những sắp xếp lúc chiều của cô không thể không thay đổi chút ít.

Ứng Như Ước biết Ôn Cảnh Nhiên vào năm cô 16 tuổi.

Hôm đó là ngày một tháng một tết Nguyên Đán.

Cô đã quên mất nguyên nhân cụ thể là gì, chỉ nhớ mang máng là đi Hoa đang nấu cháo gà, rồi hấp sủi cảo.

Một mình cô ngồi trong phòng ăn ăn sủi cảo đi Hoa hấp, nghe tiếng tin tức của người dẫn chương trình trong phòng khách.

Trong căn phòng trống rỗng to như vậy, cô mở hết tất cả đèn trong phòng nhưng vẫn cảm thấy cô đơn lạnh lẽo khó chịu.

Lúc tiếng TV hơi thấp có thể lảng máng nghe được tiếng nói tiếng cười truyền đến từ nhà bên cạnh và tiếng ồn ào nũng nịu của trẻ em.

Đồng hồ treo trong phòng khách đứng giờ vang lên thì uất ức lên men đã lâu hoàn toàn đánh sập cô, cô che mắt khóc đến không thể kiềm chế.

Từ khi bắt đầu hiểu chuyện, Như Ước cũng biết gia đình cô không giống như những gia đình khác.

Lúc nào cha mẹ cô cũng rất bận rất bận, cuối cùng cô cần độc lập hoàn thành mọi chuyện.

Trong những tháng năm tôi luyện cô lớn lên, cô dần dần học được cần răng kiên trì.

Gặp phải khó khăn, phản ứng đầu tiên của cô vĩnh viễn không phải khóc thút thút mà là giải quyết vấn đề.

Cho nên dù có uất ức thế nào đi nữa, sau khi trút hết nỗi lòng cô sẽ lập tức nghĩ tới phương án giải quyết.

Cô hâm nóng sùi cảo mà dì Hoa đã hấp, đựng vào trong hộp giữ ấm chia nhiều ngăn, cưỡi xe đạp đến bệnh viện đưa cơm.

Năm ấy thành phố S rất lạnh, cô cỡi xe đạp đi qua nửa thành phố mà không mang tay nên ngón tay đã cứng đến cung ngắt.

Cô ôm hộp giữ ấm bước vào phòng khoa của ông cụ Ứng thì chỉ có một người đàn ông trẻ tuổi đưa lưng về phía cô đang sắp xếp lại ca bệnh.

Người đàn ông phía trước có thân hình thon dài, mặc áo blouse trắng. Giờ phút này bởi vì động tác đưa tay lên lật xem tài liệu nên áo blouse của anh bị buộc chặt, lộ ra dây thắt lưng căng sít.

Vô ý thức cô đã cho rằng mình đi nhầm nơi.

Chờ Như Ước rón rén lui ra khỏi ngoài cửa, sau khi cẩn thận xác nhận bảng tên, chỉ có thể nhắm mắt mở miệng hỏi: "Xin hỏi, bác sĩ Ứng đâu?"

Nghe tiếng, người đàn ông đang đưa lưng về phía cô xoay người lại, ngón tay thon dài còn nắm mấy phần tài liệu, khớp xương rõ ràng rất là hấp dẫn người ta.

Ánh mắt Như Ước di chuyển từ ngón tay đến mặt anh, hơi dờ dẫm.

So sánh với những nam sinh còn chưa nẩy nở trong trường học, người đàn ông này có mặt mũi anh tuấn, hình dáng rõ ràng, phong cách tuấn tú khiến anh nổi bật lên vô cùng vượt trội.

Nhất là khi anh còn đang mặc áo blouse, vóc dáng như vậy có thể khiến cho bộ đồng phục đơn giản lại thần thánh này vô cùng bảnh bao gọn gàng.

Hiếm khi cô bị tắt tiếng chốc lát.

"Bác sĩ Ứng vẫn còn đang phẫu thuật." Ánh mắt của anh dừng lại trên đôi mắt của vẫn còn chưa hết đồ của cô chốc lát, âm giọng nói: "Em là người thân của bệnh nhân giường kia à?"

"Tôi..... Tôi không phải." Như Ước liếc mắt nhìn anh, có chút mất tự nhiên sờ sờ lỗ tai, giải thích: "Tôi đưa chút sùi cảo cho ông nội."

Hiển nhiên không ngờ Như Ước lại là cháu gái của bác sĩ Ứng, Ôn Cảnh Nhiên dừng lại mấy giây, xoay người thả tài liệu về chỗ cũ.

Như Ước lại thấy anh giờ tay thì dây nịt buộc chặt thắt lưng lần nữa. Cô bĩu bĩu môi, hai tai nóng hổi cúi đầu nhìn chằm chằm mũi chân của mình.

Sau đó chỉ nghe thấy anh đóng hộp tủ rồi có tiếng bước chân đến gần.

"Anh tên là Ôn Cảnh Nhiên, là học sinh của bác sĩ Ứng." Anh cúi đầu, vì phối hợp với cô mà hơi khom người xuống: "Làm sao em tới được?"

Giọng nói kiên nhẫn ôn hòa đó.....

Giống như đang nói với một..... Cô gái nhỏ vẫn chưa tự chủ được hành động đã len lén chạy ra khỏi nhà.

Như Ước trừng mắt nhìn, hơi đoán đo một lát mới nhỏ giọng nói: "Cởi xe."

"Phẫu thuật mới bắt đầu không bao lâu." Anh hát cảm lên, chỉ hộp giữ ấm cô ôm trong lòng như bảo bối: "Anh chuyển giúp em nhé?"

Ứng Như Ước khó nén thất vọng rũ mắt xuống, ngón tay vuốt ve hộp giữ ấm một hồi lâu, ồm ồm nói: "Anh thích ăn sùi cảo không?"

Ôn Cảnh Nhiên ngơ ngẩn.

Như Ước đưa hộp giữ ấm trong ngực cho anh: "Sùi cảo để lâu sẽ bị nguội, cho anh ăn đó."

Ôn Cảnh Nhiên rũ mắt nhìn.

Lông mi cô gái hơi ướt, chớp mũi ửng đỏ, có vài phần nức nở vì cố gắng che giấu thất vọng, vẻ mặt như sẽ khóc lên bất cứ lúc nào.

Quả thật Như Ước có chút không nhịn được, dường như tối nay cô rất yếu ớt, dòng nước mắt dâng trào như muốn xông phá phòng tuyến của cô bất cứ lúc nào.

Cô vui mặt vào trong khăn quàng cổ, cũng không đợi anh tự tay đón lấy hộp giữ ấm đã trực tiếp để lên bàn, xoay người rời đi.

Cô đi qua hành lang hơi có vẻ mờ tối, vội vàng xuống cầu thang.

Sau đó dừng lại trước chiếc xe đạp dưới lầu không biết bị ai dựng ngã trên mặt đất, chân chống mảnh khảnh đã bị uốn cong.

Cô chạy tới mấy bước, mới vừa xoay người lại đỡ xe, bên cạnh đã có một cái tay nhanh hơn cô đưa ra nắm tay lái.

Ôn Cảnh Nhiên giúp cô đỡ dậy xe, lại kiểm tra thắng xe và chân chống một lần.

Chờ Như Ước nhận lấy tay lái, anh mới rút một đôi găng tay mới vừa tiện tay nhét vào trong túi ra: "Đeo vào đi."

Như Ước ngẩng đầu nhìn anh rồi liếc vào trong bóng đêm u tối.

Từ ngày đó trở đi, cô biết ông nội có một người học sinh tên là Ôn Cảnh Nhiên.

Cũng từ ngày đó trở đi, người đàn ông có tên gọi dễ nghe này từng bước từng bước đi vào thế giới của cô.

Nếu như.....

Nếu như không có chuyện xảy ra đêm tốt nghiệp trung học đó.

Như Ước nghĩ, bọn họ vẫn có thể giữ vững mối quan hệ đơn thuần như lúc mới quen này.

Như Ước đặt đèn huân hương lên bệ cao trong phòng khách.

Cô gỡ nhẹ một cái đế que diêm lộ ra khỏi hộp giấy, sau đó rút một que diêm quẹt lên hộp giấy.

Trong tiếng va chạm ‘xẹt xẹt’, chỉ có đốm lửa nhỏ li ti mà không bùng thành ngọn lửa.

Cô khẽ “ơ” một tiếng, lại liên tục rút ra mấy cây.

Đều như nhau, tất cả đều không cháy.

Đang phiền não, ghé sofa sau lưng truyền đến tiếng vang sột soạt, không đợi Ứng Như Ước quay đầu nhìn lại, sau lưng đã chìa ra một cánh tay rút đi hộp diêm của cô.

"Hơi bị ướt rồi." Anh hơi híp mắt lại quan sát que diêm, từ trong túi quần lấy bật lửa ra, "Muốn đốt cái gì?"

Như Ước có chút sững sờ: "Em làm nhầm ỉ đến anh hả?"

"Không có." Anh liếc cô một cái, ánh mắt rơi vào vật nhỏ cô tiện tay đặt trên bệ cao, thuận tay lướt qua lỗ tai của cô lấy cây đèn cầy.

Như Ước không được tự nhiên xê qua một bên, nhìn anh dùng bật lửa đốt cây nến, không nhịn được hỏi: "Anh hút thuốc lá?"

"Thỉnh thoảng." Ôn Cảnh Nhiên nhìn ngọn lửa màu xanh lam bởi vì cô tức giận tức mà hơi rung nhẹ, đầu ngón tay cầm cây nến bỏ vào phía dưới khay đèn huân hương.

Ngay cả bật lửa này anh cũng tiện tay đặt cùng chỗ với đèn huân hương của cô.

"Anh đi ngủ đi." Như Ước xoay người, mở bình tinh dầu Lavender nhỏ vào trong khay hai giọt: "Cái này có thể giúp ngủ ngon."

Thật ra thì, so với mùi thơm của tinh dầu Lavender thì Như Ước thích Bạc Hà và mùi hương ngọt ngào của cam hơn.

Nhưng đa số thời gian, cô thường cần tinh dầu Lavender để hỗ trợ giấc ngủ.

Đứng tại chỗ chốc lát, Như Ước nghe thấy tiếng anh trở lại ghé sofa sau lưng, lúc này mới cất bước đi vào phòng ngủ của mình ôm máy vi tính.

Phòng ngủ chính không có bàn đọc sách, Như Ước muốn dùng máy vi tính vẫn phải trở lại phòng khách nhỏ.

Cô lấy dây sạc từ trogn túi ra, phỏng đoán Ôn Cảnh Nhiên đã ngủ thiếp đi, lúc này mới rón rén ôm máy vi tính ngồi trước cửa sổ sát đất ngoài phòng khách.

Có chút ánh nắng lờ mờ rải lên khắp người cô.

Rõ ràng không có ánh nắng tươi sáng, cũng không có ánh mặt trời ấm áp, nhưng vẫn có thể loại trừ toàn thân lạnh lẽo trên người cô.

Cô giương mắt nhìn cây Hải Đường đang nở hoa tươi đẹp trong sân, thầm nghĩ: buổi chiều nay sẽ nhanh chóng trôi qua thôi.

Không đợi cô an ủi mình có tác dụng, trong căn phòng yên tĩnh chỉ có tiếng gõ máy vi tính chọt vang lên giọng nói của anh: "Anh cho rằng em sẽ không trở về nữa."

Giọng nói của anh khàn khàn, trầm thấp nhưng vẫn dễ nghe như trước.

Dây cung trong lòng Như Ước bị anh nhẹ nhàng gảy vang, hỗn loạn vù vù một trận mới quay về yên tĩnh.

Ngón tay của cô rơi xuống bàn phím, trái phải cùng hoạt động.

Hồi lâu, Ứng Như Ước mới bình tĩnh trả lời: "Ông nội ở đây."

Bạn đang đọc truyện *Anh Đứng Ở Nơi Sâu Thẳm Của Thời Gian* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6

Ứng Như Ước vì sao lại muốn trở thành bác sĩ?

Cô sinh ra trong một gia đình truyền thống theo nghề y, đời tổ tông xa quá không nói, gần là từ ông bà nội đã là bác sĩ.

Ông nội Ứng lúc còn trẻ nhận lời bạn bè đến nhà hát kịch xem kịch, kết quả là năm đó vở nhạc kịch tên gì cũng quên mất, cả một vở kịch chỉ lo ngắm mỗi bà nội Ứng đang ngồi ở hàng trên.

Năm đó thành phố S có hai bệnh viện, một chính là bệnh viện trực thuộc đại học S hiện nay, một là bệnh viện trung tâm thành phố S, cả hai đều cực kỳ nổi tiếng.

Ngay cả địa điểm của hai bệnh viện này, một ở phía Đông, một ở phía Tây, cũng lạng lẽ giao đầu với nhau.

Ông nội Ứng sau khi trúng tiếng sét ái tình với bà nội, mặc kệ người ta nhìn thế nào, mỗi ngày đều cố gắng đi đón bà nội tan sở.

Ông là người cảm dao mổ, mỗi ngày tắm ánh tịch dương xuất hiện dưới gốc cây hòe già trước cổng bệnh viện trung tâm, tay cầm một cành hoa, ngây ngô chờ bà, không bao lâu đã khiến trái tim bà nội mềm nhũn ra.

Bà nội năm đó là đại mỹ nhân nổi tiếng ở S, đừng nói là người thân quen có thể bước vào cửa nhà bà, mà ngay cả những người yêu mến bà, chủ động theo đuổi cũng nhiều vô kể.

Nhưng điều khiến bà nội quyết định gả cho ông nội là người có phần quê mùa, nghiêm túc, chính là do xảy ra một chuyện.

Bà nội là bác sĩ khoa phụ sản của bệnh viện trung tâm.

Một hôm cấp cứu đưa tới một cô bé toàn thân đầy vết thương, gần như đã chết nửa mạng.

Cũng không biết những vết thương này là do ai ngược đãi tạo ra, chỉ biết cô bé mồ côi này từ nhỏ đã bị câm, không thể nói được, tuổi lại nhỏ. Chính những tủi thân âm ức đó cần người để kể lẽ giải bày, nhưng lại không thể nói được.

Bà nội vốn mềm lòng, ghét nhất là những chuyện thế này.

Sau khi ở bên cạnh cô bé vài ngày, bà muốn nhận nuôi cô bé, điều đó đã làm dậy nên ngọn sóng không nhỏ vào thời đó. Cho dù người nhà bà nội không thể chấp nhận, nhưng khi mọi người đều phản đối, ông nội đã lạng lẽ thay bà chăm sóc cô bé đó, dùng hành động để gánh vác quyết định của bà.

Tuy không lâu sau, mẹ cô bé vì lương tâm mà quay trở lại đưa cô bé đi, nhưng cách làm của ông nội thực sự đã làm rung động trái tim bà nội.

Không lâu sau, bà nội liền gả cho ông, kết hôn bao năm, chỉ để lại một đứa con trai độc nhất là bố của Ứng Như Ước.

Như Ước lúc còn nhỏ, từng làm bài tập trước cổng bệnh viện trung tâm nay đã trở thành địa chỉ cũ.

Quy mô bệnh viện lúc đó chưa lớn, chỉ chia thành hai phần là các khoa và khu phòng bệnh, một khu vườn nhỏ cũng không có.

Nơi duy nhất có thể để bệnh nhân nghỉ ngơi chỉ có dưới gốc hòe trước cổng, ở đó bày một bộ bàn ghế bằng đá, là nơi Như Ước lúc nhỏ thích ngồi nhất.

Lúc đó đi Hoa còn chưa tới Ứng gia, bố mẹ tuy bận nhưng vẫn có ông bà nội có thể chăm sóc được.

Trường tiểu học của Như Ước rất gần bệnh viện trung tâm, mỗi ngày tan học xong, Như Ước đều đến bệnh viện đợi bà nội tan sở.

Cô đã ngồi dưới gốc hòe già vừa làm bài tập vừa đợi, mỗi lần viết đến khi ánh đèn vàng vọt sáng lên, là bà nội có thể ra về.

Lúc đó vẫn chưa có nhiều xe hơi, bà nội đạp xe đưa cô về nhà.

Trên quãng đường về dài đằng đẵng đó, Như Ước lúc nào cũng đòi bà nội kể lại chuyện với ông nội năm nào, có khi còn muốn nghe về bố mẹ nữa.

Lâu dần, những chuyện cô biết gần như còn nhiều hơn cả những chuyện mà người trong cuộc có thể ghi nhớ được.

Về sau...

Về sau bà nội mắc bệnh ung thư qua đời, Như Ước lúc đó chỉ mới mười tuổi.

Ở độ tuổi vẫn chưa biết gì là sinh tử, cô đã mất đi bà nội yêu quý nhất.

Cô còn nhớ buổi chiều đó, cô ngủ trưa dậy, nhìn thấy bà nội thẫn thờ nhìn cây hòe ngoài cửa sổ rất lâu.

Bà nội lúc đó tinh thần đã có phần thiếu minh mẫn, Như Ước muốn bà thay đổi sự chú ý mới hỏi: “Bà nội ơi, bà nói xem Như ước sau khi lớn lên cũng muốn làm bác sĩ thì có được không ạ?”

Bà nội định thần, xoa đầu cô, mỉm cười: “Hai ông cháu con đúng là xuất sắc như nhau.”

Nói dứt, không biết bà nhớ ra điều gì, giọng nói nghe xa xăm: “Năm đó ông nội con tán thành một cô gái chưa lập gia đình như bà nhận nuôi bé gái đó, bà từng hỏi ông nội rằng, người ta đều không thể hiểu bà, có phải ông vì muốn bà vui lòng mới phụ họa hay không?”

Như Ước chớp mắt nhìn bà, vẻ mặt tò mò muốn tìm hiểu.

Bà nội cúi đầu nhìn cô cười: “Ông nói không phải, chỉ là ông có hơn người khác một trái tim của người theo ngành y, trái tim đó có thể hiểu bà, có thể cổ vũ bà, có thể đối xử tốt với bà.”

Như Ước lúc đó nghe nửa hiểu nửa không, ngây ngơ gật đầu.

Có lẽ cũng thấy lời mình nói đối với Như Ước là quá thâm sâu, bà nội khẽ giờ tay véo mũi cô một cái: “Sau này Như Ước của bà tìm bạn trai, nhất định phải tìm một người biết làm con vui, đừng tìm một người đàn ông kiêu căng nhấc mà không biết lắng mạn.”

Như Ước vẫn nửa hiểu nửa không gật đầu, nghe như thánh chỉ.

Sau hôm đó không bao lâu, bà nội đã dứt áo ra đi.

Trước khi đi trừ những việc cần dặn dò, chỉ dặn mọi người: “Đừng để ông ấy một mình.”

Ông ấy, chính là ông nội.

Từ hôm đó, lời Như Ước từng nói với bà nội là muốn làm bác sĩ, giống như một lời hứa phải thực hiện bằng được.

Cô lúc nào cũng chuẩn bị chiến đấu, chưa bao giờ dám buông lỏng.

Nên cô đã về, trong thế giới dần dần cô đơn, trở về.

Ôn Cảnh Nhiên biết một số việc của Ứng gia, tính kỹ thì từ khi anh gọi ông nội là thầy đến nay đã mười năm rồi.

Anh nhìn Ứng Như Ước từ một thiếu nữ mỏng manh 16 tuổi trưởng thành đến nay, những gì liên quan đến cô, dù là mặt nào, đều nhớ rất rõ và khắc cốt ghi tâm.

Cũng không biết rốt cuộc là năm nào, anh bỗng nhiên yêu mến cô gái này.

Anh đưa tay che mắt, nhờ tư thế này che đi ánh nắng từ cửa sổ chiếu vào.

Anh chăm chú ngắm Như Ước ngồi không xa, nhưng dù không nhìn về mặt cô lúc này, anh cũng có thể tưởng tượng ra đáng vẻ bình thản như không có chuyện gì xảy ra của cô.

Khuya hôm qua kết thúc ca mổ, xong xuôi rồi Ôn Cảnh Nhiên nghỉ ngơi một lát ở ngay phòng trực ban.

Phòng trực ban chỉ có một mình anh.

Anh mệt mỏi nằm xuống, nhìn sắc đêm yên tĩnh ngoài cửa sổ, mãi vẫn không buồn ngủ.

Trong đầu lúc nào cũng thoáng hiện ánh mắt của cô khi anh nhìn qua cửa xe ở con phố ăn vặt hai hôm trước.

Anh mua xong đồ ăn khuya, đi qua chiếc xe đó, lúc nhìn vào trong xe qua lớp dán cửa kính màu tối, tuy mờ nhạt không rõ nhưng trong lòng lại có một cảm giác rất kỳ lạ, mãnh liệt tới nỗi anh không kim được mà ngừng bước.

Hồi ức về cô ở thành phố này quá nhiều, anh lúc nào cũng có thể nhớ đến cô.

Chỉ có hôm trước, anh đứng trước chiếc xe đó, trong lòng cảm nhận rất rõ cô đang ngồi trong xe.

Thế nên anh gọi điện, nhìn thấy Chấn Chân Chân không biết từ đâu chui ra, như một con chim nhỏ xòe cánh bay đến, kéo cửa xe ra gọi tên cô.

Cách một con đường, anh nhìn ánh mắt sợ hãi như một chú hươu nhỏ của cô, vừa buồn cười vừa mềm lòng.

Cú điện thoại ấy không đợi cô nghe máy, anh đã tiện tay bấm tắt.

Anh lớn hơn cô bốn tuổi, xét vai về đã có thể tính là vai chú, nên nhường nhịn cô.

Anh nghĩ thế, dần dần thấy buồn ngủ.

Nhưng dù ngủ, con buồn ngủ cũng cạn, nhắm mắt ba tiếng đồng hồ như mơ như tỉnh, đến khi tiếng chuông báo thức reo vang, anh không hề do dự liền dậy thay đồ.

Đi qua con phố cũ, tiện tay mua thêm sữa đậu mà cô thích.

Đi qua siêu thị, lại không kìm được dừng xe, mua mấy túi thức ăn vặt mà cô thích.

Đến khi tới Ngự Sơn, anh dừng xe bên ngoài vườn, quay về lấy thêm tấm chăn.

Ôn Cảnh Nhiên biết, anh không thể lừa dối bản thân được nữa.

Anh thích Ứng Như Ước.

Niềm yêu mến không biết bắt đầu từ lúc nào, nhưng lại kéo dài vô hạn.

Phụ lục nho nhỏ:

Như Ước cũng từng có lúc thất ý, đó là lần thi thử thứ hai cuối cùng trước khi tốt nghiệp.

Vì ông nội bệnh nặng, tâm tư cô không dồn hết vào việc học nên cả học kỳ năm lớp 12 cũng không thể tìm ra lần nào có thành tích tệ hơn lần này.

Khi trường phát kết quả, Như Ước đến bệnh viện thăm ông nội cũng không vui vẻ gì lắm.

Ông nội chỉ có mỗi Như Ước là cháu gái, bình thường dù nghiêm khắc với cô thế nào thì trong lòng cũng cực kỳ yêu thương cô thế ấy.

Đoán chừng trong trường có chuyện không vui, cũng không chủ động hỏi, nhân lúc cô đi rửa trái cây mới gọi Ôn Cảnh Nhiên tới hỏi thăm.

Không ngờ, không đợi ông nội và Ôn Cảnh Nhiên gặp nhau, thì đã thấy Như Ước cầm trái cây, mặt đỏ tới mức gần bằng quả táo trong tay.

Ông đang định hỏi thì thấy sau lưng Như Ước là Ôn Cảnh Nhiên, rõ ràng tâm trạng cực tốt, cười tủm tỉm, ánh mắt sáng rỡ.

Ông nội có phản hoang mang.

Ông nhớ hôm nay có người nhà bệnh nhân đến gây sự, người học sinh trầm tĩnh của ông xử lý rất tốt, tuy đã hóa giải được chuyện này nhưng tâm trạng hôm nay rất không ổn.

Sao chỉ mới chốc lát, hai người một trước một sau đã... trông có vẻ không có gì xảy ra?

Bạn đang đọc truyện *Anh Đứng Ở Nơi Sâu Thẳm Của Thời Gian* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7

Ôn Cảnh Nhiên ngủ giấc này đến tận mấy tiếng đồng hồ.

Khi anh tỉnh giấc thì mặt trời đã xuống núi. Bầu trời tối mờ, yên tĩnh, xung quanh như bị màn đêm bao phủ, vô cùng tĩnh lặng, thê lương.

Anh ngồi dậy trong sắc chiều chạng vạng yên tĩnh tựa mặt nước, đèn đốt tinh dầu đặt trên bệ cửa phòng khách đã tắt, nhưng trong không khí vẫn có mùi hương nhàn nhạt của lavender, khiến lòng người thư giãn.

Anh lắng tai nghe động tĩnh trong phòng, rất yên lặng, ngay cả tiếng thở cũng không thấy.

Ôn Cảnh Nhiên đẩy chân ra, đứng dậy.

Ánh chiều tà từ cửa sổ len vào, anh đi qua ánh sáng ấy, đến thẳng trước cây đèn xông tinh dầu.

Ngon nén trong đó vẫn còn một nửa chưa cháy hết, sáp nén vì nhiệt độ cao mà dần dần động lại, trắng như sữa phủ dưới đáy lọ.

Chắc là cô thôi tất.

Anh dời mắt, đi đến bậc thêm cửa, mở cửa tủ ra, cúi xuống nhìn kệ giày bên dưới.

Ứng Như Ước có một thói quen, trên kệ giày trống, cô sẽ tháo giày ra đặt ở ngay chính giữa hàng cuối, chính là ở vị trí trung tâm.

Lần này dưới tầng cuối cùng chỉ có một đôi dép lê mà hội quán chuẩn bị sẵn.

Xem chừng cô đã ra ngoài rồi.

Ôn Cảnh Nhiên nhớ đến sáp nén vẫn chưa hoàn toàn đông đặc lại, ngửi thấy mùi hương nhàn nhạt còn quanh quẩn trong phòng, lại nhìn đôi dép lê được xếp chỉnh tề nằm ngay giữa hàng cuối trong kệ để giày.

Nghĩ đến Ứng Như Ước chắc thấy anh sắp tỉnh nên tính thời gian ra ngoài, trong tích tắc, không biết nên có cảm xúc gì.

Rốt cuộc là bỏ lỡ một nước cờ, bây giờ thật sự khổ mà không nói được.

Anh đứng thẳng, không quay đầu lại, mở cửa định ra ngoài.

Đã ra khỏi phòng rồi, định khóa cửa thì chợt nhớ gì đó, anh quay lại nhìn hộp thẻ ở ngay cửa.

Như anh dự tính, trí thông minh của cô luôn sẽ có chỗ hở.

Anh gơ tay, tiện thể rút thẻ phòng của cô ra khỏi hộp, nắm trong lòng bàn tay.

Sáu giờ tối, Như Ước nhận được điện thoại chỉ thị của ông nội, bảo cô đến phòng vẽ tụ tập ăn cơm.

Đó là điều nằm trong dự đoán.

Lần này đi đông người, vừa có các trưởng bối lớn tuổi và có cả đồng nghiệp cùng tuổi, tụ tập cùng nhau là chuyện tất nhiên.

Phòng vẽ là phòng khách tổ chức tiệc nhỏ, rất cao cấp nằm trong hội quán này.

Bước vào nhìn thấy đầu tiên là một nhóm các bình phong vẽ cảnh xuân, sơn bạc phía chân tranh, tổng cộng mười bức, chất liệu màu bạc trong ánh sáng gian phòng trông cực kỳ rực rỡ, nổi bật.

Trong phòng đã có khá nhiều người đang ngồi, cách bức bình phong vẫn nghe thấy tiếng cười nói như ngay bên tai, không biết ai nói gì chọc cười mọi người mà trong phòng chợt im lặng, rồi lập tức dậy lên một tràng cười vui vẻ.

Ứng Như Ước đi vòng qua bức bình phong.

Sau bức bình phong là một bàn ăn, lúc này ngồi quanh bàn đã có năm ba người, được nửa bàn rồi.

Nghe tiếng bước chân sau bức bình phong, tiếng cười của mọi người im bật, cùng ngẩng lên nhìn sang.

Ôn Cảnh Nhiên ngồi dựa ghế, trong tay cầm ly rượu, rượu vang trong ly bị anh lắc khẽ, men theo thành ly trong suốt vẽ ra từng đường cong trắng non.

Anh cũng ngược lên nhìn cô, ánh mắt hơi dừng lại ở cô rồi đứng dậy, kéo chiếc ghế anh đang tựa vào, ra hiệu cho cô ngồi.

Bỗng dưng, tiếng trò chuyện cố ý nhỏ nhẹ bỗng biến mất, tiếng cười vang vọng cũng im bật, mọi âm thanh đều như thể mất tích hết.

Mọi người, đều cực kỳ chăm chú nhìn sang cô.

Ánh mắt kiểu dò đoán, quan sát đó, cùng những cảm xúc khác nhau, đều dồn về phía cô.

Dưới ánh mắt của mọi người, tuy anh không nói gì, nhưng động tác mờ mờ rõ ràng đó lại như nói hết tất cả.

Ôn Cảnh Nhiên như thể không nhận ra sự tĩnh lặng kỳ dị đó, chỉ yên lặng nhìn cô.

Đáy mắt ấy có nụ cười gian xảo, và bình thản.

Ngủ dậy xong có lẽ anh đã tắm sạch sẽ, quần áo trên người đã thay mới, áo len màu xám khiến gương mặt anh trông cực kỳ dịu dàng.

Cho dù anh cười thế này trông chẳng có thiện ý gì, nhưng trông cũng rất ư là “cảm thú tội lỗi người”.

Trong một khoảnh khắc, Như Ước thầm nghĩ, đây có phải là trò đùa ghẹo của anh vì buổi chiều cô đã bỏ rơi anh hay không?

Dù sao, cô cũng từng thấy sự nhỏ mọn của Ôn Cảnh Nhiên rồi mà.

Thế là, đúng lúc Như Ước định bước đi, kết thúc cuộc đối đầu vô nghĩa này thì...

Ôn Cảnh Nhiên chợt nói: “Vị này là tiểu sư muội của tôi, cháu nội của Ứng lão tiên sinh.”

Bầu không khí vốn đông cứng như quả bóng bị chích một rồi xì ra, “phù” một tiếng, lưu động trở lại.

Vốn dĩ rất nhiều người đang tò mò Ứng Như Ước là ai, dù sao bác sĩ Ôn không gần nữ sắc là chuyện rất nổi tiếng, vượt ngoài phạm vi bệnh viện trực thuộc đại học S.

Đừng nói là nhìn thấy có con gái từ trên xe anh bước xuống, mà ngay cả bình thường làm việc trong bệnh viện, xung quanh bao nhiêu nữ y tá, nữ bác sĩ, nữ bệnh nhân... mời gọi mà cũng không thấy bác sĩ Ôn để ý.

Lúc nào cũng ôn hòa lịch thiệp, giữ khoảng cách không xa không gần phù hợp.

Hiếm khi thấy có một cô gái được anh đích thân dẫn đi xem phòng, đích thân mang trái cây tới, đích thân kéo ghế mời, đương nhiên là tò mò tới mức nín thở theo dõi, chỉ sợ bất cẩn sẽ bỏ lỡ tín hiệu quan trọng nào đó.

Kết quả...

Kết quả chỉ là tiểu sư muội.

Ôn Cảnh Nhiên nằm trong lựa học trò cuối cùng Ứng lão tiên sinh thu nhận, bình thường Ôn Cảnh Nhiên kính trọng vị giáo sư này ra sao, ai cũng biết rõ, lần này nhiệt tình hơn với cháu gái của thầy thì nhất thời cũng không ai nghĩ nhiều, lần lượt di dời sự chú ý, hỏi thăm Như Ước.

Ví dụ: “Là cháu gái của Ứng lão tiên sinh đức cao vọng trọng có cảm tưởng gì?”

Rồi ví dụ: “Có một sư huynh xuất sắc như Ôn Cảnh Nhiên, em có cảm tưởng thế nào?”

Cảm tưởng?

Cô làm sao có cảm tưởng gì được?

Nhưng dù sao cũng là lần đầu gặp mặt, Ứng Như Ước rất nghiêm túc hỏi ngược lại, rồi nói với vẻ đứng đắn: “Sư huynh quá xuất sắc, lúc nào cũng bị so sánh.”

Một đám muốn nghe tin tức thờ dài, nhắc nhở: “Đừng trả lời máy móc thế, em suy nghĩ nghiêm túc xem, không còn cảm tưởng gì à?”

Còn phải nghĩ nữa?

Như Ước vắt cằm đầu óc rồi đáp: “Sư huynh quá ưu tú, em trừ việc phải làm rất nhiều đề thi ra, ngay trường của sư huynh cũng không dám thi, chỉ sợ bị thầy cô kỳ vọng quá nhiều rồi phát hiện ra em chỉ là một cây cùi khô?”

Tự bôi đen bản thân như thế, chắc có thể thỏa mãn mọi người rồi chẳng?

Quả nhiên, mọi người cười vui vẻ một lúc, rồi cũng không làm khó cô nữa.

Như Ước vừa thở phào thì liếc thấy ánh sáng cạnh mình vụt tới, quay đầu sang thì thấy Ôn Cảnh Nhiên kéo ghế cạnh cô, ngồi xuống, một tay đặt trên lưng ghế của cô, hơi cúi xuống ở vị trí cách cô khoảng một cánh tay, nhìn thẳng cô: “Nói thế thì, em thi vào đại học A chỉ vì anh ở đại học S?”

Ừa?

Cô chỉ nói vu vơ thế thôi mà.

Năm đó khi cô ôm mộng đi du học, việc học vốn đã giống một ngọn núi đè xuống, cô từ lúc mở mắt vào buổi sáng đã căng thẳng thần kinh rồi. Mà mỗi ngày của cô, giống như một con quay, quay mãi quay mãi, không phút nào ngơi nghỉ.

Có lẽ là do từ nhỏ đã theo ông nội, nên Như Ước từ nhỏ đã không khóc lóc than vãn. Gặp tình huống khó khăn nhất, phản ứng vô thức của cô cũng là tự mình giải quyết.

Muốn ra nước ngoài thì phải nâng cao thành tích chuyên ngành, cô liều mạng gồng mình thêm nữa.

Áp lực học tập quá nặng nề, cô cũng chỉ biết cắn răng kiên trì.

Quãng thời gian đó, áp lực mà cô gia tăng cho bản thân mấy lần suýt làm cô suy sụp, vẫn là Ôn Cảnh Nhiên phát hiện ra sự kỳ quặc của cô sớm nhất, kịp thời nhắc nhở cô.

Về sau, ông nội bệnh một trận, chỉ trong tích tắc đứng dậy xới cơm liền ngất xỉu mất.

Như Ước sợ đến run lấy bầy, đến khi chuyện đó qua đi, cô liền ngưng suy nghĩ ra nước ngoài, mới chọn học viện Y của đại học A.

Cô cho rằng, Ôn Cảnh Nhiên hẳn biết rõ hơn ai hết nguyên nhân cô chọn học viện Y của đại học A.

Thế nên, Ứng Như Ước chớp mắt, nhìn lại anh với vẻ ngây thơ: “Sur huynh, anh không biết à?”

Hiếm khi thấy bộ dạng trẻ con này của cô, Ôn Cảnh Nhiên tủm tỉm cười, ngón tay đặt trên lưng ghế gỗ khê hai cái, lại hỏi: “Ai so sánh em với anh?”

Ứng Như Ước nghẹn lời.

Có phải sau khi cô nói là ai rồi, anh sẽ lại truy hỏi đến cùng xem so sánh điều gì hay không...

Chấn Chân Chân từng so sánh ngũ quan của cô và bác sĩ Ôn, kết luận rút ra là, ngũ quan của Ôn Cảnh Nhiên dù là nhìn từng thứ hay là tổng hợp lại, thì đều hoàn hảo vô khuyết, cứ như được chạm khắc bởi tạo hóa vậy.

Còn về Như Ước thua ở điểm nào... đến nay cô cũng không biết.

So với cô nàng Chấn Chân Chân thuộc hiệp hội nhan sắc nông cạn kia, ông nội đương nhiên sâu sắc hơn, so sánh về tố chất tổng hợp, tố chất tâm lý, cách đối nhân xử thế...

Dù sao chỉ cần là Ôn Cảnh Nhiên thì kiểu gì cũng thấy anh cực kỳ thuận mắt.

Có lúc, thậm chí Như Ước còn tưởng ông nội đang tiếc nuối, sao Ôn Cảnh Nhiên chỉ là học trò, chứ không phải là cháu ruột của ông nhỉ?

Bên kia, ông nội và bạn bè đang đứng trước bình phong ngắm nghía đã nhìn vào bên trong từ khe hở gấp lại của bức bình phong rất lâu rồi.

Bạn ông hâm mộ: “Quan hệ giữa học trò ông và Như Ước tốt quá nhỉ.”

Ngụ ý trong câu nói rất ư mờ ám.

Chỉ thiếu điều khích lệ ông nội: “Ông xem, môn sinh xuất sắc ông đặc ý và cháu gái bảo bối của ông rất tâm đầu ý hợp, có phải ông nên suy xét thăng hoa cho tình thầy trò không?”

Ngờ đâu, ông nội chỉ hừ khê một tiếng, không bày tỏ thái độ gì thêm.

Bạn đang đọc truyện *Anh Đứng Ở Nơi Sâu Thẳm Của Thời Gian* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8

Cơm no rượu say xong, trong hương rượu phảng phất, sự phòng bị thường ngày giữa các đồng nghiệp với nhau dường như mất đi ít nhiều.

Không khí dần thoải mái, tự nhiên hơn, rất dễ nảy sinh những đề tài riêng tư.

Ban đầu, vì ngại ông nội Ứng và các vị trưởng bối lớn tuổi ở đây nên trong bữa cơm ban đầu vẫn nghiêm túc thảo luận về học thuật, trao đổi về bệnh án. Hoặc có người có ý lái chủ đề đi, cũng chỉ là xuýt xoa người nhà ai đó thuộc mẫu cực kỳ cá tính.

Nhưng không biết từ lúc nào, hướng gió chợt đổi, từ việc nghề bác sĩ quá nguy hiểm, đến tình hình làm việc hiện nay của bác sĩ ra sao.

Lẽ đương nhiên là, người duy nhất không làm việc ở bệnh viện trực thuộc đại học S là Ứng Như Ước đã trở thành đối tượng quan tâm của mọi người.

Những đồng nghiệp của Ôn Cảnh Nhiên đều có tính cách nhiệt tình, lại giỏi khuấy động không khí, cho dù là trong không khí rõ ràng là tò mò muốn nhiều chuyện, nhưng cũng không khiến Như Ước thấy chán ghét chút nào.

Như Ước đặt vỏ cua xuống, vừa dùng khăn ướt lau ngón tay dính dầu mỡ, vừa cười nói: “Em không muốn xa nhà quá, đã nộp hồ sơ vào bệnh viện trực

thuộc đại học S rồi.”

Mọi người dần phụ họa, một số người nói về phúc lợi của bệnh viện và hoàn cảnh làm việc, một số người lại trêu Ôn Cảnh Nhiên: “Tiểu sư muội vừa tới là sư huynh cậu phải giúp đỡ đấy.”

Ôn Cảnh Nhiên đã kẹp vỡ một cái càng cua, ngón tay anh thon dài, không rõ có phải do khử trùng thường xuyên không mà da tay anh trắng như ngọc vậy, lúc này những ngón tay lúc nào cũng không vương chút bụi trần lại dính rất nhiều vết dầu mỡ màu vàng, trông lại quyến rũ bội phần.

Anh thông thả gỡ miếng vỏ ra, để lộ phần thịt cua hoàn chỉnh rồi đặt xuống một bên trên đĩa của Như Ước lúc này đã chất đầy vỏ cua, sau đó ngược lên, nhìn cô.

Ánh mắt đó sáng rỡ, nhìn cô chăm chú, rồi lập tức nhìn khăn giấy ướt cạnh tay cô.

Như Ước lập tức hiểu ý, vui vẻ đưa cả gói khăn giấy ướt cho anh.

Ông nội Ứng ho khẽ một tiếng.

Như Ước nhìn sang, thấy ông lão lặng lẽ thu lại ánh nhìn bên đó, nói với vẻ nghiêm túc: “Như Ước tính cách chưa chín chắn, nếu thực sự làm phiền ở bệnh viện này thì cứ việc rèn giữa nó.”

Như Ước lặng thinh, quyết định lúc này cô đừng nên nói gì thì tốt hơn, nhặt miếng thịt cua mà Ôn Cảnh Nhiên đặt trên phần đĩa sạch của mình lên, cắn một miếng.

Thịt cua rất chắc, vào miệng để lại hương thơm ngậy ngát.

Cô nheo mắt thỏa mãn, rồi lấy nước cam cạnh bên nhấp một ngụm nhỏ.

Về sau ai nói gì nữa, cô đã không nghe thấy.

Trong bát cạnh đĩa của cô lúc nào cũng có thịt cua tươi ngon mềm mại mới được bóc xong, nước cam bên cạnh khi gần cạn cũng luôn được rót đầy.

Vốn dĩ tối nay cô không thấy thèm ăn, căn bản không ăn gì nhiều. Nửa bữa cơm sau lại được thịt cua và nước cam làm cho gần như no căng.

Ăn uống no nê xong, tâm trạng Như Ước rất vui vẻ, thoải mái cảm ơn Ôn Cảnh Nhiên: “Cảm ơn sư huynh.”

Ôn Cảnh Nhiên rửa tay uống ly rượu vang, cũng thấy vâng vát.

Anh mò trong túi quần lấy ra một hộp thuốc lá thơm, ngón tay khẽ co, nhẹ nhàng gỡ ra một điếu thuốc ở một bên hộp. Lập tức, anh hơi nheo mắt, điếu thuốc lá kia xuyên qua vai cô, đưa cho nam đồng nghiệp ngồi cạnh Như Ước.

Đối phương nhận lấy, cười rồi nhìn Như Ước, khi ánh mắt quay về Ôn Cảnh Nhiên, anh ta rung rung túi áo: “Bác sĩ Ôn, cho nhờ tí lửa.”

Ôn Cảnh Nhiên vô thức lần mò túi áo, trừ thẻ phòng lạnh lạnh ra thì bất ngờ, không tìm thấy bật lửa của mình.

Anh hơi ngó người, rồi ngược mắt nhìn Như Ước.

Ánh mắt đó sâu thẳm như ngọn nến vừa bị dập tắt, ẩn hiện một ngọn lửa bùng lên trước khi lụi tàn. Cứ thế nhìn cô chăm chăm, xuyên thẳng vào đáy mắt cô.

Sau đó Ôn Cảnh Nhiên cười, anh nhướn môi, hơi nheo mắt nhìn xuyên qua cô ra phía sau: “Không mang theo bật lửa.”

Như Ước hơi ngượng ngập, sờ sờ mũi.

Tuy Ôn Cảnh Nhiên không nói gì nhưng thâm ý trong ánh mắt đó lại vừa đơn giản, vừa sâu sắc.

Cô nhớ hồi chiều, diêm để đốt tinh dầu đặt cạnh hồ nước đã bị ẩm nên không lên lửa. Lúc đó Ôn Cảnh Nhiên đã vui vẻ công hiến bật lửa cho cô châm nến để đốt tinh dầu, tiện thể đặt luôn bật lửa cạnh đó.

Nếu không bất ngờ thì bật lửa của anh vẫn còn ở đó.

Nhưng, liên quan gì đến cô...

Ánh mắt đó như thẻ bật lửa bị cô lấy đi vậy.

“Khu phía Tây.” Ôn Cảnh Nhiên lấy ra một điếu thuốc, ngậm trong miệng, ậm ừ nói: “Cua hơi lạnh bụng, em ăn nhiều như thế sẽ thấy dạ dày khó chịu. Khu Tây là khu giải trí, có thể tiêu hóa tốt.”

Như Ước hoang mang ở một tiếng, không coi trọng.

Khi bữa ăn kết thúc, Như Ước đưa ông nội về phòng rồi, khi lục tìm trong túi trống rỗng trước cửa phòng, không nhận được ôm lấy mặt, khẽ thở dài một tiếng về vô cùng tuyệt vọng.

Mấy năm nay, sao cô chỉ mọc mỗi ngực mà không mọc não nhỉ...

Thế là, người vốn dĩ tắm trong hương hoa hải đường và ngâm mình trong suối nước nóng, đã chấp nhận đi qua nửa vòng Đông Cự Sơn để đến khu giải trí phía Tây tìm người.

Như Ước buổi chiều ra khỏi phòng đã bước chân trái rồi...

Khu giải trí phía Tây rất gần hồ tắm công cộng, có sảnh trò chơi riêng cho trẻ con, cũng có bàn mát chược bằng ngọc thạch cho người lớn.

Ôn Cảnh Nhiên đang đứng trước một máy chơi game trong khu giải trí, chăm chú nhìn máy đẩy tiền xu đang di chuyển trước sau qua lớp cửa kính, cứ như nhìn như vậy thì sẽ rơi xu xuống ngay.

Như Ước không vội tới đó.

Ôn Cảnh Nhiên tối nay như có gì đó khác với người mà cô quen biết, cũng không biết có phải là do uống say hay không, dù cho trông anh vẫn tỉnh táo và lý trí.

Như Ước đổi hai túi nhỏ tiền xu game ở chỗ nhân viên phục vụ đang tươi cười, đếm lại rồi mới tới đó, đưa xu ra trước mặt anh.

Như Ước hiếm khi thấy Ôn Cảnh Nhiên đụng tới rượu, rất nhiều lúc hình tượng của anh trong mắt cô chính là hình tượng bác sĩ mặc áo blouse trắng, trong sáng, lạnh lùng và chuyên nghiệp.

Anh chín chắn bình tĩnh, hiếm khi đụng tới những thứ khiến thần trí anh không được tỉnh táo.

Thế nên, ký ức liên quan về việc anh uống say liền trở nên vô cùng rõ ràng, sâu sắc.

Đó là mấy năm trước, cụ thể là tháng mấy thì Như Ước đã không còn nhớ, chỉ nhớ là lúc nghỉ đông hồi học đại học.

Chấn Chân Chân đến sân bay đón cô.

Lúc đó Như Ước đã không còn giờ tay hơi xin tiền tiêu vặt từ ông nội, tiêu xài tiết kiệm nên mua giá vé siêu rẻ mười một giờ đêm bay về thành phố S.

Chấn Chân Chân ở trường cảnh sát đã lâu nên rất bức bối, đón được cô liền đi thẳng tới quán bar, bảo là phải làm lễ trường thành có ý nghĩa khác.

Lúc này, Ứng Như Ước không bao giờ dám để Chấn Chân Chân một mình đi suốt đêm không về. Dù buồn ngủ không chịu nổi nhưng cũng gồng mình đi theo bạn đến bar.

Không ngờ lại gặp Ôn Cảnh Nhiên.

Như Ước tối nay vẫn nhớ, dù anh đã say văng vắt, ngay cả nói chuyện cũng không thích, thì đôi mắt kia muốn uy hiếp người khác vẫn là chuyện quá ư là dễ dàng.

Đôi mắt sâu thẳm như tàn tro khi lửa đã cháy trụi kia, dưới ánh đèn mờ ảo, hung ác đến độ cứ như giây sau đó sẽ há miệng ra nuốt chửng lấy cô vậy.

Dừng khí của Chấn Chân Chân trong tích tắc bị dọa cho mất sạch, cô nàng lúng túng quan sát Ôn Cảnh Nhiên và Ứng Như Ước, lắp bắp hỏi: “Cái này có bị coi là bị bắt quà tang không?”

Như Ước bình thản: “Nào chỉ có thế.”

Lại còn suốt đêm không về.

Chấn Chân Chân rất u sầu, quay lại thấy Ôn Cảnh Nhiên như sắp mách ông nội tới nơi, hoặc là sẽ lôi cả mình vào, cả mùa đông đó cô nàng không dám bước vào Ứng gia nữa.

Rõ ràng là, Ôn Cảnh Nhiên đêm đó đã say khướt.

Anh tóm hai cô gái không biết trời cao đất dày kia đến bệ rửa tay của nhà vệ sinh rồi, bỏ mặc hai cô gái đang hoảng sợ sang bên, mở nước lạnh, khoát nước vào mặt mới miễn cưỡng giữ được vẻ tỉnh táo để đưa hai cô về nhà.

Như Ước sợ Ôn Cảnh Nhiên mách tội với ông nội nên không dám về nhà giờ này, lại không muốn Ôn Cảnh Nhiên nhận ra nên suốt quãng đường về nhà đều cố gắng thuyết phục anh.

Ban đầu anh còn bức bối, nhưng dần dà, khi cô mặt dày dõ dãnh nịnh nọt anh, cuối cùng hàng lông mày của anh hơi giãn ra, để lộ nụ cười, tuy chỉ thoáng qua như một phiến lá rơi xuống mặt hồ, nhưng con sóng anh tạo ra trong lòng Như Ước vẫn như một con sóng khổng lồ.

Một người bình thường tinh anh như thế, hóa ra say rượu rồi được dỗ dành lại như trẻ con như vậy.

Cảm giác thành tựu đó gần giống như Như Ước được lãnh tiền học bổng vậy.

Nghĩ thế, Như Ước không kìm được mỉm cười, lấy ra một xu game nhét vào trong máy, nhìn đồng xu rơi tuột xuống dưới, vang lên một tiếng “cách”, mắt cô cũng sáng lên theo, quay sang nhìn anh: “Em bỏ thêm một xu nữa, nếu có thể đẩy đồng xu kia xuống, anh sẽ trả thẻ phòng lại cho em nhé, được không?”

Người đang cầm đồng xu để nhắm tính kia hơi ngước lên, nhìn cô: “Nếu thua thì sao, có phải là tùy anh quyết định?”

Bạn đang đọc truyện *Anh Đứng Ở Nơi Sâu Thẳm Của Thời Gian* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9

Đôi mắt anh sâu thẳm, sáng rõ, như ánh đèn sáng lên trong bóng đêm đen kịt, dịu dàng nhưng rực rỡ.

Như Ước gần như bị cuốn vào đôi mắt ấy, cô hơi ngẩn ngơ, có phần hoảng loạn tránh né ánh nhìn đó, nghiêm túc nhìn máy đẩy xu đang di chuyển trước sau.

Hoàn toàn không nhớ nửa phút trước mình đã nói gì.

“Nghĩ ra chưa?” Anh hơi cúi người, kéo dài âm “ừ?”.

Như Ước rầu rĩ.

Nhất định là Ôn Cảnh Nhiên uống rượu chưa đủ nhiều, cho nên lúc này vẫn nhớ không để bản thân thua thiệt.

Rút lui thì chắc chắn không kịp rồi, Như Ước nghiêng đầu nghiêm túc suy nghĩ rồi hỏi: “Anh muốn cược thế nào?”

“Anh không yêu cầu gì nhiều ở em.” Anh co chân kéo lấy chiếc ghế chân cao sau lưng lại gần, thuận thế ngồi xuống.

Ôn Cảnh Nhiên cao ráo, hơn Như Ước hẳn một cái đầu, khi đứng thẳng thì dù không làm gì, chỉ cần nhìn cô từ trên cao thế này cũng khiến Như Ước thấy bị áp bức.

Lần này ngồi xuống, cảm giác áp bức cũng giảm hẳn.

Như Ước thăm thò phào, nhẫn nại đợi anh nói hết câu.

“Em cần thẻ phòng, anh cần một chùm chìa khóa.” Anh ngước lên, ánh sáng khúc xạ từ đôi mắt khiến đôi mắt anh như lưu ly đen thẳm, trong vắt thấy được tới đáy.

Ứng Như Ước mù mờ: “Chìa khóa gì cơ?”

Cô vừa tốt nghiệp, trước mắt lại là dân vô công rồi nghề, không có tài khoản tiết kiệm cũng không có gia tài gì... Cô thực sự không nghĩ ra mình có chìa khóa nào quý báu tới mức để Ôn Cảnh Nhiên phải nhớ mãi như vậy.

“Đến lúc anh cần thì em đưa anh là được.” Anh cúi đầu, cười khẽ rồi giục, “Bây giờ bắt đầu chứ?”

Bỗng dưng bị Ôn Cảnh Nhiên hóa từ bị động thành chủ động, Ứng Như Ước sửng người, vẫn cố giả vờ trước khi chết: “Thế... xem ai rơi nhiều xu hơn nhé.”

Ôn Cảnh Nhiên không hề để tâm quy tắc trò chơi bị cô thay đổi, uyển chuyển ra hiệu cho cô làm trước.

Ứng Như Ước nhìn máy đẩy xu trước mặt, lại liếc nhìn Ôn Cảnh Nhiên đang tỏ ra rất hào hứng, cô càng hoang mang hơn...

Cô cứ có cảm giác tự mình đào hố chôn mình, đang nỗ lực nhảy xuống vậy.

Như Ước liếm đôi môi hơi khô nứt của mình, lấy ra hai đồng xu, nghênh ngang viện vào lỗ hồng trong quy tắc trò chơi mà đẩy luôn hai xu vào trong máy.

Trong tiếng xu rơi vui tai, tiếng “ù ừ” rất khê của máy đẩy xu loáng thoáng có thể nghe thấy.

Ứng Như Ước chăm chú nhìn đồng xu vừa bỏ vào máy được đẩy vào trong đám xu dày đặc.

Lập tức, mí mắt cô nháy một cái.

Mắt thấy một xu bị đẩy chòng lên đám xu kia, đồng xu chênh vênh muốn rơi ở mép kia hoàn toàn không có dấu hiệu bị ảnh hưởng.

Còn chưa kịp đợi cô đau buồn, một đồng xu khác rơi xuống từ bên kia, “ding dang” một tiếng bị đẩy vào đám xu, đẩy xuống tới mấy xu kêu “rào rào”.

Trong gian phòng yên tĩnh, âm thanh đó như có sức chấn động mạnh mẽ.

Như Ước cảm mấy xu bị đẩy rơi, không thể kiềm chế sự mừng rỡ, neho mắt đếm đi đếm lại mấy lần.

Cứ như thế bốn đồng xu trong tay cô có thể càng đếm càng nhiều lên vậy.

Dù sao đây là lần thu hoạch lớn nhất trong đời cô trong mấy lần ít ỏi kiếm được xu khi chơi trò này mà!

Ôn Cảnh Nhiên xắn tay áo lên.

Nhiệt độ của máy điều hòa trung tâm hơi cao, hơi ẩm từ bốn phương tám hướng thổi tới, nóng nực tới mức anh thấy khô cả miệng.

Ngón tay anh nghịch một đồng xu, nghiêm túc chăm chú nghiên cứu đường đi của đồng xu và cả góc rơi, khi Ứng Như Ước còn đang hí hửng vui mừng, anh đưa tay nhét đồng xu vào trong.

Phản tay áo xắn lên để lộ cánh tay với đường nét rắn rỏi, xương cổ tay rõ ràng, giống như một tác phẩm nghệ thuật được thiên nhiên điêu khắc vậy.

Ứng Như Ước khó tránh khỏi ngưỡng mộ, kiểu người chỉ cần giờ tay giờ chân đã có thể thu hút người khác chắc phải cảm ơn ông trời đã yêu thương mình quá nhiều.

Cô vừa cảm khái xong thì bên tai đã nghe liên tiếp tiếng xu rơi “leng keng” vang lên.

Như Ước nhìn một đồng xu ước chừng có cả xu của cô trong đó đã vui đi đáng kể, muốn khóc mà không ra nước mắt.

Thẻ phòng mất rồi... giờ cô còn phải đền cả chìa khóa.

Dường như chưa hài lòng với cú shock của cô, Ôn Cảnh Nhiên chống cùi chỏ vào máy, nhìn cô chăm chú.

Trong tích tắc, vô số suy nghĩ đối đáp lại với anh vút qua trong đầu Như Ước.

Nhưng cuối cùng, cô vẫn chịu đựng cúi đầu, ngoan ngoãn nhận thua.

Ôn Cảnh Nhiên nhìn về hạm hực muốn đập phá cái máy chơi game trong mắt cô, mím môi cố kìm nén nụ cười: “Thế còn cần thẻ phòng không?”

Ứng Như Ước lắc đầu.

Cô vẫn nên đến quầy tiếp tân nhờ phục vụ mở cửa vậy... Cô không còn chìa khóa thứ hai nào để đem ra đánh cược đâu.

Nghĩ là thế nhưng trong lòng Ứng Như ước vẫn có phần không phục: “Ôn Cảnh Nhiên, anh không thấy anh như thế là rất ác hay sao?”

Cô rất hiếm khi gọi anh cả họ lẫn tên như vậy, trong quan niệm của Ứng Như Ước, lớn nhỏ phải phân rõ, Ôn Cảnh Nhiên vừa là tiền bối lớn hơn cô bốn tuổi, cũng theo ông nội mà có thêm danh xưng “sư huynh”.

Cô cứ cảm thấy cái tên của anh dù bị cô lâu lâu cần nhắc vô số lần nhưng vẫn rất dễ nghe, nếu nói cả họ lẫn tên ra như vậy là hành động không được tôn trọng cho lắm.

Ôn Cảnh Nhiên ngược lên, ánh mắt chăm chú nhìn cô.

Ánh mắt lạnh lẽo đó lại khiến Như Ước trong tích tắc cảm nhận được sự đàn áp toát ra từ anh.

Khí thế cô yếu hẳn đi, lúc mở miệng cũng chỉ là lầm bầm: “Em tốt bụng thu nhận anh cả buổi chiều, anh...”

Nghe có vẻ như đúng là anh có lỗi?

Ôn Cảnh Nhiên trầm ngâm một lúc: “Thế em trốn anh để làm gì?”

“Hà?” Câu hỏi thẳng thừng đó khiến Ứng Như Ước không đề phòng kịp, cô á khẩu mấy giây rồi mới lắp ba lắp bắp trả lời: “Em đọc đề thi cả buổi chiều, hơi mệt...”

Ứng Như Ước khựng lại, thấy Ôn Cảnh Nhiên không có ý tiếp lời thì đành gồng mình lên bổ sung: “Nên ra ngoài đi dạo vậy thôi.”

Ôn Cảnh Nhiên hơi nhướn mày.

Cô là một cô gái rất thông minh, muốn gì cũng rất rõ ràng, cũng không thích lằng nhằng. Nhưng khi già ngốc cũng chỉ thế thôi, khiến bạn biết rõ trái tim cô trong sáng như gương, nhưng lại không thể tìm ra cách để vạch trần cô.

“Đêm đến S.” Anh ngừng lại, cố tỏ vẻ hờ hững, “Muốn vạch rõ giới hạn với anh à?”

Hừm...

Chuyện này Ứng Như Ước đúng là đã thiếu suy nghĩ khi làm...

Làm gì có ai trốn nợ mà để mọi người đều biết đâu?

Cô sờ sờ mũi, cảm thấy có những lời cần nói ra mới được.

Suy nghĩ đó vừa nảy ra, cô cũng không còn giữ vẻ buồn xuôi như phạm nhân chờ bị thẩm vấn nữa, nửa dựa vào máy đẩy xu, mỉm cười nói: “Chắc anh biết Chân Chân Chân chứ.”

Ôn Cảnh Nhiên gật đầu.

Trong mười lần thì hết chín lần Ứng Như Ước làm chuyện xấu đều có cô nâng kia tham dự, thực sự rất khó để anh không có ấn tượng sâu đậm về cô gái đó.

Ứng Như Ước đảo đảo mắt, không hề trượng nghĩa mà ném luôn mối họa cho Chân Chân Chân vô tội: “Chân Chân rất thích anh.”

Ừ... câu này là thật, cô không hề nói dối.

Ôn Cảnh Nhiên ngồi thẳng lên, đôi mắt anh nhìn cô có vài cảm xúc phức tạp mà ngay cả Như Ước cũng không hiểu.

Trong sự uy hiếp dồn nén đó, Như Ước gồng mình, tiếp tục nói bừa với vẻ nghiêm túc: “Em sợ nảy sinh những rắc rối không đáng có, nên mới... mới không xuống xe chào anh.”

Ôn Cảnh Nhiên mỉm môi.

Bị mấy câu nửa thật nửa giả của cô dẫn đi sai hướng, nhúm mày, thần sắc khó đoán, tiếp tục nhìn cô.

Như Ước bắt lực liếm môi: “Em không muốn khiến anh thấy khó xử, cũng không muốn phá hoại tình cảm hai mươi mấy năm của em và Chân Chân.”

Ôn Cảnh Nhiên cuối cùng không nghe nổi nữa.

Anh đứng lên, lúc cúi xuống, ánh mắt lạnh lẽo nhìn cô.

Như Ước bị ánh mắt đó của anh lướt qua mà lạnh cả người, kìm nén cảm xúc không dám nhìn anh, rất tích cực dừng cảm nhìn thẳng vào anh.

Sau đó, cô nghe Ôn Cảnh Nhiên phì cười một tiếng, nụ cười đó rất yêu nghiệt, nói với cô từng câu từng chữ: “Chuyện này, còn cần anh dạy em phải làm thế nào không?”

Bạn đang đọc truyện *Anh Đứng Ở Nơi Sâu Thẳm Của Thời Gian* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 10

Chuyện này?

Là chuyện gì?

Ứng Như Ước vui đầu vào đồng chăn mềm mại thơm dịu, buồn bực quần chăn lại, lăn mấy vòng trên giường.

Đến khi cảm thấy không khí trong chăn dần dần cạn kiệt, cô mới thò đầu ra, mái tóc rối bù dài tới vai, cô nằm nghiêng, co rúm trong góc giường, thần thờ nhìn khu vườn nhỏ sáng đèn.

Ánh đèn vàng vọt, giống như những ngọn đèn lồng trên đường về nhà. Khi gió nổi lên, ánh đèn như bị gió thổi bay tứ tán.

Nó rơi xuống cạnh hồ nước nóng trong vườn, ánh sáng khiến hồ nước vốn vẫn bốc hơi nóng trông như tiên cảnh Dao Trì, làn khói trắng như tiên khí tản mạn khắp nơi.

Ứng Như Ước thờ dài với vẻ tiếc nuối.

Khó lắm mới tới được Đông Cư Sơn này, nhưng ngay cả nước suối cũng không đọng tới một giọt.

Đã về khuya, trong lúc đêm khuya thanh vắng thế này, cho dù Như Ước không buồn ngủ thì cũng không có hứng ra ngâm mình trong hồ nước.

Khi thành phố S thay đổi nhiệt độ, giữa ngày và đêm có cách biệt khá lớn.

Nếu buổi trưa còn có thể mặc áo len mỏng và xắn tay áo, khi màn đêm buông xuống thì bắt buộc dĩ phải mặc thêm hai chiếc áo mới có thể chống lại giá lạnh.

Lúc này bóng cây ngoài gian phòng lay động, loáng thoáng nghe thấy tiếng gió gào thét giữa rừng cây Đông Cư ngoài kia, bóng trúc giao hòa, kêu lên “loạt xoạt”.

Nhưng trong phòng lại yên tĩnh đến mức Như Ước chỉ nghe thấy tiếng thở của mình, tất cả trông như tháng năm tĩnh lặng.

Bề ngoài cô có vẻ điềm tĩnh, thực ra trong lòng đang dậy sóng, những cơn sóng kia lớp sau cao hơn lớp trước, khiến cô không tài nào ngủ nổi.

Ban đầu khi Ứng Như Ước quen Ôn Cảnh Nhiên, không biết có phải do đã nhận gắng tay của anh hay không, cuối cùng lại không cẩn thận mà đánh mất, buổi đầu khi gặp nhau, dù có tâm trạng thiếu nợ người ta hay không, cô đều cảm thấy Ôn Cảnh Nhiên là quân tử khiêm tốn đối xử rất dịu dàng, ôn hòa với người khác.

Anh khiêm tốn nhẫn nại, trầm tĩnh nghiêm khắc, lại thêm vẻ ngoài tuấn tú, thực sự khiến người ta rất có cảm tình.

Có một dạo, Ứng Như Ước rất thích nói chuyện với anh. Những vấn đề khó xử của cô, anh lúc nào cũng dễ dàng giúp cô hóa giải.

Nhưng về sau, Như Ước dần phát hiện, Ôn Cảnh Nhiên không phải ôn nhuận như ngọc như mọi người vẫn tưởng.

Anh có tính khí riêng của mình, anh cũng có mặt trái ngược của anh.

Sự ôn hòa của anh cũng chỉ là ôn hòa, anh đối xử tốt với người khác nhưng không xa không gần, không thân không lạ.

Nên dần dần, những lời anh nói, Như Ước phải suy nghĩ mấy lần mới dám chắc chắn ý tứ, những việc anh làm, cô cũng phải đi vòng vòng suy nghĩ về mối quan hệ lợi hại trong đó.

Cô không sâu sắc như Ôn Cảnh Nhiên nên chỉ có thể bỏ tâm tư ra để suy ngẫm từ từ.

Lâu dần, cô bắt đầu kính nhi viễn chi với anh.

Ở bên nhau như thế quá mệt, còn trái tim mệt mỏi nặng nề của cô chỉ muốn có một bến bờ để cô ngơi nghỉ.

Thực ra...

Thực ra ban đầu, Như Ước có trái tim thiếu nữ hoài xuân cũng từng ảo tưởng, nếu có thể, có phải cô có thể ở cạnh Ôn Cảnh Nhiên hay không.

Nhưng viễn cảnh khi khả năng này biến hóa ra không phải là cô mãi mãi tụt lại sau anh mấy bước và vất vả đuổi theo anh, thì cũng là anh đứng ở xa tít nơi cuối hành lang bệnh viện, xa không với tới.

Rồi về sau, cô không còn nghĩ đến khả năng khó biết đó nữa.

Người xa vời như thế, cô không muốn anh phải nhún nhường, cũng không muốn mình phải thỏa hiệp.

Duy trì quan hệ sư huynh sư muội hài hòa thế này là chuyện Như Ước muốn nhìn thấy nhất.

Nhưng lần này khi quay về, cô thoáng cảm thấy có gì đó đã khác rồi.

Nhưng rốt cuộc khác ở chỗ nào thì cô lại không nói được, sự nghi hoặc, bồn chồn và bất an này cứ giày vò trái tim cô, khó mà giải tỏa.

Không nghĩ nữa.

Cô vạch chân ra, chân trần đặt xuống sàn, đi đốt tinh dầu.

Trong màn đêm tĩnh lặng, tiếng chân của cô vừa nhẹ vừa nhỏ, giống như con mèo buổi chiều nhón chân rón rén đi qua viên gạch vậy.

Như Ước không tìm thấy công tắc đèn trong phòng khách, nên mượn ánh đèn vàng vọt bên ngoài để lần mò tìm đèn đốt tinh dầu, ngón tay khi chạm đến hộp diêm, thân hộp mát lạnh khiến cô hơi sững người, rồi nhìn thấy bật lửa mà buổi chiều Ôn Cảnh Nhiên đã tùy ý để lại.

Cái đó... là chiếc bật lửa mà Ôn Cảnh Nhiên khi người ta mượn mới phát hiện ra đã để lại trong phòng cô.

Cô bỗng nhớ đến ánh mắt anh nhìn cô sau khi lục tìm trong túi.

Là ánh mắt vốn vẫn sâu thẳm của anh, màu mắt trong vắt như pha lê dưới ánh đèn, có vẻ nửa cười nửa không rất xấu xa...

Nếu không phải... nếu không phải Như Ước biết anh là người nào thì hẳn cô sẽ cảm thấy ánh mắt đó của Ôn Cảnh Nhiên là đang trêu ghẹo cô.

Cô bật lửa “xoẹt” một tiếng, châm nến để đốt tinh dầu.

Ngọn lửa nhỏ lóe sáng có màu xanh lam nhàn nhạt, Như Ước chớp mắt, đặt cây nến vào trong cây đèn, lại mở lọ tinh dầu ra nhỏ vài giọt.

Mùi hương lavender nhàn nhạt, cô bó gối ngồi trên sofa, lấy tấm chăn mỏng chất đống một bên lên cuốn vào người, cứ thế lặng lẽ nhìn ngọn lửa chậm rãi liếm xuống cây nến.

Không biết bao lâu sau, cuối cùng cô cũng buồn ngủ, nhưng không còn sức quay về phòng ngủ mà ngoẹo đầu, tìm một tư thế thích hợp và thoải mái, khép chặt tấm chăn mỏng trên người.

Trong lúc nửa mê nửa tỉnh, cô nhớ đến phòng chơi game cực kỳ yên tĩnh trong khu Tây của Đông Cư Sơn, bản thân nhớ ra, lần đầu cô chơi trò máy đầy xu hình như cũng là vì Ôn Cảnh Nhiên.

Chắc là năm lớp 12.

Lúc đi qua khu chơi game vô cùng náo nhiệt, ầm ĩ đó, anh bỗng ngừng xe, quay sang hỏi Ứng Như Ước ngồi ghế sau xe đạp đang đeo tai nghe làm gì nghe nói tiếng Anh: “Có muốn đi xem không?”

Tuy là câu hỏi nhưng không hề có ý hỏi ý kiến của cô.

Anh ngừng xe, xách quai túi của cô rồi tiện thể xách luôn cả cô vào trong.

Lúc đó Như Ước vẫn mặc đồng phục học sinh, trong đầu cô đều là trẻ vị thành niên không được vào nơi chơi game, cho dù cô sắp mừng sinh nhật 18 tuổi rồi.

Tiếng nhạc ồn ào và tiếng hò hét có tiết tấu cực mạnh hòa lẫn vào nhau, cô không nghe rõ Ôn Cảnh Nhiên dặn dò điều gì, đứng trước máy chơi đầy xu không xa cửa vào lắm.

Đến khi Ôn Cảnh Nhiên đổi xu xong quay lại, thấy cô đang nhìn chằm chằm máy đầy xu trước mặt, tiện thể đưa cho cô một giỏ xu game nhỏ, sau đó chỉ vào đồng phục của cô, đùa hỏi: “Em định mặc bộ đồng phục này đi khắp nơi à?”

Như Ước lúc này mới sực tỉnh, đỏ bừng mặt, luống cuống cởi áo khoác đồng phục ra, nhét vào túi xách sau lưng.

Đến khi giỏ xu nhỏ đó đều tiêu hóa vào trong máy đầy xu rồi, Như Ước lần mò chiếc giỏ trống trơn, lý trí thả lỏng lúc này mới quay lại cảm giác tội lỗi vì tiêu phí thời gian vào việc chơi game giống như nước biển cuộn trào, chìm cô xuống hoàn toàn.

Suy nghĩ muốn về nhà còn chưa kịp nói ra thì Ôn Cảnh Nhiên đã tiện tay gỡ túi xách của cô xuống để xách trong tay, ngón tay thon dài đẩy đẩy lưng cô, ra hiệu cô đến gian kế bên có treo cung tên.

“Nếu em một phát bắn trúng hồng tâm thì anh sẽ đưa em về nhà.”

Sau đó, đợi Như Ước hoàn hồn lại, cô đã đứng ngay giữa sân bắn, tay cầm cung, hoang mang đứng trước vạch bắn.

Cô không biết chơi tí nào mà...

Trong đầu Như Ước lúc đó đều là về nhà và mách tội với ông nội, nửa ngày nghỉ yên ổn đã bị Ôn Cảnh Nhiên tiêu phí vào chỗ chơi game này rồi.

Đây là dạy hư cô mà!

Trong lòng cô tuy lăm lăm như thế, nhưng động tác tay thì không hề mơ hồ, dựa vào cảm giác mà bắn một mũi tên.

Mũi tên đó căng ra, vốn dĩ mũi tên nhọn đó sẽ lao đi như một con mèo hoang đã huỳnh hoang, thế mà mũi tên đầu tiên lại rơi xuống đất cách đó không xa, phát ra tiếng động nhỏ “tình tang”.

Như Ước còn chưa kịp đỏ mặt tía tai xấu hổ thì đã bị ai đó vỗ nhẹ lên đầu.

Ôn Cảnh Nhiên đã đứng sau lưng cô lúc nào không hay.

Anh đưa tay nâng cùi chỏ của cô lên, ngón tay lướt qua bờ vai căng cứng của cô, hơi mạnh tay một chút, nhẹ nhàng ấn bờ vai đang nâng cao trong vô thức của cô xuống.

Làm xong những việc đó, anh quay sang nhìn cô, nhìn vào đôi mắt luống cuống của cô, nhướn môi.

Ngón tay anh ấn xuống năm ngón đang cầm tên của cô, tỉ mỉ điều chỉnh từng chút một.

Dùng cách thức lặng lẽ, ôn hòa chỉ dẫn cô.

Đến khi điều chỉnh xong tư thế cầm cung của cô, Ôn Cảnh Nhiên cực kỳ nhẫn nại giúp cô lắp tên vào, hai tay nắm lấy cô hơi vận sức, dễ dàng kéo căng cung tên.

Trong âm thanh “vút” của mũi tên rời dây cung, anh hạ giọng bảo: “Khi giương cung mà dùng sai lực, chỉ sẽ giống quả bóng bị xì hơi.”

“Ứng Như Ước.” Anh ngừng lại, cúi xuống nhìn vào mắt cô, “Em ép bản thân quá mức, nếu không bị đứt dây cung thì cũng sẽ làm rơi mũi tên.”

Bạn đang đọc truyện *Anh Đứng Ở Nơi Sâu Thẳm Của Thời Gian* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 11

Đó là lần tiếp xúc thân mật khiến Ứng Như Ước cảm thấy gò má nóng hực hơn cả lần đầu ngồi sau yên xe đạp của anh.

Anh đứng sau lưng cô, lòng bàn tay anh phủ lên mu bàn tay cô.

Ấm nóng, mạnh mẽ.

Lúc kéo căng cung, ngón tay anh vận sức, sức mạnh khi kéo căng cung tên và động tác thả lỏng khi mũi tên lao đi giống như động tác quay chậm trong ống kính điện ảnh, dần dần hiển hiện trước mắt cô.

Cổ áo sơ mi của anh chạm vào sau tai cô, chất liệu mềm mại vẫn khiến sau tai cô có cảm giác ngứa ngứa.

Ứng Như Ước không nén được, hơi tránh né anh.

Vì nghĩ cho chiều cao của cô mà Ôn Cảnh Nhiên hơi cúi thấp người. Lúc thở, luồng khí nóng bỗng phất qua tai cô, giống như gió đêm lượn qua khe hở, lãng đãng.

Giọng nói trầm trầm, thuộc về người đàn ông trưởng thành đã dễ dàng gỡ mở trái tim cô, cứ thế bay vào bên trong – “Ứng Như Ước, em ép bản thân quá mức, nếu không bị đứt dây cung thì cũng sẽ làm rơi mũi tên.”

Cô chỉ biết vào khoảnh khắc đó, trong tim cô như vang lên tiếng vọng, như con sóng tiếp nối lao vào bờ mãi không ngừng.

Sao lại có người giảng đạo lý mà vòng vo đến thế, nhưng phương thức này lại khiến Ứng Như Ước không tài nào cảm thấy bài xích và phản kháng cho được.

Dường như chỉ có thể ngoan ngoãn nghe lời.

Khi nến đốt tinh dầu đã cháy cạn, đóm lửa liếm hết giọt tinh dầu cuối cùng, phát ra tiếng “soạt” khe khẽ trong đêm, có một làn khói tản mạn xung quanh khi đóm lửa dần tắt.

Ngọn nến cháy khoảng nửa tiếng cuối cùng đã tắt, còn người ngồi trên sofa tư duy dần trĩu nặng, cuối cùng ngủ thiếp đi.

Một giấc tỉnh lại, trời đã sáng hừng.

Ứng Như ước xoa cùi chỏ bị rơi mất gối, một tay nhanh chóng gõ chữ trên màn hình, “Tổ ngủ một giấc dậy có thể giải đáp một câu rồi, chính là ngủ một đêm trên sofa tỉnh dậy bị rơi mất gối có cảm giác gì.”

Chân Chân Chân nhận được tin nhắn weixin, bịt miệng cười mấy tiếng rồi co chân lên, nhấn lại: “Câu hỏi này thật vô nghĩa, cậu phải cung cấp cảm giác đặc ý khi có một anh chàng đẹp trai kề bên, làm sao để bá vương ngành thượng cung với sự huynh đẹp trai đó.”

Ứng Như Ước thờ dài.

Cô cảm thấy tình bạn hai mươi mấy năm với Chấn Chân Chân hôm nay phải chấm dứt ở đây rồi.

Từ khi tiểu yêu tinh Chấn Chân Chân biết buổi tối hôm đó nghiệp cấp ba, cô đã suy nghĩ về Ôn Cảnh Nhiên, thì gần như ngày nào cũng lấy chuyện đó ra để kích thích tâm hồn già cỗi của cô.

Mãi sau không thấy Ứng Như Ước trả lời, Chấn Chân Chân đứng dậy rót ly trà, rồi hỏi: “Hôm nay chắc cậu sắp về rồi nhỉ? Hai hôm nay ở riêng với nhau mà không xảy ra chuyện gì khiến cậu ấn tượng sâu sắc, không thể quên được à?”

Ứng Như Ước liếc xéo: “Đúng là làm cậu phải thất vọng rồi, không hề ở riêng với nhau gì cả.”

Chấn Chân Chân chớp chớp mắt, mỉm cười: “Nói thế là, tuy không ở riêng với nhau nhưng vẫn có chuyện ấn tượng sâu sắc, mãi không quên được?”

Trong đầu Ứng Như Ước bỗng hiện ra ánh mắt nửa cười nửa không nhìn cô trước máy đẩy xu của Ôn Cảnh Nhiên, chợt thấy lạnh người, vội vàng chuyển đề tài: “Nói bậy gì thế, cậu là cảnh sát nhân dân, có thể quan tâm đến vấn đề dân sinh xã hội được không?”

Chấn Chân Chân bĩu môi: “Trừ gian diệt bạo là việc ngày nào cũng làm, nhưng hạnh phúc cả đời của bạn thân cũng rất quan trọng. Cảnh sát mỹ nữ ưu tú kiệt xuất như tớ đây, hai tay muốn tóm ai đó cũng không phải chuyện khó.”

Nói đến đây, Ứng Như Ước chợt nhớ ra một việc, trầm tư một lúc rồi hỏi: “Khụ... là thế này. Một người bạn của tớ vì muốn vạch rõ giới hạn với một người đàn ông, nên nói dối với anh ấy là bạn thân cô ấy có ý với anh ấy, kết quả người đàn ông đó nói một câu ‘Chuyện này có cần anh dạy em không’. Cô ấy hỏi tớ câu đó có ý gì...”

Chấn Chân Chân đang mê đắm uống trà trái cây thơm phức nghe thế thì nổi giận, đập bàn, gửi luôn tin nhắn thoại: “Ứng Như Ước, cậu có còn là người không, cậu bán đứng tớ hả! Sau này tớ gặp bác sĩ Ôn làm sao còn yên lặng làm một em gái hâm mộ anh ấy được nữa!”

Ứng Như Ước bị vạch mặt trong tích tắc, xoa xoa cằm cổ cứng đờ, có phần lúng túng.

“Cậu là đồ sói mặt trắng, uống cho tớ rút ruột rút gan với cậu, cậu đối xử với tớ thế hả? Lúc quan trọng thì đẩy tớ ra hứng đạn, người khác thì thôi, quan trọng là bác sĩ Ôn chứ... Haizzz, khoan đã, cậu muốn vạch rõ giới hạn gì với bác sĩ Ôn?”

Ứng Như Ước: “...”

“Được được được, tớ không hỏi cậu muốn vạch giới hạn gì với bác sĩ Ôn nữa, cậu nghĩ xem tối nay chuộc lỗi với tớ ở đâu đi nhé, đợi tớ bớt giận tớ sẽ nói cậu biết câu nói của bác sĩ Ôn có nghĩa gì, hừ!”

Ứng Như Ước nghe tiếng hừ khê đầy hăm dọa qua loa điện thoại, bỗng cảm thấy cô không những bị đau cổ, mà bây giờ ngay cả đầu cũng đang nhức nhối ê ẩm rồi.

Từ Đông Cư Sơn quay về thành phố S nhanh hơn là chẳng đi.

Sắc trời đã dần tối, Như ước không về Ngự Sơn mà khi đi qua khu trung tâm đã xuống xe, gọi taxi đến quán ăn đã đặt chỗ trước.

Chấn Chân Chân đã tới nơi, đang buồn chán nằm bò lên bàn gỗ nghịch ly nước, nghe tiếng phục vụ dẫn đường mới uể oải ngẩng đầu lên, nhìn Như Ước đang vội vàng bước tới bằng ánh mắt ai oán.

Mỗi lần cô nàng tỏ vẻ tội nghiệp như thế, Như Ước đều lập tức giơ tay đầu hàng, lần này cũng không ngoại lệ, cô rất sáng khoái lên tiếng xin lỗi: “Xin lỗi, tớ thực sự không cố ý, lúc đó đầu óc cúp điện rồi.”

Điều Chấn Chân Chân để bụng không phải chuyện này, cô xưa nay là người vô cùng vô tư mà.

Ngoài mặt vẫn giữ vẻ ai oán đáng thương, Chấn Chân Chân bĩu môi, nũng nịu: “Rốt cuộc là chuyện gì mà cậu lại kéo cả tớ xuống nước, còn không định kể tớ nghe xem đã xảy ra chuyện gì hả?”

Như Ước bó tay, nghĩ ngợi rồi chọn nội dung không quá quan trọng, kể lại đại khái.

Ánh mắt của bác sĩ Ôn này, giọng điệu khi nói này, động tác xắn tay áo này... Cô đều bỏ qua hết, chôn giấu chúng trong lòng.

Chấn Chân Chân nghe mê mẩn, chống cằm suy nghĩ mãi rồi tỏ ra do dự, “Sao tớ cảm thấy ý của cậu nói đó là... chuyện vớ vẩn như bạn thân em thích anh, còn cần anh dạy em cách giải quyết à?”

Cô nàng không chắc chắn lắm, nghĩ đi nghĩ lại mấy lần, thần sắc nặng nề: “Như Ước, cậu nói với tớ rằng suýt thì cưỡng hiếp bác sĩ Ôn, có phải là... không có chữ ‘suýt’?”

Như Ước bị sặc nước, ho đến chết đi sống lại.

Màn kịch nhỏ:

Như Ước lúc mới nhận chức, các bác sĩ nam độc thân ở bệnh viện trực thuộc đại học S đều được tiềm thuốc kích thích, hăng hái vô cùng.

Ai ngờ, chưa đợi các nam bác sĩ lấy mười tám chiêu thức ghẹo gái ra để tấn công bác sĩ gây mê xinh đẹp mới đến đó, họ đã nhận ra...

Lúc ăn trưa, người cùng ăn với bác sĩ Ứng là bác sĩ Ôn.

Lúc tan sở, người đưa bác sĩ Ứng về nhà là bác sĩ Ôn.

Lúc đi làm, người cùng xuất hiện với bác sĩ Ứng ở bãi đậu xe cũng là bác sĩ Ôn...

Còn về bác sĩ Ôn thì...

Hình tượng tốt, khí chất tuyệt, đúng là kẻ thù chung của toàn thể nam bác sĩ trong bệnh viện.

Bác sĩ Ôn và bác sĩ Ứng chỉ là sư huynh muội đơn thuần thôi sao?

Hình như không giống lời đồn cho lắm!

Bạn đang đọc truyện *Anh Đứng Ở Nơi Sâu Thẳm Của Thời Gian* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12

Lúc Như Ước nhận được thông báo phỏng vấn của bệnh viện thuộc đại học S thì đã từ Đông Cư Sơn về nhà được mấy ngày rồi.

Cô rất muốn vào bệnh viện này, mấy hôm nay cũng không bận rộn nộp hồ sơ cho các bệnh viện khác mà yên tâm ở nhà đợi thông báo.

Buổi sáng cùng ông nội chăm sóc cây cỏ, buổi chiều cùng dì Hoa học cách làm bánh ngọt, điểm tâm, theo lời của Chấn Chân Chân thì mấy nay Như Ước đã sống cuộc sống về hưu sau này của cô.

Thế nên khi Như Ước nhận được thông báo phỏng vấn, người thờ phào nhẹ nhõm trước tiên lại là Chấn Chân Chân.

“Thứ sáu phỏng vấn.” Chấn Chân Chân mút kem trên ngón tay, “Cậu có cần hỏi bác sĩ Ôn để anh ấy thăm dò tình hình cho cậu không?”

Ứng Như Ước phủ thêm lớp kem cuối cho bánh, quay sang nhìn bạn: “Thăm dò tình hình gì?”

Chấn Chân Chân “xì” một tiếng, vẻ hận thép không thành gang: “Cậu không cần biết bệnh viện này có bao nhiêu người giỏi tham gia? Cậu không cần tìm hiểu đối thủ cạnh tranh? Có bảo cậu bán thân cầu vinh đi cửa sau của bác sĩ Ôn đâu, cậu phản ứng như thế để làm gì?”

Nói dứt câu, dường như thấy sĩ nhục vẫn chưa đã, Chấn Chân Chân đẩy nhẹ trán Như Ước: “Tớ biết cậu tự tin về bản thân, nhưng xã hội bây giờ ngoài dựa vào thực lực thì còn dựa vào mối quan hệ nữa. Bây giờ tớ có thể vỗ ngực bảo đảm với cậu, cái nơi như bệnh viện đại học S này chắc chắn sẽ có người vào nhờ quan hệ đấy.”

Ánh mắt cô nàng quan sát một vòng trước chiếc bánh kem trái cây ngàn lớp đã thành phẩm trước mặt Như Ước, chống lên tay vịn sofa mà ngồi dậy, hưng phấn nói: “Vừa hay, cậu hãy xách bánh trái cây ngàn lớp tự tay làm đến thăm bác sĩ Ôn đi, để người của bệnh viện biết cậu cũng có hậu đãi. Lúc phỏng vấn muốn đánh rớt cậu cũng phải nể mặt bác sĩ Ôn mà suy nghĩ kỹ.”

Ứng Như Ước cảm thấy Chấn Chân Chân nhất định là tới qua đi tuần đã bị nước vào não rồi, những lời cô nàng nói chẳng câu nào mà cô nghe hiểu được cả.

Cô cẩn thận đặt chiếc bánh kem trái cây ngàn lớp vất vả làm cả buổi chiều vào trong tủ lạnh như nâng niu một kho báu, lúc từ bếp ra, tiện thể bùng một đĩa bánh còn thừa khi làm bánh kem ra: “Cậu là cảnh sát nhân dân nhìn thấy góc tối của tính người làm sao lại ngây thơ, đơn thuần như thế được? Tớ làm bánh kem mà có thể khiến bác sĩ Ôn lạnh lùng bình thân chịu làm hậu đãi cho tớ mà được à? Năm mơ đi nhé!”

Hơn nữa điều quan trọng không phải là Ôn Cảnh Nhiên có chịu làm hậu đãi cho cô hay không!!!

Cô đi phỏng vấn, chứ có phải đi tạo mối quan hệ đâu.

Chấn Chân Chân cắn một miếng xoài ngọt, cười tít mắt: “Người ta tặng bánh kem ngàn lớp đương nhiên là không thể làm phiền được bác sĩ Ôn, nhưng cậu thì khác mà...”

“Dừng!” Như Ước lập tức cắt ngang, nghiêm túc bảo: “Tớ sẽ không tặng bánh kem ngàn lớp cho bác sĩ Ôn đâu, càng không cần anh ấy mở cửa sau cho tớ. Hơn nữa anh ấy cũng sẽ không làm thế.”

Chấn Chân Chân hiểu được Ôn Cảnh Nhiên bao nhiêu chứ?

Năm đó con gái phó viện thích bác sĩ Ôn, lúc theo đuổi đã bỏ ra bao nhiêu sức lực. Mỗi sáng đều mang một bó hoa tươi cho Ôn Cảnh Nhiên để làm sạch không khí, kết quả thì sao?

Kết quả là đám hoa đó lại bị Ôn Cảnh Nhiên tặng cho bệnh nhân.

Tặng hoa không được, tất nhiên phải đổi chiêu.

Con gái phó viện đi du học về, mấy năm ở nước ngoài tư tưởng cũng rất tiên tiến, trừ việc cần mẫn chăm chỉ thường ngày, còn tặng vô số vé nghe nhạc, vé xem phim v.v... Lại còn mỗi ngày kiên trì lái xe đưa Ôn Cảnh Nhiên về nhà nữa.

Bác sĩ Ôn đáp lại thế nào?

Anh mượn xe đạp của Như Ước, ngày ngày đạp xe đi làm, hoàn toàn không cho một cơ hội nào.

Về sau nghe nói là con gái phó viện đã thử hết mọi cách mà Ôn Cảnh Nhiên thì như nước đổ đầu vịt, chuyện này lúc đó là tin tức lớn nhất trong bệnh viện đại học S, ngày nào cũng ra tập mới.

Khi vở kịch sắp kết thúc, con gái phó viện cuối cùng không phụ lòng mong đợi của công chúng, giờ một chiêu lớn!

Đánh cược với tiền đồ của bác sĩ Ôn, ép Ôn Cảnh Nhiên phải hẹn hò với cô ta.

Nói đơn giản là, nếu thuận theo thì một bước lên mây, không thuận theo thì mọi thứ chấm dứt.

Ừm...

Nhưng bác sĩ Ôn là người thế nào?

Cho dù anh không làm bác sĩ thì tương lai vẫn xán lạn, làm sao có thể chịu sự uy hiếp đó.

Về sau, kết quả câu chuyện mà Ứng Như Ước nghe được là, con gái phó viện từ chức ra nước ngoài, phó viện... cũng nghỉ hưu sớm.

Vì đạo đức nghề nghiệp, anh chưa từng nhận phong bao của gia đình bệnh nhân. Về nguyên tắc cá nhân, anh cũng chưa từng cúi đầu trước những điều bất chính.

Một người như vậy, cô không muốn tự làm mình bề mặt tí nào.

Ôn Cảnh Nhiên kiểm tra phòng xong, đang định về văn phòng thì sực nhớ gì đó, hỏi bác sĩ khác đi cùng: “Hôm nay là thứ tư à?”

Bác sĩ Ngụy bất ngờ bị hỏi đã ngớ người rồi vội gật đầu: “Đúng thế.”

Ôn Cảnh Nhiên đưa tay lên xem đồng hồ, có vẻ suy tư: “Cậu về trước đi, tôi đến phòng nhân sự một chuyến.”

Phòng nhân sự?

Bác sĩ Ngụy hoang mang nhìn Ôn Cảnh Nhiên đi xa, lắc đầu rồi về thẳng khoa.

Lúc đi ngang quầy y tá, bác sĩ Ngụy quay đầu lại nhìn hành lang thì thoáng có y tá đi ngang qua, bước chân dần nhích lại gần quầy, cây bút máy trong tay khẽ gõ lên mặt bàn khiến cô y tá đang cúi đầu nhập liệu phải ngược nhìn.

Ánh mắt y tá xuyên qua bác sĩ Ngụy, nhìn ra sau lưng anh ta, cười nói: “Bác sĩ Ôn à, lại bị bệnh nhân nào đeo bám rồi?”

“Không.” Bác sĩ Ngụy hạ giọng, nói với vẻ bí ẩn: “Bác sĩ Ôn đến phòng nhân sự, gần đây tuyển người quen của bác sĩ Ôn à?”

Y tá kia nổi tiếng “bách sự thông” (chuyện gì cũng biết) của bệnh viện, muốn hỏi thăm gì đó cứ hỏi cô ta là biết.

Quả nhiên, y tá kia nhìn ngó quanh quất về dè dặt, rồi cũng hạ giọng nói: “Lần phỏng vấn này có bác sĩ Ôn dự thính, trước kia chuyện này bác sĩ Ôn từ chối được là từ chối ngay, lần này đúng là lạ thường.”

Bác sĩ Ngụy lại không quan tâm lắm: “Thế thì có gì lạ thường đâu.”

Y tá kia “xì” một tiếng, nhìn anh ta với vẻ “chuyện này anh không hiểu rồi”: “Tôi đã hỏi thăm rồi, lần phỏng vấn này có một nữ bác sĩ là tiểu sư muội của bác sĩ Ôn.”

“Tiểu sư muội à?” Bác sĩ Ngụy đờ lững: “Không phải bảo bác sĩ Ôn là học sinh cuối cùng của Ứng lão tiên sinh hay sao, sao còn tiểu sư muội ở đâu ra?”

Y tá cười khê, đắc ý nói: “Những bác sĩ đến muộn như các anh đều không biết, Ứng lão tiên sinh có một cô cháu gái, cũng học y. Mấy năm trước cô gái

này cũng từng đến bệnh viện, về sau Ứng lão tiên sinh nghỉ hưu, cô bé đó cũng ít lui tới. Tiểu sư muội của bác sĩ Ôn chính là cô gái đó.”

Mắt bác sĩ Ngụy sáng lên: “Thật không?”

Y tá kia nhìn về mặt anh ta, bĩu môi: “Anh không tin còn hỏi tôi làm gì?”

Nói xong, cô ta như nhớ ra điều gì, bổ sung: “Cuối tuần trước bác sĩ Ôn xin nghỉ phép. Dẫn tiểu sư muội và mấy đồng nghiệp đến khu suối nước nóng nổi tiếng ở Đông Cự Sơn, anh thấy anh ấy nhiệt tình như thế là biết anh ấy rất xem trọng tiểu sư muội đó, nếu không thì chưa phòng vắn lại tổ chức ăn uống để cử cô bé với mấy bác sĩ làm gì.”

Chuyện này bác sĩ Ngụy cũng biết, ngoài các đồng nghiệp khoa Tiêu hóa ra, còn có vị hôn thê của Tiểu Hứa, bác sĩ khoa gây mê.

Anh ta suy tư quay lại nhìn hành lang lúc này đã không còn ai, gật gù rồi cất bút đi: “Có tiến triển gì thì nói với tôi nhé, tôi về khoa trước.”

Y tá lập tức vẫy tay, cúi đầu tiếp tục nhập thông tin vào máy tính.

Ông nội Ứng buổi chiều hẹn bạn đi công viên thả chim, thấy hoàng hôn sắp tới, Như Ước đang định gọi điện cho ông nội, vừa nhắc máy lên thì nghe trong vườn vọng tới tiếng xe chạy vào.

Như Ước hồ nghi nhìn quanh quất ngoài vườn, mặt bỗng biến sắc.

Trên mảnh đất trống trong vườn đang đậu một chiếc Land Rover màu trắng, đèn xe vẫn còn sáng, thân xe sáng bóng phản chiếu ánh hoàng hôn, thoáng một mùi vị thời gian xưa cũ.

Di Hoa cũng nghe thấy tiếng động cơ xe trong vườn vọng tới, vừa mang thức ăn đã nấu xong ra, vừa hỏi: “Như Ước, ai đến vậy?”

“Là bác sĩ Ôn.” Ứng Như Ước không mấy vui vẻ ra đón, đến bậc thềm lại nhớ ra phải bảo di Hoa thêm mấy món nữa, đến khi cô quay về bếp dọn đồ xong rồi đi ra, thì Ôn Cảnh Nhiên đi sau ông nội mấy bước chân cũng đã vào trong.

Nhìn nhau khoảng mấy giây sau, Ứng Như Ước ngoan ngoãn chào hỏi: “Ông nội, Ôn sư huynh.”

Anh nhìn thẳng, gật nhẹ đầu.

Về mặt đó mà lạnh lùng thêm chút nữa thì Ứng Như Ước phải nghi ngờ bản thân có đặc tội gì với anh hay không.

Khi ông nội Ứng vào bếp đích thân làm thức ăn, anh đón lấy trà long tinh Như Ước đưa, trong phòng khách rộng rãi trống vắng, học theo ngữ điệu nghiêm chỉnh ban nãy của cô, bỗng gọi: “Tiểu sư muội.”

Như Ước “a” một tiếng, ngước lên, chỉ thấy nụ cười đầy ắp trong mắt anh.

Sao hôm nay người nào cũng... hình như đều thích trêu ghẹo cô vậy.

Bạn đang đọc truyện *Anh Đứng Ở Nơi Sâu Thẳm Của Thời Gian* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13

Mấy năm trước, Ôn Cảnh Nhiên vẫn còn là học trò của ông nội, vì thường ngày chăm sóc Ứng Như Ước nhiều, lại một mình cô độc ở thành phố S nên ông nội thương xót, thường xuyên gọi bác sĩ Ôn đến nhà ăn cơm.

Di Hoa lúc đó đã làm việc ở Ứng gia, vì Ôn Cảnh Nhiên mà còn đặc biệt theo học em gái cách làm món ăn của thành phố A.

Rồi sau này khi Ứng Như Ước đến A học đại học, ông nội Ứng cứ than vãn trong nhà chỉ còn di Hoa và ông, quá lạnh lẽo, lần nào cũng vừa oán trách Như Ước không học Y ở S, vừa gọi Ôn Cảnh Nhiên về nhà uống chút rượu.

Có mấy lần, Ứng Như Ước trò chuyện với ông nội qua video chat, còn nhìn thấy Ôn Cảnh Nhiên nữa.

Một lần là ngồi trên sofa đơn, gọt táo cho ông nội, một lần là cầm chai rượu trong suốt, nhấp nhấp rượu.

Theo lý thì, với tình hình Ôn Cảnh Nhiên thường xuyên tới ăn cơm, Ứng Như Ước nên sớm quen với việc đó.

Nhưng kỳ lạ là, hôm nay cô cứ thấy kỳ cục khó tả.

Cứ nghĩ tới những lời ban ngày Chấn Chân Chân nói, rõ ràng không đâu vào đâu, cô cũng phủ quyết rất nghiêm túc, nhưng nhìn thấy Ôn Cảnh Nhiên là trong đầu cô lại không kìm được bật ra suy nghĩ “ôm chân” ngay.

Ngồi chờ ra một lúc, Như Ước không chịu nổi, quả cam trong tay mới gọt một lớp vỏ cũng không gọt nữa mà đặt lên bàn, đứng lên vào bếp đi vòng vòng để hít thở không khí.

Mỗi lần cô ngồi cạnh Ôn Cảnh Nhiên mười phút sau là sẽ không kìm được mà nghĩ, những bệnh nhân của anh khi ở trước mặt một bác sĩ có cảm giác đàn áp như thế thực sự có thể ngoan ngoãn khám bệnh được không?

Khi mặt trời lặn, món ăn ông nội nấu thêm cuối cùng đã ra lò.

Di Hoa mang thức ăn lên, thêm bát dưa, bận rộn xong cũng được gọi ngồi xuống cùng ăn.

Bốn người ngồi đối diện, bàn ăn yên tĩnh đến mức chỉ có tiếng va chạm khe khẽ của bát dưa.

Di Hoa là họ hàng xa của bà nội, thực ra nếu tính kỹ thì cũng chỉ dính líu một chút đời ông tổ, đến nay qua mấy đời rồi cũng đã phai nhạt huyết thống.

Nhưng bà nội là người trọng tình nghĩa, di Hoa thời trẻ gặp sai người, khi không còn đường nào để đi, bà nội đã giang tay cứu vớt. Về sau bà nội qua đời, ông nội nghĩ rằng Như Ước còn nhỏ, trong nhà không thể không có người chăm sóc, nên mời di Hoa đến nấu cơm, quét dọn, mời như vậy cũng đã chục năm rồi, sớm thân thuộc như người trong nhà.

Lúc này thấy không khí trong bàn ăn nặng nề, di Hoa múc canh cho ông nội, cười nói: “Ông nội mấy hôm trước còn cười Như Ước vụng về, nấu ăn cũng bóng tay, hôm nay sợ là phải khiến ông nhìn bằng cặp mắt khác rồi.”

Ông nội quả nhiên có hứng, liếc nhìn Như Ước đang yên lặng vùi đầu vào ăn cơm, hỏi: “Nó lại theo cô học cái gì à?”

“Bánh kem trái cây ngàn lớp.” Di Hoa nói: “Làm rất đẹp, tôi thấy không thua gì ngoài tiệm bán đâu.”

“Chỉ có cô là khen nó.” Ông nội cười khế, như nhớ ra điều gì, ông ngừng dưa và hỏi: “Ông nghe Cảnh Nhiên nói con sắp phỏng vấn rồi?”

Người bị điểm danh ngẩng lên, nhanh chóng nuốt miếng thịt xuống, trả lời: “Chiều con mới nhận được thông báo.”

Nói dứt, Ứng Như Ước lén nhìn Ôn Cảnh Nhiên đang thong thả lựa xương cá, miệng lầu bầu than vãn: “Em đang muốn đích thân nói với ông nội mà.”

Tuy nói nhỏ nhưng người ngồi cạnh lại nghe rõ mồn một.

Ôn Cảnh Nhiên đang chăm chú lựa xương bỗng khựng lại, động tác tỉ mỉ như đang phẫu thuật ngừng hẳn, anh quay sang, hồ hững liếc nhìn Ứng Như Ước, nói ngắn gọn: “Phỏng vấn thôi mà, em còn định xem cái này là món quà à?”

Không đợi Như Ước phản bác, anh gạt phần thịt cá đã được bỏ xương vào bát, bổ sung một câu: “Giỏi ghê.”

Hai chữ nhẹ bằng kiến Như Ước mặt đỏ tía tai, muốn biện bạch nhưng lại không nói rõ, không giải thích thì lại thấy không cam tâm.

Huống hồ ông nội cũng có mặt, không thể để cô nổi nóng được.

Nghĩ thế, miếng thịt vốn ngọt ngào dường như không còn vị gì, Như Ước phồng má, quyết định tối nay trước khi Ôn Cảnh Nhiên đi sẽ không dễ chịu với anh nữa.

Nhưng mà...

Ứng Như Ước “khó chịu” cũng chỉ là tiếng “ừ” lạnh lùng khi thu dọn bát dưa; lúc bưng trà đi ngang qua Ôn Cảnh Nhiên liếc xéo anh một cái; ngồi trên sofa khi chạm mắt nhau thì tranh thủ rời mắt đi nơi khác với vẻ chệch bai trước anh.

Chỉ có tí lực công kích như thế, gãi ngứa cho anh còn không đủ nữa là...

Người thất bại ấy ngồi trong sofa, bưng ly trà hoa cúc di Hoa vừa nấu, nhâm nhi nhẹ nhàng, vừa đóng tai lên nghe Ôn Cảnh Nhiên và ông nội trò chuyện.

Nói ra cũng lạ, ông nội đã lớn tuổi như thế, bình thường cũng không thích chơi những thiết bị điện tử, những từ thịnh hành hiện giờ cũng đều là học theo Chấn Chân Chân mồm mép nhanh nhẹn kia.

Nhưng chính vì thế, dù Ôn Cảnh Nhiên trò chuyện cùng ông về bệnh án hay là những việc vặt vãnh, đều không hề gặp trở ngại gì cả.

Cho dù di Hoa thi thoảng xen vào hỏi một câu về giá thức ăn, ông cũng có thể trả lời đâu ra đó... là một bác sĩ vụn vặt, chức năng này đến bây giờ vẫn khiến Ứng Như Ước thấy khó hiểu.

Ông nội đang nói về buổi chiều thả chim ở công viên thì đột nhiên đổi chủ đề: “Mảnh đất trống phía sau rừng trúc của công viên bày bàn ghế, có nước uống và bánh ngọt, trông như đang dã ngoại vậy. Kết quả là ông đến đó xem thế nào thì phát hiện ra là đại hội xem mắt.”

Úng Như Ước nhướn mày, cúi xuống nhắm nước trà hoa cúc, cười tí mắt nghe tiếp.

Bác sĩ Ôn năm nay ba mươi rồi, gọi ông nội là thầy cũng đã gần mười năm. Nhưng bao năm nay, đừng nói là nhìn thấy anh có bạn gái, ngay cả các tiền bối trong bệnh viện sắp xếp xem mắt cho anh, anh cũng nhất loạt từ chối.

Độ tuổi tam thập nhi lập, những bác sĩ cùng tuổi trong khoa của Ôn Cảnh Nhiên nếu không chuẩn bị sinh đứa thứ hai thì cũng đang sinh con... Không ai giống Ôn Cảnh Nhiên, trong sạch tới độ có thể xuất gia làm hòa thượng được rồi.

Ông nội bình thường không thích lo chuyện bao đồng, nhưng hôm nay... cứ thấy là thầy thì vẫn nên nói vài câu: “Con cũng lớn rồi, nên suy nghĩ đến chuyện hôn nhân đi. Nếu không định cưới con gái ở thành phố A thì cứ nói với thầy, thầy sẽ giúp con chọn người ở đây.”

“Đúng là không định cưới người ở A thầy ạ.” Ôn Cảnh Nhiên ngược lên, nụ cười ôn hòa trong đáy mắt: “Thầy không cần lo, nếu con có cô gái con thích thì cũng phải qua sự đồng ý của thầy.”

Ông nội không nghe ra ý gì lạ, khoát tay, khẽ trách: “Không hợp lẽ tí nào.”

Như Ước nãy giờ giả vờ chăm chú xem tin tức mới đã không nhận được mà liếc sang.

Ôn Cảnh Nhiên cúi đầu, khóe môi thoáng nụ cười.

Anh đang gọt táo, ngón tay thon dài dè xuống lưỡi dao nhỏ sắc bén, át sát vào thịt quả mà thông thả gọt lớp vỏ ngoài cùng, lớp vỏ táo kéo dài không đứt, độ dày giống y hệt nhau cuốn theo từng vòng, từng vòng theo mu bàn tay anh.

Dường như phát hiện ra ánh mắt của cô, anh ngược lên, nụ cười chưa tắt, cứ thế nhìn cô chăm chú.

Ánh mắt đó trong sáng, như ánh sao cuối cùng trước ban mai, sáng đến độ sương mù ban sớm cũng không thể che khuất ánh sáng.

Như Ước hơi ngó người.

Sao cô cứ thấy...

Ánh mắt đó của Ôn Cảnh Nhiên, sao mà có ý tứ sâu xa đến thế...

Lúc Ôn Cảnh Nhiên về, Úng Như Ước ra tiễn.

Nơi ở của Ôn Cảnh Nhiên ở S chỉ có hai chỗ: bệnh viện, Ngự Sơn.

Không cần đoán cũng biết, bệnh viện tuyệt đối là nơi Ôn Cảnh Nhiên ở nhiều nhất, có lúc thường xuyên phẫu thuật xong thì đã là đêm khuya hoặc sáng sớm rồi.

Vào thời gian đó, nếu hôm sau vẫn phải đi làm thì chỉ muốn tranh thủ từng giây để nghỉ ngơi, làm sao còn lái xe vạn dặm xa xôi quay về Ngự Sơn cách bệnh viện khá xa?

Còn về Ngự Sơn, là khu biệt thự cao cấp ở thành phố S, đúng là thích hợp để sinh sống.

Năm đó Ôn Cảnh Nhiên xem qua rồi mới quyết định mua biệt thự Ngự Sơn, Như Ước còn đó lưỡi vì bác sĩ bây giờ lương lại cao tới mức mua được biệt thự...

Kết quả về sau mới biết, bác sĩ Ôn đang chơi cổ phiếu, còn tham dự vào không ít dự án đầu tư của Ôn gia.

Ông nội sau khi về hưu cũng dọn về đây làm hàng xóm của Ôn Cảnh Nhiên.

Hai hộ cách nhau mấy ngôi nhà, không xa không gần, đi bộ một chút là về đến nhà.

Úng Như Ước tiễn khách rất qua loa, không thềm ra ngoài, chỉ đưa đến bậc thềm, đập lên tấm thảm mà đứng thẳng. Chỉ có nụ cười trên gương mặt là thành tâm thành ý, viết đầy biểu cảm “cuối cùng anh cũng về rồi”.

Cảm xúc đó rõ ràng tới mức Ôn Cảnh Nhiên muốn phớt lờ cũng không được.

Thế là, Như Ước thấy Ôn Cảnh Nhiên kéo cửa ra, không hề do dự bước ra ngoài, tay cô đang vậy còn chưa kịp buông xuống thì đã thấy anh quay lại, ngoắc tay với cô.

Dưới ánh đèn đường, nụ cười ngược sáng của anh có phần mơ hồ, chỉ có đôi mắt ấy là sáng rực.

Như Ước ngăn người, miễn cưỡng nhón chân bước tới: “Sư huynh còn gì dặn dò?”

“Buổi chiều anh đến phòng nhân sự.” Anh cúi xuống, giọng nói thông thả: “Khoa gây mê hồi sức chỉ tuyển một người.”

Ứng Như Ước cuối cùng cũng nghiêm chỉnh: “Chỉ tuyển một người?”

Ôn Cảnh Nhiên lại lặng lẽ bồi thêm: “Bác sĩ gây mê tham dự phỏng vấn không chỉ có mình em.”

Thường thì Ứng Như Ước nghe xong chắc sẽ hừ mũi, không quan tâm.

Nhưng Ôn Cảnh Nhiên nói có vẻ ngập ngừng như vậy... tìm cô đập bắt đầu không theo quy luật nào.

Lẽ nào lần này cô đã gặp kẻ thù mạnh?

Nghĩ như thế, trong đầu lại hiện ra cảnh buổi chiều, Chấn Chân Chân khổ nhọc khuyên nhủ cô, Ứng Như Ước sực tỉnh, đang định mặt dày thăm dò tình hình, kết quả nhìn lại thì Ôn Cảnh Nhiên đã kéo cửa xe, ngồi vào trong.

Như Ước vô thức gọi to: “Đợi một chút!”

Người trong xe quay lại nhìn, cách cửa kính xe phản quang, Ứng Như Ước không nhìn rõ thần sắc của anh, cô đứng ở cửa, chỉ vào trong nhà, lặp lại: “Đợi em một chút.”

Ứng Như Ước vội vàng chạy vào bếp, đầu khò lấy ra bánh kem ngàn lớp đã làm xong mà chính cô cũng không nỡ ăn, nhìn ngắm nó qua lớp giấy bọc trong suốt, cuối cùng cắn răng xách ra ngoài tặng.

Di Hoa mục kích mọi việc và ông nội đi theo theo dõi tình hình quay sang nhìn nhau, mãi rồi Di Hoa mới hoài nghi: “Bánh kem này hóa ra là tặng Cảnh Nhiên à? Chẳng trách không cho ai đụng vào...”

Nửa tiếng sau.

Chấn Chân Chân nhận được một cú điện thoại riêng.

Bên kia đầu dây, Ứng Như Ước nghiêng răng nghiêng lợi: “Chấn Chân Chân, sớm biết thế thì tớ đã dứt cậu ăn bánh kem ngàn lớp rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Anh Đứng Ở Nơi Sâu Thẳm Của Thời Gian* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14

Lúc này đây, Chấn Chân Chân cảm thấy cần phải chứng minh bản thân trong sạch: “Cậu cho tớ ăn, chưa chắc tớ đã ăn.”

Người đàn ông đang dựa vào bàn của cô, lật văn kiện xem, nghe thế thì dời mắt sang nhìn cô.

Chấn Chân Chân lúc này mặc kệ cấp trên đứng cạnh đang nghe cô gọi điện, đổi sang tay kia, hạ giọng hỏi: “Thế bánh kem ngàn lớp của cậu dứt cho ai ăn?”

Ứng Như Ước dựa vào bồn rửa tay, nhìn gò má đỏ hồng của mình trong gương, đưa tay lên lau trán, bất lực nói: “Tớ nghe lời cậu, đi dâng hiến cho bác sĩ Ôn rồi.”

Chấn Chân Chân liếc nhìn người đàn ông vẫn đang chăm chú xem văn kiện, tỏ vẻ bình thản cảm lý nước lên để đi lấy nước, đến khi thấy xung quanh không có ai, cô nàng mới cười hí hí dựa tường, rất là an ủi: “Chấn gia thương nàng quả không lãng phí, những lời ta nói nàng đều nghe cả.”

Ứng Như Ước cười cười: “Sao cậu không hỏi kết quả?”

Chấn Chân Chân tỏ vẻ hiểu hết, hỏi: “Ồ, thế bác sĩ Ôn chấp nhận quà của cậu, đưa cậu đi cửa sau hay là hẹn cậu tiến thêm một bước tình cảm, hẹn hò ở khu rừng nhỏ sau hoàng hôn?”

Đương nhiên là... không đúng cái nào cả.

Khi Ứng Như Ước xách bánh kem đưa cho Ôn Cảnh Nhiên đang mở cửa xe đợi cô, anh nhận lấy hộp bánh, tiện tay đặt lên ghế phụ.

Đã nhận quà của cô, thì phải làm việc chứ, đúng không?

Cô chống vào cửa xe đang mở, “Đây là bánh kem tự tay em làm hồi chiều, sẽ hơi ngọt đó.”

“Ừ.” Anh phát ra một tiếng khe khẽ từ cổ họng, cố ý như không nhìn thấu ý đồ của cô, hỏi: “Còn chuyện gì không?”

Thái độ này... với người hồi nẩy tung lưới thả mồi câu cô cứ như hai người khác nhau vậy.

Dù sao đi nữa, cô cũng là người mới tặng quà cho anh, không thể khách sáo một chút được sao?

Ứng Như Ước tiến lại gần một bước.

Động tác đó đối với Ôn Cảnh Nhiên đang ngồi trong xe mà nói, có chút tính xâm lược.

Ánh đèn đường khiến toàn thân cô trở nên nhòa nhạt, ánh sáng xuyên qua vai cô rơi xuống, chiếu vào mắt anh.

Cô dựa vào cửa sổ xe hạ một nửa xuống, đối mắt với anh, tỏ ra dễ chịu hiếm có và cũng là duy nhất trong tối nay: “Tình hình thứ sáu phỏng vấn, anh có thể tiết lộ cho em một ít không?”

Sợ anh từ chối, Ứng Như Ước dùng đầu ngón tay so sánh, thành thật nói: “Một chút chút cũng được.”

Sàn xe Land Rover cao, dù anh dựa vào lưng ghế ngồi thoải mái trong xe vẫn có thể nhìn thẳng vào mắt cô.

Đôi mắt luôn không có cảm xúc gì dần dần... phủ đầy nụ cười.

Như Ước nhìn anh với vẻ chờ mong.

Chỉ nghe Ôn Cảnh Nhiên trầm ngâm hồi lâu rồi hạ giọng: “Lần phỏng vấn này...”

Đằng xa có tiếng còi hụ, Như Ước không nghe rõ, cúi xuống đưa tai lại gần.

Ôn Cảnh Nhiên cũng rất phối hợp ngồi thẳng lên, nói thầm vào tai cô: “Anh dự thính.”

Đây là đang khiến cô vui sao...?

Như Ước tức điên.

Điều cô muốn biết không phải chuyện này!

Ôn Cảnh Nhiên dự thính hay không đối với cô chẳng chút quan trọng, đối với giám khảo, cô chẳng có hứng thú gì với ai, điều cô muốn biết chỉ là tình hình cơ bản của các đối thủ cạnh tranh, như thế cô mới có thể tốn thời gian để chuẩn bị, chỉ ít không cần đánh một trận không chút chuẩn bị.

Kết quả cô đau khổ tặng bánh kem ngàn lớp mà chính cô cũng không nỡ ăn cho anh, thì lại nghe được một tin tức chẳng quan trọng gì?

Chấn Chân Chân nghe xong cũng có vẻ tiếc nuối: “Chỉ có thế?”

“Chỉ có thế?” Ứng Như Ước không kìm được cao giọng, buồn bực đi tới đi lui hai vòng trên sàn nhà: “Rõ ràng là anh ấy tìm niềm vui ở đó, thế còn chưa đủ ác à?”

Chấn Chân Chân “chặc chặt” mấy tiếng, cầm chắc điện thoại, lên lớp cho Ứng Như Ước: “Có những người đàn ông, cách anh ấy thích cậu chính là không kìm được mà bắt nạt cậu. Theo tớ thấy thì bác sĩ Ôn rõ ràng là người mắc bệnh này giai đoạn cuối rồi!”

Không tài nào nói chuyện được...

Từ khi Ứng Như ước kể cho Chấn Chân Chân nghe bí mật bao năm kia, cô nàng này lần nào nhắc đến Ôn Cảnh Nhiên cũng kiểu mờ ám “hai người có gian tình” vậy.

Dù Ôn Cảnh Nhiên làm gì, cô nàng đều có một đồng lý lẽ cùn “chứng minh” hành động của anh là có âm mưu với cô, còn cô thì chính là người giả tạo, làm bộ làm tịch, muốn còn làm bộ.

Thời kỳ mờ ám nhất, cô còn chẳng xảy ra gì với Ôn Cảnh Nhiên, không lẽ bây giờ đã không còn tâm tư thiếu nữ nữa mà còn xẹt lửa được sao?

Hơn nữa, Ứng Như ước từ sau hôm tốt nghiệp cấp ba đã có ám ảnh tâm lý khó tả về Ôn Cảnh Nhiên, cô thực sự không tài nào có suy nghĩ coi Ôn Cảnh Nhiên còn hơn là sư huynh được.

Chấn Chân Chân vất vả khuyên nhủ mãi, đến khi Như Ước không còn sức lực phản bác, quên mất chuyện mình gọi cho Chấn Chân Chân để kể khổ, sau đó mới đắc ý cúp máy.

Đang định đi vòng qua chậu hoa để về vị trí làm việc, vừa đi ra thì thấy cấp trên cầm ly giấy dùng một lần đứng ở cửa, dáng vẻ ôm cây đợi thỏ đó... khiến Chấn Chân Chân lập tức lúng túng đến đầu cũng không dám ngẩng lên.

Trì Thịnh cầm ly giấy, nhìn cô một lúc rồi chậm rãi nói: “Miệng mồm cô giỏi như vậy, không bắt xuống đường làm việc thì đúng là đáng tiếc.”

Chấn Chân Chân thấy da đầu tê dại, nhìn anh vẻ đáng thương: “Em sai rồi, thực sự là bạn thân của em lớn tuổi sợ kết hôn đến mức thần kinh yếu ớt lắm.

Nếu em không nghe máy, không an ủi không chỉ dẫn, chỉ sợ cô ấy nghĩ lung tung.”

Tri Thịnh nheo mắt, “ồ” một tiếng.

Âm cuối kéo dài khiến trái tim bé nhỏ của Chấn Chân Chân không dám đập nữa.

Cô cụp mắt, khề cấn môi, tỏ vẻ chịu đựng: “Nếu không anh trừ lương của em đi, đây là đòn trừng phạt nghiêm khắc nhất với em đó...”

Tri Thịnh cười khề, liếc nhìn cô với vẻ khó hiểu rồi tiện tay ném ly giấy vào thùng rác kế bên, quay lưng đi thẳng vào văn phòng.

Chấn Chân Chân đứng tại chỗ một lúc, xác nhận Tri Thịnh đi thật rồi mới xoa nắn cẳng cổ lạnh ngắt, nhảy nhót tung tăng quay về với công việc.

Thứ sáu.

Ứng Như Ước dậy rất sớm.

Trong nhà không có xe, cô phải ngồi tàu điện ngầm. Cũng may tuy Ngự Sơn khá xa bệnh viện đại học S nhưng giao thông lại rất thuận tiện.

Cô nhắm tính thời gian, rồi chọn một bát hoành thánh trong tiệm bán thức ăn sáng kế trạm tàu điện.

Hoành thánh nước trong, vỏ mỏng thịt nhiều, nhỏ nhắn xinh xắn.

Trên canh rắc một ít hành, xanh mát mắt, nhìn là muốn ăn rồi.

Như Ước ném thử nước canh rồi thêm giấm và sa tế vào trong hoành thánh, mùi vị chua cay xộc thẳng vào khoang mũi cô.

Đợi khi cả bát nhỏ hoành thánh ăn hết rồi, đầu mũi cô đã lấm tấm mồ hôi, trong bầu không khí dần mát mẻ, cô vẫn cảm thấy cơ thể ảm áp.

Sau khi đến bệnh viện đại học S rồi, thời gian vẫn còn hơi sớm.

Buổi sáng là thi viết, Như Ước đăng ký rồi cầm thẻ dự thi vào rút thăm ở phòng nhân viên công tác, để biết trình tự thi của mình.

Khi kết thúc thi viết thì đã gần giờ ăn, quy trình phòng vẫn được sắp xếp vào hai giờ chiều là bắt đầu.

Cũng tức là, cô có thời gian buổi trưa để nghỉ ngơi... nếu không có sự cố gì.

Nhưng rõ ràng, “không có sự cố” đối với cô giống như một câu đùa, mỗi lần cô niệm bùa này thì y như rằng sẽ xảy ra sự cố bất ngờ.

Lần trước cô nói “không có sự cố” là hồi thực tập thực sĩ mấy năm trước, lần đầu lên bàn mổ.

Cô bất ngờ... có phần căng thẳng, làm cho cả quá trình phẫu thuật, cô phát huy không ổn định cho lắm.

Từ đó, khi cô lên bàn mổ lần nữa, sẽ bị nghiêm cấm nói “không có sự cố”.

Mà lần phẫu thuật đó, bác sĩ mổ chính cô theo giúp là Ôn Cảnh Nhiên.

Cũng không biết có phải nên mừng vì ca mổ đó do anh mổ chính hay không.

Còn về lần này...

Như Ước nhìn Ôn Cảnh Nhiên đứng ngoài cửa đợi cô, không nhận được thờ dài.

Xem ra, lại phải ăn nhà ăn bệnh viện rồi.

Thức ăn ở nhà ăn bệnh viện đại học S thực ra rất ngon, khi ông nội chưa về hưu, Như Ước thi thoảng cũng đến nhà ăn để ăn cùng với ông.

Trong món ăn thường gọi, món bò kho và sọi đậu phụ là nhiều nhất.

Còn chưa tới giờ cao điểm ăn trưa nên trong nhà ăn không đông lắm.

Ứng Như Ước chọn một góc nhỏ nhất, nghỉ ngơi rồi hỏi anh trước: “Buổi sáng có bận không?”

“Cũng được.” Ôn Cảnh Nhiên nhìn cô, hỏi lại theo phép lịch sự: “Thi viết thế nào?”

“Rất tốt.” Như Ước nheo mắt, cười cười.

Cô xưa nay hiếu thắng, thi viết là chuyện cô có thể tự kiểm soát, chưa từng thất bại.

Ôn Cảnh Nhiên hiểu cô, biết rằng thi viết là chuyện dễ dàng với cô, nên cũng không hỏi gì nhiều.

Hai người ngồi đối diện yên lặng ăn xong, Ôn Cảnh Nhiên thấy còn sớm, biết cô có thói quen nghỉ trưa nên định đưa cô đến phòng trực ban nghỉ một lát, ngược lên thì thấy cô đang dùng khăn giấy lau miệng thật kỹ, rồi lại vắn son ra thoa một lớp lên môi.

Màu môi đỏ hồng, khiến yết hầu Ôn Cảnh Nhiên không kìm được động đậy.

Thực ra ban nãy anh đã chú ý thấy, hôm nay Ứng Như Ước trang điểm nhẹ, lông mày kẻ mỏng, thoa son môi nữa.

Cô vốn xinh đẹp, ngũ quan không cần cố ý tô vẽ đậm, chỉ cần thoa một lớp phấn đã trong veo như pha lê rồi.

Nghề bác sĩ này khác những nghề khác, trang điểm càng tự nhiên càng tốt.

Anh chợt dừng bước.

Anh ngừng lại, khiến Ứng Như Ước theo sau anh cũng chỉ có thể ngừng lại.

Cô nhìn theo ánh mắt anh, nghi ngờ sờ môi mình, băn khoăn: “Em không soi gương, tô son ra ngoài sao?”

Trong lúc nói, Ứng Như Ước đã lấy gương nhỏ trong túi ra ngắm môi mình.

Màu son là màu nude gần giống màu môi cô, lúc cô đi từ sáng còn do dự xem nên mang son dưỡng để môi sáng bóng hay là mang son môi.

Nghĩ đi nghĩ lại vẫn thấy son môi màu nude vừa hay có thể làm căng mọng, cũng không quá bóng như son dưỡng.

Nhưng ánh mắt của Ôn Cảnh Nhiên...

Hay là xảy ra vấn đề gì sao?

Ánh mắt Ôn Cảnh Nhiên chiếu vào đôi môi mím khẽ của cô.

Ứng Như Ước bị ánh mắt của anh nhìn cho thiếu tự nhiên, rõ ràng cô không làm gì cả, thế mà lại thấy tai nóng lên.

Ánh mắt anh như có độ nóng thiêu đốt, khiến cả gò má cô cũng bắt đầu nóng lên một cách vô thức.

Đúng lúc Như Ước do dự xem có nên mở miệng hỏi không, thì Ôn Cảnh Nhiên đứng trước mặt cô bỗng đưa tay lên.

Một tay nhẹ nhàng cố định cằm cô, ngón tay cái bên kia dừng lại ở môi cô, bả đạo lau đi lớp son môi đỏ.

Ứng Như Ước ngớ người.

Không đợi cô nổi cáu, Ôn Cảnh Nhiên liếc nhìn màu son trên tay, tỏ ra nghiêm túc: “Lúc phỏng vấn đừng tô son.”

Ứng Như Ước hơi đờ người, cô bất giác hỏi: “Tại sao?”

Ôn Cảnh Nhiên trầm ngâm, rồi nói: “Giám khảo không thích.”

Ứng Như Ước: “...”

Khoan đã, giám khảo là ai?

Bạn đang đọc truyện *Anh Đứng Ở Nơi Sâu Thẳm Của Thời Gian* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15

Buổi trưa, những người đi lại trong bệnh viện ít hơn buổi sáng rất nhiều.

Ôn Cảnh Nhiên dẫn Ứng Như Ước đến phòng trực ban nghỉ trưa, lúc gần đến cửa thì gặp một bác sĩ từ phòng trực ban đi ra, khi nhìn thấy Ứng Như Ước sau lưng Ôn Cảnh Nhiên thì hơi ngẩn người, nhìn Ôn Cảnh Nhiên với vẻ nghi ngại: “Vị này là?”

Ứng Như Ước hơi ngượng, ngược lên nhìn Ôn Cảnh Nhiên đang tỏ vẻ dừng dưng, đang định tự giới thiệu thì nghe Ôn Cảnh Nhiên hạ giọng: “Xem như người nhà, dẫn cô ấy đến để nghỉ ngơi.”

Bác sĩ tỏ ra vô lễ, mở to mắt, cũng không ngại gì mà quan sát kỹ Ứng Như Ước, rồi cười cười và khách sáo nói: “Buổi trưa phòng trực ban không có ai, hai người cứ nghỉ ngơi đi nhé.”

Nghe giọng điệu đó, rõ ràng là... hiểu lầm rồi.

“Tôi không nghỉ, buổi chiều còn có việc.” Ôn Cảnh Nhiên vỗ nhẹ vai đối phương rồi đi qua bác sĩ đó, mở cửa phòng trực ban, hơi quay đầu lại ra hiệu cho Như Ước vào trong.

Như Ước hơi lúng túng.

Câu nói “xem như người nhà” của Ôn Cảnh Nhiên thực sự là hơi mờ ám.

Nhưng giải thích thì lại hơi quá, cứ như muốn lấy giấy gói lừa vậy.

Trong lúc nghỉ ngơi, tâm tư của cô đã xoay chuyển thiên biến vạn hóa, nhưng lại cứ không tìm ra nổi một cách nào thích hợp cả.

Ứng Như Ước do dự rồi gạt đầu với đồng nghiệp của Ôn Cảnh Nhiên, lách người bước vào phòng trực ban.

Ôn Cảnh Nhiên lại nói vài câu với bác sĩ kia ở bên ngoài rồi mới vào. Thấy cô đứng ngay chính giữa phòng thì nhướng mày, chỉ vào giường dưới gần cửa sổ: “Anh thường ngủ ở đây.”

Ánh nắng ban trưa chói chang gay gắt, anh bước lại gần cửa sổ, kéo lớp màn mỏng đầu tiên che bớt ánh nắng, rồi bổ sung: “Anh gần như là thành viên cố định của phòng trực ban, vị trí này chỉ có anh ngủ.”

Ứng Như Ước “ồ” một tiếng, tỏ vẻ khó xử ngồi xuống mép giường.

“Trưa nay sẽ không có ai tới, em hẹn giờ rồi nghỉ ngơi đi.” Ôn Cảnh Nhiên cởi áo khoác ngoài treo lên giá, thấy cô thận trọng thì giờ cổ tay lên, gõ gõ vào mặt đồng hồ.

Tiếng gõ trong treo đó vang lên, cùng lúc là giọng nói không mấy cảm xúc của anh: “Em còn hai giờ đồng hồ.”

Bên ngoài có tiếng thang máy tới nơi, xa xa còn nghe thấy tiếng bước chân.

Ứng Như Ước ngẩng lên nhìn Ôn Cảnh Nhiên đứng cách cô chỉ vài bước, mím môi rồi không kìm được, hỏi: “Ban này sao anh lại nói...”

“Xem như người nhà?” Ôn Cảnh Nhiên cắt ngang cô.

Ứng Như Ước gạt đầu, nghĩ lại ban này anh còn bá đạo bơi đi lớp son của cô, thoáng rầu rĩ dâng lên: “Bệnh viện đông người lắm chuyện, những lời không đúng đắn sẽ càng dồn đại khó nghe hơn, đến lúc đó sẽ ảnh hưởng tới hình tượng của anh.”

Ôn Cảnh Nhiên có vẻ bất ngờ khi nghe cô nói, nghỉ ngơi rồi hỏi: “Hình tượng? Em biết hình tượng gì của anh trong bệnh viện?”

Ứng Như Ước không hề chuẩn bị thì bị anh hỏi đến cái cớ mà cô nói bừa ra, đầu óc trống rỗng một lúc, khi cô phản ứng ra vấn đề là gì thì cổ vất vạy chẳng kịp trả lời: “Kính nghiệp, chuyên nghiệp, có trách nhiệm...”

Ừ, còn lạnh lùng, khó gần, rất có cảm giác đàn áp, khó chịu, xấu bụng.

Chỉ là những lời sau đó cô cũng chỉ dám nhủ thầm, nào dám nói ra.

Để tránh cho tế bào não của cô đều dùng cho vấn đề không quan trọng này, Ôn Cảnh Nhiên kịp thời cắt ngang: “Không cần nghiêm túc khen anh như thế, phỏng vấn anh chỉ dự thính, quyền quyết định không lớn.”

Ứng Như Ước ngượng ngùng sờ mũi.

“Ban này bác sĩ kia là phó chủ nhiệm khoa Nhi, bình thường ít qua lại.” Ôn Cảnh Nhiên ngồi xuống đầu giường, lười nhác ngược mắt lên nhìn cô: “Nói nhiều mới phiền phức.”

Ứng Như Ước lúc này mới hối hận vì đã nhắc đến chuyện đó, nghe anh giải thích xong càng cảm thấy mình đúng là rảnh rồi nghĩ nhiều, cô lặng lẽ cời bỏ giày, nằm lên giường, quay nghiêng người mặt hướng về cửa sổ, lẩm bầm: “Em ngủ đây.”

Ôn Cảnh Nhiên cũng lười so đo với cô, nghe hơi thở dần bình ổn của cô, anh cũng chậm rãi nhắm mắt.

Buổi trưa hiếm có thế này, anh không muốn phí phạm.

Như Ước không biết đã ngủ thiếp đi từ lúc nào, phòng trực ban không ai quấy rầy rất yên tĩnh, đến nỗi có thể nghe thấy tiếng còi xe hơi trên con đường cách đây rất xa vọng đến.

Ánh nắng luồn vào trong từ kẽ hở tấm màn cửa sổ mỏng, khiến cô thấy toàn thân ấm áp.

Trước khi ông nội định cư ở Ngự Sơn để dưỡng lão thì Ứng gia ở tại con đường cổ ngay trung tâm thành phố.

Thành phố S là thành phố lịch sử nổi tiếng, cổ đô ngày xưa.

Giữa những tòa nhà chọc trời khu trung tâm còn lẫn khuất rất nhiều những con hẻm nhỏ, Như Ước mỗi ngày đi học đều men theo con đường lát đá xanh, đi xuyên qua mấy con hẻm cũ kỹ đó.

Hai bên hẻm toàn là những bờ tường đá xám đã bị thời gian nhuộm đen, mọc lên những dây leo và cỏ dại. Trên mái ngói có mấy tượng thần thú, từ xa ngắm nhìn dòng sông lớn bao quanh thành phố S.

Cô mơ thấy mình quay về con đường đá xanh đã từng đi qua vô số lần, nền đá lồi lõm không bằng phẳng, tay cô cầm sách, bước từng bước chậm rãi.

Lúc đi qua đầu hẻm nhỏ này để vào con hẻm nhỏ khác, bỗng nhiên, tiếng người huyên náo vang tới.

Cô hoang mang nhìn sang, cách đó chừng chục mét, là một ngôi nhà cũ kỹ đang bốc lửa.

Cô nhận ra chủ nhà, đó là một ông cụ tóc bạc trắng, cùng vợ ông đã ở trong ngôi nhà cũ đó, mỗi tháng đều bày hàng ra bán tranh đường trước cổng trường của Như Ước.

Như Ước thích ngọt, lần nào cũng hỏi bà cụ mua kẹo mạch nha, ba que kẹo cầm trong tay không ngừng quấy, đến khi kẹo mạch nha màu vàng gừng biến thành như sợi tơ óng ánh mới ngậm vào miệng.

Có thể ăn suốt dọc đường.

Cô đứng người, đứng tại chỗ nhìn dòng người hỗn loạn.

Áo sơ mi kẻ của ông lão bị khói hun đến đen sạm, ông định quay về căn nhà nhưng bị hàng xóm giữ chặt vai, không cho đi đâu.

Bà lão vẫn đang ngủ, lúc xảy ra hỏa hoạn, bà không thể may mắn như ông cụ, bị kẹt lại trong nhà.

Căn nhà cũ làm bằng gỗ, găm lên có thể nghe thấy tiếng sàn gỗ và tiếng chân bước kêu rảng rặc. Mà bây giờ, vật liệu gỗ lâu năm đó đang cháy, dường như không cách nào dập tắt được.

Như Ước thấy tim thất lại.

Cuối cùng có thể nghe thấy tiếng còi xe cứu hỏa đằng xa, “ồ ồ ồ” lao nhanh tới.

Cách một dãy nhà cũ, xe cứu hỏa không dễ vào, chặt vật mãi sau mới nối được ống nước, phun thẳng vào đám lửa.

Tới muộn hơn là xe cấp cứu.

Cũng trùng hợp, hôm đó trực ban là Ôn Cảnh Nhiên, anh đã theo nhân viên cấp cứu đến đây.

Ứng Như Ước khi nhìn thấy anh thì Ôn Cảnh Nhiên cũng chú ý đến cô.

Rõ ràng là ngạc nhiên vì giờ này mà sao cô chưa tới trường, anh cau mày, trong tình huống chỉ có thể chờ lệnh, anh bước lại gần.

“Không đạp xe à?” Anh xách túi của cô lên, rồi tiện tay buông xuống.

Lúc thả xuống, trọng lượng túi xách gần như có thể làm gãy cả vai cô.

Như Ước ôm sách, ngược lên nhìn anh: “Xe hỏng rồi, nên phải đi bộ.”

Ôn Cảnh Nhiên gật đầu, ánh mắt ngừng lại ở cổ tay trống trơn của cô một tích tắc rồi tiện tay tháo đồng hồ trên tay ra, đeo vào cho cô.

Ứng Như Ước hơi hoang mang, định rút tay lại thì bị anh giữ chặt cổ tay.

Ôn Cảnh Nhiên cúi xuống nhìn, nhắc cô: “Em sắp trễ rồi đấy.”

Thế nên... đeo đồng hồ cho cô, là để cô tăng cường quan niệm thời gian?

Ứng Như Ước hơi sững sốt, tròn mắt nhìn chiếc đồng hồ nam to đến mức cài vào móc trong túi chỉ có thể đeo lủng lẳng trên tay. lát sau mới ậm ừ nói: “Em biết rồi.”

Ôn Cảnh Nhiên vỗ nhẹ lên đầu cô, rồi quay sang nhìn ngọn lửa rõ ràng đã nhỏ hẳn dưới áp lực cột nước: “Đừng nhìn nữa, coi chừng tối thấy ác mộng.”

Nhiệt độ ngọn lửa đỏ khá cao, giống như ánh nắng hôm nay xuyên qua màn cửa sổ vậy, ảm áp đến mức muốn bỏng.

Như Ước đứng tại chỗ, đang định nói gì nhưng chưa kịp mở miệng thì nghe thấy tiếng gõ cửa dồn dập.

Có tiếng ken két phát ra khi giường rung động, sau đó cửa mở, có người “suyt” một tiếng rồi nhẹ chân đóng cửa, ra ngoài.

Ứng Như Ước hoang mang mở mắt.

Trước mắt không có con đường nhỏ lát đá xanh, không có ngọn lửa ngùn ngụt xông lên trời, cũng không có Ôn Cảnh Nhiên bắt cô đeo đồng hồ nam vào tay.

Cô chống cùi chỏ xuống giường, nửa ngồi dậy, nhìn về phía Ôn Cảnh Nhiên lúc này.

Ở đó có tấm chăn mỏng giờ một nửa, nhưng người thì không thấy đâu.

Ứng Như Ước nằm lại, trong đầu vẫn còn hỗn độn.

Cô nheo mắt nhìn màn cửa sổ mỏng, nhìn mãi rồi lại nhắm mắt.

Năm lớp 12.

Nếu không phải hôm nay nằm mơ nhớ lại, cô đã gần như quên mất trong ký ức của mình từng có một việc như thế xảy ra.

Không nhớ rõ lúc đó cô nói gì với Ôn Cảnh Nhiên, mọi thứ đều vụt ngừng lại theo giấc mơ.

Cô loáng thoáng nhớ lại tối đó Ôn Cảnh Nhiên tan ca xong, xách một hộp đồ nghề tới sửa xe đạp cho cô.

Thực ra chỉ là bị tuột xích, chính cô cũng có thể sửa được, chỉ là tốn thời gian mà thôi.

Tối đó, cô bê chiếc ghế nhỏ ngồi cạnh anh, tay cầm đèn pin chiếu sáng cho anh.

Là mùa thu, trời vừa trở lạnh.

Trong vườn, muỗi đã mất đi khá nhiều, cô chiếu đèn, thì thoáng quay sang sẽ nhìn thấy gương mặt nhìn nghiêng góc cạnh rõ ràng, đường nét hoàn hảo của anh.

Ôn Cảnh Nhiên lúc đó là người đẹp nhất mà cô từng gặp.

Một giờ rưỡi, đồng hồ báo thức của Như Ước réo vang.

Cô vật lộn tỉnh dậy khỏi cơn buồn ngủ.

Ôn Cảnh Nhiên bị gọi ra ngoài vẫn chưa quay lại.

Dọn dẹp giường xong, Như Ước nhìn giờ rồi rửa mặt cho tỉnh táo. Lúc soi gương định tô lại son, bỗng nhớ ra ánh mắt anh nhìn cô hồi trưa.

Ứng Như Ước ngần ngại nhìn cây son đã được vụn lên trong tay, do dự rồi vụn trở lại, đẩy nắp xong cho vào túi.

Cô không muốn lại bị Ôn Cảnh Nhiên lau son mỗi lần nữa!

Như Ước ban sáng rút thăm là số năm, tức là người thứ năm.

Khi cô vào nơi phỏng vấn thì Ôn Cảnh Nhiên đã có mặt.

Trước mặt anh là một chai nước khoáng, nắp chai đã được vụn ra, nước bên trong cũng đã bị uống mất một ngụm lớn.

Anh dựa vào lưng ghế, trước mặt là văn kiện, bút máy màu đen bị anh đặt đề lên đồng hồ sơ đồ.

Trừ Ôn Cảnh Nhiên, còn có một vị bác sĩ gây mê khác là Thẩm Linh Chi mà cô từng gặp ở Đông Cự Sơn, sau khi nhìn Như Ước, cô ấy còn mỉm cười.

Quy trình phỏng vấn không quá phức tạp, Ứng Như Ước sau khi tự giới thiệu sẽ trả lời những câu hỏi mà giám khảo đặt ra.

Có kiến thức y khoa cơ bản, cũng có quy trình thao tác mang tính chuyên nghiệp.

Câu hỏi cuối, là do Ôn Cảnh Nhiên đặt ra.

Anh trầm tư một khắc, khi lên tiếng, giọng anh hơi khàn: “Xin hỏi...”

“Cô có bạn trai chưa?”

Ứng Như Ước: “...”

(Tác giả: đã nói là người nhà rồi, còn hỏi có bạn trai chưa là sao?)

Bạn đang đọc truyện *Anh Đứng Ở Nơi Sâu Thẳm Của Thời Gian* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16

Có một tích tắc, Ứng Như Ước nghi ngờ rằng có phải cô đã nghe lầm không.

Cô bắt giác ưỡn thẳng sống lưng, cứ như làm thế sẽ gia tăng bản lĩnh ít nhiều cho mình vậy.

Ánh mắt cô lướt qua giám khảo trước mặt, cuối cùng dừng lại ở Ôn Cảnh Nhiên.

Trong gian phòng rộng rãi, màn cửa sổ màu xanh nhạt được vén gọn gàng vào hai bên.

Ánh nắng dần ngả về Tây, những khoảng nắng lớn từ ngoài cửa sổ chen chúc vào trong.

Ôn Cảnh Nhiên ngồi bên phía gần cửa sổ, hơn nửa cơ thể tắm trong ánh nắng, áo blouse trắng trên người anh được ánh nắng chiếu vào đến mức có phần không chân thực.

Trong phòng thoáng chốc yên tĩnh hẳn.

Ngón tay anh đặt trên hồ sơ trước mặt, ánh mắt lại nhìn cô chăm chú, không rời đi phút nào.

Đôi mắt thường sâu thẳm không nhìn thấy đáy, đón lấy ánh nắng, như bị hút đi phần sâu nhất trong đó, để lộ màu sắc nhàn nhạt.

Đôi mắt đó, thoáng chốc đã có phần lạ lẫm.

Sự chú ý của Ứng Như Ước dừng ở ngón tay anh, anh thì thoảng gỗ nhẹ, không theo quy luật nào.

Trông như có vẻ sốt ruột.

Thực ra khi phỏng vấn bị hỏi đến việc có bạn trai chưa hoặc có kết hôn chưa đều là những chuyện bình thường, không ít đơn vị hoặc công ty khi tuyển dụng đều sẽ lo nghĩ đến phương diện này.

Họ cần biết nhân viên đó có đối tượng yêu đương ổn định không, có kế hoạch kết hôn không, có ý định cư ở thành phố đó không, có lẽ còn bị quan tâm khi nào có kế hoạch sinh con nữa.

Nhưng với điều kiện là câu hỏi này không phải do Ôn Cảnh Nhiên đặt ra.

Cô có bạn trai hay không, lẽ nào anh không biết?

Thời gian cô im lặng hơi dài, trong tĩnh lặng, mấy vị bác sĩ vốn đang cúi đầu viết kết luận cũng ngẩng lên, nhìn cô vẻ khó hiểu.

Dường như không rõ câu hỏi đơn giản như vậy mà tại sao cô không trả lời được.

Lòng bàn tay đan vào nhau của Như Ước rịn mồ hôi, cô khế siết chặt, mãi sau mới mỉm cười: “Vẫn chưa ạ, chuẩn bị tìm một người trong bệnh viện này.”

Ánh mắt Ôn Cảnh Nhiên lóe sáng.

Rồi lập tức, anh gật đầu, không hỏi gì thêm.

Chỉ là khi cúi đầu, anh hơi mím môi, nhẹ nhàng đè nén nụ cười đã thoáng ở khóe môi.

Phỏng vấn kết thúc.

Ứng Như Ước bước ra khỏi phòng.

Hành lang sáng rực, hai dãy ghế dài hai bên đều có vài nhóm người ngồi chờ phỏng vấn. Nghe tiếng mở cửa, họ đều nhìn sang, ánh mắt thân thiện và xa

lạ.

Ứng Như Ước cuối cùng có thể thờ phào nhẹ nhõm, ngón tay cô tì vào tường, tìm một chỗ trống gần nhất ngồi xuống.

Điện thoại đã chuyển sang chế độ rung bỗng kêu “rè rè” hai tiếng, Như Ước cầm lên xem, là tin nhắn của Ôn Cảnh Nhiên.

Nên ban nãy anh cúi đầu, chính là nhắn tin cho cô?

Như Ước nghỉ ngơi mở khóa màn hình, tin nhắn đơn giản súc tích, chỉ có sáu chữ: “Đợi anh tan sở, thuận đường.”

Đúng là rất thuận đường...

Cô nắm điện thoại trong lòng bàn tay, đặt mũi chân sát vào nhau, miễn cưỡng gật đầu: “Được thôi.”

Không để Như Ước đợi quá lâu, cô vừa bước chân trước vào quán trà sữa gần bệnh viện, thì Ôn Cảnh Nhiên đã kết thúc buổi phỏng vấn, bước ra khỏi phòng ngay.

Lúc nhận được điện thoại của Ôn Cảnh Nhiên, Như Ước đang chăm chú xem thực đơn.

Cạnh bàn là một cô gái mang tạp dề nửa người, đang nhẫn nại chờ cô.

Không tiện để cô gái đợi quá lâu, Như Ước tiện tay chỉ vào món trà sữa thạch thủy tinh gắn dấu hiệu “món đặc biệt của quán” trên thực đơn.

Cô gái cúi xuống, xác nhận lại: “Chào cô, xin hỏi trà sữa thạch thủy tinh cô muốn uống nóng hay có đá ạ?”

Ứng Như Ước chưa kịp trả lời thì nghe bên kia, Ôn Cảnh Nhiên hỏi: “Ở quán trà sữa?”

“Vâng.” Như Ước ra hiệu cô gái đợi một chút, rồi quay sang hỏi anh: “Anh muốn uống gì không?”

“Trà ô long.” Anh giơ tay lên nhìn đồng hồ: “Bây giờ anh tan sở rồi, em ở quán đợi anh, anh lái xe tới.”

Ứng Như Ước không có ý kiến, cúp máy xong lại không nhịn được chọn thêm một phần bánh custard sữa, vừa ngồi ăn vừa đợi.

Khi vừa ăn hết thì Ôn Cảnh Nhiên cũng tới.

Đúng vào giờ cao điểm tan tầm, không biết thành phố S lấy đâu ra nhiều xe như vậy mà chen chúc nhau chật cả con đường chính.

Mỗi khi qua một đèn xanh đèn đỏ là dòng xe càng lúc càng dài.

“Anh chưa từng đi đường này vào giờ cao điểm.” Ôn Cảnh Nhiên vừa mở radio nghe tình hình giao thông, vừa hỏi ý của cô: “Rẽ phải phía trước là quảng trường Vạn Thịnh, có muốn đi ăn tối trước không?”

Ứng Như Ước cắn ống hút bằng nhựa, gật đầu.

Thức ăn trong nhà ăn của bệnh viện ít dầu mỡ, nên buổi trưa ngủ dậy cô đã thấy đói rồi.

Vốn dĩ cô nghĩ là Ôn Cảnh Nhiên không thể tan sở ngay, cô có thể tìm một quán nào đó gần quán trà sữa, ăn chút cánh gà nướng để lót dạ.

Nào ngờ... hôm nay anh lại tan sở sớm như thế.

Quảng trường Vạn Thịnh là quảng trường ở ngay trung tâm thành phố S, lúc xây dựng là khi cô học năm nhất đại học.

Vì khai trương vào hôm thứ hai cô đến trường nên cô nhớ rất sâu đậm.

Mỗi lần nghỉ hè về nhà, Chấn Chân Chân đều hẹn cô đến quảng trường Vạn Thịnh, chớp mắt đã mấy năm rồi, bây giờ lại bước vào đại sảnh của nó, cô chột nhận ra không biết đã bao lâu chưa cùng Chấn Chân Chân tới đây.

Tối thứ sáu đã có sự náo nhiệt vô cùng của ngày cuối tuần.

Trong quán ăn trên sân thượng, gần như bàn nào cũng phải xếp hàng lấy số.

Ứng Như Ước sợ nhất là xếp hàng, cô nhớ lâu dưới có một quán chơi bi-da. Trong lúc nhàn rỗi, cô thử dò hỏi ai kia đang cúi đầu nhìn điện thoại: “Cứ đợi không thể này thì chán lắm, em dẫn anh đi đánh một ván bi-da nhé?”

Ôn Cảnh Nhiên nhướng mày.

Nếu nhớ không lầm thì hình như Ứng Như Ước chơi bi-da cũng do anh dạy?

Anh cười: “Cầm chắc cây cơ được chứ?”

Ứng Như Ước kiểm chế không lờm anh, cầm tờ giấy lấy số trong tay so với số trên màn hình, thấy còn cách khá xa: “Chắc đủ chơi một ván rồi.”

Nếu cô đã có hứng thú thì đương nhiên Ôn Cảnh Nhiên cũng sẽ đi cùng.

Ứng Như Ước lần đầu chơi bi-da là vào kỳ nghỉ đông năm nhất.

Đêm giao thừa.

Ôn Cảnh Nhiên và ông nội của anh có quan hệ khá căng thẳng, dù tết cũng hiếm khi về nhà, mỗi năm gặp dịp tết lúc nào cũng ở lại thành phố S một mình.

Ông nội Ứng sau khi biết chuyện thì lần nào cũng bảo Như Ước đi gọi anh đến Ứng gia để ăn tết cùng.

Đêm giao thừa năm ấy, Chấn Chân Chân đề nghị ra bờ sông đốt pháo hoa.

Ứng Như Ước nài nỉ Ôn Cảnh Nhiên tìm có nào đó để đưa cô đi, kết quả tới nơi thì lại bị Chấn Chân Chân cho leo cây.

Bố của Chấn Chân Chân cũng có một cái tên rất thú vị, tên Chấn Nghiêm.

Chấn Chân Chân lúc sắp đi thì mấy cây gậy tiên nữ trong lòng bị rơi ra ngoài, ông Chấn biết con gái sắp đi “đốt nhà” thì nói gì cũng không cho đi.

Tối đó Chấn Chân Chân đã mất đi cơ hội ra ngoài chơi vào đêm giao thừa.

Ứng Như Ước nghe điện thoại xong đứng tại chỗ một lúc, đứng đến khi tay chân cứng đờ.

Chiếc mũ sau lưng cô bỗng bị anh kéo một cái, Ôn Cảnh Nhiên cầm cái mũ đi liền với áo của cô lên, nhìn gương mặt lạnh đến đỏ ửng của cô, nhiu mày hỏi: “Lạnh không?”

Ngữ điệu đó rất lạnh lẽo, còn lạnh hơn cả gió thốc vào mặt cô.

Cô bỏ ra bao công sức để đến nơi hẹn, kết quả lại bị cho leo cây. Nhưng cũng không thể trách Chấn Chân Chân được, cô rầu rĩ tới nỗi trông mắt cay cay, chỉ muốn tìm một nơi vắng người để dụi mắt thôi.

Ôn Cảnh Nhiên đợi một lúc không thấy cô trả lời, thở dài một tiếng về bất lực: “Chưa cao bằng anh, sao lại trâu bò hơn anh nhỉ!”

Ứng Như Ước về sau nhớ lại, cảm thấy Ôn Cảnh Nhiên lúc đó nhất định là đang khen cô.

Đêm giao thừa, trên đường phố rất vắng người.

Ôn Cảnh Nhiên cũng không có hứng cùng cô ra bờ sông hứng gió lạnh, đốt pháo hoa, luồn lách qua mấy ngõ hẻm, dẫn cô đến quán chơi bi-da.

Cho dù bây giờ nhớ lại, Ứng Như Ước cũng cảm thấy Ôn Cảnh Nhiên rất thần kỳ.

Rõ ràng sau khi mặc áo blouse trắng thì lạnh lùng và cấm dục.

Dáng vẻ đứng đung, không cảm xúc đó, nhìn kiểu gì cũng giống nhân tài trong nghề.

Nhưng khi cởi áo blouse trắng ra rồi, khu phố cổ và khu mới xây dựng của thành phố S nơi nào chơi vui nơi nào ăn ngon, Ôn Cảnh Nhiên còn rành rẽ hơn cả dân bản địa là cô.

Nếu như không biết anh là môn sinh đặc ý của ông nội, Ứng Như Ước thực sự cảm thấy anh chính là một con sói hoang lang thang trong thành phố gang thép này.

Khi sờ đến cây cơ lần nữa, Ứng Như ước không tìm được chà xát cây cơ trong lòng bàn tay.

Lúc học thạc sĩ ở thành phố A, thực tập làm sàng vốn nhiều áp lực, Như Ước ngoài việc thi thoảng cùng đồng nghiệp tụ tập ra, thì trò tiêu khiển lớn nhất của cô chính là chơi bóng.

Bi-da cũng là một trong số đó.

Người dạy cô chơi là Thẩm Trường Ca, bác sĩ điều trị chính của khoa ngoại thần kinh.

Ứng Như Ước muốn Ôn Cảnh Nhiên nhìn thấy sự tiến bộ của cô, sau khi bắt đầu, một phát trúng ba quả, tất cả đều vào lỗ.

Ôn Cảnh Nhiên cầm cây cơ đứng cạnh, từ từ nheo mắt lại.

Đến khi Ứng Như Ước đánh xong, anh mới cầm cây cơ tiến lên.

Bỗng dưng, Ứng Như Ước thấy không khí có phần khác lạ...

Có một cảm giác, khi Ứng Như Ước nhìn Ôn Cảnh Nhiên, cứ thấy xung quanh anh bao bọc một luồng khí không ai lại gần được. Lời mời đến cửa miệng không cách nào nói ra, rất tự giác đứng thật xa.

Vóc dáng Ôn Cảnh Nhiên cao ráo, cho dù cúi thấp người cũng giống như chim ưng đang dang cánh.

Ứng Như Ước nhìn anh đưa tay, cơ thể cúi thấp tạo thành một đường thẳng, cúi chúi lên mặt bàn hơi cong lại, không thấy anh quá dùng sức, cây cơ trong tay nhanh chóng đánh ra, quả bóng trắng bắn vào bàn đối ngược lại, trong tích tắc đập trúng một quả, rơi xuống lỗ.

Trong tiếng lộp lộp rõ ràng, bỗng Ứng Như Ước thấy ngứa cả răng.

Sau đó, Như Ước nhìn thấy anh không hề khách sáo, đánh hết từng quả từng quả còn lại trên bàn vào lỗ, không cho cô có cơ hội chơi nữa.

Với sự nghiền cứu bao năm về Ôn Cảnh Nhiên của cô, tình huống này cơ bản có thể phán đoán chắc chắn... tâm trạng Ôn Cảnh Nhiên lúc này thực sự không vui về gì cho lắm.

Mà vấn đề là... cô lại đắc tội với anh từ bao giờ chứ?

Đến khi ăn xong thì đã tránh được giờ cao điểm kẹt xe.

Xe chạy ra đường chính, không còn tắc nghẽn như hồi chạng vạng.

Nói ra thì bệnh viện đại học S cách Ngự Sơn rất xa, các tuyến đường trong thành phố giao nhau chằng chịt, chỉ mỗi đèn đỏ thôi cũng không biết phải qua bao nhiêu cái.

Lại còn tài xế tâm trạng không vui, Ứng Như Ước suốt đoạn đường không dám nói tiếng nào.

Thấy sắp bình an về đến Ngự Sơn, Ôn Cảnh Nhiên lại bỗng dưng... dừng xe bên vệ đường.

Ứng Như Ước đang nhìn xuyên qua lỗ thùng trên nắp ly trà sữa trong suốt để dùng ống hút chọc vào món thạch ở đáy ly, thấy thế thì ngược mắt, nhìn ra ngoài cửa sổ.

Nhận ra đây là đầu đường cách cửa Bắc của Ngự Sơn, bỗng cô bần khoản quay sang nhìn anh: “Sao thế?”

“Có vài vấn đề muốn hỏi em.” Ôn Cảnh Nhiên tắt động cơ, anh buông chân đang đạp thắng ra, mở hộp đựng đồ, lấy một gói thuốc lá.

Gói thuốc xoay vòng trên đầu ngón tay anh, rồi lại bị anh ném lại vào trong hộp đựng đồ.

Hành động đột ngột đó khiến Ứng Như Ước bất giác thấy căng thẳng, vô hình trung không khí xung quanh anh lại bắt đầu đàn áp cô từ tứ phương tám hướng, khiến cô bắt đầu không thở nổi.

Cô mấp máy môi, hạ một nửa cửa xe xuống: “Muốn hút thuốc thì anh cứ hút đi.”

Ngoài cửa sổ có làn gió đêm thổi qua, khiến vài lọn tóc của cô rơi xuống, phất qua mũi, qua môi.

Ôn Cảnh Nhiên thấy cô đưa ngón tay vén mấy sợi tóc ra sau tai, khi ngược nhìn anh, đôi mắt ấy được đèn đường chiếu vào, sáng rực, đen láy.

Anh bỗng chốc, có phần muốn cười, cười cô vẫn nhát gan như xưa.

Bạn đang đọc truyện *Anh Đứng Ở Nơi Sâu Thẳm Của Thời Gian* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17

Trong ký ức về Ứng Như Ước, tuy cô thường xuyên như con thỏ bị túm lấy đuôi, dù bị bắt nạt bị uy hiếp cũng chỉ biết vùng vẫy, muốn giằng thoát ra.

Tuy thường xuyên khiến mình căng thẳng, nhưng luôn khiến anh lo lắng sẽ bị hồng mắt một linh kiện trong đó, cô sẽ suy sụp tất cả, cho dù chưa lần nào xảy ra.

Nhưng luôn có những hình ảnh, trong đó cô sẽ nhe nanh giơ vuốt, lúc to gan thì ngay cả anh cũng phải thấy kỳ lạ.

Nhưng Ứng Như Ước như thế, anh đã rất lâu rồi không thấy.

Sau khi cô lên đại học, không biết có phải do cô bé đã trưởng thành không, mà kỳ nghỉ nào về nhà, cô cũng luôn tránh né anh, khoảng cách an toàn luôn giữ với anh cũng ngày một kéo dài qua năm tháng.

Ban đầu, Ôn Cảnh Nhiên không nghĩ gì.

Nhưng bây giờ, lại không thể không để ý.

Anh lại mở hộp đựng đồ, lấy gói thuốc ra, co ngón tay gõ nhẹ vào một bên, gõ ra một điệu thuốc rồi ngậm lấy, bật lửa.

Ngọn lửa ấy bùng lên, trong tích tắc tạo ra làn khói từ môi anh.

Có vầng trăng tròn treo lơ lửng trên nhánh cây sau lưng cô, tầm nhìn trong xe hơi chật hẹp, anh nhìn một lúc rồi thu lại ánh mắt: “Bi-da học từ ai?”

Hả?

Ứng Như Ước ngó người.

Anh tỏ ra nghiêm túc, cô còn tưởng anh định hỏi gì cơ...

Kết quả tìm đập thành thịch này giờ, lại muốn biết cô học bi-da với ai?

Ứng Như Ước cảm thấy mình càng lúc càng không đoán nổi Ôn Cảnh Nhiên đang nghĩ gì rồi.

“Lúc ở A, áp lực nhiều sẽ cùng bác sĩ Thẩm đi đánh bi-da.” Ứng Như Ước nghĩ ngợi rồi bỏ sung, “Chắc anh không quen đâu, anh ấy ở khoa ngoại thần kinh.”

Ôn Cảnh Nhiên mở cửa sổ bên phía anh, cánh tay vất lên thành cửa.

Anh cúi đầu, khê gõ vào gói thuốc kẹp giữa các ngón tay, gạt tàn thuốc xuống rồi lại đưa lên môi rít một hơi, lập tức dùng đầu ngón tay dập lửa rồi ném ra ngoài cửa sổ.

Ứng Như Ước giật bắn người.

Ly nhựa trong tay bị cô bóp phát ra tiếng, cô trắng bệch mặt nhìn tay anh: “Không nóng sao?”

Ôn Cảnh Nhiên không nói gì.

Anh nhớ lại buổi chiều khi anh hỏi, cô có bạn trai chưa.

Chắc cô không ngờ anh lại hỏi thế, ngần ngại một hồi rồi cười tươi, trả lời: “Vẫn chưa ạ, chuẩn bị tìm một người ở bệnh viện này.”

Dù câu trả lời của cô có thật hay không, thì anh cũng xem là thật rồi.

Anh ngồi thẳng lên, khởi động xe, cô hòng vừa hút thuốc xong khi nói vẫn chưa rõ ràng lắm: “Anh đưa em về.”

Giọng nói mơ hồ, trầm trầm đó khiến Ứng Như Ước thấy tim mình rung lên.

Cô không kịp quay sang nhìn anh, lại sợ nhìn thế sẽ khiến anh không vui, liếc mấy cái rồi quay đi, sau đó lại nhìn nữa.

Cứ thế mấy lần, Ôn Cảnh Nhiên bắt lực: “Nói.”

Ứng Như Ước dè dặt: “Tôi nay hình như anh hơi bị cảm xúc hóa.”

Ôn Cảnh Nhiên “ừ” một tiếng, không hề phản bác.

Ứng Như Ước hỏi dò: “Là vì em đến bệnh viện đại học S làm việc nên anh không vui?”

“Két...” một tiếng.

Ôn Cảnh Nhiên đạp thắng, cũng may xe chạy không nhanh, thắng gấp thế này trừ việc khiến Ứng Như Ước không kịp chuẩn bị cảm thấy hơi chóng mặt ra thì không còn phản ứng nào khác.

Cô xoa xoa đầu, nghiêng răng nhìn sang.

Cuối cùng không chịu giả làm thờ trắng nữa, cô cởi dây an toàn, đẩy cửa xe rồi nhảy xuống.

“Ôn Cảnh Nhiên!” Cô tức điên.

Bất ngờ thấy cô nổi nóng, Ôn Cảnh Nhiên cũng lười so đo câu nói vừa này cô bắt chợt thốt ra, nhướng môi, khẽ “ừ” một tiếng.

Âm đuôi hơi cao, khiến tai cô nghe mà run rẩy.

Ứng Như Ước đỡ lấy đầu vẫn còn vầng vát, muốn to giọng mắng anh “bệnh à”, nhưng nhìn gương mặt anh thì không tài nào nói ra được.

Thôi bỏ, sau này cô còn phải làm việc cùng anh không biết bao lâu, bây giờ đắc tội thì không hay lắm.

Tìm ra cái cớ nhún nhường cho mình rồi, cô đóng sầm cửa lại, tức tối ném một câu: “Trời đẹp, tự em đi bộ về.”

Nói xong, cũng không đợi anh phản ứng, quay lưng bỏ đi.

Ứng Như Ước tối nay thực sự ảm ức, rõ ràng người bảo cô đợi anh tan sở, thuận đường đưa về là Ôn Cảnh Nhiên; kẹt xe muốn đến Vạn Thịnh ăn tối trước cũng là Ôn Cảnh Nhiên; cô nói muốn đánh bi-da giải sầu, người đồng ý vẫn là Ôn Cảnh Nhiên!

Nhưng đang đánh bi-da lại tỏ ra khó chịu, cũng là Ôn Cảnh Nhiên.

Lúc ăn tối không khí nặng nề, cô lặng lẽ ăn xong còn đang hồi tưởng lại xem mình đắc tội anh chỗ nào, nghĩ muốn nát đầu cũng không thấy bản thân sai ở đâu cả.

Đàn ông, quả đúng là dễ thay đổi!

Sau khi chia tay trong bức bối, Ứng Như Ước có đến mấy ngày không nhìn thấy Ôn Cảnh Nhiên.

Ông nội giục cô gọi điện cho anh, bảo anh nghỉ thì đến Ứng gia ăn cơm, cô đều coi như gió vào tai này qua tai khác, đừng nói là gọi điện, ngay cả danh bạ điện thoại còn không mở ra nữa là...

Hôm Chấn Chân Chân được nghỉ, Ứng Như Ước hẹn bạn đến quảng trường Vạn Thịnh đánh bi-da.

Tối đó mới đánh được ba bi đã bị Ôn Cảnh Nhiên quét sạch, trong lòng cô luôn thấy không được vui.

Chấn Chân Chân ban đầu nghe nói đi đánh bi-da thì tâm trạng rất vui vẻ. Nhưng dần dà, cô nhận ra có gì đó sai sai.

Cô nàng này, lúc đánh lại cật lực tới độ suýt thì thọc cả cây cơ vào cổ người ta, sức mạnh đó... không phải là mượn cơ đánh bi-da để xả stress hay sao.

Cô chống vào bàn bi-da, quan sát Như Ước rồi khẽ “ha” một tiếng: “Ai làm gì cậu thế? Sao lại ảm ức đi đánh bi-da, cậu coi chừng chọc hồng cả bi nhè.”

Ứng Như Ước không trả lời, thậm chí còn không buồn ngẩng đầu lên.

Chấn Chân Chân dùng sự kiên nhẫn khi thẩm vấn tội phạm, nói tiếp: “Để tớ đoán xem, người có thể khiến Ứng gia của chúng ta giận dữ như thế, trừ tớ ra thì cũng chỉ có bác sĩ Ôn là có khả năng đó.”

Ứng Như Ước nhướng mày, liếc xéo bạn: “Sao chuyện gì cậu cũng vòng vo tự khen bản thân vậy?”

“Hi hi.” Chấn Chân Chân cười, đưa nước cho cô: “Thì chính là muốn chọc cậu cười mà, nói tớ nghe xem thế nào nào, tớ mới dễ dàng chỉ cậu cách xử lý người ta chứ.”

Trong vấn đề đối xử với Ôn Cảnh Nhiên, Ứng Như Ước không tin Chấn Chân Chân lại đứng về phía cô.

Cô chà xát cây cơ, tiếp tục nhắm vào quả bóng.

Chấn Chân Chân không dễ lừa phỉnh, cô nàng đi vòng vòng quanh Ứng Như Ước, bắt đầu suy đoán: “Không lẽ là bác sĩ Ôn mượn danh nghĩa dạy cậu chơi bóng, rồi si nhục cậu? Chuyện anh dạy em như này mà em không biết trân trọng?”

“Hay là cậu đánh quá dở, bị bác sĩ Ôn chê bai? Dù sao sư huynh của cậu là người vô cùng tài giỏi mà...”

“Nếu không phải là thất lễ với cậu, cũng không phải chê trách cậu... không lẽ là tính sổ chuyện đêm tốt nghiệp cấp ba với cậu?”

Chấn Chân Chân vừa nói dứt, đã thấy Ứng Như Ước chợt biến sắc mặt.

Toi rồi...

Chấn Chân Chân cắn môi, ôm đầu rụt vào trong sofa.

“Chân Chân.” Như Ước đặt cây cơ xuống, nhìn cô nàng với vẻ phức tạp: “Tớ cảm thấy... Ôn Cảnh Nhiên đối xử với tớ hình như thực sự có chút khác lạ.”

Ứng Như Ước về đến nhà thì đã là buổi tối.

Màn đêm dần buông, trong sắc đêm loáng thoáng nhìn thấy những tầng mây đang cuộn dâng.

Giai đoạn chuyển sang mùa đông của thành phố S dài đến độ như một con đường sáng đèn kéo dài vô tận, không biết lúc nào mới kết thúc.

Ông nội Ứng chờ cô trong phòng khách, nghe tiếng cửa mở thì đeo kính lão vào, ra đón, không đợi Như Ước vào bậc thềm thay giày, ông nội đã chỉ vào giỏ bánh thịt nhân trứng muối ở cửa, sai bảo cô: “Lát nữa hãy thay giày, đi đi, mang đến cho Cảnh Nhiên.”

“Bây giờ?” Như Ước sững sờ nhìn đồng hồ, “Đã tám giờ hơn rồi.”

“Hôm nay ông buồn miệng, nên bảo đi Hoa làm món này. Nhân lúc bây giờ còn nóng, mau mang sang cho người ta đi.” Ông nội đưa tay đẩy cô: “Nếu không phải đi Hoa tối nay có việc thì cũng không tới lượt con chạy việc đâu.”

Ý là mang thức ăn cho Ôn Cảnh Nhiên là việc rất vinh hạnh?

Ứng Như Ước tỏ vẻ kháng cự: “Ôn Cảnh Nhiên bận như thế, lỡ không có nhà thì sao ạ.”

“Thế thì đặt trước cửa nhà nó!”

Thấy ông lão có vẻ “con không đi thì đừng hòng vào nhà”, Ứng Như Ước dùng dằng một lúc rồi đành cam chịu số phận, xách giỏ bánh chạy đi.

Nhà của bác sĩ Ôn cũng không xa, đi bộ một chút là tới.

Ứng Như Ước suy nghĩ bây giờ cũng đã mấy ngày trôi qua rồi, thông báo tuyển dụng không biết đã gửi hay chưa, vừa hay có thể đi hỏi anh, còn chuyện Ôn Cảnh Nhiên có nói cô biết hay không thì... xem vận may vậy.

Cô đi men theo con đường đá sỏi, thì thoáng ngược lên nhìn, khi thấy ngọn đèn sáng lên ở phòng ngủ tầng hai của nhà Ôn Cảnh Nhiên, hy vọng nhỏ nhoi không cần đối mặt với bác sĩ Ôn vụt tắt ngấm.

Cô mò điện thoại, gửi tin cho anh: “Gói hàng của ngài hiện đang được gửi tới, xin hãy xuống lầu nhận ngay.”

Trong mùi thơm cafe tràn ngập, Ôn Cảnh Nhiên nhận được tin nhắn, đến trước cửa sổ, kéo màn cửa khép hờ ra, nhìn ra ngoài.

Ở đầu đường cách khoảng một trăm mét, Ứng Như Ước đang cúi đầu nghịch điện thoại, đi từng bước chậm như rùa bò.

Ôn Cảnh Nhiên quay người đi xuống, khi mở cửa thì Ứng Như Ước cũng vừa lúc bước vào vườn nhà.

Sự ngượng ngập sau lần chia tay không vui mấy hôm trước vẫn còn, cô không thể đối diện với anh mà như chưa có gì xảy ra. Vừa cúi đầu bước lên bậc thềm, khi ngừng lại ngách cửa, cô đưa giỏ bánh cho anh: “Ông nội bảo em mang tới.”

Ôn Cảnh Nhiên nhận lấy, nhìn qua: “Nhiều quá, anh ít khi ở nhà.”

Giọng anh trầm trầm, hơi khàn, còn mang âm mũi khá nặng.

Ứng Như Ước ngược lên nhìn anh: “Anh bị cảm à?”

“Ừ.” Ôn Cảnh Nhiên nghiêng người cho cô vào: “Anh đi mặc thêm áo, rồi đưa em về.”

Ứng Như Ước ngăn người rồi xua tay: “Không cần, đi có mấy bước, em tự về được. Anh còn bị cảm, đừng ra ngoài hóng gió.”

Ôn Cảnh Nhiên khựng lại, đưa tay day trán, vẻ bất lực hiện rõ: “Trong nhà hết thuốc rồi, cũng phải đi mua thuốc hạ sốt.”

Như Ước do dự rồi gạt đầu, theo anh vào nhà.

Không biết có phải do anh ít ở nhà hay không mà nơi này rõ ràng lạnh lẽo hơn Ứng gia nhiều, đồ dùng trong nhà đều toát lên một mùi vị cô đơn, quạnh quẽ.

Cô tìm sofa gần cửa nhất, ngồi xuống đợi anh.

Trong nhà ngửi thấy mùi thơm cafe, mùi hương đó nồng đậm, mang theo chút vị đắng, thơm tới mức Như Ước phải hít hà mấy lần.

Cô đang ngây ngất thì bỗng nghe trên tầng hai vọng xuống tiếng va đập của một vật nặng bị rơi xuống đất.

Như Ước giật bắn người, lúc quay đầu nhìn theo cầu thang lên tầng hai, đèn trên đó đã tắt, tối om.

“Ôn Cảnh Nhiên?” Cô đứng dậy, bước mấy bước lên cầu thang, thử gọi tên anh.

Không ai đáp lời.

Trái tim Ứng Như Ước bỗng trống rỗng, cô nuốt nước bọt, có phần e sợ mở to mắt nhìn lên tầng hai tối om, cẩn thận bước vài bước rồi lại gọi tên anh: “Ôn Cảnh Nhiên?”

Lần này cuối cùng đã nghe thấy tiếng trả lời, anh “ừ” một tiếng khe khẽ: “Không sao.”

Không sao mới có ma đấy!

Ứng Như Ước vịn cầu thang đi lên, vừa được mấy bước thì nghe anh nén đau, bảo: “Ở dưới đợi anh đi, cầu dao điện trên tầng hai bị hỏng rồi.”

“Anh không sao chứ?” Như Ước không yên tâm, “Anh có bị thương không?”

Trong lúc nói, cô tiếp tục vịn cầu thang đi lên lầu.

Đôi mắt đã quen với ánh sáng nên không nhìn thấy gì trong bóng tối, Ứng Như Ước chỉ có thể đưa mũi chân ra dò xem phía trước còn bậc thang nào không.

Cô cúi đầu, loáng thoáng nghe thấy hơi thở của Ôn Cảnh Nhiên, hơi nặng nhọc.

Như Ước giờ tay dò đoán: “Ôn Cảnh Nhiên?”

“Ở đây.” Anh đưa tay, nắm chính xác tay cô đưa ra, ôm trọn trong lòng bàn tay mình: “Em đừng nhúc nhích, phía trước còn có bậc thang.”

Nghe thế, Ứng Như Ước lập tức bất động.

Cô đứng tại chỗ, mũi chân vẫn tựa vào cầu thang, bàn tay bị anh nắm lấy đang nóng dần lên.

Cô bỗng có phản luống cuống, mím môi than vãn: “Cầu thang nhà anh sao dài thế?”

Anh cười khẽ, hỏi: “Em không thích à?”

Ứng Như Ước nghẹn!

... Cái gì mà thích hay không thích! Làm gì có kiểu trả lời câu hỏi như thế!

Bạn đang đọc truyện *Anh Đứng Ở Nơi Sâu Thẳm Của Thời Gian* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18

Ứng Như Ước rút tay lại, nhưng không phải là muốn giằng thoát ra thật.

Chỉ là anh đang sốt, nhiệt độ lòng bàn tay rất nóng, nắm lấy cô như thế, hơi nóng truyền theo ngón tay cô vào tim, trong bóng tối, có một cảm giác nóng bức khó tả.

“Đèn bỗng dưng bị hỏng rồi.” Anh ho khẽ, hơi buông lỏng tay cô ra, “Bị sốt nên hơi choáng, đừng phải bình hoa cạnh cầu thang.”

“Không phải anh làm ở bệnh viện sao?” Cảm giác anh lúc này không phải đang đứng, Như Ước cúi xuống, ngón tay lần mò bậc thang rồi ngồi xuống: “Sao không truyền nước rồi hãy về nhà?”

“Hôm nay xin nghỉ rồi.”

Ôn Cảnh Nhiên cúi xuống.

Trong bóng tối tràn ngập, ánh mắt cô không có tiêu cự, chỉ dựa vào giọng anh để xác định phương hướng. Điều này lại tiện cho anh, có thể nhìn cô không chút kiêng kỵ.

Ứng Như Ước “ồ” một tiếng rồi yên lặng ngồi cạnh anh một lúc.

Đến khi đôi mắt đã thích ứng với bóng tối, cô mới sực nhớ ra: “Thế bình hoa đâu? Vỡ rồi sao?”

Ôn Cảnh Nhiên cười khổ: “Không thể làm vỡ được.”

Anh nắm tay cô, dẫn cô sờ đến bình hoa bằng sứ đời Thanh mà anh đặt một bên: “Hình như đụng vỡ mất một miếng.”

Ứng Như Ước vốn có phần kháng cự sự thân mật này, nghe nói bị thiếu một miếng thì lập tức tích cực đi theo hướng anh chỉ dẫn, sờ mó bình hoa.

Bình hoa mà Ôn Cảnh Nhiên nói là “không thể làm vỡ”, đúng là không thể làm vỡ được.

Lại lịch bình hoa này thế nào thì Như Ước không biết, cô chỉ biết bình hoa bằng men này là Ôn gia mua được từ phiên đấu giá chung với đợt bốn cây cột nước ở công hội quán suối nước nóng Đông Cự Sơn, mấy năm trước đã được gọi giá đến mấy triệu tệ, bây giờ tuy không biết giá thị trường thế nào, nhưng rõ ràng là giá của loại bảo bối này sẽ chỉ càng tăng chứ không bao giờ giảm.

Nghĩ đến đó, trong lòng Ứng Như ước hơi chua xót.

Lúc nhỏ cô mừng sinh nhật, những món quà tặng cô đều rất qua loa, sơ sài.

Lần thăm nhất là của mẹ, quên mất chuẩn bị quà trước cho cô, lúc tan sở đã lấy một gói khẩu trang y tế tặng cô...

Lần nhận quà đáng giá nhất vẫn là năm Ứng Như Ước mười tám tuổi, ông nội tặng cô chiếc cân thuốc bằng vàng.

Tổ tiên của Ứng gia từng xuất thân Ngự y triều đình, cho dù đến giờ đã không còn mấy người biết đến, nhưng vinh dự này vẫn được lưu giữ trong xương tủy người của Ứng gia.

Nhưng Ôn Cảnh Nhiên...

Mỗi lần Ôn Thiếu Viễn đi qua thành phố S, sẽ luôn mua thứ gì đó cho anh, không cần là những ngày đặc biệt như ngày sinh nhật.

Chỉ những thứ mà Ứng Như Ước biết, ngoài bình hoa này ra, còn có ngọc quan âm, tranh chữ cổ...

Nếu trong nhà cô bày những thứ quý giá đáng bằng “mấy căn biệt thự” này, dù cho không bỏ trong két bảo hiểm mà cẩn thận giữ gìn, thì cũng sẽ không như anh, làm gì có chuyện tiện tay thì đặt ở đâu đó...

Bây giờ đụng phải, cô không hề thấy thương xót chút nào.

Ứng Như Ước sờ mó toàn thân bình hoa, đúng là tìm thấy khuyết một miếng thật. Có lẽ trước khi rơi xuống đất đã đụng vào đầu đó, dấu vết còn khá mới, sắc bên gồ ghề.

Cô hơi tiếc nuối: “Mất một miếng thế này sẽ mất giá đến mấy vạn.”

Nghe thế, Ôn Cảnh Nhiên thần nhiên bảo: “Không sao, sẽ kiếm tiền bù lại được.”

Ứng Như Ước: “...” Ồ.

Sau đó, lại không có gì để nói.

Im lặng vài giây, Ứng Như Ước rút tay ra khỏi tay anh: “Đi thôi, đưa anh đến bệnh viện.”

Ông nội Ứng sai Như Ước đi tặng bánh, kết quả là đội cả tiếng cũng không thấy Như Ước quay về, buồn ngủ đến mức vừa ngáp vừa gọi điện cho cô.

Ứng Như Ước đang xếp hàng trả phí, bệnh viện đại học S quá xa, cô tìm một bệnh viện gần hơn, không quen thuộc nên phải chạy vòng vòng.

“Con đang ở bệnh viện.” Ứng Như Ước đưa tay lên nhìn đồng hồ, “Ôn Cảnh Nhiên sốt tới mức không đứng vững, con tốt bụng đưa anh ấy tới bệnh viện rồi, ông nội không cần đội con, ngủ trước đi nhé.”

Ông nội vừa nghe Ôn Cảnh Nhiên bị sốt liền hỏi kỹ tình hình cụ thể, biết Ôn Cảnh Nhiên hiện giờ đang truyền nước thì dặn cô trên đường về nhớ cẩn thận, sau đó mới cúp máy.

Trả phí xong, Ứng Như Ước lại quay về bãi đậu xe, vào trong xe lấy chăn ra.

Trên đường về phòng truyền nước phải đi qua vườn hoa nhỏ của bệnh viện, Như Ước ngẩng lên, nhìn thấy ánh trăng dần dần vén tầng mây ló ra, ánh sáng trong veo, nhuộm những áng mây một quãng sáng bằng bạc.

Nghĩ lại một tiếng trước cô còn đang chơi bi-da cùng Chấn Chân Chân ở Vạn Thịnh, một tiếng sau lại ở trong một bệnh viện xa lạ cùng Ôn Cảnh Nhiên đang truyền nước...

Ứng Như Ước bất giác cảm thán thế sự thật vô thường.

Ở đại sảnh về đêm không đông người lắm.

Lác đác vài nhóm người tụm năm tụm ba, dù nói chuyện thì cũng không quấy rầy tới người khác.

Trong sảnh có treo mấy chiếc tivi, đều chuyển sang kênh phim ảnh, đang phát bộ phim “Dạ Trường An” một năm trước đạt kỷ lục phòng vé.

Cô đi qua nửa đại sảnh, ngồi xuống cạnh anh.

Anh nhắm mắt, yên tĩnh như đang ngủ.

Đội bên cạnh có người ngồi xuống, anh lại lập tức mở mắt, quay sang nhìn.

Như Ước đưa chân cho anh, ra hiệu anh đắp vào.

Ôn Cảnh Nhiên nhận lấy, bàn tay không bị cấm kim giữ chặn ra, nhưng không phải đắp lên người anh mà đắp lên đùi cô: “Lát nữa em ngủ sẽ bị lạnh.”

Giọng điệu... như đoán chắc lát nữa cô sẽ ngủ vậy.

“Em không ngủ.” Ứng Như Ước dời mắt đi, ngược lên nhìn bình truyền dịch treo trên giá: “Còn phải giúp anh canh chừng mà.”

Ôn Cảnh Nhiên nhướn môi cười, lúc cúi xuống bỗng hạ giọng: “Phải là truyền tay phải chứ.”

Câu này anh vốn nói rất nhỏ, nếu không phải tiếng vó ngựa ngừng lại trong tivi thì Ứng Như Ước suýt không nghe thấy.

Cô quan sát tay trái của Ôn Cảnh Nhiên.

Ngón tay thon dài của anh cầm gậy gia nhiệt, hơi cuộn lại, trên mu bàn tay trắng trẻo thoáng nhìn thấy mạch máu xanh xanh.

Dù Ứng Như Ước ngắm bao lần cũng không thấy chán.

Sao lại có người tay đẹp như thế chứ? Từ xương ngón tay đến móng tay, đều tinh tế đến độ như được mài giữa cẩn thận vậy.

Chính là đôi tay đó khi cầm dao mổ đã thực hiện vô số ca phẫu thuật, cứu được bao nhiêu bệnh nhân.

Càng tinh tế hơn đôi tay, đó là đôi tay sau khi anh cầm dao mổ.

Ứng Như Ước tuy chỉ theo anh một ca mổ nhưng chính trong ca mổ đó, ba chữ “Ôn Cảnh Nhiên” đối với cô không chỉ là một cái tên nữa.

Không đợi cô hỏi nguyên nhân, Ôn Cảnh Nhiên lại bình thản bổ sung: “Không thể xoa đầu em”

Ứng Như Ước sững người, vẻ mặt cô khi nhìn anh dần trở nên phức tạp.

Nếu cô không nhầm thì... đang bị trêu ghẹo chăng?

Nhưng khi anh nói câu này lại không tỏ cảm xúc gì, ngay cả hàng lông mày cũng hơi nhíu lại, trông thì thực sự không giống đang trêu chọc cô.

Đầu Như Ước hơi đau, từ khi cô bắt đầu ý thức được Ôn Cảnh Nhiên đối xử khác lạ với mình, cảm giác này bắt đầu trở nên mãnh liệt dần.

Nếu là trước kia, có lẽ khi bị đùa trêu như thế, cô cũng chẳng nghĩ ngợi nhiều.

Nhưng bỗng dưng, không biết từ bao giờ, Ôn Cảnh Nhiên trong lòng cô không chỉ là một học sinh của ông nội, một sư huynh luôn chăm sóc cô nữa, mà là một người đàn ông thực sự.

Một người đàn ông, ba mươi tuổi.

Khi một người đàn ông, nói với bạn rằng “rất tiếc, không thể xoa đầu em”, kiểu gì cũng không thể xuất phát từ tâm lý “anh muốn biết xoa đầu người ta là cảm giác gì” chứ?

Xử lý không nổi tình huống này, cũng không biết nên nói gì để ứng đối hoàn hảo câu nói của anh, Ứng Như Ước chỉ có thể cài đặt lại bộ não mình, tỏ ra nghiêm túc, vô cùng chăm chú nhìn màn hình tivi.

Cô chăm chú vào tivi, chắc sẽ không sai lầm gì chứ?

“Dạ Trường An” nói cho đúng thì cũng là một bộ phim thần kỳ.

Nguyên tác của nó là một bộ tiểu thuyết rất “hot”, bán chạy, sau khi chuyển thể thành kịch bản điện ảnh đã trải qua một quãng thời gian dài chọn lựa nhân vật.

Đạo diễn rất biết chiều trờ, để thu hút sự quan tâm, ông từng công khai đăng tuyển dàn nhân vật chính và phụ trên weibo, thu hút bao nhiêu chàng trai cô gái ôm mộng trở thành ngôi sao.

Qua tầng tầng lớp lớp tuyển chọn, khán giả bình chọn, trực tiếp trên truyền hình, độ nóng không hề thua kém bất cứ tiết mục chọn người mẫu nào.

Nhưng cuối cùng thì sao?

Cuối cùng thì là một mớ hổ lốn hết...

Bên đầu tư chắc chắn không đồng ý để một người không có nền tảng diễn xuất đảm nhận vai chính, thế chẳng phải là đem tiền ném vào nước hay sao?

Thế là, bên chế tác vẫn phải đi tìm những người phù hợp trong đám tiểu hoa, tiểu thụ tươi đang nổi tiếng bấy giờ.

Khi quyết định chọn Tần Noãn Dương lúc đó đang vô cùng nổi tiếng, trên mạng gào thét ủng hộ rất nhiều.

Tần Noãn Dương lúc đó là ngôi sao truyền thông, gương mặt rất đẹp, vóc dáng cũng rất tuyệt, lại còn có quan hệ với Đường Trạch Thần gia thế quyền quý nữa.

Về độ hot, không ai có thể qua mặt được cô ta. Nhưng diễn xuất thì... không được đẹp như ngoại hình.

Nhưng kết quả... thực sự vượt ngoài dự đoán của mọi người.

“Dạ Trường An” là bộ tiểu thuyết ngôn tình nổi tiếng vượt ra khỏi biên giới đất nước, doanh thu phòng vé chắc chắn sẽ được bảo đảm, chỉ là sau đợt chiếu thử đầu tiên, bất ngờ nhận được rất nhiều lời bình luận tốt.

Vốn đã định là một bộ phim “mì ăn liền”, nhất thời lại phá kỷ lục doanh thu phòng vé mới, đến nay vẫn chưa có bộ phim nào phá vỡ.

Có y tá đi qua hàng ghế phía sau, kéo theo một con gió nhẹ trong không khí.

Ứng Như Ước vén sợi tóc bay đến môi ra sau tai, hỏi vu vơ: “Anh có xem loại phim này không?”

Ôn Cảnh Nhiên trả lời rất dứt khoát: “Không.”

Anh đáp chắc như đinh đóng cột khiến Như Ước quay sang nhìn: “Tại sao, phim tình yêu không có giá trị dinh dưỡng? Lãng phí thời gian? Phí thời gian?”

“Bộ phận chế tác của bộ phim này rất xuất sắc.” Sợ làm phiền người khác, Ôn Cảnh Nhiên hạ thấp giọng: “Trường quay, thiết bị, phục trang đều xứng đáng được nghiên cứu, không chỉ là một bộ phim tình yêu nhảm chán.”

Ứng Như Ước hơi nghi hoặc.

Anh vừa trả lời nhanh gọn dứt khoát là “không”, không hề do dự chần chừ, bấy giờ lại nhiệt tình khen bộ phim này, rốt cuộc là có tâm lý gì?

Ôn Cảnh Nhiên thấy cô nghi ngờ thì không nhịn được cười, có vẻ bất lực: “Lồng tiếng cho nam chính là Ôn Cảnh Phạm, anh trai anh.”

Ôn gia thế hệ này có cả thầy năm người, người anh cả đã qua đời Ôn Kính là quân nhân xuất sắc nhất, Ôn Thiếu Viễn là doanh nhân thành công, còn Ôn Cảnh Phạm, ngoài kinh doanh một công ty ra còn có một công ty chuyên lồng tiếng rất nổi tiếng trong giới, còn có cô em gái nhỏ nhất Ôn Thời Thiên thì không cần so sánh với họ.

Anh là con trai thứ của Ôn gia, thực sự là có phần bất lực.

Ứng Như Ước tuy ít nhiều cũng biết vài tình hình của Ôn gia nhưng đối với người nhà anh thì thực sự không biết nhiều, cũng là lần đầu nghe Ôn Cảnh Nhiên nhắc đến chuyện Ôn Cảnh Phạm là người lồng tiếng.

Thế giới của cô chỉ xoay quanh học hành, bệnh viện, bệnh nhân, tin tức không bị lạc hậu đã là cực hạn của cô rồi, đối với ngành giải trí, giới lồng tiếng... thực sự không hiểu gì nhiều.

Thấy cô có hứng, Ôn Cảnh Nhiên trầm ngâm một lúc rồi nói: “Nam chính của ‘Dạ Trường An’ cần lồng tiếng quá nhiều, lại thêm đài từ của nam chính không tốt cho lắm, nên tìm đến anh trai anh. Trước kia anh ấy chỉ làm về phát thanh, về sau lấn sân lồng tiếng, bây giờ đã gần như rút lui rồi.”

“Là Ôn tiên sinh trước đây mở một công ty đầu tư SY ở đây sao?”

Giọng Ứng Như Ước có phần xuýt xoa.

Dù sao là một tổng giám đốc công ty, mà còn là người lồng tiếng nổi tiếng trong giới... tổ hợp này thực sự khiến người ta bất ngờ!

Bây giờ cô nhớ lại, hình như khi “Dạ Trường An” cán quét các loại giải thưởng lớn, trong đó có một giải lồng tiếng, vì người lồng tiếng quá đẹp trai nên còn nổi tiếng một dạo.

Tiếc là lúc đó cô đang bận rộn tốt nghiệp, có một quãng bị mù tin tức nên bỏ lỡ không ít kịch hay.

“Thế bây giờ vì sao lại gần như rút lui?” Ứng Như Ước hỏi.

“Nên nói là đã rút lui.” Ngón tay anh chống vào trán, quay sang nhìn cô, ánh mắt sáng rỡ: “Vì phải chuyên tâm kiếm tiền mua sữa bột.”

Câu trả lời này... đúng là thần kỳ!

Ôn Cảnh Nhiên quay sang nhìn “Dạ Trường An” đang chiếu trên tivi, trong giọng nói mệt mỏi thoáng có phần hâm mộ: “Ôn gia đời của anh, từ nhỏ đã ít cảm nhận được tình yêu thương. Nên đàn ông của Ôn gia, một khi có người phụ nữ họ yêu thì sẽ trao hết tình yêu cho cô ấy.”

Anh chậm rãi nắm chặt cây gậy gia nhiệt trong lòng bàn tay, giọng trầm thấp như một cây cổ cầm: “Bây giờ chỉ còn lại anh...”

Bàn tay đặt trên tay vịn của Ứng Như Ước từ từ buông thõng, không bị chấn tằm nhìn, cô quay sang nhìn anh.

Anh vẫn chăm chú xem tivi, nhắc đến Ôn gia, ngay cả ánh mắt của anh cũng dịu dàng lại.

Dường như nhận ra ánh mắt của cô, Ôn Cảnh Nhiên quay đầu sang, mày mắt thâm trầm, ánh sáng trong mắt như có đốm lửa, có thể bùng cháy, sáng rực như một luồng sáng.

Anh lặng lẽ che giấu cảm xúc, thản nhiên nói một cách khéo léo: “Anh bắt đầu sốt ruột rồi.”

Vỡ kịch nhỏ:

Từ hôm bác sĩ Ôn bày tỏ tâm trạng “đòi cưới vợ” của anh với Ứng Như Ước, lúc cô nhìn Ôn Cảnh Nhiên cảm giác ánh hào quang thần thánh xung quanh anh hình như đã giảm bớt đi nhiều.

Còn có hậu di chứng “so sánh” tự phát nữa.

Khi nhìn thấy cô cô y tá nói chuyện với anh, sẽ không nhận được đứng tại chỗ quét độ hợp nhau về ngũ quan của hai người...

Đương nhiên là kết quả vô cùng thảm... Dù sao về ngoại hình, cả bệnh viện này hiếm có ai đẹp được như bác sĩ Ôn mà.

Cứ thế sau mấy lần, Ứng Như ước thực sự cảm thấy hậu di chứng này hơi bị biến thái.

Một lần, ăn ở nhà ăn bệnh viện.

Ứng Như Ước không kìm được, hỏi bác sĩ Ôn: “Anh tìm được bạn gái chưa?”

Ôn Cảnh Nhiên rất bất ngờ, nhướn mày nhìn cô rồi hỏi: “Muốn làm bạn gái anh hả?”

Bạn đang đọc truyện *Anh Đứng Ở Nơi Sâu Thẳm Của Thời Gian* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19

Nói ra thì năm nay Ôn Cảnh Nhiên cũng đến ba mươi rồi.

Sốt ruột à?

Đúng là nên sốt ruột.

Đàn ông tuổi này đa số đã bắt đầu ném trái cảm giác làm cha rồi.

Chỉ là có những lời, Ứng Như Ước không thể nói được.

Người như Ôn Cảnh Nhiên, sống rõ ràng hơn bất cứ ai.

Cô không thể đứng trên cao để chỉ dẫn cuộc đời của anh, không có tư cách đó, cũng không cần thiết.

Trong tivi, nữ chính của “Dạ Trường An” là Tần Noãn Dương đang quỳ trên tấm đệm mỏng.

Đôi mắt cô khép hờ, đường nét ngoan hiền ở mày mắt cô khiến dung nhan cô trở nên dịu dàng như ngọc. Bộ áo màu trắng ngà hiện trên màn ảnh, thật sự khiến khí chất của cô càng rực rỡ, mạnh mẽ.

Ứng Như Ước chống cằm, chậm rãi nhắm mắt lại.

Vốn định nhắm mắt nghỉ ngơi một lúc thôi. Nhưng cơn buồn ngủ ập đến, làm sao cô có thể kiểm soát được.

Ứng Như Ước không biết mình ngủ thiếp đi từ lúc nào, chiếc ghế bên dưới hơi cứng, dựa vào không thoải mái tí nào.

Bên tai văng vẳng những tiếng tạp nham, lúc thì là tiếng bước chân, lúc thì là tiếng nói chuyện, không hề dừng lại phút nào.

Nhưng dù là thế, tăng ý thức vẫn tỉnh táo đó vẫn không thể xuyên thấu cơn buồn ngủ của cô. Cô mơ màng, nặng nhọc thiếp đi, tâm lý ám thị thế nào cũng không thể tỉnh nổi.

Cho đến ca cấp cứu nửa đêm, bệnh nhân là một đứa trẻ khóc la ầm ĩ.

Bên tai thỉnh thoảng đến tiếng khóc thất thanh của đứa bé, nghe rất thương tâm, trong tiếng khóc còn có vẻ van nài, nức nở nói không hết mấy chữ.

Ứng Như Ước sức tỉnh, bị tiếng khóc xé ruột xé gan chói tai kia làm cho tỉnh ngủ, quay sang nhìn.

Một cậu nhóc còn rất nhỏ, kim chỉ có thể cắm vào tĩnh mạch trên trán để truyền dịch.

Có lẽ bình thường sợ bị tiêm, lại bị sốt, ý thức có phần không tỉnh táo nhưng vẫn gắng sức chống cự.

Y tá bó tay, chỉ có thể dặn người nhà giữ chặt cậu bé. Ba người lớn giữ đầu giữ tay giữ chân, tay chân lỏng ngóng phối hợp với y tá.

“Còn chưa tới hai tuổi, nửa đêm sốt cao quá mới đưa tới, đã khóc một chập rồi.” Ôn Cảnh Nhiên đưa ly nước vừa hỏi từ cô y tá cho cô: “Sợ hả?”

Ứng Như Ước hoàn hồn, thò tay ra khỏi tấm chăn.

Hơi lạnh.

Cô run tay đón lấy ly giấy đựng nước, nước vừa lấy nên ly giấy khá nóng, hai tay cô giữ lấy, dờ dẫm nhìn mặt đất một lúc, ý thức mới từ từ tỉnh táo.

Việc đầu tiên mà Ứng Như Ước sức nhớ ra, chính là ngẩng lên nhìn bình truyền nước.

Đã đổi sang túi thứ hai, cũng không biết cô đã ngủ bao lâu, túi thứ hai đã truyền được một nửa rồi.

Ngượng ngùng...

Như Ước nhìn xuống, đúng lúc thấy ánh mắt như cười như không của Ôn Cảnh Nhiên, bỗng dưng thấy đỏ mặt.

Cô còn nhớ ban nãy mình còn lớn tiếng hùng hồn nói là giúp anh trông chừng bình truyền dịch, nếu không phải bị đánh thức thì không chừng sẽ ngủ một giấc tới khi anh truyền dịch xong gọi cô tỉnh dậy.

Như Ước vỗ vỗ mặt, quay sang chỗ khác: “Em đi rửa mặt.”

Cô luống cuống vạch chăn ra, đứng dậy rồi lại nhớ ra, quay lại hỏi anh: “Anh đói không? Em đi mua chút cháo cho anh?”

Ôn Cảnh Nhiên không mấy thèm ăn, đang định nói không cần nhưng sức nghĩ ra gì đó, ánh mắt chiếu vào bàn tay đang cầm kim truyền dịch, chợt cười: “Vừa hay, anh cũng hơi đói rồi.”

Ứng Như Ước thấy anh cười mà không hiểu gì, xoa xoa những ngón tay lạnh ngắt, hồ nghi quay lưng rồi đi.

Rửa mặt xong, cô lại đến một quán bán thức ăn khuya gần bệnh viện, mua hai phần cháo thịt nạc trứng bách thảo, có lẽ do đêm qua kinh doanh không tốt, ông chủ còn vô cùng nhiệt tình tặng thêm mấy món ăn vặt.

Mấy món thêm phải dùng đũa, Như Ước rút ra hai đôi đũa, đang định bỏ vào trong túi thì đầu chợt lóe qua một suy nghĩ, bỗng dưng hiểu ra hàm nghĩa trong nụ cười của Ôn Cảnh Nhiên...

Anh đang truyền nước mà!

Sao dùng đũa được!

Chỉ là ăn cháo mà vẫn phải có cô ở cạnh hầu hạ.

Sao phải khổ thế! Đây đúng là rảnh rồi sinh nông nổi điển hình mà!

Đến khi Như Ước quay về thì Ôn Cảnh Nhiên đã truyền nước xong, y tá vừa mang đi hai túi truyền rỗng.

Đã khuya, sảnh truyền dịch càng yên tĩnh hơn so với lúc mới đến.

Thằng bé la khóc đã ngủ thiếp đi, tiết mục trên tivi cũng từ phim ảnh chuyển sang tin tức

Buổi tối.

Tối nay mệt đến mức đến cả gió đêm cũng ngừng thổi.

Ôn Cảnh Nhiên đang cúi đầu, dùng bông gòn áp lên mu bàn tay.

Mũi anh rất thẳng, khi quay nghiêng mặt, đường cong đó khiến đường nét một bên mặt của anh vừa sâu vừa chín chắn.

Ánh đèn sáng trắng chiếu xuống, mấy sợi tóc rũ xuống của anh như được đắp thêm một quãng sáng, cả người toát ra vẻ dịu dàng khó tả.

Ứng Như Ước đứng ở cửa một lúc rồi nhẹ bước chậm rãi lại gần.

Cô vốn định tạo ra bất ngờ, tốt nhất là có thể hù dọa anh. Tiếc là còn chưa đợi cô đi tới hàng ghế phía sau để tiếp cận thì anh như phát giác ra, lúc Như Ước cách anh khoảng mấy bước chân, anh chợt quay đầu nhìn sang.

Dù là cô chưa kịp làm gì cả, nhưng bị ánh mắt sâu thẳm của anh chiếu vào, vẫn cảm thấy như làm chuyện xấu bị anh bắt quả tang vậy.

Cô khựng lại tại chỗ, nhất thời không biết nên nói gì.

Cũng may mà Ôn Cảnh Nhiên không có ý làm khó cô, tiện tay ném bông gòn vào thùng rác, cầm tấm chăn mỏng cô để trên ghế lên, ôm vào lòng, đôi chân dài sấn bước đi qua lối đi chật hẹp, đến gần cô: “Đi thôi, đưa em về.”

Ứng Như Ước “ồ” một tiếng, đi theo anh mấy bước, nhớ đến món cháo mới mua, cô đưa đến trước mặt anh: “Cháo này...”

Ôn Cảnh Nhiên lại hiểu lầm ý cô, tiện tay cầm lấy.

“Không phải.” Ứng Như Ước liếc nhìn mu bàn tay anh vẫn rịn máu, đưa tay lấy lại: “Em chỉ muốn hỏi anh là còn ăn cháo không?”

Ngón tay cô vừa chạm đến túi giấy thì bị Ôn Cảnh Nhiên đưa tay chặn lại, giấu đi: “Vào xe thôi.”

Ứng Như Ước ngẫm nghĩ.

Cũng đúng, bệnh viện toàn mùi thuốc sát trùng, chi bằng vào xe anh ăn.

Đến bãi đậu xe, Ôn Cảnh Nhiên mở cốp sau, từ trong lòi ra một chiếc bàn nhỏ đơn giản, thuận tay đặt cháo lên trên đó rồi lại đi vòng ra ghế sau, đặt tấm chăn lên đó.

Ghế sau của chiếc Land Rover rất rộng, Như Ước ngồi lên thì đầu ngón chân chưa chạm đất, cô dùng thìa ăn cháo, lúc ăn thịt nạc không kìm được nheo mắt, dùng đưa hai chân.

Dáng vẻ đó y hệt đứa trẻ ba tuổi đòi được kẹo.

Giải quyết xong, Ứng Như Ước thực sự buồn ngủ.

Ban này ngủ một giấc tạm bợ ở sảnh truyền dịch thực sự là quá mệt, lần này thì ăn no nê rồi, cơ thể cũng không nghe theo lý trí nữa.

Hai tay cô nắm vào dây an toàn chéo trước ngực, gắng gượng hỏi anh: “Kết quả phỏng vấn bao giờ ra ạ?”

“Ngày mai.” Trong tiếng báo hiệu của đèn báo rẽ phải, anh quay sang nhìn gương chiếu hậu phía bên Như Ước, lúc ánh mắt thu lại, tiện thể liếc nhìn cô: “Đợi sốt ruột à?”

“Trước đây ngày nào cũng bận như đánh trận mà.” Ứng Như Ước quay nhìn cửa sổ.

Về khuya, các quán hai bên đường cơ bản đã đóng cửa gần hết. Từng ngọn đèn đường kéo dài theo con đường đến tận điểm cuối.

Trên con đường rộng rãi vắng vẻ, vạch chỉ dẫn trên mặt đất được ánh đèn chiếu xuống, trông rất rõ ràng.

Cô ngồi trong xe, cảm giác cả thế giới đều chìm vào giấc ngủ, chỉ mỗi cô vẫn đang đi trên đường.

“Lúc đó hy vọng có được kỳ nghỉ.” Như Ước vén mái tóc dài ra sau tai, nhớ lại kỳ thực tập, ánh mắt cô cũng có chút mờ mịt: “Nhưng tốt nghiệp đến nay em đã nghỉ ngơi lâu quá rồi. Nếu còn không vào phòng mổ thì em cũng sắp quên mất bản thân là ai.”

Ngũ quan của Ứng Như Ước tinh tế, đôi mắt như được họa sĩ dùng bút lông vẽ từng nét ra, từ đường nét đến đôi đồng tử đều không chệch vào đâu được.

Lúc này cô nheo mắt, đôi mắt mờ màng, giống như trong mắt phủ một lớp sương mỏng trên đỉnh núi đặng xa.

Ôn Cảnh Nhiên nhìn đi nơi khác, nói gọn: “Nhanh thôi.”

Rất nhanh, em sẽ quay trở lại phòng mổ thôi.

Nửa đêm trời đổ mưa, rả rích không ngớt.

Như Ước ngủ không lâu thì bị tiếng mưa đánh thức, đứng dậy đóng cửa sổ rồi quay về giường ngủ một mạch đến khi trời sáng.

Còn đang chìm trong giấc ngủ thì bị điện thoại để ở đầu giường rung lên đánh thức.

Như Ước vật vờ bò dậy, một tay túm lấy thân điện thoại lạnh ngắt, không kịp được run rẩy, lập tức không do dự cầm điện thoại chui vào chăn.

Màn hình sáng rực, lúc này đang hiển thị số điện thoại bản địa lạ.

Không hiểu sao, trong lòng Như Ước thốt lên một cái, nhớ đến lời Ôn Cảnh Nhiên nói tối qua khi đưa cô về nhà, anh nói sẽ nhanh thôi, ngày mai là có kết quả.

Suy nghĩ đó khiến ý thức của Ứng Như Ước trong tích tắc tỉnh táo hẳn, cô dựa vào đầu giường ngồi lên, hắng giọng rồi nghe máy.

Điện thoại của phòng nhân sự bệnh viện đại học S gọi, thông báo Ứng Như Ước thứ hai đến làm việc.

Sau khi cúp máy.

Ứng Như Ước ngẩn ngơ một lúc. Rồi lập tức, ma xui quỷ khiến gọi điện cho Ôn Cảnh Nhiên.

Cô không rõ hành động vô thức này xuất phát từ nguyên nhân nào, đợi khi cô nghe thấy giọng nói hơi lạnh lùng của Ôn Cảnh Nhiên bên kia, cô mới sực tỉnh...

Bỗng dung, có phần lắp bắp: “Cái đó... là em.”

“Anh biết.” Ôn Cảnh Nhiên mở cửa sổ, xách bình nước nhỏ đặt cạnh cửa sổ lên tưới cây trên bệ cửa sổ.

Loáng thoáng nghe thấy tiếng xe chạy qua trên con đường gần bệnh viện.

Ứng Như Ước dòng tai lên, có vẻ hoang mang: “Anh ở bệnh viện sao?”

Nói dứt câu, lại thấy mình diễn đạt chưa đủ rõ ràng, nhanh chóng bổ sung: “Ý em là, anh đang làm việc sao?”

“Ừ.” Ôn Cảnh Nhiên tưới cây xong quay lại bàn, ngồi xuống, “Bớt sốt rồi, cũng không có hậu di chứng gì. Buổi sáng phải khám, không tiện nghỉ phép.”

Ứng Như Ước “ồ” một tiếng, mân mê góc chăn rồi nói: “Em mới nhận được điện thoại của bên nhân sự, thứ hai đến nhận nhiệm vụ.”

Ôn Cảnh Nhiên nhướn mày, có vẻ bất ngờ.

Nhưng sự bất ngờ đó không phải là Ứng Như Ước đến làm việc, lần tuyển dụng này, Ứng

Như Ước thi viết đúng đầu, thành tích phỏng vấn lại xuất sắc, không thể bỏ lỡ nhân tài như cô.

Điều anh bất ngờ là sáng nay ông nội lại không bắt cô đi tập thể dục.

Đợi một lúc không thấy Ôn Cảnh Nhiên trả lời, Ứng Như Ước thấy mắt húng, nghĩ ngợi rồi nói: “Anh đang làm việc thì em không...” làm phiền anh nữa.

Vừa dứt câu thì bị tiếng chuông bên kia cắt ngang.

Ôn Cảnh Nhiên để lại câu “đợi anh một chút”, nhưng không cúp điện thoại của Như Ước.

Điện thoại của khoa cấp cứu, giọng nói có vẻ cấp bách: “Cấp cứu hiện tại đón nhận một bệnh nhân nam, phần bụng trên đau dữ dội, đã chụp phim, có lẽ là loét đường tiêu hóa, xin khoa Ngoại Tiêu hóa hội chẩn xem có cần mổ không.”

Ôn Cảnh Nhiên hơi suy tư, gần như không hề chậm trễ: “Được, tôi xuống ngay.”

Cúp máy xong, anh đứng lên, điện thoại áp bên tai hơi nóng, trong lòng anh lại thoáng rung động, dịu giọng lại hỏi người bên kia: “Ban này muốn nói gì với anh?”

Ứng Như Ước đã quên bẵng, tuy cô không nghe thấy bên kia nói gì nhưng dùng đầu ngón chân nghĩ cũng biết, gọi điện vào trong khoa chắc chắn là phải hội chẩn rồi.

Cô tưởng, Ôn Cảnh Nhiên sẽ bảo cô một tiếng rồi cúp máy, ngờ đâu anh còn nhớ hỏi cô xem cô định nói gì với anh.

Nhưng cô đã không còn gì để nói nữa rồi...

Ứng Như Ước vắt kiệt não: “Không có gì, chỉ... chú ý sức khỏe, anh mau làm việc đi.”

Ôn Cảnh Nhiên khựng lại, đứng trước cửa thang máy.

Một câu quan tâm trong vô thức của cô, lại khiến anh thất thần trong giây lát.

Có cô y tá định vào thang máy, đứng cạnh Ôn Cảnh Nhiên một lúc, thấy bác sĩ Ôn cũng không bấm nút nên nhìn anh về nghỉ ngơi, hỏi: “Bác sĩ Ôn, anh muốn xuống lầu ạ?”

Ôn Cảnh Nhiên định thần lại, cắt điện thoại rồi gật nhẹ đầu: “Xuống lầu.”

Bệnh nhân nam, không lớn tuổi lắm. Cơ bụng căng cứng, nén đau, nhưng càng đau hơn.

Sau khi cấp cứu đã chụp phim bụng.

Ôn Cảnh Nhiên sau khi tiếp nhận đã xem bệnh án và phim X-quang của anh ta.

Bệnh nhân đã đau đến mức mặt mày méo mó, trán toát mồ hôi đầm đìa. Ở cạnh anh ta chỉ có một cô gái trẻ, lúc này mặt mũi thất sắc, rõ ràng cũng vô cùng lo lắng.

Bác sĩ cấp cứu tường thuật kỹ càng về bệnh trạng của bệnh nhân nam với Ôn Cảnh Nhiên, anh lắng nghe thật kỹ, đã xác định là bệnh loét dạ dày.

Ánh mắt anh dừng lại ở bệnh nhân và cô gái đi cùng, hỏi: “Người nhà đã đến chưa?”

Bệnh nhân nhả chữ khó nhọc, ậm ừ nói vài chữ, rồi cô gái trẻ kia nói tiếp: “Đến rồi, đang đóng tiền, lát sẽ đến ngay.”

Ôn Cảnh Nhiên gật đầu, tay đặt trên tay vịn của giường, hơi cúi xuống rồi nói: “Hiện giờ chẩn đoán bệnh tình anh đã rất rõ ràng, là loét đường tiêu hóa, đã bị viêm phúc mạc.”

Ngừng một chút, Ôn Cảnh Nhiên nhìn về mặt của bệnh nhân rồi dịu giọng tiếp tục: “Do thời gian anh phát bệnh đến nay cũng khá ngắn, trước mắt phẫu thuật là phương án điều trị tốt nhất, hai người có thể bàn bạc với gia đình, có vấn đề gì có thể tìm tôi bất cứ lúc nào.”

Cô gái trẻ sững sờ, có phần hoang mang bối rối nhìn bệnh nhân, nước mắt lưng tròng sắp rơi ra, khi lên tiếng đã đứt đoạn: “Sao... sao đột ngột như thế, anh ấy bỗng dưng bị đau bụng, thì... thì... đã đau tới mức không nói nổi rồi.”

Trong lúc nói, người nhà bệnh nhân đã vội vàng chạy tới.

Để lại không gian cho bệnh nhân và gia đình, Ôn Cảnh Nhiên lại cầm tấm phim chụp lên xem kỹ. Đang chăm chú thì bỗng nghe bác sĩ khoa cấp cứu hạ giọng, hỏi nhỏ anh: “Bác sĩ Ôn, hôm nay có chuyện gì vui sao?”

Ôn Cảnh Nhiên nhìn anh ta, hỏi ngắn gọn: “Sao vậy?”

Bác sĩ chỉ vào mày mắt của anh: “Bác sĩ Ôn, trong mắt anh toàn là nụ cười... rõ quá rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Anh Đứng Ở Nơi Sâu Thẳm Của Thời Gian* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20

“Thứ hai đi làm.”

Ứng Như Ước cầm cây bút lông đen, dùng bên đầu đậm vẽ một vòng vào ngày thứ hai trên tờ lịch.

Ngắm nghía một lúc, lại dùng bên đầu mảnh chấm ba chấm than trên đó.

Hôm qua cô còn đang cảm khái, sau khi tốt nghiệp, kỳ nghỉ này của cô dài đến vô tận, nghỉ mãi không hết.

Nhưng chỉ trong chớp mắt, kỳ nghỉ của cô chỉ còn lại ba ngày.

Ba ngày này, có thể làm được gì?

Lúc Ứng Như Ước nói với ông nội muốn đến thành phố L thăm bà Ứng – Hường Hân, ông nội trầm ngâm một lúc rồi gật đầu: “Nếu con muốn đi thăm mẹ thì ông không ngăn cản, trước khi đi con báo trước với mẹ, mẹ mà bận sẽ không chăm lo con đâu.”

Nhắc đến Hường Hân là sắc mặt ông nội lại không vui cho lắm.

Hường Hân là bác sĩ khoa Nhi của bệnh viện thành phố S, xem như đồng nghiệp của bà nội.

Hai khoa bình thường qua lại thân thiết, bà Ứng thích vẻ nhanh nhẹn, hiểu chuyện của Hường Hân, có ý tác hợp Hường Hân với bố Ứng.

Thế là tìm một ngày, đưa Hường Hân về nhà ăn cơm.

Nói ra cũng trùng hợp, bà nội lần này sắp xếp rất thú vị.

Hai người bình thường công việc cũng bận, yêu nhau chưa bao lâu đã kết hôn.

Hường Hân và bố Ứng đều là những người cực kỳ nghiêm túc và có trách nhiệm đối với công việc, tính khí hai người cũng giống nhau, qua thời kỳ ngọt ngào sau hôn nhân, đủ chuyện vặt vãnh trong gia đình ập tới, đặc biệt là lúc đó Như Ước vừa ra đời chưa bao lâu.

Hường Hân trách móc bố Ứng quan tâm tới công việc hơn gia đình, đúng lúc đó vì sinh Như Ước mà bỏ lỡ một cuộc bình bầu trong bệnh viện, bỗng cảm thấy bản thân hy sinh quá nhiều cho gia đình.

Mà nỗi ám ức tui thân đó lại không được bố Ứng an ủi và coi trọng, nhất thời cảm thấy bất mãn.

Kết hôn chưa được mấy năm, tình cảm hai người dần phai nhạt.

Đến khi Hường Hân trở lại với công việc, trọng tâm dần dà chuyển từ gia đình sang bệnh viện.

Khoa Nhi lắm việc, rất bận rộn.

Muốn nghỉ phép thì đúng là khó hơn lên trời.

Một nhà năm người, trừ Như Ước vẫn còn nhỏ ra, tất cả đều là bác sĩ.

Như Ước còn nhỏ, không thể không có ai chăm sóc.

Hường Hân lại cố chấp quay về làm việc, bố Ứng bất lực, chỉ có thể tìm một bảo mẫu cho Như Ước.

Lúc đó bố Ứng đã có mâu thuẫn với Hường Hân. Chỉ là bố Ứng khá nội tâm, trầm tĩnh, không thích nói, cho dù có tâm sự cũng thích giấu kín trong lòng chứ không hề nói ra.

Mỗi lửa đó một khi vùi xuống, lúc nào bùng phát thì chỉ là vấn đề thời gian.

Năm Như Ước sáu tuổi, vì bảo mẫu trông nom không kỹ, ngã từ cầu thang xuống, sau khi được đưa vào cấp cứu, mỗi lửa ấy đã bùng cháy dữ dội.

Bố Ứng vốn thẳng thắn, người ông thấy có lỗi nhất chỉ có đứa con gái duy nhất.

Sau khi kết thúc ca mổ, nghe tin xong, suýt không đứng vững, đến phòng bệnh nhìn thấy Như Ước chân bó bột, khóc mệt rồi ngủ thiếp đi, nỗi hờ thẹn đó như núi lửa phun trào, đốt cháy cả trái tim ông.

Như Ước cần ở lại bệnh viện theo dõi, bố Ứng gọi điện cho Hường Hân, kết quả gọi mười mấy cuộc không ai nghe, cuối cùng dứt khoát khóa máy.

Sau khi về, bố Ứng cãi nhau một trận kịch liệt với Hường Hân.

Đó cũng là lần chiến tranh lạnh đầu tiên của họ mà Như Ước biết.

Trong ký ức của cô, sự tồn tại của Hường Hân thực ra không bằng bà nội.

Bà dường như lúc nào cũng bận, không có thời gian mừng sinh nhật cùng cô, không có thời gian đi xem lớp cô diễn kịch, mỗi lần về nhà đều trong trạng thái mệt mỏi.

Nhưng Như Ước biết, Hường Hân sẽ mỉm cười với các bệnh nhân nhí trong bệnh viện, sẽ dịu dàng ôm chúng, thi thoảng còn tặng bóng bay, kẹo ngọt, những đôi giày đó cô chưa từng được có.

Rồi về sau, chính là Như Ước lên tiểu học.

Bố Ứng là người cầm dao mổ, cũng làm nghiên cứu, trong xương tủy thực ra là một học giả nho nhã. Như Ước bị gãy xương, ông và Hường Hân cãi nhau lần đó là lần duy nhất trong đời nổi giận như thế.

Sau đó, ông và Hường Hân hình như luôn chiến tranh lạnh, trong một ngày nói chuyện không quá mười câu, thi thoảng gặp nhau trong nhà bếp, phòng khách, cả một ánh mắt cũng không buồn nhìn nhau.

Những ngày tháng như vậy trôi qua rất lâu, cho đến một ngày, Hường Hân về nhà rất sớm, nấu bữa tối cho Như Ước. Cũng là lần hiếm hoi, bà làm bài tập cùng cô, còn kiên nhẫn kiểm tra cho cô.

Đến khi Như Ước lên giường đi ngủ, Hường Hân ra ngoài gọi điện cho bố Ứng, báo cho ông biết, bà sắp được điều đi thành phố L.

L là nơi Hường Hân sinh ra.

Năm đó ông ngoại Như Ước không khỏe, đúng lúc bệnh viện điều chỉnh nhân sự, bà liền xin được về L công tác.

Đến khi mọi thủ tục làm xong, bà mới thông báo cho bố Ứng.

Phải, là thông báo.

Quyết định của bà không hề suy nghĩ tới Như Ước, cũng không nghĩ tới gia đình này, càng không nghĩ đến cảm nhận của bố Ứng.

Chỉ có kết quả.

Bà không quan tâm có phải sẽ khiến bố Ứng bất mãn hay không, hôn nhân mấy năm nay của hai người vốn chỉ còn là cái danh hão.

Như Ước không hiểu vì sao lúc đó họ cũng không chọn ly hôn.

Ly thân mấy năm sau, hôn Ứng Như Ước tốt nghiệp tiểu học, Hường Hân đến tham gia lễ tốt nghiệp của cô.

Lúc đó, bà hỏi Như Ước: “Nếu bố và mẹ ly hôn, Như Ước muốn theo ai nào?”

Khi ấy, Như Ước đã biết ly hôn là gì, cô bị Hường Hân nắm tay đi trên con đường râm mát ngoài trường học, không nghĩ ngợi lâu, liền trả lời chắc như đinh đóng cột: “Con theo ông nội.”

Hường Hân không ngạc nhiên trước câu trả lời đó, chỉ cười, không nói gì.

Tối hôm đó, Hường Hân và bố Ứng ký đơn ly hôn.

Lúc đó Như Ước nghĩ, cô thật sự sắp mất mẹ rồi.

Ông nội không thích Hường Hân, không phải vì chuyện ly hôn.

Thái độ sống của ông tuy nghiêm túc, cứng nhắc, nhưng vì cùng bà nội lưỡng tình tương duyệt, lại nương tựa nhau cả đời, thái độ với tình cảm của ông khá là thoáng.

Bố Ứng năm đó đòi cưới Hường Hân, ông không can thiệp. Khi tình cảm hai người rạn nứt, chọn ly hôn, ông cũng không can thiệp.

Điều ông tức giận, là Hường Hân từ lúc bắt đầu đã không gánh nổi trách nhiệm làm mẹ.

Người ông thật sự thương yêu, là Ứng Như Ước.

Thành phố S và L mấy năm trước đã có tàu cao tốc đi thẳng, đoạn đường gần hai tiếng đồng hồ thoáng chốc rút lại còn một nửa.

Chấn Chân Chân đưa Ứng Như Ước đến trạm phía Bắc thành phố S.

Là một nhân vật quan trọng chiếm cứ giang sơn trong thế giới của Ứng Như Ước, Chấn Chân Chân hiểu rất rõ về chuyện gia đình của Ứng Như Ước.

Tuy cô không thể hiểu nổi vì sao Như Ước lại lãng phí ba ngày tốt đẹp ở L, nhưng lúc đi cũng chỉ dặn bạn đi đường cẩn thận, có việc cứ tìm cảnh sát Chấn.

Về quan tâm tận tình của Chấn Chân Chân lại xóa nhòa đi nhiều sự nặng nề trong tim Như Ước, cô khoát tay: “Tớ biết rồi, cảnh sát Chấn.”

Gió nổi lên, luồn qua đại sảnh rộng lớn.

Áo khoác dài của Như Ước bị gió thổi tung, đường cong ấy như con công đang xòe cánh làm đẹp.

Ứng Như Ước vừa đưa tay giữ vạt áo thì mấy lọn tóc lại không ngoan ngoãn bị gió thổi tới môi, cô quay nghiêng mặt, mượn thế gió vén tóc ra sau tai, trêu Chấn Chân Chân trong tiếng gió: “Tớ đi nghỉ mát, có phải bán thân đâu mà cậu tỏ vẻ nặng nề thế làm gì?”

“Chi bằng cậu bán thân đi còn hơn.” Bản tính ba câu không rời bác sĩ Ôn của Chấn Chân Chân lại trỗi dậy, lầu bàu: “Mau bán thân cho bác sĩ Ôn đi, đỡ cho tớ phải lo lắng.”

Ứng Như Ước lườm bạn, không buồn đếm xỉa nữa, quay lưng bước vào sảnh soát vé.

Chấn Chân Chân dựa vào xe, thờ dãi.

Mỗi lần cô nghiêm túc, Ứng Như Ước đều không quan tâm đến lời cô nói, tính tình cô phải tốt thế nào mới không chế bản thân không tuyệt giao với bạn!!!

Đang cảm khái thì nắp xe phía trước bất thần bị ai đó vỗ một cái.

Chấn Chân Chân tức giận nhìn, ánh mắt khi liếc nhìn túi hành lý màu đen đặt trên nắp xe cô thì ngớ người. . .

... Sao... quen mắt thế nhỉ?

Đến khi cô dè dặt đưa ánh mắt quan sát dần dần chuyển từ chiếc túi sang người đàn ông đứng trước xe, bỗng chốc cảm thấy như có sét đánh ngay đỉnh đầu.

Trì Thịnh vừa xuống tàu hỏa.

Xương toàn thân vì mấy tiếng trước ngồi ghế cứng đã muốn rời ra, anh lần tìm điều thuốc kẹp lên môi, một tay châm lửa, tay kia che hờ phía trước để chắn gió.

Khoảng đất trống này ở ngay đầu ngọn gió, gió từ tứ phương tám hướng tụ hợp lại, như bàn tay đang di chuyển liên tục.

Anh nhú mày, có phần sốt ruột nhìn Chấn Chân Chân vẫn đang sững người tại chỗ, đưa mắt ra hiệu.

Cũng may Chấn Chân Chân không quá thông minh nhưng vẫn hiểu ý tứ ánh mắt đó, vội vàng nín nọt tiến lên, hai tay chụm lại đưa lên, gió cũng không lọt qua nổi.

Trì Thịnh cao hơn cô nhiều, phối hợp cúi người xuống, nương theo tay cô chụm lại để châm thuốc, bắt đầu chất vấn: “Nếu tôi nhớ không lầm thì hôm nay cô đi làm?”

Chấn Chân Chân tỏ vẻ nặng nề, gật đầu.

“Thời gian làm việc lại xuất hiện ở đây?” Anh hơi nheo mắt, nhếch môi cười giễu: “Đừng nói với tôi là cô theo đuổi dấu vết đến tận đây nhé.”

Chấn Chân Chân nhanh chóng suy nghĩ.

Nỗ lực nhớ lại, ban nãy khi cô đưa Ứng Như Ước xuống xe, có bị Trì Thịnh nhìn thấy không.

Hình như... không có.

Cô chớp mắt, vẻ mặt hơi cứng đờ lúc nãy bỗng trở nên tươi tỉnh, tay chân nhanh nhẹn xách túi hành lý anh đặt trên nắp xe lên, cười nói: “Làm sao trùng hợp thế được, em biết lão đại hôm nay về nên đặc biệt đợi ở đây đón anh mà.”

Xi... quý mới biết khi nào anh về!

Cái cơ dữ dội này rõ ràng Trì Thịnh không tin, anh rút một hơi thuốc rồi dập tắt ở phần nắp bằng thép trên đỉnh thùng rác, đi vòng qua đầu xe mấy bước, đến trước mặt cô.

Cảm giác đàn áp do chiều cao mang lại khiến Chấn Chân Chân nảy sinh sự khó thích ứng nặng nề.

Nhưng biết làm sao? Nhỏ con thì phải phục tùng thôi!

Thế là, cô lặng lẽ ưỡn ngực, cố gắng để khí thế của mình trông có vẻ... có vẻ thẳng thắn hùng hồn một chút!

Trì Thịnh cúi nhìn cô ưỡn ngực đứng thẳng, anh cúi người, một tay chống lên gương chiếu hậu, một tay chống lên nắp xe, thẳng thừng giam Chấn Chân Chân đứng sát xe vào giữa anh vào thân xe.

Trạm Bắc Thành có rất đông hành khách qua lại, đang cao điểm buổi sáng, xe cô lại đậu nghênh ngang ngay khu hành khách xuống, lúc này đã thu hút bao nhiêu ánh mắt tò mò.

Chấn Chân Chân vốn dĩ đã mặt dày mà lúc này cũng có phần hoảng loạn.

Cô tránh né không dám nhìn thẳng vào Trì Thịnh, lưng túng đến mức trái tim sắp nhảy lên tận cổ họng rồi.

Dưới áp lực cực lớn, cô dè dặt nuốt nước bọt, nhắc nhở: “Lão đại, anh thế này... ảnh hưởng không tốt lắm.”

Trì Thịnh mặt dừng dung nhìn cô, thông thả nói: “Cô cũng biết là ảnh hưởng không tốt à? Lúc nói dối sao không nhớ soạn bài trước?”

Chấn Chân Chân đảo đôi mắt đen nhánh, nói nhỏ: “Em nói dối cũng đâu bắt anh tin...”

Trì Thịnh nhìn gương mặt cô đỏ bừng, cười lạnh: “Về viết kiểm điểm ba ngàn chữ, trước khi tan sở nộp cho tôi.”

“Ba ngàn chữ?” Chấn Chân Chân sững sốt trợn mắt, không phải đang đùa cô sao?

Trì Thịnh hỏi: “Chê ít hả?”

Chấn Chân Chân cũng không còn kiên nhẫn nữa, cô chui ra khỏi cánh tay của Trì Thịnh, lạnh lùng xấu tính nói to: “Là người thì ai cũng có một hai chuyện vặt vãnh, tôi đã báo cáo lãnh đạo, được cho phép rồi, dựa vào đâu còn bắt tôi viết kiểm điểm?”

Trì Thịnh không nói gì, cứ thế lạnh lùng nhìn cô một lúc rồi tiện tay ném túi hành lý vào trong lòng cô, mở cửa xe và nói một câu: “Nói thật sớm hơn là được rồi?”

Chấn Chân Chân nhanh mắt nhanh tay ôm choàng cái túi, nhìn Trì Thịnh không khách sáo ngồi vào ghế lái, mắt muốn đứng tròn.

Người này... người này sao lại quá đáng như thế chứ!

Ứng Như Ước soát vé xong lên xe, điện thoại trong túi báo có tin nhắn.

Cô đặt hành lý xong xuôi, ngồi vào đúng chỗ, lấy điện thoại ra.

Là Chấn Chân Chân nhắn.

Rõ ràng là cực kỳ tức giận, màn hình toàn biểu cảm giận dữ đấm đá.

Như Ước băn khoăn, mới một lúc, có lẽ bây giờ cô nàng còn chưa về cục cảnh sát, sao lại nổi giận như thế?

Đang định hỏi thì Chấn Chân Chân đã nhanh chóng gửi tin nhắn đến.

“Gặp phải cấp trên biến thái thần sầu quỷ khóc của tớ, tớ cảm thấy anh ta đang quấy rối tình dục tớ, tớ muốn báo cảnh! Sát! Bắt! Anh! Ta!”

Ứng Như Ước lúc này thực sự không muốn nhắc nhở cô nàng: “Cậu chính là cảnh sát...”

Vừa nhắn lại xong, đang định cất điện thoại thì lại có tin báo.

Có phần bất ngờ.

Là tin nhắn thoại của Ôn Cảnh Nhiên.

Chỉ có hai giây, một câu rất ngắn gọn: “Quên chưa chúc mừng em”

Chắc là đang ở nơi trống trải nên tiếng gió thổi qua đã làm nhòa đi giọng nói của anh.

Giọng nói trầm trầm rất hay đó như đang nói thầm bên tai cô, bỗng dưng làm nóng cả tai.

Tác giả: Tin nhắn có thể giải quyết bằng năm chữ mà anh cứ phải làm nóng tai Như Ước, bác sĩ Ôn, anh có âm mưu đúng không!

Rất nhiều người đoán Chấn Chân Chân và Trì Thịnh sẽ là nhân vật chính trong quyển tiểu thuyết tiếp theo của tôi, thực ra không phải, họ là tuyến phụ của quyển này đó!

Bạn đang đọc truyện *Anh Đứng Ở Nơi Sâu Thẳm Của Thời Gian* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21

Đến L thì đã là mười một giờ.

Cổng ra rất đông, chen chúc náo loạn.

Ứng Như Ước soát vé ở cổng ra tầng phụ, sau đó đi thang máy xuống tầng một để bắt xe.

Thành phố L mấy năm gần đây vì là quê hương cổ trấn sông nước nên phát triển ngành du lịch, mỗi ngày đều lũ lượt du khách từ khắp nơi đến thăm.

Không có tàu điện, cả thành phố đi lại bằng taxi và xe bus.

Ngoài ra còn có những phương tiện thức thời, đó là xe riêng không có giấy phép.

Ứng Như Ước đi xuyên qua lối đi, đến thẳng trạm xe bus ở cách đó không xa.

Cô đã mấy năm rồi không tới L, cũng may kiến trúc của thành phố dần trở nên đẹp đẽ hơn, có rất nhiều quảng trường đặc trưng, các khu phố cổ vẫn còn tồn tại.

Cô đẩy valy đi xuyên qua những lối đi chật hẹp chen chúc, cuối cùng đứng trước xe số 135.

Những người đợi xe bus không đông lắm, tùm nãm tùm ba đứng dưới bảng hiệu, tất cả đều đang cúi đầu chơi điện thoại.

Như Ước ngẩng lên nhìn bầu trời xanh đẹp đẽ trong xanh hơn thành phố S, xoa cấn cổ hơi đau nhức rồi xoay người nhìn tận phía cuối đường.

Bầu trời sắp vào đông nhưng ánh nắng rực rỡ như ngọn lửa, mặt đất nóng hực.

Lúc xe bus tuyến 135 từ đầu đường chạy tới, từ xa đã nhả ra một luồng khí nóng.

Ứng Như Ước xách valy lên xe, vừa ngồi xuống thì thấy không xa lắm có một người chủ của chiếc xe riêng đang cầm một tấm bảng trắng cũ, đang đuổi theo một cô gái trẻ.

Trên đó dùng bút lông đầu thô viết hai chữ – Cổ trấn.

Rõ ràng là xem cô gái trẻ kia là du khách từ vùng khác tới, đang nỗ lực thuyết phục cô ta lên xe.

Cô gái trẻ mày mắt dịu dàng, bị đeo bám dai dẳng như thế vẫn nhẫn nại từ chối.

Qua cửa kính xe, không rõ cô ta đang nói gì, chỉ có tiếng nói đó theo gió bay tới, dịu dàng uyển chuyển, nghe mà khiến người ta thấy mềm lòng.

Chủ xe đứng dưới nắng, neho mắt, rõ ràng là bị từ chối nhưng vẫn không bỏ cuộc, chỉ vào chiếc xe đậu ở gần đó, nói to: “Hay là mười tệ, cô ở đây đợi xe phải đợi rất lâu, mặt trời gay gắt như thế.”

Dù là Tùy An Nhiên tính khí dễ chịu, bị đeo bám suốt cũng có phần bực bội.

Cô quay lại, ánh mắt nhìn theo chiếc xe thương vụ ở đầu đường chạy tới, nói với ông ta: “Xe của tôi tới rồi.”

Chủ xe kia nhìn theo ánh mắt cô, cuối cùng bỏ cuộc, lúng túng nhìn cô một cái rồi quay lưng bỏ đi.

Chiếc xe thương vụ là xe đưa đón của khách sạn Thịnh Viễn thành phố L, rộng rãi sang trọng. Chạy một mạch tới bảng hiệu của tuyến 135 mới dừng lại.

Từ xe bước xuống một anh chàng tiếp tân mặc âu phục chỉnh tề, chắc là quen biết cô gái trẻ đứng bên đường, xuống xe liền cung kính xách valy, đưa nước, dẫn đường.

Tùy An Nhiên theo anh chàng kia lên xe, đang định bước lên thì như phát giác ra điều gì, quay lại nhìn về phía chiếc xe bus.

Ánh mắt đúng lúc chạm phải Ứng Như Ước.

Như Ước ngăn người, nhất thời cũng quên nhìn đi nơi khác, cứ thể ngo ngắnhìn cô gái kia, đến khi đối phương chọn quay đi rồi lên xe, cô mới định thần lại.

Hướng Hân ở khu phố cổ, cũng chính là điểm du lịch Cổ Trấn của thành phố L.

Không gần đường lớn, cũng không gần sông.

Là một tứ hợ viện nằm khuất trong một con hẻm nhỏ, trong vườn cây cối xanh um tùm, chậu hoa bày trên giá, xếp dọc cả bức tường.

Bà ngoại của Như Ước cũng ở đây, hoa cỏ vẽ đầy tường và cả góc tường, rêu xanh trong những khe đá nứt đều do cô vẽ.

Bà ngoại đã cao tuổi, cũng không nhớ rõ lắm.

Nhìn thấy Như Ước xách valy bước vào, nhìn kỹ một lúc mới nhận ra, xúc động đến mức suýt thì òa khóc: “Là Như Ước à, Như Ước sao lại đến đây... Trước khi đến cũng không nói với bà ngoại.”

Như Ước mỉm cười, nắm bàn tay run rẩy của bà trong lòng bàn tay mình, cũng không nhắc bà là tối qua, cô vừa gọi điện nửa tiếng đồng hồ cho bà.

“Nhanh nhanh nhanh, vào nhà đi.” Bà ngoại dắt cô vào trong.

Căn nhà cũ hơi ẩm thấp, cửa sổ hé mở cho gió lùa vào, có phần âm u lạnh lẽo.

Như Ước dìu bà ngoại ngồi xuống, rồi về phòng cất hành lý trước.

Từ hộp viện rộng rãi, phòng lại nhiều.

Như Ước lúc nhỏ theo Hường Hân về đây mấy lần, khi đó ở đây đã có sẵn phòng cho cô, mấy năm nay tuy không có ai ở, nhưng phòng thuộc về cô vẫn giữ lại.

Phòng cô hướng Đông, lúc này mặt trời rải nắng đầy phòng, những cây nhỏ trên bệ cửa sổ xanh mướt đến mức lá cây có phản trong suốt.

Cô đến trước cửa sổ, đẩy cánh cửa gỗ ra.

Nơi này hẻm nối hẻm, nhà nhà sát vách nhau, mái nhà cạnh tường nhà, chật hẹp tới mức đẩy cửa ra chỉ có thể nhìn thấy tường nhà đen xì của hàng xóm.

Nhưng những mái nhà xếp lớp chồng chất một khối đen xì thế này, lại có một cảm xúc hoài niệm khó tả.

Loáng thoáng nghe thấy tiếng cười của du khách đằng xa kia, vẫn chưa nghe rõ thì đã bị tiếng xích xe đạp chuyển động trong viện lấn át đi mất.

Hường Hân về sớm, trong giỏ xe chứa đầy thức ăn, đang đẩy xe vào trong.

Bánh xe chạm đất khiến chuông xe đạp kêu “ting tang” một tiếng, cô ngẩng đầu lên nhìn trong tiếng “ting tang” đó.

Ăn tối xong, Như Ước nấu trà, cho bà ngoại uống thuốc.

Người già đi ngủ sớm, uống thuốc xong liền buồn ngủ gà gật, ngồi không vững nữa.

Như Ước muốn dìu bà đi ngủ, nhưng bà lại không nỡ ngủ ngay, phải dỗ dành mãi, nghe Như Ước nói sẽ ở đây vài ngày mới chịu rửa ráy rồi đi ngủ trước.

“Lần này con không tới thì mấy hôm nữa mẹ cũng muốn đến S một chuyến.” Hường Hân đưa đĩa trái cây đã cắt sẵn cho Như Ước, nhìn cô cúi xuống vẻ rất ngoan hiền thì nhẹ nhàng nói: “Bà ngoại con sức khỏe càng lúc càng kém, già rồi nên bắt đầu kiêng kỵ chốn bệnh viện, sống chết không chịu đi.”

“Chuyện này làm sao theo ý bà được.” Như Ước nhún mày.

“Thế nên mẹ định đưa bà đi S, có con ở cạnh thì bà sẽ nghe lời hơn.” Hường Hân đưa nĩa cho cô, đợi Như Ước nhận lấy, bà thuận thế ngồi xuống đầu bên kia sofa, dịu dàng hỏi: “Bao giờ đến làm việc ở bệnh viện?”

“Thứ hai.” Như Ước ăn một miếng thanh long, thịt không ngọt lắm, thoáng có vị chua.

Lúc nhỏ, Như Ước có thể tự sắp xếp việc học, sinh hoạt, không cần Hường Hân lo lắng. Lâu dần, bà cũng không nhúng tay vào quyết định của Như Ước nữa.

Chóp mắt đã nhiều năm, cô đã trưởng thành xinh đẹp, tuy vẫn ngoan hiền như hồi còn nhỏ, nhưng Hường Hân biết, sự ngoan hiền của cô chỉ là một thói quen, không liên quan đến bà.

Hường Hân cầm remote mở tivi, kênh tivi vẫn dừng ở kênh hí kịch trung ương, rõ ràng người sử dụng tivi phần lớn là bà ngoại.

Ứng Như Ước lạng lẽ cụp mắt, lại ăn một miếng táo.

“Nói ra thì, thằng bé Cảnh Nhiên thế nào rồi?” Hường Hân sức nhớ tới Ôn Cảnh Nhiên, cười nói: “Nó ở bệnh viện đại học S, sau này chính là đồng nghiệp của con, chắc hai đứa thường xuyên gặp nhau nhỉ.”

Ứng Như Ước sững người, có một chốc cô không nhớ ra Hường Hân quen biết Ôn Cảnh Nhiên thế nào.

“Mấy năm trước, lúc con còn học đại học, nó được điều động công tác đến L một thời gian.” Hường Hân giải thích.

Ứng Như Ước mới nhớ ra, mím môi rồi nói: “Anh ấy chắc chắn rất giỏi.”

Người như Ôn Cảnh Nhiên, dù đến đâu thì cũng sống rất thoải mái.

“Chị dâu của nó là người ở L, cũng ở gần chúng ta, chính là bên kia bờ sông Cổ Trấn.” Không biết là nhớ lại chuyện gì thú vị, Hường Hân cười: “Có lần Cảnh Nhiên trực đêm, lúc đó chị dâu nó còn chưa gả cho anh trai nó, va vào đầu chảy máu, tới cấp cứu. Thằng bé chuyện gì cũng đích thân làm, chăm sóc chu đáo. Lúc đó trong bệnh viện rất nhiều y tá bác sĩ thích nó, đều tưởng là bạn gái nó, bao trái tim đã tan vỡ đấy.”

Ứng Như Ước vốn không có hứng thú với những tin đồn đào hoa của Ôn Cảnh Nhiên, chỉ “ừm” qua loa.

Trong đầu lại hồi tưởng lại theo những lời Hường Hân nói.

Thành phố L?

Thế thì chắc là Ôn Cảnh Phạm từng mở công ty ở thành phố S chẳng?

Cô bỗng nhớ lại lúc lên xe, đoạn tin nhắn thoại cô đã nhận được lúc ấy. Tiếng anh bị gió thổi bay, che lấp vẻ lạnh lùng thường ngày, bất ngờ có chút dịu dàng.

Anh nói quên chưa chúc mừng cô, chắc là vì cú điện thoại ma sai quẻ khiến cô gọi cho anh vào hôm trước...

Hường Hân còn đang nói gì đó, Như Ước lơ đãng gấp miếng thanh long bị cô gạt ra một bên, cho vào miệng. Giây sau, đầu lưỡi cảm thấy chua, cô nheo cả mắt lại.

Còn chưa than vãn quả thanh long trái mùa thực sự quá chua, thì nghe Hường Hân dè dặt hỏi: “Như Ước, con cũng thích Cảnh Nhiên à?”

Ứng Như Ước sững người, mấy giây sau mới định thần: “Ban nãy mẹ nói gì?”

Nói dứt, lại thấy câu này không thỏa đáng, liếc nhìn Hường Hân rồi nhanh chóng lắc đầu: “Không thích.”

Hường Hân tròn mắt, có vẻ bất mãn nhìn cô: “Ban nãy con chẳng lắng nghe mẹ nói, Cảnh Nhiên có gì không tốt?”

“Không có chỗ nào không tốt.” Ứng Như Ước nghiêm túc: “Chỉ là con sẽ không tìm một bạn trai là bác sĩ, càng không gả cho bác sĩ.”

Nụ cười của Hường Hân đông cứng, rồi trong tích tắc biến mất.

Sau đêm đầu tiên kết thúc không vui, hôm sau Hường Hân trực ban, mãi đến sáng hôm sau nữa mới giao ban rồi về nhà.

Trong viện chỉ có bà ngoại đang ngâm nga kinh kịch, tưới cây cỏ đầy tường của bà.

Như Ước theo bà nội học được không ít bản lĩnh trồng hoa, mấy hôm nay cơ bản do cô chăm sóc, lần này không thấy đau nên Hường Hân hỏi: “Như Ước đâu ạ?”

“Đi chùa Phạm Âm rồi.” Cháu gái trước khi đi đã lặp lại mấy lần nên bà ngoại mới không quên, “Nói là đi xin bùa bình an cho mẹ và ông nội nó.”

Hường Hân khựng lại, cất xe đạp rồi vén mớ tóc dài, định vào nhà tắm rửa.

“Hường Hân này.” Bà ngoại gọi lại, bà đã lớn tuổi, giọng nói cũng già cỗi đi nhiều, đôi mắt đã bị sụp mí lặng lẽ nhìn con gái: “Trái tim bằng xương bằng thịt, khó lắm Như Ước mới hiểu chuyện, không thù hận, con không thể cứ hồ đồ mãi được.”

“Dù sao khi con trăm tuổi, chỉ có nó mới đưa con đi đến cùng.”

Hường Hân thấy chân tê dại, nhìn người mẹ cao tuổi lần đầu tinh táo nói những lời này, ngẩn ra một lúc lâu mới buông tay, gật đầu: “Con biết rồi.”

Chùa Phạm Âm

Như Ước đi theo bậc thang trên núi, đi đi dừng dừng, tốn một tiếng đồng hồ mới thấy bảng hiệu treo trên tường đá.

Tối qua mới tạnh mưa, trên núi mây mù bao phủ, che lấp những dãy núi xa xa, bảng lảng quanh rừng trúc.

Tiếng gió lướt qua tai, lá trúc kêu xào xạc, trong rừng như có linh vật đang thì thầm trò chuyện.

Có tiếng chuông từ chùa Phạm Âm vọng tới, tiếng chuông trầm dày lan trong sương mù ban sớm, vọng lại giữa khe núi, Như Ước cảm giác như đang ở bên ngoài trần thế.

Cổng chùa có chú tiểu đang quét lá rụng trên bậc thang, nghe tiếng bước chân thì cầm cán chổi quay lại, nhìn cô một cái rồi lập tức chấp hai tay, cúi người.

Cửa Phật là nơi linh thiêng, Như Ước cũng bất giác kính sợ. Cô gật đầu, đáp lễ rồi mới đi theo bậc thang, bước vào bên trong.

Trong chùa và ngoài chùa giống như hai thế giới hoàn toàn khác.

Một viên gạch miếng ngói đều tĩnh lặng, trầm tư, như mang theo một lịch sử lâu đời.

Bầu trời âm u mới trong xanh trở lại, người đến chùa không đông lắm.

Như Ước từng đi vòng qua Đa Bảo Tháp, bên dưới khắc họa một con Bàn Long, vóc dáng thon dài, uốn lên trên, năm móng vuốt hơi cong, trông khi thể hùng dũng.

Sau tháp để lộ một tán dù màu đen đã gấp lại, cán dù màu bạc như một luồng sáng sắc nhọn dưới bầu trời vẫn hơi u tối, có phần chói mắt.

Lúc này, người cầm dù đưa tay ra, lần sờ về phía Bàn Long bên dưới.

Như Ước vòng qua Đa Bảo Tháp, do đứng quá gần nên có giọt nước mưa men theo mái ngói nghiêng nghiêng trên mặt tháp rơi xuống, giọt nước lạnh ngắt rơi đúng vào phần gáy cô để lộ ra do cúi đầu.

Con mát lạnh đó, như mùa đông lạnh giá đã tới gần kề.

Ứng Như Ước xuyết xoa một tiếng, lúc đưa tay che cổ, cô bất ngờ nhìn xuyên qua Đa Bảo Tháp, thấy một chàng trai trẻ đang sờ vào lưng rồng...

Anh cúi đầu, ánh mắt chăm chú nhìn vào sống lưng con rồng vàng trên Đa Bảo Tháp.

Mà bàn tay dừng trên thân rồng đó thon dài như ngọc, chính là đôi bàn tay cầm dao mổ mà cô ngắm cả trăm năm cũng không biết chán.

Cô kinh ngạc mở to mắt, trong tích tắc gần như nghi ngờ có phải mình đã bước lạc vào ảo ảnh nào không, nếu không thì lúc này, sao Ôn Cảnh Nhiên lại ở đây!

Trong đại điện, có gió lùa qua khiến chuông đồng đồng đưa, kêu vang tứ hướng.

Ôn Cảnh Nhiên bất ngờ, sau đó lắc đầu cười.

Như bắt lức, như lại thờ phào nhẹ nhõm.

Ôn gia tin Phật, từ ông nội cho đến mấy đời con cháu sau này, tất cả đều như vậy.

Đặc biệt là Ôn Cảnh Phạm, là người hợp ý nhất với ông nội trong đàn con cháu.

Ôn Cảnh Nhiên đối với Phật pháp chỉ là kính nể.

Con người đứng là nên có tín ngưỡng, nếu tín ngưỡng này có thể mang lại tâm an cho con người.

Vốn dĩ, anh chỉ phụng mệnh đến chùa Phạm Âm đón Tùy An Nhiên về thành phố S.

Tùy An Nhiên mỗi lần đến L đều ở lại mấy ngày trong chùa Phạm Âm, trong lúc đợi cô, anh nhất thời cao hứng, rút một quẻ nhân duyên.

Sự phụ giải quẻ uế oai dựa vào lưng ghế, nhưng vẫn ngủ chưa tỉnh. Đón lấy quẻ nhân duyên, cũng chỉ lật sách xem một chút rồi tùy ý chỉ ra ngoài cửa: “Cậu đi ra ngoài sẽ có thể gặp được.”

Kiểu trả lời qua loa này, anh vốn không tin. Nhưng mà xui quý khiến, anh lại đứng ở Đa Bảo Tháp rất lâu.

Lâu đến nỗi nước mưa men theo mái ngói rơi xuống làm ướt cả bờ vai, thấm lạnh vào tận trái tim.

Sau đó, ngược mắt lên thì nhìn thấy cô.

Tác giả: Người của Ôn gia với chùa Phạm Âm thật sự có mối quan hệ khó mà nói rõ.

Vợ của Ôn Cảnh Phạm được định ở chùa Phạm Âm.

Ôn Cảnh Nhiên theo đuổi vợ tương lai, chùa Phạm Âm lại cho anh viên thuốc định tâm...

Chùa Phạm Âm từ hôm nay có thể đổi tên thành Miếu Nguyệt Lão được rồi!

Bạn đang đọc truyện *Anh Đứng Ở Nơi Sâu Thẳm Của Thời Gian* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22

Ứng Như Ước cắn môi, trong nụ cười như có như không của Ôn Cảnh Nhiên, bỗng tỉnh ra, lúc này tư thế ôm gáy như đang đầu hàng trông ngốc nghếch biết bao.

Cô buông tay, nhất thời không biết nên chào hỏi bác sĩ Ôn trước, hay là hỏi xem vì sao anh lại xuất hiện ở đây.

Dù sao từ tin tình báo mà Như Ước biết, Ôn Cảnh Nhiên có tinh thần trách nhiệm cao đến mức gần như sắp dón vào sống trong bệnh viện rồi, nhưng tình huống bây giờ lại là... Cứ cách năm ba ngày, cô lúc nào cũng gặp anh ở những nơi rất khó hiểu.

Chẳng hạn như lúc này.

Có một giọt nước rơi chính xác vào trán cô, lại men theo sống mũi cô mà lăn dài, khi giọt nước chuyển động, cảm giác ngura ngửa như đang gãi vào trái tim, khiến Ứng Như Ước không tài nào phớt lờ được nữa.

Cô đưa tay lau giọt nước trên trán, không mấy chần thành thốt ra mấy chữ: “Trùng hợp quá.”

Ôn Cảnh Nhiên không nói gì.

Trông tâm trạng anh có vẻ khá tốt, mày mắt bình thản như hơi nước đọng giữa rừng núi, có cảm giác sáng rực, ẩm ướt. Lúc này, trong đôi mắt đó phản chiếu rõ bóng hình Như Ước, nhỏ bé, nhưng cực kỳ tươi sáng.

Ngón tay anh rời khỏi thân rỗng, đầu ngón tay hơi ướt, cầm cán dù để bung dù ra, giúp cô che chắn khỏi những giọt nước không ngừng rơi xuống từ Đa Bảo Tháp.

Sau đó, mặt dù căng ra, phát ra tiếng nước rơi xuống, âm thanh hơi nhỏ nhưng cực kỳ vui tai.

Cùng lúc là giọng nói trầm trầm của anh: “Về thăm dì à?”

“Vâng.” Như Ước gật đầu: “Đến lúc đi làm rồi sẽ không có thời gian dư dả thế này để qua lại giữa hai thành phố nữa.”

Tiếng nước rơi xuống tán dù càng lúc càng dày đặc.

Không biết lúc nào lại đổ mưa, trừ không gian dưới tán dù, những nơi khác lần lượt bị mưa thấm ướt.

Ban này, chú tiểu mà Như Ước nhìn thấy ở cổng chùa lúc này cũng một tay kéo ống tay áo rộng ra để che mưa, tay kia cầm cán chổi, vội vã đi dưới mái hiên hành lang.

Tay cầm cán dù của Ôn Cảnh Nhiên nâng cao lên: “Đi thôi, đi tránh mưa.”

Như Ước “ồ” một tiếng rồi vội vã theo sát bước chân anh đến mái hiên của đại điện.

Có một con mèo vàng bị hoảng sợ, khẽ “meo” một tiếng nhỏ, từ dưới trụ đá chui ra, cong người mấy cái rồi men theo hành lang chạy ra vườn sau, mất tăm.

Ứng Như Ước nhìn con mèo vàng luồn qua chân cô chạy đi, “ùa” một tiếng thắc mắc: “Trong chùa còn nuôi mèo sao?”

“Không phải là nuôi thật.” Ôn Cảnh Nhiên gật đầu lại, từ Đa Bảo Tháp tới đây chỉ cách mấy bước mà mặt dù đã bị ướt, lúc này đang có nước mưa trôi xuống, lát sau đã tích lại một vũng trên mặt đất khô ráo.

Anh tiện tay đặt cây dù đen dựa vào cột đá, nghiêng người chắn gió cho cô: “Mèo ở đây đến tùy hứng, lúc đi cũng tùy ý. Lúc có mèo thì các tăng nhân và du khách đến đây ở thường xuyên sẽ cho nó ăn.”

Như Ước biết ý, không kìm được quay đầu nhìn theo hướng con mèo biến mất.

Ôn Cảnh Nhiên luôn để ý đến vẻ mặt của cô, thấy thế thì hỏi: “Em thích mèo?”

Cô thích những động vật nhỏ có lông là điều anh luôn biết, nhưng phạm vi rộng tới mức nhìn thấy chó mèo ngoan ngoãn đi trên đường đều nhìn theo rất lâu, dù bao năm rồi, anh cũng vẫn không rõ cô thích rốt cuộc là mèo, hay là chó.

“Cũng khá thích.” Như Ước nhìn vào mắt anh rồi quay đi với vẻ thiếu tự nhiên: “Em thích của nhà người ta.”

Khóe môi Ôn Cảnh Nhiên nhúc nhích, như đang muốn cười.

Ứng Như Ước nói xong mới cảm thấy hơi ngượng, sờ sờ mũi.

Đúng lúc, tấm bảng đá bên cạnh cô khắc bản đồ chùa Phạm Âm, cô lại gần, chăm chú nghiên cứu.

Trên bản đồ chỉ ghi chú những nơi cơ bản, và tên điện.

Hướng hiện tại của Như Ước chẳng qua là vừa vào cổng chính, cách Phật đường đằng sau và khách đường một đoạn nữa.

Ngon núi cô đi bộ lên, theo kế hoạch ban đầu, lúc này cô sẽ đến thắp hương cho Bồ Tát trước, rồi đến sảnh chính của chùa Phạm Âm để cầu vài lá bùa bình an, bữa trưa sẽ ăn cơm chay tại chùa.

Như Ước đã vạch sẵn đường đi trong đầu, đến khi ngược lên, ánh mắt nhìn thấy hành lang, điện vũ, điện thắp hương mà cô thấy được lúc này... bỗng thấy đầu to ra.

Người đứng cạnh cô, cuối cùng không nhịn được bật cười.

Tiếng cười rõ ràng, lại mang vẻ trầm trầm riêng có của đàn ông, bị tiếng mưa gột giữa góc cạnh, ánh gió dù che chắn cho cô, tiếng mưa rơi xuống mặt dù, hơi trầm ấm vui tai.

Ứng Như Ước quay sang, tức giận nhìn anh.

Ôn Cảnh Nhiên cố kiềm chế, tự nhiên cầm dù lên: “Đi thôi, anh dẫn đường cho.”

Ứng Như Ước rất có khí phách đứng tại chỗ, không đi một bước.

Cho dù cô men theo hành lang này đi vòng vòng mấy lần thì cũng có thể đi dạo trong chùa một chút, không thèm anh dẫn đường.

Nhưng sự kiên trì không vượt quá ba giây.

Người đã bước lên bậc thang, đi qua cửa bỗng ngừng lại, quay đầu nhìn cô, tốt bụng nhắc: “Cơm chay mỗi ngày đều có phần cá, phải đi nói với sư phụ trước. Em còn lè mề thì chỉ có thể xuống núi ăn mì chay thôi.”

Thắp hương, lại xin bùa bình an cho ông nội, bà ngoại, Hướng Hân, và cả Chân Chân Chân xong, thì cũng đúng lúc đến giờ cơm trưa.

Từ trong đại điện bước ra, đi men theo con đường nhỏ lên dốc, xuyên qua đình viện.

Trong đình viện trồng một loạt cây dong không biết đã bao năm tuổi, tán cây rậm rạp, sắp chạm đất. Tán cây phía trên xòe rộng, gần như che được mặt trời.

Con đường nhỏ được lát đá xanh thô, gập ghềnh không bằng phẳng.

Đi dọc theo bức tường thấp màu vàng sáng hướng lên trên, đến khoảng đất trống, phía xa là một dãy kiến trúc cổ đều tăm tắp. Nói là kiến trúc cổ, nhưng phần sơn đỏ phía ngoài và những tấm kính màu vàng sáng lại là mới làm.

Mây mù bao quanh con hạc vàng trên nóc, cả khách đường như đang ở trên mây, cách biệt hẳn với thế giới.

Chưa đợi Như Ước theo Ôn Cảnh Nhiên đến gần, một cô gái trẻ từ cầu thang khách đường đi xuống, cầm một chiếc dù trong suốt, đang định bung dù ra thì tích tắc ngược mắt lên, cô nhìn thấy hai người ở trước mặt, trong thoáng chốc ngăn người.

Sự kinh ngạc đó chỉ hai giây ngắn ngủi, cô nhanh chóng nở nụ cười, bước nhanh đến.

Lúc Ứng Như Ước nhìn thấy cô gái đó, cảm thấy rất quen.

Cô gái trẻ kia có ngoại hình rất xinh đẹp, vẻ đẹp ấy không dữ dội, giống như cô gái dịu dàng cầm dù từ trong gác sâu bước ra của vùng Giang Nam.

Nở một nụ cười, đều là khuyên thành.

“Cảnh Nhiên.” Tùy An Nhiên đến gần, thân thiện gật đầu với Ứng Như Ước rồi đưa mắt ra hiệu.

Ôn Cảnh Nhiên hiểu ý, giới thiệu: “Đây là tiểu sư muội, Ứng Như Ước.”

Tiểu sư muội?

Tùy An Nhiên lục tìm trong trí nhớ, hình như có chút ấn tượng.

Ôn Cảnh Nhiên tuy hiếm về thành phố A, nhưng vì Ôn Cảnh Phạm và cô thường đi lại giữa A và S nên thi thoảng gặp nhau cũng nghe anh nhắc đến vài chuyện về công việc hoặc đời sống.

Điều mà Tùy An Nhiên ấn tượng không phải là thân phận “tiểu sư muội”, mà là chính Ứng Như Ước.

Mấy lần Ôn Cảnh Nhiên về A mà cô biết, gần như đều có liên quan đến Ứng Như Ước.

“Tùy An Nhiên.” Cô đưa bàn tay thon thả ra, tự giới thiệu: “Tôi là chị dâu của Cảnh Nhiên, vai vế thì cao hơn, nhưng tuổi thì nhỏ hơn Cảnh Nhiên.”

Cô mỉm cười, trong ánh mắt có vẻ mờ ám rõ rệt.

Nhưng không biết do khí chất an tĩnh hay giọng nói dịu dàng như nước của cô, mà cho dù trong mắt cô có vẻ quan sát, dò đoán, Ứng Như Ước cũng thấy không hề đường đột.

Cô giờ tay, khẽ bắt tay Tùy An Nhiên: “Chào chị.”

Trò chuyện mãi đến nhà bếp.

Chùa Phạm Âm hôm nay ít khách, cửa sổ mở hướng về phía núi, vô cùng yên tĩnh.

Đưa bằng gỗ, lấy com chay, ba người ngồi xuống.

Vì là com chay nên không tiện trò chuyện, bữa com cực kỳ yên lặng.

Ăn trưa xong, Tùy An Nhiên phải về S cùng Ôn Cảnh Nhiên, dù sao cũng tiện đường nên đưa luôn Như Ước về nhà lấy hành lý.

Từ chùa Phạm Âm xuống núi đến khu phố cổ, đi đi dừng dừng cũng tốn gần cả tiếng đồng hồ.

Ôn Cảnh Nhiên dừng xe cạnh bờ sông, một tay còn đang giữ vô lăng, quay đầu sang định hỏi Ứng Như Ước ngồi ghế sau có vẻ hào hứng khi về tới nơi xem cô có cần giúp lấy hành lý không.

Chưa kịp mở miệng đã thấy cô vừa đẩy cửa xe, vừa nhảy xuống xe nhanh như con chuột, bỏ lại một câu “Hai người đợi một chút, em đi lấy hành lý”, rồi quay lưng bỏ chạy.

Tùy An Nhiên không nhịn được cười, trêu: “Chị thấy tiểu sư muội này và em quan hệ không được tốt lắm.”

Ôn Cảnh Nhiên ngược lên nhìn cô, không nói gì.

Chuyện mà người sáng mắt ai cũng nhìn thấy, cô lấy ra hỏi như vậy, chẳng phải là cố tình chọc vào chỗ đau của anh hay sao?

Mà đúng hôm nay, Tùy An Nhiên như không nhìn ra anh không muốn trò chuyện, lại hỏi: “Chị nghe nói em xin què nhân duyên ở chùa Phạm Âm?”

Ôn Cảnh Nhiên: “...”

“Không phải nói là tạm thời không có ý muốn kết hôn, cũng không vội tìm bạn gái sao?” Tùy An Nhiên khẽ cười, cùi chỏ chống vào cửa sổ đang mở, quay sang nhìn anh: “Thừa nhận có người mình thích khó thể sao?”

Giọng nói mang theo vẻ trong trẻo lạnh lùng, lại cực kỳ giống Ôn Cảnh Phạm.

“Không khó.” Ôn Cảnh Nhiên lấy thuốc ra, đang định châm lửa thì nhớ ra người ngồi cạnh đang ở trạng thái “đặc biệt”, điều thuốc ngậm trên môi bị anh bẻ gãy.

“Giữa em và cô ấy không đơn giản như chị và anh.” Ôn Cảnh Nhiên hơi nheo mắt, đầu ngón tay đùa nghịch điều thuốc đã bị bẻ gãy, ậm ừ nói: “Tiến nhanh quá sẽ bị đội ngược, em lại chẳng có cách nào với cô ấy.”

Hiếm khi nghe vị bác sĩ ngoại khoa xuất sắc của Ôn gia tỏ vẻ bất lực như vậy, Tùy An Nhiên ngoài sừng sốt ra thì còn có chút vui trên nỗi đau kẻ khác.

Cô đưa tay che khóe môi đang nhướn lên, khẽ ho một tiếng, hắng giọng: “Thế em định làm gì? Nước ấm luộc từ từ?”

Ôn Cảnh Nhiên liếc nhìn cô, ậm ừ nói một câu: “Trong lòng em tự có cách.”

Thành phố S mưa cả ngày, màn đêm hôm đó càng nặng nề, sâu thẳm hơn bình thường.

Com chay buổi trưa không đủ lót dạ, ngay cả Ứng Như Ước ngủ suốt đoạn đường mà lúc tỉnh dậy cũng thấy đói meo.

Ôn Cảnh Nhiên đưa Tùy An Nhiên đến khách sạn Thịnh Viễn trước, Ôn Cảnh Phạm bay chuyến buổi chiều, đã ở khách sạn đợi cô.

Trên đường về, lại tùy ý chọn một quán mì để giải quyết bữa tối.

Lát nữa anh còn phải về bệnh viện trực ban, đưa Ứng Như Ước về đến cửa nhà liền quay đầu xe, chuẩn bị đến bệnh viện.

Vừa lái được mấy mét thì loáng thoáng nghe thấy Ứng Như Ước đang gọi anh, anh liếc nhìn gương chiếu hậu, đúng là thấy cô chạy đuổi theo thật.

Thấy anh dừng xe, Ứng Như Ước đuổi kịp, đưa bùa bình an trong túi vải nhưng cho anh qua cửa kính hé mở: “Tiện thể xin cho anh.”

Nói dứt, cô lại lúng túng nhìn đi nơi khác, nhấn mạnh lần nữa: “Chỉ là tiện thể.”

Ôn Cảnh Nhiên kìm nén nụ cười bên khóe môi, đưa tay nhận lấy, hạ giọng: “Anh biết.”

Câu “anh biết” của anh khiến Như Ước lại thấy nghếch mặt.

Anh biết gì? Anh chẳng biết gì cả!

Lúc cô đang xin cho Chấn Chân Chân, nhìn qua tấm màn thấy anh đang đứng đợi bên ngoài, nên tiện thể xin cho anh!

Vì xin lá bùa bình an này mà cô đứng ngồi không yên cả buổi chiều.

Nghĩ tặng cho anh chắc sẽ tốt, nhưng bây giờ tặng anh rồi, cô lại thấy trong lòng có chút không vui khó tả.

“Ngày mai đi làm ngày đầu.” Ôn Cảnh Nhiên nắm lá bùa bình an trong tay, nhìn cô dưới ngọn đèn đường: “Đừng đến muộn.”

Ứng Như Ước xưa nay rất đúng giờ, không thêm phạm lỗi làm cấp thấp như vậy.

Cô mấp máy môi, muốn nói gì đó nhưng cuối cùng vẫn gật đầu, ngoan ngoãn đáp: “Em biết rồi, anh mau tới bệnh viện đi.”

Động cơ vẫn đang gầm khe khẽ, thân xe rung rung.

Ôn Cảnh Nhiên bỗng dưng không muốn đi nữa.

Anh chăm chú nhìn Ứng Như Ước đang đứng trước mặt, yết hầu chuyển động, lá bùa bình an trong tay như đang nóng lên, đến nỗi cả trái tim anh cũng dịu dàng, ấm áp.

Trong một tích tắc, lạnh lùng kiềm chế bị anh vứt bỏ đằng sau.

Anh chỉ muốn mở cửa xuống xe, nắm tay cô, nhốt cô trong vòng tay, bắt nạt cô đến khóc mới thôi.

Suy nghĩ này mãnh liệt tới mức sắp phá tan xiềng xích trong anh, nhưng một giây trước khi không thể kiểm soát...

Hệ thống chỉ dẫn trong xe bỗng lên tiếng: “Ba trăm mét trước mặt có XX.”

Ôn Cảnh Nhiên mím môi, khẽ thở dài.

Ánh mắt trầm tĩnh lại nhìn thẳng phía trước, dứt khoát lái xe đi.

Bạn đang đọc truyện *Anh Đứng Ở Nơi Sâu Thẳm Của Thời Gian* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23

Trong hồ sơ của Ứng Như Ước từng ghi rõ quá trình thực tập ở bệnh viện đại học A của cô.

Lúc phỏng vấn, trừ câu hỏi cuối cùng của Ôn Cảnh Nhiên khiến cô không kịp trở tay ra, câu hỏi của vị bác sĩ gây mê hồi sức Thẩm Linh Chi cũng khiến cô có ấn tượng sâu đậm.

Cô ấy hỏi tổng cộng hai câu.

Câu đầu tiên là: “Đứng trên góc độ khách quan, sau khi cô tốt nghiệp ở bệnh viện đại học A, ở lại làm bác sĩ thì tương lai sẽ rộng mở hơn ở bệnh viện đại học S, tại sao cô lại chọn từ bỏ vị trí tuyển một bên đó mà đến bệnh viện đại học S làm việc?”

Ứng Như Ước dự đoán được khi phỏng vấn sẽ hỏi thế nên đưa ra đáp án đã nghĩ sẵn từ sớm: “Nghề bác sĩ này không phân biệt ở đâu, không phân biệt tương lai, dù ở đâu cũng là cứu người. Tôi không thể nói rằng mình không có hy vọng được thăng chức, chỉ là tôi tin rằng trước khi mong cầu có chức vụ, đầu tiên tôi vẫn phải làm tròn nhiệm vụ bác sĩ này đã. Thế thì, dù là ở bệnh viện đại học A hay bệnh viện đại học S, đối với tôi cũng không có gì khác biệt.”

Câu trả lời đường đường chính chính như thế, có lẽ những bác sĩ ở đây đã nghe qua rất nhiều.

Thực ra về bản chất có thể do nguyên nhân gia đình, tình trạng hôn nhân hoặc năng lực có hạn v.v... nhưng câu trả lời được bao bọc lại thì giống như

quả bóng không thể chọc vỡ.

Bạn sẽ thấy nó căng tràn, tỏa sáng rực rỡ dưới ánh nắng, nhưng trong lòng hiểu rõ, chỉ cần lấy kim chích vào thì nó sẽ vỡ ngay.

Chỉ là không ai đi so đo về độ chân thực của câu trả lời này.

Giống như mỗi một bác sĩ bước vào bệnh viện, họ hoặc có lý tưởng cứu chữa người bệnh, hoặc có trách nhiệm của một người bác sĩ, nhưng sau mấy năm theo nghề, hiện thực sẽ dần dần bào mòn những góc cạnh sắc bén của họ, khiến họ nhìn rõ hiện trạng của mối quan hệ bác sĩ và bệnh nhân.

Trong những người đó, số ít vẫn kiên trì với lý tưởng ban đầu, đa phần sẽ xem nghề nghiệp từng là mơ ước kia là bát com của mình.

Không ai là thất bại cả.

Bác sĩ vẫn là bác sĩ, mỗi ngày họ đều ở tuyến đầu trong việc cứu tử phù thương, làm những việc mà bác sĩ phải làm.

Thế nên, dù xảy ra những gì, đều không ngăn cản niềm tin yêu mãnh liệt của Như Ước đối với nghề nghiệp này.

Câu hỏi đầu tiên của Thẩm Linh Chi xuất phát từ góc độ của bác sĩ gây mê, nếu nói là hỏi, chi bằng nên quy nó về dạng cảnh báo.

Đó là một câu rất tường tận: “Công việc của bác sĩ gây mê chính là trong phòng mổ, một ngày lên bàn mổ mấy lần, từ lúc giao ban bắt đầu, cô sẽ phụ trách bảo vệ mạng sống của bệnh nhân. Đối với phụ nữ, lượng công việc rất lớn, trách nhiệm trên vai rất nặng. Lúc cô yêu đương, có thể sẽ không có thời gian chăm sóc đến cảm xúc của bạn trai, mà đồng thời cô còn phải gánh vác rất nhiều sự bất đồng và không thấu hiểu, những điều này trước khi cô nhận công tác đã từng suy nghĩ, đồng thời sẵn sàng cả chưa?”

Thẩm Linh Chi thực tập ở bệnh viện đại học S, tốt nghiệp rồi ở lại làm việc, trải qua bao năm công tác, kinh nghiệm dày dặn của cô có thể nói là bao gồm toàn bộ quá trình tâm lý tuyến đầu của mọi bác sĩ gây mê trong khoa.

Bác sĩ gây mê trong mắt nhiều người, chỉ là bác sĩ tiêm một mũi trước khi phẫu thuật.

So với bác sĩ khoa ngoại có một đầu óc minh mẫn, cần mở lồng ngực ổ bụng, xử lý mọi loại bệnh, thì bác sĩ gây mê giống như cái bóng đứng sau bức màn, không ai hay biết.

Hiếm khi biết rằng, bắt đầu từ khi xác định phẫu thuật, bác sĩ gây mê trước khi tiến hành ca mổ cần phải hiểu hết thông tin cơ bản về bệnh nhân, bệnh án trước đây của họ. Lúc tìm hiểu, cần thông báo với bệnh nhân và người nhà họ về độ nguy hiểm khi gây mê, xoa dịu cảm xúc của bệnh nhân.

Thậm chí trạng thái sức khỏe bệnh nhân có phù hợp với điều kiện làm phẫu thuật hay không, đều do bác sĩ gây mê đánh giá.

Trong quá trình phẫu thuật, bác sĩ gây mê phải giám sát tình trạng sức khỏe bệnh nhân liên tục không ngơi nghỉ, đảm bảo nhịp tim, huyết áp, độ bão hòa oxy nằm trong phạm vi bình thường. Trong khi mổ nếu xuất hiện tình trạng bệnh nhân xuất huyết nặng, nhịp tim và hô hấp ngừng, thì đều cần bác sĩ gây mê tiến hành cứu chữa.

Có thể nói, khi đèn sáng, bác sĩ gây mê đã ở trong buồng lái của chuyến bay bảo toàn sinh mệnh.

Những điều này, Ưng Như Ước đều biết rõ, cũng rất tự hào về nó.

Thế nên câu hỏi của Thẩm Linh Chi, cô trả lời không chút do dự.

Cô có một trái tim nhiệt huyết của bác sĩ.

Mà hôm nay, cô sẽ mang theo trái tim này, lại lần nữa bước vào chức vụ mà cô muốn cống hiến cả cuộc đời này.

Ưng Như Ước đến thẳng khoa gây mê hồi sức.

Thẩm Linh Chi nhận được thông báo, đã đứng trước cửa phòng phẫu thuật từ sớm.

Cô là trưởng khoa gây mê, phụ trách dẫn Ưng Như Ước tham quan phòng phẫu thuật, tìm hiểu về bố cục phòng và cả vị trí đặt những thiết bị y tế.

Hơn nửa tháng trước, vì Ôn Cảnh Nhiên, Thẩm Linh Chi đã có một bữa com thân mật với Ưng Như Ước ở suối nước nóng Đông Cư Sơn.

Không phải là bữa com chính thức, lại là một chuyến du lịch nghỉ dưỡng thoải mái, Thẩm Linh Chi thực ra thấy rất có cảm tình với Ưng Như Ước vừa làm quen được.

Không nhắc đến chuyện nể mặt bác sĩ Ôn, Ưng Như Ước khi phỏng vấn tỏ ra tự tin, trầm tĩnh vững vàng, và cả những tố chất mà bác sĩ gây mê cần có, đều thu hút tình cảm rất lớn từ cô.

Đối với việc Ưng Như Ước vào làm, thực ra Thẩm Linh Chi cũng có chút mong đợi.

Tính cách Thẩm Linh Chi vốn ôn hòa, làm việc cũng nhẩn nại, lại thêm có phần yêu mến Như Ước, trên nền tảng làm tròn bổn phận, cô còn nhiệt tình

phổ cập thêm cho Như Ước tính khí của một số bác sĩ trong bệnh viện nữa.

Chẳng hạn như bác sĩ Lâm khoa Ngoại không được kiên nhẫn cho lắm, và có cả chứng cưỡng bức nhẹ, trong quá trình phẫu thuật nếu xuất hiện những tình huống mà anh ta không đoán trước được, thì bộ mặt Diêm Vương của anh ta sẽ càng lạnh lẽo hơn.

Nhưng những tình huống bất ngờ xảy ra trong quá trình phẫu thuật lúc nào cũng nhiều...

Tóm lại là, khi cùng ca mổ với bác sĩ Lâm, phải nhớ dịu giọng lại, phát huy ưu thế nữ tính, lấy nhu khắc cương. Cho dù trong lúc mổ bị bác sĩ Lâm trừng mắt mấy lần, cũng phải bình thản, cắt đứt mọi cảm xúc...

Rồi ví dụ như bác sĩ Ngụy khoa Ngoại Tiêu hóa.

Khoa ngoại Tiêu hóa gần như là khoa có “nhân sắc” cao nhất bệnh viện đại học S, trừ Ôn Cảnh Nhiên đứng đầu bảng ra, đàn áp hết những “nam vương” khác, lại thêm bác sĩ Ngụy và một nam bác sĩ trẻ mới vào làm việc, số lượng và chất lượng đều vượt trội những khoa khác.

So với sự cao ngạo lạnh lùng của Ôn Cảnh Nhiên, thì bác sĩ Ngụy được coi là gió xuân dịu dàng trong khoa ngoại Tiêu hóa, một vầng dương ấm áp.

Anh ta bẩm sinh đã hay cười, dù mặt dửng dưng nhìn người ta thì cũng có cảm giác khóe môi, ánh mắt anh ta đang thoáng nụ cười. Thế nên ban đầu khi quen biết với bác sĩ Ngụy, mọi người đều cảm thấy bác sĩ Ngụy là người rất dễ gần.

Thực tế thì anh ta cũng đúng là một người dễ gần...

Nhưng nhắc đến bác sĩ Ngụy, đặc điểm đặc trưng nhất của anh ta chắc là anh ta khá “bà tám”... Bà tám đến mức độ nào? Trong bệnh viện này, bác sĩ nào ngoại tình, y tá nào bắt cá hai tay, bệnh nhân nào làm trò gây cười khi khám bệnh, anh ta đều biết hết.

Thẩm Linh Chi khi nhắc đến người này không hề giống như đang nói về một chàng trai ấm áp, dịu dàng như gió xuân, ngược lại còn rùng mình run rẩy, cảnh cáo Như Ước giữ khoảng cách an toàn với anh ta, lúc cần thiết còn phải kính nhi viễn chi.

Ứng Như Ước nghe mà nửa hiểu nửa không, ù ù cạc cạc, nhưng vẫn gật gật đầu, tỏ ra đã ghi nhớ.

Trọng tâm cuối cùng được nhắc đến là Ôn Cảnh Nhiên.

Sự lạnh lùng, cao ngạo của Ôn Cảnh Nhiên là điều mà mọi người trong bệnh viện đều biết rõ.

Chi cần đang làm việc, đừng bao giờ liếc mắt đưa tình, tỏ vẻ tình cảm với Ôn Cảnh Nhiên, những người bị ăn mắng bây giờ mặt còn dày hơn người khác nữa...

“Phẫu thuật của bác sĩ Ôn thực ra rất dễ học tập.” Thẩm Linh Chi dẫn cô đến một gian phòng mổ, đẩy cửa bước vào, nói tiếp: “Bản lĩnh của sư huynh em chắc em cũng biết, lúc anh ấy làm phẫu thuật, trong phòng rất yên tĩnh. Như bác sĩ Ngụy à, trong lúc mổ nếu thời gian kéo dài, nếu không cho anh ta nói thì chắc chắn sẽ không chịu nổi. Có lúc anh ta còn nói những câu bậy bạ nữa, khiến cho đám y tá trẻ kia đỏ mặt tía tai mới thôi.”

“Nhưng trong ca mổ của bác sĩ Ôn, chỉ cần bác sĩ Ôn không nói gì thì chẳng ai có gan nói một câu không liên quan tới ca mổ. Nhưng điểm thú vị cũng ở đó, quá trình mổ nếu quá phức tạp, y tá bác sĩ căng thẳng cao độ sẽ rất mệt mỏi.”

“Lúc đó bác sĩ Ôn sẽ lên tiếng, đừng thấy anh ấy bình thường liêu mạng vì công việc tới mức sắp ở luôn trong bệnh viện, nhưng trong thành phố S, chỗ nào mở quán ăn ngon, chỗ nào có cao ốc mới, ngay cả ngôi sao nào tới S biểu diễn, anh ấy đều biết hết.”

Ứng Như Ước tự tưởng tượng ra cảnh đó, không nhịn được cười.

Ôn Cảnh Nhiên thực sự là người như vậy.

Cô là người sinh ra và lớn lên ở S mà cũng không hiểu rõ thành phố này bằng anh, quán ăn lâu đời mở ở chỗ kia; quán bi-da ở góc phố đó; khu chơi game ở tầng âm hai...

Giống như chẳng có gì mà anh không biết.

Chỉ là anh lại quan tâm tới tin tức ngành giải trí, điều này đúng là khiến cô thấy mới mẻ.

Vừa đi vừa trò chuyện, Thẩm Linh Chi nói rất thú vị và sinh động, không bao lâu đã dẫn Ứng Như Ước tham quan xong tất cả phòng phẫu thuật.

Tìm hiểu xong bố cục phòng phẫu thuật, và cả vị trí sắp đặt những thiết bị y tế, Thẩm Linh Chi rất nhanh nhẹn, tranh thủ đưa Ứng Như Ước vào phòng mổ để tìm hiểu quy trình.

Ca mổ bắt đầu đúng giờ, mọi nhân viên trong bệnh viện đã vào vị trí.

Bệnh nhân đã được tiến hành gây mê.

Thẩm Linh Chi đưa Ứng Như Ước vào phòng phẫu thuật rồi, tìm đúng mục tiêu là bác sĩ gây mê đang ngồi trước máy tính, khẽ vỗ vào vai anh ta. Khiến

anh chàng bác sĩ đó quay lại, cô nheo mắt, đẩy Như Ước đang đứng cạnh: “Bác sĩ Phó, vị này là bác sĩ gây mê mới tới, cậu giúp chỉ dẫn nhé.”

Mới nghe nói là bác sĩ gây mê mới đến, trừ vị bác sĩ gây mê bị Thẩm Linh Chi vỗ vai gây chú ý ra, mọi nhân viên y tế trong phòng đều không hện mà cùng quay đầu nhìn lại.

Ca mổ của khoa Ngoại tiêu hóa, mổ chính là Ôn Cảnh Nhiên, trợ giúp là bác sĩ Ngụy Hòa, và cả hai, ba bác sĩ thực tập.

Bao nhiêu cặp mắt dồn lại, may mà Ứng Như Ước là người đã quen với bệnh viện, nhưng cũng nhất thời khó mà chống đỡ nổi.

Cô ngưng ngưng đẩy khẩu trang trên sống mũi lên, cũng may khẩu trang đã che lấp nửa gương mặt, nếu không thì vẻ lúng túng xấu hổ sẽ lộ ra ngoài mắt.

Cô hắng giọng, chỉ có thể tự giới thiệu: “Xin chào mọi người, tôi là bác sĩ gây mê hôm nay mới đến làm việc, đến để làm quen với quy trình.”

Ánh mắt cô nhìn vào chính giữa đám đông đó, vào hình bóng cao ráo nhất.

Gần như chỉ bằng một cái nhìn, cô đã có thể nhận ra chính xác Ôn Cảnh Nhiên.

Sống mũi anh rất cao, hõm mắt sâu, đôi mắt như có ánh sáng.

Trong đám nhân viên y tế này, chỉ có ánh mắt anh như cười như không, không có chút cảm giác xa lạ nào.

Rõ ràng là đã sớm đoán được cô sẽ bị Thẩm Linh Chi nhét vào phòng mổ, không hề tỏ ra bất ngờ.

Ngụy Hòa đã nghe nói trong lứa y bác sĩ mới đến hôm nay có tiểu sư muội của Ôn Cảnh Nhiên, bệnh viện lần này chỉ tuyển một bác sĩ gây mê, nghe nói là vào nhờ điểm số đứng đầu khi thi tuyển.

Vốn dĩ, tiểu sư muội của Ôn Cảnh Nhiên đã là chức danh đủ để thu hút người khác, mà người ta lại vào đây bằng thực lực, nên bây giờ cả nửa bệnh viện đều muốn gặp cô bác sĩ gây mê này.

Ngụy Hòa vốn định kết thúc ca mổ sẽ đến khoa gây mê xem thử, nào ngờ, quá mừng rỡ, người ta đã chủ động dâng đến cửa rồi.

Hóa ra vị này chính là tiểu sư muội khiến bác sĩ Ôn quan tâm đến phòng nhân sự một cách bất thường, lại còn dự thính buổi phỏng vấn...

Anh ta cười tít mắt như thường ngày, hỏi: “Xung hô thế nào nhỉ?”

Vừa nói dứt, Ôn Cảnh Nhiên đứng đối diện đã liếc nhìn, ánh mắt đó âm u, lạnh lẽo như gió lùa qua hành lang vậy.

Ngụy Hòa rùng mình, răng đánh lập cập suýt cắn vào môi.

Anh ta nhìn Ôn Cảnh Nhiên với vẻ hoang mang.

Anh đang cúi xuống, trông có vẻ không quan tâm gì mấy...

Lẽ nào là anh ta nhìn lầm?

“Tôi tên Ứng Như Ước.” Ứng Như Ước nheo mắt, để lộ một nụ cười thân thiện.

Tuy cô từng có kinh nghiệm trong vô số ca mổ của bệnh viện đại học A, nhưng ở bệnh viện đại học S, cô không hề có “hào quang” gì, chỉ là một người mới thuần túy.

Dù trong lòng có bao nhiêu cảm xúc, khi mới tới bệnh viện, thì nên tỏ vẻ là một người mới.

Trong phòng mổ, thứ mà Như Ước cần làm quen, chính là cách sử dụng máy gây mê và cả cách ghi chép trong bảng ghi chép gây mê của toàn quá trình phẫu thuật.

Ca mổ bắt đầu, cảm giác mới mẻ do em gái mới tới mang lại đã qua đi, mọi người đều vui đầu vào chú ý những điều mình phải phụ trách.

Như Thẩm Linh Chi đã nói, ca mổ của Ôn Cảnh Nhiên trừ phi anh mở miệng, nếu không chẳng ai dám nói một câu thừa thãi nào.

Thế là, khi mới bắt đầu, trong gian phòng vốn yên tĩnh đến mức chỉ có máy móc kêu khê, trừ thi thoảng có tiếng nói của Ôn Cảnh Nhiên ngắn gọn, súc tích nói ra dụng cụ thiết bị anh cần, thì chỉ có bác sĩ Phó gây mê là thi thoảng nói chuyện cùng cô.

Vì quá yên tĩnh, thậm chí Ứng Như Ước có thể nghe thấy âm thanh phát ra khi bác sĩ Phó nuốt nước bọt.

Ánh mắt cô từ màn hình máy tính chuyển sang trước bàn mổ.

Ca mổ này có mấy bác sĩ thực tập cũng theo học, Ôn Cảnh Nhiên sẽ miêu tả ngắn gọn cách thức xử lý và những việc cần chú ý.

Anh nói rất ít, câu nào cũng đơn giản, ngắn gọn đến mức không có một chữ thừa thãi, nhưng lại khiến người ta hiểu hết.

Lúc này, anh cúi đầu, sau gáy để lộ một khoảng da trắng ngần.

Theo lý thì làn da đàn ông phải là màu nâu thì nhìn mới khỏe mạnh, nhưng làn da trắng của Ôn Cảnh Nhiên không hề yếu ớt, ngược lại còn có vẻ tinh tế hơn những người đàn ông thô lỗ khác.

Thật là... quyến rũ vô cùng.

Bạn đang đọc truyện *Anh Đứng Ở Nơi Sâu Thẳm Của Thời Gian* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24

Ca mổ mà Ứng Như Ước theo Ôn Cảnh Nhiên, cũng là ca mổ đầu tiên trong cuộc đời làm bác sĩ của cô.

Ở thành phố A, bệnh nhân nam hơn năm mươi tuổi, ung thư dạ dày.

Cô tiến hành tìm hiểu trước ca mổ, thông báo về những nguy hiểm khi gây mê, anh bước ra từ phòng vệ sinh riêng của phòng bệnh, đứng trong khoảng ánh sáng giao hòa tầng tầng lớp lớp.

Lúc đó cô mới biết, chuyên gia mà bệnh nhân này mời từ nơi khác đến chính là anh.

Ca mổ đó, Ôn Cảnh Nhiên mổ chính, ngoài ra còn có hai trợ lý theo sát để phụ giúp.

Bác sĩ gây mê là cô.

Những người trong tổ hoàn toàn xa lạ, nhưng cũng là tổ hợp chưa bao giờ ăn ý đến thế.

Ứng Như Ước cũng như hôm nay, ngồi trước màn hình máy tính.

Trên màn hình chạy thông tin chi chít dày đặc, ghi lại những thông tin từ máy giám sát, máy hô hấp cũng đều đặn đưa oxy vào bệnh nhân để duy trì hô hấp.

Cô ngẩng đầu lên khỏi màn hình cho đôi mắt đỡ cay nhức, có một tích tắc, trong tầm nhìn của mình, thứ mà cô chú ý đến đầu tiên cũng là phần gáy trắng ngần của anh.

Thon thả, như thiên nga chạm nước, phần gáy cong cong rất nhỏ nhắn.

Điểm giống nhau là, cả hai lần, cô đều đứng ở điểm xuất phát.

Chấn Chân Chân trực đi tuần gần bệnh viện đại học S, xong việc cô nhìn thời gian, trong lòng tính toán giờ này hẳn bạn mình đã tan sở rồi, không biết có thể đứng lúc đến bệnh viện ăn bữa trưa cùng Ứng Như Ước hay không?

Nếu chỉ một mình cô thì không vấn đề gì, cô sẽ quay đầu xe, chạy tới bãi đậu xe của bệnh viện, kiên nhẫn chờ Như Ước xong việc.

Nhưng quan trọng là, bây giờ trên xe cô còn có một ông Diêm Vương...

Cửa xe bên ghế phụ, hạ xuống một nửa.

Gió mùa đông của thành phố S theo tốc độ xe chạy mà vù vù thổi vào trong, âm thanh chỉ dẫn và tiếng gió trộn lẫn vào nhau, náo loạn.

Chấn Chân Chân bị gió thổi đến mức mũi hơi tê cứng, cô xoa xoa gương mặt cứng đờ, nhắc nhở: “Lão đại, có thể đóng cửa sổ không?”

Tri Thịnh đang lật xe tư liệu hiện trường, nghe thế thì bập bập điều thuốc trên tay anh vào gạt tàn.

Ngụ ý là: “Tôi đang hút thuốc, không đóng.”

Chấn Chân Chân nghiêng răng, chỉ dám giận mà không dám nói gì, lườm anh một cái.

Là cấp trên của cô, mỗi ngày sai bảo cô như nô lệ thì thôi. Có một chiếc Grand Cherokee mà lại cứ đòi ngồi trên chiếc xe nhỏ rách nát này của cô.

Không được phụ cấp tiền xăng thì thôi, anh lại cứ hút thuốc, đặc biệt là khi suy nghĩ về vụ án, dù không hút thì cũng sẽ đốt một điếu thuốc.

Lâu dần, Chấn Chân Chân để phòng ngừa chiếc xe nhỏ của mình bị anh đốt thành lỗ thủng, trong hộp đựng đồ đã chuẩn bị cho anh một chiếc gạt tàn thuốc nhỏ tinh xảo, thói quen mỗi ngày lót khăn giấy ướt vào gạt tàn thuốc còn chăm chỉ hơn cả cho con mèo Đậu Đình nhà cô ăn nữa rồi.

Kết quả thì sao?

Đại gia này tận hưởng sự hầu hạ của cô, vẫn không coi trọng cô tí nào.

Tri Thịnh xem xong một trang tư liệu, cuối cùng ngẩng lên, hờ hững liếc nhìn bảng chỉ dẫn không xa lắm.

Đầu điếu thuốc nhẹ nhàng bập một cái, tàn thuốc dài gần nửa điếu thuốc rơi vào trong gạt tàn được lót khăn ướt, nhuộm tờ giấy màu trắng thành màu vàng cũ kỹ của thời gian.

“Cô lái xe cũng bò à?” Anh nheo mắt, cười giễu: “Thế dùng bốn bánh làm gì? Bê mất hai bánh cho cô cũng có thể tiết kiệm được xăng đấy.”

Đúng lúc đèn đỏ, Chấn Chân Chân chậm rãi thắng xe.

Dừng xe vững vàng rồi, cô cởi dây an toàn, áp sát cả khuôn mặt lại gần, ngay trước mắt Tri Thịnh.

Động tác hào sảng và thần tốc ấy, là Tri Thịnh mà nhất thời cũng sững sờ khi chưa có sự chuẩn bị.

Chấn Chân Chân tỏ vẻ giận dữ chỉ vào quảng thâm mắt của mình: “Tôi theo anh thức suốt mấy đêm, bây giờ vụ án đã chấm dứt rồi, không có phát hiện gì mới, tôi mặc kệ, buổi chiều tôi phải được nghỉ đúng giờ.”

Nói dứt, sợ mình diễn đạt chưa đủ chuẩn xác, Chấn Chân Chân lùi ra mấy centimet rồi lại hét to: “Tôi! Không! Tăng! Ca!”

“Vốn dĩ tôi cũng không định bắt cô tăng ca.” Tri Thịnh dựa vào lưng ghế, ngón tay đặt lên nút bấm điều chỉnh, đẩy ra phía sau.

Anh duỗi dài đôi chân, cùi chỏ chống lên khung cửa sổ, uể oải nhìn cô: “Nhưng cái tật chống đỡ cấp trên của cô vẫn chưa trị dứt, nếu lần này không bắt cô tăng ca thì chẳng phải là phí công rồi sao?”

Cấp trên trước kia của Chấn Chân Chân tuy hiệu suất làm việc không cao, nhưng suốt ngày cười hi hi ha ha vui vẻ, tính cách dễ chịu.

Sống những ngày thoải mái quen rồi, năm nay từ đầu chí cuối đều bị tên khốn Tri Thịnh này chèn ép, oán giận tích tụ trong Chấn Chân Chân sắp vượt quá chín tầng mây rồi.

Nhưng lúc này, rõ ràng cô không thể nổi cáu, không chỉ không nổi giận mà còn phải nịnh nọt dâng gạt tàn cho anh, tích cực biểu hiện rằng con mạnh động ban nãy của cô chỉ là do khuấy động không khí một chút mà thôi. . .

Tri Thịnh không mắc bẫy.

Anh nhìn đèn đỏ sắp chuyển xanh, ánh mắt nhìn về phía bảng hiệu chữ thập đỏ của bệnh viện đại học S cao cao đằng xa, chợt hiểu ra.

Anh nhớ, Chấn Chân Chân có người bạn rất thân làm việc ở bệnh viện, còn là bệnh viện nào, làm việc ở khoa nào, là nam hay nữ, anh đều không rõ.

So ra thì, Chấn Chân Chân bức bối viết báo cáo ngay trong tầm mắt của anh sẽ thuận mắt hơn nhiều khi tìm niềm vui ở bên ngoài.

Tri Thịnh hất cằm, ra hiệu Chấn Chân Chân quay lại nhìn đèn tín hiệu.

Trong tiếng gió gào thét vút qua cạnh xe, Chấn Chân Chân quay đầu sang nhìn thấy đèn xanh đang bước vào trạng thái đếm ngược, tay chân luống cuống lái xe đi.

“Chiều về tổng kết lại những điều tra trong mấy hôm nay, viết báo cáo cho tôi.” Tri Thịnh ném đầu lọc vào gạt tàn thuốc, rút ra một viên kẹo chewing-gum cô đặt bên cạnh, cho hai viên vào miệng rồi thông thả bồ sung trước khi cô nổi điên: “Buổi chiều cứ làm đi, ngày mai sẽ cho cô nghỉ.”

Lời kháng cự của Chấn Chân Chân tới miệng rồi nuốt vào lại, cô quay sang, từ gương chiếu hậu nhìn lần cuối cổng chính của bệnh viện đại học S, rồi đập ga, lao vút về cục cảnh sát.

Tri Thịnh cúi xuống, tiếp tục đọc tư liệu trong tay.

Tờ giấy bị gió thổi cuốn một bên góc lên, anh khựng lại, rồi đưa tay đóng cửa sổ.

Đèn báo đang phẫu thuật ngoài cửa phòng đã tắt, ca mổ kết thúc.

Ứng Như Ước theo bác sĩ Phó khoa gây mê, đẩy bệnh nhân về phòng hồi sức, bàn giao với y tá.

Làm xong việc bàn giao, in bảng ghi chép gây mê ra rồi đưa cho bác sĩ cấp trên ký tên xong, theo bác sĩ Phó về phòng mổ chuẩn bị cho ca mổ tiếp theo.

Ôn Cảnh Nhiên vẫn còn một ca mổ nữa.

Giữa hai ca mổ chỉ có hai mươi phút nghỉ ngơi.

Ngụy Hòa cũng không rời phòng mổ, anh ta kéo ghế lại ngồi cạnh Ôn Cảnh Nhiên, tò mò hỏi: “Bác sĩ Ôn, sự muộn của anh có bạn trai chưa?”

Ôn Cảnh Nhiên hé mí mắt lên, trầm tư nhìn anh ta một lúc rồi hỏi ngược lại: “Liên quan gì đến anh?”

Cũng may bình thường Ôn Cảnh Nhiên cũng đã lạnh lùng cao ngạo rồi, nên Ngụy Hòa cũng không cảm thấy thái độ này có gì lạ lùng, vẫn cười toe toét trả lời: “Không chỉ tôi thắc mắc mà cả bệnh viện đều tò mò mà. Bệnh viện chúng ta ấy, nữ bác sĩ ưu tú không phải có chủ rồi thì cũng có người yêu bên ngoài, khó khăn lắm mới có một cô trẻ trung vào đây... có lẽ không ít gã độc thân đều có ý định tìm hiểu mà.”

Ngụy Hòa liếc nhìn anh, thấy Ôn Cảnh Nhiên nhắm mắt lại với vẻ không hào hứng thì hơi lúng túng, bổ sung câu chốt: “Tôi tranh thủ lợi thế ở gần, muốn có chút tư liệu thôi.”

Lợi thế ở gần?

Ôn Cảnh Nhiên mở mắt, ánh mắt nhìn về máy gây mê ở không xa đó, hơi nheo lại.

Bao năm nay, người gần gũi với cô nhất chẳng phải là anh sao? Nhưng ánh trăng đó, vẫn xa tít tận chân trời, không hề có ý lại gần...

Có lẽ là từng có...

Ôn Cảnh Nhiên nheo mắt, bỗng dưng nhớ lại đêm tốt nghiệp cấp ba của cô.

Chỉ là đêm đó, cô uống say tới nổi mụ mẫm, có nhớ được gì không?

Ngụy Hòa vẫn đang chờ câu trả lời của Ôn Cảnh Nhiên, anh ta và Ôn Cảnh Nhiên đã cộng sự bao năm, tuy đã sớm thích ứng với không khí trầm lặng thì thoảng bác sĩ Ôn tạo ra, nhưng vẫn cảm thấy Ôn Cảnh Nhiên hôm nay... hơi kỳ lạ.

Nhưng nghĩ lại thì...

Chỉ ngũ bốn năm tiếng, mới sáng sớm đã mổ hai ca liên tục, là anh ta thì cũng không thể bình thường nổi.

Ôn Cảnh Nhiên đang định đến phòng thay đồ, mới đứng lên thì nhìn thấy Như Ước đưa bệnh nhân về phòng xong đang theo bác sĩ Phó quay lại phòng phẫu thuật.

Cô đang hỏi bác sĩ Phó gì đó, nghiêm túc nhìn anh ta, chờ anh ta trả lời.

Tiếng trao đổi của hai người rất nhỏ, loáng thoáng chỉ nghe thấy “ghi chép”, “rút ống”, “tĩnh lại” mấy từ đó, chắc là Ứng Như Ước đang cùng bác sĩ Phó xác nhận lại quy trình hậu phẫu.

Nhìn thấy anh, dường như có chút bất ngờ, Ứng Như Ước khựng lại, đứng ngay trước bàn mổ mà nhìn anh.

“Anh còn một ca mổ nữa.” Ôn Cảnh Nhiên đưa tay lên nhìn đồng hồ, rồi ngồi xuống trở lại.

Ứng Như Ước hiểu ra, gật gật đầu, vừa cùng bác sĩ Phó chuẩn bị những thiết bị và vật dụng cho ca mổ kế tiếp, vừa hỏi: “Thế hôm nay khi nào anh xong việc? Em nhớ tới qua anh về bệnh viện trực đêm, làm việc dài như thế ăn uống nổi không?”

Nói dứt câu, cô ngược lên, lặng lẽ nhìn anh.

Lúc ánh mắt chạm đến ngón tay anh đặt trên đầu gối, ngừng lại một tích tắc, rồi quay sang đôi ống thở khác.

Ôn Cảnh Nhiên nhướn môi cười có vẻ thản nhiên: “Quen rồi.”

Anh muốn hỏi ngày đầu cô đi làm cảm giác thế nào, lời đến miệng rồi sức nhớ cô đến mới mấy tiếng đồng hồ, có lẽ cũng chỉ mới làm quen mà thôi.

Nhất thời không có gì để nói.

Trong phòng mổ yên tĩnh đến mức chỉ có tiếng bước chân qua lại của cô, ngay cả Ngụy Hòa cũng không dám phát ra tiếng nào.

Công tác chuẩn bị cho ca mổ đã xong, Ứng Như Ước khi ngược lên tìm Ôn Cảnh Nhiên thì người đáng lẽ đang ngồi ở vị trí sát tường đã không thấy đâu nữa.

Bác sĩ Phó để ý đến ánh mắt của Ứng Như Ước, tốt bụng nói: “Mới đi một lúc, chắc đến phòng thay đồ rồi.”

Tâm tư của Ứng Như Ước bị phát giác, ánh mắt nhìn bác sĩ Phó lấp lánh sáng, tai bỗng nóng lên.

Cô chỉ là nhìn vu vơ một cái thôi mà...

Sao phải nói cô biết Ôn Cảnh Nhiên đi bao lâu rồi? Cứ như cô không nhìn thấy Ôn Cảnh Nhiên thì hựt hững hờ ấy...

Chấn Chân Chân đợi ở cổng bệnh viện khoảng gần nửa tiếng, cuối cùng nhìn thấy bóng Như Ước thong thả từ cổng chính đi xuyên qua lối đi trồng hoa đến chỗ cô.

Cô ngồi trong xe nhồi người mở cánh cửa bên ghế phụ, đợi Như Ước ngồi vào rồi liếc sang quan sát bạn thân một lượt.

Ứng Như Ước vội hít hà hương thơm không rõ tên trong xe, bị ánh mắt Chấn Chân Chân quét qua một lúc sau mới ngơ ngác hỏi: “Nhìn gì thế, mặt tớ vẫn dính máu bệnh nhân bắn lên hả?”

Chấn Chân Chân bị dòng miêu tả thẳng thừng của cô làm cho buồn nôn, “Xì” một tiếng: “Cậu nói năng không thể khéo léo hơn à? Trên xe còn có vị thành niên đó, cậu phải chú ý ngôn từ chứ.”

Vị thành niên?

Ứng Như Ước không nhịn được lườm bạn, kéo gương phía trên xuống để chỉnh trang lại nhan sắc, xác định không có nơi nào kỳ cục rồi mới để gương lại vị trí cũ, vừa thắt dây an toàn vừa hỏi: “Trên xe cậu xịt nước hoa gì đó, thơm thế?”

“Còn gì nữa.” Chấn Chân Chân thờ dãi, “Chai Blue Ocean của tớ chưa làm tớ thơm phức mà đã cống hiến hết cho xe rồi.”

Ứng Như Ước thoáng ngửi thấy có chút bất thường nên thắt dây an toàn xong mới khẽ hỏi: “Cáp trên của cậu lại hút thuốc trên xe hả?”

Cô bỗng hạ giọng nói nhỏ, trong không gian xe bít bùng, kiểu thăm thì như vậy thoáng cái bị đốt cháy.

Chấn Chân Chân bỗng dừng tay tai ngửa ngửa, có vẻ thiếu tự nhiên: “Cái gì mà ‘lại’... Hôm nào anh ta không hút thuốc trên xe tớ là tớ thực sự sẽ thấp hương bá Phật cảm ơn tổ tông đó.”

Nói dứt, cô đưa tay huých huých Như Ước, cũng không vội lái xe đi ngay mà đưa mắt nhìn cổng chính bệnh viện vẫn đông người ra vào tấp nập, hỏi: “Sao rồi, cảm giác chung phòng phẫu thuật với bác sĩ Ôn có phải là rất tốt đẹp không?”

Ứng Như Ước nghiêm túc lắc đầu: “Tớ thích bác sĩ Ngụy hơn, anh ấy mở thường thích kể chuyện hài.”

Chấn Chân Chân há miệng tròn mắt: “Kể... chuyện hài? Trời đất... không sợ cười hết hồn cất lộn chỗ khác hả? Bác sĩ nào thế, cậu nói cả tên họ xem nào, tớ mà vào bệnh viện sẽ kiên quyết không cần bác sĩ đó mở cho mình.”

Ứng Như Ước lườm bạn, vẻ mặt vốn nghiêm túc lại thêm phần trang trọng, gần như nghiêm khắc: “Cậu nói bậy gì thế? Tự đứng lại lên bàn mổ làm gì?”

Chấn Chân Chân biết mình đã nói phạm vào điều kiêng kỵ của bạn, ngoan ngoãn nghe dạy dỗ, nín nọt áp sát lại, vừa chớp mắt vừa chu môi chọc bạn cười, đợi sắc mặt Như Ước khá hơn mới thở phào, than vãn khẽ: “Tớ chỉ nói chơi thôi, cậu giận gì chứ.”

Chấn Chân Chân hiểu rõ tính khí Như Ước nhất, làm nũng xong thì thấy cô trừng mắt, ánh mắt đó như kiểu “đánh là yêu, mắng là thương”, thì biết là chuyện này đã xong.

Sực nhớ chuyện Như Ước chiều nay gọi điện bảo cô đến nên vội hỏi: “Cậu nói có đồ cho tớ, là gì thế?”

Vừa nói dứt thì sau lưng vắng tới một tràng còi xe ngăn ngừa nhưng gấp gáp.

Chấn Chân Chân hoang mang quay lại nhìn.

Tuy cô dừng ở đầu đường nhưng chỉ chiếm một nửa làn xe, mẹ nó, ai dám bấm còi thế hả!

Vừa quay lại, sắc mặt cô thay đổi, hỏi Như Ước cũng quay lại với vẻ không chắc chắn lắm: “Chiếc Land Rover này sao nhìn giống xe của bác sĩ Ôn thế nhỉ?”

“...”

Chấn Chân Chân tiếp tục hoang mang: “Chiếc xe này đậu sau xe tớ một lúc rồi... Bây giờ lại bấm còi là ý gì đây?”

Tác giả: Ôn Cảnh Nhiên: Ý ghi thù chứ sao!

Bạn đang đọc truyện *Anh Đứng Ở Nơi Sâu Thẳm Của Thời Gian* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25

Chấn Chân Chân không nghỉ hoặc lâu.

Chiếc Land Rover trắng phía sau bấm còi mấy lần rồi xoay vô lăng, chạy thẳng tới đậu ngay cạnh xe cô, chiếm hết con đường.

Biết người trong xe chính là bác sĩ Ôn – ứng cử viên hàng đầu cô luôn ủng hộ, Chấn Chân Chân ngay cả hạ cửa xe xuống cũng mang tâm trạng kính nể vô cùng.

Thân xe Land Rover cao, Ôn Cảnh Nhiên hạ cửa kính bên ghế phụ xuống thì nhìn thấy ngay Ứng Như Ước ngồi cạnh Chấn Chân Chân.

Một chân cô khoanh lại trên ghế ngồi, túi đeo vai đặt trên đầu gối, dáng ngồi rất thoải mái.

Lúc này, cô cũng đang nhìn sang cùng Chấn Chân Chân, trong mắt rõ ràng hiện lên vẻ khó hiểu.

Buổi chiều Ôn Cảnh Nhiên chỉ có một ca mổ, bác sĩ gây mê là Thẩm Linh Chi chứ không cùng ca mổ với Ứng Như Ước.

Ứng Như Ước đẩy giường bệnh vào phòng hồi sức, bàn giao với y tá xong rồi lại vào phòng phẫu thuật, chuẩn bị cho ca mổ tiếp theo, đúng lúc đó anh cũng kết thúc ca mổ, hiềm hơi lắm mới tan sở đúng giờ theo thời gian quy định.

Anh ở bãi đậu xe, ngồi trong xe đợi cô một lúc.

Chắc đợi khoảng hơn một tiếng, Ôn Cảnh Nhiên lại thấy thêm thuốc lá, bãi đậu xe người qua kẻ lại sẽ khó tránh khỏi có y tá bác sĩ và người nhà bệnh nhân nhận ra anh, không tiện chút nào.

Ôn Cảnh Nhiên tính nhầm thời gian, đoán chừng Ứng Như Ước khoảng nửa tiếng sau chắc có thể tan sở. Anh dứt khoát lái xe ra khỏi bãi, đi vòng qua cổng sau bệnh viện, đậu ở khu dừng tạm bên ngoài cổng chính.

Từ bệnh viện đại học S đến Ngự Sơn, tiện lợi và nhanh chóng nhất chính là tàu điện ngầm.

Vốn tưởng hôm nay cô sẽ ngồi tàu điện về, nơi anh đậu xe cũng là chọn bãi dừng tạm hướng bên trái của bệnh viện, nơi có lối ra vào của ga tàu điện.

Hai bên đường là xe đạp công cộng, bóng râm che khuất, tầm nhìn vừa đủ đẹp.

Không ngờ trong lúc hút thuốc, trước mặt lại xuất hiện một chiếc xe màu trắng.

Màu sắc thân xe đã hơi cũ, rõ ràng là kiểu xe rất phổ thông, nhưng Ôn Cảnh Nhiên lại nhận ra có chút quen mắt.

Đến khi nhìn thấy Ứng Như Ước từ bệnh viện đi ra, thẳng tiến tới chiếc xe trước mặt kia, anh mới nhớ ra...

Đêm Ứng Như Ước về S, xe mà Chấn Chân Chân lái chính là chiếc này.

Tối đó khá nhập nhòa, đừng nói là ánh sao, ngay cả mặt trăng cũng bị che khuất. Gió to như thế cũng không thổi tan mây được, ánh đèn vàng hai bên phố ẩn chìm lại nhức mắt, ánh đèn làm mờ nhòa màu sắc vốn dĩ của chiếc xe, chỉ mới thấy một lần, anh nhất thời không nhận ra.

Đợi lâu như thế, bị người ta cướp công.

Nếu còn không lên tiếng thì chẳng phải tác phong của anh.

Nào ngờ, Chấn Chân Chân đã lâu không gặp vẫn nhanh nhẹn, tinh ranh như xưa.

Ôn Cảnh Nhiên nhướn môi, cười vì Chấn Chân Chân biết điều.

Anh vừa cười, Chấn Chân Chân cảm thấy xương cốt tê dại, tay trái vẫn còn lý trí ôm vô lăng, tay phải đã lén lút thò sang, ra sức kéo tay áo Như Ước.

Quen biết bao năm, cho dù lúc này Chấn Chân Chân không nói câu nào, Ứng Như Ước cũng biết, cô nàng nhìn thấy nam thần nên trong lòng rất kích động.

Cô cau mày, ra sức gỡ tay Chấn Chân Chân ra, trấn tĩnh nhìn xuyên qua cô bạn đã mất năng lực nói chuyện, nhìn Ôn Cảnh Nhiên.

Như Ứng Như Ước dự đoán, nội tâm Chấn Chân Chân lúc này đang sôi sùng sục là – “Lại nhìn thấy bác sĩ Ôn thật sự rồi, kích động quá!!!”

“A a a, bác sĩ Ôn cười cũng đẹp, Như Ước bao năm nay sao không bị điện giật ngất xỉu nhỉ?”

“Ồi khoan đã... bác sĩ Ôn cười với mình?”

Chấn Chân Chân khi sức tỉnh đã lập tức thu lại cảm xúc, tỏ vẻ nghiêm túc và dịu dàng hỏi: “Bác sĩ Ôn, có chuyện gì không ạ?”

Giọng nói và ngữ điệu đó... Nếu Trì Thịnh nghe được, có lẽ phải xoay cầm cô nàng lại, quan sát kỹ lưỡng để chắc chắn có phải là Chấn Chân Chân thật không.

Ôn Cảnh Nhiên hơi há hốc miệng, chỉ về phía Ứng Như Ước ngồi bên ghế phụ: “Tôi đợi cô ấy.”

Chấn Chân Chân ngớ người, quay lại nhìn Ứng Như ước sắc mặt bỗng chuyển thành mừng rỡ điên cuồng khi Ôn Cảnh Nhiên không nhìn thấy, nháy mắt ra hiệu với cô. Lúc quay lại, vẻ mặt nghiêm túc, chỉ khóe môi thoáng nụ cười, hỏi với vẻ lịch sự: “Bác sĩ Ôn tìm Như Ước có việc gấp sao?”

“Cũng không phải việc gì gấp.” Ánh mắt Ôn Cảnh Nhiên nhìn xuyên qua cô nàng tới Như Ước, nói từng câu từng chữ: “Sức nhớ ra cô ấy về S rồi mà chưa làm lễ tẩy trần, hôm nay là ngày đầu đi làm, kiểu gì cũng không thể bỏ qua được.”

Bàn tay Chấn Chân Chân mới bị Ứng Như Ước đẩy ra không lâu lại len lén luồn sang, véo vào đùi Như Ước mấy cái.

Còn cứng miệng bảo không có gì mờ ám! Trong ánh mắt bác sĩ Ôn sắp phi dao về phía cô rồi! Con sói mắt trắng này, rảnh rỗi xem cô là thùng rác để kẻ khờ, kẻ có gì quan trọng là lại giấu giếm!

“Thế thì hay quá.” Chấn Chân Chân một tay vất lên cửa sổ, cười tí mắt: “Quán Tân Vinh Ký gần Ngự Sơn rất được, em đã đặt chỗ ở đó, bác sĩ Ôn, anh không ngại khi em đi cùng chứ?”

Lối đi bị chiếm dụng, đằng sau có xe bắt đầu bấm còi.

Ôn Cảnh Nhiên nhìn ra sau qua gương chiếu hậu, ra hiệu Chấn Chân Chân dẫn đường, anh sẽ theo sau ngay.

Nhận được chỉ lệnh, Chấn Chân Chân vui vẻ vẫy tay: “Bác sĩ Ôn, lát nữa chúng ta gặp nhé.”

Nói dứt, cô xoay kính lên, nhìn thẳng phía trước rồi lái xe ra khỏi khu tạm dừng, khi vào làn xe chính, Chấn Chân Chân mới đắm vào vô lăng, trừng mắt nhìn Ứng Như Ước: “Này, chuyện gì cậu cũng giấu tớ vậy? Bác sĩ Ôn ngay cả cái có vợ vẫn như ‘sức nhớ ra từ lúc cô ấy về S tới nay chưa tẩy trần, hôm nay là ngày đầu đi làm, kiểu gì cũng phải chúc mừng’ cũng lòi ra được, cậu còn nói bác sĩ Ôn không làm gì cậu nữa à?”

Ứng Như Ước từ ban nãy đã không rõ ý đồ của Ôn Cảnh Nhiên. Lúc này Chấn Chân Chân hung thần ác quỷ nhắc lại như thế, cô xoa xoa phần đùi bị bạn véo đau điếng, vẻ mặt vô tội: “Tớ giấu gì cậu? Anh ấy nói thích tớ mà tớ không nói với cậu, hay là anh ấy làm gì tớ mà tớ chưa nói với cậu? Rõ ràng là...” chưa có gì xảy ra mà.

Điều duy nhất chưa kịp nói với Chấn Chân Chân chính là chuyện gặp anh ở chùa Phạm Âm, nhưng cũng là vì chưa kịp nói thôi?

Chấn Chân Chân tranh thủ lờm nguýt, từ gương chiếu hậu quay lại nhìn chiếc xe màu trắng đang thông thả bám đuôi đằng sau, xuýt xoa: “Bác sĩ Ôn chính là bác sĩ Ôn, bám đuôi cũng phong độ quá.”

Ứng Như Ước thực sự không nhịn được, lờm bạn một cái.

Có lẽ trong mắt Chấn Chân Chân, dù bác sĩ Ôn làm gì cũng đều là phong độ trác tuyệt, ngọc thụ lâm phong cả.

Tân Vinh Ký ở gần Ngự Sơn, là quán ăn mới mở không lâu.

Nằm gần con sông bao quanh thành phố S, cảnh đêm cũng chỉ thua Bến Thượng Hải ở tòa tháp Đông Phương Minh Châu mà thôi.

Tuy mở chưa lâu nhưng đầu bếp ở đó nấu ăn rất ngon, lại thêm đẳng cấp nhìn là thấy sang trọng, nên làm ăn rất khấm khá.

Chấn Chân Chân buổi chiều đã đặt chỗ, vẫn là nhờ Trì Thịnh giúp cô gọi điện. Dù sao cảnh sát Trì ở thành phố S là “danh thiếp” sống, có thể tận dụng được.

Trì Thịnh đặt cho cô một phòng bao nhỏ gần sông, cánh cửa sổ bằng gỗ được mở từ sớm.

Bờ sông đối diện là khu tiền tệ phồn hoa nhất thành phố S, cao ốc mọc san sát như rừng, từng ngọn đèn như ánh sao trên bầu trời đêm, nối sát nhau bùng sáng cả dải ngân hà.

Chấn Chân Chân từ khi bước vào Tân Vinh Ký đã khó che giấu sự hào hứng, ngồi cạnh Ứng Như Ước lại không an phận, cứ nói luyên thuyên không dứt.

Từ hôm Tân Vinh Ký mới khai trương, người trong tổ của Trì Thịnh đến chúc mừng, cho đến vụ án gần đây không có đầu mối gì, rồi lại nhảy sang kỳ nghỉ sau khi phá án xong.

Cuối cùng mới sức nhớ ra hỏi Như Ước: “Hôm nay ngày đầu cậu đi làm, cảm giác thế nào?”

Ứng Như ước đang áp một miếng thịt vịt vào bát, nước canh đỏ tươi khi cơm được nhuộm thành màu rực rỡ, quấy rữ khó tả.

Bất ngờ bị điểm danh, cô ngẩng lên, vô thức nhìn sang Ôn Cảnh Nhiên.

Không ngờ, anh cũng ngược lên, hai sóng mắt chạm vào nhau, Ứng Như Ước lặng lẽ mượn động tác gấp đầu phụng để nhìn đi nơi khác, âm ừ gật đầu: “Cũng được.”

“Thái độ làm việc của bác sĩ Phó rất ổn, theo nghề đã chục năm, em theo anh ấy chỉ cần thái độ nghiêm túc đứng đắn thì anh ấy sẽ không ngại ngần chia sẻ kinh nghiệm.” Ôn Cảnh Nhiên múc một bát canh gà ác hầm dừa cho Như Ước trước, rồi quay sang lại múc cho Chấn Chân Chân một bát.

Món gà ác hầm dừa này thuộc ẩm thực Quảng Đông, ăn vào cảm thấy mùi ngọt thanh của dừa.

Nói nó là món canh, nhưng thực ra nên chia nó vào dạng món ngọt.

“Còn có Thảm Linh Chi.” Ôn Cảnh Nhiên hóp một ngụm canh, nhìn cô qua ánh đèn màu cam vờn vện chiếu xuống, giọng nói được thấm ướt trở nên trầm trầm, lãnh đạm: “Cô ấy là người nhiệt tình, năm nay hẳn sẽ được thăng chức bác sĩ điều trị chính.”

Cả ngày hôm nay, Ứng Như Ước đã hiểu đại khái về Thảm Linh Chi và bác sĩ Phó, nghe Ôn Cảnh Nhiên nhắc, cô cũng không dám khoe khoang, ngoan ngoãn vâng dạ.

Nghe hai người nói về chuyện bệnh viện, Chấn Chân Chân không xen vào được.

Thấy hai người sắp chuyển thành bàn việc công, cô thờ dài, có phần hận thép không thành gang với Ôn Cảnh Nhiên. Ban nãy chặn đường đòi người ngẫu tới mức cô đã bắn tim rai đây đường rồi.

Bây giờ... xem xem đang nói cái gì?

Cô len lén bấm chuông gọi phục vụ, bảo mang lên mấy chai bia.

Thấy hai người đều ngẩn ngơ khi thấy bia, Chấn Chân Chân cảm thấy tiểu vũ trụ của mình tự hào đến mức sắp nổ tung rồi.

Cô nhanh nhẹn mở chai, chia mỗi người một chai: “Không được chối là lái xe nên không uống được bia nhé. Ngự Sơn ở ngay đây, bỏ mười phút cũng tới nơi mà.”

Nói dứt, Chấn Chân Chân quay sang nhìn Như Ước, chẳng nói chẳng rằng cụng chai bia của mình vào chai bia của bạn: “Tớ biết cậu không thích uống bia, nhưng chỉ ngụm đầu tiên thôi, kiểu gì cũng phải nê mặt chứ.”

Chấn Chân Chân sau khi tốt nghiệp trường cảnh sát, không làm văn phòng mà ngược lại đi phá án cùng một đám đàn ông.

Đám đàn ông đó tuổi tác cũng tương đương cô, người lớn tuổi nhất năm nay cũng chỉ ba mươi, mới kết hôn không lâu. Còn lại, số ít có bạn gái, đa phần là độc thân.

Một đám đàn ông độc thân cũng không có thú vui gì, chỉ thích tan sở rồi uống tí rượu bia.

Chấn Chân Chân tính cách hào sảng, không làm bộ làm tịch, theo đám đàn ông đó làm việc mấy năm trời, từ lượng được bồi dưỡng hơn, tuy không tới mức ngàn ly không say, nhưng người bình thường thực sự không thể uống hơn cô.

Uống vài ngụm, cảm thấy hưng phấn hơn, Chấn Chân Chân chớp mắt với Ôn Cảnh Nhiên: “Như Ước nhà em hai mươi sáu tuổi rồi chưa từng yêu đương, bác sĩ nam độc thân trong bệnh viện nhiều như thế, bác sĩ Ôn phải trông chừng kỹ vào nhé.”

Câu nói có ẩn ý.

Ôn Cảnh Nhiên nghe xong, chậm rãi ngược lên, thông thả nhìn Ứng Như Ước đang cúi đầu húp canh, nhướn môi cười: “Họ không có cơ hội.”

Giọng anh rất nhẹ và nhạt.

Gió từ ngoài cửa sổ thổi vào hơi lạnh, đánh tan mùi bia trong phòng, cũng thổi bay cả tiếng nói của anh.

Anh cụp mắt, lồng ngực nóng hực lên do bia, ngay cả trái tim cũng nóng ầm.

Cả bữa cơm, ăn hơn hai tiếng đồng hồ.

Từ khi mới lên đèn, ăn đến khi trăng đã treo cao.

Chấn Chân Chân tuy không say nhưng toàn thân nồng nặc mùi bia, nói gì cũng không thể lái xe được.

Trong lúc ăn, cô nàng lại ra sức cụng ly với Ôn Cảnh Nhiên, bây giờ trừ Như Ước chỉ uống ngụm đầu tiên ra, ngay cả Ôn Cảnh Nhiên cũng đã chén choáng say.

Đang phiên muộn xem làm sao đưa hai người này về thì Ôn Cảnh Nhiên dựa vào cửa xe, hỏi cô: “Lái xe được không?”

Ứng Như Ước ngẩn ra ba giây mới hiểu, anh đang hỏi cô có thể lái xe không.

Cô vô thức khoát tay: “Em lâu rồi không lái.”

Ôn Cảnh Nhiên quay lại mở cửa xe, đôi mắt đen nhánh sáng đến phát sợ, cứ thế nhìn cô chăm chú: “Anh dạy em.”

Chấn Chân Chân gục trên vai cô, ra sức mở mắt lên nhìn rồi khoát tay: “Không cần lo cho tớ, tớ đã gọi điện cho lão đại rồi, tối nay anh ấy cũng ở Tân Vinh Ký, lát nữa đưa tớ về là được.”

Ứng Như Ước vốn đang do dự, nghe thế thì cắn răng dìu Chấn Chân Chân đến xe, nhét cô nằng vào ghế sau. Sau đó nghiêm mặt, quay lại ngồi vào ghế lái.

Ôn Cảnh Nhiên buồn cười trước vẻ mặt liều chết của cô, dựa vào cửa xe cười khế, đến khi người trong xe phát câu mới đóng cửa lại, đi vòng qua đầu xe ngồi vào ghế phụ lái.

“Đầu tiên,” Ôn Cảnh Nhiên nhìn cô, chỉ điểm, “Thắt dây an toàn vào!”

Như Ước xoay người, lấy dây an toàn ra thắt vào.

Cũng không cần anh chỉ điểm từng chút một, ngón tay đã tìm thấy nút điều chỉnh ghế bên trái, đẩy ghế lên phía trước. Sau khi chắc chắn đạp tới thắng xe và chân ga, mới quay sang đợi anh chỉ thị tiếp.

Ngón tay Ôn Cảnh Nhiên khẽ ấn huyệt thái dương, hơi cúi người: “Đạp và giữ thẳng.”

“Rồi ạ.”

Anh bấm nút khởi động, chỉ phía trước: “Đổi sang chân ga, đi thôi.”

Đi với tốc độ rùa bò đưa Chấn Chân Chân về nhà, khi lên xe, Ứng Như Ước đã không cần Ôn Cảnh Nhiên chỉ dạy, tự điều khiển lùi xe, quay đầu, men theo con đường nhỏ không rộng lắm trong khu nhà, hướng về Ngự Sơn.

Sau khi đi qua hai đoạn đèn tín hiệu, người nãy giờ luôn im lặng bỗng lên tiếng hỏi: “Lúc phỏng vấn, em nói sẽ tìm bạn trai ở bệnh viện, là thật à?”

Toàn bộ tâm trí của Ứng Như Ước đều đang chú ý dòng xe hai bên, nghe thế, mãi sau cô mới trả lời: “Em tiện nói thế thôi.”

Sắc mặt Ôn Cảnh Nhiên không thay đổi, đợi cho tới lúc ô lái xe vào gara xe nhà anh.

Anh lần mò bấm nút trên điều khiển, cho cửa cuốn gara tự động kéo xuống.

Đèn xe Land Rover vẫn sáng, chiếu thẳng vào bức tường trước mặt.

Nụ cười trên môi Ứng Như Ước cuối cùng cũng biến mất khi nhìn thấy cửa đóng lại, cô quay sang nhìn anh, không nói một lời.

Ánh mắt hơi nheo lại, như dự đoán được anh định nói gì, mang theo vài phần cảnh giác, và cũng có phần cảnh cáo.

Nhưng vẫn không thể ngăn cản được anh.

Anh tháo dây an toàn, hơi nghiêng người, một tay chống lên phía trên hộp đựng đồ, tay kia đặt lên màn hình hiển thị trong xe. Duy trì vị trí không để cô thấy áp lực, cũng không tới nỗi bỏ lỡ bất cứ cảm xúc thay đổi nào trong mắt cô, anh yên lặng, chăm chú ngắm cô.

“Anh không say.” Ôn Cảnh Nhiên hạ giọng, trong không gian yên tĩnh, anh dịu dàng hỏi cô: “Em có người em thích chưa? Nếu không, anh sẽ chiếm chỗ.”

Bạn đang đọc truyện *Anh Đứng Ở Nơi Sâu Thẳm Của Thời Gian* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26

Trong gara không có đèn, cửa cuốn tự động kéo xuống xong, ngay cả ánh sáng bên ngoài chiếu vào cũng bị ngăn lại.

Chỉ mỗi màn hình hiển thị trong xe và cả đèn chỉ thị sáng lấp lánh trên bảng điều khiển, ánh sáng yếu ớt, không đủ chiếu sáng.

Ôn Cảnh Nhiên ở rất gần, trên người có mùi bia thoang thoảng bay vào mũi cô.

Rất kỳ lạ.

Nếu mùi bia này ở trên người của kẻ khác, có lẽ cô đã nhăn mũi lại chê bai rồi. Nhưng anh, bỗng dừng lại thấy đây là mùi hương còn thơm hơn cả nước hoa.

Ứng Như Ước há miệng, vô thức định quy kết mọi thứ là do anh uống say, rồi dùng cách thức quanh co trốn tránh của mình để hóa giải cục diện. Nhưng lời đến cửa miệng, cô lại nuốt vào, có phần lúng túng nhìn anh.

Ôn Cảnh Nhiên rất hiểu cô, còn hơn cả cô hiểu về bản thân nữa.

Nên anh chọn ở trong xe, giam cô ở ghế lái, bắt cô đối diện với mọi vấn đề, không thể trốn tránh.

Bàn tay ôm vô lăng ủa cô dần dần siết chặt, ngón tay không kiềm chế được, khẽ bấm vào vô lăng bằng da thật mà không có gì bảo vệ. Cảm giác mềm mại đó khiến trái tim không có cảm giác an toàn của cô dần dần thấy vững chãi hơn.

Cô mím môi, cơ thể dựa ra sau, vai tì vào cửa xe, hơi lạnh ập tới, cô chần chừ suy nghĩ rồi cuối cùng nói: “Ôn Cảnh Nhiên, em không có ý tìm bạn trai là bác sĩ.”

Cô gọi anh là Ôn Cảnh Nhiên, không phải là “sư huynh” thân mật khi tâm trạng vui vẻ, cũng không phải gọi là “bác sĩ Ôn” một cách nghiêm túc khi ở bệnh viện, mà là đọc rõ ràng tên họ của anh.

Cô định vạch giới hạn với anh.

“Vừa hay.” Ôn Cảnh Nhiên chậm rãi nói: “Anh cũng không chỉ muốn làm bạn trai của em.”

Ánh mắt của anh, trong bóng tối bao bọc như một lỗ đen khổng lồ, đồng tử như có lực hấp dẫn, khi ánh mắt của anh nhìn cô giống như một vòng xoáy không ngừng hút xuống, cuốn theo mọi sự chú ý của cô.

Lúc này, anh đã mất đi sự ôn hòa ban nãy, đôi mắt vụt sáng, đầy áp tính chiếm lược. Giống như khi ban nãy anh mở màn chủ đề này, tuy giọng điệu dịu dàng, nhưng từng chữ tổ hợp lại câu nói đó đều có sức mạnh khiến Như Ước không tài nào kháng cự được.

Anh căn bản không cần có được sự đồng ý của cô.

Anh chỉ đang nói cô biết, anh sắp bắt đầu tấn công thế giới của cô, còn cô, lại không thể phản kháng.

Ứng Như Ước hơi buồn phiền rối loạn, cô ép bản thân phải bình tĩnh, ra sức thuyết phục anh đầu ra đó: “Em tận mắt nhìn thấy hôn nhân của bố mẹ từng bước đi tới thất bại, nhìn họ ngày ngày trở nên xa lạ. Không có kẻ thứ ba xen vào, cũng chẳng có ai thay đổi tình cảm, chỉ là vì họ đều là bác sĩ, đều có lòng trách nhiệm, thế nên gia đình này và em trở thành vật hy sinh.”

Cô hiếm khi nói về gia đình mình.

Dù là ai, cái mà họ nhìn thấy đều là hào quang thể tộc cả đời hành nghề y của gia đình cô.

Nhưng trong quá trình trưởng thành, vết thương cô từng che giấu khi bị tổn thương vẫn đang phân hủy, không hề khép miệng.

Cho dù lúc này cô dùng lý do đó để khéo léo từ chối anh, trong mắt cũng vẫn ánh lên vẻ đau thương.

“Như Ước.” Ôn Cảnh Nhiên cắt ngang.

Anh giờ những ngón tay bị ánh sáng màn hình chiếu vào nhuộm một màu trắng xanh lên, nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay cô vẫn đang siết chặt vô lăng, những ngón tay của cô lạnh lẽo, như giá lạnh đọng trên ô cửa vào buổi sớm mùa đông, tỏa ra hơi lạnh từng chút một.

Ứng Như Ước vô thức giật tay ra, những ngón tay vừa rút lại thì bị anh ra sức nắm chặt trong lòng bàn tay hơn.

Sức mạnh vô thức trong khoảnh khắc đó, bỗng bùng, như đánh trúng vào nơi mềm yếu nhất trong tim cô, tê dại cả một khoảng.

“Chúng ta đã quen nhau rất lâu, lâu tới mức em xuất hiện trong cuộc sống của anh đã trở thành quen thuộc, bình thường.” Anh cúi xuống nhìn bàn tay đang được anh nắm lấy, lúc lên tiếng, giọng đã khàn khàn: “Anh không muốn ép em tới nay phải trả lời anh ngay, anh chỉ muốn em biết, bất cứ chuyện gì làm với em đều không phải xuất phát từ tình cảm đồng môn bình thường.”

“Anh không nói thì em mãi mãi chỉ biết giả vờ.” Ôn Cảnh Nhiên thờ dãi bất lực, ánh mắt anh nhìn cô lại đầy áp nộ cười thấu hiểu: “Anh sẽ cho em biết, nếu trên đời này còn có người nào thích hợp với em, thì đó sẽ chỉ là Ôn Cảnh Nhiên anh.”

Giọng anh chắc như đinh đóng cột.

Chỉ có ngón tay đang nhẹ nhàng vuốt ve mu bàn tay cô là lộ ra vẻ bất an.

Thực ra anh không chắc chắn, lý trí mách bảo anh là quá nguy hiểm, cần anh xử lý nhẹ nhàng hơn. Nhưng không chờ nổi nữa, ngày qua ngày, anh đã sớm không giữ nổi trái tim mình rồi.

Ứng Như Ước thấy rối bời.

Ôn Cảnh Nhiên đưa cô về nhà rồi, đầu óc rối loạn vẫn không ngừng nhớ lại mọi chuyện đã xảy ra trong buổi tối.

Những lời nói của Ôn Cảnh Nhiên, vừa đẩy vừa đánh, vừa dịu dàng vừa kiên quyết, khiến những lý do cô có thể dùng được đều hóa thành một vũng nước.

Cô muốn từ chối chứ gì, bác sĩ Ôn đã nói rồi, không ép buộc tối nay trả lời.

Cho dù cô muốn nói “thế em sẽ suy nghĩ”, thì sau đó Ôn Cảnh Nhiên lại chắc như đinh đóng cột cắt đứt mọi đường lui của cô. Anh nói “nếu trên thế gian này còn có người nào hợp với em, thì chỉ có thể là Ôn Cảnh Nhiên anh”...

Ứng Như Ước có phần thất mắc.

Người đàn ông này lấy đâu ra tự tin như thế?

Nhưng dù thế nào, Ứng Như Ước biết, đòn xuất kích bất ngờ tối nay đã khuấy đảo cả trái tim cô.

Suy đoán Ôn Cảnh Nhiên đối xử khác biệt với cô là một chuyện, nhưng khi thật sự do anh đích thân nói ra thì cứ như cả thế giới này đã bị anh dùng tay khuấy đảo một phen vậy.

Còn cô thì đứng ở chính giữa thế giới này, trời xoay đất chuyển.

Hôm sau, Ứng Như Ước dậy rất sớm để tránh mặt Ôn Cảnh Nhiên.

Tàu điện sáng sớm rất vắng vẻ. Như Ước ngồi dựa tay vịn, trong tay xách túi sữa đậu mà sáng sớm dì Hoa làm cho cô.

Cách một lớp túi giấy mà lòng bàn tay vẫn ấm, bất ngờ khiến cô nhớ tới tối qua khi được Ôn Cảnh Nhiên nắm tay, lòng bàn tay anh hình như cũng ấm áp thế này.

Suy nghĩ đó vừa lóe lên, Ứng Như Ước giật mình, nhú mày tròng mắt nhìn túi sữa rồi quả quyết lấy ống hút ra, hai ba ngụm uống hết.

Thẩm Linh Chi sắp xếp cho Ứng Như Ước đi thăm bệnh sau mổ trong một tuần, để cô có thể nhanh chóng làm quen với nghiệp vụ.

Thăm bệnh sau mổ, đúng với danh từ, chính là đi thăm xét tình hình bệnh nhân sau phẫu thuật.

Nghe thì đơn giản, nhưng khối lượng công việc lại cực nhiều.

Để tránh việc gặp phải Ôn Cảnh Nhiên ở khu vực phòng bệnh khi đi thăm bệnh, Ứng Như Ước ưu tiên xếp việc thăm các bệnh nhân khoa ngoại lên đầu tiên.

Lấy ra thông tin bệnh nhân từ hệ thống bệnh viện, Như Ước tiến hành thăm bệnh sau mổ.

Cô là gương mặt mới, mỗi lần đi thăm bệnh nhân đều phải tự giới thiệu bản thân trước, cứ thế sau mấy bệnh nhân, câu mở đầu lưu loát tới độ không cần dùng não để nghĩ, cứ thế buột miệng nói ra.

Hôm qua khoa ngoại có hai ca mổ, Ứng Như Ước đều tham dự.

Một ca do Ôn Cảnh Nhiên mổ chính, Ngụy Hòa trợ giúp, ca kia là Ngụy Hòa mổ chính. Sau ca mổ, khi chờ bệnh nhân hồi phục ý thức, đẩy vào trong phòng hồi sức, Ứng Như Ước còn chào hỏi gia đình bệnh nhân, dặn dò những việc cần chú ý.

Hai bệnh nhân của hai ca mổ đó đều nằm cùng một phòng.

Ứng Như Ước chân trước vừa bước vào thì giây sau, Ngụy Hòa và mấy bác sĩ thay phiên nhau trực phòng và cả bác sĩ thực tập cũng bước vào.

Thấy cô trong khu phòng bệnh, Ngụy Hòa dường như hơi bất ngờ, khựng lại rồi mới cười chào: “Bác sĩ Ứng đi thăm bệnh sau mổ à?”

“Bác sĩ Ngụy.” Ứng Như Ước gật đầu.

Kiểu này rõ ràng là kiểm tra phòng. Như Ước đưa tay lên nhìn đồng hồ, bỗng thấy hoảng loạn. Luôn có dự cảm rằng cô sẽ chạm mặt Ôn Cảnh Nhiên.

Ngụy Hòa chào Ứng Như Ước xong, thấy cô còn có vấn đề chưa hỏi xong liền mỉm cười, rất nhẫn nại đứng chờ một bên.

Bị nhiều người quan sát nhưng Ứng Như Ước không tỏ ra hoảng loạn, vẫn dịu dàng hỏi bệnh nhân câu hỏi cuối cùng rồi lùi lại một bước, ra hiệu cô đã kết thúc.

Chỉ có một thực tập sinh sau lưng Ngụy Hòa là từng gặp Ứng Như Ước lúc mờ hôm qua, biết cô là bác sĩ gây mê mới, bắt gặp nhìn cô nhiều hơn.

Dù sao bác sĩ gây mê khi mặc blouse trắng là hiếm gặp mà.

Đặc biệt là nữ bác sĩ xinh đẹp thế này, bình thường áo blouse trắng không có lấy một đường cong nào lại được cô mặc thành một kiểu rất đặc biệt, gọi cảm

Cảm nhận được ánh mắt quan sát, Ứng Như Ước xoay người, hơi nghiêng người, mặt hướng sang giường bên kia, là bệnh nhân cô tiếp xúc ở ca mổ đầu tiên hôm qua khi đến bệnh viện đại học S.

Những câu hỏi lặp đi lặp lại, có phần khô khan, nhạt nhẽo.

Chỉ là đa phần thì rất nhiều công việc đều có tính chất như vậy, cứ lặp đi lặp lại cùng một việc mãi không ngừng.

Cô đang xác nhận thông tin của bệnh nhân, bỗng cảm giác xung quanh im phăng phắc.

Không đợi Như Ước quay đầu lại xem đã xảy ra chuyện gì, ngoài hành lang, có y tá đi qua, gọi một tiếng bằng giọng nhẹ nhàng: “Bác sĩ Ôn.”

Tìm Ứng Như Ước bỗng nặng trĩu, càng không có can đảm quay đầu lại.

Cô gắng bình tĩnh, kiên nhẫn hỏi bệnh nhân sau ca mổ có thấy buồn nôn hay không, có ngủ mê hay không.

Rõ ràng dùng toàn bộ sự chú ý, nhưng tai lại bắt gặp nghe ngóng động tĩnh ở cửa.

Ôn Cảnh Nhiên dẫn thực tập sinh đi kiểm tra phòng, vừa đến cửa phòng bệnh thì nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc đứng bên trong.

Bước chân anh khựng lại, ánh mắt chiếu vào bóng lưng Ứng Như Ước, thoáng ngừng một tích tắc.

Anh vừa ngừng lại, mấy thực tập sinh sau lưng cũng dừng theo. Không biết xảy ra chuyện gì, nhìn theo ánh mắt anh, thấy bác sĩ gây mê đang tiến hành thăm hỏi sau mổ ở trong phòng, rồi len lén trao đổi ánh mắt với nhau.

Ôn Cảnh Nhiên bước vào phòng, tranh thủ lúc Ứng Như Ước ghi lại thông tin, đứng ngay bên cạnh cô.

Vóc dáng anh cao ráo, đứng cạnh cô chắc chắn sẽ mang lại cảm giác đè nén. Thế mà chính anh còn không biết, cúi xuống nhìn cô: “Thăm bệnh sau mổ?”

Ứng Như Ước không nói gì.

Câu trả lời rõ như thế mà cần phải hỏi sao?

Ngụy Hòa đang ra câu hỏi cho thực tập sinh sau lưng, đồng tai lên nghe xem Ôn Cảnh Nhiên nói gì.

Giây sau, lại nghe Ôn Cảnh Nhiên hỏi: “Trốn tránh anh, có phải định đi thăm khoa ngoại đầu tiên không?”

Ứng Như Ước đỏ mặt, nụ cười nhạt dần.

Cô quay đầu, trừng mắt nhìn anh với vẻ cảnh cáo.

Ánh mắt ấy lại khiến cho sự buồn bực khi buổi sáng không gặp được cô của Ôn Cảnh Nhiên tan biến đi ít nhiều. Anh đưa tay, dùng mu bàn tay che miệng, ho khẽ một tiếng, lặng lẽ giấu đi nụ cười bên khóe môi.

“Có thấy cổ họng đau, giọng khàn đi không?” Ứng Như Ước hỏi.

Bệnh nhân hắng giọng, lắc đầu, quay sang nhìn Ôn Cảnh Nhiên đứng cạnh cô: “Bác sĩ Ôn, vết dao mổ này khi nào mới lành?”

Ứng Như Ước mới tới, không hiểu rõ tình trạng bệnh nhân này.

Bệnh nhân nam năm nay 38 tuổi, sau khi ly dị vợ thì đang nuôi một cô con gái.

Bệnh loét dạ dày thời kỳ đầu do uống thuốc vô hiệu, lại thêm bệnh càng nặng khiến dẫn đến xuất huyết dạ dày, phải cắt đi hai phần ba.

Dù là thế, sau khi tỉnh lại cứ hỏi những y tá chăm sóc rằng khi nào có thể được ra viện.

Ôn Cảnh Nhiên hiểu một chút về tình hình gia đình anh ta, biết anh ta lo lắng cho con gái. Hồi kỷ cảm nhận sau ca mổ, anh nghiêng người đến, định mở hồ sơ bệnh án ra xem tình hình vết thương.

Vóc dáng anh cao, khi cúi xuống, tay áo blouse trắng bị động tác này kéo giãn, để lộ cổ tay có đốt xương rất rõ ràng.

Ánh nắng chói mắt, cổ tay trắng mịn của anh càng nổi bật.

Vết thương không bị đỏ tấy, cũng không bị chảy dịch, hồi phục rất tốt.

Lại thêm hôm nay mới sau mổ một ngày, dù năng lực hồi phục tốt đến mấy cũng không thể hồi phục hoàn toàn trong thời gian ngắn như vậy.

“Lúc nằm thẳng hãy chú ý vết thương, chú ý lượng máu trong áp suất máu.” Nói dứt, anh quay sang nói với bác sĩ quản lý phòng bệnh: “Kiểm tra lượng máu thường xuyên.”

Ứng Như Ước đứng cạnh yên lặng lắng nghe, thi thoảng ngược lên nhìn anh.

Cô thích dáng vẻ Ôn Cảnh Nhiên mặc blouse trắng, rất nghiêm túc đứng đắn, mỗi chiếc nút áo đều cài rất thẳng thớm. Tay áo cũng không bao giờ xắn lên, nằm đè lên áo sơ mi bên trong của anh, giống như mặc lễ phục, ngay ngắn đẹp đẽ.

Cô bỗng nhớ lại trước đây, cô còn thăm si nhục anh.

Nói rằng bác sĩ có khí chất như Ôn Cảnh Nhiên, suốt ngày mặt mũi nghiêm túc, cảm giác đàn áp đó từ khi bước vào phòng khám đã bắt đầu xuất hiện, thế thì những bệnh nhân kia chẳng lẽ không này sinh cảm giác khó chịu về sinh lý?

Nhưng giờ cô lại thấy, nếu có một ngày cô bị ốm, cô mong có thể gặp được một bác sĩ như anh.

Nhẫn nại, có trách nhiệm.

Dù là những yêu cầu hoặc nghi vấn rất nhỏ của bệnh nhân, anh đều có thể nghiêm túc đối đãi.

Trong lúc suy nghĩ, tâm tư của cô đã xoay chuyển ngàn lần.

Ôn Cảnh Nhiên nhận ra ánh mắt của cô nên quay sang nhìn cô, trầm tư vài giây rồi gọi: “Bác sĩ Ứng.”

Ứng Như Ứng giật mình, nhìn anh vẻ nghi hoặc.

Kiểm tra phòng xong, Ôn Cảnh Nhiên đang định rời đi.

Anh quay lại, đối mặt với Như Ước, khi tất cả đều đông tai nghe ngóng, anh thông thả nói: “Anh bây giờ, là ở thời kỳ nằm viện quan sát phải không?”

Bạn đang đọc truyện *Anh Đứng Ở Nơi Sâu Thẳm Của Thời Gian* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27

Ngụy Hòa buổi sáng thực hiện một ca mổ kéo dài gần ba tiếng, bệnh tình khá phức tạp, trong lúc mổ thậm chí còn xuất hiện hiện tượng rung tâm thất. Bác sĩ gây mê khó khăn lắm mới cấp cứu lại, mổ xong ca này, các bác sĩ y tá đều mệt đến mức kiệt quệ.

Dù là thế, anh ta xuống ca mổ rồi vẫn còn tỉnh lực ngăn Ôn Cảnh Nhiên đang chuẩn bị đến khu phòng bệnh nội trú, hỏi anh: “Buổi sáng anh và bác sĩ Ứng chơi trò đoán chữ gì thế?”

“Đoán chữ?” Ôn Cảnh Nhiên liếc nhìn anh ta: “Tôi nói còn chưa rõ hay sao?”

Rõ cái đấy!

Ngụy Hòa ôm dạ dày trống rỗng, ngay cả giọng nói cũng nhỏ hơn bình thường vài phần: “Không phải... không phải anh và bác sĩ Ứng là sư huynh muội hay sao, lẽ nào bên trong còn có quan hệ gì không cho ai biết?”

Ôn Cảnh Nhiên không gấp đến khu nội trú nữa, anh đứng dựa tường, tay chống vào tay vịn bằng sắt dùng cho bệnh nhân vịn, lặng lẽ nhìn anh ta.

Ánh mắt đó thâm trầm lạnh lẽo, giống như hành lang bệnh viện hun hút lạnh lẽo vào nửa đêm.

Bất thần, khiến người ta không nhận được mà sờn tóc gáy.

Rồi lập tức, Ngụy Hòa nghe anh chậm rãi hỏi một câu: “Sao anh quan tâm cô ấy thế nhỉ?”

Rõ ràng giọng Ôn Cảnh Nhiên rất ôn hòa, nhưng câu nói chậm rãi thoát ra từ kẽ răng đó khiến Ngụy Hòa ngay cả dũng khí đối mặt với anh cũng không có.

Anh ta liếm đôi môi khô nứt, cười vẻ ngượng ngập: “Thế hả? Tôi cảm thấy tôi đối với ai cũng quan tâm cả mà, đây là ‘dòng máu mới’, sau này còn phải làm việc chung nhiều năm, phải tìm hiểu nhiều chứ.”

“Chẳng có gì để tìm hiểu.” Ôn Cảnh Nhiên gợn tay, nhẹ nhàng giữ vai của Ngụy Hòa, giúp anh ta chỉnh lại cổ áo blouse: “Kỹ thuật chuyên ngành của cô ấy rất giỏi, cũng chịu thương chịu khó, về phối hợp ca mổ dù là ai cũng rất ấn ý. Tuy bây giờ bắt đầu lại ở đây, nhưng không tới vài năm, tôi đảm bảo...”

Giọng anh hạ thấp, hơi khàn khàn: “Cô ấy sẽ là bác sĩ gây mê rất xuất sắc.”

Nói dứt, Ôn Cảnh Nhiên buông vai anh ta ra, khề khàng giúp anh ta chỉnh lại phẳng phiu vết nhăn do anh tạo ra khi giữ vai lúc nãy.

Sau đó, môi nhẹ nhàng cong lên, trong mắt cũng thoáng nụ cười, lại bỏ sung một câu bằng tư thế ung dung thong thả: “Còn về đời sống riêng tư thì không liên quan đến công việc, không cần phải nói nữa.”

Con người Ngụy Hòa, chỗ nào cũng tốt.

Tính cách thân thiện, cũng rất hay giúp đỡ người khác, phẩm chất y đức không chê được, chỉ mỗi một điều khiến người ta không thích đó là tâm tư anh ta có phần “bất chính”, khá nhiều chuyện.

Là một người đàn ông, đặc điểm này của anh ta thực sự không thể coi là ưu điểm.

Ngụy Hòa bị mấy câu nói của Ôn Cảnh Nhiên làm cho nghẹn lời, á khẩu.

Điều anh ta muốn tìm hiểu không phải là kỹ thuật chuyên ngành của Ứng Như Ước có giỏi không, cô có chịu thương chịu khó không, độ phối hợp khi phẫu thuật có phải là với ai cũng ấn ý hay không, rồi bao giờ có thể trở thành bác sĩ gây mê xuất sắc.

Anh ta ngày ngày hỏi thăm chuyện đó thì còn làm bác sĩ ngoại khoa làm gì? Đến phòng nhân sự lãnh lương còn hơn, bảo đảm năm nào cũng có thể ôm giải thưởng nhân viên xuất sắc về nhà.

Điều khiến Ngụy Hòa thắc mắc là, ông thần Ôn Cảnh Nhiên này, kiểu bác sĩ toàn tâm toàn ý muốn dâng hiến cả đời cho y học, trong bệnh viện này không thể tìm ra người thứ hai.

Năm đó cô con gái bảo bối của phó viện trưởng theo đuổi anh đến mức cả bệnh viện ai ai cũng biết, mà anh thì không hề có động tĩnh gì.

Lúc đó anh ta cũng hay đi thăm dò tin tức, bác sĩ Ôn khi ấy nhiều nhất cũng chỉ là không thèm đếm xia... Đâu giống bây giờ, ánh mắt ấy cứ như muốn trói anh ta lên giường, đâm cho vài mũi kim vậy.

Còn cả giọng điệu đó...

Cái gì mà “tôi đảm bảo cô ấy sẽ là bác sĩ gây mê rất xuất sắc”, rồi còn “về đời sống riêng tư không liên quan tới công việc thì không cần nói làm gì”, chỉ thiếu gắn tấm bảng “người chỉ định phát ngôn của bác sĩ Ứng” nữa thôi.

Anh ta cúp đuôi về khoa thay đồ, buồn bực đến nhà ăn bệnh viện để ăn trưa.

Mấy hôm sau, Ứng Như Ước vẫn mỗi ngày đi lại các phòng bệnh, thăm hỏi tình hình hậu phẫu của các bệnh nhân vừa mổ hôm trước.

Ôn Cảnh Nhiên mấy hôm nay khá bận, mỗi ngày đều bị xếp lịch phẫu thuật dày đặc. Như Ước đi thăm hỏi hết xong không cần theo ca mổ, tần suất gặp anh trong phòng phẫu thuật giảm hẳn, chỉ thi thoảng mới gặp anh ở khu nội trú khoa ngoại.

Dù lúc nào thì cũng là bận rộn hời hả.

Ứng Như Ước lần đầu trực ban được xếp vào thứ hai, cũng là tuần thứ hai sau khi cô tới bệnh viện.

Tối hôm trước đi Hoa biết cô sắp thức đêm trực ban nên rất thương xót, nấu một nồi canh sâm để cô bồi bổ sức khỏe trước. Canh sâm đó có bỏ hay không thì Như Ước không biết, chỉ biết canh sâm hiệu quả còn hơn cafe, cô uống xong một bát, tối đó máu sôi sùng sục, tinh thần tỉnh táo đến mức nửa đêm mới thoáng thấy buồn ngủ.

Năm giờ rưỡi chiều, Như Ước đứng giờ đến thay ca.

Trực ban đối với mỗi y tá bác sĩ mà nói, đều là một sự tồn tại khiến người ta thấy kinh hồn khiếp vía.

Thẩm Linh Chi và Ứng Như Ước cùng trực ban, sau khi thay ca thì lên kút bày một quả táo cầu bình an ở trong phòng thay đồ.

Bác sĩ gây mê thực tập là Tiểu Khâu cũng trực ban đêm đó thấy thế thì cười hi hi phổ cập: “Tối nay bác sĩ Hứa cũng trực ban...” Mới nói xong, cô nàng liền bí ẩn hạ thấp giọng, thì thầm vào tai Như Ước: “Mỗi lần hai vợ chồng họ cùng trực ban là điện thoại ở quầy hộ lý cứ reo cả đêm không ngớt, gà bay chó chạy đủ kiểu tình huống.”

Nói xong, dường như cảm thấy những lời này không thích hợp cho lắm nên dè dặt nhìn Như Ước một cái rồi bỏ sung: “Bọn mình chỉ là nói chơi vậy thôi.”

Ứng Như Ước hiểu ra, ngoắc ngoắc ngón tay với Tiểu Khâu: “Bình thường, trước đây lúc mình là thực tập sinh ở bệnh viện đại học A, mỗi lần mình và bác sĩ Thâm khoa Ngoại Thần kinh cùng trực ban là bác sĩ gây mê khoa bọn mình cũng phải đặt một quả táo trong phòng thay đồ.”

Thâm Linh Chi đứng lúc nghe thấy câu đó, vừa đội nón ngay ngắn vừa tò mò hỏi: “Bác sĩ Thâm khoa Ngoại Thần kinh? Bệnh viện chúng ta có bác sĩ Ngoại Thần Kinh mới tới từ lúc nào vậy?”

Sau khi trao đổi bí mật nho nhỏ, bỗng dưng có được cảm giác tin nhiệm.

Cô bé kia tâm tư đơn giản, có thiện cảm với Như Ước nên xem cô là phe mình, trả lời thay: “Chị Linh Chi, Như Ước nói là bác sĩ đó lúc cô ấy còn làm thực tập sinh ở bệnh viện đại học A, không phải người của bệnh viện chúng ta.”

Tiểu Khâu quay lại chấp tay vái quả táo, rồi lẩm bẩm mấy tiếng “phù hộ” gì đó, cảm thấy yên tâm hơn mới khoác tay Thâm Linh Chi và Ứng Như Ước cùng ra ngoài.

Việc đầu tiên cần làm sau khi thay ca chính là đến phòng phẫu thuật, làm những việc kết thúc cho phẫu thuật mạn tính ban ngày.

Nhắc đến phẫu thuật mạn tính, khoa Xương và khoa ngoại Não xưa nay đều nằm hàng đầu trong danh sách đen của khoa gây mê hồi sức.

Phẫu thuật của khoa Xương thông thường chưa đến bảy, tám giờ thì chưa kết thúc được, khoa Não càng kinh dị hơn, thời gian mổ rất lâu, một khi mổ là có thể mất cả buổi tối.

Hôm nay cũng trùng hợp, hai khoa trong danh sách đen đều có lịch mổ.

Như Ước theo ca mổ bên khoa Não xong thì đã là mười giờ tối.

Tiểu Khâu nhận được điện thoại trực ban nên chạy đi nối ống thở cho bệnh nhân cấp cứu, Như Ước liền thay cô bé đưa bệnh nhân bên phòng hồi sức về phòng bệnh.

Bàn giao xong định quay về thì điện thoại trong túi reo vang.

Là điện thoại của Hường Hân.

Như Ước đứng lúc đứng ở lối đi thoát hiểm ở giữa cầu thang, không nghĩ ngợi gì, vừa nghe điện thoại vừa đẩy cửa vào trong nghe điện thoại.

Hường Hân vừa tan sở về nhà, thành phố L đã mưa cả ngày, ẩm ướt vô cùng, khiến tâm trạng bà cũng dịu lại.

Về phòng chuẩn bị nghỉ ngơi, lúc đi ngang phòng Như Ước, thấy cửa đang hé mở.

Có lẽ là bà cụ nhớ cháu gái nên ban ngày đã ngồi trong phòng Như Ước một lúc, cửa sổ cũng quên không đóng. Bây giờ cả khung cửa sổ bằng gỗ và bàn sách đều bị tạt ướt hết.

Cũng may mỗi lần Như Ước tới cũng không ở lại lâu, trên bàn không có vật gì quý giá.

Chi tiết mấy tấm hình lúc nhỏ của Như Ước bị thấm nước, lần này ướt tới độ gần như nhả nhúm cả, cũng không biết khi có nắng, phơi khô còn xem được nữa hay không.

“Trong nhà vẫn còn phim cũ.” Như Ước dịu giọng an ủi: “Ngày mai con nghỉ, để đi rửa vài tấm hình rồi gửi cho mẹ.”

Hường Hân đồng ý ngay, trầm tư một lúc rồi hỏi: “Công việc có thích ứng chưa?”

“Chẳng có gì mà không thích ứng cả.” Ứng Như Ước mặt quay vào tường, mũi chân chạm vào tường, ngón tay vô thức vẽ vẽ trên tường: “Bà ngoại ngủ chưa?”

Hường Hân “ừ” một tiếng: “Hôm nay bà vào phòng con ngồi một lúc.”

Một câu nói, bỗng gọi lên nỗi thương cảm trong Như Ước.

Cô nhớ lại mấy hôm ở L, mỗi lần cô ra ngoài, dù là về rất nhanh nhưng bà ngoại đều ngồi ngoài vườn, nhìn chăm chăm ra cửa đợi cô về.

Tóc bạc phơ phơ, nhưng lại như một đứa bé vậy.

“Bên L... mưa ạ?” Như Ước nghe tiếng mưa rơi trên mái nhà, trong đêm tĩnh lặng, mọi âm thanh đều phóng lớn bên tai.

Từng tiếng từng tiếng, như mang cả cơn sóng lẫn tăn.

“Mưa cả ngày rồi.” Hương Hân cười, đóng cửa xong rồi ra ngoài, “Cứ thế đi đã, không làm phiền con làm việc nữa.”

Cúp máy xong, Như Ước nhìn màn hình điện thoại từ từ tối xuống, không nén được tiếng thở dài.

Tiếng thở dài còn chưa hoàn toàn tan biến trong không khí, Như Ước bỗng chốc toàn thân căng cứng.

Giữa cầu thang, trừ cô ra, cô còn nghe thấy tiếng thở của một người khác.

Lúc Ứng Như Ước vào đây không hề để ý xem có ai không, trong lối cầu thang không được sáng chỉ có bảng chỉ dẫn lối thoát hiểm đang phát ra ánh sáng xanh mờ mờ.

Mà lúc này, ngay cả tiếng thở của người khác cũng không có, hai chân cô cứng đờ đứng tại chỗ.

Lần đầu cảm thấy tim lạnh ngắt, cảm giác sợ hãi khóa chặt trái tim như đôi bàn tay vô hình đang lạnh lùng đè bẹp lồng ngực cô.

Như Ước nín thở, trong lúc đầu óc trống rỗng chỉ có mỗi một suy nghĩ – đếm đến ba sẽ không quay đầu mà mở cửa, chạy thẳng ra ngoài.

Suy nghĩ đó vừa thành hình, còn chưa đợi tứ chi đã tê cứng của cô nhận được chỉ thị của đại não, người đứng trên mấy bậc thang kia đã lên tiếng: “Là anh đây.”

Mới hút xong thuốc nên giọng của Ôn Cảnh Nhiên hơi khàn, ánh mắt anh nhìn vào tấm lưng dần dần thả lỏng của cô, sải bước đi xuống cầu thang, đứng sau lưng cô.

Như Ước cũng quay lại, gương mặt trắng bệch vì sợ đã lộ vẻ nhẹ nhõm.

Cô khẽ thở ra một hơi, gạt nhẹ đầu.

Lúc anh lại gần, mùi thuốc lá thơm xộc tới.

Như Ước ngẩng lên nhìn anh: “Anh hút thuốc hả?”

“Ừ.” Anh cúi xuống, giữ lấy cằm cô, quan sát đôi mắt cô: “Ban nãy lúc nghe em nói chuyện điện thoại giọng cũng thay đổi, nên không dám lên tiếng.”

Ngừng lại, anh buông tay, hạ giọng hỏi: “Khóc sao?”

“Không có.” Như Ước chợt cảm thấy hơi ngượng, muốn lùi lại nhưng chân vừa lùi đã chạm vào tường.

Cô bắt lực, đưa mắt ra hiệu anh lui lại vài bước.

Ôn Cảnh Nhiên giống như không hiểu ánh mắt đó, ngược lại còn tiến lên một bước, đầu ngón chân chạm vào cô. Anh cúi đầu, ánh mắt khóa chặt lấy cô: “Tối nay anh cũng trực đêm, nếu nhớ bà ngoại thì mai anh đưa em về.”

Ứng Như Ước lắc đầu.

Lúc này cô đã không còn cảm thấy thương cả khi nhớ tới bà ngoại như lúc nãy nữa, trong đầu cô như nổ tung, chỉ mong bây giờ anh có thể đứng cách xa cô một chút.

Khoảng cách gần thế này, mùi thuốc lá thơm chưa bay hết trên người anh xộc thẳng vào mũi cô, khiến cô thấy thở cũng khó khăn.

Như Ước định dịch sang bên cạnh.

Ngón chân vừa động đây, anh đã giơ tay ra, nhẹ nhàng ngăn chặn đường đi của cô: “Đưa bệnh nhân về phòng à?”

“Vâng.” Như Ước ngược lên nhìn anh: “Em phải quay về rồi.”

Ôn Cảnh Nhiên không nhúc nhích.

Tay áo trắng của anh kề sát tai cô, chất liệu vải thô khiến cô gần như không thể phớt lờ sự tồn tại của anh được.

Đờ ra khoảng mấy giây sau...

Ứng Như Ước đầu hàng, cô dựa vào tường, bắt lực hỏi: “Anh muốn làm gì?”

Chỉ là một câu hỏi rất bình thường nhưng Ôn Cảnh Nhiên lại cười, khóe môi anh hơi hé mở, nụ cười đó không xấu xa như bình thường, cũng không phải kiểu ngoài cười trong không cười như khi cười lạnh.

Trong mắt anh cũng thoáng nụ cười, giọng lười nhác: “Muốn ngắm em lâu hơn.”

.....

Không ngờ là câu trả lời thẳng thừng đến thế.

Như Ước trừng mắt, bản thân cũng không chịu nổi ánh mắt anh, liền mím môi nhìn sang nơi khác, lặng lẽ phồng má lên.

Không biết là cảm thấy tức anh trêu chọc cô nhiều hơn, hay là xấu hổ vì bị trêu chọc nhiều hơn.

Dù sao... dù sao cũng không muốn nhìn thấy anh!

“Một năm trước, anh tiếp nhận một bệnh nhân, 60 tuổi rồi, ung thư dạ dày.” Giọng anh vẫn rất khẽ, nhưng hình như nặng nề hơn lúc này nhiều.

Anh cúi đầu, cảm ơn lên đỉnh đầu cô, nhắm mắt lại: “Hôm nay qua đời rồi.”

Giọng anh rất mất mát, như thở dài nhưng cũng giống như bị thương, trong câu nói lộ ra vẻ bất lực, ngay cả người ngoài cuộc như Ứng Như Ước cũng thấy thất lòng.

Trên vai anh gánh vác từng sinh mệnh, cũng từng ra sức cứu được rất nhiều sinh mệnh, nhưng cuối cùng con người vẫn phải trở về với cát bụi.

Ứng Như Ước do dự, muốn an ủi anh.

Chỉ là đứng ở góc độ của cô, thực sự không nói ra được những lời an ủi có tác dụng.

Tay cô để xuôi bên người định giờ lên thì Ôn Cảnh Nhiên đã nắm lấy cổ tay cô, đưa hai tay cô vòng ôm eo anh.

Anh cúi đầu, ôm cô vào lòng, gò má nhẹ nhàng cọ vào tai cô: “Ồ với anh một lúc, anh sẽ thả em đi.”

Lời tác giả: Chấn Chân Chân đang quan sát bên ngoài: Phạm quy rồi... bác sĩ Ôn được nước lán tới quá nhiều!!!

Bạn đang đọc truyện *Anh Đứng Ở Nơi Sâu Thẳm Của Thời Gian* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28

Thành phố S đã vào đông.

Cuối cầu thang chắc là có một cánh cửa sổ chưa đóng kỹ, gió đêm ngang nhiên từ bên ngoài ào vào, cuốn theo cánh cửa, trong lúc đóng mở phát ra tiếng “rầm rầm”.

Xa vời như âm thanh trong ký ức.

Như Ước ngửi thấy mùi thuốc lá thơm trên người anh dường như bị cơn gió thoảng từ cuối cầu thang đến xóa nhòa từng chút một.

Bên tai cô vang vọng tiếng nói.

Là âm thanh nhẹ nhàng trầm ấm của anh.

Đây thực ra không phải là cái ôm đầu tiên của Ứng Như Ước và Ôn Cảnh Nhiên, nhưng lại mới mẻ đến mức khiến toàn thân cô run rẩy.

Cảm giác đột ngột này khiến cô thấy trời tay không kịp, ngoài ra còn thấy sợ hãi vô cùng.

Tuy chính cô cũng là một bác sĩ, nhưng trong việc lựa chọn tình cảm, Như Ước cũng phần nào có thành kiến chủ quan về nghề này.

Sự thất bại trong hôn nhân của bố mẹ, nỗi bất hạnh và cô độc thời thơ ấu của bản thân, khiến cô luôn giữ một khoảng cách an toàn thích hợp với các bác sĩ nam.

Cô không muốn đi vào vết xe đổ của Hướng Hân, cũng không muốn mang đến sự tổn thương và bóng đen tâm lý cho bất cứ ai.

Thực ra cô không hề kiên cường, yếu đuối nhạy cảm tới mức một cơn gió cũng có thể dễ dàng làm cô sụp đổ.

Bao năm nay, chẳng phải cô chưa từng gặp được ai ưu tú.

Chỉ là Ứng Như Ước hiểu rõ bản thân.

Lúc cô thích một người sẽ rất toàn tâm toàn ý, cô tham lam muốn chiếm đoạt mọi thời gian của người ấy, cô có thể không suy tính hậu quả mà hy sinh cho mối tình đó. Nhưng một khi không nhận được sự đáp trả bình đẳng, dây thần kinh mỏng manh nhạy cảm của cô sẽ không kiểm soát được mà vẽ ra một cái lồng, giam chặt cô đến chết trong đó.

Với những điều kiện đó, Ôn Cảnh Nhiên là lựa chọn đầu tiên cô gạt ra ngoài.

Anh bao giờ cũng bận rộn, thời gian có thể dành cho cô căn bản không đủ để chống đỡ một mối tình.

Khi Như Ước cần anh, có lẽ anh sẽ mãi mãi là người bất lực nhất.

Hậu quả đó, đi đến cùng chắc chắn sẽ là đường ai nấy đi.

Cô không hề muốn ném thử chút nào.

Thế nên khi điện thoại trong tay cô đổ chuông, Ứng Như Ước gần như thở phào nhẹ nhõm.

Cô rút tay lại, dè dặt kìm nén cảm xúc, ngược lên nhìn anh: “Điện thoại trong khoa.”

Nói xong, cô gần như tránh né đôi mắt với anh, hơi cúi nhìn về phía đầu cầu thang hơi ư tối. Bảng chỉ dẫn “lối thoát hiểm” kia đang lập lòe ánh sáng xanh.

Đôi mắt Ôn Cảnh Nhiên chăm chú nhìn cô dần dần tối xuống.

Ở bên nhau bao năm, tuy Ôn Cảnh Nhiên không dám nói anh hiểu cô nhất, nhưng những vẻ mặt và cảm xúc thường thấy của cô thì anh vẫn nắm rõ trong lòng bàn tay.

Lúc này, cô đang cúi đầu, rõ ràng tránh né ánh mắt anh. Hàng mi dày hơi cụp xuống lặng lẽ che khuất đôi mắt cô, như một cánh cửa đóng kín.

Dưới sống mũi thẳng, khóe môi cô mím lại hơi cong lên, để lộ một đường cong nhàn nhạt và cứng nhắc.

Mỗi chi tiết đều khiến anh thấy vô cùng quen thuộc.

Rõ ràng, vào lúc này, anh không tiện lần tới nữa.

Thế là Ôn Cảnh Nhiên lùi ra sau một bước, cho cô một khoảng cách đủ để cô thấy an toàn.

Sự nhường nhịn đó khiến Ứng Như Ước không kìm được ngược lên, khi nhìn vào đôi mắt sâu thẳm của anh như thể nhìn thấu cô, cũng không chọn tránh né nữa.

Cô liếm môi, ngón tay chỉ về phía cửa lối thoát hiểm: “VẬY em về trước nhé.”

Nói xong, bỗng có cảm giác như mình là kẻ phụ bạc, lợi dụng người ta xong thỏa mãn phất tay áo bỏ đi, vừa bước đi lại dè dặt quay lại.

“Sinh mệnh vô thường, dù là anh thì cũng rất nhiều lúc sẽ thấy bất lực thôi.” Ứng Như Ước cắn môi, tai nóng lên, cô đưa tay sờ một cái rồi khẽ bổ sung một câu: “Đừng nghĩ nhiều quá.”

Ý thức rằng cô đang an ủi mình, Ôn Cảnh Nhiên ngược lên, nụ cười bên khóe môi rất gọi cảm.

Anh gạt đầu, trả lời rất nghiêm túc: “Nghe lời em.”

Ba chữ đơn giản nhưng anh nói ra với giọng điệu lười nhác bình thản, bỗng có phần như khiêu khích.

Ứng Như Ước cắn môi, gạt đầu bừa mấy cái, không dám quay đầu mà bỏ đi thẳng.

Cánh cửa lối thoát hiểm dày nặng, chắc chắn, lúc đóng lại dường như cả cầu thang đều phát ra âm thanh nặng nề.

Ôn Cảnh Nhiên đứng tại chỗ, nhớ lại ban nãy nương theo ánh sáng nhìn thấy tai cô đỏ hồng, không nhìn được khẽ cười thành tiếng.

Vô thức, ngón tay lại lần tìm hộp thuốc trong túi áo, khi ngậm đầu thuốc vào miệng, anh hơi quay nghiêng đầu để bật lửa, trong làn khói trắng nhẹ nhàng bay lên, anh nheo mắt, dựa người vào tường, lẩm bầm nói: “Nên cai thuốc rồi.”

Điện thoại do Tiểu Khâu gọi.

Cô nàng về khoa không nhìn thấy Như Ước, tính toán thời gian thì còn tưởng cô gặp rắc rối gì, nên gọi điện quan tâm một chút.

Biết không có chuyện gì rồi, trên đường về, Như Ước rẽ vào nhà vệ sinh rửa mặt, đợi cảm xúc rồi bình ổn lại mới quay về khoa.

Tiểu Khâu đang tường thuật lại với Thẩm Linh Chi về anh chàng cô nhìn thấy trong khoa cấp cứu đẹp trai thế nào, mới nói nửa chừng thì thấy Như Ước

về rồi lại chuyển mục tiêu, bla bla kể lại một hồi.

Kể xong, thấy hai người không tỏ ra kích động gì thì Tiểu Khâu có phần ừ ừ: “Anh chàng kia thực sự rất đẹp trai, không tin hai chị quay lại hỏi bác sĩ cấp cứu đi...” Ngừng lại, Tiểu Khâu quay sang nhìn Ứng Như Ước đang lơ đãng: “Chị Linh Chi có bạn trai là bác sĩ Hứa nên không hứng thú thì em có thể hiểu, nhưng Như Ước đang ở tuổi hoa mộng sao cũng không hoài xuân chút nào nhỉ?”

Như Ước chưa trả lời thì nghe Thẩm Linh Chi cười bảo: “Tiểu Khâu, bác sĩ Ôn là nam thần của em hả?”

Tiểu Khâu lập tức gạt đầu lia lịa như gà mổ thóc.

Bác sĩ Ôn là người đẹp trai nhất mà cô từng thấy ở tất cả các bệnh viện và cả cái bệnh viện này, địa vị nam thần chưa từng lung lay!

Thẩm Linh Chi liếc nhìn Ứng Như Ước, nói tiếp: “Em còn hỏi Như Ước sao không hoài xuân nữa chứ, cô ấy và nam thần của em là sư huynh muội. Anh ấy nhà chị và bác sĩ Ôn vào bệnh viện cùng đợt, mười năm rồi, mười năm ngày ngày nhìn cực phẩm như bác sĩ Ôn, thì còn có người đàn ông nào khiến em hoài xuân được nữa?”

Tiểu Khâu “wow” một tiếng, hâm mộ tới mức mắt lóe ánh sao: “Hôm nay cùng trực đêm với bác sĩ Ôn là em đã hạnh phúc muốn bay lên rồi, Như Ước còn quen biết nam thần của em mười năm nữa chứ...”

Lúc này, Ứng Như Ước cảm thấy mình cần phải nói rõ hơn: “Mình và nam thần của cậu tuy quen nhau mười năm, nhưng mình thề vẫn chưa nhiều bằng thời gian cậu ở cạnh anh ấy trong bệnh viện đâu.”

Tiểu Khâu “xì” một tiếng, rồi hú lên như sói và quăn lấy Như Ước mà hỏi: “Cậu quen bác sĩ Ôn lâu như thế, có thể tiết lộ sở thích của nam thần không? Chẳng hạn anh ấy thích con gái kiểu nào, thích bữa tối khẩu vị ra sao, thích dạng phim gì, thích đi du lịch nơi nào v.v...?”

Ứng Như Ước bị hỏi tới á khẩu.

Cô lặng lẽ nhìn Thẩm Linh Chi đang cười gian, lại lặng thầm đưa mắt sang nhìn Tiểu Khâu đang mong chờ cô trả lời, bất lực đỡ trán: “Mình không biết mà...”

Cô chưa từng thấy Ôn Cảnh Nhiên yêu ai, cũng chưa từng xem phim với anh, càng không cùng đi du lịch, làm sao cô biết được?

Không biết có phải do đêm khuya thanh vắng hay không mà tối nay Thẩm Linh Chi cũng vô cùng nhiều chuyện, cô chớp mắt, hạ giọng, hỏi Như Ước với vẻ bí ẩn: “Chị nghe nói ngày đầu tiên em đi thăm bệnh sau mổ đã gặp bác sĩ Ôn đang kiểm tra phòng, sau đó bác sĩ Ôn còn nói với em là nằm viện theo dõi gì đó phải không?”

Ứng Như Ước ngớ người rồi vô thức chối: “Cái gì mà nằm viện theo dõi ạ?”

“Ừa?” Thẩm Linh Chi nhú mày, nhìn cô vẻ nghi hoặc: “Phòng phẫu thuật và bên khoa Ngoại đều đồn mà, nói bác sĩ Ôn đang theo đuổi em. Chỉ có điều mấy hôm sau thấy cả hai bận rộn không qua lại gì nên dần dần cũng thôi đồn đại, sao em là người trong cuộc mà hoàn toàn không biết gì nhỉ?”

Như Ước kinh ngạc suýt bẻ gãy ly trà trong tay, trầm tư một lúc mới nói: “Em và bác sĩ Ôn là quan hệ sư huynh muội, trong sáng tới mức không thể trong sáng hơn.”

Giọng điệu nghiêm túc thiếu điều chỉ tay lên trời thề thốt.

Thẩm Linh Chi không tiện lấy kiểu tin đồn vô duyên này ra để chọc cười cô nên mắt hần hăm muốn nói chuyện phiếm. Tiểu Khâu ngồi cạnh quan sát một lúc, rõ ràng cũng thấy nếu còn nhắc bác sĩ Ôn nữa sẽ bị ăn mắng, nên ngoan ngoãn im miệng.

Chỉ còn lại Ứng Như Ước, trong lòng như có một con mèo nghịch phá đang thò móng vuốt sắc nhọn ra cào vào tim cô, lúc nhẹ lúc nặng, khiến cô đứng ngồi không yên.

Cả buổi tối sóng yên gió lặng, đến tám giờ sáng giao ca.

Như Ước không thấy thèm ăn, tan ca xong về thẳng nhà, ngủ li bì một giấc tới buổi chiều.

Lúc đi Hoa gọi dậy, cô còn có phần chưa tỉnh táo, ôm chần ngồi trên giường một lúc rồi mới chậm chạp bò dậy, rửa ráy xong xuống lầu ăn cơm.

Đến khi ăn xong, Như Ước lấy phim của mấy tấm hình cũ ra, đến tiệm chụp hình gần đó để rửa.

Từ khi hình ảnh cho giấy tờ đều tự mình chụp được, Như Ước đã lâu rồi không đến tiệm chụp hình. Ký ức về nó cũng chỉ dừng lại ở lúc nhỏ, vào mỗi năm mừng sinh nhật cô, cả nhà đều chụp một tấm hình gia đình.

Chỉ có điều, chưa bao giờ đông đủ.

Về sau bố Ứng qua đời, Như Ước cũng không mừng sinh nhật nữa. Còn về chụp hình... Ứng gia chỉ còn lại cô và ông nội, thực sự cũng không cần chụp hình gia đình làm gì.

Rửa hình phải đợi tới tối mới lấy được, còn sớm nên Như Ước đến tiệm trái cây gần đó mua một ít, mang về nhà.

Còn chưa kịp vào trong sân vườn đã nhìn thấy ở cổng đậu một chiếc Land Rover màu trắng cực kỳ quen thuộc.

Phía sau xe mở rộng, đèn vẫn còn sáng, ánh sáng trắng yếu ớt dưới ánh trăng sáng vàng vạc không hề chói mắt, trông có vẻ như Ôn Cảnh Nhiên vừa tới nơi thì cô cũng về đến.

Ừng Như Ước vòng ra sau xe, nhìn vào bên trong.

Trong xe phủ một lớp đệm cỏ mỏng, bày một cái thùng màu trắng xách tay, nắp thùng chưa đóng hẳn, bên trên nắp có hai cần câu cá đã được dọn dẹp sạch sẽ.

Loáng thoáng có thể nghe thấy tiếng cá quẫy đạp trong nước, tiếng nước bắn lên trong veo.

Ông nội ngoài thưởng hoa, thả chim, chơi cờ ra, thì hoạt động ngoài trời yêu thích nhất chính là câu cá.

Rõ ràng đã lớn tuổi rồi mà vẫn có thể kiên nhẫn, một cần câu cắm bên hồ, thế là ngồi cả buổi chiều.

Chỉ là thành phố S có quá ít những sông hồ có thể câu cá tự do, còn những nơi câu cá thường phải lái xe nửa tiếng đồng hồ hoặc một tiếng, ông nội lại không biết lái xe nên không thường xuyên đi.

Trước mắt, theo tình hình hiện nay thì chắc là ông nội quá rảnh rồi, không chịu nổi nên cùng Ôn Cảnh Nhiên đi câu cá mới về.

Cô tò mò mở một góc nắp thùng lên, nhìn vào bên trong.

Còn chưa kịp đợi cô nhìn xem có bao nhiêu con cá thì bên cạnh xe đã xuất hiện một người, một tay chống vào thành xe, tay kia cầm lấy túi trái cây nặng trĩu từ tay cô.

Bàn tay trống rỗng, Ừng Như Ước vô thức quay lại nhìn.

Khóe môi Ôn Cảnh Nhiên đang ngậm một miếng thuốc chưa kịp châm lửa, đôi mắt lấp lánh nụ cười, đang ung dung nhìn cô.

Vóc dáng anh cao lớn, chỉ mỗi đứng đó thôi đã giành lấy gần hết sự chú ý của cô.

Thế mà anh lại còn chưa thấy thỏa mãn, ngậm miếng thuốc lá, ậm ừ thốt ra một câu: “Trùng hợp quá, anh vừa đang nhớ em thì em xuất hiện.”

Bạn đang đọc truyện *Anh Đứng Ở Nơi Sâu Thẳm Của Thời Gian* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29

Câu “trùng hợp quá” của Ôn Cảnh Nhiên làm Ừng Như Ước nhất thời không tìm ra lời nào để nói tiếp.

Cô cứng đờ như gỗ đứng tại chỗ, nhìn anh nghiêng người qua cô, xách lấy hai cần câu trên nắp thùng, quay lưng đi vào sân mấy bước.

Chắc do không nghe thấy tiếng bước chân theo sau của cô, anh lại quay người nhìn cô một cái, hơi nheo mắt rồi hỏi: “Không muốn nhìn thấy anh?”

Phải phải phải!

Tiếng gào thét trong lòng Như Ước gần như sắp xé toang cổ họng cô.

Nhưng bề ngoài, cô vẫn giữ vẻ mặt không mấy cảm xúc, lắc đầu: “Đâu dám!”

Hai chữ, nhưng oán khí xung thiên.

Từ buổi tối Ôn Cảnh Nhiên tỏ tình với cô, muốn chiếm chỗ trong tim cô, Như Ước luôn chưa thể tìm một nơi thích hợp cho Ôn Cảnh Nhiên.

Cô không thể lừa dối bản thân rằng Ôn Cảnh Nhiên chỉ là bạn bè bình thường của cô.

Cô từng rung động với anh, cũng từng làm chuyện xấu, còn suýt cưỡng hiếp anh cũng là sự thật...

Thế nên cô vừa quay về S đã luôn trốn tránh anh như chuột nhìn thấy mèo, chính là sợ một ngày nào đó anh sẽ tính sổ chuyện cũ, cô sẽ xấu hổ tới mức không biết trốn vào đâu.

Nhưng cũng không thể làm trái lý trí mà đón nhận anh.

Chường ngại trong tim cô như núi cao nước sâu, muốn vượt núi thì khó càng thêm khó, muốn bơi qua nước sâu mà khó khăn trùng trùng.

Vốn đang ung dung tự tại, hà tất phải kéo thêm một người vô tội xuống nước.

Bây giờ xem như cô đã hiểu, tại sao có công ty nghiêm cấm tình yêu văn phòng.

Về công mà nói, Ôn Cảnh Nhiên là bác sĩ Ngoại khoa hàng đầu của bệnh viện đại học S, mỗi năm người đến nhờ anh khám bệnh không thể đếm xuể.

Cô không chỉ là đồng nghiệp của anh, mà còn phải hợp tác cùng anh trong phòng phẫu thuật để thực hiện ca mổ.

Ứng Như Ước dường như không dám nghĩ rằng, từ chối anh rồi thì phải làm thế nào để bình tĩnh đối diện với anh trong phòng phẫu thuật.

Về tư thì Ôn Cảnh Nhiên là học trò cưng của ông nội Ứng, anh là người trọng tình cảm, sự kính hiếu với ông nội cũng sắp bằng cô rồi...

Ứng Như Ước làm sao dám từ chối không cho anh tới nhà?

Những chường ngại cô bày ra đối với Ôn Cảnh Nhiên mà nói chỉ giống như thứ trò chơi giải ngửa, không hề có chút khó khăn nào.

Thế nên ngoài việc gắng sức tránh né anh ra, cô còn có thể làm được gì?

Ứng Như Ước phồng má, đi theo sau anh, từng bước từng bước lê vào nhà.

Ông nội đang lấy một con cá ra từ thùng sắt màu bạc, thân cá trơn nhẵn, túm mấy lần đều bị con cá đen đó quấy đạp thoát ra.

Thế mà ông nội cũng cố bắt nó cho bằng được, đuổi theo nó già nửa phòng khách mới xem như túm chặt con cá trong đôi bàn tay.

Lúc Như Ước vào nhà thì nhìn thấy một đường nước trơn trượt từ thùng sắt ở bậc thềm kéo dài vào trong phòng khách.

Cô thay giày, giành lấy túi trái cây trong tay Ôn Cảnh Nhiên để xách vào bếp, đúng lúc nghe ông nội dặn đi Hoa: “Món dưa chua hai hôm trước tôi mua còn không? Nếu còn thì tối nay nấu cho Cảnh Nhiên bát canh cá dưa chua nếm thử.”

Di Hoa lục tìm trong tủ một lúc, có lẽ không thấy nên rất tiếc nuối: “Chắc là ăn hết rồi, nhưng đợi xử lý cá xong phải tốn một khoảng thời gian, bây giờ tôi đi siêu thị mua vậy.”

Nói dứt câu liền nhanh nhẹn cời tạp dề đưa cho Như Ước mới vào tới, vội vã đi ngay.

Như Ước đứng đờ ra, như bức tượng hóa thạch, muốn khóc mà không ra nước mắt – ném tạp dề cho cô, tức là bảo cô giúp xử lý chứ gì...

Ông nội đã quyết định chỉ ăn thôi, nên ra ngoài nhận lấy đồ dùng câu cá từ tay Ôn Cảnh Nhiên rồi lên lầu.

Ứng Như Ước quay lại, trong ánh đèn dịu dàng ấm áp, gục đầu ừ ừ gọi anh: “Lại đây nào, bác sĩ Ôn.”

Ôn Cảnh Nhiên hơi buồn cười nhưng sợ chọc cô giận, ngón tay co nhẹ thành nắm đấm đặt trên môi để giấu nụ cười, vừa đi vừa xắn tay áo, bước vào bếp.

Dưới ánh đèn rực rỡ, anh đứng trước mặt cô, cúi người, ra hiệu cô mặc tạp dề cho anh.

Như Ước làm như không hiểu, treo tạp dề vào cánh tay anh rồi quay lưng đi rửa cá.

Trong nhà có di Hoa, sau khi bà nội qua đời, người thương xót Như Ước nhất chính là di. Bình thường việc nhà cũng không cho Như Ước làm, chuyện bếp núc cũng hiếm khi bảo cô phụ giúp.

Thế nên khi đối mặt với một con cá quấy đạp lung tung, Ứng Như Ước nhẩn mặt, có phần lóng ngóng.

Cô vẫn đang khó xử thì một bàn tay bên cạnh đã xuyên qua cô, túm lấy con cá và đặt lên tấm thớt bằng đá.

Ôn Cảnh Nhiên đã mặc xong tạp dề, cao ráo đứng trước bệ bếp, chọn ra mấy con dao cảm thuận tay trong bộ dao, đập mấy phát đánh ngất con cá đen đang vùng vẫy.

Thường xuyên cầm những “vũ khí” nhỏ gọn như dao mổ, sức tay của Ôn Cảnh Nhiên rất mạnh, cầm dao vẽ thử lên người con cá, rạch một đường từ bụng cá tới đuôi, thẳng tắp kéo một đường tới tận phía dưới miệng cá.

Như Ước tuy không nhìn thấy độ sâu của vết dao mổ nhưng nhìn thân dao đi một đường chắc nịch thì cũng đoán ra độ nông sâu đồng nhất của vết mổ.

Trên tấm thớt bắt đầu rịn ra những tia máu màu đỏ.

Ôn Cảnh Nhiên quay đầu lại nhìn Ứng Như Ước đang dờ dẫm, nhắc cô: “Anh sắp xử lý nội tạng.”

Như Ước chớp mắt, hỏi vặn lại anh: “Anh nghĩ là em sẽ sợ cái này à?”

Ôn Cảnh Nhiên không trả lời theo câu hỏi của cô, ngón tay thon dài thọc vào bên trong vết dao trên bụng cá, “Phụ nữ dù độc lập về mặt nào đó thì cũng cần được bảo vệ cẩn thận.”

Anh quay sang nhìn cô một cái, ánh sáng trong đôi mắt lấp lánh dưới ánh đèn, như đang gợn lên ánh nước trên mặt hồ lăn tăn sóng.

Ứng Như Ước vô thức tránh né ánh mắt anh, quay đi rửa túi trái cây của cô.

Cái gì mà phụ nữ dù độc lập một mặt nào đó cũng cần được bảo vệ cẩn thận...

Cô không hiểu không hiểu không hiểu!

Khi Ứng Như Ước đang rửa thì bỗng nhiên thể hiện cảm xúc trên mặt, cho dù cô gắng sức che giấu thì đầu mày cuối mắt vẫn sẽ để lộ không ít tín hiệu.

Như bây giờ, khóe môi hơi mím của cô trĩu xuống, tràn đầy vẻ thờ ơ, thế mà mày mắt cô lại thoáng vẻ bất lực.

Quay lưng lại, đôi tai khua dưới làn tóc lại có màu hồng, chính cô lại không biết.

Ôn Cảnh Nhiên nhướn môi, vô cùng kiên nhẫn làm sạch cá.

Khi Như Ước nghe thấy trong nhà bếp yên tĩnh có tiếng nước dội xuống mới quay đầu lại nhìn, thì Ôn Cảnh Nhiên đang xách đầu cá, đang rửa con cá đen đã được làm sạch sẽ.

Chắc là cảm nhận được ánh nhìn của cô, người quay lưng lại với cô lên tiếng với ngữ điệu bình thản: “Con cá này ít xương, nếu em vẫn không thích ăn thì anh không ngại giúp em gỡ xương cá.”

Nói không quá ba câu lại trêu ghẹo nhau.

Ứng Như Ước lờm anh, lấy xoài đã rửa xong gọt thành miếng đặt vào đĩa, đang mút hạt xoài ở giữa thì người sau lưng không biết lúc nào chồm lại gần cô, vốc dáng cao ráo che mắt hơn nửa ánh sáng.

Anh cúi xuống nhìn cô, trong giọng nói lười nhác có một vẻ nghiêm túc trịnh trọng: “Anh được nghỉ phép thì sẽ cùng em sống những ngày cơm áo gạo củi, cũng sẽ cùng với em chăm lo cho sự nghiệp của em, em vẫn cảm thấy anh không thích hợp?”

Lời tỏ tình bất ngờ của anh khiến Như Ước sững sờ, suýt thì cắt đứt hạt xoài.

Cô quay lại, có vẻ hoảng loạn nhìn xung quanh, cứ cảm thấy ông nội trên lầu sẽ xuống bất cứ lúc nào, đi Hoa đi mua rau cũng sẽ bất ngờ xuất hiện.

Cô cầm hạt xoài trong tay, muốn trách anh không biết chú ý hoàn cảnh, nhưng trước mặt Ôn Cảnh Nhiên, trừ cái lần bá đạo đem tốt nghiệp ra thì cô lúc nào cũng yếu thế hơn.

Lời đến cửa miệng, con tức tối đã tan, chỉ có thể biến thành lời nhắc nhở dịu dàng, yếu ớt: “Ồ đây không thích hợp nói chuyện này.”

Ôn Cảnh Nhiên vẫn định chọc ghẹo cô, biết cô sẽ căng thẳng, sẽ lúng túng.

Những lời này có lẽ là nên chọn thời cơ thích hợp, hoàn cảnh thích hợp để nói cô nghe, nhưng so với lúc này có thể khiến tim cô đập loạn nên không kìm được một giừ lấy đuôi của cô, nắm lấy cầm cô.

Thấy cô rối bời, không kìm được thấy lòng dịu lại.

Ánh mắt anh nhìn cô lại đang mút lấy hạt xoài trong miệng.

Sắc môi cô vốn tươi sáng, dù không thoa son cũng thấy môi đỏ răng trắng, vô cùng quyến rũ.

Anh bất giác nghĩ lại hơn nửa tháng trời, hôm cô đến bệnh viện đại học S để phỏng vấn, cô đã thoa son lên đôi môi này. Màu sắc đôi môi ấy cứ như đóa hồng e ấp, loáng thoáng có thể ngửi thấy mùi thơm nhẹ nhàng trên môi cô.

Hương thơm đó giống như mùi hương của đóa hoa nở rộ trong mùa hạ.

Cổ họng anh bất giác chuyển động, nổi khao khát luôn đè nén trong lòng đang trỗi dậy.

Đường nét đôi môi cô hoàn mỹ, độ cong hơi cong lên rất dịu dàng, đôi môi đầy đặn.

Anh gần như không khống chế được, cúi đầu xuống, ánh mắt sâu thẳm nhìn đôi môi cô, khàn giọng hỏi: “Xoài có ngọt không?”

Ứng Như Ước không thấy anh khác lạ, miệng ậm ừ không rõ thốt ra chữ “ngọt”, đang cúi đầu tìm một miếng xoài đã cắt xong cho anh, bỗng trước mắt tối sầm.

Anh cúi xuống, môi răng dừng lại ở hạt xoài cô đang ngậm trong miệng, nhẹ nhàng cắn đi một miếng.

Khoảng cách gần như thế, gần đến độ anh chỉ cần xích lên một chút là có thể chạm vào môi cô. Nhưng anh không tiến thêm, như thực sự chỉ là muốn nếm thử một miếng xoài, ánh mắt ngừng lại một tích tắc ở vẻ mặt sững sờ của cô, rồi nhanh chóng lùi ra.

Trước sau chỉ mấy giây, nhanh như một con ảo giác của Ứng Như Ước.

Ứng Như Ước không còn tâm trạng mút hạt xoài này nữa, ngón tay cô lạnh ngắt, gần như ném vụn hạt xoài vào thùng rác trong nhà bếp.

Ngay cả một cái cốc qua loa cũng quên nói, quay lưng đi như chạy ra ngoài.

Ôn Cảnh Nhiên đứng tại chỗ, bỗng dưng ngẩng đầu thờ dài.

Ngón tay còn hơi ướt đưa lên che mắt, anh bình tĩnh lại mấy giây mới cầm dao lên, bắt đầu xắt cá.

Ứng Như Ước lần này trốn tới lúc ăn cơm mới xuất hiện.

Lúc ông nội biết Như Ước bỏ một mình Ôn Cảnh Nhiên chuẩn bị bữa tối trong bếp thì cau mày, lạnh lùng mắng cô một câu “Không hiểu chuyện”.

Ứng Như Ước khổ mà không dám nói, mím môi và cơm vào miệng.

Ôn Cảnh Nhiên vừa chọc giận cô, lần này cũng không dám tùy tiện, rất nghiêm chỉnh ăn được mấy miếng thì điện thoại đã đổ chuông.

Anh nhìn màn hình, sắc mặt hơi sa sầm.

Là bệnh viện gọi tới, có ca mổ cấp cứu, cần anh quay về bệnh viện ngay.

Phản ứng đầu tiên của Ôn Cảnh Nhiên là – toi rồi, mới chọc giận người ta, còn chưa kịp dỗ dành. Bây giờ lại phải về bệnh viện mổ cấp cứu, lại phải quay về trước khi giải phóng rồi.

Sắc mặt anh nặng nề, ngay cả ông nội cũng nhận ra.

Ông lão chần chừ rồi vẫn hỏi: “Xảy ra chuyện à?”

Ôn Cảnh Nhiên nhìn Như Ước một cái: “Bệnh viện tiếp nhận bệnh nhân cấp cứu, Ngụy Hòa vừa vào phòng mổ, trong khoa không còn ai.”

Ông nội trầm ngâm một lúc: “Mạng sống không chần chừ được, ăn cơm với thầy lúc nào cũng được, con mau về bệnh viện đi, Như Ước, đi tiễn Cảnh Nhiên đi.”

Bỗng dưng bị điểm danh, Ứng Như Ước ngớ ra, rồi đứng lên còn nhanh hơn Ôn Cảnh Nhiên.

Cô đẩy ghế ra, ra bậc thềm thay giày trước anh, tiễn anh đi.

Ra khỏi sân, đến cạnh xe, Như Ước đứng trước xe anh, lúc thấy anh mở cửa, đèn xe Land Rover sáng lên, hai luồng sáng rọi thẳng xuống mặt đất, khiến sắc trời đã tối hẳn bỗng sáng rực như ban ngày.

Ôn Cảnh Nhiên quay lại nhìn cô, cửa xe vốn đã mở ra bị anh đóng lại.

Anh đi mấy bước tới trước mặt cô, đôi mắt sâu thẳm sáng rực, như thấp lên một ngọn lửa trong đêm tối, đang khóa chặt cô.

Ứng Như Ước bị khí thế của anh đè nén, vô thức lùi lại một bước, vẻ bình tĩnh giả vờ cũng hoàn toàn biến mất. Cô nhìn anh về cảnh giác, không biết anh đột ngột quay trở lại là định làm gì.

“Anh không đoán được tâm tư của em.” Ôn Cảnh Nhiên khẽ cười một tiếng, anh vừa cười là cảm giác đàn áp xung quanh bỗng tan biến.

Mây mắt anh trong đêm tối cũng dịu dàng như ánh trăng đêm nay, mang theo chút hơi ấm.

“Cho dù tức giận...” Anh ngừng lại, lúc lên tiếng, giọng nói hạ thấp và trầm trầm, giống như biết rằng giọng nói đó đối với Như Ước là thứ khiến cô không thể kháng cự.

Anh nói: “Cho dù tức giận, cũng phải cho anh một cơ hội dỗ dành em.”

Bạn đang đọc truyện *Anh Đứng Ở Nơi Sâu Thẳm Của Thời Gian* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 30

Trong quãng thời gian trưởng thành dài dằng dặc của Ứng Như Ước, vẫn chưa có ai từng nói với cô “cho dù tức giận thì cũng phải cho anh một cơ hội dỗ dành em” như Ôn Cảnh Nhiên.

Tính cô ngoan hiền, học tập chăm chỉ cẩn mẫn, đối với mọi người dường như đều có sự kiên nhẫn vô hạn.

Thế nên hồi nhỏ khi còn đi học, thầy cô thích cô vì cô ngoan ngoãn dễ bảo, học hành ưu tú, là học sinh giỏi tiêu chuẩn.

Bạn học cũng thích cô, vì cô ôn hòa nhẫn nại, thành tích lại tốt, cũng xinh đẹp và dễ chịu.

Cho dù cách cả một đoạn hành lang, một người ở đầu một người ở cuối, những người bạn cùng cấp nhưng không qua lại gì nhiều, thì khi cô đi ngang hành lang cũng sẽ huyết sáo với cô, vì cô là lớp trưởng xinh đẹp hoàn mỹ của lớp kế bên.

Trong thời học sinh của cô, cô chính là đại diện của “con nhà người ta”.

Tính cách cô đúng thực ngoan hiền, nhưng điều kiện là không ai đập vào giới hạn của cô, chọc cô không vui.

Đối với người không thân thuộc, Như Ước cũng có sở trường che giấu cảm xúc thực sự của mình, cố gắng tỏ ra bình tĩnh, ôn hòa đối xử với từng người.

Nhưng chỉ có vài người hiếm hoi biết, trong lòng cô nhốt một con dã thú, cho dù tứ chi bị xiềng xích kẹp chặt, nhưng một khi bị chọc giận, nó sẽ gầm thét giữa trong chuồng, tiếng gầm vang xa.

Ôn Cảnh Nhiên chính là một trong số ít đó.

Thời gian quá xa vời, Ứng Như Ước đã không nhớ rõ là vì chuyện gì. Trong ký ức có phần khiếm khuyết đó, cô chỉ nhớ mình đã nổi trận lôi đình bên ngoài bệnh viện, đẩy ngã chiếc xe đạp, túi xách rơi ra khỏi giỏ xe, sách vở bài tập rơi tung tóe trên đất.

Lúc đó trời đã tối, bầu trời sắp sụp xuống đã rải đầy ráng chiều rực rỡ, từng khoảng được gió điều khắc thành những hình tinh tế hoặc điên cuồng, rọi nơi chân trời, như dầu son năm màu bảy sắc.

Ôn Cảnh Nhiên đã bước ra từ đầu cầu thang trong bối cảnh rực rỡ trắng lẹ đó, khi ấy Như Ước và anh vẫn chưa thân lắm, anh với tư cách là người đàn ông trưởng thành đã giúp cô dựng xe đạp, nhặt túi xách lên, cuối cùng đứng trước mặt cô, nói một câu bằng giọng thờ ơ: “Hóa ra em cũng biết nổi giận.”

Ai mà không biết nổi giận?

Cô chỉ là quá hiểu chuyện, giỏi kiềm chế mà thôi.

“Nổi giận một mình như thế, ai mà biết em tức giận?” Anh đưa tay thò vào túi áo, móc ra một cây kẹo que đưa cho cô: “Về nhà một mình được không?”

Ứng Như Ước quên mất lúc đó cô đã nói gì, điều có ấn tượng mơ hồ là, hình như cô còn giận lây cả Ôn Cảnh Nhiên, không chỉ không nhận kẹo que anh đưa, mà còn chê anh lo chuyện bao đồng.

Nhưng cuối cùng khi đẩy xe đạp, khóc lóc quay về, cô lại hối hận về tính xấu của mình.

Bây giờ nghĩ kỹ lại, Ứng Như Ước mới nhận ra, thực ra Ôn Cảnh Nhiên đã chiếm cứ rất nhiều quãng thời gian quan trọng trong nửa đời này của cô.

Mười năm.

Anh đã đứng trong thời gian của cô, không hề vắng mặt.

Bệnh nhân cấp cứu tiếp nhận vào buổi tối là một chàng trai hai mươi ba tuổi, bị loét dạ dày cấp tính.

Lúc xe cấp cứu nhận được điện thoại rồi đi đón bệnh nhân thì người này đang nằm bên vệ đường, bên cạnh đầy những mảnh vỡ của chai rượu, con đau dữ dội ở bụng còn bị bệnh nhân nhầm tưởng là vết thương ngoài da sau khi ẩu đả.

Ôn Cảnh Nhiên đến bệnh viện rồi, vết thương trên mặt và cả vết xước trên cánh tay anh ta đã được xử lý xong, bác sĩ cấp cứu đưa phim chụp bụng, nhanh chóng trao đổi với anh về tình trạng bệnh nhân.

Cũng giống như bệnh nhân cấp cứu nửa tháng trước tiếp nhận, cũng là loét đường tiêu hóa, cần phẫu thuật điều trị.

“Đã thông báo với người nhà bệnh nhân, họ đang trên đường tới.” Bác sĩ khoa cấp cứu nói tới đây thì ngừng lại, kéo Ôn Cảnh Nhiên sang bên, hạ thấp

giọng: “Bị thương như thế, tôi cảm thấy có khả năng là ầu đã dữ dội, khỏe mắt và khỏe mũi bệnh nhân bầm tím một khoảng lớn.”

Ôn Cảnh Nhiên quay lại nhìn anh chàng đang nghiêng rặng chịu đựng trên giường bệnh, gật đầu ra hiệu cho anh ta nói tiếp.

“Hết rồi.” Tăng Chi Bản nhún vai, anh ta hơi mập mạp, bộ dạng nhún vai như thế trông có phần ngô nghê.

Ôn Cảnh Nhiên hơi cong môi, quan sát kỹ tấm phim trên tay rồi quay sang hỏi anh ta: “Gọi điện cho người nhà bệnh nhân bao lâu rồi?”

“Trước khi gọi cho anh đã gọi cho người nhà bệnh nhân rồi.” Nói dứt, Tăng Chi Bản nhìn đồng hồ đeo tay, cau mày: “Bệnh nhân không phải người bản địa, đợi người nhà tới có lẽ phải cần một quãng thời gian. Bác sĩ Ôn, anh thấy phải làm sao?”

“Bệnh nhân không đợi nổi đâu.” Ôn Cảnh Nhiên vỗ vai anh ta: “Tôi sẽ nói rõ tình hình với bệnh nhân, để chính anh ta ký vào đơn đồng ý phẫu thuật trước. Đợi người nhà tới sẽ ký sau.”

Tăng Chi Bản “à” một tiếng rồi nhanh nhẹn đi chuẩn bị.

Anh ta và Ôn Cảnh Nhiên vào bệnh viện đại học S cùng lứa, có mối giao hảo mười năm nên trong công việc vô cùng ăn ý.

Sau khi nhanh chóng chuẩn bị ổn thỏa, đưa bệnh nhân vào phòng phẫu thuật.

Ứng Như Ước tắm rửa xong, nằm lên giường rồi mới sực nhớ ra buổi tối còn phải đến tiệm chụp hình để lấy hình.

Thế là lại thay đồ, ra ngoài một chuyến.

Tiệm chụp hình đang chuẩn bị đóng cửa, ông chủ cầm chổi đang quét dọn bậc thang bằng đá mài bên ngoài cửa tiệm, nghe tiếng bước chân nên ngước lên, “ái dà” một tiếng: “Muộn thế rồi, bác còn tưởng cháu phải mai mới tới lấy chứ.”

Ứng Như Ước cười ngượng nghịu, đang định theo ông chủ vào trong, chưa đi mấy bước đã thấy ông quay lại, nhắc cô: “Cô gái phải cẩn thận nhé, tối nay có mấy thằng thanh niên đánh nhau, từ phố bên kia chạy đuổi sang đây, đập vỡ chai bia trước tiệm bác, toàn là mảnh vỡ, cháu đừng đạp phải đấy.”

Ông ta dựng cây chổi vào vách tường, vừa châm thuốc hút vừa đi vào trong: “Buổi tối bác có việc, nên nhờ cô bé hàng xóm giúp coi tiệm, cô bé nhất gan, sợ tối không dám ra ngoài. Bây giờ bác vừa về nên mảnh vỡ vẫn chưa dọn.”

Ứng Như Ước quay lại nhìn, mảnh vỡ chai bia màu xanh lục tỏa một thứ ánh sáng màu xanh nhạt dưới ánh đèn vàng vọt, cạnh mảnh vỡ lạnh lùng chói mắt.

Tấm hình được bỏ vào trong túi giấy, Ứng Như Ước lấy ra xem.

Ông chủ nhả ra một làn khói, sắp xếp mặt bàn, vặn lâu bầu: “Bọn trẻ bây giờ sao mà nóng tính thế, nói chuyện không hợp là lấy chai lọ ra đánh nhau, nếu mà chết người thì phải làm sao.”

Như ước nghe thế thì thuận miệng hỏi: “Có báo cảnh sát chưa ạ?”

Ông chủ liếc nhìn cô, lắc đầu: “Đám đó chạy đi, nghe nói ở phố Thất Hồi đánh gục một đứa, xe cấp cứu tới rồi. Những người khác đều chạy cả, báo cảnh sát ở đâu?”

Nói dứt, ông chủ sực nhớ gì đó rồi hươ tay với cô: “Nếu hình ảnh không có vấn đề gì thì mau về nhà đi, bác nghe cô bé kia nói đám nhóc kia gọi điện kêu người tới, không chừng lát nữa lại quay trở lại đây đấy.”

Ứng Như Ước kiểm tra hình xong, cảm ơn ông chủ rồi xách về nhà.

Đêm đã về khuya, người và xe cộ trên phố càng ít dần, bên tai văng vẳng tiếng đóng cửa cuốn cực lớn từ các hàng quán.

Ứng Như Ước băng qua đường, quay đầu lại nhìn, dưới dòng sông đèn rực rỡ, chỉ có đèn neon vẫn đang lấp lánh không biết mệt mỏi.

Cô lấy điện thoại ra, nghịch một lúc, do dự xem có nên hỏi Ôn Cảnh Nhiên đã mổ xong hay chưa.

Dù sao đang ăn giữa chừng phải về bệnh viện, về tình về lý thì hình như cô nên hỏi thăm mới đúng.

Nhưng trong lòng lại có một chướng ngại, cao đến mức cô không vượt qua được – buổi chiều cô suýt thì... suýt thì bị lợi dụng còn gì!

Còn chưa đợi Như Ước bấm khoả ra kết quả thì điện thoại trong tay đã rung lên, một tin nhắn weixin.

Là của Chấn Chân Chân.

“Bác sĩ Ôn đến Cục cảnh sát lấy lời khai, chỉ hỏi cậu có bằng hoàng không, có sợ hãi không, có kích thích không.”

Đầu Ứng Như Ước “ong” một tiếng, cô nhìn câu nói không chút tình cảm kia một lúc lâu, thực sự không dám tin vào mắt mình.

Sợ ảnh hưởng đến Chấn Chân Chân đang làm việc, Như Ước không dám gọi điện mà đứng tại chỗ nhẩn tin: “Đừng đùa, xảy ra chuyện gì?”

Chấn Chân Chân đang rót nước cho Ôn Cảnh Nhiên, rút ra ly giấy dùng một lần để lấy nước, một tay gõ lách cách trả lời: “Ai thèm đùa với cậu, cậu có cần đến chiêm ngưỡng phong thái của nam thần tở không?”

Hôm nay không phải Cá tháng Tư, Ôn Cảnh Nhiên vào cục cảnh sát lấy lời khai rõ ràng không thể là chuyện mà Chấn Chân Chân đem ra đùa được...

Ứng Như Ước nhú mồm, trong đầu nhanh chóng xoay chuyển nhảy ra bốn chữ “sự cố bệnh viện”, vừa thành công làm bản thân giật mình sợ hãi thì IQ còn sót lại nhanh chóng thiết lập một giả thiết.

Cho dù xảy ra sự cố, cũng không cần đến cục cảnh sát lấy lời khai, chuyện này đâu phải do họ quản được.

Nghĩ đi nghĩ lại vẫn thấy không yên lòng, Ứng Như Ước cắn răng, lục trong danh bạ ra số của Ôn Cảnh Nhiên, không hề do dự gọi cho anh.

Chấn Chân Chân lúc này đang phớt lờ sự lườm nguýt của Trì Thịnh, chăm chỉ bung trà rót nước cho Ôn Cảnh Nhiên.

Sắc mặt cấp trên trực tiếp thực sự quá khó coi, cậu mập lặng lẽ nhìn Chấn Chân Chân đang không hề hay biết đã đắc tội với Trì Thịnh, tốt bụng giải vây: “Chị Chấn, em cũng khát rồi, muốn uống nước...”

Chấn Chân Chân không buồn nhìn anh mập một cái, như thể không nghe thấy anh chàng nói gì, tay chống lên bàn, dựa vào bàn rồi tươi cười nhìn Ôn Cảnh Nhiên, dịu dàng nói: “Bác sĩ Ôn, bây giờ anh có thể...”

Nói chưa dứt câu thì bị âm thanh rung lên của điện thoại cắt ngang.

Ôn Cảnh Nhiên hơi gật đầu: “Xin lỗi, tôi có điện thoại.”

Giờ này ai lại gọi điện cho bác sĩ Ôn? Chấn Chân Chân dùng đầu ngón chân cũng đoán ra. Thế là cô cười rất đắc ý và rạng rỡ, ngửa tay ra hiệu cho anh đi nghe điện thoại.

Vừa quay đầu thì thấy Trì Thịnh ngồi sau bàn, nửa người khuất dưới ánh đèn, đôi mắt u ám sâu thẳm như ma trôi lơ lửng trong khu rừng sâu, khiến cô sợ đến nổi mím chặt môi. Tròng mắt đảo lia lịa mấy vòng rồi nịnh nọt hai tay bung ly nước đặt trước Trì Thịnh để đi rót cho anh.

Về u ám trong mắt Trì Thịnh cuối cùng tan biến bớt, anh cầm cuốn sổ ghi chép, lại ngược lên nhìn người đàn ông từ lúc nghe điện thoại đã luôn nở nụ cười ở đằng kia, hơi nhường mồm.

Chấn Chân Chân rót trà xong cho Trì Thịnh, lúc quay lại thì Ôn Cảnh Nhiên đã cúp máy.

Ghi chép lời khai xong, Chấn Chân Chân tiễn Ôn Cảnh Nhiên ra ngoài.

Cậu mập vẫn đang thu dọn giấy bút, thấy Chấn Chân Chân cần mẫn như thế thì gãi đầu, làu bàu về khó hiểu: “Chẳng qua là đẹp trai tí thôi mà, chị Chấn có cần nịnh nọt đến mức nhìn mà em muốn nổi da gà như thế không?”

“Không chỉ thế.” Trì Thịnh đóng nắp bút lại, “cách cách” một tiếng, anh ngược lên, ánh mắt nhìn về phía cửa đã sớm không thấy bóng dáng hai người kia: “Nếu không có gì lạ thì chắc là cô ấy đã quen Ôn Cảnh Nhiên rất lâu rồi.”

Cậu mập không nhảy bén bằng Trì Thịnh, suốt quá trình này, ngoại trừ nhìn thấy chị Chấn khi trông thấy bác sĩ Ôn thì hai mắt phát sáng tia hưng phấn ra, thì chỉ nhìn thấy chị Chấn rất chăm chỉ và chu đáo với bác sĩ Ôn...

Giống như... giống như con kiến đang nhấm vào quả trứng có lỗ hờ vậy...

Chấn Chân Chân tiễn Ôn Cảnh Nhiên đến tận bãi đậu xe phía sau cục cảnh sát: “Bác sĩ Ôn, tối nay anh vất vả rồi.”

Ôn Cảnh Nhiên lúc này mới nở nụ cười, khoát tay, đi được vài bước rồi sực nhớ gì đó, lại quay lại hỏi cô: “Là em báo cho Như Ước biết?”

Cơ hội tốt để tăng công làm sao bỏ lỡ được, Chấn Chân Chân vội gật đầu: “Cậu ấy gọi cho anh sao?”

“Ừm.” Ôn Cảnh Nhiên ậm ừ một tiếng rồi đưa tay lên nhìn đồng hồ, đi đến trước xe rồi mở cửa xe ngồi vào trong: “Cô ấy vẫn đang đợi anh, anh đi trước đây.”

Chấn Chân Chân vui vẻ chào, nhìn theo Ôn Cảnh Nhiên lái chiếc Land Rover ra khỏi bãi, ngân nga hát hò rồi quay về, chưa được mấy bước, cô nàng cau mày, dừng lại.

Khoan đã...

Ban nãy bác sĩ Ôn nói là Như Ước vẫn đang đợi anh, đúng không?

...

Tại sao Như Ước phải đợi anh ấy?

Bạn đang đọc truyện *Anh Đứng Ở Nơi Sâu Thẳm Của Thời Gian* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31

Cục cảnh sát thành phố S không xa Ngự Sơn lắm, đi khoảng mười phút là tới.

Ứng Như Ước cúp máy rồi dứt khoát không về nhà, ngồi ở phòng bảo vệ của khu biệt thự Ngự Sơn chờ anh.

Đêm khuya hơi lạnh, Tiểu Triệu trực ca đêm liên tục nhìn ra ngoài mấy lần, cuối cùng không nhịn được nên đẩy cửa ra, hỏi cô với về e then: “Cô Ứng, cô có muốn vào trong phòng bảo vệ ngồi đợi không? Ca đêm của chúng tôi cần đứng bên ngoài phòng bảo vệ, cô có thể vào trong cho ấm.”

Ứng Như Ước ngó người rồi xua tay: “Không cần đâu, người tôi đợi sắp tới rồi.” Nói dứt, cô ngẫm nghĩ rồi bổ sung một câu: “Cảm ơn anh nhé.”

Ánh mắt cô chân thành, khi hơi ngước lên nhìn người khác, trong mắt như có ánh sao sáng.

Tiểu Triệu bị cô nhìn đến đỏ mặt, há miệng định nói gì đó nhưng nhất thời không tìm ra câu từ, chỉ có thể quay về phòng bảo vệ.

Thành phố S vào mùa đông, nhiệt độ hạ thấp rất nhanh.

Ứng Như Ước kéo chặt cổ áo, dựa người ra sau lưng ghế.

Mùa đông phương Nam dù mặc quần áo nhiều đến mấy thì gió cũng buốt thấu xương, có thể chui vào da thịt qua bất cứ kẽ hở nào. Con lạnh đó giống như lan truyền từ gót chân lên trên, kiểu gì cũng không ấm nổi.

Nơi cô ngồi không có tấm chắn gió, tuy không đến nỗi ngay đầu gió nhưng cứ ngồi như thế, không khí lạnh từ bốn phương tám hướng như thể tụ tập hết ở chỗ cô.

Như Ước ngẩng lên nhìn bầu trời đêm nặng nề, chà xát tay rồi hà hơi cho ấm.

Ban này sau khi gọi điện, vì gấp gáp, cô quên cả thở mà gọi luôn tên anh, hỏi thẳng: “Bây giờ anh đang ở cục cảnh sát sao?”

Người bên kia hình như hơi bất ngờ, ngừng lại rồi thở ra: “Như Ước.”

Ngữ điệu đó gần như khiến Ứng Như Ước có thể chắc chắn được hoàn cảnh hiện tại của anh, càng lo lắng hơn: “Sao thế? Đã xảy ra chuyện gì sao?”

“Không sao.” Anh ậm ừ hai chữ qua loa, có lẽ là không tiện nghe máy, anh trầm tư vài giây rồi nói: “Không cần lo cho anh.”

Trong tình hình không biết gì thì làm sao không lo cho được?

Ngữ điệu như thể mọi thứ đều không có gì quan trọng của anh khiến cô có phần tức giận, khi chính Ứng Như Ước cũng không biết, giọng cô đã nâng cao, thoáng vẻ gấp gáp: “Em không muốn lo cho anh, nhưng rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?”

Rõ ràng cô nói là “không muốn lo”, nhưng người bên kia đầu dây lại cười khê, lúc lên tiếng, giọng anh trong điện thoại rõ ràng hơn: “Bây giờ anh không tiện nói nhiều, gặp nhau rồi nói vậy.”

Có lẽ là lo cô sẽ vô thức từ chối, Ôn Cảnh Nhiên nói xong liền bổ sung: “Vừa làm phẫu thuật xong, lại xảy ra chút sự cố. Bây giờ em có đói không? lát nữa anh đi ngang phố ăn khuya sẽ mua bát hoành thánh canh gà về cho nhé?”

Lựa chọn lập tức biến thành có muốn ăn hoành thánh gà hay không...

Ứng Như Ước bất lực đứng cạnh bảng tên đường, suy nghĩ vài giây rồi thỏa hiệp: “Thế thì gặp nhau rồi nói, cùng đi ăn khuya vậy.”

Thế là, cúp máy xong, Ứng Như Ước đi thẳng tới cửa phòng bảo vệ, ngồi trên chiếc ghế dài bên ngoài đợi anh.

Tiểu Triệu phòng bảo vệ đi rồi quay lại, lần này không khuyên cô vào trong đợi nữa, dùng ly giấy rót trà nóng đưa cho cô: “Cô cầm uống đi, uống xong rồi sẽ bớt nữa cho cô.”

Lạnh lẽo thế này, để con gái nhà người ta chờ bên ngoài... Đúng là không biết thương hương tiếc ngọc gì cả.

Anh ta lâu bầu trong bụng, đến khi quay về phòng bảo vệ thì nhìn ra ngoài qua cửa kính một cái.

Cô gái ngồi trên ghế hai tay cầm ly giấy, đang cúi đầu hóp từng ngụm trà nhỏ. Chắc là do trà hơi nóng nên một tay cô cầm ly, tay kia lấy điện thoại ra nhìn giờ, lại duy trì tư thế ngồi thẳng, nhìn ra đầu đường Ngự Sơn.

Một phút sau, một chiếc Land Rover màu trắng quen thuộc từ đầu đường chạy tới.

Đèn xe quá sáng, hơi chói mắt.

Trong ánh đèn xe, Ôn Cảnh Nhiên nhìn thấy Ứng Như Ước đang ngồi trên ghế dài trước phòng bảo vệ, anh ngăn người rồi nhanh chóng chuyển sang đèn chiếu gần, dừng lại trước mặt cô.

Như Ước vẫn ngồi trên ghế, thong thả uống hết trà trong ly, rồi mới mở cửa xe, bước vào trong.

Trong xe vừa mở điều hòa, lưng ghế và nệm ghế của cô đều mở chế độ tăng hơi ấm.

Dù là thế thì Ôn Cảnh Nhiên cũng sợ cô bị cồng, còi dây an toàn rồi nghiêng người vói ra ghế sau để lấy áo khoác của anh, đưa cho cô.

“Em không lạnh đâu.” Ứng Như Ước xoa xoa chóp mũi tê cứng, định thuyết phục anh bằng biểu cảm nghiêm túc: “Em mặc ấm rồi mới đi ra mà.”

Vừa dứt câu, tay anh đã vói sang, nắm lấy chính xác các đầu ngón tay cô.

Hơi ấm từ ly trà vương trên ngón tay vẫn chưa tan biến hoàn toàn, tuy có hơi lạnh nhưng đúng là cô không bị cồng như cô nói.

“Em thế này...” Ôn Cảnh Nhiên buông cô ra, cài dây an toàn, bật chế độ lùi xe, trong tín hiệu âm thanh của hệ thống chỉ dẫn, ngữ điệu nửa câu sau của anh vừa bắt lực lại ậm từ không rõ: “Sau này không dám bắt em chờ nữa.”

Ứng Như Ước cúi xuống nhìn đầu ngón tay mới được anh cầm, chậm rãi cong ngón tay lại, không nói gì.

Dù sao từ khi Ôn Cảnh Nhiên chuyển địa vị của mình từ “sur huynh” của cô thành “người theo đuổi”, ngôn ngữ và hành động của anh không hề tỏ ra mắc cỡ gì, khiến cô không tài nào kháng cự.

Bình thường trong những lúc thế này, cô chỉ có thể dùng sự im lặng để đáp lại những đề tài cô không thể trả lời.

Thực ra từ nhỏ đến lớn, sự xuất sắc của Ứng Như Ước đã khiến sau lưng cô có một hàng dài những kẻ theo đuổi, chưa bao giờ dứt đoạn.

Viết giấy; đưa thư tình; mua bữa sáng; mang nước uống v.v...

Mỗi một người, cô đều có cách từ chối thích hợp nhất. Chỉ mỗi Ôn Cảnh Nhiên, những lời từ chối cô không thể nói, ngày nào cũng đặt bản thân lên đồng lửa để hành hạ, lật qua trở lại.

Im lặng suốt đường đi, cho tới phố ăn khuya.

Cũng giống như một tháng trước cô đến đây lần đầu, cả con phố đèn đuốc sáng choang. Có tiếng rao từ đằng xa vọng lại, còn có tiếng gõ từ hàng hoành thánh, gõ đều đặn có quy luật, từng tiếng từng tiếng một, giống như quay về con phố cổ lát đá xanh ở thành phố L.

Dưới ánh đèn vàng, toát ra mùi vị thời gian xưa cũ.

Ôn Cảnh Nhiên đậu xe ven đường.

“Ở đây mới mở một quán ăn khuya kiểu Quảng, phở lòng, mì kéo, sủi cảo tôm rồi bánh chiên, cháo hải sản... đều rất đúng vị.” Nói xong, chính Ôn Cảnh Nhiên cũng cười, giải thích: “Muốn ngày mai mang bữa sáng cho em, nên thực tập trước.”

Ứng Như Ước khựng lại, ngược lên nhìn anh: “Thế thì đi quán đó.”

Tối nay cô ăn hơi no quá, tiêu hóa thức ăn trong cả buổi tối chưa xong nên bây giờ cũng chỉ có thể miễn cưỡng ăn một chút.

Lúc cầm tờ thực đơn to mà ông chủ đưa, cô cau mày về khó xử, rồi nhìn anh cầu cứu.

Ôn Cảnh Nhiên và cô hiếm có cơ hội ra ngoài ăn, không phải ăn cơm do di Hoa nấu ở Ứng gia, thì cũng là giải quyết bữa trưa trong nhà ăn bệnh viện, còn số lần ra quán ăn để ăn uống từ tẻ thì trong mười năm nay, hai bàn tay cũng có thể đếm hết.

Chỉ cần mấy lần ít ỏi đó, anh lại biết cô không thích chọn món.

Trong quán ăn quen thuộc, khi cô chắc chắn đối phương không có ý kiến gì khác với khẩu vị cô thích, thì sẽ rành rẽ gọi món. Trong quán ăn không quen thuộc, ngay cả thực đơn cô cũng không có hứng xem.

Anh nhận lấy thực đơn từ tay cô, đọc lướt rồi lấy ra ba món, đưa cho phục vụ đang đứng chờ bên cạnh.

Trên bàn đã có thêm một ly trà đại mạch, cô cúi đầu nhắm nháp, ngược lên nhìn anh rồi cuối cùng hỏi: “Sao anh lại đến cục cảnh sát lấy lời khai?”

“Cấp cứu tiếp nhận một bệnh nhân nam hai mươi ba tuổi, bị loét dạ dày cấp tính, ngoài ra còn rất nhiều vết thương ngoài da.” Anh đứng lên đóng cửa sổ đối diện cô rồi ngồi xuống, nói tiếp: “Gia đình bệnh nhân không ở đây, ý thức bệnh nhân tỉnh táo nên đã ký giấy đồng ý làm phẫu thuật.”

Ứng Như Ước hơi nhướn mày, nhẩn nại lắng nghe anh nói tiếp.

“Ca mổ kết thúc rồi, bệnh nhân được đưa vào phòng bệnh. Y tá trực ban ở quầy gọi điện, có mấy thanh niên tự xưng là bạn của bệnh nhân đã vào phòng bệnh. Áo đen, xăm mình, đội mũ lưỡi trai, vì thái độ hỏi thăm vẫn khá ôn nên y tá trực ban sau khi báo số phòng mới thấy không ổn, thông báo bảo vệ rồi gọi điện cho anh...”

Từ đầu chí cuối, anh trả lời rất tỉ mỉ như đang làm báo cáo phẫu thuật, gần như nghĩ đến mọi nhân tố anh có thể nghĩ tới để nói một lượt không sót điều gì.

Như Ước nghe mà hơi buồn cười, đúng lúc đó phục vụ bung cháo đựng trong nồi đá lên, “Cháo hải sản, mời quý khách dùng.”

Nhìn phục vụ cúi người, bung cháo lên rồi định đi, Ứng Như Ước gọi cô ta lại, chỉ vào hai người: “Phiền chị mang lên hai cái bát nhỏ được không ạ?”

Phục vụ đáp một tiếng rồi nhanh nhẹn mang bát và thìa tới.

Phía xa trong bếp thoáng tiếng nói chuyện vọng tới, cô cúi đầu, khéo môi nở nụ cười, múc cho anh một bát trước rồi đẩy đến trước mặt anh: “Sau đó thì sao?”

Ôn Cảnh Nhiên suy tư thất thần trong nụ cười khê đó của cô, anh lặng lẽ dời ánh mắt, khi lên tiếng thì giọng khàn khàn, không còn tâm trạng kể lại chuyện như lúc trước nữa: “Lúc anh đến phòng bệnh thì mấy thanh niên kia tay cầm gậy, ánh mắt hung dữ nói muốn trả thù. Bác sĩ Phó mới đưa bệnh nhân về phòng đang chặn trước giường bệnh, sợ tới mức mặt mày trắng bệch.”

“Nên gọi cảnh sát?” Ứng Như Ước nói tiếp.

Món cháo trong bát đang tỏa mùi thơm, màu sắc dưới ánh đèn trong suốt như ngọc, hấp dẫn đến mức khiến cô rất thèm thuồng.

Cô chọn mấy hạt đậu phộng cho vào miệng, mùi thơm lan tỏa, ngon bất ngờ.

Ôn Cảnh Nhiên đáp: “Ừ, báo cảnh sát rồi thì theo đến đó để lấy lời khai, chuyện sau đó em cũng biết rồi.”

Ứng Như Ước nheo mắt nuốt một miếng cháo thơm ngon, lầm bầm: “Thế thì có gì mà không nói rõ được...”, mà cứ phải gập mặt mới nói chứ.

Nghe thế, ôn Cảnh Nhiên nhìn cô.

Tuy không nói, nhưng ý tứ của ánh mắt đó như đang hỏi “Em có chắc em thực sự không biết tại sao anh cứ phải nói trực tiếp với em không?”

Ứng Như Ước nheo, trước khi húp cháo xong, cô không nói câu nào nữa.

Ăn khuya xong, Ôn Cảnh Nhiên đưa cô về.

Lúc xe đi ngang phòng bảo vệ, Tiểu Triệu còn quay lại nhìn vào trong xe mấy lần.

Đã không còn sớm, Như Ước xuống xe rồi, đứng trước cửa định mở cửa, chìa khóa cũng đã tra vào ổ, cô cầm chìa khóa đứng một lúc rồi quay lại, đi vòng trước đầu xe, đến bên ghế lái của Ôn Cảnh Nhiên.

Người trong xe hạ cửa xuống, ánh đèn đường men theo ô cửa rơi vào trong, chiếu vào người anh.

Ứng Như Ước đứng cạnh cửa xe, ống tay áo bị ngón tay cô xoắn lại thành mấy nếp nhăn, cô cắn môi dưới, có vẻ khó khăn khi ra quyết định: “Bác sĩ... Ôn Cảnh Nhiên.”

Người bị gọi đầy đủ họ tên lặng lẽ nhướn mày, ánh sáng trong đôi mắt dần dần như ánh sao khi trời dần sáng, ánh sáng le lói.

Anh cup mắt xuống, lặng lẽ đợi cô nói.

“Đợi đến ngày nghỉ luân phiên tiếp theo...” Như Ước ngược lên nhìn vào mắt anh, không tránh né, nhìn thẳng vào mắt anh: “Dù là câu trả lời thế nào, chúng ta cũng phải nói chuyện rõ ràng.”

Cô sẽ không chơi trò mờ ám, cũng không thể thân nhiên chấp nhận mọi tín hiệu từ anh.

Cô xưa nay không thích nợ ai đó, huống hồ là kiểu nợ tình này.

Hôm sau đi làm, Như Ước vì thức khuya nên dậy muộn một chút, đành nhờ xe Ôn Cảnh Nhiên đến bệnh viện.

Vừa tới nơi đã phát hiện không khí hôm nay có gì đó khác.

Các y tá ở phòng tùm năm tùm ba lại với nhau, đang vây quanh “bách sự thông” bla bla nói gì đó, ai nấy đều tỏ ra kích động, gò má ửng hồng.

Loáng thoáng có thể nghe thấy mấy từ “clip”, “bác sĩ Ôn ngẫu chết được”.

Như Ước hoài nghi nhìn họ... có phải là chuyện gì dính tới Ôn Cảnh Nhiên một chút thì sẽ là chuyện lớn làm chấn động bệnh viện hay không?

Bên này cô còn chưa cảm thán xong, vừa bước vào khoa, Tiểu Khâu mặt đỏ bừng, sáng rỡ lao tới như hòa tiễn, ôm chặt cánh tay Như ước, dậm chân cần mồi, nhìn cô với vẻ thiếu nữ hoài xuân: “Như Ước à.”

Thẩm Linh Chi rót nước quay lại, nhìn Tiểu Khâu một cái, mặt không biến sắc đi ngang qua hai người: “Tôi qua bác sĩ Ôn bị gọi tới làm phẫu thuật, gặp phải vụ ân oán tình thù của bọn lưu manh, diễn một vở anh hùng đặc sắc. Tiểu Khâu đã xem clip tới mười mấy lần, suýt thì chui vào trong màn hình kéo bác sĩ Ôn ra ngoài để tỏ tình tại chỗ.”

Như Ước tò mò: “Clip gì cơ?”

Tiểu Khâu lập tức móc điện thoại ra như dâng hiến báu vật, mở khóa, trên màn hình vẫn còn là trang clip tạm ngừng phát, “Mình muốn dính líu tới người gần gũi nhất với nam thần, gián tiếp xem như mình đã tiếp xúc với nam thần ấy, không được sao?”

Như Ước đã bấm vào nút phát video.

Clip do y tá trực ban quay lại khi đứng ở cửa, sợ bị phát hiện nên góc quay không tốt lắm.

Trong clip, Ôn Cảnh Nhiên mặc blouse trắng, đẩy đám bệnh nhân đang túm tụm ra, đứng trước mặt mấy y tá bác sĩ.

Vóc dáng anh cao lớn, so với thanh niên đội mũ lưỡi trai cầm đầu còn cao hơn nửa cái đầu.

Anh đứng đó, lạnh lùng nhìn cậu ta, không làm gì và cũng không nói gì, nhưng tự tỏa ra vẻ uy hiếp.

Anh vừa tới thì cảnh hỗn loạn kia dừng lại, mấy thanh niên vừa tỏ ra ngênh ngang hống hách lại bị một mình anh kiềm chế lại.

Như nhận ra có người đang lên quay clip, anh cũng không ngăn cản. Ánh mắt nhẹ nhàng lướt qua, màn hình hơi dao động, chỉ thấy anh tiến lên một bước, nếu không phải do anh vẫn còn mặc đồng phục thì vẻ tĩnh lặng nhưng đáng sợ của anh gần như càng xấu xa hơn cả đám thanh niên lưu manh kia.

Ứng Như Ước bỗng nhớ lại sau khi cô nói “lần nghỉ luận phiên tiếp theo, dù là câu trả lời thế nào, chúng ta cũng phải nói chuyện rõ ràng”, dưới ánh mắt trầm tĩnh của anh là một ngọn lửa đang ẩn giấu.

Cánh tay anh ấy đặt lên cửa sổ, anh nghiêng người lại gần cô, hỏi cô với vẻ không mấy thiện ý: “Chỉ có từ chối anh thì em mới muốn nói cho rõ, nói cái gì? Lúc thông báo bệnh tình cho bệnh nhân bệnh nặng thì cần làm công tác tư tưởng với họ, thăm hỏi trước ca mổ của bệnh nhân mới cần thông báo sự nguy hiểm, anh là kiểu nào, hử?”

Bạn đang đọc truyện *Anh Đứng Ở Nơi Sâu Thẳm Của Thời Gian* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32

Con người Ôn Cảnh Nhiên, tính cách thâm sâu khó đoán, thực sự không dễ phân loại.

Ứng Như Ước từng thấy vô số đáng sợ của anh.

Lúc đối diện bệnh nhân, tuy anh ít nói nhưng những việc mà một bác sĩ cần làm, anh đều tận tâm tận tình, tuyệt đối không qua loa lấy lệ.

Tuy trông anh có vẻ cao ngạo lạnh lùng, như một đóa hoa nở chênh vênh ven bờ vực thẳm, ngay cả người bước lên bậc thang lên trời cũng không tài nào vượt qua để hái lấy.

Nhưng khi đối xử với đồng nghiệp, khi gặp những đồng nghiệp trong bệnh viện, anh sẽ khách sáo, lịch sự gật đầu chào hỏi. Khi thân thiết hơn, tan ca xong sẽ hẹn nhau cùng đi chơi bóng.

Quan hệ đặc biệt hơn một chút thì đãi ngộ cũng sẽ khác.

Chẳng hạn như ông nội.

Ban đầu khi ông nội nhắc đến Ôn Cảnh Nhiên với Như Ước, từng nói trong xương tủy anh đã xuất chúng, anh xuất thân từ danh môn, mấy anh em họ trong gia đình đều là người nổi tiếng, nên sự ưu tú đó là bẩm sinh có sẵn rồi.

Thế nên ông nội rất nghiêm khắc, hà khắc với anh, có nhiều lúc đưa ra đề khó cho anh gần như là làm khó.

Cũng may là Ôn Cảnh Nhiên có thể hiểu được nỗi khổ của ông nội.

Trước mặt ông, anh không còn vẻ lạnh nhạt cao ngạo, chỉ có khiêm tốn và kính trọng.

Mấy năm nay, sự chăm sóc của anh dành cho ông nội gần bằng với cô cháu nội Như Ước rồi.

Lại ví dụ như, Ứng Như Ước.

Từ đầu đã dịu dàng lịch thiệp với cô, tiến lui đúng lúc, về sau khi hiểu nhau hơn, anh gần như bước vào thế giới của cô bằng một khí thế mạnh mẽ.

Lúc cô không chịu nghe lời dạy bảo, anh sẽ răn dạy cô, lúc cô tuyệt vọng lạc lõng anh sẽ an ủi, cổ vũ cô, khi cô hoang mang, bất lực, anh sẽ như ngọn hải đăng dẫn đường. Nhưng thi thoảng trước mặt cô, anh lại bộc lộ sự xấu xa và ác ý mà không ai biết.

Cô chưa từng thực sự hiểu được anh là một người như thế nào.

Tiểu Khâu đang liên tục khen ngợi anh, khen mãi cũng chẳng thấy Như Ước phụ họa, mới ngẩng đầu lên thì nhìn thấy ánh mắt Như Ước có phần trống rỗng nhìn vào màn hình, như đang xuất thần.

Cô nàng đưa tay lên, năm ngón tay lắc lắc trước mặt cô mấy lần.

Ứng Như Ước giật mình, thấy clip mới phát được một phần ba thời lượng thì tiện tay kéo đi nhanh hơn một đoạn.

“Minh xem như đã hiểu vì sao mấy tiểu yêu tinh bên phòng y tá lại nói cậu và bác sĩ Ôn không có khả năng rồi. . . Minh vốn còn không phục cơ.”

Tiểu Khâu chống cằm, có vẻ ủ rũ: “Ngay cả lúc nam thần ngẫu nhất mà cậu cũng có thể thất thần, rõ ràng là ánh sáng ma lực của nam thần không hề chiếu được tới cậu.”

Clip vẫn đang chiếu, Như Ước đã không còn hứng xem, trả điện thoại lại cho cô nàng rồi thuận miệng hỏi: “Vì sao lại nói mình và bác sĩ Ôn không có khả năng?”

Tiểu Khâu nhận lấy điện thoại rồi tỉ mỉ chà xát lên màn hình, sau đó mới nhét vào trong túi, đưa ngón tay ra đếm: “Cậu nhìn xem, cậu theo bác sĩ Ôn bao nhiêu ca mổ rồi. Như mấy đứa mê trai bọn mình, tranh thủ thời gian mổ sẽ không nhìn được mà lên ngắm bác sĩ Ôn, còn như cậu. . . cả quá trình chỉ toàn nhìn màn hình máy tính, căn bản không hứng thú với anh ấy.”

“Còn nữa, mấy cô y tá kia đã mấy lần nhìn thấy bác sĩ Ôn mang khay cơm đến ngồi đối diện cậu. Nếu là bọn mê trai bọn mình chỉ hận không thể ăn chậm hơn để ngồi cùng bác sĩ Ôn lâu hơn, cho dù không nói chuyện, không nhìn nhau thì cũng sẽ cảm nhận được ánh sáng của nam thần, còn cậu thì sao, ăn còn nhanh hơn ai hết, rồi bỏ về phòng mổ mà đầu không ngoảnh lại. Trong phòng mổ có chồng cậu hay là có bạn trai cậu hả?”

Ứng Như Ước nghĩ ngợi, hình như đúng là có việc đó thật.

Cô cười cười, không biện bạch mà hỏi ngược lại: “Cậu cứ nói là bọn mê trai các cậu, thế các cô mê trai thường ngày như thế nào?”

Tiểu Khâu lập tức ưỡn thẳng lưng, hắng giọng, trịnh trọng y như đang phát biểu cảm tưởng khi nhận giải thưởng: “Lúc thích một người, chỉ cần anh ấy xuất hiện trong tầm mắt thì cậu sẽ không tốn chút sức nào nhận ra ngay anh ấy trong biển người mênh mông. Người bận rộn như bác sĩ Ôn, nếu không có một đôi mắt tốt, thì đúng là không thể nhìn thấy anh ở thang máy đông nghịt người, hoặc khi đưa bệnh nhân về phòng. Còn nữa, một ngày không nhìn thấy bác sĩ Ôn thì sẽ cảm thấy tứ chi rã rời, giống như pin bị rò điện, không phấn chấn lên nổi.

Tuy làm bác sĩ gây mê, nhưng khi rảnh rỗi đọc sách thì lại là sách của khoa Tiêu hóa. . . chính là để hiểu hơn về công việc của bác sĩ Ôn, có cùng tín niệm giống anh. Như Ước, cậu không biết đâu, ban đầu mình làm bác sĩ chỉ vì đãi ngộ không tồi, nghề nghiệp lại ổn định. Nhưng từ khi gặp bác sĩ Ôn, mình vô cùng mừng rỡ vì mình có thể theo nghề y, cảm giác đã tìm thấy lý tưởng cuộc đời, tự thấy hào quang. . .”

“Lại nữa rồi.” Thẩm Linh Chi tỏ vẻ “hết thuốc chữa”, đẩy nhẹ trán Tiểu Khâu, rồi quay sang nhìn Ứng Như Ước đang suy tư với vẻ ý nhị sâu xa: “Em nên học hỏi đi.”

Như Ước nghe mà hoang mang.

Học hỏi?

Cô phải học cái gì chứ?

Hôm nay lịch mổ hơi nhiều, Ứng Như Ước bắt đầu từ ca mổ đầu tiên trong buổi sáng đã chưa được nghỉ ngơi gì, ngay cả bữa trưa cũng qua giờ ăn rồi mới nhờ bác sĩ cấp trên đến thay, say đó có chút thời gian ăn qua loa ở nhà ăn nhỏ bên ngoài phòng mổ.

Bốn giờ chiều, gần đến giờ tan sở, Ứng Như Ước vẫn còn ca mổ cuối cùng – Ôn Cảnh Nhiên khoa Ngoại Tiêu hóa mổ chính.

Tiểu Khâu cùng một ca mổ với cô, rõ ràng ca mổ trước còn rõ là buồn chán như cà chua bị sượng giá, phẫu thuật vừa kết thúc là đã tươi mới như một đợt măng mới mọc sau mưa.

Lúc rửa tay trước ca mổ, miệng cứ ngân nga hát hò, cũng không biết là hát gì, chỉ là có thể thấy rõ ràng cảm xúc hưng phấn của cô nàng. Cũng thật là... cứ có liên quan đến Ôn Cảnh Nhiên là cô nàng có thể phấn chấn gấp trăm lần.

Như Ước rửa tay chậm, dòng nước trôi theo kẽ tay cô, lạnh lạnh.

Cô cúi xuống nhìn những ngón tay đã được rửa sạch thuốc sát trùng, đưa cùi chỏ ra, tiếp tục ngâm nước.

Trong đầu vẫn hơi hỗn độn, như đang tích lũy một đồng tài liệu bỏ phế cần được xử lý. Một mõi cả một ngày dài, đầu óc choáng váng đến nỗi chỉ muốn bây giờ có một chiếc giường to mềm mại có thể để cô nằm xuống nghỉ ngơi.

Có tiếng bước chân từ xa đến gần.

Ứng Như Ước xóc lại tinh thần, quay đầu lại nhìn, nụ cười trên gương mặt đã xuất hiện, nhưng khi ánh mắt chạm vào ánh nhìn của người ấy, nụ cười bỗng chốc cứng đờ.

Cô mím môi, hơi mỉm cười với anh rồi quay đi, tiếp tục nghiêm túc rửa tay.

Ôn Cảnh Nhiên ướt cả hai tay, nhiệt độ nước hơi lạnh, dòng nước rơi xuống lòng bàn tay và mu bàn tay anh, có một lực xung kích nhẹ.

Ánh mắt anh nhìn xuyên qua tấm gương phía trước, chiếu vào Ứng Như Ước đang cúi đầu rửa tay.

Cô đang cúi nhìn xuống, vẻ mặt ngoan ngoãn hiền dịu, làn da trắng nõn như sứ toát lên ánh sáng như ngọc. Phía dưới quầng mắt bị rèm mi bao phủ có vài phần mệt mỏi, cô mím môi, lấy khăn bông vô trùng để lau tay.

Rõ ràng tức giận lâu như thế, còn quyết định một ngày không đếm xỉa đến cô.

Nhưng bây giờ gặp nhau ở đây, chỉ mỗi nhìn thấy cô đã thấy nỗi ám ức kia bay biến sạch sẽ.

Nếu không thì làm thế nào? Thật sự so đo với cô, không nói gì?

Yên tĩnh đến mức chỉ có tiếng nước chảy nhẹ nhàng.

Như Ước lau tay xong, quay đầu lại nhìn anh một cái.

Ôn Cảnh Nhiên vừa xoa nước vô trùng lên tay, lòng bàn tay áp vào nhau, mười ngón tay thon dài đan vào, đang tỉ mỉ chà xát.

Anh rửa tay rất nghiêm túc và chăm chú, ánh mắt nhìn vào ngón tay, cả gương mặt như kiệt tác tranh vẽ dưới ánh đèn.

Như Ước nhìn anh đan ngón tay vào nhau, lòng bàn tay áp lên mu bàn tay kia bên kia, tiếp tục chà xát giữa những kẽ tay, sau đó đổi lại.

Cô luôn biết đôi tay anh rất đẹp, ngón tay thon dài trắng trẻo, đốt xương rõ ràng, ngay cả vân tay cũng nhạt.

Rửa tay trước ca mổ đối với từng bác sĩ mà nói đều giống như làm bài tập, mỗi ca mổ đều phải hoàn thành thật tỉ mỉ.

Nhưng ở anh thì rửa tay đã biến thành nghệ thuật.

Không biết Ôn Cảnh Nhiên có phát hiện ra ánh mắt của cô không, anh cúi đầu, cong từng đốt ngón tay, xoay tròn, chà xát trong lòng bàn tay bên kia, sau đó thay đổi.

Thời gian dừng ở mỗi một động tác đều giống nhau, giống như có một chiếc máy đang đếm giờ chuẩn xác.

Đến khi anh rửa tay xong, rút một tấm khăn lau vô trùng ra, thông thả và vô cùng tỉ mỉ lau sạch bàn tay từ trên xuống dưới, và cả những giọt nước trên cánh tay.

Ứng Như Ước mới hoàn hồn, vừa bôi thuốc sát trùng, vừa bước vào phòng phẫu thuật.

Từ đầu chí cuối, chỉ có mấy phút đồng hồ, giữa hai người ngay cả một câu chuyện trò cũng không có.

Vào phòng phẫu thuật rồi, Như Ước lấy trong tủ ra một đôi găng tay vô trùng số 6,5, ngón tay cô thon dài, lòng bàn tay lại nhỏ, đôi găng tay sáu tác rưỡi vẫn còn hơi rộng một chút.

Ôn Cảnh Nhiên theo vào, những ngón tay đã rửa xong nhẹ nhàng giơ lên, lúc đi qua cô thì hơi dừng lại một chút, đôi mắt được đèn trong phòng chiếu sáng đang nhìn thẳng vào mắt cô, rồi nhanh chóng dời đi.

Như Ước đeo găng tay xong, đang chuẩn bị gây mê cho bệnh nhân.

Nhìn bóng dáng cao ráo gần đó của anh, không nhận được lắm bản: “Vẫn đang giận hay sao...”

Do tính khí của bác sĩ mổ chính nên không khí cả ca phẫu thuật cũng có phần bức bối.

Tiểu Khâu thậm chí không dám nói gì, đến khi phẫu thuật kết thúc, cô nàng đưa những ngón tay lạnh lẽo xoa lên cánh tay Như Ước, nhìn bóng lưng rời đi của Ôn Cảnh Nhiên mà run lẩy bẩy, nói khẽ: “Xem ra tối qua đám thanh niên lưu manh kia đã chọc giận bác sĩ Ôn rồi, cậu thấy bác sĩ Ôn lúc mổ luôn cau mày không, sợ chết đi được.”

Kẻ gây họa thực sự chọc giận bác sĩ Ôn có phần lúng túng, vỗ vỗ tay cô nàng cho qua chuyện: “Được rồi được rồi, tan sở rồi.”

Tiểu Khâu vẫn túm những ngón tay của cô không chịu buông: “Như Ước, cậu mau thay đám mê trai bọn mình đi an ủi bác sĩ Ôn đi.”

“Ừ ừ, mình đi an ủi.” Nói dứt câu, vẻ mặt Tiểu Khâu đột ngột thay đổi, xanh đỏ lẫn lộn rất kỳ quặc.

Ứng Như Ước bỗng thấy thoáng dự cảm không lành, cô cứng nhắc quay người lại.

Người vốn đã rời khỏi phòng phẫu thuật không biết tự lúc nào đã quay trở lại, đang đứng ngay sau lưng cô.

Các bác sĩ y tá trong phòng đang bận rộn, chỉ có góc này là yên tĩnh tới mức như thể thời gian đang ngưng đọng.

Ứng Như Ước đứng trước mặt anh, con lạnh từ gót chân luồn lên đến trái tim, toàn thân cô đang run rẩy.

Rõ ràng cô cũng không làm gì mà... Nhưng cứ lúng túng sợ sệt anh sẽ nói những lời không thích hợp.

Cũng may là Ôn Cảnh Nhiên làm việc cũng rất biết phân biệt hoàn cảnh, anh cời găng tay, hơi cúi nhìn, nói bằng giọng bình thản: “Đang mưa, em ngồi xe anh mà về.”

Trên cánh tay cô, tay của Tiểu Khâu đột ngột néo mạnh một cái.

Như Ước đau điếng, cau mày lại, trong ánh mắt dần dần trở nên sắc bén của Ôn Cảnh Nhiên, cô gạt đầu vờ như bình thản: “Thế thì anh đợi em một chút, em còn phải đưa bệnh nhân về phòng hồi sức.”

Ôn Cảnh Nhiên “ừ” một tiếng, rồi không nói gì thêm mà quay lưng rời đi.

Lúc Như Ước đến bãi đậu xe thì Ôn Cảnh Nhiên đang che dù đứng cạnh cửa xe, đang kiểm tra gương chiếu hậu.

Cô chạy tới, trên người dính không ít nước mưa, chưa tới gần thì anh đã nhúu mày đứng thẳng lên, để cô lên xe trước.

Ngụy Hòa tối nay phải trực ban, đến khoa rồi mới phát hiện điện thoại bỏ quên trên xe nên lại vội vàng quay lại.

Từ ghế lái đến ghế sau, ngay cả những ngăn nhỏ đựng giấy tờ cũng lục tìm hết, thế mà vẫn không thấy điện thoại rơi ở đâu.

Đang bất lực thì nhìn thấy chiếc Land Rover trắng ở không xa và cả Ôn Cảnh Nhiên đang che dù đứng cạnh xe, anh ta mừng rỡ chạy lại.

“Bác sĩ Ôn.” Ngụy Hòa vẫy vẫy tay, đi vòng qua đuôi xe đến trước mặt anh: “Cậu lấy điện thoại gọi vào máy tôi được không? Điện thoại tôi bỏ trong xe mà không tìm thấy.”

Ôn Cảnh Nhiên dùng đầu ngón tay lau đi một vết bẩn màu đen phía dưới gương chiếu hậu, gạt nhẹ đầu rồi gõ cửa kính xe.

Ứng Như Ước từ ghế phụ nhào người sang, mở cửa sổ.

Ngụy Hòa đang đứng trước cửa thì thấy Ứng Như Ước, ngẩn người: “Bác sĩ Ứng?”

Như Ước đã thấy Ngụy Hòa chạy tới, gọi một tiếng “bác sĩ Ngụy” rồi quay sang nhìn Ôn Cảnh Nhiên đang che dù: “Anh để điện thoại ở đâu?”

Trong xe tuy cách âm nhưng hai người đứng gần xe nên cô nghe không sót một chữ.

Ôn Cảnh Nhiên bảo cô mở cửa kính, không nghĩ cũng biết là điện thoại để trong xe.

Trong mắt anh thoáng một nụ cười: “Ghế sau.”

Như Ước quay lại nhìn, tay chống lên chỗ vịn ở giữa, nghiêng người ra sau lấy điện thoại, đưa cho anh.

Anh ung dung đưa bàn tay đã bị bẩn lên, nói ngắn gọn: “Pass mở khóa giống của em”

Ứng Như Ước nghi ngờ nhìn anh, pass mở khóa màn hình của cô làm sao anh biết?

Cô thử nhập bốn số “1120” vào, màn hình khóa lập tức chuyển sang màn hình chính.

Ngụy Hòa bây giờ đã không muốn biết điện thoại của anh ta đang ở đâu rồi...

Anh ta cảm thấy mình đã biết được một bí mật động trời...

Lúc này đây, anh ta chỉ muốn lấp đôi cánh bay đến phòng y tá, kể cho toàn thế giới biết bí mật kinh thiên động địa này!

Điện thoại cá nhân của bác sĩ Ôn không những cho bác sĩ Ứng đựng vào, mà ngay cả pass mở khóa màn hình cũng y hệt của bác sĩ Ứng! Còn nói không mở ám thì Ngụy Hòa này sẽ ngắt đầu xuống để làm bóng đá!

Bạn đang đọc truyện *Anh Đứng Ở Nơi Sâu Thẳm Của Thời Gian* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33

Ngụy Hòa vừa đi thì mưa càng lớn hơn.

Ôn Cảnh Nhiên gấp dù lại, ngồi vào trong xe, quay lại thấy Ứng Như Ước đang thần thờ nhìn điện thoại của anh, chủ động khai báo: “Lần trước thấy em mở khóa màn hình rồi đấy.”

Ngón tay anh đặt trên táp-lô phía sau vô lăng, hơi nhúc nhích, mưa trên cửa kính phía trước lập tức bị cần gạt nước gạt đi, tầm nhìn thoáng đãng hẳn.

Ứng Như Ước ngây ngô lúc này mới chớp mắt, “ồ” một tiếng xem như đáp lời.

Không dám hỏi “lần trước” là lần nào, càng không dám hỏi sao anh lại hào hứng đòi pass giống của cô làm gì.

Trong lòng như có một nơi nào đó đã để quên que diêm đã được đốt cháy, lửa cháy càng to, đến mức tai cô cũng nóng hực lên.

Điện thoại nằm trong tay bỗng thấy nóng rực, Như Ước khóa màn hình lại, cầm một góc của điện thoại rồi đặt vào trong hộp đựng đồ.

Ôn Cảnh Nhiên liếc sang nhìn cô, ôm vô lăng đảo một vòng sang trái, chậm chậm lùi ra khỏi ô đậu xe.

Lúc đi ngang công, bánh xe hãm tốc lại, thân xe hơi rung lên.

Như Ước quay đầu sang nhìn anh.

Ôn Cảnh Nhiên đang một tay ôm vô lăng, tay kia điều chỉnh ghế ngồi.

Ánh mắt nhìn thẳng, nhưng vẫn chú ý hai bên đường xem có xe hoặc người đi bộ nào băng ngang hay không.

Loa đang chậm rãi phát một bài ca xưa cũ, tiếng nhạc cổ xưa, giọng nam hát bằng tiếng Quảng vừa trầm trầm vừa nho nhã, cùng tiếng mưa tí tách ngoài kia, bỗng dựng có một bầu không khí an lành, tĩnh lặng.

Cuối cùng chiếc xe hòa vào dòng xe cộ trên đường.

Sắc trời nặng trĩu do mưa, buổi tối đến sớm hơn bình thường.

Vốn dĩ vẫn là lúc chiều tà, màu vàng trải dài nơi hoàng hôn cuối áng mây kia, lúc này màn trời như bị nhuộm một lớp vải đen, mây mù tầng tầng lớp lớp, nhìn từ xa thành phố như bị bao vây trong màn mưa mù, nhòa nhạt không nhìn rõ.

Ở ngã tư, dòng xe chậm rãi dừng lại, trước lớp cửa kính bị mưa bao phủ là đèn đuôi xe màu đỏ nhấp nháy, từng đốm một liên kết thành một khối.

Trong xe yên tĩnh tới mức hơi nặng nề.

Ôn Cảnh Nhiên gác cùi chỏ lên bệ cửa kính, trong tiếng gió thổi, hỏi cô: “Không phải nói là an ủi anh sao?”

Đầu óc trống rỗng của Ứng Như Ước ngẩn ngơ vài giây rồi mới nhớ ra chuyện anh nhắc là trong phòng phẫu thuật, sau khi kết thúc ca mổ nặng nề kia, Tiểu Khâu bảo cô thay mặt quần chúng say mê bác sĩ Ôn, đi an ủi Ôn Cảnh Nhiên đang có tâm trạng nặng nề...

Cô thuận miệng nhận lời, không ngờ bị Ôn Cảnh Nhiên đã đi rồi quay lại nghe thấy hết.

Lúc đó anh tỏ ra vô cùng trấn tĩnh, không ngờ đã ghi nhớ trong lòng, chờ đợi hỏi cô.

Tiểu Khâu tưởng anh vì chuyện đám thanh niên tối qua mà tâm trạng không vui...” Ứng Như Ước len lén ngược lên, thấy sắc mặt anh bình thản thì bổ sung: “Vốn có suy nghĩ quan tâm đến đồng nghiệp nên bảo em đi an ủi.”

Ôn Cảnh Nhiên một tay cầm vô lăng, lái xe tránh hướng đầu gió, lúc ngừng lên thì lướt nhìn cô một cái, ném ra một câu: “Em cũng nghĩ như vậy?”

Ứng Như Ước nghen.

Cô thì muốn giả ngốc lắm.

Tối qua anh hỏi cô là anh thuộc dạng nào, Ứng Như Ước đã đánh trống rút lui.

Trên thực tế thì đúng là cô làm vậy thật.

Đứng chờ trước xe anh khoảng chừng một phút, rốt cuộc vẫn không dám chọc giận anh, nên đã cúp đuôi chạy mất.

Đến khi cô lên lầu, mở màn cửa sổ nhìn ra ngoài, xe anh vẫn đậu ở đó, hai luồng đèn xe sáng rực rọi thẳng phía trước, ngỡ như ban ngày.

Ứng Như Ước cúi đầu nhìn ngón tay, lúng túng lắm bảm “Em vẫn nghĩ là, chúng ta cần nói chuyện rõ ràng.”

Ôn Cảnh Nhiên liếc nhìn gương chiếu hậu, bị mưa tạt ước hai ngày, dù đã hơi nóng lại nhưng cách một lớp cửa kính, tầm nhìn cũng không được rõ ràng cho lắm.

Anh giảm tốc độ, nói ngắn gọn: “Được, vậy thì tìm một ngày để nói cho rõ.”

Mưa quá lớn, ông nội đang ngủ trưa bị giật mình thức giấc, cứ ngồi trước cửa sổ trong phòng ngủ mà ngẩn ngơ.

Di Hoa lên thay hai lần trà, thấy ông vẫn ngồi bất động thì mang đến tấm chăn mỏng, đắp lên chỗ đầu gối cho ông.

Người đã có tuổi, luôn có những tật nhỏ thế này thế kia.

Xương khớp của ông nội không ổn lắm, cứ đến ngày mưa là đau buốt tận xương.

Có lúc nghĩ thôi cũng thấy đáng thương.

Ông nội trước khi nghỉ hưu tuy rất bận rộn, nhưng nhanh nhẹn, hoạt bát hơn bây giờ nhiều.

Tên tuổi của Ứng Tổng Tranh rất có trọng lượng ở thành phố S, ai cũng tôn kính gọi ông là “Ứng lão tiên sinh”.

Nhưng anh hùng rồi cũng đến tuổi xế chiều, ông nội từ sau khi nghỉ hưu, cuộc sống trở nên nhàn rồi, chỉ là trông có vẻ cô đơn.

Bà nội mất sớm, lúc Như Ước còn nhỏ, bà đã tạm biệt cõi trần. Ngay cả người con trai duy nhất cũng vì lao碌 mà mất sớm, chỉ còn lại một đứa cháu gái.

Ứng gia rộng lớn, nhưng lại neo người tới mức chẳng thấy ấm áp.

Di Hoa thở dài, đồ pha nước đã nguội lạnh đi, đổi phần trà nóng khác.

Trong tiếng nước chảy, bà nghe ông nội thở dài khe khẽ, như đang hỏi bà mà cũng như đang tự lẩm bảm: “Mưa to thế này, Như Ước tan sở rồi làm sao không bị mắc mưa?”

Di Hoa ngược lên nhìn ông, cười nói: “Ông nội cứ yên tâm, Cảnh Nhiên cũng ở bệnh viện mà, mưa to thế này nếu thuận tiện thì chắc chắn sẽ đưa Như Ước về.”

Ông nội trầm tư một lúc, khi lên tiếng, giọng đã già nua thêm nhiều: “Cô ngồi đây nói chuyện với tôi đi.”

Di Hoa khựng lại, xách bình nước đặt dưới chân, “à” một tiếng rồi ngồi xuống sofa.

“Cô cảm thấy...” Ông nội ngập ngừng, nhíu mày: “Cô cảm thấy thằng bé Cảnh Nhiên như thế nào?”

Câu nào đâu có phần quen thuộc.

Di Hoa ngó người, nhưng suy nghĩ một chút đã biết ông nội đang nghĩ gì, bà ngẫm nghĩ rồi đáp: “Thằng bé Cảnh Nhiên ở cạnh ông nội cũng đến chục năm rồi, tính cách thế nào ông rõ hơn ai hết. Nhưng tôi biết, điều ông muốn hỏi không phải chuyện đó.”

Ông nội bật cười, dưới ánh sáng mờ nhạt ban ngày, nụ cười kia có vài phần thấu hiểu, xóa tan mọi phiền não ban nãy: “Cô hiểu rõ nhĩ.”

“Ông nội chắc chắn nhìn thấu suốt hơn bà lão tôi đây, Cảnh Nhiên chín chắn vững vàng, bình thường tác phong cũng nhún nhường, là một thằng bé ngoan, biết lý lẽ biết tự trọng. Như Ước từ nhỏ đã tự lập, nhưng dù sao cũng là con gái, lợi hại thế nào cũng sẽ mong muốn có một bờ vai vững chắc để dựa vào.” Di Hoa nói rất kỹ, từng câu từng chữ không có chỗ nào bắt bẻ được.

“Thằng bé Cảnh Nhiên này dù ai gả cho nó thì sau này cũng sẽ được hưởng phúc.” Di Hoa cúi nhìn đầu gối, cười khê: “Hai đứa này tôi thấy được lắm, ông nội cũng thấy Cảnh Nhiên bình thường rất quan tâm đến Như Ước, không chừng có khả năng thật. Chỉ là Như Ước thì...”

Di Hoa ngập ngừng, không nói tiếp.

Ông nội gật gù, rõ ràng cũng nghĩ đến khúc mắc trong lòng Như Ước.

Ông chăm sóc Như Ước từ nhỏ, đích thân chỉ dạy, tính cách cô ra sao thì không ai hiểu rõ hơn ông.

“Trước đây đúng là tôi chưa từng nghĩ sẽ để Cảnh Nhiên và Như Ước ở bên nhau.” Ông bưng ly trà lên nhấp nháp: “Ở cái tuổi một chân bước vào quan tài rồi, nếu không lo nghĩ cho con cháu thì sau này không còn cơ hội nữa. Ưng gia chỉ còn mỗi Như Ước, mẹ của nó từ nhỏ đã không mấy tâm tâm đến nó, tôi đi rồi thì nó chẳng khác gì chỉ còn một mình. Tôi nghĩ như thế nên cả buổi chiều cũng không vui về nổi.”

Buổi trưa tỉnh giấc, ông nội nằm mơ thấy Tiểu Như Ước từ dưới gốc hòe già trước bệnh viện cũ chạy lên bậc thềm, non nớt gọi ông: “Ông nội ơi.”

Nhỏ như thế, ra đời rồi giống như một đứa trẻ mồ côi, không ai chăm sóc.

Lúc nhỏ chưa được mấy tuổi đã bắt đầu ngủ một mình trong phòng. Lúc sợ hãi sẽ tự chui vào chăn khóc rầm rức, lúc nào cũng khóc tới độ hôm sau thức dậy hai mắt sưng húp, nhưng cũng vẫn cười ngọt ngào gọi ông nội.

Khi đến tuổi học tiểu học, một mình dời ghế sang, trèo lên để với tới bệ bếp, một mình chiên trứng làm bữa trưa.

Cuối tuần hiếm hoi lắm mới rảnh rỗi để dẫn cô bé đi dạo công viên, nhìn thấy cá chép trong hồ đã vui đến mức như được ăn kẹo mạch nha, cứ đi men theo những hòn đá giữa hồ cho du khách qua lại, đi hết lần này đến lần khác.

Mỗi khi gặp thời tiết mưa bão, cô chỉ có thể tự mình mang giày đi mưa, che cây dù nhỏ để đi về nhà.

Khi ông hỏi có cảm thấy tủi thân không, rõ ràng mắt đã hoe đỏ nhưng vẫn gồng mình nói không tủi thân, ông nội bà nội và bố mẹ đều là bác sĩ cứu tử phù thương, cô hy sinh chút thời gian, trên thế gian này sẽ có thêm một người được sống khỏe mạnh.

Ông ngồi bên cửa sổ, cả buổi chiều chỉ ngồi hồi tưởng.

Con sông thời gian dài đằng đằng, đã có rất nhiều ký ức trở nên nhòa nhạt, vụn vặt.

Nhưng mỗi khi nhớ lại từng cảnh, đều là xót xa vì mắc nợ cô.

Di Hoa khê thờ dài, vỗ vỗ đầu gối ông nội, muốn nói lời an ủi nhưng cuối cùng chỉ mấp máy môi, một chữ cũng không thốt ra nổi.

Bà đến Ưng gia cũng xem như là sớm, Như Ước lúc nhỏ như thế nào, bà cũng biết rõ.

Suốt đoạn đường nhìn cô trưởng thành, tình cảm gần như là dành cho đứa con mình sinh ra và nuôi nấng. Lúc này nghe giọng nói run rẩy của ông nội, mũi lập tức cay cay, lắc đầu, đứng lên định xuống lầu chuẩn bị bữa tối.

Ra đến cửa như sực nhớ ra, di Hoa lại dặn: “Những gì trong lòng ông nội nghĩ, đừng thẳng thừng nói cho Như Ước biết nhé.”

Ông nội khoát tay: “Tôi biết rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Anh Đứng Ở Nơi Sâu Thẳm Của Thời Gian* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 34

Không khí trong bữa ăn tối có gì đó sai sai.

Như Ước húp món canh sườn nấu bắp mà di Hoa múc cho cô, len lén đưa mắt quan sát ông nội cả buổi tối không mấy nói năng.

Bình thường cô về nhà, ông nội dù không hỏi xem hôm nay cô ở bệnh viện bận rộn phẫu thuật gì, thì cũng sẽ hỏi thăm buổi trưa cô đã ăn những gì.

Chỉ tối nay, từ khi cô vào nhà, ông nội cứ luôn im lặng, trông có vẻ tâm sự trùng trùng.

Nhân lúc xối com, cô chui vào nhà bếp, hạ thấp giọng hỏi thăm dì Hoa: “Ông nội hôm nay sao thế ạ?”

Dì Hoa quay lại nhìn cô, cười nói: “Trưa nay bị tiếng mưa đánh thức, có vẻ không vui lắm.”

Dì Hoa ở Ứng gia đã lâu, ngày đêm ở cạnh ông nội, lo ba bữa cơm, gần như không khác gì người nhà.

Lời dì nói rất có trọng lượng với Như Ước.

Thế là khi dì Hoa nói ông nội đang ngủ trưa bị tiếng mưa đánh thức nên tâm trạng không vui, Như Ước không nghĩ ngờ gì mà gật gù thấu hiểu, thờ phào: “Con còn tưởng làm sao chứ, thế lát nữa con sẽ ngồi với ông, đỡ ông đi ngủ sớm.”

Dì Hoa cũng cười theo cô.

Cô bé này, bà nói gì cô tin nấy, cũng đúng là thẳng ruột ngựa.

Ăn xong, Như Ước thực sự tạm gác công việc sang một bên, cùng ông nội dời những chậu hoa nhỏ trong vườn lên kệ gỗ.

Con mưa to trước khi bước vào mùa đông của thành phố S kéo dài mấy ngày trời.

Cây cỏ đầy vườn nếu để dầm mưa bên ngoài thì có lẽ sang năm mới, hoa cũng không nở nổi.

Lục đục đi dời mười mấy phút, Như Ước mệt tới độ không thẳng lưng lên được.

Cô tháo mũ áo mưa trong suốt xuống, dựa vào góc tường, nhìn ông nội đang tia tót những nhánh cây, suy nghĩ một lúc rồi nói: “Ông nội, qua qua 4g này, bà ngoại sẽ đến bệnh viện đại học S kiểm tra sức khỏe.”

Ông nội lơ đãng “ừ” xong mới sực tỉnh: “Bao giờ tới?”

“Chắc là tuần sau ạ.” Ứng Như Ước nhớ lại, hai lần gọi điện vừa rồi Hường Hân tuy có nhắc đến, nhưng vẫn chưa nói cô biết thời gian chính xác, chỉ nói là mấy tuần nữa.

Sau khi Hường Hân và bố Ứng ly hôn, trừ Như Ước ra thì hoàn toàn cắt đứt qua lại với Ứng gia.

Chỉ là chuyện đến S để khám sức khỏe cho bà ngoại nói lớn không lớn, nói nhỏ cũng không nhỏ, Như Ước ngẫm nghĩ rồi vẫn thấy nên báo trước cho ông nội biết.

Ông nội trầm ngâm vài giây rồi gật đầu: “Bên L từ khi mẹ con và bố con ly hôn rồi cũng không liên lạc gì nữa, nếu có gì cần ông giúp, đến lúc đó con cứ nói, chuyện nhỏ thì tự quyết định.”

Ứng Như Ước không tiếp lời ngay, cô lấy khăn bông lau đôi tay ướt cho ông nội, dịu giọng hỏi ông: “Ông nội, tối nay có vẻ ông không vui lắm, có phải đã xảy ra chuyện gì không?”

Từ nhỏ cô đã nhạy cảm, những người kẻ cận xung quanh nếu có gì đó thay đổi thói quen một chút thôi, cô sẽ trở nên bất an.

Tối nay quan sát ông nội rất lâu, biết tâm trạng ông không vui, chắc không chỉ như dì Hoa nói là ngủ trưa bị đánh thức bất ngờ nên không vui.

Ông nội như không ngờ cô lại hỏi thẳng nên ngập ngừng một lúc mới nói: “Nhớ bà nội con, tiếc rằng mộ ở quá xa, hôm khác đợi Cảnh Nhiên rảnh rồi, con và ông cùng mang ít hoa đến thăm bà.”

Trong tiếng mưa dần dần nặng hạt, câu nói của ông nội như phủ một lớp mây mù ở phía núi xa, cô tịch và thê lương.

Ứng Như Ước chờ người một lúc rồi trịnh trọng gật đầu: “Vâng ạ.”

Để dành ông nội đi ngủ trước, xong xuôi Như Ước về phòng, cầm áo ngủ để đi tắm.

Nửa tiếng sau, cô khoác áo choàng tắm bước ra, mái tóc nửa khô nửa ướt được túm gọn trong khăn bông để lau, tiện thể cầm điện thoại lên xem giờ.

Mới nhìn đã thấy hoảng!

Từ nửa tiếng trước khi cô mới vào nhà tắm, Tiểu Khâu đã không ngừng nhắn tin, trong weixin, mục tin nhắn của cô nàng phải lật tới mấy trang mới xem được tin nhắn lần trước cùng Như Ước đến nhà ăn.

Như Ước nhú mày, ngồi xuống thành giường, vừa lau tóc vừa bắt đầu nghe từ tin nhắn thoại đầu tiên.

Tiểu Khâu: “Nhóm weixin khoa Ngoại bùng nổ, Như Ước cậu sắp nổi tiếng rồi.”

Tiểu Khâu: “Ngụy Hòa nói với nhóm rằng buổi chiều điện thoại anh ấy rơi trong xe, lúc tìm bác sĩ Ôn nhờ gọi điện để tiện tìm thấy, kết quả phát hiện ra một chuyện lớn động trời.”

Giọng cô nàng ai oán: “Bác sĩ Ôn không chỉ cho cậu đựng vào điện thoại cá nhân của anh ấy, mà ngay cả pass mở khóa màn hình cũng y hệt cậu, làm sao đây, mình ghen tỵ với cậu quá.”

Sau đó là một chuỗi hình ảnh cảm xúc, gần như cách một phút là gửi tới hai cái, không phải ngồi khóc lóc thì cũng là tuyệt vọng rơi nước mắt, dù là cách qua màn hình, Như Ước cũng nghĩ thấy tâm trạng bị thương thành sông của Tiểu Khâu.

Cô ôm trán.

Cuối cùng đã nhớ ra có gì đó sai sai rồi...

Như Ước cắn môi, suy tư một lúc rồi nhấn một tin cho Tiểu Khâu: “Đơn giản là trùng hợp thôi, cậu đừng nghĩ nhiều.”

Kiểu an ủi này có sức sát thương y hệt “bị cảm thì uống nhiều nước ấm” vậy.

Tiểu Khâu lâu lâu, có phần bất bình: “Cậu nghĩ thế nhưng bác sĩ Ôn thì không. Lần trước mình nghe nói bác sĩ Ôn hỏi cậu trước mặt mọi người rằng có phải anh ấy đang trong thời kỳ nằm viện theo dõi không, dù sao bọn mình cũng chung một khoa, cùng ăn cơm với nhau, đưa bệnh nhân về phòng, có tình bạn cách mạng rồi, sao cậu cũng kín như bưng với mình thế, mình có bán đứng cậu đâu nào?”

Ừng Như Ước lần này đúng là có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng rửa không sạch rồi.

Cô túm lấy khăn bông, đưa mắt nhìn bàn trang điểm đang ở đối diện cô.

Gương trang điểm phản chiếu dáng vẻ tức tối của cô, môi bị cắn đến đỏ ửng, đôi mắt sáng rực dưới ánh đèn như long lanh nước, sóng mắt lung linh như một hồ nước trong vắt.

Rõ ràng là tức giận, nhưng Ừng Như Ước ngay cả giận cũng rất bình thản... Chẳng trách một số người lại tào tợn, không kiêng dè gì cả.

Cô tức tối lục tìm trong danh bạ tên của Ôn Cảnh Nhiên, tay bấm vào màn hình, giận dữ gõ một hàng chữ.

Gõ xong, xem lại từ đầu chỉ cuối lại thấy không ổn, cô bấm nút xóa, nhanh chóng xóa đi.

Mấy lần như vậy, không chê ngữ điệu quá nặng nề quá cứng nhắc, thì cũng là cảm thấy giọng điệu quá dịu dàng, không đủ sức lực, đến cuối cùng khi gửi đi thì chỉ có một câu ngắn gọn: “Anh về nhà rồi?”

Ba giây sau.

Ôn Cảnh Nhiên trả lời: “Đến đây đi.”

Ừng Như Ước: “...” Sao giọng điệu quen thuộc như thế đã hẹn hò sẵn, cô chỉ muốn đòi lại công bằng, tiện thể thảo ra bộ luật ba chương mà thôi... không hề có ý muốn gặp mặt mà!

Như phát giác ra sự do dự và trầm mặc của cô, một phút sau, Ôn Cảnh Nhiên lại bổ sung một câu: “Chuyện Ngụy Hòa anh biết rồi, nếu em thấy không thoải mái thì đến đây nói chuyện trực tiếp đi.”

Ngừng lại, giọng anh dịu đi, trầm trầm rất say người: “Tên nhóc mới tới hơi sợ chỗ lạ, anh không đi đâu được.”

Anh dùng giọng đó để nói, khiến Ừng Như Ước hoàn toàn bó tay.

Đấu tranh tư tưởng một lúc, ánh mắt nhìn đồng hồ đặt trên tủ đầu giường, rồi nghiêng răng và đứng lên thay quần áo.

Mấy phút sau, Như Ước che dù đứng trước cửa nhà Ôn Cảnh Nhiên, bấm chuông cửa.

Người trong nhà nhanh chóng ra mở cửa.

Ánh đèn ở thềm nhà sáng rực, men theo cánh cửa mở rộng, ánh sáng rọi thẳng ra bậc thang trước nhà.

Ôn Cảnh Nhiên bế mèo đứng trước cửa, nhìn thấy cô thì mày mắt giãn ra, khúc môi nhướng nụ cười. Ngón tay xoa đầu con mèo nhẹ nhàng vuốt ve tai nó, lùi lại một bước rồi giúp cô lấy dép lê.

Ừng Như Ước đặt cây dù tựa vào cửa, trong lòng vừa bức bối mình mềm lòng, cứ thế mà tự dâng tới cửa, vừa bình thản đóng cửa, thay giày.

Lập tức, quay lại nhìn con mèo anh ôm trong lòng.

Có lẽ là do chưa hợp thủy thổ nên con mèo trong lòng Ôn Cảnh Nhiên không được vui vẻ cho lắm.

Nó trông rất lạnh nhạt, tai thì thoảng rung rung một cái. Đôi mắt xanh trong veo như pha lê đang nhìn cô với vẻ dò xét, không hề chớp mắt.

“Vừa đưa từ A về, hơi say máy bay, thức ăn mèo đến giờ cũng chưa ăn miếng nào.” Ngón tay thon dài của Ôn Cảnh Nhiên nhẹ nhàng bóp cằm mèo, đầu ngón tay vuốt ve bộ lông mềm mại mượt mà của nó, đưa đến trước mặt Ứng Như Ước: “Có muốn ôm nó không?”

Ứng Như Ước mừng rỡ: “Được không?”

Cô vừa dứt câu, con mèo đang nằm yên lặng trong lòng Ôn Cảnh Nhiên bỗng ngẩng lên “meo” một tiếng, rất hữu nghị nhào vào vòng tay của Như Ước.

Vừa tắm xong, trên người cô có mùi hoa thơm thoang thoảng.

Con mèo cọ cọ trong lòng cô, giương đôi mắt trong veo lên nhìn cô, rồi nheo mắt “meo” thêm tiếng nữa.

Âm thanh đó mềm mại nũng nịu, có vẻ muốn làm quen và tiếp cận. Nó lại cúi đầu dụi vào lòng bàn tay Như Ước, đáng vẻ làm nũng đó khiến tim Như Ước như tan chảy.

Cô ôm nó như ôm một bảo bối, mắt lấp lánh nụ cười.

Thấy một người một mèo vui vẻ với nhau, Ôn Cảnh Nhiên quay lưng vào nhà bếp, pha sữa cho một người một mèo này.

Mưa cả ngày đến giờ vẫn không tạnh, nước mưa chảy xuống cửa sổ xuống dưới, làm nhòa ánh đèn ấm áp bên ngoài cửa sổ.

Anh thu ánh mắt lại, bụng ily sữa ra ngoài.

Mèo đang nằm trên đầu gối cô, đang lười nhác liếm lông.

Nghe tiếng bước chân, nó cũng không có phản ứng gì đặc biệt, chỉ khi bóng Ôn Cảnh Nhiên phủ xuống mới uể oải liếc nhìn một cái rồi lại tiếp tục chăm chỉ liếm lông.

Như Ước thì thoảng đưa tay ra xoa đầu nó, chỉ mỗi việc thì thoảng đụng vào nó thôi, cô đã thấy tâm trạng rất vui vẻ, căn bản không còn vẻ lạnh nhạt khi Ôn Cảnh Nhiên mới mở cửa ra nhìn thấy.

“Con mèo này tên gì thế?” Ứng Như Ước hỏi.

“Tên Phạm Hy.” Ôn Cảnh Nhiên ngồi xuống, thuận thế kéo đuôi Phạm Hy, thấy nó nheo mắt vẻ không vui, lộ ra ánh nhìn cảnh cáo, anh nhướn môi cười: “Đó là mèo nhà anh trai anh, ban đầu nhất được nó ở chùa Phạm Âm.”

Chùa Phạm Âm?

Ứng Như Ước nhớ lại, trong tích tắc đối chứng với ông anh trai nhất được mèo của Ôn Cảnh Nhiên, nếu không làm thì người mà lần trước cô gặp ở chùa Phạm Âm chính là nữ chủ nhân của con mèo này.

“Nó tên Phạm Hy sao?” Như Ước cong cong đôi mắt, bế nó vào lòng, giữa những ngón tay toàn là cảm giác mềm mại khi sờ vào lông của nó. Cô cúi đầu, ánh mắt nhìn đôi mắt xanh thăm của nó, xoa đầu rồi lại gãi cằm cho nó.

Như đáp trả cô, con mèo trong lòng tuy không muốn cho lắm nhưng vẫn kêu “meo meo”.

Ôm mèo một lúc, Ứng Như Ước thấy rất thỏa mãn, cuối cùng nhớ ra việc chính mà tối nay cô đi tìm anh.

Cô nhẹ nhàng gãi tai Phạm Hy, sắp xếp lại câu từ rồi mới lên tiếng: “Bác sĩ Ngụy nói trong nhóm weixin khoa Ngoại những lời không thích hợp cho lắm...”

Cô ngước lên, khi nhìn vẻ bình tĩnh lắng nghe của anh, khựng lại rồi mới nói tiếp: “Bây giờ không chỉ khoa Ngoại, mà Tiểu Khâu trong khoa gây mê, Thẩm Linh Chi nữa, đều đã hiểu lầm, thậm chí còn không chỉ có họ...”

Nói xong, cô mím môi thành một đường thẳng, vẻ mặt hỏi tội anh.

Ôn Cảnh Nhiên đón lấy con mèo trong lòng cô, đẩy chiếc bát nhỏ đựng sữa trên bàn đến trước mặt Phạm Hy, nhìn nó ngoan ngoãn cúi đầu liếm sữa, lúc này mới quay lại nhìn Như Ước, hỏi ngược lại: “Điều khiến em băn khoăn là gì?”

“Những lời lẽ mờ ám giữa đồng nghiệp với nhau đều ảnh hưởng không tốt đến hình tượng của đôi bên.” Như Ước liếm môi, một sự bất lực dâng lên: “Tiểu Khâu bây giờ đã hiểu lầm anh theo đuổi em.”

Chưa nói hết câu đã bị anh cắt ngang: “Cô ấy không hề hiểu lầm.”

Ứng Như Ước ngẩn người.

Chỉ nghe anh thông thả lặp lại lần nữa: “Họ không hề hiểu lầm, anh chính là đang theo đuổi em.”

Được thôi...

Như Ước thỏa hiệp.

Đúng là cô đã nói một câu ngu ngốc, đánh mất hết ưu thế đàm phán của mình cho đối phương rồi.

“Bên Ngụy Hòa anh sẽ giải quyết.” Ôn Cảnh Nhiên xoa đầu Phạm Hy, ánh mắt trầm tĩnh nhìn cô: “Dù sao bây giờ cậu ta nên biết em không phải là người mà cậu ta mơ tưởng.”

Nửa câu sau, thăng thần đến mức khiến Như Ước nhất thời không tìm ra câu nào để nói tiếp.

Cô bối rối, trực giác mách bảo bản thân lần này có suy nghĩ định viết hiệp ước ba chương với anh còn không đơn giản bằng nằm mơ giữa ban ngày.

Cô im lặng, Ôn Cảnh Nhiên cũng không định dò hỏi suy nghĩ của cô. Chỉ chăm chú ngắm con mèo Phạm Hy liếm hết nửa bát sữa.

Sau đó, đẩy ly sữa trên bàn về phía Như Ước: “Đây là của em.”

Giọng điệu đó cứ như đang dỗ dành cô vậy.

Như Ước không nói gì, bung ly sữa lên nhấm nháp, đợi uống hết ly sữa thì tư duy hỗn loạn cũng bình tĩnh ít nhiều.

Cô đặt ly xuống, ngồi ngay ngắn, vẻ nghiêm túc đó khiến Ôn Cảnh Nhiên cũng bất giác trở nên chăm chú.

Cô nói bằng giọng nghiêm túc: “Ôn Cảnh Nhiên.”

Người lại bị cô gọi cả họ lẫn tên kia, khoe môi đang nhôe cười, “Ừ?” một tiếng.

Thái độ thông thả, bình thản đó khiến Ứng Như Ước cảm thấy mình như đắm vào đám bông, sự phẫn nộ đầy ắp trong lồng ngực không có nơi để giải tỏa.

Cô mím môi, vẫn giữ thái độ như nói đến việc nghiêm túc: “Trước khi em chưa định chấp nhận anh, anh không thể dùng bất cứ sức mạnh bên ngoài nào để ép em. Em phản kháng mạnh, những thứ đó vô dụng với em, chỉ là những phiền phức đó có thể sẽ ảnh hưởng tới công việc của em.”

Ôn Cảnh Nhiên ngoan hiên lại “ừ” một tiếng.

Lúc này, cô trong mắt anh giống như đứa trẻ đang lớn, cứng nhắc bắt người khác phải chấp nhận, thấu hiểu, thực sự là quá sức đáng yêu.

Ứng Như Ước kìm chế mạnh động muốn đánh anh, lờm một cái rồi nói tiếp: “Sau này trong bệnh viện, chúng ta cứ giữ mô thức đồng nghiệp với nhau.”

Lần này, cuối cùng Ôn Cảnh Nhiên không còn qua loa, đại khái nữa.

Anh gần như từ chối ngay mà không chút do dự: “Làm không được.”

Ứng Như Ước ghen.

Ban nãy cô nói nhiều như thế, mà anh không nghe lọt câu nào ư?

“Trong bệnh viện người ngưỡng mộ, yêu mến anh rất nhiều...” Ứng Như Ước nhàu mày, định giảng đạo lý với anh: “Người thích nhiều chuyện như bác sĩ Ngụy cũng rất nhiều, chỉ cần không phải là bản thân, thì kịch của người khác càng phong phú càng đặc sắc. Em không thích...”

Chưa nói dứt câu, lại bị cắt ngang.

Người nãy giờ luôn nhẫn nại lắng nghe bỗng đột ngột áp sát, một tay giữ gáy cô, tay hơi vận sức kéo cô về phía anh.

Trước mắt bỗng phủ một bóng tối, người mà giây trước còn nho nhã thanh lịch, nụ cười đầy ắp trong mắt, giây sau bỗng trở nên mạnh mẽ khác thường.

Anh cúi đầu, đôi môi lạnh lạnh đậu xuống khoe môi cô, nhẹ nhàng mút lấy vầng sữa còn đọng ở môi cô: “Sau này lúc nghiêm túc lên lớp anh, đừng để môi dính thức ăn nữa.”

Bạn đang đọc truyện *Anh Đứng Ở Nơi Sâu Thẳm Của Thời Gian* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35

Hành động bất ngờ xảy ra đó, như thể có ai ném một que diêm vào bầu không khí đầy áp đóm lửa, hể động vào là bùng cháy, mọi thứ xung quanh hai người bỗng chốc cháy bùng rực, nhiệt độ tăng cao.

Ứng Như Ước ngồi đơ trên sofa, cơ thể vẫn giữ nguyên tư thế sống lưng uốn thẳng, nhưng người thì như bị mất hồn rồi.

Có một tích tắc, cô gần như không dám nhớ lại chuyện xảy ra vài giây trước.

Chỉ nhớ rõ rằng, khi anh áp sát, trái tim như có cảm ứng gì đó, bỗng chốc tê dại khó mà kiểm soát, có một phút chốc Như Ước không tài nào thở nổi như kiểu bị nghẹt thở.

Ôn Cảnh Nhiên hiểu cô, anh biết lúc nào cô sẽ trở nên dịu dàng, cũng biết trong tình huống nào mới chọc giận được cô.

Anh nắm rõ cô như trong lòng bàn tay.

Rõ ràng người đang ở thế bất lợi là anh, nhưng trên thực tế, người bị anh bức ép vào đường cùng lại là Ứng Như Ước.

Sau gáy, ngón tay thon dài của anh vẫn dừng ở đó. Hơi ấm ấy như mang theo một sức mạnh nào đó, nhẹ nhàng khóa chặt cô lại.

Đôi mắt đẹp của anh tỏa ra thứ ánh sáng như pha lê dưới ánh đèn, có quang ảnh đang luân chuyển trong mắt, hoặc sâu hoặc nông, càng khiến cho tâm tư anh bị che giấu kỹ, khó mà phán đoán.

Ứng Như Ước mím môi, nhớ lại ban nãy môi anh dùng trên môi cô, lại thiếu tự nhiên mà há miệng, dùng một giọng điệu lạnh nhạt, bổ sung hoàn chỉnh câu nói trước đó bị cắt ngang: “Em không thích như vậy.”

Một câu đóng chặt cả hai cửa.

Ứng Như Ước không phải người bị bắt nạt mà chỉ biết khóc lóc kêu gào để diễn tả cảm xúc.

Thậm chí có nhiều lúc, cảm xúc của cô đến chậm hơn người bình thường.

Phải, bị lợi dụng rồi.

Nhưng lý trí khi mất đi cân bằng, cô vẫn không làm nổi việc cãi cộ với Ôn Cảnh Nhiên, cũng không thể tát anh một cái.

Thế thì cách kháng nghị duy nhất chính là xử lý lạnh.

Dù lúc này, trong tim cô như có một ngọn lửa cần được giải tỏa gấp.

Cô không còn muốn ở lại nữa, lạnh mặt đứng lên, ngay cả một câu cáo từ cũng không nói mà quay lưng bỏ đi.

Lúc cô đi ngang kéo theo làn gió khiến Phạm Hy đang liếm sữa ngừng đầu lên, hoang mang nhìn theo bóng Như Ước bỏ đi. Quay lại, thò móng vuốt ra cào lên đầu gối Ôn Cảnh Nhiên, nghe rằng “meo meo” một tiếng.

Ở bậc thềm đã có thể nghe thấy tiếng mưa bên ngoài, mưa càng lúc càng to như trút xuống hết, “ầm ầm” vang dội.

Như Ước thay giày xong, mở cửa định về.

Gió kèm lẫn mưa cuốn vào từ cánh cửa hé mở, trong đêm mùa đông, lạnh như kết thành băng, đập vào mu bàn tay thấy đau nhói.

Như Ước nheo mắt, còn chưa kịp bước ra thì sau lưng cô xuất hiện một đôi tay, một tay giữ eo cô kéo cô vào lòng, tay kia giữ chặt cửa, chỉ hơi vận sức đã chặn hết cơn mưa to bên ngoài cửa.

Mới chọc giận cô xong, Ôn Cảnh Nhiên dù có tự tin rằng cô sẽ không nổi cáu nữa thì lúc này cũng không dám hoang tưởng nhiều.

Anh đứng tại chỗ, lùi lại một bước, một tay chống lên khung cửa, tay kia giữ tay nắm cửa, nửa ôm cô trong lòng.

Ánh đèn màu cam ấm áp ở bậc thềm tỏa sáng sau lưng anh, ánh sáng men theo góc áo anh dần dần tỏa ra những đốm sáng lung linh. Gương mặt tuấn tú của anh dưới ánh đèn mờ màng chỉ có cô là nhìn thấy rõ ràng.

“Ban nãy từng câu em nói anh đều nghiêm túc lắng nghe.” Anh dịu dàng: “Trong bệnh viện sẽ không có ai bàn tán nữa.”

Ứng Như Ước im lặng, ngược lên nhìn anh.

Thấy có hiệu quả, Ôn Cảnh Nhiên khựng lại rồi nói tiếp: “Trong bệnh viện, chúng ta sẽ giữ quan hệ đồng nghiệp, anh sẽ không vượt giới hạn.”

Mày mắt anh dần dịu dàng, trong giọng nói có một sự thỏa hiệp khó nói rõ: “Những chuyện em không thích thì anh sẽ không làm.”

Mưa bên ngoài nhỏ dần.

Loáng thoáng nghe thấy tiếng mưa rơi xuống mái nhà rồi chảy xuống, như đang thì thầm to nhỏ.

Như Ước và anh nhìn nhau mấy giây, trong lòng không kìm được trầm lắng hẳn: “Một người đàn ông tại sao lại đẹp thế kia chứ?” Nhìn lâu cứ như đang lợi dụng anh vậy.

Cô lặng lẽ đưa mắt nhìn chỗ khác, thâm giận bản thân kém cỏi, anh chỉ nói nhẹ nhàng mấy câu mà cô đã suýt không nhớ ra ban nãy tại sao lại giận dữ rồi...

Ứng Như Ước cúi đầu, ho khẽ rồi hắng giọng: “Thế anh phải nhớ những gì anh nói nhé.”

Da mặt cô mông, không thể lán tới như Ôn Cảnh Nhiên, thấy khóe môi anh thoáng nụ cười, gật đầu vói về dễ chịu, trong lòng rất buồn bực: “Em phải về đây.”

Ôn Cảnh Nhiên nhanh nhẹn: “Anh tiễn em.”

Chấn Chân Chân hôm nay đuổi theo một tên tội phạm bị sống mất, còn bị thương ở tay, bị Trì Thịnh nghiêm khắc bắt quay về dưỡng thương. Trong lòng cô không phục, rất bực bội.

Từ Cục cảnh sát lái xe ra, đi dọc bờ sông hóng gió một vòng, tâm trạng đã khá hơn.

Bên tay bị thương đã được sát trùng và băng bó, lòng bàn tay quần từng lớp băng, vốn dĩ cũng không phải bị thương nặng, nhưng bị băng bó kiểu này thì nghiêm trọng như bị gãy xương vậy.

Chấn Chân Chân từ nhỏ đã nghịch ngợm, dù sao trong thời thơ ấu chưa phân biệt rõ giới tính, cô nàng đã luôn mơ mộng trở thành một đại anh hùng, lớn lên rồi có thể cưới một cô gái như Ứng Như Ước về nhà nấu cơm, làm ấm giường.

Đương nhiên, mơ mộng đó đã bị bẻ gãy trong tiết sinh lý đầu tiên ở trường mẫu giáo của Chấn Chân Chân.

Nhưng điều đó không ảnh hưởng tới việc cô muốn thành đại anh hùng, cô ôm giấc mơ anh hùng đó, từ nhỏ đã cùng bọn con trai học trèo cây, leo tường đánh nhau.

Lúc đến tiệm đồ chơi mua đồ, chưa bao giờ thấy mẹ Chấn Chân Chân lấy ra búp bê trong tủ kính, mà chỉ là kiếm gỗ, hoặc là mô hình máy bay.

Về sau khi dần trưởng thành, cô đã thực sự bất chấp tất cả mà chọn nghề cảnh sát này.

Ban đầu khi bị thương và lập công, cô còn bắt chước mấy cô gái yếu đuối làm văn phòng trong Cục, than thở trong vòng tay mẹ Chấn Chân.

Mẹ Chấn Chân vốn mềm lòng, theo lời người xưa nói thì chính là tấm lòng Bò Tát.

Chấn gia chỉ có một mình Chấn Chân Chân, bà vốn phản đối Chấn Chân làm cảnh sát, khi cô còn học ở trường cảnh sát, suốt ngày va đập lung tung, bầm chỗ này xanh chỗ kia hoặc chảy máu chỗ nọ, cho dù là một vết máu nhỏ xíu, cô cũng sẽ lặng lẽ giấu đi, lau nước mắt một mình.

Lần đó khi nhận được điện thoại đến bệnh viện thăm Chấn Chân Chân, bà đã sợ tới độ mấy năm trời cũng chưa hết ám ảnh.

Sau này Chấn Chân Chân không dám mang vết thương về nhà nữa, nhưng làm cảnh sát làm sao tránh khỏi va chạm. Mỗi lần bị thương, hoặc là chịu tù thân ở vài ngày trong Cục, hoặc đợi Trì Thịnh điều động, cô sẽ luôn ở trong nhà anh.

Kết quả hôm nay lại lên con... không có nhà để về rồi.

Chấn Chân Chân che dù đứng dựa cửa xe, không biết một mối tiếp tục gọi cho điện thoại Ứng Như Ước mãi không ai nghe máy.

Tối nay cô phải bắt bạn thu nhận mình, sao còn không chịu nghe máy...

Cô nhai viên kẹo chewing-gum, lau bầu cấn nhả mãi.

Kẹo trong miệng đã bị cô nhai không còn mùi vị gì, cô mở cửa xe, rút trong hộp giấy ra một miếng khăn giấy, cúi đầu nhả kẹo ra, vo viên rồi ném vào thùng rác.

Mới quay đầu lại, cô suýt thì lòi cả mắt ra ngoài!

Thảo nào gọi mãi không nghe máy! Hóa ra là lén lút hẹn hò riêng với bác sĩ Ôn, đương nhiên là không dám nghe máy rồi.

Cô tức tối nheo mắt, qua ánh đèn đường, nhìn hai người đang che dù bước tới.

Ông trời tạt nước xuống nhân gian cả một ngày trời, bây giờ đêm khuya tĩnh lặng, nước mưa rơi xuống hồ nước đã không gợn nổi con sóng nào...

Hai người này, lại mỗi người che một cây dù, khoảng cách ở giữa có thể nhét thêm hai người nữa vào cũng đủ.

Chấn Chân Chân hận thép không thành gang “xì” một tiếng, khép dù lại, cũng mặc kệ dù còn rỏ nước, tiện tay ném vào ghế phụ, đi như chạy lại đón họ.

Bỗng dưng có một người chạy tới, Ứng Như Ước giật bắn người.

Khi nhìn rõ là Chấn Chân Chân, còn chưa kịp giương cao cây dù để kéo cô nàng vào thì cô nàng đã rất tự nhiên chui vào trong dù của Ôn Cảnh Nhiên, đẩy luôn anh sang bên dù của cô.

Thế mà chính cô nàng còn tự thấy mình tốt đẹp, cười tít mắt: “Tớ thích cây dù của bác sĩ Ôn.”

Ứng Như Ước cầm nín, trừng mắt, ánh mắt nhìn vào bàn tay cô nàng đang cầm cán dù, đứng hình, rồi nghiêm giọng: “Tay cậu bị sao vậy?”

Chấn Chân Chân nhìn theo ánh mắt cô đến phần tay đang băng bó của mình, thần nhiên lắc lắc: “Lúc bắt tội phạm bị rách lòng bàn tay.”

Nói dứt, cô nàng tiếp tục cười toe toét, nhìn Ôn Cảnh Nhiên với vẻ si mê: “Bác sĩ Ôn, anh đang định cùng Như Ước nhà em đi đâu thế?”

Mấy lần qua lại với nhau nên Ôn Cảnh Nhiên có ấn tượng rất sâu sắc về Chấn Chân Chân, anh phát những giọt mưa từ cây dù rơi xuống vai, trả lời: “Đưa Như Ước về, nếu có em ở đây thì anh về trước đây.”

Người trợ công thất bại tỏ vẻ thất vọng: “Anh về thật à? Thế chẳng phải em đã quấy rối nhả ứng của anh và Như Ước sao?”

Nói dứt câu, cánh tay bị Ứng Như Ước không chút thương xót nhéo một cái, Chấn Chân Chân lập tức đau quá xuyt xoa, không dám nói gì nữa.

Về xấu hổ của Ứng Như Ước thoáng qua rồi biến mất, Ôn Cảnh Nhiên lại nhìn thấy rất rõ, anh không kìm được nhướn môi cười: “Muộn rồi, hai em nghỉ ngơi sớm nhé.”

Để lại câu này rồi, anh quay lại nhìn Ứng Như Ước một cái.

Ánh đèn đường quen thuộc chiếu lên cây dù, chiếu sáng những giọt mưa trên đó đang rơi xuống, trông tròn căng và rất lung linh.

Che mất ánh sáng, bên dưới cây dù là một khoảng tối.

Anh cúi đầu, đôi mắt sâu thẳm, đôi mắt ấy trong bóng tối sáng như một vì sao.

Như có lời muốn nói, ánh mắt anh trầm tĩnh nhìn cô một lúc, cuối cùng lại chỉ đưa tay day day hàng lông mày, hạ giọng nói với cô “Chúc ngủ ngon”.

Nhìn theo Ôn Cảnh Nhiên rời đi, đến khi bóng dáng anh khuất nơi ngã rẽ cuối đường, Chấn Chân Chân mới bịn rịn quay đầu lại, khoác tay Như Ước, học theo giọng nói ban nãy của Ôn Cảnh Nhiên, rặn ra được một câu: “Chúc ngủ ngon, cô bé ngọt ngào.”

Nói dứt, chính cô nàng không nhận được cười trước, trêu chọc: “Sao mấy hôm không gặp mà hình như cậu và bác sĩ Ôn của tớ tiến triển khá tốt nhỉ? Chắc chắn chắc, nói ra thì giọng của bác sĩ Ôn hay thật, mỗi lúc hạ giọng là tớ thấy màng nhĩ cũng chấn động...”

Như Ước không muốn dây dưa về Ôn Cảnh Nhiên với Chấn Chân Chân, cô nhẹ nhàng nâng bàn tay bị thương của bạn lên, mượn ánh đèn đường để nhìn kỹ rồi chuyển đề tài: “Không phải là bị thương vì tình chứ?”

Chấn Chân Chân kêu to: “Không dám”

Rồi lập tức, Chấn Chân Chân thao thao bất tuyệt kể lại kỹ lưỡng quá trình bắt tội phạm tối nay cho Như Ước nghe... Ngay cả lúc cô nàng ngồi mai phục đã uống mấy ngụm nước, đá đổ thùng rác để nhặt nhanh rác một lúc lâu đều báo cáo chi tiết.

Cuối cùng, cô nàng chớp mắt, nhìn cô về tội nghiệp: “Tối nay thu nhận tớ nhé.”

Ứng Như Ước thờ dài, khề đầy đầu bạn: “Tuy cậu là cảnh sát nhưng cũng là phụ nữ. Tuy rằng việc duy trì trị an, bắt tội phạm là trách nhiệm cậu không thể chối từ, nhưng cũng phải bảo vệ bản thân chứ.”

Cô vừa nói vừa mở cửa, giục bạn vào trước rồi thay giày, gác cây dù vào kệ đựng dù gần cửa, dẫn bạn lên lầu: “Hể bị thương là nói dối phải tăng ca không về nhà, cậu nghĩ rằng có thể che giấu đi được bao lâu? Di biết chắc sẽ xót xa chết mất. Ngày nào cũng lo lắng cho tớ và Ôn Cảnh Nhiên, cậu cũng thiếu người quản giáo cậu đấy.”

Vừa dứt câu, điện thoại của Chấn Chân Chân réo vang.

Chấn Chân Chân nghech người nhìn Như Ước rồi móc điện thoại trong túi ra, thấy Trì Thịnh gọi thì không dám chậm trễ, lập tức nghe máy.

Bên kia là giọng đàn ông mới hút thuốc xong nên hơi khàn, hỏi cô: “Không ở chỗ tôi mà chạy đi đâu?”

Ứng Như Ước đứng gần nên nghe rõ rất, nhìn bạn chăm chăm không chớp mắt.

Cô nàng kia lúng túng nhìn chỗ khác, gần như vừa chạy vừa bò vào phòng Như Ước, rồi lúi thảng vào nhà tắm.

Ôn Cảnh Nhiên về đến nhà, bé Phạm Hy đi làm quen với giường anh trước.

Sau đó nghiêm túc làm theo lời dặn dò của Ôn Cảnh Phạm, chụp hình cho con mèo nằm trên giường rồi gửi đi.

Mười lăm phút sau, Ôn Cảnh Phạm trả lời: “Ngay cả mèo cũng năn nỉ anh cho mang đi, nếu không theo đuổi được thì đừng là họ Ôn nữa đấy.”

Bạn đang đọc truyện *Anh Đứng Ở Nơi Sâu Thẳm Của Thời Gian* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36

Hôm sau đi làm, vượt ngoài dự liệu của Như Ước, bên phòng y tá và khoa gây mê đều sóng yên biển lặng. Giống như tối qua bác sĩ Ngụy không hề vào nhóm weixin của khoa Ngoại để tung tin vậy, mọi thứ đều bình thường.

Lại thêm tuần này đến lượt Tiểu Khâu đi thăm bệnh sau mổ, không cần theo phẫu thuật nên suốt ngày cô nàng đều ở khu nội trú.

Ứng Như Ước muốn thăm dò xem là chuyện gì cũng không tìm ra cơ hội.

Chấn Chân Chân chưa phục hồi vết thương ở tay, không dám về nhà, mấy hôm nay đều chạy về chỗ Như Ước.

Ông nội cũng xem như đã chứng kiến cô nàng trưởng thành, biết đầu đuôi câu chuyện rồi, ông nhú mày mắng cô vài câu rồi quay đi bảo di Hoa dọn một căn phòng cho cô ở.

Di Hoa cũng nghĩ cách bồi bổ sức khỏe cho cô, nào là món canh bồ thập toàn, canh gà kỷ tử, canh táo đỏ hầm xương heo, canh gì gì đó... làm Chấn Chân Chân chỉ trong mấy ngày mà mặt đã mập hẳn lên.

Sau khi đưa đón Như Ước đi làm một tuần, Chấn Chân Chân cảm thán: “Cậu bảo mẹ tớ ghét tớ làm cảnh sát, tớ có cần từ chức làm lái xe chuyên đưa đón cậu không? Đãi ngộ cho tài xế nhà cậu đúng là tốt quá!”

Kết quả là vừa nói xong, tối đó trên bàn ăn, ông nội bỗng hỏi: “Bệnh viện và nhà đi lại không thuận tiện, sau này trực đêm nhiều, mua xe cho con nhé?”

Như Ước đang dùng đũa gấp một hạt đậu phộng trong món gỏi, nghe thế thì làm rớt cả hạt đậu vào trong món canh gà táo đỏ.

Ông nội liếc nhìn cô: “Hoặc là mua một căn nhà gần bệnh viện, tự con chọn đi.”

Như Ước từ nhỏ đã không biết đòi hỏi gì, khi bố Ứng còn, mỗi lần muốn tặng quà cho cô, khi nhắc đến cô luôn vô thức từ chối khéo, cứ như sự hiểu chuyện đó có thể đổi lại nỗi thương xót và bầu bạn cùng cô của họ vậy.

Lâu dần, ông nội biết dụng ý của cô, lúc hỏi ý kiến cô sẽ không hỏi cô có muốn không, mà sẽ đưa ra hai lựa chọn để tự cô chọn lấy một.

Sự thật chứng minh, cách thức đó rất hiệu quả.

Cô sẽ không cần suy nghĩ từ chối, mà sẽ là chọn một trong hai thứ.

Như Ước cúi đầu húp canh, mùi thơm lan tỏa, cô ngước lên nhìn ông nội, mạnh mẽ chọn về đầu: “Thế thì xe đi ạ, ở thành phố A xa xôi thì bó tay chứ bây giờ ở S rồi, làm sao có thể dọn ra ngoài sống được.”

Ông nội tỏ ra vui vẻ vì cô nói thế, trong lòng thấy dễ chịu âm áp vô cùng: “Cũng được, căn nhà sau này sẽ coi là của hồi môn vậy.”

Đề tài bỗng dưng rẽ ngoặt sang chuyện hồi môn, Như Ước choáng váng, định nói chuyện này còn sớm quá mà lời đến cửa miệng rồi, Chấn Chân Chân kịp thời véo nhẹ vào đùi cô dưới gầm bàn một cái, vội vàng tiếp lời: “Ông nội nói đúng ạ, Như Ước cậu cũng đừng suốt ngày đâm kim vào người ta đi, đề ý xem trong bệnh viện có anh chàng nào đẹp trai tài giỏi không, phát triển thử đi.”

Ứng Như Ước lườm Chấn Chân Chân một cái, không nói gì.

Ông nội là phái hành động, ăn tối xong liền kéo Chấn Chân Chân mở ipad, nghiên cứu xem nên mua loại xe nào.

Chấn Chân Chân là người “điên”, cũng rất ấn ý với ông nội, hưng phấn như thể mình sắp đổi xe, cứ phở cập liên tục cho ông nội, bla bla bla y hệt con chim sẻ buổi sớm mai hay làm phiền người khác vậy.

Như Ước trong nhà bếp cắt xong dưa lưới ngọt, đựng vào đĩa rồi cắm vài cây nĩa vào, vừa bung ra phòng khách thì bị ông nội gọi: “Như Ước lại đây, đừng đi đâu vội, Cảnh Nhiên hỏi con muốn mua xe loại nào.”

Ứng Như Ước khựng lại, quay lại nhìn, ông nội đang chat video với Ôn Cảnh Nhiên, Chấn Chân Chân ngồi cạnh cười muốn điên, chừa ra một chỗ thật rộng trên sofa rồi kéo cô ngồi xuống.

Ôn Cảnh Nhiên hôm nay có một ca mổ kết thúc muộn, vừa tan sở, đang đứng trong bếp chiên cá.

Nghe trong clip có giọng của Như Ước, anh phân tâm liếc nhìn.

Ứng Như Ước vừa ngồi xuống, còn chưa rõ là chuyện gì thì ánh mắt đã chiếu thẳng vào người Ôn Cảnh Nhiên đang đứng trước bệ bếp.

Ipad đặt khá xa, nửa người của anh đều xuất hiện trong ống kính, mặc áo len mỏng màu xám, tay áo xắn lên, đang cầm xẻng lật con cá chiên trong tiếng dầu mỡ xèo xèo.

Cái tạp dề đeo trên người bị kéo trễ xuống, giống như trong túi có một vật nặng gì đó.

Như Ước vẫn chưa nhìn rõ thì người đang đứng đó đột ngột quay lại, đến kệ tìm đĩa đựng cá. Đợi anh quay lại, hướng thẳng về phía ống kính, cuối cùng Như Ước đã nhìn rõ.

Trong túi áo to phía trước tạp dề đang “đụng” Phạm Hy đối meo đang nhìn chăm chăm con cá, đôi mắt trong veo như quả cầu pha lê đang nhẵn nạy nhìn con cá trong chảo đã được dầu chiên vàng giòn, không hề bị ảnh hưởng bởi thế giới bên ngoài.

Ôn Cảnh Nhiên và con mèo đang chui vào túi áo tạp dề, tổ hợp này đúng là nhìn kiểu gì... cũng thấy đối lập một cách đáng yêu.

Chẳng trách mà Chấn Chân Chân cười sấp ngạt thờ thế kia...

Cô không nhận được nhướn khóe môi: “Phạm Hy vẫn chưa ăn cơm sao?”

Ôn Cảnh Nhiên nhìn ngọn lửa, không quay lại: “Đây là phần thưởng của việc nghe lời.”

Giọng anh trầm trầm, lười nhác, cùng với âm thanh “tìng tìng tang tang” trong bếp, có một cảm giác kỳ lạ khó tả.

“Nhìn quen đáng về tinh anh, cảm xúc trong áo blouse trắng của bác sĩ Ôn rồi, bây giờ nhìn đáng về dịu dàng đảm đang này, cảm giác trái tim nhỏ bé nhảy đến mức sắp hỏng mất rồi.” Chân Chân ôm mặt, vẻ mặt bệnh nặng gục xuống sofa, chọc chọc vào eo Như Ước, lầu bầu: “Định lực của cậu sao mà tốt thế?”

Nửa câu đầu Chấn Chân Chân nói nhỏ, Ôn Cảnh Nhiên nghe loáng thoáng, nhưng nửa câu sau thì nghe rõ, quay sang nhìn cô một cái, trong đôi mắt đó là một thứ mà Ứng Như Ước vô cùng quen thuộc, nụ cười nửa có nửa không của Ôn Cảnh Nhiên.

Cô dám đánh cược!

Nếu bây giờ không có Chấn Chân Chân và ông nội đều đang ngồi cạnh, chắc chắn anh lại trêu chọc cô rồi.

Đút cá cho Phạm Hy ăn rồi, Ôn Cảnh Nhiên cầm ipad ra khỏi nhà bếp, ngồi xuống thảm trong phòng khách. Ipad được đặt vững, cách anh khoảng nửa mét.

Anh lười biếng ngồi dựa sofa, ngón tay đặt trên bàn trà, một tay lướt trên màn hình ipad, hỏi cô: “Xe muốn dùng vào đâu? Thay thế việc đi bộ, hay là sĩ diện...”

Sĩ diện cái quái gì...

Ứng Như Ước không hề do dự chọn về đâu: “Thay cho đi bộ.”

Ôn Cảnh Nhiên ngược lên nhìn cô, một lúc sau lại hỏi: “Hiệu nào, có đặc biệt thích hoặc muốn mua hiệu nào không?”

Ứng Như Ước vất cạn trí óc: “Không có, thực ra mua xe cũng là mới quyết định thôi. Em không hiểu về xe...” Cô thành thật nói.

Từ sau khi thi bằng lái, cô gần như không sờ vào xe, sự hiểu biết về xe cũng chỉ ở bước cơ bản. Còn xa hơn, ví dụ yêu cầu nội thất gì, động cơ xe ra sao, tính năng ưu việt... đều không biết.

“Cảnh Nhiên à.” Ông nội cắn miếng dưa lưới, ậm ừ nói: “Dự tính trong khoảng 30 đến 40 vạn, Như Ước không hiểu về xe, còn ông già này cả đời cũng không đụng tới xe nên càng không biết.”

Ôn Cảnh Nhiên suy nghĩ một lúc, trầm ngâm: “Thế thì Benz C200, BMW 320 hoặc Audi đời mới nhất A4L, giá lẫn bánh đều khoảng trong 40 vạn.”

Nói dứt câu, chỉ có Chấn Chân Chân hai mắt sáng rực chọn Audi: “A4L mới nhất tốt đó, nội thất siêu đẹp, nhìn đã biết là đẳng cấp rồi ạ.”

Ôn Cảnh Nhiên qua ống kính mỉm cười nhìn Ứng Như Ước không hiểu chút gì: “Thế này đi, ngày mai tan sở với anh, anh đưa em đến cửa hàng 4S xem xe.”

Nói xong, cũng không cho Ứng Như Ước cơ hội từ chối, nói thẳng: “Sẽ không có ai biết em sợ phiền phức hơn anh đâu, em chỉ cần phụ trách gạt đầu là được.”

Trừ Ứng Như Ước, mọi người đều hoan hô vui mừng.

Ông nội không có hứng với xe, chuyện này giao cho Ôn Cảnh Nhiên thì ông yên tâm, hoàn toàn không có ý đợi ngày mai Như Ước tan sở rồi cùng đi xem xe.

Chấn Chân Chân càng thẳng thắn hơn: “Không muốn làm bóng đèn.”

Ứng Như Ước: “...”

Đã bao ngày trôi qua rồi mới lại ngồi trên xe Ôn Cảnh Nhiên, Ứng Như Ước có một ảo giác rằng thời gian đã qua đi rất rất lâu rồi.

Mấy hôm nay ở bệnh viện, lịch xếp ca mổ cứ như cố ý tránh né nhau ra, trong một tuần chỉ không quá ba lần được cùng ca mổ với anh.

Thi thoảng gặp nhau, không phải là trước phòng mổ khi anh chuẩn bị vào, thì cũng là cô đưa bệnh nhân về phòng hồi sức. Chính lúc thăm bệnh sau mổ đó đã trùng hợp gặp anh ở khu nội trú khoa Ngoại.

Ứng Như Ước thắt dây an toàn, không kim được lên đưa mắt nhìn anh.

Như có linh cảm, ánh mắt cô lên lút nhìn sang đúng lúc bị anh bắt quả tang tại chỗ.

Ứng Như Ước giỏi nhất là giả vờ nghiêm túc, sau sự lúng túng ban đầu, cô lập tức tỏ ra trấn tĩnh, đứng đắn nói: “Lại làm phiền anh rồi.”

Ôn Cảnh Nhiên liếc nhìn gương chiếu hậu bên phải, ánh mắt chỉ dừng lại chốc lát ở cô rồi nói nhỏ: “Chỉ cần là chuyện liên quan đến em thì đều không phiền.”

Lại nữa rồi...

Như Ước thở ra một hơi, sờ sờ vành tai đã bắt đầu nóng lên, lầu bàu: “Nói năng đàng hoàng.”

Xe hòa vào dòng xe cộ trên đường, đi qua hai ngã tư đều là đèn đỏ.

Đến khi rẽ phải, tiến vào trục đường chính, cuối cùng đã thông thoáng hơn.

Gần bệnh viện đại học S có một khu mua bán xe, cửa hàng 4S hội tụ đủ chủng loại, nhãn hiệu và cả chợ mua bán xe second hand.

Gần nhất chính là cửa hàng Audi, dừng ở cổng lấy giấy thông hành, có nhân viên chỉ dẫn đậu xe, bước vào đại sảnh, đã có một hàng nhân viên kinh doanh đang xếp hàng chờ tiếp đãi.

Ôn Cảnh Nhiên có mục tiêu rõ ràng, bước tới gian hàng xe mẫu của Audi A4L trước Như Ước.

Nhân viên kinh doanh thấy Ôn Cảnh Nhiên khí chất phi phàm, trong lòng sớm đã đưa anh vào danh sách “mua xe cho vợ”, vô cùng nhiệt tình giới thiệu: “Kiểu A4L này là kiểu đáng mới nhất trong năm nay, nội thất so với kiểu năm ngoái đã có cái tiến vượt bậc.”

Ôn Cảnh Nhiên như không nghe thấy, sau khi mở cửa xe bên ghế lái thì ra hiệu cho Như Ước lên xe cảm nhận.

Ghế ngồi điều chỉnh hơi gần phía trước, Như Ước ngồi vào trong xe rồi, Ôn Cảnh Nhiên cúi lưng, ngón tay đặt trên nút bấm điều chỉnh ghế, giúp cô đẩy ghế ra sau một chút, rồi giữ tư thế nửa trong nửa ngoài, cầm tay cô đặt lên vô lăng.

Vô lăng bọc da thật cảm giác mềm mại trơn nhẵn, nhưng điều khiến Như Ước cảm thấy khó mà phớt lờ hơn cả cảm giác đó, chính là bàn tay đang phủ lên tay cô của Ôn Cảnh Nhiên.

Ngón tay anh ấm nóng, những ngón tay thon dài phủ lên tay cô, bao bọc cả tay cô trong lòng bàn tay anh. Thế mà anh rất tự nhiên như thể không ý thức được mình đang làm gì, ánh mắt nhìn về phía ô cửa trên nui xe, cong ngón tay, ra hiệu cô khởi động máy.

Nhân viên kinh doanh này giờ thao thao bất tuyệt giới thiệu về xe đã biết ý mà ngậm miệng lại.

Xe mẫu đang trưng bày đều không thể khởi động, sau khi bấm nút khởi động, hệ thống trong xe hoạt động, vốn dĩ chiếc xe mẫu đang yên tĩnh như tờ bỗng bật sáng tất cả các nguồn điện bên trong.

Ôn Cảnh Nhiên chỉ vào nút bấm mở cửa sổ trên nui xe: “Mở ra xem sao.”

Một đồng hướng dẫn sử dụng, Như Ước thử chạm vào một nút bấm trong số đó, đang định hỏi đây là cái gì thì Ôn Cảnh Nhiên đã nghiêng người đưa ngón tay cô đặt lên nút bấm đằng sau, rồi đẩy về phía sau, tấm che nắng dưới ô cửa trên mũ xe “rè rè” lùi ra sau, để lộ ô cửa sổ trời màu đen hoàn chỉnh.

“Thực ra cửa sổ trời đối với xe hơi mà nói cũng không có tác dụng gì.” Anh nói nhỏ, giải thích: “Chỉ để cho đẹp thôi.”

Như Ước không biết nên nói thế nào, “ồ” một tiếng, giả vờ như có hứng với những nút bấm khác mà lặng lẽ rút tay ra khỏi tay anh, lần mò nút bấm to ở bảng điều khiển chính giữa.

Nhân viên kinh doanh bị cô lập thấy thế, cuối cùng cảm thấy bản thân đã có đất dụng võ, đi vòng qua đầu xe đến bên ghế phụ, chăm chỉ giới thiệu: “Cái này là hệ thống MIMI của Audi, nó dùng để lựa chọn, khóa chặt giống như con chuột vậy. Nút bấm bên trên dùng ngón tay nhẹ nhàng chạm vào là sẽ cảm ứng được, là nút bấm nhanh trong hệ thống, và còn...”

Ôn Cảnh Nhiên nheo mắt, cắt ngang lời anh ta: “Bây giờ có xe nào để lái thử không?”

Nhân viên kia ngần ngừ, dường như không chấp nhận nỗi sự tiến triển nhanh đến vậy, mãi sau mới gật đầu: “Có, tôi sẽ dẫn hai anh chị tới đó.”

Xe lái thử thường đậu ở khu vực riêng, khi đi xuyên qua đại sảnh, Như Ước lại theo nhân viên nọ đi qua bãi xe đang được kiểm tra, tu sửa.

Đã gần đến giờ cửa hàng 4S đóng cửa, không ít nhân viên mặc đồng phục đang chuẩn bị tan ca.

Nhân viên kia đi phía trước, dỏng tai nghe ngóng động tĩnh phía sau, có phần bất ngờ vì hai người hoàn toàn không trò chuyện... Dù sao cũng phải trao đổi cảm nhận, suy nghĩ về xe chứ nhỉ.

Để không khí không quá gượng, anh ta dần dần đi chậm lại, từ từ đi ngang bằng Ứng Như Ước. Anh ta mỉm cười hỏi: “Xin hỏi phải xưng hô với cô thế nào ạ?”

Ứng Như Ước đang chìm đắm trong thế giới riêng, bị hỏi thì ngần ngợ một lúc mới đáp: “Ứng Như Ước, Ứng trong nhận lời, Như Ước trong ‘đúng hẹn mà tới’.”

Giọng cô dịu dàng mềm mại, ngữ điệu thông thả, cho dù chỉ là giới thiệu tên thôi cũng khiến người ta thấy dễ chịu.

Nhân viên kia thấy khí chất hai người đều xuất chúng, ngoại hình đẹp rực rỡ, vốn đã có thiện cảm, lúc này càng thích thú. Thế là anh ta rất tự nhiên mà nịnh nọt: “Mắt nhìn của cô Ứng thật tốt.”

Ứng Như Ước “ừm?” một tiếng, có vẻ không hiểu: “Thế nào nhỉ?”

Nhân viên kia cười đến nỗi mắt híp cả lại: “Có thể chọn được Audi, lại có anh chồng đẹp trai thế kia, mắt nhìn là siêu siêu tuyệt đấy.”

Người đàn ông đi sau hai người nghe thế đã không khách sáo mà cười khẽ thành tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Anh Đứng Ở Nơi Sâu Thẳm Của Thời Gian* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37

Kết thúc việc lái thử, nhân viên kinh doanh đi theo đưa danh thiếp cho Ôn Cảnh Nhiên rồi cười tươi rồi dẫn hai người đến bãi đậu xe.

Những nhân viên làm việc trong cửa hàng Audi đã về hơn nửa, bãi đậu xe vốn chỉ lác đác mấy chiếc bây giờ đã trống vắng hẳn, nhìn quanh chỉ thấy toàn là nơi đậu xe tạm thời được vẽ vạch trắng.

Như Ước ngồi vào ghế phụ, thắt dây an toàn.

Ôn Cảnh Nhiên khởi động chiếc Land Rover, khi thân xe rung lên nhẹ nhẹ, một tay anh ôm vô lăng, tay kia điều chỉnh hệ thống tuần hoàn trong xe.

Trong tiếng gió phả ra từ điều hòa, anh thông thả hỏi: “Ban nãy sao không phù nhận?”

Mệt rã rời cả ngày, phần vai Như Ước đau nhức vô cùng, cô dùng ngón tay nhẹ nhàng xoa nắn chỗ da ở cổ. Nghe thế, ánh mắt cô dừng ở gương chiếu hậu một chốc rồi quay sang nhìn anh: “Anh để bụng sao?”

Ôn Cảnh Nhiên quay lại, nhìn cô, nửa cười nửa không, hỏi ngược lại: “Lẽ nào anh biểu hiện vẫn chưa đủ cầu còn không được?”

Ứng Như Ước không tiếp lời.

Trên thực tế, đối với thói quen ba câu đùa trêu chọc cô của Ôn Cảnh Nhiên, đến giờ cô vẫn chưa thể tìm ra cách để phá giải.

“Chúng ta về thôi.” Cô buông tay đang xoa nắn vai, cơ thể trượt xuống một chút, bộ dạng mệt mỏi rũ rượi: “Hôm nay lịch mổ xếp dày đặc, em không có sức lực đâu đi xem xe khác nữa.”

“Thế thì về thôi.” Ôn Cảnh Nhiên đưa giấy thông hành ra, đợi bảo vệ ở cổng cho đi, anh mới bấm cho cửa kính đóng lại, hạ giọng: “Em ngủ trước đi, đến nhà anh sẽ gọi.”

Thực sự quá mệt rồi, Như Ước nhắm mắt lại không lâu đã chìm vào giấc mơ khi thân xe hơi rung lắc.

Mấy hôm nay trạng thái của cô không tốt cho lắm, tối qua hiếm hoi lắm lại bị mất ngủ.

Khi tiếng vang trời của Chấn Chấn Chân cất lên, cô còn lê đôi dép xuống lầu, pha một ly sữa để ngủ ngon. Khó khăn lắm mới đợi đến khuya để ngủ, lại liên tục nằm mơ những giấc mơ kỳ quái.

Thoáng chốc trở về năm lớp 12, cô đứng trên bục giảng đọc tiếng Anh, lúc thì thời gian lại quay ngược về kỳ thực tập của kỳ cao học, trong phòng bệnh mà cô đến thăm sau ca mổ đầu tiên.

Trong những mốc thời gian hoàn toàn khác nhau, chỉ có bóng dáng nhòa nhạt của Ôn Cảnh Nhiên là luôn xuất hiện trong giấc mơ của cô, như một đốm sáng xưa mãi không tan, cũng giống như một bức tượng trong dòng sông thời gian.

Cảm giác hư vô chân không chạm đáy đó khiến cô cả đêm ngủ không yên giấc, nhưng hiếm khi nằm mơ nên lại không nhớ tỉnh. Cố duy trì cả đêm, đến khi bình minh ló dạng, cô mới miễn cưỡng ngủ ngon.

Cứ thế này mãi là không được...

Cô cau mày.

Chuyện với Ôn Cảnh Nhiên trì hoãn quá lâu rồi, giống như cái dằm trong tim sớm muộn gì cũng phải nhổ bỏ.

Khi không xử lý, lúc nào cô cũng mong muốn nhổ nó đi, nhưng khổ nỗi vẫn đang bóc số xếp hàng chờ khám, chưa tới lúc.

Thậm chí, trong tim cô có một góc sâu nhất còn có suy nghĩ không muốn nhổ bỏ nó.

Như Ước đưa hai tay nắm chặt dây an toàn, quay đầu sang bên kia, có phần bất an.

Trán vừa chạm vào ô cửa mát lạnh liền cảm thấy tốc độ xe hơi chậm lại, lập tức có một bàn tay giữ lấy gò má và cằm cô, kéo vào trong.

Hàng mi cô rung rung, rốt cuộc vẫn không mở mắt.

Cô ngủ suốt đoạn đường, lúc về đến nhà thì vừa đúng giờ ăn tối.

Ông nội biết hai người hôm nay tan sở xong sẽ đi xem xe ngay, buổi chiều ra công viên đi dạo xong về nhà còn sợ đi Hoa quen, cố ý dặn dò thêm mấy lần nữa, bảo bà bữa tối nay làm cơm tối cho cả Ôn Cảnh Nhiên.

Ăn xong, Như Ước viện cớ quá mệt cần phải nghỉ ngơi, lên lầu trước.

Thẩm Linh Chi và bác sĩ Hứa ngày mai sẽ đến Cục dân chính đăng ký kết hôn, buổi tối hai gia đình cùng đi ăn, trực đêm thì nhờ Như Ước thay thế nửa ca đầu, đợi cô ấy bận xong sẽ quay về trực tiếp.

Thế nên, đúng là cô cần nghỉ ngơi tinh dưỡng, ứng phó với công việc cả ngày mai.

Khi Như Ước tắm xong, đứng trước cửa sổ sấy tóc, nghe trong vườn có tiếng động cơ xe. Cô do dự rồi vẫn mở màn cửa nhìn ra ngoài.

Chiếc Land Rover đậu giữa vườn đèn xe vừa sáng lên, đèn đuôi xe đỏ nhấp nháy, đang vừa thảng vừa lùi chậm chậm để ra ngoài.

Ứng Như Ước buông tay, tấm màn cửa mỏng trong tay trượt xuống như nước, rồi nhanh chóng lấp kín khe hở ban nãy.

Hôm sau Chấn Chấn Chân mặt trắng bệch, mắt quầng thâm tan sở về ngủ bù thì Ứng Như Ước vừa ngủ xong một giấc ngon lành, vui vẻ hào hứng đi làm.

Lúc Chấn Chấn Chân tiễn cô ra cửa đã tỏ vẻ bất bình: “Cậu có biết bây giờ cậu giống cái gì không?”

Ứng Như Ước nâng cằm bạn, sờ sờ gương mặt nhẵn mịn của bạn, cười như một tên lưu manh đầu đường xó chợ: “Tớ thì biết cậu bây giờ giống bị Trì Thịnh ép khô.”

Chấn Chấn Chân bị Trì Thịnh hại đã lâu, bây giờ nghe tên anh đã không nhịn được mà rùng mình, ngay cả hứng thú trêu chọc Như Ước cũng biến mất,

vẩy vẩy tay rồi đi thẳng vào trong để ngủ bù.

Lịch xếp thăm mổ sau bệnh của Tiểu Khâu cũng vừa vặn đúng lúc, khi quay lại phòng phẫu thuật, nhìn thấy Ứng Như Ước cứ như thấy người thân, ôm riết lấy cô không chịu buông tay.

Còn về chuyện một tuần trước... không ai nhắc tới.

Ngày mai có ca mổ của khoa Ngoại, Như Ước cần đi thăm hỏi tình hình trước khi mổ.

Ba giờ chiều, Ứng Như Ước đến phòng y tá lấy hồ sơ bệnh án trước. Người đưa hồ sơ cho cô là Lý Hiểu Dạ nổi tiếng là “bách sự thông” của bệnh viện, cô ta cười toe toét gọi “Bác sĩ Ứng”, giọng rất thân thiện: “Bác sĩ gây mê của ca này là cô à, bệnh án tôi đã chuẩn bị xong rồi, đợi bác sĩ khoa gây mê các cô đến lấy thôi.”

Thực ra Ứng Như Ước không thân quen gì lắm với cô ta, chỉ “vĩnh hạnh” trở thành nữ chính mà cô ta đồn đãi, cũng từng chào hỏi nhau mấy lần.

Lý Hiểu Dạ và bác sĩ Ngụy là người có tính khí khá giống nhau, tuy nhiệt tình, dễ gần, nhưng cái miệng kia thực sự là một vũ khí sắc bén, không thể kết giao thân thiết được.

Cô cười khách sáo, nói gọn: “Cô vất vả rồi.”

Lý Hiểu Dạ gạt gù, chớp mắt nhìn cô một lúc rồi nhắc: “Bệnh nhân này rất trẻ.”

Ứng Như Ước liếc nhìn tuổi tác bệnh nhân trong bệnh án, gật đầu: “Đúng là rất trẻ.”

Lý Hiểu Dạ tiếp tục nói nhỏ: “Bác sĩ mổ chính là bác sĩ Ôn.”

Ánh mắt nhìn hồ sơ của Ứng Như Ước không khựng lại chút nào, giống như không hề dao động vì câu nói của Lý Hiểu Dạ, mà đáp rất ngắn gọn: “Khi đơn thông báo mổ có thì tôi biết rồi.”

Nói xong, cuối cùng cô ngẩng lên, nhìn cô ta: “Có vấn đề gì không?”

Ánh mắt cô lạnh nhạt, giống như một hồ nước ấm không gợn sóng. Thế mà ngữ điệu ấy lại nghiêm túc như đang làm việc, bỗng dưng khiến Lý Hiểu Dạ thấy rợn tóc gáy, có một cảm giác quen thuộc đến kỳ quặc.

Cô ta giật mình trước ánh mắt của Ứng Như Ước, không dám nói nhiều, lắc đầu rồi cười khan: “Không có, làm gì có vấn đề. Con người tôi chính là không giữ được miệng, cứ thích nói thôi, lâu dần cô sẽ biết tôi không có ác ý, cô đừng thấy lạ nhé.”

Ứng Như Ước lặng thinh.

EQ cô không thấp, thậm chí bao năm nay sự dè dặt, nhạy cảm khiến cô càng nhạy cảm hơn trong việc quan sát sắc mặt, lời nói của người khác.

Sự dò đoán lên lút của Lý Hiểu Dạ giống như chiếc áo mới của Hoàng đế, thoáng nhìn đã có thể nhận ra.

Cô đối chiếu bảng kiểm tra liên quan xong, lại tìm hiểu tình trạng cơ bản của bệnh nhân, sau đó không ở lại lâu mà đến phòng bệnh ngay.

Cô vừa đi, Lý Hiểu Dạ vốn thấp thỏm này giờ mới dám thở phào.

Cô ta vỗ vỗ ngực, nhìn theo bóng Như Ước cúi đầu rồi đi với vẻ không dám tin, lẩm bẩm: “Có người bao bọc cô khác, ánh mắt độc thật.”

Nói dứt, chính cô ta khựng lại, vỗ lẽ ra rồi đập bàn.

Cô ta nhớ ra rồi!

Ta nói, ngữ điệu và khí thế ban nãy của Ứng Như Ước khiến cô ta thấy quá quen, không phải là phiên bản nữ của bác sĩ Ôn hay sao! Chắc chắn... đúng là ở bên nhau lâu thì dễ bị lây nhiễm mà!

Như Ước mang thông báo đã được điền xong thông tin về độ nguy hiểm trong quá trình gây mê phẫu thuật đến phòng bệnh, lúc tới cửa thì khựng lại.

Ban ngày ban mặt, cửa phòng bệnh lại đóng kín, thi thoảng có tiếng cười rất khoa trương, quái dị từ khe hở văng ra.

Ứng Như Ước nhú mào, đưa tay gõ cửa.

Ra mở cửa là một thanh niên áo đen, quần đen, đội mũ lưỡi trai đen, vẻ mặt tươi cười khi nhìn thấy Như Ước thì hơi thu lại, gật đầu rồi lùi ra một bước cho cô vào.

Trong phòng trừ thanh niên đó ra mở cửa thì còn năm, sáu người cũng ăn mặc giống vậy, ai nấy đều cao to, hoặc đứng hoặc ngồi. Tất cả đang đưa ánh mắt chiếu vào cô, nhất thời trong phòng bệnh yên tĩnh tới độ không có một âm thanh nào.

Ứng Như Ước dù đã quen với tình cảnh đó thì lúc này cũng thấy hơi hoảng hốt.

Cứ có cảm giác... đang đứng trên địa bàn của dân xã hội đen, bị một đám thiếu niên bất hảo nhìn chăm chăm.

Người bệnh nằm nay hai mươi lăm tuổi, còn nhỏ hơn Như Ước một tuổi.

Lúc này đang ngồi trên giường, chơi điện thoại mà không buồn ngẩng lên, trong tiếng nhạc game âm ỉ, cậu ta “mẹ kiếp” một tiếng nghe như tiếng sấm giữa trời quang, đánh thẳng vào mặt hồ yên tĩnh.

Mấy cậu trai vì Như Ước bước vào mà tạm thời im lặng lần lượt không nhịn nổi cười, có người nhắc bệnh nhân là bác sĩ vào, cũng có người dựa tường, hỏi cô vào làm gì, đủ thứ âm thanh hòa vào nhau, loạn cào cào.

“Tôi là bác sĩ gây mê Ứng Như Ước.” Như Ước mở bệnh án ra, phớt lờ tiếng cười cợt của họ, đi thẳng đến giường: “Ngày mai phẫu thuật, tôi đến tìm hiểu tình hình cơ bản, sẽ hỏi cậu một số vấn đề.”

Bệnh nhân cuối cùng ngẩng lên, ngó ra rồi sáng khoái gật đầu: “Chị hỏi nhanh đi.”

Chị à...

Được thôi, cũng không sai!

Chỉ là bệnh nhân này dễ rầu, cứ như đang muốn trưởng thành thật nhanh, chỉ mỗi việc nhìn bề ngoài thì... không tới ba mươi thì cũng hai mươi bảy, hai mươi tám tuổi, sao lại gọi cô là chị chứ.

Nhưng những điều đó rõ ràng không quan trọng.

Như Ước nhanh chóng dẹp bỏ những suy nghĩ rối loạn, dịu giọng hỏi: “Bình thường cơ thể cậu thế nào?”

Bệnh nhân chưa trả lời thì anh chàng lẳng tử ngồi cạnh bỗng phì cười, trong ánh mắt neho lại thoáng một tia sáng, hỏi ngược lại: “Chị bác sĩ, chị hỏi ở phương diện nào?”

Như Ước ngẩng lên.

Anh chàng kia thấy thế thì cười càng dung tục hơn: “Người anh em của tôi cơ thể rất tốt, một lần XX, một đêm bảy lần cũng không vấn đề.”

Đồ mặt tía tai nhanh hơn cả Như Ước là bệnh nhân đang chơi game, khuôn mặt hơi đen của cậu ta đỏ hồng, tức tối đập vào anh chàng kia: “Cậu nói gì thế!”

Vừa nói dứt, lại có một giọng trầm trầm quen thuộc xen vào: “Thăm hỏi trước ca mổ là để đảm bảo sự an toàn trong quá trình mổ ngày mai cho cậu, còn về cậu ta một lần bay thế nào, một đêm mấy lần thì không nằm trong phạm vi cần tìm hiểu.”

Ôn Cảnh Nhiên hai tay dứt túi áo blouse trắng, thông thả bước vào.

Ánh mắt lướt qua đám thanh niên đang ngồi đứng lười nhác trong phòng, đi thẳng đến sau lưng Như Ước, quay sang nhìn hồ sơ bệnh án trên tay cô.

Anh vừa tới thì không khí vốn cợt nhả ban nãy bỗng dung thay đổi.

Anh chàng ban nãy nói đùa với Như Ước lập tức thay đổi thái độ: “Xin lỗi bác sĩ, đám đàn ông chúng tôi bình thường chơi với nhau không kiêng kị gì, nói chuyện cũng không để ý để tứ, nếu có mạo phạm thì thật sự xin lỗi.”

Thái độ này so với vẻ cợt nhả ban nãy đúng là khác một trời một vực.

Như Ước không kìm được quay sang nhìn Ôn Cảnh Nhiên đứng sau lưng cô như che chở cho cô: “Bác sĩ Ôn.”

“Bọn trẻ nhà bạn anh.” Ôn Cảnh Nhiên nắm lấy hai vai cô để cô quay lại, lúc lên tiếng, giọng nói thoáng nụ cười: “Hoi ồn ào.”

Có Ôn Cảnh Nhiên ở đó, bao nhiêu thanh niên trong phòng đều yên lặng bất ngờ, không ai dám nói gì.

Ứng Như Ước sau khi tìm hiểu tình hình cơ bản của bệnh nhân xong, đang định hỏi người nhà bệnh nhân thì người đứng sau đã đoán trước suy nghĩ của cô: “Đang ở văn phòng anh, đi theo anh.”

Ra khỏi phòng bệnh.

Cảm giác đèn nén bức bối ban nãy bỗng bay biến sạch sẽ, Như Ước theo sau cách anh một bước chân, nhìn anh bấm thang máy vào trong rồi vội theo vào, lúc này mới nhớ hỏi anh: “Sao anh lại tới đó?”

Trong thang máy chỉ có họ, trong ánh sáng rõ ràng, anh quay sang nhìn cô, nửa cười nửa không: “Đi dạo ngang qua, em có tin không?”

Ứng Như Ước thành thật lắc đầu: “Không tin.”

“Ừ.” Ôn Cảnh Nhiên gật đầu, ngón tay thon dài đặt lên tay vịn ở một bên, lười nhác nói: “Mọi việc trùng hợp mà em nghĩ thực ra đều đã được tính toán từ lâu.”

Tính toán từ lâu...

Ứng Như Ước chớp mắt, bỗng có một suy nghĩ: “Buổi tối ra về với em nhé, nhưng sẽ hơi muộn, phải đợi Thẩm Linh Chi quay về nhận ca.”

Ánh sáng trong mắt cô quá rực rỡ, Ôn Cảnh Nhiên có một tích tắc thất thần, anh khựng lại rồi sức hiểu ra, giọng hơi căng thẳng: “Thế thì cùng anh đi ngắm mặt trời mọc nhé, có chuyện gì thì một đêm cũng sẽ nói hết được.”

Bạn đang đọc truyện *Anh Đứng Ở Nơi Sâu Thẳm Của Thời Gian* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38

Trong lúc nói chuyện, thang máy đang vận hành bỗng “ding” một tiếng, ngừng lại giữa chừng.

Thang máy mở cửa ra ở một bên. Cách đó mấy bước, Ngụy Hòa vừa đợi thang máy vừa xem điện thoại.

Ngụy Hòa bình thường không có nhiều sở thích, chat trong weixin, chơi game gần như là sở thích ngoài công việc bình thường ra. Cho dù là trong bệnh viện, một khi tình hình cho phép, điện thoại kia cũng ít khi rời khỏi tay.

Tiểu Khâu thực ra rất thích ở trong nhóm weixin của khoa Ngoại, Ngụy Hòa rất lăm chuyen, thường xuyên cùng Lý Hiểu Dạ ở phòng y tá kẻ đàn người hát, cãi cọ nhau rất vui vẻ.

Ứng Như Ước sau khi thoáng nhìn thấy bác sĩ Ngụy lúc thang máy mở cửa, liền vô thức đứng cách xa Ôn Cảnh Nhiên.

Khỏe mắt Ngụy Hòa liếc thấy một bóng trắng nhích sang một bên, anh ta cúi đầu bước vào thang máy, giả vờ vô tư ngẩng lên nhìn.

Lần này Ngụy Hòa không nhìn được mở to đôi mắt, rồi môi nhướn lên, để lộ nụ cười nhiệt tình: “Bác sĩ Ứng.”

Sau “sự kiện bãi đậu xe”, Ứng Như Ước đã có tâm lý phòng bị mang tính phản xạ có điều kiện với Ngụy Hòa.

Gần như là cười giả tạo, cô hơi gật đầu xem như đáp lời.

Ngụy Hòa lại như không nhận ra sự lạnh nhạt của cô, vừa quay lại bấm số tầng vừa hỏi: “Bác sĩ Ứng đến tìm hiểu trước khi mổ sao? Bình thường không hay đến khu nội trú khoa Ngoại mà.”

Ứng Như Ước lặng thinh.

Nếu không phải có việc thì cô chạy tới khu nội trú khoa Ngoại làm gì?

Thang máy từ từ khép lại, bắt đầu chạy lên.

Ngụy Hòa liếc nhìn người đàn ông ở đầu bên kia thang máy qua mặt cửa thang máy bằng kim loại, bỗng thấy gáy lạnh toát.

Anh ta lúng túng quay lại: “Bác sĩ Ôn.”

Công phu bề ngoài của Ôn Cảnh Nhiên xưa nay rất giỏi, anh mỉm cười nho nhã, gương mặt tuấn tú kia trông càng đẹp trai hơn.

Ngụy Hòa sờ mũi, quay đi có vẻ thiếu tự nhiên, trong lòng lẩm bẩm: “Nếu để mấy cô nàng y tá đói khát kia nhìn thấy chắc là say mê cả ngày quá!”

Thấy thang máy sắp đến tầng anh ta bấm, Ngụy Hòa dựa người vào tay vịn ở một bên vách thang máy, dùng giọng điệu như hàn huyên tâm sự để hỏi Như Ước: “Tôi nghe nói Thẩm Linh Chi hôm nay với bác sĩ Hứa cùng đi lĩnh giấy kết hôn rồi?”

Thẩm Linh Chi và bác sĩ Hứa yêu nhau đã mấy năm, đây là chuyện cả bệnh viện đều biết.

Chuyện đi lĩnh giấy kết hôn, Thẩm Linh Chi cũng không cố ý che giấu. Mà bệnh viện người đồng thì nhiều chuyện, hễ có tí gió thổi qua đám cỏ là tin tức lan nhanh hơn bất cứ thứ gì khác.

Nên nếu Ngụy Hòa nói anh ta không biết, kiểu gì Ứng Như Ước cũng sẽ không tin.

Nhưng trong lòng cô nghĩ gì là một chuyện, trả lời thế nào là chuyện khác. Tuy không biết nguyên nhân Ngụy Hòa biết rõ còn hỏi là gì, nhưng Như Ước vẫn cười và gật đầu: “Vâng, hôm nay lĩnh giấy.”

Ôn Cảnh Nhiên lặng lẽ ngược lên, ánh mắt chiếu vào Ngụy Hòa.

Ngụy Hòa vẫn đang suy nghĩ xem nên nói thế nào cho tự nhiên thì bất thần bị Ôn Cảnh Nhiên nhìn, xương tủy như toát ra một cơn lạnh buốt từ trong ra ngoài.

Anh ta không kìm được xoa xoa cánh tay.

Một tuần trước, Ngụy Hòa tiết lộ trong nhóm weixin của khoa Ngoại về việc Ôn Cảnh Nhiên và Ứng Như Ước có cùng pass mở khóa màn hình. Đêm đó, anh ta đã nhận được điện thoại của Ôn Cảnh Nhiên.

Ôn Cảnh Nhiên là người luôn được hoan nghênh trong khoa Ngoại... Không, hoặc phải nói là dù anh ở đâu cũng rất được hoan nghênh.

Dù sao tuổi còn trẻ mà kỹ thuật chuyên ngành rất cứng, dù là kỹ năng mềm hay cứng đều đạt đến thành tựu cả một đám người mong muốn mà không có được. Đặt trong đám người cùng tuổi thì chắc chắn anh là một ngọn núi cao, cao tới mức không thể trèo lên được.

Ngụy Hòa và anh ở cùng một khoa, ngoài sự may mắn ra, vì áp lực mà Ôn Cảnh Nhiên mang lại cũng thực sự đè nặng ở lồng ngực, có lúc thời tiết u ám, lồng ngực anh ta cũng không mấy dễ chịu.

Nhưng thế giới của đàn ông đơn giản hơn phụ nữ rất nhiều, Ngụy Hòa biết anh ta và Ôn Cảnh Nhiên không phải người cùng đường đua, cũng chưa từng vì sự xuất sắc của Ôn Cảnh Nhiên mà khiến công việc và cuộc sống của mình có quá nhiều khúc mắc khó chịu.

Chỉ là tối đó, Ôn Cảnh Nhiên nói với giọng lạnh lùng, thái độ không được phép bàn bạc bảo anh ta rút lại những gì đã nói, thực ra trong lòng anh ta đã thầm chửi một câu “mẹ nó chứ”.

Tuy cuối cùng suy nghĩ về mọi mặt mà anh ta vẫn thỏa hiệp, vào weixin của khoa Ngoại nghiêm túc xóa đi những tin đồn tình cảm của Ôn Cảnh Nhiên và Ứng Như Ước. Nhưng trong lòng bỗng có một cái gai, không thể chịu nổi vẻ cao ngạo, lúc nào cũng thuận buồm xuôi gió của Ôn Cảnh Nhiên.

Nghĩ như thế, cơn lạnh từ gót chân cuộn tới như bị anh ta đạp xuống mặt đất trở lại.

Khóe mắt Ngụy Hòa cong lên, nụ cười vô cùng ấm áp, giọng càng dịu dàng: “Cô là người bản địa, phong tục hỷ sự chắc cô biết mà. Sau khi lĩnh giấy, hai nhà sẽ phải cùng nhau dùng bữa. Buổi tối không tới mười giờ thì Thẩm Linh Chi có lẽ không quay về được.”

Ứng Như Ước dùng khóe mắt liếc nhìn Ôn Cảnh Nhiên đã đứng thẳng lên, dựa vào thang máy, khẽ ho một tiếng rồi đáp: “Không sao, chị Linh Chi lúc nhờ tôi trực thay đã nói với tôi rồi.”

Ngụy Hòa không muốn nói điều này, anh ta gãi đầu, thấy thang máy sắp tới nơi nên cũng lười vòng vo, nói thẳng: “Tôi biết nhà cô khá xa bệnh viện, đợi đến mười giờ Thẩm Linh Chi đến trực thay cô thì không còn tàu điện nữa, cô về sẽ không tiện.”

Ngừng lại, anh ta không kìm được liếc nhìn người đàn ông trầm lặng, toàn thân càng toát ra cảm giác bức bối kia, miệng khô lưỡi đắng liếm liếm môi, khẽ bổ sung câu cuối: “Tôi nay tôi bận việc cũng khá muộn, có thể thuận đường đưa cô về.”

Ứng Như Ước nhướng mày.

Cô không nghe nhầm chứ?

Ngụy Hòa muốn đưa cô về nhà?

Có ý đồ gì đây...

Hồ sơ bệnh án trong tay cô bị ngón tay cô cuốn nhẹ lên, cô trầm tư, vừa nói mấy từ thì bị âm thanh “ding” của thang máy khi tới nơi che lấp.

Ngụy Hòa rất nhẫn nại chờ cô lập lại, ánh mắt khấn khoản van nài.

Ôn Cảnh Nhiên lại không định cho anh ta thêm cơ hội, bước tới khoác vai Ngụy Hòa, kéo anh ta thẳng ra ngoài: “Đừng đứng vụng vịu trong thang máy.”

Ngụy Hòa “a” một tiếng, vội quay đầu lại nhìn.

Ứng Như Ước đi sau họ mấy bước, ra khỏi thang máy thấy Ngụy Hòa bị Ôn Cảnh Nhiên lôi xềnh xệch với dáng vẻ không cho phép thương lượng, lại không kìm được mà cúi đầu, dùng hồ sơ bệnh án che đi nụ cười vô thức của mình.

Đàn ông có những lúc, thực sự rất đáng yêu...

Nói qua với người nhà bệnh nhân về những nguy cơ trong quá trình gây mê ở văn phòng Ôn Cảnh Nhiên, đồng thời ký xong bản thông báo nguy cơ, Ứng

Như Ước quay về phòng phẫu thuật, chuẩn bị cho ca mổ khoa Xương khớp.

Bận bịu mấy tiếng đồng hồ, ca mổ ban ngày kéo dài cuối cùng cũng kết thúc.

Mà thời gian, cũng đã chỉ tới mười giờ đêm

Thẩm Linh Chi đến rất vội vàng, gần như quay về bệnh viện đúng giờ.

Đội Như Ước thành công thoát thân thì đã là mười giờ rưỡi.

Tắm rửa xong, cô vừa thay đồ vừa nhắn tin cho Ôn Cảnh Nhiên: “Bên em xong rồi.”

Ôn Cảnh Nhiên đợi cô cả buổi tối, nhận được tin nhắn thì vừa gọi lại cho cô vừa lưu file lại, rồi tắt máy.

Hẹn gặp nhau ở bãi đậu xe, anh cúp máy rồi thay thường phục, cầm chìa khóa xe ra khỏi văn phòng.

Sắc đêm đã nồng đậm, xung quanh rất tĩnh lặng.

Thành phố S đã lập đông, màn đêm tiêu điều, bóng cây xếp chồng vào nhau, đan xen dưới ánh đèn.

Chiếc Land Rover trắng dừng dưới bóng cây, như một con thú khổng lồ đang rình rập. Thân xe phản chiếu ánh đèn âm áp, cũng in hằn cả bóng cây đan xen lẫn nhau.

Máy sưởi trong xe hơi làm không khí hơi nóng, Ôn Cảnh Nhiên mở cửa xe, cúi chỏ gác lên thành xe, quay sang nhìn dãy đèn đường uốn lượn kéo dài như một con sông.

Từng ngọn đèn sáng rực như một mặt trời nhỏ, nhìn xa xa không thể thấy được điểm tụ lại, ánh đèn như tan ra thành một khối sương mù, mờ mờ ảo ảo toát lên vẻ đẹp lạ lùng.

Còn anh ngồi trong xe, như một bức tranh tĩnh vật thủy mặc, mày mắt đều như được họa sĩ tỉ mỉ vẽ ra, ngũ quan tinh tế khiến ngay cả bóng tối cũng làm cho những đường nét đó trở nên hoàn mỹ vô khuyết.

Ứng Như Ước men theo đèn đường chạy tới, nhìn thấy ngay cảnh tượng đó.

Vốn đã thờ khó nhọc, lúc này tim nhói lên như bị thứ gì đó ném vào vào mặt hồ mềm dịu trong tim, đáy hồ cuộn lên từng con sóng, ngay cả đứng cũng không vững, cô dừng lại một lúc rồi mới chậm rãi bước tới.

Căn nhà tổ của Ứng gia vốn cách bệnh viện đại học S quá xa, ông nội Ứng liền vùng tay mua cho Như Ước một chiếc xe để tiện di chuyển.

Cũng đã vài năm sau khi thi xong bằng lái xe, lại thêm việc trước khi Ứng Như Ước đến làm việc ở bệnh viện đại học S thì cô đều ở thành phố A, phương tiện giao thông là tàu điện ngầm hoặc xe bus, thực sự đã rất lâu rất lâu rồi không đụng tới xe.

Suy xét đến việc đó, ông nội Ứng hơi trầm tư rồi nói: “Hôm con lấy xe, ông nội sẽ tìm cho con một người đi theo để con không sợ.”

Nghe thế, Ứng Như Ước đã thấy yên lòng hơn.

Nhưng điều khiến Như Ước không ngờ tới là, chỉ là một việc nhỏ là đi lấy xe, mà người ông nội gọi tới để cô yên tâm hơn không phải ai khác, mà là bác sĩ Ôn luôn biết tận dụng thời cơ.

Cô kinh ngạc suốt quãng đường tới cửa hàng, đến khi hoàn thành xong mọi thủ tục để cầm chìa khóa xe, mới không nhịn được hỏi anh: “Bác sĩ Ôn, anh bận như thế, không cần phải lo nghĩ tới ông nội em, hy sinh thời gian nghỉ ngơi để...”

Nói chưa hết thì bị anh cắt ngang: “Biết điều chỉnh ghế ngồi không?”

Ứng Như Ước: “Hả?”

Không chờ cô phản ứng, Ôn Cảnh Nhiên áp sát, ngón tay thon dài xuyên qua trước mặt cô, đặt lên nút bấm bên trái ghế ngồi của cô: “Đưa tay ra đây.”

Đầu ngón tay mới chạm đến mu bàn tay anh, còn chưa kịp để cô rút tay lại, anh đã nắm lấy đầu ngón tay cô, chỉ dẫn cô cảm nhận công dụng của nút điều chỉnh ghế lái.

Khoảng cách quá gần, khi anh thì thoảng nói, hoặc ngược lên nhìn cô, ánh sáng trong mắt như pha lê, lấp lánh rực rỡ.

Ứng Như Ước ngượng ngùng nghĩ: Nếu bị đám yêu tinh bệnh viện nhìn thấy cảnh này, không chừng sẽ lăng trì cô bao nhiêu lần đây.

Đến khi làm quen hết mọi chức năng trong xe, Ứng Như Ước vừa quay lại đã thấy anh chàng bán xe đứng trước cửa sổ xe đang hạ xuống, cười rất mờ ám: “Cô Ứng này, bạn trai cô còn chỉ dẫn chu đáo hơn tôi nhiều đấy.”

Lại nữa rồi...

Đã không biết bao lần, chỉ cần cô và Ôn Cảnh Nhiên đi cùng nhau, là sẽ luôn bị hiểu lầm là người yêu của nhau.

Chẳng buồn giải thích, Ứng Như Ước gật nhẹ đầu rồi quả quyết nâng cửa sổ lên, chặn anh chàng bán hàng phiên phức bên ngoài.

Người ngồi ghế phụ khẽ cười, hỏi với vẻ mờ ám: “Cuối cùng cũng quen rồi?”

Ứng Như Ước bắt lực thờ dài, mặc nhận.

Đến khi lái xe ra cổng của cửa hàng, Ứng Như Ước cau mày, càng nghĩ càng cảm thấy... giọng điệu bác sĩ Ôn như có chút ý tứ “em chấp nhận số phận rồi?”

Không, khoan đã, chấp nhận số phận là ý gì...?

Bạn đang đọc truyện *Anh Đứng Ở Nơi Sâu Thẳm Của Thời Gian* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 39

Trên đường cao tốc ban đêm, trừ những chiếc xe tải lớn ra, đường xe đối diện thi thoảng cũng có những chiếc xe con mở đèn chiếu xa chạy vù tới.

Hai luồng ánh đèn chiếu thẳng tắp theo con đường cao tốc chạy vụt qua, chạy vào trong sương mù và bóng đêm dường như kéo dài vô tận.

Bên đường là đồng không mông quạnh cô tịch, có tiếng gió lướt qua khung cửa, lạnh lẽo thê lương như cò phurôn bị gió lạnh xé nát, ừ ừ khe khẽ.

Dần dần, những cánh đồng hai bên đường nổi thành những ngọn núi.

Trong tầm mắt, có thể mượn ánh trăng sáng rực đêm nay để nhìn rõ đỉnh ngọn núi cao kia. Mây phủ lên mây, sương quấn lấy sương, như phủ lên màn đêm một lớp lụa mỏng.

“Năm em đi học ở A, có phần không quen em bỗng dưng không còn ở cạnh.” Ôn Cảnh Nhiên lấy từ ngăn đựng đồ bên cạnh một chai nước khoáng đưa cho cô: “Lúc nghỉ ngơi, anh men theo con đường này, lái thẳng về phía trước, những ngọn núi ở đây anh đều đã đi hết.”

Chỉ là lúc đó anh vẫn chưa rõ cảm xúc nào đã khiến trái tim anh như bị một lớp bông gòn kín bưng che lấp, ngọt ngào bức bối như vậy, cũng không có sức xóa tan cảm giác thấp thỏm lo sợ, chỉ có thể tìm chuyện gì để làm.

Nhưng ca mổ rồi cũng xong, những con sông cũng sẽ đi đến tận cùng, anh liền lái xe chinh phục hết ngọn núi này tới ngọn núi khác, đứng trên đỉnh núi nhìn xuống toàn thành phố S, thậm chí là cả thế giới đều nằm dưới chân, anh mới có cảm giác an toàn rằng máu thịt này vẫn thuộc về chính mình.

“Không có đủ thời gian để giải tỏa, bận đến mức một tuần gần như đến nửa số ngày phải ở lại phòng trực ban.” Anh đón lấy chai nước khoáng cô mở nắp và đưa tới, kê lên môi uống một ngụm, dòng nước mát lạnh trời xuống cổ, trong tích tắc xóa nhòa chút cô đơn trong giọng nói của anh.

“Quảng thời gian đó, anh không muốn gặp thầy. Muốn biết tin của em nhưng lại cảm thấy quan tâm em quá nhiều, đã vượt quá phạm vi kiểm soát. Nên vô thức, anh đã khống chế bản thân không nhớ đến em, ngay cả ba chữ Ứng Như Ước cũng không thể nhắc đến.”

Sau đó lâu dần, đã thực sự quen giấu cái tên này vào sâu thẳm trái tim.

Khi lại nhắc đến, cũng có thể như bình thường.

“Anh không thích tiếp khách.” Ôn Cảnh Nhiên đưa chai nước lại, khóe mắt nhìn thấy cô chăm chú vặn nắp đóng lại, giống như đang vặn một con ốc vít rất quan trọng, không hề qua loa đại khái.

Thông thường những việc nhỏ nhỏ khi cô làm rất cẩn thận, thông thả, có nghĩa là lúc đó cô có phần lo âu, mà phương thức hòa hoãn chính là di chuyển sự chú ý.

Anh dịu giọng lại, cố gắng hướng cuộc trò chuyện đã bắt đầu trở nên thuần túy hơn một chút: “Nên anh không thể trở thành người như anh trai anh. Còn về tại sao lại theo ngành y, ngay từ lúc đầu đã rất bình thường, đó là do bố anh bị ung thư dạ dày, không chữa trị khỏi mà qua đời.”

Ứng Như Ước bị trượt tay, ngón tay trượt qua những đường vân trên nắp chai nước, đau nhói.

Ôn Cảnh Nhiên rất ít khi nhắc tới chuyện nhà anh, đối với anh, thành phố A như ngục tù, còn ngôi nhà ở thành phố A cũng là chuyện anh hiếm khi muốn nhớ lại.

Một phần nhỏ mà Như Ước biết cũng là do nghe ông nội kể.

“Anh nói rằng anh có thể hiểu được suy nghĩ của người nhà bệnh nhân là thực sự hiểu được, trong tình huống bác sĩ cũng bó tay, điều có thể làm chỉ là trong thời gian cuối cùng của cuộc đời ông, trân trọng những thời khắc có thể ở cạnh ông.” Giọng Ôn Cảnh Nhiên dần dần cay đắng.

Đã bao năm rồi, khi nhắc lại chuyện này, cứ như đã cách hẳn một đời.

Không xa phía trước đã có thể nhìn thấy con đường ra khỏi cao tốc, trong tín hiệu nhắc nhở, chiếc xe dần dần chậm lại, anh đi theo con đường đến trạm thu phí.

Đi qua trạm thu phí, lại đi xuyên qua một thôn trang có quy mô như một thị trấn nhỏ.

Đã về khuya, hai bên đường đậu rất nhiều xe nhưng yên tĩnh như một thôn hoang, chỉ có tiếng gió rên rĩ, chỉ có ánh đèn âm áp.

Anh đưa tay, nắm lấy tay trái của cô.

Ngón tay cô lạnh đến mức như băng tuyết không tan động trên đỉnh núi, chạm đến là trượt ra.

Ôn Cảnh Nhiên hơi nhủu mày, siết chặt bàn tay cô, bao bọc trong bàn tay anh.

Đi xuyên qua mấy con đường nhỏ, cuối cùng đã nhìn thấy bảng chỉ dẫn dưới chân núi Ly Thương.

Núi Ly Thương không phải thắng cảnh du lịch, bảng gỗ cũ kỹ cũng không được tu sửa, trên tấm bảng màu xám trắng bị ánh đèn xe chiếu vào trắng bệch, chân núi mờ mờ không một bóng người, chỉ có gió lạnh thổi qua, như có tiếng sỏi tru.

“Giờ này chắc không còn ai lên núi.” Ôn Cảnh Nhiên hé nửa cửa sổ, tiếng gió lạnh gào thét ngoài cửa xe ập vào điên cuồng, cuốn tung mái tóc dài xõa trên vai của cô, xoay vòng rồi phất qua gò má.

Như Ước quay mặt đi, tránh né con gió lạnh. Vô thức muốn rút tay ra khỏi bàn tay anh để vuốt lại tóc, nhưng vô hiệu.

Ôn Cảnh Nhiên đạp nhẹ chân ga, men theo cửa núi để đi lên, quay sang nhìn cô.

Ánh sáng trong đôi mắt giống như những vì sao treo trên màn trời, ánh sao sáng rực và chói mắt.

Như Ước nhất thời bần thần, chỉ có thể dùng tay phải tự do để nhả nài vuốt lại mái tóc dài.

“Quảng thời gian này em đã nghĩ rất nhiều.” Cô đọc ra lời mờ đầu đã chuẩn bị cả buổi chiều, bàn tay được anh nắm lấy hơi nóng lên, cô liếm đôi môi khô nứt, nói khẽ: “Em là người theo chủ nghĩa bị quan, khi làm chuyện gì đó hoặc ra quyết định nào đó đều sẽ nghĩ đến kết quả xấu nhất.”

Ôn Cảnh Nhiên rẽ ngoặt, tốc độ xe giảm xuống, khi lên con dốc lại tăng ga, tiếng động cơ đã lấn át được tiếng gió.

“Em từng nghĩ đến kết quả tệ nhất khi đón nhận anh.” Như Ước ngập ngừng, mím môi nhìn anh, thấy anh chăm chú nhìn con đường phía trước mới hơi yên lòng: “Có thể do chúng ta ở bên nhau không lâu sau, anh sẽ nhận ra cảm giác mới mẻ qua đi, con người em vừa nhàm chán lại vô vị, chúng ta sẽ chia tay hòa bình.”

Ôn Cảnh Nhiên nhủu mày, bàn tay nắm tay cô siết chặt, tỏ vẻ bất mãn.

Ứng Như Ước bị anh nắm đến phát đau, cũng không dám kháng cự: “Còn có khả năng là chúng ta ở bên nhau không lâu sẽ giống bây giờ, không có cảm giác yêu đương, nhưng hiện giờ anh cũng ba mươi tuổi rồi...”

Chưa nói dứt, tay cô lại bị anh bóp thật mạnh. Lần này mang theo chút giận dữ, thực sự bóp vào xương như trả thù.

“Em chưa nói hết mà.” Cô đưa tay lên gỡ tay anh ra, không ngờ tay phải vốn tự do vừa nhét vào giữa lòng bàn tay hai người đã bị anh nắm luôn cùng tay trái.

Như Ước bình tĩnh nhìn anh, bức tức: “Buông ra.”

“Không buông.” Ôn Cảnh Nhiên một tay cầm vô lăng đảo nửa vòng, vững vàng đi theo con đường lát sỏi phía trước, “Buông ra thì sẽ không nắm được nữa.”

Ứng Như Ước lập tức từ bỏ việc giằng co, cô bắn khoăn một lúc rồi thương lượng với anh: “Anh chỉ nắm tay trái thôi, được không?”

Ôn Cảnh Nhiên liếc nhìn cô, có phần bất ngờ vì sự thỏa hiệp đó.

Ứng Như Ước thẳng thắn không tránh né đón nhận ánh mắt có phần dò xét của anh, cố gắng nhìn anh thật chân thành, sau đó chậm rãi rút tay phải ra.

Đến khi tay phải được tự do trở lại, cô nắm dây an toàn, tai đồ bùng.

Ôn Cảnh Nhiên hỏi cô: “Anh ba mươi rồi, sau đó thì sao?”

“Anh ba mươi rồi... cũng đến lúc thành gia rồi, không chừng sẽ vì nguyên nhân này mà tạm bợ sống cùng em. Nhưng lâu dần, anh bận em cũng bận, không thể duy trì tình cảm này, sau khi chia tay ngay cả ở chung phòng mỗ cũng trở nên gượng gạo.” Ứng Như Ước nỗ lực nghĩ đến kết quả đó, trái tim như mất một khoảng lớn: “Bỗng dưng trở thành người xa lạ thì đáng sợ lắm!”

“Sẽ không chia tay.” Anh bỗng dừng xe.

Rung lắc suốt đoạn đường, không biết tự bao giờ đã lên đến sườn núi.

Nơi anh đậu xe rất thoáng đãng, ngay cả một gốc cây che chắn cũng không có, từ xa có thể nhìn thấy dưới chân núi, ánh đèn liên một khối thành một biển đèn, khiến cả thành phố này dần trở nên vuông vắn.

Nếu không phải là đêm khuya, thì khi ánh đèn vừa bật sáng, phong cảnh nơi này hẳn sẽ càng đẹp hơn.

Chỉ là lúc này, hai người dường như không có tâm trạng thưởng thức phong cảnh nữa.

Trong chiếc xe hơi rung lên vì động cơ, ánh mắt anh trầm tĩnh, có một cảm xúc khó nói đang dâng lên: “Tại sao không thể là sau khi ở bên nhau, nhận ra thời gian mấy năm qua mà em lãng phí, chính là đã bỏ lỡ độ tuổi đẹp nhất của chúng ta?”

Ứng Như Ước nghẹn lời.

Cô bình tĩnh nhìn lại anh: “Anh biết là bình thường anh rất bận, em cũng thế. Bệnh viện một khi có việc thì một cú điện thoại là có thể gọi anh đi. Khi chúng ta yêu nhau, có lẽ sẽ có thể xóa nhòa cảm giác bất lực đó, phớt lờ sự tồn tại của vấn đề này. Nhưng lỡ chúng ta quyết định ở bên nhau, đó chính là cuộc sống, không phải nhẫn nhịn một hai năm là có thể đi tới cùng.”

Khúc mắc của cô vẫn nằm ở nghề nghiệp bác sĩ bận rộn này, cô không tin tổ hợp đó có thể tránh khỏi bi kịch năm đó của bố Ứng và Hương Hân, nên sự kháng cự của cô giống như một cánh cửa bằng đá vững chắc, khó mà công kích.

Từ xa đã nhìn thấy cối xay gió trắng cực lớn đậu ở đỉnh núi. Dưới ánh đèn sáng rực, cánh của cối xay gió cực lớn màu trắng bị gió thổi, vù vù xoay chuyển.

Ôn Cảnh Nhiên cảm thấy một sự bất lực dâng lên, nhưng cảm giác thất bại này không duy trì lâu, anh bỗng hiểu rõ điều gì đó, cúi chó chống lên cánh cửa sổ mở hé, buông bàn tay cô ra, mu bàn tay che miệng, khẽ cười không che giấu.

Tiếng cười đó như thoát ra từ cổ họng anh, trầm trầm rất vui tai.

Ứng Như Ước khó hiểu, nhìn anh: “Anh cười gì thế?”

Bây giờ đang nói chuyện nghiêm túc mà? Cô đã rạch khúc mắc trong lòng ra cho anh xem, từ chối vô cùng chân thành như thế vẫn không đủ để anh nghiêm túc đối đãi?

“Như Ước.” Anh cúi đầu, lại nắm lấy bàn tay cô chưa kịp rút lại, nhẹ nhàng vuốt ve những ngón tay mềm mại kia, trong đôi mắt có một vẻ mê hoặc khó tả: “Có phải em cũng thích anh?”

Có phải cũng thích anh?

Thích chứ, làm sao không thích được.

Anh mạnh mẽ mở cánh cửa trái tim cô, ném vào mặt hồ những viên đá nhỏ, nếu Như Ước nói rằng không có tâm tư gì với anh thì hoàn toàn là điều không thể.

Chỉ là lý trí của cô luôn nhắc nhở cô bằng tấn bi kịch của bố mẹ, giống như một dây đàn căng cứng trong tim, một khi bị rung lên sẽ có thể dẫn đến những tiếng gào thét.

Cô giam cầm bản thân ở đó, cũng đẩy anh lên thật cao, khó với tới.

Ngược lên, tay có thể chạm tới, nhưng chưa từng đưa tay để chạm đến anh.

Có những người, có những tham luyến, một khi đã nghiện thì không thể cai được.

Ôn Cảnh Nhiên chính là người như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Anh Đứng Ở Nơi Sâu Thẳm Của Thời Gian* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40

Chỉ là, khi Ứng Như Ước quyết chí dập tắt pháo hoa không thể nở rộ ấy, thì suy nghĩ thật sự giấu kín trong lòng không thể nào nói cho anh biết được.

Cô hơi cúi xuống, đẩy chai nước đặt trên đùi vào trong ngăn đựng đồ vật.

Như Ước muốn nói “đội lên đỉnh núi rồi chúng ta nói tiếp”, một câu vừa mào đầu hai chữ thì sau lưng bỗng có luồng sáng vụt qua, một chiếc xe việt dã bật đèn chiếu xa đi vòng qua đoạn rẽ lớn ở đường lộ, ánh đèn vụt qua ngọn núi đã chìm vào giấc ngủ sâu, chiếu thẳng vào gương chiếu hậu trong xe, phản xạ ánh sáng chói mắt.

Cùng lúc đó, chiếc xe việt dã bị chặn một nửa đường thẳng gấp, bấm một hồi còi thúc giục.

Ôn Cảnh Nhiên liếc nhìn qua gương, chiếc xe kia bấm đèn xe nháy hai lần, ra hiệu xe anh nhích sang bên.

Con đường núi tuy đủ cho hai xe đi, nhưng bên trái là khu rừng cây um tùm, bên phải lại là vực sâu thăm thẳm, con đường rất hẹp. Hai xe đi ngang nhau bắt buộc phải ở trong phạm vi vạch trắng chính giữa, mới có thể cho phép hai xe đi qua.

Đêm khuya.

Nếu không phải có hứng bất ngờ thì đúng là chẳng có ai chọn lên núi vào giờ này cả.

Ôn Cảnh Nhiên tiếc nuối không thể gõ cửa trái tim cô vào lúc này, những ngón tay nắm lấy tay cô nhẹ nhàng bóp một cái, sau đó buông ra, tiếp tục đạp ga tiến về phía trước.

Chiếc xe phía sau khựng lại một lúc, chủ xe nghi hoặc nhìn chiếc Land Rover trắng kia, lầm bầm “Không phải là ‘rung xe’ à.”

Cô gái đi cùng trong xe đang soi gương để tô lại son môi, nghe thế thì liếc anh ta, nửa cười nửa không: “Anh có bị gì không, ‘rung xe’ mà làm được ở ghế trước à?”

Chủ xe hừ khê, không nói gì, buông chân thắng, theo sát phía sau.

Lúc gần lên đỉnh núi, nhiệt độ đã xuống thấp. Nhiệt độ trong và ngoài xe cách biệt đến nỗi cửa kính xe bắt đầu phủ một lớp sương mù trắng nhòa nhạt, Ôn Cảnh Nhiên mở điều hòa, dòng khí lưu tuần hoàn sau khi xua tan lớp sương kia đi, anh nhìn con đường núi lại rơi vào bóng đêm cô tịch qua gương chiếu hậu, tiếp tục đi lên theo biển hiệu chỉ dẫn ven đường.

Đã có thể nhìn thấy đỉnh núi, và cối xay gió trắng khổng lồ trên đó.

Yên tĩnh suốt đoạn đường, Như Ước dần thấy buồn ngủ trong sự rung lắc của chiếc xe. Cô che miệng ngáp một cái, ngẩng đầu nhìn cối xay gió qua lớp cửa kính, mơ màng hỏi: “Tới đỉnh núi rồi sao?”

“Vẫn chưa.” Ôn Cảnh Nhiên liếc nhìn hệ thống chỉ dẫn, ngón tay thon dài chạm vào màn hình mấy cái, tắt đi, rồi men theo con đường núi còn hẹp hơn lúc này, tiếp tục lái xe tiến lên.

Trên đường đi ngang qua một nhà nghỉ được xây tạm thời, bên ngoài dùng sắt thép chống đỡ một tấm gỗ, trên tấm bảng bị gió thổi lay động ngã nghiêng, loáng thoáng nhìn thấy hai chữ “nhà nghỉ” không được đẹp đẽ cho lắm.

Núi Ly Thương không có danh tiếng hiển hách, cũng không có thắng cảnh nào nổi tiếng, nhưng vì cách mực nước biển khá cao, phong cảnh trên đỉnh rất đẹp, nên luôn có người lên đỉnh núi ngắm mặt trời mọc, ngắm sương mù, ngắm biển mây.

Lâu dần, trên núi trù những hộ nông dân dựng nhà ở sườn núi ra, trên đỉnh dần phát triển mấy khách sạn có điều kiện thô sơ mộc mạc, cung cấp chỗ nghỉ chân cho những du khách đến xem mặt trời mọc.

Trong ấn tượng, men theo con đường núi này lên trên chừng năm phút nữa là có thể đến đỉnh núi thực sự.

Lúc lên đỉnh, màn hình điều khiển trong xe hiển thị thời gian là 0 giờ 39 phút.

Khoảng đất trống duy nhất có thể đậu xe nằm ở phía trước khách sạn Vân Đình, không được coi là bãi đậu xe chính thức, những hòn đá vụn bị bánh xe đè nghiền phát ra âm thanh lạo xạo.

Thân xe lắc lư, chậm rãi tìm chỗ đậu ở ven đường đã có bốn chiếc xe đậu sẵn.

Cuối cùng đã tới.

Con mơ màng buồn ngủ của Ứng Như Ước như bị ai đó ra sức kéo mạnh, cô tỉnh lại, trong tích tắc xe tắt động cơ, trong thần kinh chậm chạp cuối cùng

đã có một thứ cảm xúc gọi là căng thẳng.

Cảm giác được ánh mắt của Ôn Cảnh Nhiên, cô tò vò về thân nhiên cúi xuống, lấy từ ngăn đựng đồ cạnh cửa xe ra một chai nước khoáng. Hoàn toàn quên mất chai nước đó ban nãy anh đã từng uống, mở nắp ra, cổ trần tỉnh ngửa đầu uống một ngụm.

Nước khoáng mát lạnh trôi vào cổ họng, lạnh tới nỗi khiến cô không nhận được nheo mắt lại.

Cô nhìn qua cửa sổ ra tầng mây xếp chồng lên nhau giữa không trung, hỏi vu vơ: “Khi nào mặt trời mọc, anh đã tra ra chưa?”

Giọng cô có một vẻ căng thẳng khó nhận biết.

Dường như không khí xung quanh đều bị ai giành lấy, cô len lén hít thở sâu, quay sang nhanh chóng liếc nhìn Ôn Cảnh Nhiên.

Anh đang bận lấy điện thoại từ ngăn đựng đồ ra, mở app thời tiết tra thời gian mặt trời mọc: “Năm giờ mười sáu phút.”

Anh trầm tư một lúc rồi chỉ ra ghế sau: “Ghế sau có thể điều chỉnh, sẽ thoải mái hơn, em ra sau ngồi đi, mệt thì có thể ngủ một chút.”

Như Ước không nghĩ ngợi gì, đáp lại rồi cầm chai nước, mở cửa xuống xe.

Cửa vừa mở ra, cô đã nghẹt thở.

Cửa xe bị thể gió gào thét vây quanh thổi tung ra, uy lực của gió trên đỉnh núi vừa to vừa hung hãn, từ cửa xe mở rộng cuốn vào trong, như lẫn những hạt băng, quất ào ào vào mặt mũi.

Nhiệt độ hạ thấp, như mùa đông lạnh lẽo nhất đã tới, thế giới ngoài xe lạnh lẽo như băng tuyết.

Mái tóc dài chưa buộc của Ứng Như Ước bị gió thổi bay tung, cô luống cuống vén mái tóc bị ép vào mặt vào sau tai, ra sức đóng cửa xe lại.

Lúc quay lại, một chiếc áo khoác dày bằng ni dụn dày choàng ôm cô từ phía sau, bao bọc cô vào trong nó. Tiếng gió rên rỉ than khóc trong tích tắc trôi xa, hai tai bị gió thổi như nhồi của cô dần dịu lại, Như Ước quay đầu nhìn, chỉ thấy đường nét khuôn cằm hoàn mỹ của người đàn ông ôm cô vào lòng từ phía sau.

Anh chỉ mặc áo len mỏng, cách lần áo khoác dày ôm chặt cô vào lòng. Gió lạnh từ khắp nơi ập tới, như có những mũi kim sắc nhọn lạnh lẽo xuyên qua lớp vải đâm vào người, anh cúi đầu, cảm giác lên đỉnh đầu cô, dụi dụi, giúp cô mở cửa xe phía sau.

Trên sườn dốc, có hai luồng đèn xe chiếu thẳng vào hai người đang đứng bên ngoài xe.

Có tiếng động cơ xe ì ầm hòa vào tiếng gió, tạp âm phát ra khi bánh xe nghiêng lên những hòn sỏi vụn, chiếc xe việt dã bị Ôn Cảnh Nhiên cắt đuôi cuối cùng đã tới nơi.

Chủ xe thoáng nhìn đã thấy hai người đang định đổi ra ghế sau xe, “shit” một tiếng, cười nghiêng ngả: “Thật kích thích.”

Cô gái đi cùng đã mơ màng ngủ thiếp đi chợt mở mắt, nhìn thẳng qua cửa xe, chỉ kịp thấy cửa xe sau chiếc Land Rover đóng lại, mà trước chiếc xe đó là ngọn núi xa xa với những bóng hình trùng trùng điệp điệp, cảnh sắc cô độc mà tráng lệ.

Như Ước lên xe, tự động nhích về phía bên kia, chừa chỗ cho anh.

Khi cửa xe đóng lại, trong xe vẫn còn sót lại hơi lạnh, thoang thoảng mùi cỏ mới mọc mà chỉ khu rừng trên núi mới có.

Chiếc xe việt dã kia chậm rãi đi ngang xe họ, xoay một vòng trước khoảnh đất trống không được rộng rãi lắm, cuối cùng rất miễn cưỡng chui vào vị trí kế bên Land Rover.

Lát sau, chiếc xe kia tắt động cơ, cả khoảnh đất lại chìm vào bóng tối.

Chỉ có trong khách sạn Vân Đình, trong hành lang vẫn có ánh đèn vàng vọt, trên nóc căn nhà ba tầng đó có một ngọn đèn sáng rực, ánh đèn đang nhấp nháy trong đêm.

Như Ước đưa trả áo khoác, do phần cổ và gáy bị gió thổi vào nên lúc này vẫn hơi lạnh. Cô run rẩy vuốt lại tóc về vị trí cũ, rất cảm khái: “Quả đúng là càng cao càng lạnh mà.”

Nói dứt câu, không thấy Ôn Cảnh Nhiên tiếp lời, lại lẩm bầm một câu: “Sao lần trước lên đỉnh núi ngắm sương mù không thấy lạnh thế này nhỉ?” Lần trước tới, đỉnh núi còn có tuyết rơi nữa.

“Khác chứ.” Ôn Cảnh Nhiên mở tấm chắn sáng dưới cửa sổ mui xe, để lộ bầu trời đầy sao.

Hôm ấy đến chân núi đã là lúc ánh nắng rực rỡ, bầu trời âm u bao nhiêu ngày qua bỗng trong xanh trở lại, nhiệt độ cao hơn nhiều. Cũng ở sườn núi vào sáng sớm, do bị khuất nên tuyết tụ lại trên mặt đường không tan ra, thậm chí còn kết lại thành một lớp băng, xe qua lại rất khó khăn.

Đoàn xe đến núi Ly Thương ngấm sương mù từ sớm đã xếp hàng dài, có một chiếc xe bị trượt trên băng, bánh xe ma sát xuống mặt băng mà vẫn không thoát ra được, khiến cho tất cả các xe khác bị chững lại ở sườn núi.

Ôn Cảnh Nhiên ở sau đó mấy chiếc, dừng ở nơi ngã rẽ bị đóng băng.

Phía trước tắc đường, có người dân trên núi Ly Thương ngờ ý bảo đoàn xe quay đầu xuống núi, nói rằng bên này núi khuất ánh nắng nên chưa tan tuyết, trên đường băng rất nhiều sẽ dễ bị trượt, không thích hợp lên núi nữa.

Như Ước ngồi ở ghế phụ, nghe Ôn Cảnh Nhiên nói chuyện với người dân đó, thở dài rất nuối tiếc.

Vốn tưởng sẽ phải quay về mà không có thu hoạch gì, không ngờ anh lại xuống xe, vượt qua đoàn xe chiếm mất hơn nửa con đường để kiểm tra xem sao.

Như Ước cũng theo anh xuống xe.

Cạnh chiếc xe kia đã có một đám tài xế cũng xuống xe kiểm tra, có mấy vị đang tìm kiếm cành cây ven đó để đặt trước bánh xe, giúp chiếc xe trèo lên được.

Mặt băng đã được rải muối, chỉ là bên này khuất bóng, mặt trời không chiếu tới, chỉ có gió lạnh thổi vù vù, nhất thời không thể giải quyết được.

Ôn Cảnh Nhiên khoanh tay đứng xem một lúc, khi không ít xe quay đầu định xuống núi thì anh tiến lên, vỗ vỗ vai chủ xe.

Như Ước đang đạp lên đồng tuyết ven đường, không nghe anh nói gì với chủ xe, chỉ nhìn thấy anh quay sang chỉ về phía cô, chủ xe kia nhìn theo hướng tay anh, cười rất ôn hòa.

Về sau, Ôn Cảnh Nhiên ngồi lên chiếc xe đó, thử giúp chủ xe thoát khỏi cảnh này.

Lần đầu vẫn bị trượt, anh đạp ga, nhưng bánh xe không có lực, không thể bò lên, lại bắt lực xoay một vòng tại chỗ.

Lần thứ hai kê thêm tảng đá ở bánh xe sau để tránh bị lùi, trong tiếng chân ga “ùng ùng”, mấy lần xoay bánh xe, chiếc xe đã nhảy vọt lên khỏi mặt băng.

Mấy chủ xe kia hoan hô khen ngợi, anh xuống xe, đến cạnh cô, ánh mắt nhìn đôi giày đã bị tuyết tan ra thấm ướt, chột bặt cười. Xoa xoa tóc cô, giúp cô choàng lại khăn đã bị lỏng ra, rồi nắm cổ tay cô, quay về xe.

Nghĩ đến đó, Như Ước không nhịn được tò mò, hỏi anh: “Hôm đó ở sườn núi, anh giúp tài xế thoát ra khỏi băng, đã nói gì với chủ xe vậy?”

Ôn Cảnh Nhiên nghĩ một lúc, có phần không nhớ ra.

Đã một năm rồi, thực sự nhớ hay không cũng đã không quan trọng, anh ngược lên nhìn cô, trả lời với vẻ không mấy đứng đắn: “Chắc là nói bạn gái đợi sốt ruột, sợ giận dỗi đòi chia tay, nếu có thể thì để tôi giúp anh xem sao, xem có thể thoát ra khỏi đó được không.”

Khóe môi anh thoáng nụ cười, áo khoác bị vò lại được anh mở ra, đắp lên vai cô, anh ôm lấy cô từ đằng sau, hơi ra sức đã có thể nhẹ nhàng ôm lấy cô từ khoảng cách một sải tay kéo sát vào cạnh anh.

Như Ước ngẩn ngơ trong tích tắc.

Ban nãy ở ngoài xe, anh cũng ôm lấy cô qua làn áo khoác, nhưng chuyện đó có nguyên nhân, cô so đo thì sẽ là giả vờ. Nhưng lần này hai người đang nói chuyện bình thường, anh chưa gì đã động tay, có phải là quá đáng không?

Mặt cô hơi nóng lên, hai tay giờ ra định đẩy vòng tay của anh. Nhưng vừa nhúc nhích thì anh đã ôm chặt hơn.

Ôn Cảnh Nhiên hơi nghiêng người, tìm một tư thế thoải mái hơn, cảm giác lên vai cô, môi kề sát tai cô, khẽ “suyt” một tiếng: “Đừng động đây.”

Ứng Như Ước quả nhiên không dám động đây.

Cô cứng lưng, bị anh ôm vào lòng, hai má như bị lửa thiêu đốt, nóng tới độ gần như đỉnh đầu cũng đang bốc khói.

Cô “ừ ừ” một tiếng, khẽ van nài một cách bất lực nhưng tự làm khó mình: “Ôn Cảnh Nhiên, buông em ra đi.”

“Bây giờ tốt nhất là em đừng nói gì.” Anh hạ giọng, giọng nói trầm thấp hơi khàn, như đang mài sỏi, nhẹ nhàng chạm vào màng tai cô.

Bên tai cô có hơi thở nóng hổi của anh, vành tai tê dại từng cơn. Đấu tranh tâm lý vài giây, cô chịu thua, ngoan ngoãn nhắm mắt, không dám chọc giận anh nữa.

“Anh là bác sĩ thì có gì không tốt? Mỗi ngày anh đều có thể đưa em đi làm, không cần tốn thời gian chạy tới chạy lui. Dù là lúc làm việc, chỉ cần chúng ta ở trong một phòng mổ, em nhắm mắt là có thể trông thấy anh. Tuy chúng ta không cùng một khoa, nhưng những việc làm hàng ngày thực ra đều là cùng một việc. Tín ngưỡng của em anh sẽ bảo vệ, tôn trọng, có thể chỉ dẫn em, cũng có thể giúp em.”

Anh quay sang nhìn phản ứng của cô, thấy cô cúi đầu cụp mắt, đáy mắt đỏ như có một dòng sông sao đen nhánh.

Anh ngừng lại, ôm cô chặt hơn, chớp mũi lạnh lạnh cọ vào làn da mềm mại sau gáy cô, trước khi cô tỏ ra kháng cự, anh kịp thời tách ra, tỏ vẻ đứng đắn tiếp tục lấy lòng: “Anh không có những thói quen xấu của các bác sĩ nam, anh đảm đang, có trách nhiệm. Ngoài em ra, anh chưa từng thu dọn bãi chiến trường cho cô gái nào khác. Họ là mối phiền phức, nhưng liên quan đến em thì dù phiền phức anh cũng vui vẻ chấp nhận. Em trốn tránh anh bao năm rồi, cũng chỉ khi anh thay em giải quyết những phiền toái to nhỏ, mới bằng lòng tốt với anh hơn một chút.”

Anh bắt lực cười khê: “Nếu những lời này cũng không thể khiến em bỏ đi chương ngại trong lòng thì anh thực sự hết cách rồi, Như Ước.”

Hai chữ “Như Ước” anh thốt ra vừa nhẹ vừa tủi thân, giọng anh vốn đã hay, cứ nhẹ nhàng trầm trầm vang lên bên tai cô, giống như đi thẳng vào trái tim, khiến cô không thể kháng cự.

Vốn đã không thể từ chối, anh lại cứ hết lần này tới lần khác tấn công trực diện vào điểm yếu của cô...

Như Ước cắn môi, khi lên tiếng đã không còn chút khí thế nào: “Em mang lại phiền toái rồi làm anh rối loạn từ khi nào chứ...”

Ôn Cảnh Nhiên trầm ngâm: “Lúc bước vào trái tim anh, nhưng lại đuổi mãi không đi.”

(Tác giả: Chà chà! Bác sĩ Ôn biết cách kích thích quá a a a aa a a a!!!)

Bạn đang đọc truyện *Anh Đứng Ở Nơi Sâu Thẳm Của Thời Gian* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41

Chí mạng!!!

Đúng là một đòn chí mạng.

Mà còn đập thẳng vào tim, không hề sai lệch.

Ứng Như Ước lúc đó không kìm được mà nghĩ, với ngoại hình này, tính cách này của Ôn Cảnh Nhiên, lại biết làm vui lòng phụ nữ như thế, những cô gái khác trừ cô ra đối với đòn tấn công của anh chắc hẳn là không có chút sức lực kháng cự nào chăng?

Dù sao ngay cả cô mà cũng bại thê thảm rồi.

Cô mím khẻ môi, hơi cúi xuống, nhìn bóng núi đen thẫm phía xa.

Bóng cây đập chùng, như cánh điều bị dây nịt giữ, lay lắt lão đảo, phát ra tiếng gào thét giận dữ với gió.

Đằng xa, trong khách sạn Vân Đình, có một phòng gần cửa sổ hành lang bỗng sáng đèn. Che kín màn, không nhìn rõ cảnh trong phòng, chỉ nhìn thấy có một người phụ nữ với mái tóc dài xoa tung đứng trước cửa sổ, rồi đi ngang qua.

Trong trí nhớ, cũng từng có một bóng dáng mỏng manh như thế cô độc đứng lên trong bóng đêm.

Lần đó bệnh viện của Hường Hân tổ chức liên hoan nghênh tân, Hường Hân uống say được đưa về nhà. Ông nội Ứng và bố Ứng đều không ở nhà, chỉ có Như Ước đã ngủ bị tiếng gõ cửa làm cho choàng tỉnh.

Cô bắc ghế lên, vạch nắp kim loại che lỗ mèo để nhìn ra ngoài.

Ngoài cửa là hai người phụ nữ, đang cố gắng đỡ lấy Hường Hân, không ngừng gõ cửa.

Như Ước nhận ra họ, họ cùng một khoa với Hường Hân. Có lần Như Ước đánh mất tiền mua tài liệu, sợ đến trường không thể nói với thầy cô, nên giữa đường vòng sang chỗ Hường Hân, hôm đó trong văn phòng là hai cô bác sĩ cũng đang nghỉ trưa.

Hường Hân trong phòng mở nệm chưa ra được, thấy sắp tới giờ vào lớp buổi chiều rồi, một trong hai cô bác sĩ hỏi nguyên do, rồi thay Hường Hân nộp tiền tài liệu trước, giúp cô gọi xe đưa cô đến trường.

Như Ước mất mơ màng buồn ngủ ra mở cửa, xộc vào mũi chính là mùi rượu nồng nặc.

Hai người phụ nữ đưa Hường Hân về nhìn thấy người mở cửa là Như Ước thì nhìn nhau, rồi hỏi: “Như Ước, bố cháu đâu?”

“Ở bệnh viện, chưa về ạ.” Cô bước lên, lo lắng nhìn Hường Hân đã say không biết trời đất gì, khó xử nhìn lại họ: “Trong nhà chỉ có một mình cháu.”

Hôm đó, hai cô bác sĩ thở dài, đưa Hường Hân vào phòng ngủ, giục Như Ước gọi cho bố. Xong xuôi rồi, họ dặn Như Ước khóa cửa rồi ra về.

Bố Ứng không nghe điện thoại của cô.

Trong tiếng máy bận dài đằng đằng và lạnh nhạt, chỉ có một giọng nữ nghiêm túc, lạnh lùng lặp lại “Số điện thoại quý khách vừa gọi hiện không nghe máy được, xin vui lòng gọi lại lần sau”.

Thành phố S đêm đó lạnh tới nỗi như đã bước vào mùa đông, mặt đất lát đá giống như tảng băng lạnh lẽo, khi Như Ước quỳ trên sàn nhà lau mặt cho Hường Hân lúc đó trở mình lăn xuống giường, trái tim cũng như gió lạnh giữa đông trống, tiếng gió gào rú tứ bề.

Về sau quá buồn ngủ, cô dùng chăn bông quần Hường Hân không chút ý thức lại thật chặt, còn mình thì nằm tùm trên sofa không mấy rộng rãi để ngủ cho qua đêm.

Lúc sắp thiếp đi, tầng ý thức còn sót lại đã bị tiếng lục đục thức dậy của Hường Hân làm cho tỉnh giấc, mở mắt ra, chỉ thấy trong ánh đèn mờ mờ, bóng dáng mảnh mai kia lảo đảo đi vào nhà vệ sinh, nôn một trận dữ dội.

Như Ước vật vờ bò dậy, đi rót nước cho bà. Khi đưa nước ấm cho Hường Hân đang gục trên bồn cầu, vừa định thần lại, bà ngẩn người, đôi mắt đỏ hoe vì nôn nhìn cô một lúc lâu, run run tay đón lấy ly nước đưa lên miệng.

Bà lạnh đến run người, cup mắt xuống định che đi vẻ thâm trọng mắt. Nhưng rốt cuộc vẫn không thắng nổi sự yếu đuối bất ngờ tới trong đêm, cầm ly nước đã bị văng ra quá nửa mà ôm Như Ước vào lòng, khóc thất thanh.

Thực ra lúc đó, Như Ước đã thoáng cảm thấy, ngay cả vòng tay và hơi ấm thì thoáng mới có được này, cô cũng sắp mất đi rồi.

“Mẹ em...”, vừa bật ra, Như Ước bỗng nghẹn lời, cô che giấu chút cảm xúc đó vào trong, khi lên tiếng thì đã có thể bình tĩnh hơn: “Ông nội rất không thích mẹ, nghĩ rằng mẹ chưa làm tròn trách nhiệm của một người mẹ. Nhưng thực ra trong lòng em, em không oán hận gì bà, cho dù có tui thân có khó hiểu có hệt hẵng, nhưng cũng chưa bao giờ thực sự oán trách bà.”

“Vì em đã nhìn thấy sự yếu đuối của mẹ, nhìn thấy sự bất lực của mẹ, cũng từng nhìn thấy bà đã cố gắng cứu vãn. Có lẽ những thứ bà bỏ ra không đủ nhiều, có lẽ vì thực sự không còn tình cảm gì với bố, mới bắt đầu đi chọn cách ly hôn.”

Cô quay sang, trong mắt như có dòng sông sao lấp lánh, rực rỡ muôn màu.

Nhưng ánh sáng đó vụt tắt rất nhanh, cô rút tay ra khỏi áo khoác, nhẹ nhàng kéo ống tay áo lên của anh: “Tình cảm là chuyện của hai người, thích cũng chỉ là ở bên nhau là được. Phải bỏ thời gian để bảo vệ, phải bỏ công sức để vun đắp, không có tình cảm nào là có thể thiên trường địa cửu được.”

Ứng Như Ước hít sâu, những lời đó đã làm hao tổn quá nhiều dưỡng khí của cô.

Cô ngược lên, ánh mắt khóa chặt anh, như thể đã hạ quyết tâm, cô nghiêng rằng nói: “Phải, em thích anh. Chỉ là thích này còn chưa đủ để em vượt qua hố sâu trong tim mình, em không dám chắc khi em cạn kiệt tâm sức mà còn có thể lo nghĩ đến cảm nhận của anh, còn có thể kiên trì tình cảm này mãi. Trái tim em rất yếu đuối, một chút dằn vặt nhỏ cũng có thể khiến cảnh hồng này bị bể gãy dễ dàng.”

Trong mắt cô đang nói với anh rất rõ ràng – Ôn Cảnh Nhiên, em sợ!

Đó là bóng đen chôn giấu trong tim cô từ thời thơ ấu, cô không cách nào xua đuổi, mà lúc nào cũng cảm thấy sợ hãi.

Rất nhiều lúc, thậm chí Ứng Như Ước nghĩ rằng cả đời này, cô không thể nào toàn tâm toàn ý yêu một người được nữa.

Ôn Cảnh Nhiên lặng lẽ nắm lấy tay cô đang túm lấy ống tay áo của anh.

Ngón tay cô mảnh mai, anh cầm trong lòng bàn tay nhẹ nhàng ve vuốt, hàng mi cup xuống che mắt bóng đen dưới hõm mắt, giống như bầu trời đêm đen đặc không tan chảy ngoài cửa sổ trời, sâu thẳm khó lường.

Anh bất lực thở dài, tức tối hỏi: “Thế thì hôm em tốt nghiệp cấp ba, chuyện em làm với anh không tính sổ nữa à?”

Trong đầu Ứng Như Ước nổ “đùng” một tiếng.

Hôm tốt nghiệp cấp ba, dường như mọi người đều trưởng thành chỉ trong một ngày.

Khi sánh vai nhau tác chiến hồi cấp ba, họ luôn không biết mệt mỏi mà không ngừng làm bài kiểm tra, căn bản chẳng có thời gian dư thừa để nghĩ chuyện sau này.

Nhưng khi mọi nỗ lực đều được nghiệm chứng, mọi sự chờ đợi đã được an bài, bỗng nhiên ý thức rằng, từ nay về sau mọi người sẽ phải đi con đường riêng, khi gặp lại thì không biết đã cách xa bao lâu, ngày nào tháng nào rồi.

Tối đó giống như là bước đệm để bước vào thế giới mới, mọi người đều nâng ly cho chính bản thân.

Về đầu buồn bịn rịn bao phủ lấy mọi người nặng nề tới mức giống như sương mù bao vây khắp thành phố vào sáng sớm mùa đông, che khuất bầu trời, không thấy ánh ban mai.

Mười tám tuổi là độ tuổi khiến người ta rất mong chờ.

Thành niên, độc lập.

Cách thức chúc mừng của bọn Như Ước chính là phá vỡ những chuyện không thể làm trong trường.

Họ tụ tập đến quán net để lên mạng thâu đêm, một đám nam sinh mới lớn chửi thề, đùa giỡn không chút kiêng kỵ trong quán net.

Họ đến khách sạn thuê phòng, đặt mấy thùng bia, cùng nhau chúc mừng.

Màn đêm buông xuống, nhưng niềm vui điên cuồng chưa dừng lại.

Từ khách sạn chuyển sang KTV, bia được mang vào phòng hết thùng này tới thùng khác, mọi người trong ngày hôm đó dường như đều chẳng lo sợ gì. Hoặc là phát tiết hết mọi buồn vui đau khổ, hoặc chúc mừng mình đã đạt được ước nguyện, hoặc thần thờ thất ý, mọi trạng thái đều có.

Như Ước lần đầu phóng túng như vậy.

Trong sự giáo dục tốt của gia đình và yêu cầu nghiêm khắc của ông nội, cô chưa từng đến những nơi này, càng không thể cầm chai bia như hôm nay, đứng trên sofa oằn tù ti uống bia với Chân Chân Chân.

Cô biết mình đã hơi say rồi, nhưng chất cồn khiến thần kinh cô vô cùng hưng phấn, cô gần như không thể kiểm soát.

Trong tiếng nhạc lạc điệu, ánh sáng vằng vặc, trong mỗi một góc đều có những tiếng la hét hào hứng.

Đây là những thứ kích thích phần tử nổi loạn trong cô trỗi dậy.

Chân Chân Chân đã say đến mức đầu óc không còn biết gì, oằn tù ti lại thua mãi, chơi một lúc thì bắt đầu đồ lỳ ra, không chơi nữa. Ôm vai Như Ước, dựa vào vai cô mà cười ngốc nghếch, giống một cây củ cải vậy.

Cô nàng muốn học trường cảnh sát, sau kỳ nghỉ dài này.

Nhưng suy nghĩ rồi cô nàng bủi môi, nước mắt lưng tròng ôm Như Ước, khóc rống lên: “Như Ước, cậu theo tớ đến trường cảnh sát làm cảnh sát đi, đi thành phố A xa xôi làm bác sĩ cái gì, tớ nghe nói sách chuyên ngành bác sĩ vừa dày vừa khó nuốt, cậu có đọc hết cuốn sách cũng không thuộc nổi đâu.”

Như Ước phì cười, nhéo chóp mũi bạn: “Cậu có chuyện cậu muốn làm, thì tớ cũng thế. Sao có thể mãi mãi ở cạnh nhau được?”

Chân Chân Chân dụi dụi trán vào người cô, nũng nịu, miệng không biết làm bằm cái gì, nghe ậm ừ không rõ.

Biến cố đã xảy ra vào lúc đó.

Lớp phó đang đứng trước màn hình để uống bia bỗng đứng không vững, lao đảo mấy cái, những người xung quanh còn chưa kịp đưa tay ra đỡ thì thấy người một giây trước đó còn hưng phấn lạ thường bỗng đổ gục xuống đất.

Lúc cậu ta ngã xuống, cánh tay trượt qua mặt bàn bằng kính, gạt đổ hết chai bia trên đó.

Đúng lúc có ai đó gọi ngừng hát, cô gái ngồi cạnh máy chọn bài tiện tay bấm tắt, trong sự yên tĩnh, tiếng loảng xoảng của chai bia rơi vỡ giống như một quả bom bùng nổ, khiến tất cả đều ngẩn người.

Thời gian như dừng lại.

Ánh mắt mọi người đều dừng trước màn hình, dưới ánh đèn màu xanh thẫm, sắc mặt người nằm hôn mê dưới đất lóe lên ánh sáng kỳ dị.

Một giây...

Hai giây...

Ba giây...

... Năm giây sau, cuối cùng có người phản ứng kịp, đưa ánh mắt về phía Ứng Như Ước đang ngồi chính giữa sofa.

Ánh mắt ấy, hoảng sợ, bất an, lúng túng, giống như nọc độc con rắn nhả ra, hơi lạnh ấy phả thẳng vào mặt Như Ước.

Cô bỗng cảm thấy hơi lạnh trong gian phòng này quá thấp, cô rung mình một cái, đại não vẫn còn trống rỗng nhưng đã vô thức đứng lên, bước tới cạnh lớp phó.

Cách cấp cứu, phán đoán bệnh tình cơ bản và cách xử lý mà ông nội từng dạy cô, cô đều quên sạch sẽ, không nhớ nổi điều gì.

Cô quỳ xuống trước mặt lớp phó, hoảng loạn tới mức tay chân lạnh ngắt, mãi sau mới hoàn hồn, gọi to: “Gọi cấp cứu 120 đi.”

Năm đó bệnh viện đại học S vẫn ở địa chỉ cũ, rất gần với quán KTV này.

Gọi điện thoại cấp cứu chưa bao lâu thì xe cấp cứu đã đến dưới lầu KTV.

Trong sắc mặt ử rũ xui xẻo của chủ quán KTV, mọi người luống cuống đi theo nhân viên y tế đưa lớp phó lên xe cấp cứu, Như Ước và Chấn Chân Chân đi theo xe, còn những người khác bắt taxi chạy theo.

Thế là, một đám người đi theo chiếc xe cấp cứu hụ còi lao vào bệnh viện, đứng chặn trước cửa phòng cấp cứu.

Cũng lúc đó, Như Ước ngồi trong hành lang sáng rực, ngờ ngịch mà đổ mồ hôi lạnh. Tiếp đó, cô run lên mà không thể kiểm soát, mắt đỏ hoe, đáng vẻ đáng thương như sắp khóc tới nơi mà cố kìm nén.

Cô không dám gọi điện cho ông nội, sợ bị mắng, nỗi sợ hãi từ xương tủy lan ra gần như kéo cô xuống đầm sâu, không thể hô hấp.

Đúng là cô thần hồn bay mất thì thang máy gần đó một kêu “tùng” một tiếng.

Cửa thang máy hơi cũ mở ra, Ôn Cảnh Nhiên đứng bên trong, nhíu mày nhìn cô.

Đầu óc ngờ ngịch của Như Ước chậm chạp tới mức không thể xoay chuyển, ngơ ngẩn nhìn anh lại gần, đứng nơi ánh đèn sáng rõ.

Anh mặc blouse trắng sạch sẽ, đáng vẻ hiền ngang đẹp trai, so với đám bạn đang đứng ngồi lố nhố trong góc kia quả thực như ánh sáng và bóng tối.

Anh tiện tay đặt hồ sơ lên quầy trực y tá, hạ giọng dặn dò y tá mấy câu rồi đi đến trước mặt cô.

Giống như vị chúa cứu thế mà ông trời an bài cho cô, đã bình thân xuất hiện như thế.

Bạn đang đọc truyện *Anh Đứng Ở Nơi Sâu Thẳm Của Thời Gian* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42

Sau lưng anh, cô y tá trẻ kia đang quay sang nhìn.

Không biết là do thấy Như Ước có vẻ quen mắt, hay là tò mò Ôn Cảnh Nhiên và cô gái đã ngồi một lúc ở hành lang kia có mối quan hệ gì, mà thi thoảng cô ta lại đưa ánh mắt sang nhìn.

Ừng Như Ước cổ trấn tĩnh, đứng dậy.

Trong hành lang, ngọn đèn sáng trắng bị bóng dáng cao ráo của anh che khuất, anh đứng ngược sáng, đường nét trên gương mặt được ánh sáng chiếu từ phía sau trông như một bức tượng được điêu khắc tỉ mỉ, mỗi một đường nét đều rất tự nhiên, hoàn mỹ vô khuyết.

Chấn Chân Chân đang sợ hãi bỗng ngơ ngẩn nhìn bác sĩ Ôn mấy cái, hoàn hồn nhanh hơn Như Ước, lau mặt một cái rồi vội đứng lên theo.

Cô nàng đứng thẳng đơ, hai tay đan vào nhau đặt trước bụng, hơi cúi đầu, bộ dạng nhận lỗi vô cùng chuẩn mực, lúng túng gọi anh: “Bác sĩ Ôn.”

Ánh mắt Ôn Cảnh Nhiên lướt qua Chấn Chân Chân, khẽ “ừ” một tiếng xem như đáp lời.

Ừng Như Ước không dám lên tiếng trước, cắn đôi môi khô nứt, cúi đầu vô thức bấm ngón tay vào đường hô khẩu, làn da mịn màng chỗ đó bị móng tay cô bấm thành vết đỏ tươi như máu.

Về mặt anh dần dần nặng nề, ánh mắt xuyên qua Như Ước nhìn về phòng cấp cứu sau lưng cô, mãi sau mới hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì?”

Anh không hỏi còn đỡ, Ừng Như Ước vẫn có thể kéo căng sợi dây đàn trong tim, cố tỏ ra trấn tĩnh.

Anh vừa lên tiếng, giọng nói đó như có thể tấn công lớp phòng bị trong tim mà cô đã xây dựng bấy lâu, thành trì cao ngất trong tim đó đang đổ vỡ từng viên gạch một. Nỗi sợ hãi và bất lực áp ủ mãi trong lòng đã tìm ra chỗ để tràn ra.

Mũi bỗng thấy cay nhức, khiến tròng mắt cô nóng lên, gần như bật khóc.

Cô ra sức mím chặt môi, đầu ngón tay bấm sâu vào lòng bàn tay, lúc này mới mượn cơn đau để cố gắng nuốt nước mắt vào trong.

Trong đôi mắt là nước mắt lúc nào cũng có thể rơi ra, Như Ước không dám chớp, càng không dám nhìn anh, sợ anh nhìn ra tâm trạng cô, len lén hít thở mấy cái để bình tĩnh lại, sau đó cô mới nói nhỏ: “Bạn em... bạn em bị trúng độc còn, đang cấp cứu...”

Ứng Như Ước liếm đôi môi khô nẻ, giọng nói dần run run suốt thì khiến cô rơi nước mắt, hít một hơi thật sâu, ngừng một lát mới dám nói tiếp: “Em... bọn em tối nay liên hoan tốt nghiệp, bạn em uống nhiều quá, bỗng nhiên ngất đi...”

Theo lời kể, trước mặt cô lại hiện ra cảnh lớp phó đột ngột ngã xuống đất, chai bia rơi vỡ khắp nơi, âm thanh sắc nhọn đó vẫn ở bên tai.

Những lời sau đó, dù lúc này cô gắng kiềm chế cảm xúc bản thân thế nào thì cũng chẳng thể nói một cách bình thường được.

Thần kinh bị chất cồn gây tê đã nhạy cảm và yếu ớt, cảm xúc bình thường dưới tác dụng của cồn giống như bị phóng to vô hạn dưới kính lúp, đè nặng lên tim cô, khiến Ứng Như Ước trở tay không kịp, chẳng thể kháng cự.

Lập tức, anh đưa tay lên, lòng bàn tay ấm áp dày dặn đặt trên đỉnh đầu cô, xoa mạnh.

Nước mắt mà Như Ước đã kìm nén gần cả nửa thế kỷ không thể chống nổi sức công phá đó, cô ra sức đưa tay áo lên lau mắt, lúc cố gắng nuốt tiếng nức nở vào trong, bàn tay vốn đặt trên đỉnh đầu an ủi cô bỗng chuyển sang bóp cằm cô, nhẹ nhàng nâng lên.

Như anh dự đoán, anh nhìn thấy một đôi mắt rung rung lệ đang cố gắng che giấu.

Anh cúi xuống, lúc áp sát đã ngửi thấy mùi bia trên người cô, không nhận được châu mày, rồi nghiêm túc hỏi: “Còn biết anh là ai không?”

Sao lại không biết chứ...

Từ giây phút Ứng Như Ước nhìn thấy anh xuất hiện, thì trái tim lơ lửng bất an cũng đã quay về chỗ cũ. Gần như là có niềm tin mù quáng rằng, có anh thì chuyện gì cũng có thể giải quyết được.

Cô gật đầu, do dự mấy giây rồi mím môi, gọi tên anh với vẻ khó nhọc: “Ôn... Ôn Cảnh Nhiên.”

Nói xong, Ứng Như Ước bỗng thấy xấu hổ lạ lùng. Vành tai nóng hực như bị lửa đốt, máu dồn lên, dây thần kinh trên tai cô nhảy nhót vừa nhanh vừa mạnh mẽ.

Còn nhận ra là được rồi.

Ôn Cảnh Nhiên buông tay, quay lại nhìn đám bạn cô đã say khướt nhưng vẫn cố gắng tỉnh táo, sau khi quan sát mới hỏi cô: “Người bạn trúng độc còn của em, em đã liên lạc với gia đình chưa?”

Ứng Như Ước lắc đầu, rồi lại gật đầu rất nhanh: “Em không dám... Là y tá ban nãy đã liên lạc rồi.”

Ngẫm nghĩ một lúc, như vẫn còn có điều muốn nói, cô lắc lắc đầu óc chậm chạp, lẩm bẩm một mình: “Mẹ của lớp phó rất hung dữ, dữ lắm...”

Lớp phó thì không được top 10 toàn khối, về nhà bảo đảm sẽ bị đánh. Ngay cả đánh đòn mà bà ta cũng không thèm che giấu, lớp phó thường xuyên bị đánh, toàn thân bầm tím, chỗ nào cũng có vết đỏ tươi.

Cũng chỉ có lúc đó, Như Ước mới thấy chút an ủi, dù Hướng Hân không mấy quan tâm cô thì cũng chẳng sao... Chỉ ít cô sẽ không bị đối đãi như vậy.

Nhìn ra thần trí của cô đã không còn tỉnh táo, Ôn Cảnh Nhiên đưa tay lên xem giờ, ấn vai cô bắt cô ngồi xuống: “Ngồi nghỉ một lúc đi, lát nữa anh sẽ đưa em về.”

Nói dứt, anh nhìn Chấn Chân Chân vẫn đang ngơ nghe đứng cạnh Như Ước, dặn dò: “Giúp anh trông chừng.”

Chấn Chân Chân “ồ” một tiếng, rồi thực sự vô cùng chăm chú nhìn Như Ước mãi... nhìn mãi... nhìn mãi...

Mắt cũng không dám chớp lấy một cái.

Ứng Như Ước không rảnh rỗi để tâm Chấn Chân Chân đang làm gì, cô gắng sức dựa lưng ghế dài, trong tâm nhìn có phần nhòa nhạt, thấy anh giúp cô sắp xếp hết cho các bạn, giúp cô làm mọi thủ tục, lại giúp cô dọn dẹp bãi chiến trường này.

Mẹ lớp phó kinh hoàng luống cuống, vừa tức vừa giận chạy đến phòng cấp cứu, thấy chỉ có Như Ước vẫn ngồi trên ghế, ngay cả Chấn Chân Chân cũng được Ôn Cảnh Nhiên gọi taxi đưa về nhà từ lúc nãy.

Cũng may, lớp phó chỉ bị trúng độc cồn nhẹ, sau khi hôn mê ngắn ngủi, được các bác sĩ đưa vào phòng cấp cứu thì ý thức của cậu ta đã tỉnh lại, truyền dịch xong thì chuyển đến phòng bệnh.

Tất cả đã xong xuôi, lúc đó đã về khuya.

Ôn Cảnh Nhiên thay đồ, đưa cô về nhà.

Toàn thân cô sực nức mùi bia, thần trí không tỉnh táo, ngay cả đi cũng không vững, được anh dẫn băng qua đường, đi qua cầu vượt.

Cô đứng ngay giữa cầu vượt, từ trên cao nhìn xuống xe cộ lác đác dưới đường, ương bướng bám chặt lấy lan can, không chịu buông.

Cô không muốn về nhà.

Vốn đã hứa hẹn là đêm điên cuồng, không say không về. Họ còn hẹn nhau sẽ đón chuyến tàu điện sớm nhất tuyến số 1 đến trạm cuối để ngắm mặt trời mọc...

Có lẽ nhận ra ý đồ của cô, Ôn Cảnh Nhiên bất lực thỏa hiệp: “Anh buồn ngủ lắm, nếu em không muốn về nhà thì sang chỗ anh ở tạm một đêm nhé.” Nói xong, dù Ứng Như Ước đã say rồi nhưng anh vẫn nhẫn nại giải thích thêm: “Có phòng khách, có thể cho em ngủ tạm một đêm.”

Ứng Như Ước nhìn anh ba giây: “Đồng ý.”

Chung cư của Ôn Cảnh Nhiên không xa trung tâm thành phố S, là một tòa nhà mới xây dựng vài năm gần đây, xung quanh được bao quanh bởi khu thương nghiệp, giao thông thuận lợi, hoàn cảnh sống cũng rất ổn.

Dù bệnh viện đại học S ở địa chỉ cũ thì cũng chỉ cách một con đường.

Ứng Như Ước chỉ biết anh còn trẻ tuổi đã có nhà riêng ở S, nhưng chưa từng tới đó. Lần đầu đến, lại là nửa đêm nửa hôm thế này...

Nhưng lại không hề ảnh hưởng đến cảm giác mới mẻ của cô về căn chung cư có thiết kế cực kỳ ấn tượng này.

Trong lúc Ôn Cảnh Nhiên vào nhà bếp pha cho cô ly trà mật ong, khi tìm ra cô thì cô đang co ro trong bồn tắm ở phòng ngủ chính của anh.

Không xả nước, nhưng lại rải không ít... cánh hoa.

Cánh hoa?

Ôn Cảnh Nhiên nhú mày, nhất thời không nhớ ra trong phòng anh sao lại có hoa, đợi khi mang ly trà quay lại mới phát hiện mấy cánh hoa giả trang trí trong phòng khách đã bị cô bẻ chỉ còn lại phần cành màu xanh lá...

Anh đầu đầu bóp bóp trán, cố nhịn ham muốn ném cô từ sân thượng xuống, rồi quay trở lại nhà tắm.

Ứng Như Ước đã bò ra khỏi bồn tắm, đang lóng ngóng mở khóa cửa sổ, đẩy cánh cửa ra.

Ôn Cảnh Nhiên bỗng nhìn thấy cảnh này, nhịp tim bị cô dọa cho ngừng đập, ly trà mật ong tỏa mùi thơm trong tay bị anh đặt trên tủ tivi, anh bước lại, cánh tay vòng qua bụng cô, không chút khách sáo nửa ôm eo cô, bế xuống khỏi bệ cửa sổ, ném lên giường.

Ứng Như Ước choáng váng một lúc, ánh mắt hơi lơ đãng nhìn anh một lúc rồi ngoan ngoãn nhắm lại.

Ôn Cảnh Nhiên đứng tại chỗ nhìn cô một lúc, nghe hơi thở cô dần chậm lại, như thể đã ngủ thiếp đi thì mới dám rời khỏi. Anh vào phòng tắm của phòng ngủ phụ tắm rửa, chuẩn bị đi ngủ.

Trước khi ngủ, Ôn Cảnh Nhiên không yên lòng lắm, lại quay lại xem thế nào.

Đèn phòng ngủ không tắt từ lúc nào, màn cửa sổ khép chặt, trong phòng tối tới mức giờ tay không rõ năm ngón. Chỉ khi anh mở cửa, ánh đèn màu cam ấm áp từ phòng khách len lỏi vào, chiếu sáng chai rượu rỗng đặt ở cửa.

Chết thật.

Ôn Cảnh Nhiên nhặt chai rượu rỗng lên, mượn ánh sáng nhòa nhạt để phán đoán loại rượu.

Ứng Như Ước bị ánh sáng chiếu vào chói mắt, cô đưa tay lên che, giờ chân đá vào cánh cửa phòng ngủ.

Trong tiếng cửa đóng lại nặng nề, cô gượng ngồi dậy, ngửi hương thơm sau khi tắm của Ôn Cảnh Nhiên, máu “dê” trong người nổi lên, dè anh vào cánh cửa.

Cô không biết nặng nhẹ, cả người nhào tới, lúc lao vào lòng anh cũng đẩy anh đập vào cửa.

Lưng Ôn Cảnh Nhiên đập mạnh vào cánh cửa vững chắc, anh hơi cau mày, đưa tay ra giữ lấy chính xác một bên vai của cô: “Như Ước?”

Như Ước âm ừ “ừm” một tiếng, ngón tay nóng hổi sờ soạng phần eo chắc nịch của anh, làn da anh mới tắm xong nên rất mát. Cô si mê áp cả hai tay lên, ngón cái lúc chạm vào phần vải quần ngắn của anh đã không do dự mà kéo tuột xuống.

Ôn Cảnh Nhiên sững người.

Trong một tích tắc, đầu óc trống rỗng, lại bó tay để mặc cô kéo quần xuống đường nhân ngư.

Anh đưa tay giữ cổ tay cô, lúc lên tiếng, giọng đã trầm khàn tới mức sắp đông lại thành băng: “Ừng Như Ước.”

Ừng Như Ước đã say túy lúy, dịu giọng “ừm” một tiếng, âm thanh như mèo con kêu hơi nâng cao, giọng nói dịu dàng mềm mại như móng vuốt dụ dỗ người ta.

Cổ họng Ôn Cảnh Nhiên động đây, eo và bụng trong tích tắc căng cứng.

Những ngón tay của anh đang nắm lấy cổ tay cô như dần dần bị nhiệt độ của cô cảm hóa, hơi nóng lên, anh khàn giọng dỗ dành: “Ngoan, lùi lại hai bước, cách xa anh một chút.”

“Không được.” Ừng Như Ước cự tuyệt không chút do dự, gò má mịn màng nhẹ nhàng dụi dụi vào xương quai xanh của anh: “Anh thơm quá.”

Chóp mũi cô lướt qua xương quai xanh của anh, giây sau đó, cô há miệng áp sát lại, không nặng không nhẹ cắn lên xương quai xanh của anh.

Như ném được mùi vị, mày mắt Ừng Như Ước đều lấp lánh nụ cười, nhón chân hôn lên, đôi môi mềm mại lướt qua yết hầu của anh, cảm nhận sự căng cứng của anh dưới môi, và cả sự chuyển động của yết hầu, cô như tìm thấy món đồ chơi thú vị gì đó, chóp mũi nhẹ nhàng dụi vào cằm anh, há miệng ngậm lấy yết hầu không an phận của anh.

Thời gian như dừng lại.

Trong cả không gian yên ắng và tối tăm, chỉ có tiếng thở nặng nề của anh giao hòa cùng cô.

Ừng Như Ước tranh thủ lúc anh còn đang sững sờ đã giằng tay ra khỏi tay anh, hai tay vòng ôm cổ anh, hôn loạn xạ không theo kỹ thuật nào lên xương quai xanh, yết hầu, và cằm của anh.

Ôn Cảnh Nhiên né tránh, giữ chặt vai cô: “Em uống say rồi.”

Ừng Như Ước qua loa: “Ừm, say rồi.”

Rõ ràng giọng điệu rất tùy ý, nhưng lại bất ngờ tới mức khiến trái tim Ôn Cảnh Nhiên tê dại như có dòng điện chạy qua.

Cảm giác đó bỗng dừng lại khiến anh thấy có phần tham lam.

Ừng Như Ước không có kinh nghiệm, cô chỉ muốn tham lam hơn và cũng không có kỹ thuật gì, ban nãy chỉ dựa vào cảm giác mà hôn, sờ mó, toàn là dựa vào khao khát bản năng.

Hậu quả sau khi uống rượu vang lớn tới nỗi đầu óc cô choáng váng, cô lảo đảo, một tay tì vào eo anh, tay kia lần theo cạp quần ngắn của anh luồn vào trong, khi Ôn Cảnh Nhiên không chút phòng bị, cô nhẹ nhàng sờ vào...

Ừa...

Hơi nóng, hơi mềm...

Không đúng...

Hình như... đã to hơn một vòng so với lúc này...

Cũng không nắm được chỗ mềm mại rồi...

Bỗng dưng, ý thức được điều gì, cô cứng người tại chỗ.

Toàn thân nhẹ bẫng tới mức khiến cô muốn làm gì đó để hơi nóng được đẩy lùi, nhưng gót chân như có dòng nước lạnh băng bao trùm cô, đầm nước lạnh đó càng lúc càng sâu, trong tích tắc đã dâng lên qua mắt cá chân của cô.

Ừng Như Ước toàn thân như đóng băng, gần như không dám tin mình đã làm gì.

Trong khoảnh khắc như bị sét đánh bốc cháy, tai cô “ùng ùng” vang vang, đầu óc trống rỗng.

Trước mặt cô, người đàn ông bị cô buông thả “xâm hại” đang thấp giọng, khàn khàn hỏi: “Em định cưỡng hiếp anh?”

Rõ ràng đã nhận ra ý thức của cô tỉnh táo hơn, anh nửa cười nửa không bổ sung một câu: “Còn không chịu buông tay thì thực sự sẽ không tha cho em đâu.”

Giọng điệu hư hỏng đó...

Ứng Như Ước tới nay vẫn không quên được.

Bạn đang đọc truyện *Anh Đứng Ở Nơi Sâu Thẳm Của Thời Gian* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43

Chuyện cũ nhắc lại, Ứng Như Ước xấu hổ đỏ mặt tía tai.

Cô rút cổ lại, rất kém cỏi vùi nửa gương mặt vào áo khoác của anh. Chỉ để lộ đôi mắt, rèm mi sụp xuống, ánh mắt nhìn xuống thẳng vào bóng tối, ngón tay ánh lên màu sắc như ngọc của anh.

Đêm nay trăng rất sáng, ánh trăng chiếu vào từ ô cửa sổ trên mũ xe đã bị đẩy tẩm chấn sáng ra, đúng lúc để lại một quãng sáng trên ghế phía sau.

Nửa gương mặt vùi trong áo khoác, Ứng Như Ước hô hấp khó khăn, đầu mũi trừ mùi hương sữa tắm trên áo anh ra, toàn bộ là không khí bức bối.

Cô nhin một lúc, không kim được lộ mũi ra, quay sang nhìn anh.

Ôn Cảnh Nhiên gác cằm lên vai cô, đã nhắm mắt nghỉ ngơi. Nhận ra ánh mắt của cô, anh mở mắt, ánh sáng trong đôi mắt như bị sương mù che khuất, trong tích tắc lại sáng như ánh trăng lúc này.

Tòa sáng khắp nơi.

Ứng Như Ước không kịp né tránh, chạm vào đúng ánh mắt đó.

Cô trầm tư, quyết định giả ngây: “Những gì anh nói, em không còn nhớ.”

Sau lần say rượu đó, dù ý thức đã quay lại nhưng phản ứng đầu tiên của cô cũng là giả vờ không biết, không nhớ, để tránh phải ngượng ngùng.

Dù sao đối với Ứng Như Ước mười tám tuổi vừa tốt nghiệp cấp ba mà nói, cảnh tượng đó thực sự là quá kích thích... Hoàn toàn không phải điều mà tâm lý yếu ớt của cô có thể chịu đựng được.

Cô không dám nói, càng không dám nhớ.

Thậm chí trước mặt Ôn Cảnh Nhiên, đối mặt với sự dò xét của anh, còn phải cảnh giác cao độ, không để lộ bất cứ sơ hở nào.

Quý mới biết cô uống say rồi lại giờ trò lưu manh với Ôn Cảnh Nhiên, hôn hôn liếm liếm thì cũng thôi đi... quan trọng là quá háo sắc, đúng là từng bước một đạp lên phòng tuyến cảnh giác.

Bóng đen tâm lý để lại quá sâu đậm, mấy hôm đó tinh thần Ứng Như Ước ừ ừ không phấn chấn nổi, trong mơ cứ diễn lại cảnh tối hôm đó, từ khung cảnh tối chi tiết, cứ như chỉ sợ cô không nhớ rõ.

Quảng thời gian đó, Ứng Như Ước không dám gặp Ôn Cảnh Nhiên.

Ngay cả khi nhớ đến cái tên đó cũng có một nỗi sợ hãi và lo lắng khó tả.

Cũng từ lúc ấy, niềm yêu mến và thiện cảm mạnh mẽ trong lòng Ứng Như Ước đối với Ôn Cảnh Nhiên đã bị xóa sạch.

Dù sao, ngay cả trốn anh còn không kịp nữa là...

Ôn Cảnh Nhiên cũng không mong muốn cô cho anh một lời giải thích sau ngần ấy năm, chỉ là cứ luôn bị từ chối không chút lưu luyến, quá nhiều lần anh cũng thấy mệt mỏi.

Anh nhắm mắt, tìm một tư thế thoải mái, sống mũi cao thẳng nhẹ nhàng cọ qua tai cô, hai tai kề nhau.

Tai cô nhỏ bé xinh xắn, thùy tai hơi mỏng, các cụ thường nói những người có thùy tai mỏng sẽ vất vả hơn.

Cách nói đó đối với cô thì cũng miễn cưỡng chấp nhận được.

Trong mấy năm anh chưa bước vào cuộc đời cô, cô sống một mình, đúng là đã vất vả đủ đường.

Viết báo cáo về phẫu thuật cả buổi tối, lại lái xe quá lâu trong đêm, anh đã có phần mệt mỏi.

Ôm lấy cô, trong vòng tay có cái để dựa dẫm, thần kinh căng thẳng cả đêm của Ôn Cảnh Nhiên dần dần thả lỏng, ngay cả hô hấp cũng dần dần bình ổn.

Tĩnh lặng quá, đến mức không cần dùng ống nghe, anh cũng có thể nghe thấy tiếng tim đập như sấm dội và tiếng thở kim nén của cô.

Anh nhoen cười, nụ cười lặng lẽ nhưng dịu dàng: “Anh nhớ, từ đầu chí cuối vẫn nhớ. Còn mấy tiếng nữa là mặt trời mọc, đủ để anh diễn lại lần nữa giúp em nhớ lại.”

Biết rõ anh cố ý đùa cợt, Ứng Như Ước vẫn bị mắc bẫy. Cô quay lại, cảnh giác nhìn Ôn Cảnh Nhiên có vẻ mệt mỏi như bị quấy rầy.

Ôn Cảnh Nhiên một tay choàng vai cô, tay kia đặt lên lưng ghế, đôi mắt hơi nheo lại để lộ vài phần xấu xa, lặng lẽ nhìn cô mấy giây.

Rồi ngay sau đó, nhắc nhở rất ác ý: “Cửa xe khóa rồi, người ngoài không thể mở. Cho dù được thi hiệu quả cách âm của xe rất tốt...”

Khựng lại, nụ cười của anh càng đậm, ngón tay đưa lên môi ra hiệu cho cô im lặng: “Suyt, em nghe kia.”

Tiếng gió trên đỉnh núi lại vang dậy, bãi đất xung quanh bãi đậu xe có những hòn sỏi vụn bị gió thổi bốc lên, đang cuốn theo gió va đập vào thân xe, phát ra tiếng gõ nhẹ nhẹ nhưng khiến người ta không thể phớt lờ.

Từng lúc từng lúc, như tiếng bước chân thời gian trôi đi, đang từng bước một tiến đến bình minh.

Ứng Như Ước đã sắp bùng nổ, bên ngoài xe không có đèn xe chiếu sáng tới om tới mức chỉ có bóng núi chập chờn dưới ánh trăng sáng vắng vạc.

Tầng thượng của khách sạn có một bóng đèn, ánh đèn sáng rực chiếu xuống càng khiến con đường núi xung quanh trở nên tối tăm, mờ mịt. Bóng cây chập chờn, có đủ loại bóng đen khó hình dung đang dao động.

Ngay cả âm thanh mà tai nghe thấy cũng như đã thú đang gào thét, lộ ra một tín hiệu bạo động.

Ứng Như Ước mím chặt môi, trước khi anh lại lên tiếng, cô hậm hực nhào vào lòng anh, nghe tiếng cười khê khi đón lấy cô, lại xấu hổ lẫn bực bội ngửa đầu lên cắn vào cằm anh.

Ôn Cảnh Nhiên “hự” khê, ôm chặt người nhào vào lòng anh, để mặc cô cắn cho hả giận một lúc, lát sau vẫn không thấy cô buông nên biết điều chịu thua, “Ngoan, buông ra, cắn đau quá...”

Ứng Như Ước lúc này mới thôi.

Hai tay cô vòng qua eo anh ra sau lưng, mười ngón tay đan chặt vào nhau.

Động tác như kiểu xuống nước, làm nũng này giống như tóc mái của cô phất qua cổ anh, khiến anh không kiềm được thấy lòng dịu lại.

Ôn Cảnh Nhiên vẫn không quên dụ dỗ: “Suy nghĩ nhé? Có lẽ ở cạnh anh không tệ như em tưởng tượng đâu.”

Trong lòng Ứng Như Ước rất băn khoăn, không nói gì.

Lý trí bảo đừng đồng ý, nhưng tay ôm eo anh lại vô cùng tham lam hơi ấm này.

Cô bỗng có cảm giác thê lương như Romeo và Juliette, anh đứng trước mặt cô, giờ tay ra là chạm tới, cô lại như một thân cốc đầy đầy gai góc, tiếng gió dưới đáy vực thê thiết, cô thì một bước cũng không dám bước ra.

Mềm mại vô cùng, Ôn Cảnh Nhiên xoa mái tóc mềm của cô, đổi giọng: “Hoặc là em muốn đổi một cách khác để anh chịu trách nhiệm?”

Rõ ràng động tác ngón tay vuốt tóc cô rất nhẹ nhàng, nhưng giọng điệu lại toát ra vẻ uy hiếp và dụ dỗ cực kỳ.

Nhưng dù là kiểu nào thì Ứng Như Ước đều biết rằng anh bắt buộc phải có được cô.

“Còn làm thế nào được?” Cô lăm bầm khe khê, nhanh chóng đề ra yêu cầu như thỏa hiệp: “Chỉ thử xem sao, nếu trong một tháng mà không hợp nhau thì chúng ta vui vẻ chia tay. Trong bệnh viện vẫn giữ quan hệ đồng nghiệp, bên ông nội cũng không được lộ dấu vết, những điều trên không được có ý kiến khác.”

Ôn Cảnh Nhiên ngẩn người, còn chưa kịp định thần khỏi niềm vui vì cô chấp nhận, thì đã nhanh chóng ý thức được mối tình này còn chưa bắt đầu đã bị giấu giếm rồi.

Anh nhắm mắt vẽ đầu đầu, nhắm nhin mãi rồi vẫn không chịu nổi, khàn giọng hỏi: “Anh không thể chường mặt ra hả, vừa kết thúc giai đoạn nằm viện kiểm tra đã bị kim ốc tàng kiều rồi?”

Ứng Như Ước bị áp chế cả buổi tối nghe anh nói thế bỗng bật cười thành tiếng.

Tài xế chiếc xe việt dã đậu cạnh đó đang ngóng sang, muốn nhìn rõ cảnh tượng xảy ra ở ghế sau xe Land Rover, tiếc rằng quá tối, màu sắc của lớp dán cửa kính cũng quá đậm, dù mượn ánh đèn cũng không thể nhìn rõ hai người trong xe đang làm gì.

Cô gái ngồi ghế phụ đang xem tin tức, quay lại thì thấy anh ta đang lén lút quan sát ghế sau xe kia, “hê” một tiếng, hận thép không thành gang mà giờ tay lên đập vào gáy anh ta một phát.

Không nặng không nhẹ, nhưng bất ngờ, khiến người đàn ông “ô” lên một tiếng nho nhỏ, quay sang giận dữ nhìn cô gái: “Nghiem Du, em đánh anh cái gì?”

“Anh có thôi đi không?” Mặt Nghiem Du bị ánh sáng trắng bệch của màn hình điện thoại chiếu vào làm cho sắc mặt tái xanh, ừ ừ, cô nàng tròn mắt, tức tối nói: “Ngày mai em còn phải đến bệnh viện phỏng vấn, anh gọi em ra chỉ để nhìn người ta cả đêm thế hả? Bệnh thần kinh à?”

Anh chàng kia cũng lười so đo với cô, lấy ra một hộp chewinggum trong hộp đựng đồ, đồ hai viên ra lòng bàn tay, vừa ngậm kẹo vừa ậm ừ hỏi: “Phỏng vấn? Đi bệnh viện nào, nói anh biết trước để sau này có chết anh cũng không đến đó.”

Nghiem Du chậm rãi nhìn anh ta, cười lạnh: “Bệnh viện đại học S, anh nhớ lấy, đừng bao giờ tới.”

Ứng Như Ước tỉnh dậy là do nghe thấy tiếng đóng cửa xe, xung quanh loáng thoáng nghe thấy tiếng người đi lại, gọi nhau.

Cô mở mắt ra.

Ngoài cửa sổ trên nui xe, sắc trời đã lộ ánh bình minh, sắc đêm đen như mực đã dần nhạt đi theo thời gian, lộ ra chút màu xanh nhạt.

Có xe lên núi.

Đèn xe sáng rực lướt qua cửa xe, bên tai có tiếng động cơ xe từ xa lại gần.

Đỉnh núi yên tĩnh cả đêm, vào lúc mặt trời sắp mọc, lại bắt đầu náo nhiệt.

Như Ước vịn lưng ghế để ngồi thẳng dậy, áo khoác và chăn mỏng trên người rơi xuống, mắt cô kèm nhèm quay sang nhìn.

Người ngồi cạnh cửa sổ ngủ một đêm lúc này không có ở trong xe.

Lại có một chiếc xe men theo con đường nhỏ lên núi, đèn xe chiếu men theo con đường đã chiếu sáng trước cửa khách sạn đậu đầy ắp xe.

Tài xế quay cửa kính xe xuống, trong con gió lạnh thốc tới, vẫy tay hỏi người đàn ông đang bước lại: “Xin hỏi...”

Ôn Cảnh Nhiên khựng lại, đổi hướng lại gần chủ xe.

Chủ xe hỏi trên đỉnh núi từ khoảng đất trống này ra, liệu còn có nơi nào có thể đậu xe ngắm mặt trời mọc không. Ôn Cảnh Nhiên suy tư một lúc rồi chỉ về hướng tay trái của cối xe gió khổng lồ kia: “Bên dưới cối xay gió có khoảng đất trống trải sỏi có thể đậu xe, men theo con đường này xuống dưới là có thể nhìn thấy.”

Anh mặc áo len mỏng, lúc này đứng ngay đầu gió, áo len bị gió thổi quần chặt vào người.

Như Ước nhìn thấy qua cửa xe, bỗng trong đầu hiện ra cảm giác khi đầu ngón tay lướt qua cơ thể anh trong đêm tối nghiệp cấp ba, cơ bắp chắc nịch, eo bụng như có một năng lượng cực lớn, gầy nhưng mạnh mẽ.

Rất khó tưởng tượng, một bác sĩ suốt ngày bận bịu trong bệnh viện sao lại có một vóc dáng hoàn hảo, mạnh khỏe như thế.

Cô vẫn đang xuất thần thì Ôn Cảnh Nhiên đã quay trở lại.

Trên đỉnh núi trước khi mặt trời mọc, nhiệt độ hạ thấp như ở phía Bắc tháng Chạp ngay giữa đông lạnh, trong gió như có kim châm, quét qua cơ thể như lột một lớp da khiến làn da đau nhức.

Anh giờ tay lên xem giờ, ước chừng thời gian mặt trời mọc.

Có phần không trùng hợp, tối qua ánh trăng sáng rực, không ngờ lúc anh tỉnh lại, bầu trời lại chất đông từng tầng từng lớp sương mù, cho dù thế gió mạnh mẽ, trong thời gian ngắn cũng không thể thổi tan những đám mây mù kia, sáng nay e rằng không thể nhìn thấy mặt trời mọc được.

Ôn Cảnh Nhiên một tay kéo cửa xe, thấy Như Ước đã tỉnh dậy thì nhìn cô về bất ngờ, vừa ngồi vào ghế sau vừa đưa túi giấy cho cô.

Như Ước đón lấy, chưa mở ra đã ngửi thấy mùi thơm xộc vào mũi, ngón tay cô đỡ lấy túi giấy, cảm giác ấm sực.

Không cần đoán cũng biết, trong túi đựng bữa sáng.

Như Ước quay sang, nhìn về phía cổng lớn của khách sạn, các phòng ở lầu hai liên tiếp bật sáng đèn, nhưng chỉ có cánh cổng khép chặt, không có ý định mở ra đón khách.

Thế nên là, bữa sáng này từ đâu ra nhỉ?

“Anh khá thân với ông chủ.” Ôn Cảnh Nhiên giải thích: “Nếu không phải em vừa nhận lời làm bạn gái anh, thì đã đưa em vào thuê phòng rồi.”

Nói dứt, như dự đoán, nhìn thấy người kia chớp mắt, cúi đầu mặt đỏ tía tai, anh mới thông thả bỏ sung: “Có được không dễ, chẳng dám tùy tiện quá.”

Ứng Như Ước không chỉ đỏ mặt, ngay cả tai cũng nóng như bị luộc chín.

Cô phần nộ mở túi giấy, sì và: Tiểu nhân đắc chí!

Ở không xa lắm.

Nghiêm Du vừa đi vệ sinh xong, đứng trên con đường quay về xe, nhìn vội về không dám tin phía ghế sau xe Land Rover vừa đóng cửa lại.

Mãi sau mới phản ứng ra, véo mạnh vào người đàn ông quần kín mít chỉ chừa ra đôi mắt, hỏi vội về nghiêm túc: “Tối qua anh nhìn chiếc xe kia lâu như thế, có thấy gì không?”

Người đàn ông bị làm phiền bắt đi vệ sinh cùng liếc nhìn cô ta vẻ nóng nảy, không nói gì.

Nghiêm Du nhú mồm, cuống quýt dậm chân: “Cô gái trong xe kia là Ứng Như Ước, chính là người anh từng viết thư tình, bị em kéo ra cửa sau trường cảnh cáo.”

Bạn đang đọc truyện *Anh Đứng Ở Nơi Sâu Thẳm Của Thời Gian* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44

Năm giờ mười bảy phút, mặt trời ló dạng.

Bầu trời sáng sớm vừa hừng, nhiệt độ đỉnh núi vẫn rất thấp, tiếng gió dường như càng mạnh mẽ hơn ban đêm.

Nhưng lúc này, trong tầm nhìn có thể trông thấy những ngọn cỏ khô đã bị đóng băng ven đường, có thể trông thấy cối xay gió khổng lồ đang đứng sừng sững, cánh quạt màu trắng bị gió thổi xoay mãi không ngừng, không hề có cảm giác nặng nề, cũng có thể trông thấy một mặt của cánh rừng bị gió thổi rạp.

Dưới ánh sáng, tất cả đều hiện rõ mồn một.

Chân trời lộ ra một dải xanh sáng, như một dải lụa màu xanh từ phương Đông vắt ngang bầu trời.

Không lâu sau, ở xung quanh sắc xanh sáng như đường rạch ngang trời kia lóe lên áng mây như khói, ánh lên lớp vàng cam, như đường viền xung quanh mặt trời.

Chủ xe của những chiếc xe đậu cả đêm trước cổng khách sạn lần lượt mở cửa xuống xe, dưới nhiệt độ khá thấp, họ đứng trước lan can vách núi, mặc quần áo dày dặn nặng nề, vũ trang kín mít.

Có một số ít người chỉ mặc đồ mùa đông bình thường, xuống xe một lúc đã bị gió thổi cho run cầm cập, vừa bò vừa lăn trở về xe.

Lúc Như Ước xuống xe vào đêm khuya đã được trải nghiệm sâu sắc, cơn gió như từ bốn phương tám hướng ập tới, không chỗ nào không len lỏi vào. Cô mặc không đủ dày, vừa xuống xe thì nhiệt độ cơ thể như bị xua tan trong tích tắc, run cầm cập.

Cô không muốn trải nghiệm lần nữa, nhân lúc Ôn Cảnh Nhiên xuống xe vứt đồ còn thừa lại, cô từ ghế sau bò lên ghế phụ, khoanh chân ngồi trên ghế, nhìn ra ngọn núi trước mắt qua cửa xe.

Tầm nhìn không tốt lắm, nhưng may là phía trước chính là vực sâu, không có vật cản trở.

Cô có thể nhìn rõ ánh sáng xanh như rạch ngang bầu trời kia dần dần lại lan rộng thêm mấy đường sáng rực rỡ khác.

Trong mấy tiếng gần sáng, Như Ước không ngủ ngon lắm, căn cổ đau nhức, phần xương vai cũng nhói đau.

Cô xoay xoay cổ để vận động các khớp xương cứng nhắc, vừa xoay ba vòng thì cửa xe mở ra, Ôn Cảnh Nhiên mang theo gió lạnh thâu xương ngồi vào trong, cúi xuống nhìn về hướng mặt trời mọc qua cửa xe, khẽ ho: “Không may mắn lắm, lúc này mặt trời đã xuất hiện, gió không thổi tan mây nổi, hôm nay không nhìn thấy mặt trời mọc rồi.”

Động tác xoa cổ của Như Ước khựng lại: “Hay là, đợi thêm chút nữa?”

Ôn Cảnh Nhiên liếc nhìn gương chiếu hậu, trong âm thanh nhắc nhở không ngừng của radar, anh lùi xe ra khỏi bãi, dừng ở chính giữa con đường bùn lầy.

Lập tức, người lúc nãy còn đang chăm chú nhìn gương chiếu hậu quay sang nhìn cô, hỏi về nửa cười nửa không: “Muốn ở cạnh anh nữa à?”

Ứng Như Ước vẫn chưa thích ứng với thân phận đã chuyển biến của hai người, bị anh hỏi đến nghẹn lời, cảm thấy lúc nào cũng bị anh đè nén thật sự không tốt lắm, nghĩ ngợi rồi nghiêm túc đáp: “Thế anh vội đi về, là không muốn ở cạnh em à?”

Bất ngờ bị phản kích, Ôn Cảnh Nhiên ngẩn người, cúi chỏ chống lên cửa sổ, mu bàn tay dụi lên chóp mũi, khẽ cười: “Giỏi đấy.”

“Tín hiệu trên đỉnh núi không tốt.” Ôn Cảnh Nhiên chăm chú nhìn sườn núi, chậm rãi cho xe lăn xuống: “Còn nhớ lúc tới đây lần trước, sương mù dày đặc trên núi Ly Thương không?”

Đương nhiên là nhớ.

Hôm đó người lên núi ngắm sương mù rất nhiều, xe con từng chiếc từng chiếc chạy lên đỉnh núi. Khoảnh đất trống đậu xe trước cửa khách sạn Vân Đình đã đầy ắp. Không thể chứa thêm một chiếc nào nữa.

Từ nơi có thể nhìn thấy cối xay gió, con đường núi đã ngập tràn tuyết trắng chất đông, cây hai bên sườn núi mỗi một phiến lá đều đọng một lớp băng trong suốt, như pha lê thiên nhiên, lấp lánh tỏa sáng dưới ánh mặt trời.

Rực rỡ tỏa sáng khắp ngọn núi.

Trên đỉnh núi đang lát phát tuyết rơi, ngọn núi chưa được khai thác đã tích một lớp tuyết dày đến nỗi giẫm xuống đã lún đến mắt cá. Những hòn đá để người ta đặt chân lên bị tuyết làm cho trơn trượt, khắp nơi là những dấu chân trải dài bốn phương tám hướng.

Đối với thành phố S mà mùa đông rất khó nhìn thấy tuyết rơi nhiều, càng không thể động tuyết thế này mà nói, Như Ước có ấn tượng vô cùng sâu đậm đối với cảnh trí như thế giới băng tuyết trên đỉnh núi Ly Thương.

“Năm nay vẫn sớm, chưa lạnh tới mức đồ tuyết.” Ôn Cảnh Nhiên giảm tốc, tránh một chiếc xe đang bò lên đỉnh núi, tiếp tục đi xuống: “Đợi khi đỉnh núi Ly Thương cũng có tuyết thì chúng ta có thể lại đến đây ngắm sương mù lần nữa.”

Như Ước nhìn qua cửa sổ về hướng mặt trời mọc mà dù ở góc độ khác vẫn chỉ như một đường ánh sáng rạch ngang bầu trời, xác nhận hôm nay thực sự không thể thấy mặt trời mọc, nên luyến tiếc gật đầu: “Vâng, lại đến đây ngắm sương mù lần nữa.”

Hai người hôm nay đều phải đi làm, từ đỉnh núi men theo con đường vòng vo ngoằn ngoèo xuống đến chân núi, lại lái thêm một tiếng đồng hồ nữa, lúc vào đến thành phố S thì còn một quãng thời gian kha khá.

Ôn Cảnh Nhiên vẫn nhớ đến Phạm Hy, Ứng Như Ước cũng cần về nhà thay đồ, gần như không ai có ý kiến khác, cùng quyết định quay về Ngự Sơn một chuyến.

Thấy sắp đến cửa nhà, Ứng Như Ước mới bắt đầu căng thẳng, liên tục đưa tay nhìn đồng hồ, chỉ sợ trùng vào thời gian ông nội hay thức giấc, bất quá tang cô đi xuyên đêm.

Hiếm lắm mới thấy Ứng Như Ước có bộ dạng chột dạ, lúng túng như mấy năm về trước chỉ có khi làm sai chuyện gì đó, Ôn Cảnh Nhiên dừng xe trước cửa Ứng gia, thấy cô trong xe đã bắt đầu rón rén chuẩn bị “lên vào”, anh đưa đai bấm một hồi còi.

“Tít...”, một âm thanh trầm trầm hùng hổ vang lên, khiến Ứng Như Ước giật bản mình mở hé cửa lại “rầm” một tiếng đóng cửa lại, quay sang giận dữ nhìn anh.

Tay trái Ôn Cảnh Nhiên còn cầm vô lăng, ánh mắt trở nên thâm trầm, tay phải vòng qua nắm lấy tay cô, dùng ngón tay đan xen vào.

Lòng bàn tay anh ấm áp, đầu ngón tay vẫn còn có hơi ẩm.

Động tác ngón tay thon dài móc ngón cái của cô lên có vẻ mờ ám, anh nghịch nó, rồi bỗng dừng ngẩng lên nhìn cô, ánh mắt ấy như cuốn lấy linh hồn, nhìn thẳng vào tận cùng trái tim cô.

Khóe môi Ôn Cảnh Nhiên thoáng nụ cười, hạ giọng: “Vị em, anh mong chờ ngày hôm nay hơn bất cứ ngày nào khác trước đây, đừng bắt anh chờ quá lâu.”

Giọng anh vốn trầm thấp, mấy tiếng đồng hồ ngủ chờ mặt trời mọc không hề đủ để nghỉ ngơi, giọng nói hơi khàn khàn, lúc trầm giọng, mỗi một chữ đều thấm vào tai, như có tiếng vọng.

Tự dừng lại... lại khiêu khích cô trước khi chia tay.

Chỉ là anh cố ý nói bằng giọng điệu dụ dỗ, quyến luyến đeo bám, nơi mềm yếu nhất trong lòng như bị móc câu anh thả ra dụ dỗ, trong tích tắc say mê không còn biết gì.

Ứng Như Ước không có cả sức thoát ra khỏi tay anh, ngón tay bị anh nắm lấy mềm mại như không xương, cuối cùng xuống xe thế nào cô cũng không rõ, thất thần lạc phách quay về phòng mình mới bình tĩnh...

Khoan đã...

Ban nãy di Hoa hỏi cô sao đi đâu mới về, cô trả lời thế nào nhỉ?

...

Hoàn toàn không nhớ nổi!

Không biết là định luật càng không có sự chuẩn bị thì càng hoảng loạn có áp dụng cho tất cả mọi người hay không, mà Ứng Như Ước từ sáng sớm bước chân vào bệnh viện đã bận đến mức chân không chạm đất.

Những việc phải làm hàng ngày của bác sĩ gây mê toàn là những việc vô cùng nhàm chán.

Theo dõi số liệu, nhìn màn hình máy tính, ghi chép những đặc điểm cơ bản của bệnh nhân, thời gian lâu dần sẽ dễ khiến thị lực mỏi mệt.

Mấy lần cô đã dùng ngón tay ấn giữ mí mắt, mới không đến mức khiến bản thân phân tâm trong chốc lát giữa quá trình mổ.

Xong một ca mổ, Tiểu Khâu đã hỏi cô mấy lượt: “Cậu không sao chứ?”

Có sao...

Rất có sao...

Nội tâm Ứng Như Ước gào thét, nhưng về mặt vẫn tỏ ra bình tĩnh: “Không sao, đợi lát trưa nghỉ ngơi là ổn.”

Tiểu Khâu nghỉ ngơi nhìn cô một lúc rồi vỗ vỗ vai: “Trong điện thoại mình có một tấm chụp nghiêng khi bác sĩ Ôn rửa tay, mỗi lần mình buồn ngủ là đều lấy ra xem để nâng cao tinh thần... Lát nữa mình gửi cho cậu nhé.”

Ứng Như Ước: “...” Lúc này có cần nói tiếng cảm ơn?

Càng tai hại hơn là, Ứng Như Ước khó khăn lắm mới chờ tới buổi trưa, đang định đến phòng trực ban ngủ bù một lúc thì chân trước vừa bước ra khỏi khoa, chân sau bên trạm y tá đã thông báo cấp cứu thêm hai ca mổ do tai nạn giao thông.

Thế là, Ứng Như Ước đành từ bỏ, đến phòng phẫu thuật để chuẩn bị.

Khó khăn lắm mới xong thì đã gần giờ tan sở, trong bảng lịch trình xếp ca mổ của Như Ước hôm nay chỉ còn một ca cuối của Phụ khoa.

Lúc Ứng Như Ước tìm hiểu trước ca mổ đã nắm được thông tin cơ bản của bệnh nhân.

Khác với anh chàng hơn hai mươi tuổi của khoa Ngoại trước ca mổ một ngày vẫn có rất đông bạn bè tới thăm, phòng bệnh của bệnh nhân này cực kỳ yên tĩnh.

Tĩnh lặng đến mức đầu giường chỉ có một chiếc ly thủy tinh đựng một nửa nước.

Người bệnh có dung mạo xinh đẹp, ngũ quan tuy không quá đẹp nhưng xuất hiện trên gương mặt lại có một vẻ phong tình khó nói. Cho dù đang bệnh nhưng mỗi ngày cô ta đều vẽ chân mày, trang điểm nhẹ.

Giống như lúc nào cũng chờ khách thăm, không hề buông lỏng một giây phút nào.

Lý Hiểu Dạ bên trạm y tá là kẻ nhiều chuyện nổi tiếng, khu phòng bệnh có bệnh nhân nào đặc biệt thì không ai nắm rõ hơn cô ta.

Sau khi thăm bệnh xong, Như Ước cứ cảm thấy thái độ bệnh nhân rất tiêu cực, hơi kỳ lạ, nên đã hỏi thăm Lý Hiểu Dạ về cô ta, kết quả đúng là không có gì mà cô ta không biết.

Bệnh nhân năm nay ba mươi lăm tuổi, là phu nhân tổng giám đốc tập đoàn xây dựng Vinh Lương thành phố S.

Nghe nói bệnh nhân năm hai mươi lăm tuổi sau khi tốt nghiệp đại học đã gả cho tổng giám đốc tập đoàn xây dựng Vinh Lương, làm phu nhân tổng giám đốc. Năm đó khi kết hôn, lễ cưới đã đình đám tới độ lên cả báo chí.

Nhưng kết hôn chưa mấy năm đã có tin đồn liên tục rằng tổng giám đốc tập đoàn Vinh Lương bao gái, nuôi bồ nhí bên ngoài. Mà phu nhân tổng giám đốc năm đó được yêu thương chiều chuộng sau mấy năm lấy chồng mà vẫn chưa có con.

“Cũng may mấy cô bồ nhí mà tổng giám đốc bao nuôi kia cũng không ai to bụng, phu nhân tổng giám đốc của chúng ta đã bái phật, tìm đủ mọi cách để thử rồi. Kết quả là năm nay ba mươi lăm tuổi cũng chưa có thai được.” Lý Hiểu Dạ bí ẩn xán lại gần Như Ước, hạ giọng thì thầm: “Ban đầu chúng ta tưởng bao năm nay không có con, ngay cả bồ nhí mà tổng giám đốc bao nuôi cũng không có thai, chắc chắn là tổng giám đốc kia có vấn đề. Kết quả là

mấy tháng trước nghe nói XX đã có thai, còn được đưa về nhà dưỡng thai, tất cả do phu nhân hầu hạ chăm sóc... Cô nói xem có chua xót không cơ chứ?”

“Kiểu gia đình đại gia thế này, môn không đăng hộ không đối, đàn ông lại không yêu thương bảo vệ thì phụ nữ chỉ có thể đứng ôm chân mà cẩn thận hầu hạ. Không thì đến một lúc nào đó ly hôn lại trắng tay, trả giá cả thanh xuân cũng chẳng lấy được gì.” Lý Hiểu Dạ xuyết xoa không ngừng, thờ dãi: “Vị phu nhân tổng giám đốc này thấy không khỏe nên tự đến khám bệnh, siêu âm thấy có khối u trong bụng, bác sĩ chẩn đoán yêu cầu phải phẫu thuật, cô ấy cũng chỉ có một mình, chẳng thấy chồng cô ấy đến bệnh viện lần nào.”

Chẳng trách...

Chẳng trách bệnh nhân đó có lúc cả ngày không nói câu nào, cho dù y tá bắt chuyện, thăm hỏi tình trạng sức khỏe, cô ta cũng chỉ thường xuyên liếc nhìn rồi thôi.

Trông có vẻ, lòng đã nguội lạnh.

Bác sĩ mổ chính của khoa Phụ khoa là một bác sĩ nữ khoảng hơn bốn mươi tuổi, trong lúc mổ đã nghe phong thanh các y tá nói về chuyện của bệnh nhân này, nên cũng hiếu kỳ xen vào: “Bác sĩ điều trị chính của cô ấy trước đây tôi cũng quen, nghe nói khám bác sĩ uống Đông y liên tục mấy năm, chưa bao giờ ngừng lại. Chuyện không mang thai trừ hai người họ ra thì chẳng ai đoán mò được, gặp phải người đàn ông tài lực quyền thế nhưng lại không yêu thương bảo vệ thì sẽ là kết quả đó thôi, cũng tội nghiệp cô ấy, ban đầu khi còn là con gái, vì người đàn ông kia mà từ bỏ rất nhiều, bất chấp tất cả theo anh ta, kết quả lại thảm như vậy.”

Các y tá đều bất bình thay bệnh nhân, nghe thế mới tiếp lời: “Ngay trước khi mổ đã gọi điện cho anh ta, nói lỡ như kết quả không tốt, cần gia đình đến ký tên, anh ta không nói câu nào mà cúp luôn máy. Trước khi đưa cô ấy vào phòng mổ, mắt vẫn còn ướt đầm, khóc mãi không thôi. Ngay bây giờ, người chờ bên ngoài phòng mổ cũng chỉ có mẹ cô ấy, bên phía anh ta không thăm hỏi gì, chẳng một ai quan tâm.”

Trong phòng mổ bỗng chốc tĩnh lặng, chỉ có âm thanh máy hiển thị nhịp tim là vang lên những tiếng đều đặn.

Trong ca mổ này, các y tá bác sĩ đa phần là nữ, tuy không trải qua cảnh này nhưng phải gặp phải những việc bất bình như thế thì đều ít nhiều thấy thương cảm.

Không đợi cảm xúc này kéo dài thêm, khối u vừa cắt ra trong ca mổ khi chuyển sang khoa xét nghiệm đã ra kết quả – khối u là ác tính.

Trong phòng mổ lại yên tĩnh.

Khối u ác tính thì phải cắt bỏ toàn bộ tử cung, còn phải hóa nghiệm để chữa trị triệt để.

Cắt bỏ tử cung đối với bệnh nhân thì có ý nghĩa gì, mọi người đều hiểu.

Phương thức cắt bỏ tử cung cần người nhà bệnh nhân ký tên đồng ý, ca mổ tạm dừng, y tá đi liên hệ với người nhà. Đợi khi cầm giấy thông báo đồng ý quay lại thì mắt cô ta đã đỏ hoe.

Cũng không ai dám hỏi ngoài phòng mổ đã xảy ra chuyện gì.

Nhất thời, không khí trong phòng mổ nặng nề tới mức như sự tĩnh lặng trước cơn bão.

Càng đáng thương hơn là khi tiến hành kiểm tra sâu hơn mới phát hiện phần ruột của bệnh nhân đã có chỗ sưng lên.

Bác sĩ mổ chính trầm ngâm vài giây: “Mời bên khoa Ngoại hội chẩn gấp.”

Bạn đang đọc truyện *Anh Đứng Ở Nơi Sâu Thẳm Của Thời Gian* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 45

Hôm nay khoa Ngoại cũng một phen hỗn loạn.

Vì gần ngã tư đường chỗ bệnh viện trực thuộc đại học S xảy ra tai nạn giao thông, khoa Ngoại lại có thêm hai ca mổ khẩn cấp.

Ôn Cảnh Nhiên vừa bận xong, vừa về khoa còn chưa kịp ngồi xuống ghế thì đã nhận được điện thoại của lão tổng khoa Ngoại, giọng rất cấp bách: “Bên Phụ khoa có một bệnh nhân nghi ngờ ung thư di căn, bây giờ cậu đến phòng mổ chẩn đoán gấp.”

“Vâng, tôi biết rồi.” Ôn Cảnh Nhiên giơ tay lên xem đồng hồ, vặn nắp chai nước khoáng uống nhanh một ngụm, cổ họng được nước thấm qua đã dịu lại nhiều.

Anh tiện tay đặt chai nước đã được vắn nắp xuống gần bàn máy tính, không hề ngừng nghỉ mà chạy ngay tới phòng mổ.

Vừa thay đồ phẫu thuật xong, hai tay đã được khử trùng, Ôn Cảnh Nhiên giờ hai tay lên, bước vào trong phòng mổ.

Bác sĩ y tá đang nói chuyện như được ấn nút tạm dừng cùng lúc, lần lượt im lặng, quay sang nhìn.

Ứng Như Ước cũng không ngoại lệ, cô ngẩng lên, ánh mắt chiếu vào bóng dáng cao lớn đang bước tới.

Ôn Cảnh Nhiên mặc đồ phẫu thuật màu xanh lục nhạt, ngũ quan tuấn tú bị khẩu trang che khuất chỉ còn lại mày mắt và sống mũi cao thẳng.

Đồ mắt đó dưới ánh đèn sáng rực của phòng mổ tựa như ánh mặt trời sáng nay cô nhìn thấy dưới chân núi trước khi họ rời khỏi núi Ly Thương, ngay cả những tầng mây mù cũng chẳng thể che khuất.

Có cô y tá nhanh nhẹn xé túi đựng găng tay vô trùng, Ôn Cảnh Nhiên mang găng tay vào, ánh mắt như không có gì xảy ra đảo quanh ca mổ một vòng, dừng lại ở Ứng Như Ước ngồi sau màn hình máy tính ở cách đó mấy bước.

Gần một ngày chưa nhìn thấy cô, ánh mắt Ôn Cảnh Nhiên không kiềm được dừng lại vài giây, rồi mới kiềm chế, bình thần rồi đi, đến trước bàn mổ, chuyên tâm vào công việc.

Cô y tá ở gần Ôn Cảnh Nhiên nhất chú ý đến ánh mắt của anh, thuận theo hướng mắt nhìn về phía Ứng Như Ước, bác sĩ gây mê mới này đang cúi đầu ghi chép những triệu chứng cơ bản của bệnh nhân, vô cùng chăm chú.

Bỗng cô ta có cảm giác kỳ lạ... Bác sĩ Ôn lúc này nhìn ai nhỉ?

Bác sĩ Phụ khoa đợi anh một lúc, khi Ôn Cảnh Nhiên đến trước bàn mổ, mới báo cáo đơn giản về tình trạng bệnh nhân: “Bệnh nhân vì không có thai nên đến bệnh viện ta kiểm tra, siêu âm cho thấy có u trong ổ bụng, ban này trong quá trình phẫu thuật, kết quả hiển thị khối u là ác tính. Chúng tôi đã chuyển sang cắt bỏ toàn bộ tử cung trong bụng, lúc kiểm tra phát hiện phần ruột có khối u, nghi ngờ di căn, nên đã mời khoa Ngoại của các anh vào hội chẩn.”

“Được.” Anh ngược mắt, trao đổi ánh mắt với bác sĩ Phụ khoa, lúc lên tiếng thì giọng nói đã nói cả một ngày trở nên khàn khàn: “Tôi biết rồi.”

Nghe thế, Ứng Như Ước ngẩng lên, nhìn anh.

Anh vừa đến, sự náo nhiệt trong phòng mổ trong chớp mắt bỗng biến mất, như ảo ảnh thành phố trên sa mạc hoang vắng.

Không ai dám nói năng tùy tiện, cũng không dám nói về đời tư của bệnh nhân trước mặt anh, chỉ sợ chọc vào giới hạn của bác sĩ Ôn làm anh không vui.

Ôn Cảnh Nhiên bắt tay vào việc, kiểm tra kỹ khối u ở phần ruột, vừa quay lại, thấy bác sĩ Phụ khoa nín thở, nhìn anh vẻ căng thẳng, anh gật nhẹ đầu, xác nhận là ung thư di căn.

Trong phòng mổ bỗng chốc tĩnh lặng như tờ.

Đây có lẽ là bệnh nhân thảm nhất trong ngày hôm nay, vốn vì không mang thai nên cầu cứu bác sĩ tứ phương, thuốc đắng như thế mà cũng kiên trì uống mấy năm trời, kết quả bây giờ toàn bộ tử cung đã bị cắt, lại còn...

Cô y tá vừa ra ngoài thông báo cho người nhà bệnh nhân ký tên đồng ý mổ bỗng đỏ hoe mắt: “Người nhà bệnh nhân lúc ký tên đồng ý phẫu thuật đã khóc không thở nổi, lại lo cho sức khỏe bệnh nhân, vừa tuyệt vọng cô ấy cắt bỏ tử cung xong sẽ không thể cứu vãn hôn nhân. Ông bà đã cao tuổi, ngón tay như cành cây khô, nắm tay tôi nhờ tôi và bác sĩ cứu bệnh nhân... Bây giờ, bây giờ lại...”

Nói đến cuối, cô dần dần nấc nghẹn.

Dù là y tá bác sĩ, đã quen cảnh sinh lão bệnh tử, nhưng đối diện với bệnh nhân đang nằm ở bờ vực sin tử vẫn cảm thấy đau lòng, thương tiếc.

Ôn Cảnh Nhiên bình thần ngẩng lên nhìn cô y tá mắt rung rung kia, trầm ngâm vài giây rồi dặn: “Bảo bác sĩ bên dưới in một bản thông báo phẫu thuật, rồi đến phòng khám nói với người nhà bệnh nhân về độ nguy hiểm và quá trình phẫu thuật.”

Anh đứng trước bàn mổ, bóng dáng trầm tư như một ngọn núi cao sừng sững, bất động.

Cô y tá nhanh chóng rời đi.

Ôn Cảnh Nhiên lúc này cũng quay đầu sang nhìn Ứng Như Ước ngồi sau máy gây mê, cô cúi đầu, không biết đang nghĩ gì, ngồi đó cảm giác như không khí vậy.

Không nhìn thấy, nhưng ở đâu cũng tồn tại.

Trong lúc chờ đợi, bác sĩ Phụ khoa đã chủ động báo về tình trạng bệnh nhân cho Ôn Cảnh Nhiên biết: “Chính là thế, tình hình của bệnh nhân này thực sự khá cấp bách. Phẫu thuật đối với cô ấy là quý môn quan, đợi qua được ải này, cô ấy còn phải vượt qua một lần luyện ngục, cũng không biết cô ấy có thể nhìn thoáng được hay không.

Ứng Như Ước cảm thấy rất khó.

Dù sao chấp niệm của bệnh nhân này chính là sinh con cho chồng, dù cô ấy xuất phát từ ý muốn dùng đứa trẻ để níu kéo chồng mình, hay là mượn đứa trẻ để củng cố địa vị chính cung, hoặc thế này hoặc thế kia thôi.

Nhưng sau khi cô ấy mổ xong tình lại, biết mình cả tử cung cũng bị cắt mất rồi, có lẽ sẽ suy sụp lắm.

Nếu trước kia không mang thai, cô ấy còn có thể cầu viện đủ mọi cách, thì sau này ngay cả an ủi chính mình cô ấy cũng chẳng thể làm được.

Ông chồng của cô còn đưa tình nhân đã mang thai về nhà rồi, đợi khi biết được cô bị cắt bỏ tử cung, e là hôn nhân này khó mà duy trì nữa...

Cũng đúng như lời bác sĩ Phụ khoa nói, bước qua chuyển quỹ môn quan này, cô ấy còn phải vượt qua một lần luyện ngục.

Phẫu thuật kết thúc, Ứng Như Ước đưa bệnh nhân về phòng hồi sức.

Bệnh nhân đã tỉnh, sau khi mở mắt ra, đôi mắt ấy như phủ một lớp bụi xám, âm ỉ đến mức gần như không nhìn rõ màu sắc ban đầu của đôi đồng tử.

Ứng Như Ước sợ kích thích cô ấy nên lúc nói chuyện cũng rất khề khàng, chỉ e bất cẩn sẽ làm kinh động đến linh hồn không biết đang phiêu dạt nơi nào của cô ấy.

Dặn dò xong những việc cần chú ý, lại lên nhờ y tá chăm sóc bệnh nhân này nhiều hơn, xong xuôi cô mới đóng cửa rời đi.

Ca mổ này trải qua sóng gió, bệnh tình của bệnh nhân như chuyến tàu vượt núi, lên xuống gấp ghe.

Vì cần người nhà đồng ý ký tên vào giấy thông báo mổ, trong ca mổ lại đóng băng, đợi khi kết thúc xong, các y tá bác sĩ tham gia ca mổ đã sức cùng lực kiệt.

Đã qua giờ tan sở, sắc trời ngoài kia đã tối đen.

Như Ước cả ngày hôm nay gần như trải qua trong phòng mổ, đến lúc này mới mơ hồ cảm thấy sức lực toàn thân đã bị rút cạn, mệt mỏi vô cùng.

Cô bấm nút thang máy đi xuống, dựa vào vách tường chờ đợi, mắt trần trần nhìn số tầng hiển thị cứ nhảy xuống từng con số một.

Khó khăn lắm mới nghe thấy tiếng “ding” báo hiệu thang máy tới, cô đứng thẳng, lặng lẽ đứng trước cửa chờ nó mở ra.

Cửa vừa mở, Như Ước ngược lên, đang định bước vào thì khựng lại, dùng mấy giây tại chỗ rồi cô tỏ vẻ bình thản chào hỏi người trong thang máy: “Trùng hợp quá.”

Ôn Cảnh Nhiên vừa tắm xong, toàn thân tỏa hương thơm nhàn nhạt, mấy sợi tóc còn ẩm khiến cả gương mặt anh càng trở nên tuấn tú như ngọc.

Anh tiến lên, đứng trước chỗ bấm nút, bấm nút tầng thượng.

Như Ước mệt tới độ đầu óc trống rỗng, vốn dĩ không quan tâm anh bấm nút tầng mấy, cảm ơn rồi uể oải dựa người vào thanh vịn, ngẩng lên nhìn con số đang nhảy lên.

Cho đến khi...

Đến khi thang máy đi qua tầng của khoa cô công tác, con số vẫn nhảy lên, Ứng Như Ước mới chậm chạp nhận ra – không trùng hợp, anh chính là đến bắt cóc cô.

Khi cửa mở ra, Ôn Cảnh Nhiên đưa tay chặn một bên cửa, hơi hắt cầm ra hiệu cho cô ra trước.

Không hề chuẩn bị cho việc bị bắt cóc thế này, Ứng Như Ước ai oán trừng nhìn anh, nhưng rốt cuộc thì... cô vẫn nghe lời mà ra khỏi thang máy trước.

Sân thượng là một khoảng đất trống rất lớn, có cả bãi đậu cho trực thăng.

Sắc trời đã đậm, trên sân thượng rộng lớn, gió lạnh gào thét thổi qua, Như Ước rùng mình, nghe tiếng bước chân Ôn Cảnh Nhiên thì định quay đầu lại, nhưng anh đã từ đằng sau ôm lấy cô vào lòng.

“Hôm nay sẽ tan sở muộn một chút.” Chóp mũi hơi lạnh của anh dụi dụi vào tai cô, “Mệt không?”

Ứng Như Ước vẫn chưa quen lắm với sự đụng chạm thân mật này, không nhận được muốn né tránh sang bên: “Mệt.”

Không mệt mà được à...

Hôm qua trực thay nửa ca đêm cho Thẩm Linh Chi, khuya lại theo anh lên núi Ly Thương đợi mặt trời mọc, trên xe chỉ ngủ tạm bợ vài tiếng...

Khỏi phải nói sau khi ngủ dậy eo nhức lưng đau, đặc biệt là phần bả vai, như bị ai dùng điện chích cho mấy cái. Hôm nay lại tập trung quá nhiều ca mổ, mệt tới mức không muốn nhức nhích từ lâu rồi, chỉ muốn về sớm nghỉ ngơi, cũng chẳng thiết ăn uống gì.

Ngón tay Ôn Cảnh Nhiên đặt sau gáy cô, sờ thấy chỗ xương cứng ngắc của cô, rồi xoa bóp vài cái không nặng không nhẹ, cuối cùng nhắc đến nguyên nhân đưa cô lên sân thượng: “Bệnh nhân ban nãy, em nghĩ thế nào?”

Ứng Như Ước nghe hỏi mà ù ù cạc cạc.

Cái gì mà nghĩ thế nào...

Cũng không thể hỏi cô bệnh nhân đó ngoại hình có đẹp không chứ nhỉ?

Suy nghĩ này vừa nảy ra trong đầu vài giây, Ứng Như Ước bỗng thấy lóe lên, nghĩ thông suốt rồi.

Sau khi hiểu ra, cô lại có phần dờ khóc dờ cười.

Phải, nội tâm cô nhạy cảm, còn cực kỳ yếu đuối, nhưng đây cũng chỉ là bóng đen tâm lý mà cuộc hôn nhân của bố mẹ mang lại, không phải ai cũng có thể để lại vết sẹo trong trái tim vững chắc như bức tường thép của cô.

Từ bao giờ mà cô lại cho Ôn Cảnh Nhiên ảo giác rằng cô là người yếu đuối tới độ một chút thứ không tốt ngoài thế giới kia cũng đủ dẫn đến đại địa chấn trong tim cô vậy?

Thế là, Ứng Như Ước vô thức chọn cách giả ngây, cô mượn động tác xoay người lại để thoát khỏi vòng tay anh, cách một khoảng bằng sai tay, nhìn anh về khỏ sở: “Em vừa đưa cô ấy về phòng hồi sức, cô ấy tỉnh dậy không nói một câu nào, trong đôi mắt âm đạm mờ đục như mắt của người già ấy. Bây giờ cô ấy còn chưa biết mình đã phẫu thuật cắt bỏ tử cung, nếu biết thì...”

Cô nhú mày, rất nỗ lực diễn tả sự thương cảm, lo âu và không đành lòng của mình.

Nhưng chắc là bẩm sinh cô đã không có số làm diễn viên.

Lúc nói câu này tuy cũng chân thành dịu dàng, nhưng vẫn có cảm giác là cố ý tỏ ra như vậy.

Ôn Cảnh Nhiên nhìn cô cố tình nhú mày quá đáng, ánh mắt lóe sáng, gần như cố ý tránh né ánh nhìn của anh, thì cũng không nói gì.

Ánh mắt để ý thấy tóc mai của cô bị gió thổi ép sát vào tai, anh tiến lên một bước, đưa tay che lấy tai cô.

Ứng Như Ước vụt im bật.

Cô ngước lên, nhìn vào mắt anh, lúc lên tiếng đã hơi lắp bắp: “Sao... sao thế?”

Đôi mắt cô có một vẻ trong trẻo hiếm có sau lứa tuổi 26, trong vắt như thể chỉ cần vẽ gì thì cô sẽ nhìn thấy, như dòng suối trong vắt chảy giữa khe núi, giữa rừng rậm, còn có thể gọn sóng lấp lánh.

Bao năm rồi, đôi mắt cô vẫn thế, chỉ nhìn thôi đã đủ lấy mất hồn anh rồi.

Lòng bàn tay anh ấm áp phủ lên đôi tai lạnh ngắt của cô, không lâu sau đã làm đôi tai Ứng Như Ước đã đông cứng trở lại ấm áp như lúc đầu.

Anh cúi đầu, mượn ưu thế chiều cao nhìn xuống cô, bỗng nhắc đến một chủ đề không liên quan: “Một năm trước, trong bệnh viện xảy ra sự kiện ẩu đả với người nhà bệnh nhân, vì dính dáng quá nhiều người nên cần đến camera giám sát.”

Ứng Như Ước nín thở.

“Sau khi mở camera lên xem thì phát hiện...” Anh cố tình ồm ồm, nói: “Có y tá bác sĩ đang yêu nhau buổi tối trực ban đã lên hẹn hò ở vườn hoa sau bệnh viện, còn quay được cảnh Ngụy Hòa leo tường phá hoại tài sản công cộng, những người lên lút tình cảm riêng tư cũng bị quay lại hết...”

Ứng Như Ước lặng lẽ nghe, bỗng thấy sồn da gà.

Cô không kim được, nhích về phía anh, đợi anh tổng kết.

Quả nhiên, Ôn Cảnh Nhiên cúi xuống, ánh mắt thoáng nụ cười trộm, thông thả hỏi cô: “Em nói xem, hiện giờ có phải có người biết tin tức đang nhìn màn hình, xem chúng ta không?”

Ứng Như Ước nổi cáu, vô thức đẩy anh ra, chưa đợi ngón tay cô chạm vào vạt áo blouse, Ôn Cảnh Nhiên đã nắm tay cô, thuận thế ôm cô vào lòng, cười xấu xa: “Dọa em thôi, trên sân thượng không có.”

Ứng Như Ước: “...” Shit!!!

(Lời tác giả: Bác sĩ Ôn anh phạm quy rồi!)

Chương 46

Qua giờ cao điểm buổi chiều, lượng khách đi tàu điện ngầm đã giảm quá nửa.

Ứng Như Ước vào tàu rồi tìm một chỗ để ngồi. Vị trí của cô đối diện màn hình hiển thị của khoang xe, màn hình mười bốn inches đang phát quảng cáo công ích.

Như Ước dựa vào lưng ghế ngồi một lúc, cuối cùng nhớ ra cả ngày hôm nay chẳng mò tới điện thoại, lúc lấy ra khỏi túi thì tin nhắn đã hiển thị đầy ắp màn hình.

Chỉ mỗi tin nhắn weixin của cô nàng Chấn Chân Chân lắm mồm thôi cũng đã hơn một nửa.

Chấn Chân Chân: “Bảo bối à, tay tớ cũng ổn rồi, không nằm lý nhà cậu ăn uống kè nữa, tối nay đi làm, không cần đợi tớ.”

Chấn Chân Chân: “Tuy tớ dọn đi rồi nhưng không liên quan đến việc cậu phải khai tới qua làm gì mà không về nhà, đợi rảnh rồi phải chủ động khai báo nhé. Chứ để cảnh sát Chấn này tra khảo thì tình hình không hay ho đâu.”

Chấn Chân Chân: “Cậu bạn thật hay giả bộ bạn vậy... Lẽ nào bạn tới mức thời gian đi vệ sinh cũng không có? Các cậu làm bác sĩ có phải là đầu tu tiên tích tặc không?”]

Chấn Chân Chân: “Chờ đợi tới mức sắp hết giận luôn rồi này...”

Lúc nhận được điện thoại của Ứng Như Ước, Chấn Chân Chân đang ăn mì kéo ở một quán mì thịt bò gần cục cảnh sát.

Cô nàng “xuyt” một tiếng hút hết mì vào miệng, vừa nhai vừa ậm ừ chất vắn liên tục: “Giờ cậu cũng chịu nhớ tớ tớ hả? Tớ nói cậu nghe nhé, nếu không có tin tức của cậu tớ sẽ báo sếp tớ là có người mất tích đó.”

Trì Thịnh đang ngồi đối diện cô, nghe thế thì ưỡn oai ngược lên nhìn, ánh mắt chiếu vào nước canh dính trên mặt cô, cau mày rồi rút ra hai tờ giấy đưa cho cô.

Chấn Chân Chân cười khan hai tiếng, tiện tay chùi miệng rồi dùng đũa gấp mì lên, lại nhét vào miệng.

Bên kia điện thoại, Ứng Như Ước nghe thấy âm thanh ăn uống như hùm như hổ của bạn, nhú mày hỏi: “Đây là bữa thứ mấy trong hôm nay rồi?”

“Bữa thứ hai.” Chấn Chân Chân đáng thương tỏ vẻ muốn khóc tới nơi: “Từ sáng bạn tới giờ, mà vẫn còn mong cậu gửi tin... Cậu thì hay lắm, không biết đã vứt tớ ở xó xỉnh nào.”

“Hôm nay tớ cũng rất bận.” Ứng Như Ước kiên nhẫn giải thích: “Buổi sáng có ca mổ quan trọng, buổi trưa cũng vì gần bệnh viện xảy ra tai nạn giao thông nên tăng thêm hai ca mổ cấp cứu. Buổi chiều bạn tới lúc sắp tan ca, bên Phụ khoa có một ca mổ, bệnh tình bệnh nhân cực kỳ phức tạp, đợi tớ bận xong thì cũng đến giờ về rồi.”

Nói dứt, cô cụp mắt xuống, nhìn những ngón tay trắng lóa dưới ánh đèn, thở dài: “Tớ còn tưởng tuy cậu và tớ chiến đấu ở chiến trường khác nhau nhưng cũng có thể hiểu được sự vất vả của việc đứng ở tuyến đầu chứ...”

“Hiểu chứ hiểu chứ!” Chấn Chân Chân đầu hàng chịu thua: “Làm sao mà lần nào tớ ‘bán thân’ cũng không qua nỗi cậu chứ!”

“Đợi một chút, có điện thoại.” Ứng Như Ước nhìn màn hình điện thoại, bất ngờ, trên đó là tên của Thẩm Trường Ca. Cô giữ cuộc gọi với Chấn Chân Chân, nghe điện thoại của Thẩm Trường Ca.

Câu đầu tiên của đối phương chính là: “Cuối cùng em cũng nghe máy rồi.”

Ứng Như Ước lặng lẽ chỉnh sang màn hình cuộc gọi nhờ, tên của Thẩm Trường Ca hiển thị gọi nhờ ba lần.

“Xin lỗi anh.” Giọng cô tỏ vẻ áy náy, “Hôm nay lịch mổ dày đặc, điện thoại em không mang theo.”

“Không sao.” Thẩm Trường Ca cười, “Hiếm khi có lý do gọi cho em, gọi mấy lần cũng không ngại.”

Hồi chuông cảnh giác trong Ứng Như Ước đang kêu vang.

Câu nói của miệng của Chấn Chân Chân “Thường là người một đạo mất tích bỗng dưng liên lạc lại với cậu, không phải mượn tiền thì chính là mời cưới” bỗng hiện lên trong đầu, Ứng Như Ước liếc nhìn hành khách mới bước vào khoang, do dự một lát rồi hỏi: “Anh tìm em có việc gì ạ?”

Thẩm Trường Ca không trả lời ngay, anh trầm ngâm mấy giây rồi hỏi: “Bây giờ em đang làm việc ở bệnh viện đại học S?”

Ứng Như Ước hơi nhướn mày, một suy nghĩ thoáng hiện ra: “Anh sắp đến bệnh viện đại học S sao?”

Bên kia im lặng vài giây, rồi văng đến tiếng cười khê: “Đúng là không giấu nổi em, anh đến giao lưu học tập, tuần sau sẽ có mặt ở bệnh viện. Nghe nói em cũng làm ở đó nên...”

“Tốt quá. Ứng Như Ước cười rất khách sáo: “Có việc gì cần cứ tìm em nhé.”

Thẩm Trường Ca lặng thinh, nụ cười trên mặt nhạt bớt, mãi sau mới nói: “Thế khi anh đến S rồi sẽ liên lạc với em”

Cúp máy xong, lại quay sang cuộc gọi với Chấn Chân Chân, bên kia đợi đã mấy phút nên than vãn: “Nếu người gọi không phải bác sĩ Ôn thì tớ sẽ không tha thứ cho cậu đâu.”

Ứng Như Ước: “...”

Chấn Chân Chân lập tức hưng phấn, ném đũa sang bên, đôi mắt tròn tròn: “Thật sự không phải bác sĩ Ôn? Thế là ai?”

“Thẩm Trường Ca.” Ứng Như Ước đầu đầu day day mi tâm: “Bác sĩ khoa Ngoại Thần Kinh trước đây ở bệnh viện đại học A, đến bệnh viện tớ giao lưu học tập.”

Chấn Chân Chân cố gắng lục soát trong trí nhớ: “Chính là bác sĩ Thẩm rảnh rồi dâng hiến tình cảm cho cậu đó hả?” Nói dứt, Chấn Chân Chân rút mạnh tờ giấy trong hộp ra: “Cậu đưa cách liên lạc với bác sĩ Ôn cho tớ, tớ đi báo cáo.”

Ứng Như Ước: “...”

Sao gần đây người nào cũng dọa dẫm cô, hoặc là làm phiền cô thế nhỉ...

Không đòi được số điện thoại, Chấn Chân Chân rất bức bối.

Cô đưa mắt quan sát Trì Thịnh đang thông thả ăn mì, xuống nước năn nỉ: “Lão đại, em có thể vào hệ thống tra ra một người rất quan trọng không?”

Trì Thịnh liếc nhìn cô, từ chối thẳng thừng: “Không được.”

Oh shit!

Chấn Chân Chân bĩu môi, bất mãn hừ một tiếng: “Thế ngày mai em muốn xin nghỉ, em đi lấy sổ khám bệnh! Em không tin em... ối ối ối!”

Nói chưa dứt câu đã bị Trì Thịnh nhét mấy miếng thịt bò vào miệng, im bất.

Lại một tuần mới, Ứng Như Ước bị xếp đi thăm bệnh nhân hậu phẫu.

Thẩm Linh Chi sau khi sắp xếp nhiệm vụ đã gọi Như Ước vào một góc, khẽ hỏi: “Hôm qua ca phẫu thuật mà em theo ấy, bệnh nhân kia tỉnh lại rồi có nói gì không?”

Ứng Như Ước lắc đầu.

Tiểu Khâu không biết lại gần từ lúc nào, nửa bò rạp trên lưng Như Ước: “Mình nghe bên y tá nói hôm qua ca mổ đó cứ gọi là kinh tâm động phách. Thật là, bệnh nhân ngủ một giấc tỉnh lại phát hiện cả thế giới đã trời long đất lở thì sao nhỉ... Còn nữa, tối qua khi sắp tới giờ thăm bệnh, chồng của bệnh nhân đó... chính là lão tổng của tập đoàn xây dựng kia đã xuất hiện.”

Ứng Như Ước dong tai nghe ngóng: “Lương tâm thức tỉnh nên đến gây họa thêm hả?”

Tiểu Khâu gần đây rất thân thiết với Lý Hiểu Dạ bên y tá, tin tức gì cũng đều biết đầu tiên. Lần đầu tiên phát ngôn được bao nhiêu cặp mắt quan tâm đến nên có phần lảng lảng vui sướng: “Người mà ngay cả vợ mình phải mổ mà còn không đến thì còn có lương tâm gì. Nghe nói là lão phu nhân của Vĩnh Lương bắt lão tổng kia tới, dù sao vợ mổ mà anh ta chẳng lộ mặt lấy một lần thì về đạo lý cũng không chấp nhận được.”

“Hon nữa, bệnh nhân không mang thai bao năm cũng chưa ly hôn với lão tổng, nghe nói hon nửa nguyên nhân trong đó là do lão phu nhân bảo vệ. Chỉ là lão tổng này bao nuôi bồ nhí bên ngoài, lão phu nhân cũng bó tay.”

Thẩm Linh Chi dùng ngón tay xia vào đầu Tiểu Khâu đang cố tình vòng vo tam quốc, “xùy” một tiếng thúc giục: “Em cứ nói thẳng ra xem tối qua lão tổng kia đến đây làm gì, sao không nói ngay vào trọng tâm chứ.”

Tiểu Khâu bị đau, nhe răng xuyết xoa mấy tiếng rồi mới kể: “Thực ra làm gì có nhiều tình tiết cầu huyết miễn phí cho xem đâu, lúc anh ta tới thì bệnh nhân đã ngủ, anh ta đứng bên ngoài không lâu thì đi tìm bác sĩ điều trị chính để tìm hiểu tình hình. Bác sĩ bên Phụ khoa đã kết thúc ca mổ và ra về, lão tổng kia

đi tìm bác sĩ Ôn, chắc là đã biết mổ cắt tử cung, sau này bệnh nhân không thể sinh con được nữa, thế là nỏ con lên trong phòng bác sĩ Ôn, rất kinh khủng.”

Ứng Như Ướt thót tim, như bị ai đó nhét vào trong bao tải, đột ngột xách lên, cô lập tức truy hỏi: “Bác sĩ Ôn có sao không?”

“Không sao.” Tiểu Khâu nhún vai, nháy mắt với cô: “Bác sĩ Ôn nếu xảy ra chuyện thì làm sao mình còn an phận đứng ở đây? Mà phải xách dao tới xử hấn ta rồi.”

Thẩm Linh Chi mỉm cười, giả vờ hỏi vu vơ: “Này, Như Ướt, bình thường em có quan tâm gì tới bác sĩ Ôn đâu, sao hôm nay căng thẳng thế?”

Bị hỏi đúng chỗ, Như Ướt ngớ người, bị hai đôi mắt nhìn chăm chú, cô bình tĩnh nói: “Bác sĩ Ôn là người nhà mình, không lẽ phải quan tâm lão tổng kia tới qua có đến năm phòng cấp cứu hay không?”

Thẩm Linh Chi phì cười một tiếng, bắt lực lắc đầu: “Mồm mép lắm.”

Tiểu Khâu không nhận ra hai người này chỉ nói hai câu mà đã tránh được chiêu này, vô cùng hưng phấn nói: “Minh suýt quên nói trọng tâm của trọng tâm, y tá trực ban đứng ngoài văn phòng bác sĩ Ôn thấy tình hình không ổn, đang định đi gọi thêm người, ai ngờ bác sĩ Ôn đột ngột đứng lên, lạnh lùng ném ra một câu ‘anh nên tới đây sớm mới đúng chứ’, câu sau đó thì mình không rõ, dù sao thì chỉ vài ba câu cũng khiến lão tổng kia tái mét mặt rồi. Rồi ràng người đặc tới là bác sĩ Ôn, kết quả kẻ nhếch nhác ra về lại là tên phụ bạc kia, có oai không chứ?”

Nói dứt câu, cô nàng chống cằm, vẻ mặt bần thần: “Tiếc rằng lần này chẳng ai quay clip lại, không thể nhìn thấy dáng vẻ bá đạo oai hùng của bác sĩ Ôn như lần trước nữa rồi.”

Ứng Như Ướt lần này không tiếp lời.

Cô lấy PAD ra chuẩn bị đến khu phòng bệnh, khi bước vào thang máy mới lấy điện thoại ra, nhắn tin cho Ôn Cảnh Nhiên: “Nghe nói tới qua anh đã giáo huấn lão tổng của Vinh Lương hả?”

Ôn Cảnh Nhiên đang đi kiểm tra khu phòng bệnh khoa Ngoại, vừa từ phòng bệnh đi ra. Nhận được tin, anh suy nghĩ rồi trả lời: “Với hành động đó, em định khen ngợi hay phê bình?”

Khen ngợi hay phê bình đây...

Ứng Như Ướt sờ cằm, suy tư mấy giây, vẫn chưa nghĩ ra câu trả lời thì điện thoại lại rung lên báo có tin nhắn, là dòng định vị địa điểm, phía sau là hai chữ ngắn gọn: “Đến nhanh.”

Như Ướt mở địa điểm anh chia sẻ, phóng lớn để xem...

Trong một khu vực rộng lớn trống trải, chấm nhỏ hiển thị khu nội trú rõ ràng và nổi bật, Như Ướt tham chiếu với kiến trúc xung quanh, nhanh chóng hiểu ra anh đang kiểm tra phòng bệnh ở khoa Ngoại.

Thang máy “ding” một tiếng, Như Ướt nhìn cửa thang máy mở ra, đang xem con số hiển thị mà khóc không ra nước mắt.

Chẳng phải cô đến khoa Phụ khoa trước hay sao...

Sao lại bấm số tầng khu phòng bệnh khoa Ngoại chứ!

Hôm qua vốn cũng là cô theo ca mổ này, buổi trưa nghỉ ngơi lại có hai ca mổ cấp cứu, nhân viên lại bị điều động.

Phòng bệnh hôm nay không náo nhiệt như lần trước đến, trừ anh chàng trẻ tuổi đang nằm trên giường ra thì chỉ có bà mẹ đang mở clip game trên ipad cho con xem.

Ứng Như Ướt trước đó đã nói chuyện với gia đình bệnh nhân nên bà cô kia cũng có ấn tượng với cô, tạm ngừng mở video mà đứng lên lui bước nhường chỗ: “Bác sĩ Ứng.”

“Chào đi.” Ứng Như Ướt gật nhẹ đầu, nói rõ: “Đến thăm sau bệnh ạ, cần hỏi Tiểu Cường vài câu.”

Nói dứt, có tiếng gõ cửa vang lên.

Ứng Như Ướt quay lại nhìn, cánh tay giờ lên gõ cửa của Ôn Cảnh Nhiên chưa kịp rút lại, nhìn thấy cô trong tích tắc ánh mắt như có nụ cười, anh cúi đầu mỉm cười, lúc bước vào phòng bệnh còn cố tình hắng giọng.

Mấy bác sĩ thực tập theo sau anh nhìn nhau...

Vị này không phải là bác sĩ gây mê lần trước đã khiến bác sĩ Ôn của họ “hằm viện quan sát” hay sao?

Ứng Như Ướt như không hiểu ám hiệu của anh, vẻ mặt nghiêm túc thăm hỏi tình hình bệnh nhân.

Nhưng ánh mắt anh quá mạnh mẽ, dù anh đứng cách cô mấy bước nhưng cảm giác tồn tại vẫn mãnh liệt tới mức khiến cô khó mà phớt lờ.

Khóe mắt liếc thấy anh đang hạ giọng nói chuyện với bác sĩ thực tập kế bên.

Anh quay đầu đi, ánh nhìn vừa rời đi mấy giây lại quay về.

Lần này trong phòng yên tĩnh tới mức chỉ nghe thấy giọng nói của cô.

Ôn Cảnh Nhiên đứng ở cuối giường, nhìn bóng lưng thẳng của cô, nhìn đôi mắt chưa từng nhìn anh từ khi anh bước vào và đôi môi khẽ mím, không kìm được siết chặt nắm tay, đưa lên miệng che nụ cười, lại khề ho một tiếng.

Thế là... đám bác sĩ thực tập đang yên lặng chờ bác sĩ gây mê xong việc lại nhìn thấy nữ bác sĩ xinh đẹp kia quay lại, trừng mắt với bác sĩ Ôn...

Tác giả: Tiểu Như Ước từng mất hứng từ tới mức tôi cũng muốn mê đi rồi...

Bạn đang đọc truyện *Anh Đứng Ở Nơi Sâu Thẳm Của Thời Gian* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 47

Giờ nghỉ trưa, Ngụy Hòa cúi đầu đi ngang phòng y tá.

Rõ ràng đã một chân bước lên cầu thang để lên lầu, bỗng nhớ ra gì đó, ngừng lại, mũi chân xoay nửa vòng, vô cùng tự nhiên quay về phòng y tá.

Lý Hiểu Dạ đang giành giật bao lì xì trong nhóm weixin, khi trước bàn phủ một bóng đen, động tác cô nàng thuần thục đẩy điện thoại vào trong ngăn bàn.

Khi ngược lên nhìn Ngụy Hòa cười vội về ngược ngừng, bữu môi về chề bai: “Quan hệ chúng ta thân thiết quá rồi, có thể đừng hù dọa tôi không?”

Ngụy Hòa cười lạnh “ha” một tiếng, ngón tay đặt trên mặt bàn vạch hờ một vòng trước mặt cô nàng khiến cô nàng phải chú ý, rồi hạ giọng hỏi: “Tôi nghe nói mấy thực tập sinh khoa Ngoại bảo sáng nay lúc bác sĩ Ôn kiểm tra phòng đã liếc mắt đưa tình với bác sĩ Ứng hả?”

Lý Hiểu Dạ liếc một cái, “Anh quan tâm đến bác sĩ Ứng từ lúc nào đấy? Gần như ngày nào cũng đến chỗ tôi hỏi... Anh chăm chỉ như vậy mà người ta có biết đâu.”

Cô nàng chưa chút nói xong, thấy Ngụy Hòa tỏ vẻ không quan tâm thì tự thấy vô vị, cũng chẳng buồn vòng vo dò đoán tâm tư của anh ta, lầu bầu: “Tuần này bác sĩ Thẩm sắp xếp cô ấy thăm bệnh, hai người này liếc mắt đưa tình cũng đâu phải ngày một ngày hai, anh quan tâm nổi không?”

Ngụy Hòa thực ra cũng không phải thực sự quan tâm Ứng Như Ước.

Từ khi cô vào đây, anh ta đã có dự cảm, dù là xuất khẩu hay tiêu thụ “trong nước”, kiểu phụ nữ như bác sĩ Ứng tuyệt đối sẽ không thích anh ta.

Anh ta chẳng qua là vì muốn chọc tức Ôn Cảnh Nhiên, muốn cố ý làm khó anh.

Khó nổi, bình thường công việc bận như cún rồi, làm gì có thời gian đấu đá với anh ta?

Lại nữa, Ứng Như ước cũng thuộc dạng khó tính, lúc đưa nước bị cô từ chối, viện cớ bảo cô không thích uống, kết quả lúc Ngụy Hòa tan sở nhìn thấy cô mua trà sữa ở quán trà sữa gần bệnh viện...

Còn khi ăn cùng cô ở nhà ăn bệnh viện, dù nói gì, cô cũng chỉ mỉm cười hoặc ậm ừ qua loa bằng những câu đơn giản...

Ngụy Hòa dù chậm chạp mấy cũng nhận ra, Ứng Như Ước không thích mình. Thậm chí còn có thành kiến rất lớn.

Sau mấy lần đâm đầu vào tường, đừng nói là làm khó Ôn Cảnh Nhiên, chính anh ta tự thấy buồn bực trước rồi. Chỉ thấy mình ban đầu nghĩ rằng làm vậy sẽ khiến Ôn Cảnh Nhiên thấy khó chịu đúng là ngu hết thuốc chữa.

“Đừng rồi.” Lý Hiểu Dạ nhanh chóng bấm nút bi mực đen mấy cái, mắt sáng lên, hưng phấn nói: “Tuần sau có bác sĩ của bệnh viện đại học A tới bệnh viện ta giao lưu học tập, bác sĩ Ứng thực tập ở bệnh viện đó mà. Tôi đã nghe ngóng danh sách, trong đó có một người tên Thẩm Trường Ca, nghe nói có quan tâm không tôi với bác sĩ Ứng của chúng ta.”

Ngụy Hòa ngẩn ngơ.

Khi nhìn Lý Hiểu Dạ, ánh mắt cũng thay đổi: “Cô hay lắm, bệnh viện đại học A mà cô cũng có thể nghe ngóng tin tức à?”

Lý Hiểu Dạ đắc ý vênh râu, cười như gió xuân: “Đương nhiên, biệt danh Bách Sự Thông này sao lại lãng phí được?”

Ngụy Hòa cười cười, khoát tay ra hiệu anh ta đi trước.

Khi vòng qua ngã rẽ để lên lầu, anh ta ngẩng lên nhìn sơ đồ khoa trên tường, nụ cười nhạt dần, cúi đầu bước nhanh lên lầu.

Thẩm Trường Ca cùng các đồng nghiệp đến thành phố S trước một ngày, vừa đến đã gọi cho Ứng Như Ước, hẹn gặp cô.

Như Ước vừa thăm xong bệnh nhân cuối cùng, nghe điện thoại trong hành lang, suy tư mấy giây.

Vốn dĩ hôm nay định cùng Ôn Cảnh Nhiên về chung, rồi đến cửa hàng Audi 4S tìm hiểu xe. Đã hẹn xong rồi, nếu cho anh leo cây thì...

Ứng Như Ước thấy lạnh run, không dám nghĩ đến hậu quả.

Thẩm Trường Ca phát hiện ra sau sự im lặng của cô có lẽ là từ chối, nên đã lên tiếng trước: “Trước đây đã hẹn rồi, bảo anh có gì cần cứ tìm em, chắc không đến nổi ăn một bữa tối cũng từ chối anh chứ?”

Ứng Như Ước nhú mày khó xử, nhưng cũng không vì câu nói khích tướng đó của anh mà đồng ý ngay: “Hôm nay em đã có việc rồi, anh đợi một chút nhé, em hỏi anh ấy xem sao.”

Thẩm Trường Ca là người thông minh, biết lúc này nên lùi bước.

Anh ngừng lại, đổi giọng điệu sắc bén kia, dịu giọng lại: “Được, anh chờ điện thoại của em.”

Khi Ứng Như Ước gọi điện để cho bác sĩ Ôn leo cây, giọng cô tỏ rõ sự lúng túng: “... Chính là đồng nghiệp mà trước đây em có kể anh nghe, làm ở bệnh viện đại học A đến đây giao lưu học tập. Sau đó hôm nay anh ấy tới, muốn cùng ăn cơm.”

Nói dứt, ngay cả chính cô cũng thấy những lời này thật sáo rỗng. Cô vắt cạn não ra suy nghĩ, cuối cùng nghĩ ra cách nói để nâng cao thân phận “đồng nghiệp trước đây” của Thẩm Trường Ca lên: “Nói ra thì, anh ấy xem như là một nửa người thầy của em, bida là do anh ấy dạy em đó.”

Nào ngờ, người đàn ông bên kia không hề cảm thấy bữa cơm này quan trọng thế nào, chỉ thấy nguy cơ trùng trùng.

Ôn Cảnh Nhiên nheo mắt, nhẹ nhàng “ừ” một tiếng, ngữ điệu nâng cao, lại khiến Ứng Như Ước thấy tim nặng trĩu, như có một tảng đá vừa rơi xuống.

Nhưng Ôn Cảnh Nhiên biết mình đang trong thời kỳ quan sát, nào dám phản bác thẳng thừng quyết định của cô, suy nghĩ mấy giây rồi nói với vẻ rất rộng lượng: “Cũng được, bên này anh còn mấy bệnh nhân nữa.”

Hóa ra là thế...

Ứng Như Ước thờ phào, tit mắt cúp máy.

Trước khi tan sở, Ứng Như ước gửi địa chỉ cho Thẩm Trường Ca.

Nào ngờ đối phương nói: “Anh lái xe tới, giờ đang ở trước cổng bệnh viện, đợi em tan sở rồi cùng đi.”

Ứng Như Ước cau mày, điện thoại cầm trong tay một lúc mới nhấn lại một chữ “Vâng”.

Thực ra Thẩm Trường Ca rất giống Ôn Cảnh Nhiên, gia tộc của anh gần như đều trong giới quan chức, chỉ mỗi anh không có hứng thú với chính trị nên chọn ngành Y.

Không giống Ôn Cảnh Nhiên còn có mấy người anh trai, Thẩm Trường Ca là con một. Sau khi anh chọn theo y, mấy vị trưởng lão của Thẩm gia không thể hiểu nổi, cũng không muốn ủng hộ, nếu không làm khó anh thì cũng ngọt nhạt lôi kéo, hành hạ anh tới mấy năm trời.

Ứng Như Ước biết có lần, là ông nội Thẩm đến bệnh viện lấy số khám bệnh, cứ nói mình có bệnh thần kinh, bảo Thẩm Trường Ca điều trị. Kết quả là bác sĩ Thẩm đầu hàng, vừa khuyên nhủ vừa nhận lỗi, mới khuyên được ông lão quay về.

Về sau, Thẩm Trường Ca và Ứng Như Ước càng lúc càng thân nhau, khi cùng nghỉ trưa thì hẹn Như Ước đi đánh bida hoặc đến thư viện đọc sách.

Lúc tham gia tụ tập liên hoan, Thẩm Trường Ca cũng sẽ đặc biệt quan tâm đến cô.

Nhưng không đợi Thẩm Trường Ca phát triển mối quan hệ này tiến thêm một bước, Ứng Như Ước sau khi tốt nghiệp thạc sĩ đã từ bỏ bệnh viện đại học A, quay về thành phố S.

Tính ra thì, Thẩm Trường Ca đã rất lâu rồi không gặp cô.

Mất đi mối quan hệ tương đồng, ngay cả nhắn tin mà anh cũng không biết nên dùng cách nào, ngữ điệu ra sao, lý do gì để liên lạc với cô.

Đúng lúc anh định bỏ cuộc, lần đến bệnh viện đại học S giao lưu này giống như cơ hội được sống lại, lại thấp sáng hy vọng và nhiệt tình của anh.

Sau mấy lần nhìn đồng hồ, bóng dáng Ứng Như Ước cuối cùng đã xuất hiện ở cổng bệnh viện.

Cô nhìn ngó xung quanh, không lâu sau đã phát hiện ra chiếc xe màu đen đậu dưới tán cây đằng kia.

Cùng lúc cô phát hiện ra, Thẩm Trường Ca cũng lái xe tới, dừng trước mặt cô, anh nghiêng người từ trong mở cửa cho cô, cười chào: “Lâu quá không gặp.”

Như Ước đi vòng qua bên kia ngồi vào trong xe, nhìn anh rồi cong môi cười: “Lâu quá không gặp.”

Ứng Như Ước cho là chủ nhà nên chọn quán ăn, là quán Tân Vinh Ký lần trước ăn cùng Ôn Cảnh Nhiên và Chấn Chân Chân, ở gần Ngự Sơn.

Tuy trước khi tan sở cô đã đặt chỗ trước, nhưng khi đến nơi vẫn phải chờ trong khu phòng chờ.

Khi chọn món xong, uống trà phục vụ mang lên, thì trời đã tối hẳn.

Cũng may là món ăn Tân Vinh Ký vẫn rất ngon, nên bữa ăn này khách chủ đều ưng ý.

Lúc đợi ăn tráng miệng, Thẩm Trường Ca giúp cô thêm trà vào trong ly chỉ còn lại ít nước trà, trong hương thơm phảng phất, anh ngược lên lặng lẽ nhìn cô: “Sau khi em rời bệnh viện, những đồng nghiệp trước đây gần như cũng chẳng mấy liên lạc, anh tưởng anh sẽ chẳng bao giờ được thấy em nữa.”

Ứng Như Ước bỗng dưng bị “chỉ trích”, ngờ ra một lúc rồi nói: “Em cảm thấy mọi người đều bận, không cùng làm một chỗ thì cũng chẳng có thời gian hàn huyên, biết đôi bên vẫn ôn là được...” Ngừng lại rồi bổ sung: “Em không giỏi chủ động liên lạc với người khác, cũng không giỏi giữ mối quan hệ, nên về mặt này có lúc trông em có vẻ lạnh lùng vô tình.”

Thực ra Ứng Như Ước khá chậm chạp trong việc nhận thức điều này, tính cách cô nhạy cảm, trong mối quan hệ xã giao thuộc loại bị động. Dù là Chấn Chân Chân hay Ôn Cảnh Nhiên thì đều là phía chủ động.

Thói quen khiến cô không biết mình không thích chủ động liên lạc, trò chuyện thì có gì không thỏa đáng, nếu không phải Chấn Chân Chân mỗi lần gọi điện cho cô đều than vãn cô quá lãnh đạm thì đến giờ cô vẫn sẽ không học cách sửa đổi.

“Ra là thế.” Thẩm Trường Ca lắc đầu phì cười: “Sáng mai anh đến bệnh viện, lại sắp thành đồng nghiệp rồi, phải xin bác sĩ Ứng chi giáo nhiều.”

Anh vừa nói dứt thì phục vụ mang bánh ngọt lên ăn tráng miệng.

Ứng Như Ước cười, tiện thể chuyển chủ đề: “Ban nãy anh nói ở khu mới, không ở ký túc sao?”

“Ừ, bạn anh vừa đi nước ngoài. Em biết đó, anh có bệnh sạch sẽ, không quen sống chung mà cũng rất quan tâm đến chất lượng sống.”

Anh cười khê, ánh đèn làm dịu ngũ quan trên gương mặt, trở nên ôn hòa và yên tĩnh.

Ứng Như Ước thu ánh mắt lại, thầm si vạ: Trông thì đều là kiểu ôn nhuận như ngọc đấy, sao lại có người bụng dạ xấu xa biến thái thế nhỉ...

Ứng Như Ước không chịu để Thẩm Trường Ca đưa về, đi dạo chậm rãi quay về Ngự Sơn.

Ăn no quá nên giữa đường cô còn vòng ra công viên nhỏ để đi dạo. Đến khi rẽ một vòng, nhìn thấy chót gác trước cổng khu thì đã là tám giờ tối, trăng sao sáng vằng vặc.

Đèn đường trước cửa nhà đã hỏng một ngày rồi, tối nay vẫn chưa sửa xong.

Ngự Sơn là khu biệt thự, mỗi căn biệt thự đều có một khoảng cách nhất định, khá là độc lập. Đèn đường cũng là mỗi căn một ngọn, chỗ này bị hỏng nên trước cửa nhà tối om, gần như không nhìn thấy gì.

Như Ước vừa đi vừa mò tìm chìa khóa trong túi xách, túi tuy nhỏ nhưng bên trong lại đựng nhiều đồ, rối loạn vật vãnh, không biết cô lấy đâu ra nhiều món đồ nhỏ thế kia để mang theo hàng ngày.

Cô tìm mãi mới miễn cưỡng mò thấy chìa khóa kim loại lạnh ngắt.

Cô cúi đầu, tóc từ bên tai rũ xuống, che mắt nửa tầm nhìn, cũng trùng hợp khiến cô không nhìn thấy người đang đứng dựa tường gần đó.

Khó khăn lắm mới mò thấy chìa khóa, Như Ước đóng túi lại, đang làm quen dần với bóng tối để mở cửa, ngón tay vừa chạm vào tay nắm cửa lạnh lẽo thì bất chợt cảm thấy có ai đó đang đứng sau lưng.

Cảm giác lạnh buốt sống lưng còn chưa kéo dài lâu thì người sau lưng đã ôm vai cô, kéo cô quay lại dựa vào tường, tay kia đã nhanh nhẹn bịt miệng cô trước khi cô bật kêu thành tiếng.

Ôn Cảnh Nhiên cúi đầu, trán tì lên trán cô, hạ giọng nói nhỏ: “Anh đây.”

Ứng Như Ước thấy trái tim như bay lên chín tầng mây, rồi đột ngột lao xuống, sau đó lại ngừng bất chợt, cả người cô như lơ lửng giữa không trung khiến cả trái tim lao thẳng xuống vực sâu.

Trong lồng ngực, tim đang đập thành thịch, máu như dồn hết lên.

Cô không thốt ra nổi một tiếng nào, thần kinh căng thẳng như muốn tê liệt, khi anh buông tay xuống và nhìn cô, cô lặng lẽ thở hổn hển.

Ngón tay đặt sau gáy cô của Ôn Cảnh Nhiên nhẹ nhàng ve vuốt để giúp cô dịu lại, có vẻ hỏi lỗi: “Làm em sợ hả?”

Ban nãy anh đang thất thần suy nghĩ, nên không chú ý thấy cô đã đến gần.

Ứng Như Ước lúc này mới thấy đỡ sợ, túi cầm trong tay đập vào vai anh, giận dữ: “Lần trước trong hành lang bệnh viện anh cũng làm thế, lần này vẫn vậy...”

“Không có lần sau nữa.” Anh cười khẽ, ôm cô vào lòng: “Anh cố gắng.”

Tính xấu của Ứng Như Ước vừa dịu xuống lại nổi lên: “Còn cố gắng à? Anh dọa em sợ chết này! Anh có biết sau lưng đột ngột có người là...”

Nói chưa dứt, ngón tay Ôn Cảnh Nhiên đặt sau gáy cô hơi khựng lại, anh lùi ra một chút, cúi xuống nhìn cô rồi đột nhiên cúi xuống, môi đặt lên môi cô, nhẹ nhàng hôn chụt một cái.

Ứng Như Ước sững người.

Cô ngước lên, ánh mắt trong tích tắc mất đi tiêu cự.

Trong tầm nhìn, đôi mắt thoảng nụ cười của anh như ánh sao, sáng lấp lánh.

Ôn Cảnh Nhiên siết chặt những ngón tay sau gáy cô, lòng bàn tay áp lên gáy cô để kéo cô về phía anh, anh cúi đầu hôn cô, âm ừ không rõ: “Chuộc lỗi với em”

Bạn đang đọc truyện *Anh Đứng Ở Nơi Sâu Thẳm Của Thời Gian* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48

Ứng Như Ước hoàn toàn mất đi năng lực suy nghĩ, trong đầu chỉ có một ý nghĩ – Đây gọi là chuộc lỗi? Rốt cuộc là ai chuộc lỗi ai?

Trái tim bị anh dọa cho đập thành thịch chưa kịp bình tĩnh lại, thì sự tấn công đột ngột lại ập tới, không hề cho cô thời gian phản ứng.

Nụ hôn của anh dịu dàng ấm áp, chỉ là một nụ hôn nhẹ nhàng thôi, trong tích tắc cũng như có một luồng điện vô hình từ môi cô truyền đến lồng ngực.

Tê dại...

Càng giống như bị câu mất hồn phách, khi Ôn Cảnh Nhiên đẩy cô vào tường, tứ chi cô như bị mất đi khả năng tự chủ, toàn thân không có chút sức lực nào.

Ứng Như Ước vô thức đưa tay lên, đầu ngón tay chạm vào chiếc nút áo kim loại trên áo khoác ngoài bằng nỉ của anh, hơi lạnh đó truyền vào người cô từ đầu ngón tay.

Cô như sức tình, ngón tay siết lại, túm chặt lấy áo khoác của anh, bàn tay cầm túi ra sức đâm vào vai anh mấy cái giữa khoảng cách nhỏ hẹp gần như không có của hai người.

Đây càng giống động tác phản kháng mang tính tượng trưng, càng khiến anh trong tích tắc trở nên mạnh mẽ hơn.

Ôn Cảnh Nhiên hơi ra sức ép gáy cô, nhẹ nhàng dễ dàng ép chặt Ứng Như Ước không có sức lực phản kháng vào lòng anh hơn nữa.

Còn anh, một tay giữ gáy cô giúp cô không chạm vào bức tường gạch lạnh lẽo đằng sau, tay kia vòng qua eo cô, ép chặt cô vào tường.

Phía sau cô là bức tường gạch, cho dù cách một làn áo dày, cô cũng vẫn cảm thấy hơi lạnh từ bốn phương tám hướng ập đến, đang tìm cách luồn lách vào da thịt cô.

Ứng Như Ước rùng mình.

Cô “ùm” một tiếng, định mở miệng nói.

Nhưng người phía trước như chưa hết hứng thú, ngậm lấy môi dưới của cô, nhẹ nhàng mút một cái.

Chết không chứ...

Ứng Như Ước nhắm nghiền mắt.

Có phần hoảng loạn, có phần sợ hãi, nhiều hơn là sự mê hoặc khó kháng cự khi anh tiếp cận.

Giống trước đây, cô dùng đá xây nên thành trì vững chắc, chỉ dùng để chống đỡ sự tấn công củ anh. Sau những lần thỏa hiệp và nhượng bộ, cô mới nhận ra thành trì đó quá mỏng manh, một khi Ôn Cảnh Nhiên tấn công mạnh mẽ, tòa thành đó giống như một tờ giấy trắng bị vô nhàu, không chịu nổi dù là một đòn.

Mà lúc này, chướng ngại mông như tờ giấy bị rút đi, trái tim cô vốn đã hé mở cho anh đã trầm luân từ lâu rồi.

Tim cô run rẩy, ngay cả hô hấp cũng không dám, chỉ sợ bị anh nhận ra cô đang căng thẳng.

Máu toàn thân trong tích tắc dồn hết lên đỉnh đầu, khiến đại não đã hoàn toàn trống rỗng bây giờ vắng vát từng cơn.

Ngón tay cô túm lấy cổ áo anh không kìm được dần dần siết chặt, đôi chân mềm nhũn trong gió lạnh, cuối cùng cô cũng ngoan ngoãn để mặc cho anh hôn.

Đến khi anh cuối cùng buông ra, cổ họng thắt chặt của Ứng Như Ước mới hóp được không khí, lạnh tới nỗi cổ họng hơi khô, nhưng lại vô cùng tươi mát.

Cô cụp mắt xuống, không dám nhìn anh, chăm chú nhìn nút áo kim loại trên áo khoác của anh.

Trong đầu hỗn độn và choáng váng, lúc này chỉ xoay quay một chuyện: Yêu đương, tiến triển đều nhanh như thế sao?

Ngón tay đặt sau gáy cô của Ôn Cảnh Nhiên nhẹ nhàng ve vuốt tai cô, tai cô nhỏ nhắn xinh xắn, làn da ở đó mỏng và trong suốt, lúc này chạm vào rất ấm áp, nếu có ánh đèn thì sẽ nhìn thấy sắc ửng đỏ thẹn thùng, giống như hoa đào tháng ba, rục rờ và yêu nghiệt.

Nỗi ám ức cả buổi tối bỗng như mây gió cuốn sạch, người đàn ông hẹp hòi cúi xuống, cảm khê gác lên vai cô, đưa ra lời mời: “Đến chỗ anh ngồi chút nhé?”

Ứng Như Ước nghe thấy tiếng chuông cảnh báo gõ vang trong đầu, cô từ chối không chút do dự: “Không còn sớm nữa, em phải về nhà rồi.”

Đừng nói lúc này cô không biết phải đối mặt anh bằng tâm thái ra sao, mà chỉ nói về tiến độ này, cô đã lúng túng ngượng ngập lắm rồi, nào dám theo anh về nhà...

Cô đưa tay, nhẹ nhàng đẩy ai kia hoàn toàn không có ý định tha cho cô về nhà.

Ôn Cảnh Nhiên lười nhác “hử?” một tiếng.

Ứng Như Ước khựng lại, chuyển sang chọc vào người anh, lúc lên tiếng thì giọng đã nhỏ như muỗi kêu: “Em... em phải về rồi.”

Ôn Cảnh Nhiên từ cổ họng phát ra tiếng “ùm”, nhưng không hề có ý lùi bước, vẫn dè cô rất chặt vào vách tường.

Anh nhắm mắt, trong bóng tối, mái tóc cô tỏa mùi hương ngây ngất khiến anh thấy lưu luyến mãi, càng không muốn nhúc nhích rời xa.

“Gần đây toàn những ca mổ quan trọng.” Anh hạ giọng: “Tuần này em lại không theo ca mổ, số lần anh đến khu phòng bệnh sắp bằng lượng cả tháng rồi.”

Ngừng lại, anh mở mắt, ngón tay nhẹ nhàng ve vuốt tai cô: “Bao giờ rảnh rồi ở với anh, huh?”

Giọng anh rất trầm, giọng của người đàn ông trưởng thành vốn đã quyến rũ, ngữ điệu anh cố ý phát ra đó càng khiến cô đỏ mặt tía tai.

Ứng Như Ước lúc này rất mừng vì đèn đường đã bị hỏng, nếu không thì vẻ mắc cỡ của cô sẽ hiện nguyên hình mất.

Cô nghiêm túc suy nghĩ: “Thế...”

Một câu nói vừa mới bắt đầu, đã bị tiếng chuông điện thoại cắt ngang.

Ứng Như Ước im lặng một lúc, rồi ậm ừ nói: “Em... nghe điện thoại đã.”

Ôn Cảnh Nhiên lúc này mới xích ra một chút, bàn tay vốn đang giữ gáy cô bây giờ chuyển sang chống lên bức tường đằng sau, cạnh tai cô, nhưng tay ôm eo cô thì không hề suy yếu, vẫn cố chấp ôm cô trong vòng tay.

Ứng Như Ước lặng lẽ mở to mắt, nhìn anh hất cằm, cười vói về xấu xa, nhìn cô và ra hiệu cô cứ tự nhiên...

...

Ứng Như Ước cứ thế đồ ra với anh mấy giây, và đương nhiên là cô bại trận.

Rốt cuộc cô vẫn không có được khí thế chẳng biết lấy từ đâu ra của Ôn Cảnh Nhiên...

Cô luống cuống lục tìm điện thoại, trên màn hình đang đỏ chuông rất to, hiển thị tên người gọi đến – Thẩm Trường Ca.

Ánh mắt Ôn Cảnh Nhiên trong tích tắc tối xuống, như sắc trời u ám ngày mưa, làm cả không khí xung quanh cũng trở nên bức bối.

Ứng Như Ước nhìn điện thoại, ngần ngừ vài giây, trước khi nghe máy còn đưa ngón tay lên môi “suyt” một tiếng, ra hiệu Ôn Cảnh Nhiên im lặng.

Người ấy hơi nhếch môi, không nói gì.

“Như Ước.” Thẩm Trường Ca liếc nhìn màn hình hiển thị đã có người nghe máy, điều chỉnh lại bluetooth, khẽ cười nói: “Em về đến nhà chưa?”

Ứng Như Ước quay lại nhìn ngôi nhà ngay sau lưng, có vẻ khó xử, ngần ngừ mấy giây: “Ừm... Vừa về đến. Anh về tối chưa?”

Lại là đèn đỏ.

Thẩm Trường Ca giảm tốc độ dừng trước vạch, ánh mắt lướt qua hai bên đường phố dần đông đúc, khẽ nói: “Vẫn chưa, tự nhiên đến một thành phố hoàn toàn xa lạ nên vẫn chưa quen lắm.”

Ứng Như Ước mấy hôm nay thăm bệnh trong khu nội trú, nhận được điện thoại của khoa gây mê thường vì âm thanh quá ồn ào mà không nghe rõ, nên đã chỉnh âm lượng lên mức to nhất.

Nhưng bây giờ... có hơi ngượng ngập.

Ôn Cảnh Nhiên ở ngay bên cạnh, âm lượng đó cho dù Thẩm Trường Ca nói gì, anh cũng nghe rõ mồn một.

Ứng Như Ước nhích sang bên: “Thế anh lái xe từ từ, về đến nhà nhắn tin cho em.”

Ôn Cảnh Nhiên hơi nhúm mày, tay ôm eo cô hơi siết chặt kéo cô lại gần, dùng khẩu hình nói với cô: “Cúp máy được rồi.”

Thẩm Trường Ca không hề phát giác điểm lạ thường của cô, cũng giả vờ không nghe rõ ý tứ muốn cúp máy của cô, môi cong lên, lịch sự hỏi: “Anh sắp tới khu mới rồi, nhưng anh không biết gần đó có siêu thị, quán ăn nào thích hợp giải quyết vấn đề ăn uống. Em có thể giới thiệu sơ cho anh biết không?”

Ứng Như Ước bị hỏi đến ngớ người.

Nói ra thì, cảm giác về phương hướng của cô cũng không tốt lắm...

Lần trước ở chùa Phạm Âm, những hành lang và đường nhỏ đan xéo nhau đã đủ khiến cô đau đầu, trong tình trạng không có bản đồ mà nói chuyện với một người hoàn toàn xa lạ nơi này... đúng là ra đề khó cho cô rồi.

Ứng Như Ước đau đầu xoa xoa mũi, liếc nhìn Ôn Cảnh Nhiên đang dần dần mất kiên nhẫn, cũng nhẫn nại nói sơ cho anh nghe về những vị trí nổi bật ở gần đó.

“Lúc khu mới này đầu thầu, slogan quảng cáo chính là khu mới có thể tự hình thành một cuộc sống ổn định. Nên gần khu của anh chắc chắn sẽ có những cửa hàng tiện lợi 24 giờ, có thể giải quyết những vấn đề cấp bách. Còn về siêu thị thì em không biết cụ thể anh sống ở đâu. Nhưng thường thì nếu anh tìm thấy công viên thì lấy nó làm trung tâm, có thể biết được bố cục thương mại xung quanh nó.”

Ngẫm nghĩ rồi bổ sung: “Em biết trung tâm thương mại của khu mới, ăn uống vui chơi đều rất thuận tiện. Trong thời gian ngắn nếu anh không quen lắm với khu vực quanh đó thì có thể đến trung tâm thương mại giải quyết.”

Thẩm Trường Ca nghe rất hứng hờ, vốn ý định của anh chỉ là muốn trò chuyện lâu hơn với cô, còn về bố cục thương mại xung quanh... nói thật là, anh không hề quan tâm.

Nên mỗi lúc cần tiếp lời, anh đều đưa ra một câu hỏi khác.

Chẳng hạn lúc này, đã từ bố cục khu vực xung quanh khu mới chuyển sang điều kiện làm việc, chất lượng ăn uống và cả sở thích, hứng thú gần đây của Ứng Như Ước.

Người đang quang minh chính đại nghe lỏm chuyện, cuối cùng đã mất hết kiên nhẫn.

Ôn Cảnh Nhiên cong tay, khẽ vuốt mũi cô. Thu hút sự chú ý rồi, anh lại cúi xuống, ghé sát một bên tai cô, khẽ hỏi: “Cúp máy hay là anh hôn em, em chọn một đi.”

Giọng anh hạ rất thấp, dù là Ứng Như Ước cũng có vài chữ không nghe rõ.

Thẩm Trường Ca chợt im bất, anh ngập ngừng, nụ cười trong giọng nói cũng nhạt đi vài phần: “Như Ước, có ai đang ở cạnh em à?”

Nếu Thẩm Trường Ca ngày mai không đến bệnh viện đại học S, và tiến hành giao lưu học tập không rõ kéo dài bao lâu, nếu anh chỉ là một đồng nghiệp cũ hoặc là bạn cô, không liên quan tới công việc của Ứng Như Ước, cô sẽ không nhắc đến một chữ chuyện Ôn Cảnh Nhiên trước mặt là bạn trai cô.

Cho dù là trong thời kỳ thử thách, cô cũng sẽ tôn trọng sự tồn tại của Ôn Cảnh Nhiên, cũng tôn trọng chính mình. . . Haizzz, rõ ràng là bị uy hiếp lẫn đồ ngọt mà quyết định. . .

Nhưng những điều nếu như đó đều không tồn tại.

Cô khó xử nhìn Ôn Cảnh Nhiên, đang định nói dối.

Ôn Cảnh Nhiên bỗng nhìn nắm lấy cổ tay cô đang cầm điện thoại, tay kia rất tự nhiên rút điện thoại của cô đi, không do dự bấm tắt.

Ứng Như Ước trợn mắt há miệng.

Muốn từ chối hoặc kháng nghị cũng không kịp nữa, chỉ có thể nhìn anh cúp điện thoại của Thẩm Trường Ca, sau đó rất tự nhiên trả điện thoại lại, khoe môi cong lên, cười kiêu vô tội: “Nếu đã giúp em chọn rồi thì chỉ có thể tha cho em thôi.”

Ứng Như Ước thấy trong đầu lóe sáng, hiểu ra anh nói “tha” là gì.

Cô nắm chặt điện thoại, mím môi, đang định nghiêm khắc quở trách hành động tự tiện của anh. Không cho cô cơ hội nói gì, Ôn Cảnh Nhiên cúi xuống hôn lên trán cô, đưa tay vỗ nhẹ đầu cô, nhắc nhở: “Đèn của thư phòng tầng hai đã sáng từ lúc em nghe điện thoại tới giờ, rõ ràng là, ngoài việc em giải thích điện thoại hết pin ra, còn phải giải thích tại sao không về nhà hãy nghe điện thoại.”

Đầu cô “ầm” một tiếng, cả thế giới bắn pháo hoa.

Cô trùng mắt với Ôn Cảnh Nhiên, có phần tức tối: “Sao anh không nhắc em sớm hơn?”

Người bị trùng mắt rất thoải mái, ung dung đưa ngón tay lên môi, nhắc cô nhớ lại: “Là em bảo anh. . .” Ngừng lại, Ôn Cảnh Nhiên “suyt” một tiếng.

Ánh mắt đó, dù là ánh sao giăng đầy trời, cũng phải ảm đạm thất sắc trong vẻ rục rờ đó.

Bạn đang đọc truyện *Anh Đứng Ở Nơi Sâu Thẳm Của Thời Gian* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49

Nhân lúc trời tối, Ứng Như Ước rón rén mở cửa.

Bậc thềm có một ngọn đèn tường màu cam ấm áp, ánh sáng hơi tối, phạm vi chiếu sáng chỉ đến cửa phòng khách.

Như Ước cởi giày, xách đôi dép lê bằng len dày trên kệ lên, nhón chân, lặng lẽ lên lầu trong bóng tối.

Thư phòng đối diện cầu thang ở tầng hai đang hé mở, ánh đèn từ trong lọt ra qua kẽ hở, chiếu xuống mặt đất.

Ứng Như Ước kiểm chân, cẩn thận đi chậm lại.

Đúng lúc cô tưởng mình đã lặng lẽ vượt qua cửa ải của ông nội rồi, thì trong phòng, ông lão nhìn thấy một bóng đen lướt qua khe hở, trầm giọng gọi: “Như Ước.”

Dựa sát tường, đang định nhanh chóng luôn về phòng, Ứng Như Ước trong tích tắc như bị bấm nút “stop”.

Cô tuyệt vọng nhắm mắt, cắn môi dưới, mãi sau mới bình tĩnh lại, đặt dép xuống rồi mang vào, quay lại thư phòng.

Cô mở cửa, thò nửa người vào trong, nở nụ cười tươi với ông lão đang ngồi trên sofa dưới kệ sách: “Ông nội, sao chưa ngủ ạ?”

Ông nội lật sách, về mặt bình thần nhìn cô: “Vào đây nói chuyện.”

Ứng Như Ước suy đoán tâm trạng ông nội lúc này, tim thót lên, mắt cá chân bỗng cảm giác như có gió lạnh xuyên qua, lạnh ngắt.

Cô ngoan ngoãn đến trước sofa, ngồi xuống tắm thơm lông dê mềm mại, thay ông nội đổi ly trà đã nguội, rót trà nóng vào.

Trong tiếng nước chảy, ông nội gấp sách lại, ngẩng lên nhìn cô: “Ban nãy ở ngoài kia với ai?”

“Với Ôn Cảnh Nhiên.” Ứng Như Ước đưa trà cho ông nội, khoanh chân ngồi trên thảm, nhẹ nhàng đấm chân xoa bóp cho ông.

Quảng này tuy cô rất bận nhưng những việc cần chú ý trong nhà, cô đều không bỏ sót việc nào.

Ông nội lạnh chân, xương khớp không tốt, hễ ngồi lâu thì di Hoa đều phải lấy chăn ra đắp cho ông.

Từ nhỏ Như Ước đã được ông chỉ dạy, nhiều lúc ông nội đối với cô là hình tượng gương mẫu nhất.

Ông uy nghiêm, nghiêm khắc ít nói cười, và nói một là một, hai là hai.

Rất nhiều lúc, Ứng Như Ước thà rằng làm bố Ứng không vui, chứ cũng không dám chọc giận ông nội.

Về sau dần trưởng thành, cô học cách tự giải quyết mọi chuyện, càng hiếm khi kể lể với ông nội. Chỉ có vài lần hiếm hoi, mà đều là trước khi thi hoặc trong nhà có biến cố gì lớn, cô mới dám tâm sự.

Lâu dần, chuyện giải bày với ông nội giống như là một nghi thức quan trọng và cố định.

Tối nay ông nội bất thần tỏ thái độ muốn nói chuyện, Như Ước tự cảm thấy run sợ.

“Cảnh Nhiên à.” Ông nội gạt gù, trên gương mặt không có biểu cảm gì cũng chẳng thấy hỷ nộ ái ố, “Sao không mời vào ngồi, mà đứng ngoài kia?”

“Anh ấy có phải khách hiếm gì đâu.” Ứng Như Ước dè dặt quan sát sắc mặt ông nội, nói tiếp: “Muộn rồi nên cũng không tiện ạ.”

Trong mắt ông nội mới thoáng nụ cười: “Con và Cảnh Nhiên từ bao giờ thân thiết tới mức nghe điện thoại cũng bỏ rơi người ta một bên vậy?”

Động tác đấm bóp của Ứng Như Ước khựng lại, rồi nhanh chóng hoàn hồn, cười tít mắt giải thích: “Người gọi điện cho con là người bạn khác giới khá thân ở bệnh viện đại học A, anh ấy đến giao lưu học tập. Buổi tối vừa cùng con ăn tối, đối phương vẫn chưa quen ở đây nên cầu cứu con thôi.”

Ông nội neho mắt, mơ hồ nhớ ra cái tên: “Có phải tên là Thẩm cái gì Trường không?”

Ứng Như Ước sửa lại: “Thẩm Trường Ca.”

Cũng không mấy khi nghe Như Ước nhắc đến người này, sao lại trở thành bạn khác giới khá thân rồi?

Ông nội suy tư một lúc, nhớ ra một khả năng, hoàn toàn quên truy hỏi quan hệ giữa Như Ước và Ôn Cảnh Nhiên, hỏi tiếp theo chủ đề: “Thế Thẩm Trường Ca kia là người thành phố A?”

Giải thích chuyện Thẩm Trường Ca làm Ứng Như Ước tự tin hơn, cô chuyển sang dùng ngón tay xoa bóp, lực vừa phải để xoa bóp cho ông nội, trả lời: “Đúng ạ, nhà anh ấy ở A, lần này đến đây để giao lưu, không lâu nữa sẽ về.”

“Thế không được.” Ông nội lập tức phản đối: “Ông không chịu gả con đến thành phố A đâu.”

Mục đích đã đạt, Ứng Như Ước cười như con chuột ăn vụng, đôi mắt lấp lánh nụ cười. Cô cảm thấy mình rõ là gần mực thì đen, học cái xấu của Ôn Cảnh Nhiên rồi, lần này còn biết nịnh nọt lấy lòng: “Dạ, con chỉ gả cho người bản địa thành phố S, cho dù cưới hay không cũng sẽ ở cạnh ông nội thôi.”

Ông nội vừa giãn hàng lông mày, sực nhớ học trò cưng của mình cũng là người ở A, lại nhíu mày: “Cũng không nhất định phải gả cho người bản địa.”

Giọng ông rất nhỏ, nói cũng ậm ừ không rõ, Như Ước không nghe được nên đành hỏi lại: “Ông nội nói gì mà không nhất định?”

“Không có gì.” Ông nội xấu hổ vì đã ép cô, trong lòng tuy có suy nghĩ tác thành cho cô và Ôn Cảnh Nhiên nhưng cũng đành tỏ ra bình thản, không can thiệp. Nên nói giữa chừng cũng không còn hứng thú gọi cô vào nói chuyện như lúc nãy nữa, khoát tay: “Con đi làm cả ngày về mệt rồi, mau đi nghỉ ngơi đi.”

Ứng Như Ước chỉ đợi mỗi câu này, trái tim thấp thỏm đã bình ổn lại. Chúc ông nội ngủ ngon xong mới “bị rịn” quay về phòng ngủ.

Hôm sau đi làm, chuyện tám nhảm của phòng y tá đã từ phụ nhân tổng giám đốc đáng thương bên Phụ khoa chuyển sang mấy bác sĩ của bệnh viện đại học A vừa đến bệnh viện.

Được nhắc đến nhiều nhất tất nhiên là Thẩm Trường Ca.

Thẩm Trường Ca sinh ra trong gia đình gia giáo, từ nhỏ được tiếp xúc với toàn những người “phi thường”, nên anh cũng rất tinh tế, tỉ mỉ. Ngoài ngoại hình và hào quang là bác sĩ khoa Ngoại thần kinh ra, bản thân anh chính là đại diện của quý ông dù đi đâu cũng đều được hoan nghênh nhiệt liệt.

Ngụy Hòa sau khi kiểm tra phòng bệnh về nửa đường gặp Ôn Cảnh Nhiên nên cùng về khoa, lúc vào thang máy cũng có thể nghe thấy các y tá trong bệnh viện đang bàn tán về Thẩm Trường Ca đến đây giao lưu học tập. Ra khỏi thang máy, Ngụy Hòa sờ gáy, quay lại nhìn cửa thang máy đã đóng lại, nửa cười nửa không nói với Ôn Cảnh Nhiên: “Thẩm Trường Ca này rốt cuộc là người nào mà có thể hấp dẫn các y tá trong bệnh viện ta làm họ động lòng thế kia.”

Ôn Cảnh Nhiên đưa tay lên nhìn giờ, hoàn toàn không đếm xỉa tới chủ đề nhạt nhẽo đó.

Ngụy Hòa như không nhận ra Ôn Cảnh Nhiên không có hứng thú, vẫn lẩm bẩm: “Cứ thế này thì bác sĩ Ôn anh sẽ bị thất sủng mất.”

Nghe thế, cuối cùng Ôn Cảnh Nhiên cũng nhìn anh ta, cũng chỉ là lạnh nhạt liếc qua rồi thôi: “Bác sĩ Ngụy, ngoài việc hóng hớt ra anh không có việc gì nghiêm túc để làm à?”

Lại bị chiếu tướng, Ngụy Hòa nghẹn lời, thấy Ôn Cảnh Nhiên bước vào văn phòng, anh ta đi phía sau như nuốt phải kiến hôi, bực bội khôn tả.

Giờ ăn trưa, Tiểu Khâu đến nhà ăn cùng Như Ước.

Ứng Như Ước thấy Tiểu Khâu đi một mình thì bất giác nhìn ra sau lưng cô nàng: “Linh Chi đâu?”

“Chị Linh Chi vẫn đang mổ, đợi ăn được thì cũng quá giờ rồi.” Cô nàng bụng mâm ngồi xuống đối diện Như Ước, đôi mắt tròn tròn xanh lè: “Các bác sĩ từ A tới bệnh viện chúng ta chắc cậu cũng biết chứ?”

“Biết.” Như Ước gấp mấy miếng thịt bò kho trong đĩa vào đĩa Tiểu Khâu: “Vắt và quá, thêm đồ ăn này.”

Tiểu Khâu cười hi hi, hưng phấn đến mức mắt híp lại thành mắt trắng non: “Cảm ơn Như Ước.”

Ứng Như Ước nhìn cô nàng, mỉm cười ra hiệu nói tiếp.

“Bệnh viện trước kia cậu thực tập là bệnh viện đại học A đúng không? Sáng nay mình theo ca mổ của bác sĩ Ngụy mổ chính, nghe anh ấy nói cậu quen biết với anh chàng Thẩm Trường Ca siêu đẹp trai kia, cậu mau kể mình nghe đi.”

Ứng Như Ước ngậm miếng đậu hũ vừa ăn, ngó người, hỏi lại cho chắc: “Bác sĩ Ngụy mà cậu nói là Ngụy Hòa bên khoa Ngoại hả? Là anh ấy nói mình quen với Thẩm Trường Ca?”

Tiểu Khâu gật đầu, thấy sắc mặt cô là lạ nên cũng không cười nữa, dè dặt hỏi: “Như Ước, cậu sao vậy?”

“Không sao.” Như Ước nuốt xuống, đưa chọc vào com trong bát, bỗng không muốn ăn nữa. Cô nhìn Tiểu Khâu rồi cười gượng: “Chỉ là không ngờ bác sĩ nam cũng nhiều chuyện như thế.”

Ấn tượng đầu tiên của cô về Ngụy Hòa là hôm đầu đi làm, Thẩm Linh Chi sau khi giới thiệu khái quát về anh ta đã cảnh báo cô phải giữ khoảng cách an toàn, lúc cần thiết còn phải kính nhi viễn chi nữa.

Nên lúc cô và Ngụy Hòa nói chuyện cũng có phần cảnh giác, ngoài công việc ra thì không muốn qua lại nhiều. Chỉ không ngờ dù là thế, cũng vẫn không thể gạt mình ra khỏi vòng bà tám của anh ta.

“Cậu quen rồi là ổn thôi.” Tiểu Khâu thổi canh, giải thích: “Bác sĩ Ngụy thì cậu đừng xem anh ấy là đàn ông thì được, có vài phương diện không thể phủ nhận là anh ấy xuất sắc, nhưng về tính cách thì mình không thể thích nổi. Có những lúc cảm thấy anh ấy khá nhỏ mọn, có những lúc lại thấy anh ấy cũng rất âm ỉ, nhưng dù lúc nào thì cậu cũng đừng thật lòng, quen rồi là tốt. Bản tính anh ấy không xấu, trong khoa có vài bệnh nhân không có tiền trị bệnh thì anh ấy làm từ thiện tích cực hơn ai hết. Chính là thích tám chuyện về người khác, đúng là bầm sinh... không trị được.”

Nói đến đây, Tiểu Khâu nhìn xung quanh rồi hạ giọng về bí ẩn: “Mình kể cậu nghe một chuyện cực kỳ chấn động mà ai cũng biết.”

Ứng Như Ước phối hợp nghiêng người sang, dỏng tai lên.

Tiểu Khâu một tay che miệng, hạ giọng cực thấp: “Lý Hiểu Dạ bên y tá đó, rất thích bác sĩ Ngụy. Mình và chị Linh Chi lúc nói chuyện còn bảo hai người đó đều là người cực kỳ nhiều chuyện, nếu thực sự yêu nhau thì tuyệt đối là hài hước.”

Nói xong, chính cô nàng cũng cười ha há khoái chí, đang cười lẩn lộn thì bỗng dung nhìn thấy gì đó, vốn dĩ không mấy nghiêm túc cũng im bất, hoàn toàn khác hẳn với dáng vẻ hí hửng suýt đập bàn ban nãy.

Ứng Như Ước khó hiểu quay lại.

Bên cạnh đã có người ngồi xuống.

Ôn Cảnh Nhiên thông thả xắn tay áo, quay sang nhìn cô cười: “Trùng hợp quá.”

Ứng Như Ước vô thức nhìn Tiểu Khâu.

Cô nàng đã bị nụ cười ôn hòa vô hại của bác sĩ Ôn làm cho không biết đông tây nam bắc là đâu, cắn đũa ngo ngoàng nhìn Ôn Cảnh Nhiên.

Bộ dạng mê trai đó...

Ứng Như Ước bắt lực nhếch môi, gạt đầu về lơ đãng.

Ôn Cảnh Nhiên rõ ràng không đơn giản đến chỉ để nói “trùng hợp quá” với cô, anh nhìn Như Ước, không hề để tâm Tiểu Khâu còn ở đó, mơ hồ hỏi: “Tôi qua bị kiểm tra có thuận lợi vượt qua không?”

Ứng Như Ước nhìn bát com, gạt đầu: “Không có gì nguy hiểm.”

Nhớ lại chuyện tới qua, Ứng Như Ước bỗng thấy lảng lảng, mặt đỏ ửng tai. Cô quay sang nhìn Ôn Cảnh Nhiên vẫn bình thản, sau khi nghe cô trả lời thậm chí còn có vẻ nuối tiếc, định đánh trống lảng: “Bác sĩ Ôn, em...”

Ôn Cảnh Nhiên nhìn cô, khẽ cao giọng, “ừ” một tiếng.

Ứng Như Ước chưa phản ứng thì đĩa trong tay Tiểu Khâu đã “cạch” một tiếng rơi xuống bàn, cô nàng luống cuống nhặt lên, vội vã xin lỗi: “Xin lỗi xin lỗi.”

Thế là đến tận khi kết thúc bữa ăn, Ứng Như Ước cũng không nói gì nữa. Chỉ sợ Tiểu Khâu quá kích động thì một là sẽ làm đổ canh, hai là sẽ lật đổ mâm bát.

Ôn Cảnh Nhiên giữa chừng nghe điện thoại, anh liếc nhìn Ứng Như Ước đang yên lặng ăn com, đơn giản đáp lại vài câu. Cúp máy xong nói với vẻ nghiêm túc: “Lát nữa em đến văn phòng tìm anh, có việc nói với em.”

Ứng Như Ước chỉ kịp “ồ” một tiếng, đã thấy anh đứng lên, vội vã rời đi.

Tiểu Khâu hâm mộ chết đi được, nhìn theo bóng Ôn Cảnh Nhiên, hai tay ôm tim, mắt nheo lại chỉ để lộ một khe hở để nhìn cô: “Hâm mộ cậu quá, có sự huynh như bác sĩ Ôn...”

Người kia lúng túng tới độ không nói nổi.

Tiểu Khâu nhớ lại chuyện xảy ra mấy hôm trước, bụng mâm lên từ phía đối diện chạy qua ngồi cạnh Như Ước, dùng đĩa mô tả cho cô nghe: “Hai hôm trước ấy, trong ca mổ bên Phụ khoa, bác sĩ bên đó cậu biết mà, ai cũng hiền lành dịu dàng haha... Giữa chừng mọi người đều mệt mỏi, bác sĩ mổ chính để khuấy động không khí mới nói ‘Bác sĩ Ôn thích cô gái luôn giữ được vẻ tràn đầy sức sống trong lúc làm việc’, sau đó mọi người đều cười như điên, cậu biết chưa...”

Như Ước lặng lẽ tiếp lời: “Không biết.” Dù sao ca mổ đó cô cũng không tham gia.

Tiểu Khâu nhìn cô rồi nói tiếp: “Đừng đánh trống lảng, đương nhiên mình biết là cậu không biết, mình chỉ là nói thế thôi...” Cô nàng háng giọng, tỏ ra rất nghiêm túc: “Sau đó bắt đầu bàn luận xem sau này bác sĩ Ôn sẽ yêu cô gái thế nào, bên ngoài bệnh viện thì bọn mình không biết, toàn đoán là trong bệnh viện, cậu cũng không thoát.”

Ứng Như Ước cắn đĩa, quay lại nhìn cô nàng, vốn định nói “liên quan gì đến mình” nhưng lời ra đến miệng lại không cách nào nói nổi.

Chỉ ít hiện giờ thì... rất liên quan đến cô mà.

Tiểu Khâu không nhận ra sự khác lạ đó, hoa chân múa tay: “Mọi người đều nói bác sĩ Lăng khoa Nhi rất xứng đôi với bác sĩ Ôn, dạo trước còn thấy hai người đứng nói chuyện rất lâu ở đầu cầu thang. Còn có bác sĩ Yến hưng bạo bên khoa Lòng Ngực nữa, nhưng bọn mình đều nói ngoại hình chắc không qua nổi ai của bác sĩ Ôn... Còn cậu, gì cũng xứng với bác sĩ Ôn, nhưng bác sĩ mổ chính lúc đó đã lâu bầu một câu, nói hai người sư huynh sư muội bao năm, đến giờ chưa thành thì sau này chắc cũng không thành nổi.”

“Nhưng hôm nay mình thấy lúc bác sĩ Ôn nói chuyện với cậu căn bản không giống đang nói chuyện với sư muội...” Tiểu Khâu do dự vài giây rồi nói: “Tuy suy nghĩ này không nên có, nhưng bác sĩ Ôn đẹp như thế, thực sự không ngờ thấy anh ấy có bạn gái.”

Ứng Như Ước hoàn toàn hết muốn ăn.

Trong lòng bỗng như có ai đó nhét một đám bông gòn vào, bức bối vô cùng.

Cô nhìn đồng hồ, rồi vỗ vai Tiểu Khâu: “Mình đi tìm bác sĩ Ôn trước, xem có chuyện gì, lát nữa lại bận rồi. Cậu cũng tranh thủ buổi trưa nghỉ ngơi đi.”

Tiểu Khâu vội “ờ ờ”, khoát tay: “Đúng đúng, đi nhanh đi, đừng để bác sĩ Ôn đợi lâu.”

Ứng Như Ước đứng dậy, quay lưng đi khỏi tầm mắt của Tiểu Khâu rồi, cô mới thở ra một hơi, mệt mỏi quay sang nhìn ánh nắng rực rỡ ngoài cửa sổ.

Đứng một lúc, cô quay đầu nhìn nhà ăn huyền ảo, bình tĩnh lại rồi mới tới văn phòng tìm Ôn Cảnh Nhiên.

Giờ nghỉ trưa.

Cả hành lang đều trống trải, không có tiếng người, trong văn phòng chỉ có mình Ôn Cảnh Nhiên.

Ứng Như Ước đứng ở cửa, gõ cửa mang tính tượng trưng.

Người đang dọn dẹp tài liệu nghe tiếng ngẩng lên nhìn, trầm giọng nói rõ ràng hai chữ: “Vào đi.”

Ứng Như Ước chấp tay sau lưng bước vào, vừa đứng trước bàn, anh đã buông bút, từ trong túi lấy ra một viên kẹo que bọc giấy trong suốt, đưa cho cô.

Thấy cô ngần người, anh hơi nhướn mày, cười khê: “Em không nhận ra à?”

Như Ước “à” một tiếng, chỉ nghe giọng anh rõ ràng, như ánh nắng mặt trời, trầm trầm vui tai: “Anh đang dỗ dành em.”

Bạn đang đọc truyện *Anh Đứng Ở Nơi Sâu Thẳm Của Thời Gian* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 50

Ứng Như Ước đưa tay nhận lấy que kẹo được gói trong giấy trong suốt trông rất tinh tế, nhìn anh với vẻ hồ nghi.

Người này biết bói toán hay sao?

Cô vừa ảm ức bên Tiểu Khâu xong, anh đã lấy kẹo ra dỗ dành...

Tuy Như Ước biết, “dỗ dành” này đa phần là để bù đắp chuyện tối qua anh tự ý cúp điện thoại của cô và Thẩm Trường Ca.

Ngon tay cái cô ve vuốt gói giấy, trong tiếng sột soạt nho nhỏ, cô cúi xuống nhìn Ôn Cảnh Nhiên đang tiếp tục cầm bút viết, hỏi với vẻ suy tư: “Anh có quen bên khoa Nhi không?”

Giọng cô rất khê, mang theo vẻ dò đoán, bất giác để lộ sự lúng túng.

Bút trong tay Ôn Cảnh Nhiên khựng lại, lúc dừng lại ở chữ “viên” trong viên thuốc, vốn ngòi bút đang rất mạnh mẽ bỗng chốc dừng lại như vậy, trông có vẻ rất yếu ớt.

Anh nhìn chữ dưới ngòi bút vài giây rồi ngẩng lên nhìn cô, lạnh lẽ hỏi: “Em hỏi về bệnh hay là người?”

Ứng Như Ước thấy sắc mặt anh bình thường thì không phát hiện ra chút dò đoán của mình đã lộ nguyên hình trước mặt anh, vẫn nhìn vu vơ, vòng vo tam quốc để dò hỏi: “Tuần trước có một ca chẩn đoán gấp, cô bé mười tuổi bị viêm ruột thừa cấp tính. Bác sĩ mổ là bác sĩ Lăng khoa Nhi, chính là nữ bác sĩ được xưng tụng là xinh đẹp nhất khoa Nhi.”

Như Ước từng cùng ca mổ với bác sĩ Lăng, lần cấp cứu đó từ khi thông báo đến lúc kết thúc chỉ khoảng nửa tiếng hơn, rất ngắn ngủi, nhưng Như Ước lại có ấn tượng rất sâu sắc.

Cô ấy rất ít nói, thái độ cũng tỏ ra rất lãnh đạm, nhưng đôi mắt kia rất đẹp, đẹp đến mức khiến người ta nhìn rồi sẽ khó quên được.

Ôn Cảnh Nhiên nhíu mày, nghiêm túc suy tư một lúc rồi mới lười nhác cất tiếng: “Có chút ấn tượng, ngoài lúc em vừa nhắc tới cô ấy thì lần duy nhất nghe nói là vì thái độ khám bệnh của cô ấy không tốt, bị người nhà bệnh nhân tố cáo. Lúc đó họp giao ban trong tuần còn điểm danh nhắc nhở, bảo các bác sĩ phải coi đó mà làm gương.”

Ứng Như Ước lén thờ phào, không nhíu mày nữa, cô mím môi trầm ngâm: “Còn khoa Lồng Ngực? Em nghe nói bác sĩ Yến bên đó có kỹ thuật khâu rất đẹp, bên đó em chỉ từng theo ca mổ của giáo sư Vương, chưa tận mắt chứng kiến.”

Ôn Cảnh Nhiên ngước lên, lạnh lẽ nhìn cô.

Trong lòng Ứng Như Ước như giấu một kẻ trộm, mà ánh mắt Ôn Cảnh Nhiên sắc sảo lần nào cũng như nhìn thấu tâm can cô, cảm giác đè nén khó tả.

Dẫn đến việc cô không dám nhìn thẳng vào mắt anh.

Thế nên, đương nhiên đã bỏ lỡ nụ cười thoáng qua và vẻ xấu xa khó tả trong mắt anh.

Anh gấp bệnh án lại, rút nắp bút ra, đóng cây bút lại rất chặt.

Thông thả làm xong, anh thoải mái đặt cây bút máy lên hồ sơ bệnh án, thờ ơ nói: “Không cần tiếc, trong bệnh viện đại học S này, bác sĩ có kỹ thuật khâu

đẹp không chỉ có mỗi cô ấy. Em đã từng nhìn thấy kỹ thuật của anh, còn muốn nhìn ai nữa?”

Nhắc đến kỹ thuật khâu của Ôn Cảnh Nhiên, đúng là vết khâu đẹp nhất, tỉ mỉ và nhanh nhất mà Ứng Như Ước từng thấy.

Khâu vết thương không phải lần nào cũng như nhau, cũng phải xem tình hình vết thương thế nào, còn về thủ pháp khâu thì càng đa dạng hơn nữa, về lâm sàng thì không có phương thức khâu được quy định đặc biệt nào.

Ứng Như Ước từng thấy anh dùng đầu kim nhanh chóng xuyên qua làn da bệnh nhân, khiến vết thương nhanh chóng khép miệng một cách tinh tế, giống như trên vết thương có một đường nằm ngang ngay ngắn, thẳng tắp và đều đặn.

Cũng từng thấy anh cầm kim, ngón tay thon dài kia dù cách một lần gắng tay nhưng động tác vẫn rất nhanh nhẹn đẹp đẽ.

Lúc Ôn Cảnh Nhiên cầm dao mổ, khi các y tá bác sĩ cùng ca mổ nhìn chăm chú nhất, chắc là lúc anh tiến đến bước khâu vết thương trước khi ca mổ kết thúc.

Đối với người có bệnh cuồng tay đẹp mà nói, đó là màn biểu diễn đẹp mắt nhất.

Trước đây Ôn Cảnh Nhiên nói như vậy, Ứng Như Ước không phản bác nổi, giương cờ đầu hàng, thì cũng ngoan ngoãn nuốt hết những lời sau đó vào trong. Nhưng hôm nay rõ ràng không nói đến trọng tâm thì cô không cam tâm.

Ứng Như Ước cúi đầu nghịch que kẹo, giả vờ lơ đãng: “Nếu kỹ thuật khâu của bác sĩ Yến quá tuyệt thì anh có giao lưu học hỏi cùng cô ấy không?”

Nói dứt câu, cô có phần lúng túng liếc nhanh anh một cái.

Tuy cô đã cố gắng hết sức không chế ngự điệu của mình, nhưng không biết có phải do cô ôm tâm sự trong lòng hay không, mà cứ thấy câu này cứ nhắc tới mức ngượng ngập.

Nhưng liếc nhìn anh lại khiến cô giật mình lùi lại.

Ôn Cảnh Nhiên không biết đã đứng dậy từ bao giờ, ánh mắt anh trầm tĩnh như có thể nhìn thấu mọi suy nghĩ lúc này của cô, thì thoảng ánh sáng lướt qua ánh mắt anh có phần sắc bén.

Ôn Cảnh Nhiên bước tới mấy bước, ép cô lùi ra cửa, thuận thế đóng cửa lại, chặn đường lui của cô.

Anh gần như có ý ép cô lùi ra tới cửa, cho tới khi không còn đường lui, tay anh trượt xuống, đến chỗ khóa cửa thì tiện tay khóa trái cửa lại.

“Lách cách” một tiếng, là âm thanh duy nhất trong phòng.

Giống như có ai đó dán bùa lên trán Như Ước, thần kinh cô dần căng thẳng, bất giác nuốt nước bọt, miệng khô lưỡi đắng nhìn anh.

Lúc này lúng túng và phòng bị đã chiếm thế thượng phong, cho dù bề ngoài cô gắng sức giữ vẻ bình thản, nhưng ánh mắt yếu ớt kia đã bán đứng cô rồi.

Ứng Như Ước lúc này mới thấy hối hận.

Sao tự dưng cô lại dờ dơi, muốn vòng vo dò hỏi ấn tượng của Ôn Cảnh Nhiên về hai nữ bác sĩ kia chứ? Lẽ nào cô không được thẳng thắn hỏi anh “Mọi người đều nói anh và bác sĩ Lăng bác sĩ Yến rất xứng đôi, anh nghĩ sao?”

Đúng là...

Hối hận tới mức ruột cũng xanh rồi.

Ôn Cảnh Nhiên nghiêng người, cúi xuống, ngang bằng với mắt cô.

Trong đôi mắt đẹp đó, có quan sát, mà phần nhiều là ý muốn làm hòa thẳng thắn hơn cô, anh hạ giọng, nghiêm chỉnh nói: “Nào, kể anh nghe, em đã nghe những gì?”

Khoảnh khắc đó, trong đầu Ứng Như Ước nhanh chóng xoay chuyển.

Tôi qua đã không chút phòng bị mà bị anh kiểm soát, hôm nay không thể như vậy được.

Cô hắng giọng ra sức để bản thân trông có vẻ thẳng thắn: “Mấy hôm trước, có người bàn tán xem sau này anh sẽ ở cạnh ai...”

Ôn Cảnh Nhiên tỏ ra vỡ lẽ, ra hiệu cô nói tiếp.

“Bác sĩ Lăng khoa Nhi xinh đẹp, chắc là kiểu mà anh thích. Bác sĩ Yến khoa Lồng Ngực tuy không đẹp lắm, nhưng y thuật tốt, về công việc có thể sánh vai tiến bộ với anh.”

Ôn Cảnh Nhiên nhướn môi, bật cười: “Họ nói sai hết rồi.”

Anh cong ngón tay khẽ lướt qua mũi cô, thấy đôi mắt đẹp của cô đang nhìn anh không chớp, bỗng yết hầu chuyển động.

Tay anh trượt xuống nắm lấy tay cô: “Người xinh đẹp nhất là em, phù hợp với kiểu anh thích cũng là em, thậm chí trong công việc, cũng chỉ có em là có thể hỗ trợ giúp đỡ anh. Anh trị bệnh, em cứu mạng, ai xứng đôi hơn chúng ta nữa, hử?”

Giọng anh trầm ấm, như con suối trong vắt chảy giữa khe núi, mát lạnh như nước.

Những băn khoăn và khó chịu xuất hiện trong lòng Ứng Như Ước vì những lời của Tiểu Khâu, bất ngờ, và dễ dàng được anh xoa dịu.

Trong tích tắc cô chẳng còn hờn giận, nghịch quạ kẻo anh cho, nhìn kiểu gì cũng thấy nó đáng yêu.

Cảm xúc đó chỉ kéo dài vài giây, trong góc, bình nước nóng lạnh phát ra tiếng “lục ục” như hòn đá ném vào mặt hồ tĩnh lặng, gợn lên những đợt sóng lăn tăn.

Ứng Như Ước giật mình, nhớ ra cánh cửa bị anh khóa lại, đau đầu ôm trán, hỏi chuyện chính đáng: “Anh tìm em có chuyện gì thế?”

“Hôm nay có thêm một ca mổ.” Anh cúi đầu, lấy trong túi ra chìa khóa đặt vào tay cô: “Chắc không thể về đúng giờ, em ăn xong cho Phạm Hy ăn thức ăn mèo nhé, tổ tông đó không chịu đói được.”

Ứng Như Ước chỉ thấy chìa khóa anh đặt vào tay cô cực kỳ bóng rât, ngược lên nhìn anh rồi lại cúi xuống nhìn nó, nhớ đến con mèo cực kỳ nhanh nhẹn tinh khôn kia, chợt thấy mềm lòng nên gật đầu: “Vâng.”

“Thức ăn mèo và đĩa của nó anh đều cất trong tủ ở bếp, trước tủ có dán giấy là lượng thức ăn mỗi ngày của nó để khống chế lượng thức ăn. Nước thì em không cần lo, nó tự biết mở vòi để uống.” Nói dứt, anh trầm ngâm: “Nó rất hiểu chuyện, nếu không có việc gì gấp rút thì em có thể vừa nhớ anh vừa đợi anh.”

Ứng Như Ước đang nghe rất chăm chú, sợ để mất chi tiết nào đó. Nghe mãi rồi không kìm được nhàu mày.

Sao câu sau cùng nghe có vẻ sai sai...

Ôn Cảnh Nhiên không định cho cô cơ hội từ chối, mở khóa cửa, anh cúi đầu, cố gắng kiềm chế chỉ nâng tay đang cầm chìa khóa của cô lên, hôn lên mu bàn tay cô.

Lập tức, anh mở cửa, áo mũ chỉnh tề tới mức không còn đáng vẻ xấu xa có ý đồ cô ban nãy nữa.

Khả năng phản ứng hôm nay đặc biệt tri tri của Ứng Như Ước cuối cùng cũng phản ứng kịp, cô nắm chặt chìa khóa trong tay, muốn trừng anh... nhưng thấy anh cười rất đẹp, lại không nỡ...

Thỏa hiệp thôi... Lại thấy không cam tâm.

Chỉ có thể giả vờ bất cần đạp chân anh một cái khi ra ngoài, rồi bỏ đi đầu không ngoảnh lại.

Ôn Cảnh Nhiên nhìn chiếc giày in nửa dấu giày của cô, lắc đầu cười.

Bao năm rồi, cách phản kháng vẫn chẳng có gì tiến bộ.

Giờ nghỉ trưa ngắn ngủi kết thúc, Như Ước cầm PAD, tiếp tục đi thăm bệnh nhân.

Công việc lặp đi lặp lại đó lúc nào cũng mài mòn sự nhẫn nại, suốt buổi chiều, miệng cô khô đắng khó chịu.

Bệnh nhân cần thăm cuối cùng là bên Phụ khoa, phòng bệnh ngay kế bên phòng của phu nhân tổng giám đốc Vinh Lương.

Đã đến giờ tan sở, Ứng Như Ước lúc này không còn sự bức bối khó chịu như ban nãy, kiên nhẫn hỏi xong tình hình bệnh nhân, đang dặn người đó phải chú ý nghỉ ngơi thì bệnh nhân thấy cô cất PAD đi mới hỏi: “Bác sĩ Ứng, buổi trưa phòng kế bên cãi nhau rất to, người phụ nữ đó khóc cả buổi chiều, khóc đến nỗi vợ tôi không nghỉ ngơi được, trước khi cô đến mới chịu thôi. Tôi thấy mấy cô y tá đến đó ai cũng trẻ, có lẽ không ngăn cản được. Cô ôn hòa như thế, có thể nói một tiếng với bệnh nhân bên đó được không, dù sao cô ấy mới mổ xong, cảm xúc lên xuống như thế cũng không tốt.”

Ứng Như Ước nghe ông ta nói xong, ngẫm nghĩ rồi cười, nhận lời.

Phu nhân tổng giám đốc Vinh Lương tên là Tiết Hiểu, trong đợt bệnh nhân đầu tiên mà Như Ước phải thăm sau mổ có cô ấy.

Trong bệnh viện mỗi ngày đều có những tin tức mới, ngoài hôm phẫu thuật nghe các bác sĩ y tá than vãn ra, Thẩm Linh Chi cũng từng tò mò hỏi thăm một lần, rồi không còn ai nhắc đến cô ấy nữa.

Dù sao ca mổ đó đối với Tiết Hiểu mà nói, như đã hủy diệt cả thế giới của cô ấy.

Không ai lấy nỗi đau của cô ấy ra để làm trò cười, như thế là không tôn trọng.

Đến nỗi, lần này nhắc đến bằng một cách khác, Như Ước có một tích tắc không thể đối chiếu bệnh nhân đáng thương trong ký ức với Tiết Hiểu phòng bên cạnh.

Ứng Như Ước ra khỏi phòng, đứng trước cửa bồn khoản xem bước vào trong sẽ nói thế nào, thì cánh cửa phòng khép chặt kia bỗng vắng đến tiếng gào khóc xé gan xé ruột của phụ nữ.

Cô ấy vừa khóc vừa nói gì đó, vì quá mơ hồ nên Ứng Như Ước không nghe rõ được chữ nào.

Sau lưng, người nhà bệnh nhân xách bình thủy nước nóng bước ra, về mặt bản thân: “Bác sĩ Ứng thấy đó, cũng y như lúc này, cứ lặp đi lặp lại cả buổi chiều rồi.”

Ứng Như Ước đưa ánh mắt an ủi: “Để tôi xem sao.”

Cửa phòng đóng chặt, ngay cả phần cửa sổ hình vuông phía trên để nhìn vào trong cũng bị dán giấy kín từ phía trong, không thể nhìn thấy tình hình gì trong phòng bệnh cả.

Ứng Như Ước nhíu mày nghe tiếng khóc có lẽ là của Tiết Hiểu, loáng thoáng còn nghe thấy giọng đàn ông.

Theo lý thì y tá sẽ đi một vòng kiểm tra, tình hình này chắc bên phòng y tá sẽ biết.

Như Ước đứng trước cửa mấy giây rồi quả quyết chọn đến phòng y tá hỏi thăm tình hình.

Lý Hiểu Dạ không có mặt, một y tá khác đang bận rộn nhập thông tin vào máy tính, nghe thế thì cau mày khỏ sở nói: “Chồng cô ấy hình như muốn ly hôn, ngay cả luật sư cũng đã được gọi tới, chắc là đang phân chia tài sản chẳng? Chuyện nhà người ta, bọn tôi cũng không thể nhúng tay vào, chỉ khi lớn tiếng quá mới đến khuyên vài câu, còn làm gì được...”

Ứng Như Ước cau mày: “Người thân của bệnh nhân đâu?”

“Bà cụ à, chắc là bị dẫn đi rồi, mà còn là chính bệnh nhân đuổi đi.” Cô nàng ngừng tay gõ phím, cúi đầu nhìn thời gian bên dưới góc phải màn hình, cười nói: “Bác sĩ Ứng, chị hết giờ làm rồi. Bên kia lát nữa tôi sẽ đi xem sao, cứ thế này thì sẽ phải nghĩ ra biện pháp thôi, chị cứ yên tâm”

Ứng Như Ước gật gù, chưa đợi cô quay đi thì người nhà bệnh nhân phòng kế bên chạy tới, mặt đỏ bừng, hét lớn giận dữ: “Phòng... phòng kế bên đánh nhau rồi...”

Bạn đang đọc truyện *Anh Đứng Ở Nơi Sâu Thẳm Của Thời Gian* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 51

Có một tích tắc, trong đầu Ứng Như Ước “âm” một tiếng, giống như có ai đó gõ chiêng sát tai cô, gõ thật mạnh, khiến hai tai cô ù lên.

Đến khi phản ứng ra, suy nghĩ đầu tiên của cô là – Tôi rồi, không thể về đúng giờ rồi.

Người nhà bệnh nhân kế bên phòng Tiết Hiểu chạy quá nhanh, đứng thờ một lúc rồi hỏn hển nói: “Các cô mau tới đó xem sao đi, đàn ông kiểu gì vậy, phụ nữ người ta mới mổ xong, còn đang nằm viện mà đã động chân động tay rồi.”

Y tá nghe thế thì cuống lên, cô ta quăng con chuột máy tính đi, đứng lên, nhắc máy bàn gọi bảo vệ tới: “Như vậy cũng quá bậy bạ rồi, chuyện gì thì cũng không thể... Alo? Alo, đây là phòng y tá...”

Lý Hiểu Dạ hôm nay trực đêm, đang đến giao ca thì nghe được đại khái sự việc, đôi mắt mở to, không dám tin: “Ra tay rồi hả?”

“Mà còn là đàn ông đánh phụ nữ? Người đó chẳng phải bệnh nhân của chúng ta sao? Vừa mổ xong chưa bao lâu mà cũng động thủ được, mẹ nó, hấn ta có còn là người không?”

Vừa nói, cô nàng vừa xắn tay áo, sát khí hùng hực chạy tới phòng bệnh Tiết Hiểu.

Ứng Như Ước thấy căng thẳng nên vội đi theo.

Trong hành lang đã có không ít bệnh nhân hoặc người nhà nghe thấy động tĩnh, đứng trước cửa phòng dòm ngó.

Gian phòng cuối hành lang cửa khép chặt, tuy không nhìn thấy trong phòng xảy ra chuyện gì, nhưng cánh cửa đó cũng không ngăn được âm thanh đập vỡ văng ra, thì thoảng có tiếng phụ nữ gào khóc, không khó đoán trong đó đang có chuyện gì.

Lý Hiểu Dạ đi nhanh, bước chân như gió cuốn.

Đến cửa phòng, cô nàng không kìm được con giận, ra sức đập cửa: “Xin chào, tôi là y tá, làm phiền mở cửa ra được không?”

Tiếng đánh mắng đập đổ trong phòng ngưng lại, không lâu sau, cửa từ trong mở ra.

Người ra mở cửa là luật sư của tổng giám đốc Lương Vinh, chắc là từng khuyên ngăn nên cả vật lỏng lẻo, đang xiên vẹo vắt trên người. Hai nút áo sơ mi trên cùng đều bị kéo đứt, chỉ để lại một sợi chỉ vắt vào.

Lúc này, anh ta sắc mặt khó coi đứng bên cửa, gọng kính trong tay bẻ thành một đường cong quái dị, gần như gãy lìa.

Nhưng anh ta như đã quen rồi, bẻ thẳng gọng kính lại, gác tạm lên sống mũi.

Ứng Như Ước thấy tim thất lại, vội vàng đẩy ông luật sư chần tằm nhìn ra, nhìn vào trong.

Gối, chăn trên giường đều bị ném xuống đất, chồng chất với nhau. Thậm chí còn có bình thủy bị vỡ, thủy ngân văng tứ tung, nước vẫn còn bốc khói nghi ngút, đọng thành một vũng.

Có tiếng phụ nữ đang khóc, âm thanh khàn đặc, ngay cả nước nở cũng đứ quăng, như không có chút hơi sức nào.

Huyết thái dương của Ứng Như Ước giật mạnh, cô ngẩng lên, ánh mắt lạnh lùng vô cùng. Lúc lên tiếng, giọng điệu chất vấn có phần lạnh lùng như một mũi băng phóng đến:

“Bệnh nhân mới mổ vài ngày còn đang trong thời kỳ hồi phục, cần tĩnh dưỡng, các người có biết không?”

Luật sư chưa kịp thu dọn tàn cuộc rõ ràng cũng tỏ ra bất lực, anh ta nấp máy môi, định nói gì đó nhưng với lập trường của mình, lúc này cũng chỉ nói một câu: “Xin lỗi, đồ đạc bị hư hại chúng tôi sẽ bồi thường.”

Lý Hiểu Dạ nghiêng rặng, không kìm được muốn nhỏ nước bọt vào người anh ta, tròng mắt rồi gạt anh ta ra, vào trong.

Ứng Như Ước theo sau, trái tim trấn tĩnh lạ thường, lúc này không thấy chút sợ hãi nào cả.

Cô nhìn thấy Tiết Hiểu đang co rúm trên giường, tóc xõa tung nằm quay lưng ra cửa, cũng nhìn thấy tổng giám đốc Vinh Lương lạnh lùng sợ mất mặt, đang đứng ở góc chết trong phòng.

Có phần bất ngờ là, tổng giám đốc Vinh Lương tuy ngoài bốn mươi nhưng bề ngoài lại trông chỉ như chàng trai trẻ hơn ba mươi. Thậm chí, trên người anh ta không có chút mùi vị kim tiền của dân kinh doanh, ngoại hình nho nhã thanh tú.

So với thân phận là chủ đầu tư địa ốc, anh ta giống như giảng viên đại học trong trường hơn.

Lý Hiểu Dạ thì không ngạc nhiên, lúc tổng giám đốc Vinh Lương vội vã tới đây thăm Tiết Hiểu, cô ta đã gặp một lần.

Cô nàng nhìn quanh khung cảnh thảm hại, tức đến phì cười. Cô vừa cười, thì vẻ lạnh lùng trong mắt tổng giám đốc kia càng nhiều thêm, anh ta liếc nhìn Tiết Hiểu nằm trên giường, giọng điệu lạnh nhạt: “Ngày mai luật sư sẽ mang đơn ly hôn đến đây, tôi khuyên cô mau ký đi, để muộn thì một xu cũng không có đâu.”

Nói dứt, anh ta chỉnh đốn quần áo, cất bước đi qua mảnh vỡ bình thủy tứ tung trên sàn.

Còn chưa được mấy bước, Tiết Hiểu nằm trên giường bỗng như phát điên, túm lấy những ly nước, bình hoa, remote điều khiển... có thể ném được trên tủ đầu giường, ném hết về phía anh ta.

Cô ấy tâm nguội ý lạnh, gần như muốn trút hết phần nộ, nguyên rủa: “Anh đối xử với tôi thế này sẽ không chết yên ổn đâu, anh sẽ bị báo ứng. Muốn ly hôn à, tôi nói anh biết, đừng mơ! Bức ép tôi thì tôi sẽ nhảy từ tầng thượng của Vinh Lương anh xuống đất!”

Ứng Như Ước đang đứng đối diện tổng giám đốc kia, nhìn thấy trên gương mặt vô cảm của anh ta thoáng một vẻ khó chịu.

Nhưng rất nhanh, vẻ khó chịu đó biến mất, anh ta nhìn đồ đạc bay qua, vô thức muốn che chắn cho Ứng Như Ước, nhưng cánh tay đưa ra chỉ kịp cảm thấy một tiếng gió vù qua, rồi thấy kim cài áo bằng bạc đập thẳng vào khóe mắt của nữ bác sĩ vô tội đang đứng gần cửa.

Lý Hiểu Dạ kêu lên sợ hãi.

Sau lưng, Tiết Hiểu như phát điên, lấy hết những đồ đạc xung quanh ném ra cửa.

Anh ta bị ném trúng vào lưng, con giận vừa bót lại không thể khống chế, quay lại, gần như nổi điên lao đến giường, túm cổ áo Tiết Hiểu lên, nhẹ nhàng xách người phụ nữ yếu đuối kia lên.

Anh ta nghiêng rặng, tay duỗi thẳng co thành nắm đấm, mạnh tới nổi gân xanh hằn lên, đốt ngón tay trắng bệch.

Ứng Như Ước trong tình huống ngàn cân treo sợi tóc đã đưa tay lên che, tuy đã can bớt lực đâm của chiếc kim, nhưng khóe mắt và bọng mắt vẫn bị sượt qua, cay nhức khó chịu.

Cô ấn ấn khóe mắt bị thương, lúc mắt bên kia nhìn sang, bỗng giật mình sợ hãi trước nửa gương mặt bầm tím sưng húp của Tiết Hiểu. Đến khi cô nhìn lướt qua phần bụng của cô ấy, vết thương ở bụng dưới làn áo bệnh nhân đã bị chảy máu.

Cô cũng mặc kệ vết thương ở mắt, xông lên, trước tiên giữ chặt Tiết Hiểu đang kích động lại.

Lý Hiểu Dạ cũng mới hoàn hồn khỏi cảnh tượng đó, bất chấp tất cả lao tới, cùng Ứng Như Ước đứng một bên, đưa tay ngăn lại tổng giám đốc Vinh Lương, ra sức không cho anh ta lại gần: “Anh cứ như vậy tôi sẽ mặc kệ anh là ai, tôi sẽ báo cảnh sát...”

Luật sư ở cửa thấy không ổn nên vội quay lại ngăn cản.

Có thêm một người đàn ông phụ giúp, tình thế trong tích tắc đã chuyển biến tốt hơn.

Tổng giám đốc Vinh Lương bị giữ chặt tay phải, tức điên chỉ tay trái vào mặt Tiết Hiểu: “Cô dám nhảy lầu Vinh Lương tôi thì xem tôi xử lý gia đình cô thế nào! Tiết Hiểu, cô không thể đẻ con, ngay cả tử cung cũng không còn, cô chết đi cũng không ai ngăn cản, người đàn bà vô dụng như cô sao phải sống để lãng phí tài nguyên xã hội?”

Lời anh ta nói chọc vào nỗi đau của Tiết Hiểu, bị Như Ước ôm chặt, gần như suy sụp hoàn toàn, không thể kiềm chế nổi cảm xúc, cô giãy giụa thoát khỏi tay Như Ước, một tay túm lấy vai Như Ước để mượn sức, nghiêng người chụp lấy mặt của anh ta.

Thẩm Trường Ca đẩy đám người đang đứng hóng hớt trước cửa, sắc mặt lạnh lùng bước vào phòng, qua một đám hỗn loạn, đến khi nhìn rõ cảnh tượng trong phòng, anh không khỏi cau mày.

Anh đi nhanh tới, giữ vai tổng giám đốc Vinh Lương kia rồi đẩy ra sau, không hề phòng bị, luật sư và tổng giám đốc kia đứng không vững, bị đẩy ngã ngồi xuống giường.

Cổ tay luật sư đeo đồng hồ bị đập mạnh vào tay vịn, bỗng đau đến tê liệt.

Thẩm Trường Ca thuận thế nắm lấy vai tổng giám đốc Vinh Lương, dùng cùi chỏ đè chặt xuống giường. Anh nhìn người đàn ông dám ra tay với phụ nữ trước mặt bao người, ánh mắt để lộ vẻ khinh bỉ không hề che giấu.

Lý Hiểu Dạ cố gắng hết sức bỗng như xì hơi, cả cánh tay đang run lên bần bật.

Cô nàng trợn mắt khó tin, sắc mặt trắng bệch, người đàn ông đang giãy giụa kia không kìm được nhổ một bãi nước bọt, đang định chửi mắng vài câu cho thỏa.

Ánh mắt Thẩm Trường Ca nhìn xuyên qua anh ta, chiếu vào Ứng Như Ước phía sau đang bị Tiết Hiểu đè xuống, ánh mắt anh khi nhìn thấy vết thương ở khóe mắt cô thì hơi biến sắc: “Như Ước?”

“Em không sao.” Như Ước vỗ vỗ lưng Tiết Hiểu, ánh mắt vẫn lạnh lùng nhìn Lý Hiểu Dạ, trầm giọng bảo: “Báo cảnh sát đi.”

Chấn Chân Chân và cậu mập cùng đi, lúc tới bệnh viện, phát hiện trên ghế ngoài hành lang chỉ có một người đàn ông trẻ đang ngồi, cùi đầu, cùi chỏ chống lên đùi, đang nhìn chăm chú đôi tay mình.

Y tá dẫn hai người đến trước mặt Thẩm Trường Ca, “Bác sĩ Thẩm, cảnh sát đến rồi.”

Thẩm Trường Ca ngẩng lên, ánh mắt khi nhìn Chấn Chân Chân đã ngẩn ra trong tích tắc.

Gương mặt này, anh từng nhìn thấy.

Màn hình khóa của điện thoại Như Ước có một quãng thời gian rất dài là hình của cô gái này.

Chấn Chân Chân bị anh nhìn đến phát hoảng, quay sang nhìn cậu mập, lặng lẽ dùng khẩu hình hỏi: “Mặt tôi bị dính bản hả?”

Cậu mập nhanh chóng lắc đầu, cũng ngạc nhiên nhìn Chấn Chân Chân.

Cậu ta cảm thấy lão đại thích Chấn Chân Chân đã là câu đó không lời giải đáp rồi, sao lại có một anh chàng đẹp trai như vậy nhìn chị Chấn đến không chớp mắt như thế chứ...

Thẩm Trường Ca nhanh chóng hoàn hồn, anh đứng lên giờ tay ra: “Mạo phạm rồi, chỉ cảm thấy quen nên nhìn lâu một chút.”

Chấn Chân Chân vừa nắm lấy tay anh, mới chạm một chút, nghe thế thì nhanh chóng rút tay lại, về mặt cảnh giác, nhắc nhở: “Thời buổi này không thịnh hành cách chào hỏi như thế nữa.”

Thẩm Trường Ca bị cô chọc cười, anh bắt tay cậu mập xong giải thích: “Tôi từng nhìn thấy cô trên màn hình khóa điện thoại của Như Ước, không phải

có ý...”

Lời nói sau đó anh không nói hết, nhưng Chấn Chân Chân không ngốc, trong tích tắc hiểu ra ý của anh, tồn mấy giây để sắp xếp lại logic, rồi ánh mắt bỗng có vẻ dò xét, đánh giá: “Nếu tôi đoán không nhầm thì chắc anh là bác sĩ Thẩm Trường Ca đúng không. Thật là không trùng hợp, mấy hôm trước mới biết anh.”

Thẩm Trường Ca nghe thấy vẻ thù địch thoáng ẩn hiện trong ngữ điệu của cô, tuy không rõ lắm nhưng hiện giờ không phải lúc nói những điều đó, anh chỉ vào phòng bệnh thể thăm bên trong: “Đây là hiện trường, người bị hại bị rách vết thương, đã đi khâu lại.”

Người đàn ông thi hành bạo lực bị bảo vệ khống chế trong phòng họp, nhân viên bệnh viện ngoài tới ra còn có hai người có mặt, Như Ước bị đánh làm, đang xử lý vết thương, còn có một y tá cũng đang ở phòng họp.”

Chấn Chân Chân khựng lại, cô nhủ mảy, thu lại vẻ tươi cười, gương mặt có một vẻ nghiêm túc khó tả.

Một tay cô rút túi, hơi nghiêng người, xác nhận lại với Thẩm Trường Ca: “Anh nói Như Ước bị đánh?”

“Đúng.” Thẩm Trường Ca gật đầu: “Xung quanh xương chỏ lông mày bị bầm tím, khoe mắt bên dưới có một vết máu, cánh tay cũng có vài đường sưng đỏ, không nặng lắm”

Chấn Chân Chân nghiêng răng, đầu lưỡi liếm qua hàng răng, lặng lẽ rửa một tiếng: “Khôn kiếp.”

Lập biên bản xong, Chấn Chân Chân còn phải quay về Cục một chuyến.

Trước khi đi, cô len lén kéo Ứng Như Ước sang một bên, mượn ánh đèn nhìn kỹ hai vết thương chường mắt trên gương mặt mịn màng của Tiểu Như Ước nhà cô, xót xa đến mức tim gan như muốn xoắn lại, không nhìn được lâu bầu: “Người phụ nữ kia bị làm sao thế, đánh cái tên khốn nạn phụ bạc kia thì đánh đi, sao còn mù quáng làm cậu bị thương nữa.”

Như Ước tiện thể sờ chỗ xương lông mày bị bầm tím, thờ dãi: “Có phải là tớ bị tàn phá nhan sắc rồi thì Chấn Chân Chân cậu không còn muốn làm bạn với tớ nữa?”

“Nói gì thế!” Chấn Chân Chân kéo tay cô xuống, khẽ đánh lên tay cô một cái: “Sờ lung tung, đừng sờ rồi nặng thêm. Hơn nữa, tớ là người nông cạn thế à!”

Chấn Chân Chân càng nhìn càng cảm thấy tổng giám đốc kia là người khôn kiếp, nghiêng răng nói: “Cậu chờ đi, món nợ này của cậu tớ sẽ đồ lên đầu hắn. Tớ còn có việc phải đi trước, cậu về cẩn thận nhé.”

Đi được mấy bước lại nhớ ra, Chấn Chân Chân quay ngược lại: “Nói này, bác sĩ Ôn của tớ đâu? Sao cậu xảy ra chuyện lớn như vậy mà ngay cả bóng dáng anh ấy cũng không thấy?”

Ứng Như Ước ngẩn người, trong đôi mắt thoáng qua chút u ám mà chính cô cũng không nhận thấy, cô khoát tay, bức bối đuổi bạn đi: “Cậu đi nhanh đi, cậu cảnh sát đi cùng cậu đang đứng ở hành lang nhìn cậu mấy lần rồi kìa.”

“Được được được, tớ đi đây.” Chấn Chân Chân hươ tay, nhưng đi mấy bước lại quay đầu, chạy lại, cười tí mắt: “Tớ xem như đã thấy mặt thật của Thẩm Trường Ca rồi nhé, tớ nói cậu biết, tớ vẫn kiên định đứng ở chiến tuyến của bác sĩ Ôn. Thẩm Trường Ca kia, kém bác sĩ Ôn không chỉ một chút thôi đâu.”

Ứng Như Ước bất lực, dứt khoát đi cùng bạn ra ngoài: “Cậu đừng nói bậy, người ta xem tớ là bạn, tớ cũng đối xử bình đẳng với anh ấy, không có gì khác.”

Chấn Chân Chân cũng chỉ nghe một bên tai, cô luôn giữ trạng thái đối địch với những người bạn khác giới của Ứng Như Ước, trừ Ôn Cảnh Nhiên ra, từ nhỏ đã thế, bệnh này đến thời kỳ cuối, không thể chữa trị được nữa.

Ca mổ cuối cùng đã kết thúc.

Y tá trực phòng giúp anh cởi đai áo phía sau áo phẫu thuật, Ôn Cảnh Nhiên tháo găng tay ra, để gọn vào thùng đồ bẩn cùng với áo mổ.

Mấy tiếng đồng hồ, tay cầm dao mổ đã hơi đau nhức. Lúc rửa tay, anh ngâm dưới làn nước mát, nhìn ngón tay của mình một lúc, cứ thấy có phần bất an.

Ngụy Hòa đang có một ca mổ cấp cứu, lúc rửa tay gặp anh đã “à” một tiếng, vô cùng nhiệt tình: “Bác sĩ Ôn, anh vừa xong ca mổ hả?”

Ôn Cảnh Nhiên nhìn anh ta qua tấm gương, “ừ” một tiếng.

Ngụy Hòa như không để ý đến sự lạnh nhạt đó, rửa cả cánh tay rồi quay sang nhìn anh: “Thế thì chắc anh không biết rồi, buổi chiều lúc sắp hết giờ làm, bên Phụ khoa có bệnh nhân và chồng cô ta đánh nhau vì chuyện ly hôn đấy.”

Ôn Cảnh Nhiên hơi nhướn mày, anh tắt vòi nước, quay lại nhìn Ngụy Hòa: “Nói trọng tâm”

“Tôi nghe Lý Hiểu Dạ nói bệnh nhân kia mỗ nặng, chồng cô ta là tổng giám đốc Vinh Lương, không nhận ra người thành công như thế lại khốn kiếp quá, đánh cô ta sưng húp mặt mũi, vết thương phải khâu lại.” Ngụy Hòa ồm ồm, liếc mắt cười: “Lý Hiểu Dạ và bác sĩ Ứng cũng có mặt, nghe nói bác sĩ Ứng cũng bị đánh...”

Ngừng lại, Ngụy Hòa thông thả bỏ sung một câu: “Bị thương ở mặt.”

Ôn Cảnh Nhiên liếc nhìn anh ta, ánh mắt ấy không chút hơi ấm, nhưng lại lạnh lùng tới độ tim gan Ngụy Hòa run lẩy bẩy.

Người muốn chọc tức bác sĩ Ôn là anh ta, nhưng giờ lại sợ, vội vàng rút cổ và chối ngay: “Không phải tôi nói, là Lý Hiểu Dạ kia gặp ai cũng kể, thêm mắm dặm muối, gần như cả bệnh viện này đều biết.”

Ôn Cảnh Nhiên rút khăn giấy ra lau tay, cup mắt xuống, hỏi gọn: “Cô ấy còn nói gì?”

Ngụy Hòa lúng túng, không dám che giấu thêm: “Bác sĩ Ứng đã được bác sĩ Thẩm từ thành phố A đến đây học, đưa về nhà rồi...”

Ôn Cảnh Nhiên khựng lại.

Trong đôi mắt cup xuống, trong tích tắc như có bão cát, che lấp bầu trời.

Bạn đang đọc truyện *Anh Đứng Ở Nơi Sâu Thẳm Của Thời Gian* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52

Ứng Như Ước cuối cùng đã hiểu được tâm lý bị thương rồi không dám về nhà của Chấn Chân Chân rồi.

Cô cảm bát, nhìn thức ăn di Hoa không ngừng gấp vào, chỉ có thể cầm mặt vào miết mài ăn.

Dù cô phối hợp như vậy nhưng di Hoa vẫn than thở không ngừng: “Con cũng thật là, đã hai mươi mấy tuổi đầu rồi, nhìn thấy vợ chồng người ta đánh nhau cũng không biết tránh đi xa một chút, còn xông vào khuyên can...”

“Bây giờ khỏe mắt bầm một mảng như thế, ông nội nhìn thấy sẽ xót lắm, đợi lát nữa di Hoa mang cho con ít đá lạnh để chườm, nếu không chỗ khỏe mắt nhạy cảm đó bị thương thì không biết bao giờ mới lành.”

“Bệnh nhân kia cũng thật là... đánh chồng thì cứ đánh đi, sao ném đồ loạn xạ thế chứ. Con gái người ta bị thương ở mặt, mà ngay câu xin lỗi cũng không có... Di thật là càng nghĩ càng thấy tức.”

“Như Ước này, kiểu vợ chồng đánh nhau như thế, sau này con nhìn thấy phải tránh đi thật xa nghe chưa. Ai biết họ cãi nhau như thế có phải là cãi cho vui thôi hay không, con kẹt ở giữa bị thương không nói, sau này người ta làm lành còn quay lại trách móc con lo chuyện bao đồng... Nước mắt kia mà hắt xuống, con tình ngay lý gian, chỉ có thể tự nhận mình xui xẻo thôi.”

Ứng Như Ước vốn đã đau đầu chóng mặt, đưa tay lên nhìn đồng hồ rồi vội húp nốt miếng canh, đứng lên ra cửa: “Ông nội, di Hoa, con có việc ra ngoài một chuyến, lát nữa sẽ về.”

Di Hoa đang dọn dẹp bát đĩa chuẩn bị mang vào nhà bếp rửa, nghe thế lại cau mày, lẩm bẩm: “Đã bị thương thế kia còn chạy đi đâu... Lát nữa di Hoa hầm canh thanh nhiệt cho, về nhớ ăn đấy nhé.”

Ứng Như Ước lấy đôi giày trắng trong tủ ở bậc thềm ra, vội vàng đá đôi dép lê, cúi xuống cài quai hậu vào rồi vâng dạ lia lịa.

Cô thay giày, xách túi lên, vừa sờ chòm chìa khóa Ôn Cảnh Nhiên đưa cho cô vừa ra ngoài.

Ông nội đứng cạnh cửa sổ, vén tấm màn để nhìn ra ngoài.

Sắc đêm nặng nề, bóng dáng Ứng Như Ước đơn độc mảnh mai, nhanh chóng khuất khỏi tầm mắt của ông.

Di Hoa mang bát đĩa vào bếp, lúc ra dọn dẹp bàn, thấy ông nội cô đơn đứng ở cửa sổ thì không nhịn được thở dài: “Ông nói xem nghề bác sĩ tốt như vậy, sao lại phải gặp chuyện này chứ.”

Ông nội quay lại nhìn bà, cười nói: “Chuyện này bây giờ nhiều lắm, đừng nói là bệnh nhân và người nhà đánh nhau. Ngay cả người nhà bệnh nhân và bác sĩ cũng có thể xung đột, chút chuyện này có là gì...”

Ông đi vòng qua cửa sổ để đến ngồi trên sofa, vừa thổi trà nóng vừa rót ra, ánh mắt không biết đang nhìn đâu mà có vẻ lơ đãng: “Ban đầu nó còn định chọn khoa Ngoại, tôi chỉ sợ nó là người phải đứng đầu sóng ngọn gió. Cô nghĩ thử xem, phút trước nó còn dốc hết sức lực và kiến thức ra cứu mạng

trên bàn mổ, phút sau lại bị người nhà bệnh nhân chỉ trích là coi thường mạng người, thứ tổn thương đầu tiên chính là trái tim nó.”

Di Hoa cứng người, động tác dọn dẹp cũng trở nên dè dặt, cẩn thận.

Ứng Vinh Trần nghi hừ, danh tiếng lẫy lừng, nhưng cũng có lúc bị người nhà bệnh nhân đang kích động dồn vào đường cùng.

Ông trầm tư không có nghĩa là không xót xa Như Ước, ngược lại, ông đã là người đặt một chân vào quan tài, bên cạnh chỉ có ruột rà duy nhất là Như Ước, bình thường khi cô bất cẩn bị thương, ông cũng không kìm được mà nói vài câu.

Nhưng chỉ có việc liên quan tới ngành y, ông không thể khách quan mà phê bình hoặc biểu dương hành động của cô.

Đứng ở góc độ bác sĩ, cách làm hôm nay của cô rất đúng đắn, khi bảo vệ và những nhân viên bệnh viện chưa xuất hiện, cô can thiệp và ngăn chặn sự việc tiến triển xấu đi, ông nên cổ vũ và khen ngợi vì cô đã không hoảng sợ.

Nhưng đứng ở góc độ trưởng bối, dù có bị thương hay không, ông cũng không nỡ. Ông chỉ muốn như Di Hoa, có thể thẳng thắn nói cô biết, khi gặp chuyện này thì cũng đừng đứng xem làm gì, phải tránh ra thật xa.

Ông nội đặt ly nước xuống, đứng lên vào bếp: “Di Hoa này, dạy tôi hầm canh đi, không làm gì đó thì trong lòng... cứ thấy khó chịu lắm.”

Ứng Như Ước dùng chìa khóa mở cửa, lúc mở ra, không có sự im lặng và bóng đêm ập tới như cô tưởng.

Bạc thêm mở đèn, màu cam dịu dịu như một tấm lưới mỏng nhẹ nhàng bao phủ.

Như Ước đóng cửa lại.

Tầng cuối của tủ giày bày một đôi dép lê nữ màu hồng, như chuẩn bị riêng cho cô, đặt ở nơi bình thường cô sẽ chú ý đến nhất.

Thay dép xong, Như Ước tiện tay treo túi lên giá đồ ở bậc thềm, nhẹ nhàng đi vào phòng khách.

Vừa đi vừa mở đèn, trong tích tắc, tầng một của biệt thự đèn đuốc sáng rõ.

Không nhìn thấy bóng dáng Phạm Hy đâu, Ứng Như Ước cũng không vội, cô vào nhà bếp chuẩn bị đồ ăn mềo trước.

Tủ đựng thức ăn mềo và đĩa cho nó đứng là rất dễ tìm, trước tủ dán mấy tờ giấy note màu xanh lục, cô cúi người, dùng đầu ngón tay ấn vào tờ giấy hơi cong lên, chăm chú đọc.

Tờ đầu tiên là thời gian cho mềo ăn, và cả loại thức ăn mỗi lần, còn có dấu ngoặc kép, bên trong ba chữ “cá vàng nhỏ” được gạch chân hai đường màu vàng, nhấn mạnh!

Tờ thứ hai là đồ ăn mềo, đĩa đựng, đồ ăn vặt và cả số lượng dinh dưỡng cho ăn.

Ứng Như Ước mở tủ, tìm thấy đĩa mềo có thể đo lường thức ăn, lại đối chiếu với tờ giấy...

Thuốc để bài tiết lông, thuốc bổ sung canxi, vitamin cho mềo.

Lại thêm những chai lọ lật vật, đồ ăn vặt, chiếc tủ này trông cứ như nhà kho của mềo vậy...

Ứng Như Ước vừa cảm khái thời buổi này con người sống không bằng con mềo, vừa lấy túi đựng đồ ăn mềo ra, trút vào bát cho nó.

Phạm Hy chán đời đang ngủ như chết, tai bỗng động lên, rồi mở bừng mắt, nhanh nhẹn đứng dậy, từ trên đầu tủ cao ngạo ngễ nhìn xuống Ứng Như Ước đang chăm chú cân đo đồ ăn mềo bên dưới.

Đôi mắt mềo nheo lại, nó ngáp một cái, hơi bắt mắt đi những bước thanh lịch, nhảy xuống tủ, lặng lẽ đứng cạnh Ứng Như Ước.

Sau đó, nó thò bàn chân lông lá rậm rạp, nhẹ nhàng quào vào mu bàn chân Như Ước.

Đúng là mềo cào... nhẹ nhàng mềm mại, có phần dịu dàng.

Ứng Như Ước nhìn theo chân mềo trắng muốt, Phạm Hy đang ngoẹo đầu nhìn cô, rồi vươn dài chân ra, vịn mình một cái.

So với lần gặp đầu tiên, lần này phản ứng của nó như đã quen với sự tồn tại của cô, không quá thân mật, nhưng cũng không cảnh giác mà giữ khoảng cách với cô nữa.

Ứng Như Ước đẩy bát đã đổ đầy thức ăn đến trước mặt nó, cẩn thận đưa một ngón tay ra vuốt ve đầu nó.

Bộ lông mềm mượt đó, như tấm lụa đã dệt xong.

Phạm Hy thực ra không muốn quan tâm đến cô lắm, nhìn cô vài giây, nhẩn nại đột cô lại đưa thêm một ngón tay ra xoa đầu nó.

Nhưng sự kiên nhẫn đó không kéo dài quá ba giây, nó meo một tiếng rồi liếc nhìn cô.

Ánh mắt có phần kỳ thị, rồi ngay sau đó, nó nghiêng đầu, cọ vào lòng bàn tay cô, giống như trả tiền cho phần cơm, bóc bánh trả tiền vậy, hoàn thành nhiệm vụ xong yên tâm đi ăn...

Ứng Như Ước ngẩn ngơ một lúc, tới khi hoàn hồn thì phì cười thành tiếng.

Điện thoại của Ôn Cảnh Nhiên gọi tới đúng vào lúc ấy.

Ứng Như Ước không nỡ để Phạm Hy rời khỏi tầm mắt cô, khoanh chân ngồi xuống, dựa vào cánh cửa nhà bếp để nghe máy.

Có tiếng gió lọt vào hệ thống thông tin trong xe qua cửa sổ mở, Ôn Cảnh Nhiên đi đường tắt, từ cầu vượt chạy xuống. Gió lạnh cắt xương, thần kinh có phần mệt mỏi của anh lại hiếm khi thấy nhẹ nhõm như vậy.

Lát sau, anh đóng cửa sổ, lên tiếng: “Như Ước?”

Giọng nói trầm khàn ấy truyền qua điện thoại, Ứng Như Ước chớp mắt, “Vâng” một tiếng.

Bên này rất yên tĩnh, đến mức tiếng liếm thức ăn của Phạm Hy cũng loáng thoáng nghe thấy được.

Ôn Cảnh Nhiên bỗng thở phào, anh nhìn đèn đuốc sáng choang, trên môi có một nụ cười mà chính anh cũng không để ý: “Vẫn ở nhà anh sao?”

“Vâng.” Ánh mắt Ứng Như Ước bỗng bị tờ giấy note dán trên tủ thu hút, cô nghiêng người, đầu ngón tay chặn mép giấy, mượn ánh đèn để nhìn rõ hơn.

Ở góc độ khác lúc này, cô lại nhìn thấy trên tờ giấy có dấu móng chân mèo rất nhạt. Cũng không biết là Phạm Hy tự ấn lên, hay là Ôn Cảnh Nhiên bắt ép nó nữa.

Đôi mắt cong lên, cô hỏi: “Trên tờ giấy note có dấu ấn của Phạm Hy, anh biết không?”

Cô chợt nhắc đến làm Ôn Cảnh Nhiên suy nghĩ vài giây rồi cười đáp: “Biết chứ.”

Giọng anh hơi khàn, như đang ngâm một liều thuốc, trầm đến bất ngờ: “Hôm đó nó cố ý làm vỡ ly thủy tinh, anh không cho nó ăn cá. Nó đợi anh vào bếp, đóng dấu ngay trước mặt anh. Cũng không biết là muốn bày tỏ nó vẫn còn có cả một kho lương thực, hay là đơn thuần kháng nghị anh một cách kiểu ngạo.”

Ứng Như Ước cười thành tiếng, kể cho anh nghe về kỳ thị kiểu “hoàng thượng” của nó nhìn cô lúc này.

Ôn Cảnh Nhiên lặng lẽ lắng nghe.

Chỉ ít, giọng cô nghe có vẻ khá vui, không buồn bã và bức bối như anh lo nghĩ.

Cuối cùng đã hoàn toàn yên tâm, anh đảo vô lăng một vòng, xuống khỏi cầu, đi theo con đường chính.

Ứng Như Ước kể hết, cuối cùng nhận ra hình như cô đã nói với anh quá lâu: “Em không làm phiền anh lái xe nữa, đợi...”, về nhà rồi nói.

Bốn chữ sau, bỗng có phần khó nói.

Cô ngập ngừng, rồi nhanh chóng đổi câu khác: “Lát nữa hãy nói.”

Phạm Hy đã ăn xong, có phần hào hứng, nó liếm chân tay, meo meo mấy tiếng.

Nghe như đang làm nũng, nhưng nghĩ lại thì giống như ra lệnh hơn.

Nhưng dù là kiểu nào, Ứng Như Ước cũng hoàn toàn không có sức kháng cự lại nó.

Cô chăm chú nhìn trên giấy note những thứ cho ăn vào buổi tối, tìm thấy thuốc canxi cho nó, vừa vặn nắp, Phạm Hy đã tự giác nhảy vào lòng cô, ngồi trên đùi cô, hai bộ móng ôm chặt tay cô, cúi đầu gặm gặm.

Đôi mắt xanh của nó như ẩn chứa bí mật của đại dương, xanh thẳm đến độ phát ra ánh sáng như pha lê.

Móng chân mèo lông mềm mại ấn lên mu bàn tay cô như kẹo bông gòn, trong tích khắc cả trái tim Như Ước mềm nhũn ra.

Chết thật! Sao lại có con mèo đáng yêu thế này!

Mười phút sau, xe của Ôn Cảnh Nhiên tiến vào trong sân.

Tắt động cơ, xuống xe.

Sau khi đóng cửa, anh dựa cửa xe chứ không vào nhà ngay.

Con nghiện thuốc xuất hiện, cổ họng khô đắng muốn uống nước.

Anh đứng một lúc, rồi cuộc cũng không nhịn nổi, lại mở cửa xe, lấy một bao thuốc và bật lửa trong ngăn đựng đồ.

Anh đứng đó, móc một điếu thuốc ra ngâm vào miệng, một tay khum lại che gió, tay kia bật lửa, trong làn khói chấp chờn bay lên, anh nheo mắt, nhìn căn nhà sáng rõ âm áp cách đó vài bước.

Đợi hút xong điếu thuốc, anh đứng hóng gió một lúc. Trong nhà không chỉ có con mèo kia không ngủ được mùi thuốc, mà Như Ước cũng không thích lắm.

Khi mùi thuốc trên người tan bớt, Ôn Cảnh Nhiên mới cúi đầu đi nhanh vào nhà.

Ứng Như Ước từ mấy phút trước đã nghe tiếng xe, lúc này nghe tiếng mở cửa, vẫn giữ tư thế bị Phạm Hy bá chiếm, quay đầu lại nhìn.

Ôn Cảnh Nhiên tiện tay đặt chìa khóa lên tủ, nhìn thấy người và mèo đang ngồi dưới đất trong nhà bếp, có phần dờ cười dờ mếu.

Anh đi mấy bước lại gần, cúi xuống xách Phạm Hy lên, không cho tên nhóc đó kháng cự, đỡ hai chân sau của nó rồi đặt lên bệ bếp.

Con mèo bị đuổi đi tỏ ra tức tối, “meo” một tiếng ngắn gọn và cấp bách, rồi giận dỗi nhảy lên nóc tủ, từ trên cao nhìn xuống, giễu võ dương oai.

Ôn Cảnh Nhiên chỉ nhìn nó một cái, rồi hờ hững quay đi.

Anh đưa tay ra trước mặt cô, muốn kéo cô dậy.

Ứng Như Ước lại khó nhọc ấn lên mắt cá chân tê dại bị Phạm Hy nằm lên, nhìn anh vẻ đáng thương: “Tê chân rồi.”

Cô ngẩng lên, Ôn Cảnh Nhiên nhìn thấy ngay một vết bầm tím ở xương lồng mào cô, và cả vết máu dưới khoeo mắt.

Ánh mắt anh tối lại, không nói không rằng ôm eo cô, một tay luồn qua dưới đầu gối cô, nhẹ nhàng bế bổng cô lên.

Ứng Như Ước vốn chỉ định đợi bớt tê chân rồi đứng dậy, anh bỗng bế như thế, chỗ tê trên chân như có luồng điện chạy qua, cô khẽ kêu một tiếng, giật mình đưa tay ôm anh, khẽ rên rĩ hai tiếng.

Im lặng đã lâu, ngay cả tiếng rên cô phát ra cũng nhẹ bằng, không có trọng lượng nào.

Ôn Cảnh Nhiên bế cô vào phòng khách, đặt cô lên sofa, tay đỡ dưới chân cô dần buông lỏng, đợi cô thích nghi.

Ứng Như Ước muốn nghiêng răng, chân vừa tê vừa nhức, còn khó chịu hơn bị điện giật.

Cô nhẹ nhàng động đậy ngón chân, sau khi bớt tê, lại nhúc nhích... Giống như bão cát thổi qua, cơn tê nhức đó dần biến mất.

Cô thờ phào nhẹ nhõm, chớp mũi vẫn hơi đỏ, cô đưa tay day day mũi, nói với anh: “Ôn rồi.”

Ôn Cảnh Nhiên “ừ” một tiếng, ánh mắt chiếu ngay vào vết thương của cô, không sai lệch.

Anh nghiêng người, khẽ giữ cằm cô xoay lại nhìn anh, quan sát kỹ: “Anh mở xong đã nghe nói rồi.”

Giọng anh trầm lắng, ánh mắt như không rời khỏi cô nữa, nhìn vào hai vết thương cực kỳ chướng mắt trên làn da mịn màng như sứ của cô, định đưa tay chạm vào nhưng lại sợ làm đau cô.

“Em không sao, vết thương đã được xử lý rồi.” Ứng Như Ước cực kỳ phối hợp, để anh quan sát vết thương: “Nói ra thì cũng đúng là xui xẻo, rõ ràng em đứng rất xa... nhưng lại bị thương.”

Ánh mắt Ôn Cảnh Nhiên lại tối sầm, anh cúi nhìn cô: “Sợ không?”

Ứng Như Ước cố gắng nhớ lại.

Thực ra cũng không nhớ lại nhiều, lúc đó khung cảnh hỗn loạn, cô bị gương mặt sùng húp của Tiết Hiểu dọa cho vừa sợ vừa cuống vừa giận, trừ cảm thấy đau trên mặt ra thì ngay cả việc bị hủy hoại nhan sắc hay không cũng không nghĩ tới.

Có lẽ là lâu quá không thấy cô trả lời, ngón tay giữ cằm cô của Ôn Cảnh Nhiên dần buông ra, nhẹ nhàng ve vuốt bên dưới vết thương, hạ giọng: “Làm sao bây giờ, anh giận lây cả chính mình rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Anh Đứng Ở Nơi Sâu Thẳm Của Thời Gian* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 53

Chấn Chân Chân về Cục, vẫn có phần bức bối.

Cậu mập đi báo cáo với Trì Thịnh, kết thúc rồi, Trì Thịnh buông bút, ngẩng đầu lên khỏi máy tính, nhìn cậu mập: “Chấn Chân Chân đâu?”

“Ở phòng lấy nước.” Cậu mập chỉ về phía đó, “Nữ bác sĩ bị thương là bạn của chị Chấn, lúc ở bệnh viện, chị Chấn...”

Cậu mập ngập ngừng, cố gắng tìm một hình dung từ thích hợp: “Rất hung hãn.”

Hung hãn?

Đây chẳng phải trạng thái bình thường sao?

Dù đối mặt với bọn cướp hung ác, hay với bọn lưu manh quên chỉ phạm tội lật vật, thì cô cũng luôn tỏ ra hung bạo, vì dân trừ hại.

Đến nỗi đám lưu manh bị giam 24 tiếng rồi thả ra khi nhìn thấy cô đều sợ hãi, nghe nói trong đám đó thậm chí có kẻ liệt Chấn Chân Chân vào hạng một trong danh sách đen... Có thể thấy là bình thường tác phong đã hung dữ rồi.

Ném bút đi, Trì Thịnh đẩy ghế ra, đứng lên: “Để tôi đi xem.”

Cậu mập “ồ” một tiếng, bình thân đi theo Trì Thịnh ra khỏi văn phòng, tự đi làm việc của mình.

Lúc Trì Thịnh tìm thấy Chấn Chân Chân ở phòng nước, cô đang ngồi xổm trước máy nước và cửa tủ đựng đồ phía dưới máy nước.

Những món đồ đã có tuổi đồ khá cao nên linh kiện hư hỏng gần hết rồi.

Cửa đựng đồ đã rớt tay nắm, chỉ còn lại hai chiếc ốc vít ở vàng lộ ra ngoài.

Trì Thịnh dựa vào cửa nhìn cô cắm đầu vào sửa cái tủ một lúc, cuối cùng không nhìn nổi nữa, lấy ly nước của anh ra đưa cho cô: “Dùng của tôi này.”

Tay Chấn Chân Chân đang chỉnh sửa khựng lại, hậm hực đẩy ra: “Không phải em thực sự muốn uống nước.”

Trì Thịnh nhìn cô, cũng chẳng buồn đếm xỉa tính khí xấu xa đó, rót nửa ly nước lạnh, uống vài ngụm rồi lạnh lùng hỏi: “Muốn bắt người về Cục?”

Chấn Chân Chân quay đầu nhìn anh, do ngồi xổm quá lâu nên hơi mệt, cô dựa vào chân bàn ngồi xuống, trông có vẻ mất tinh thần: “Em thấy tên khốn kia chướng mắt quá, đây là cảm xúc riêng, nhưng em sẽ không công tư bất phân.”

“Tha thứ cho cô không có gan đấy.” Trì Thịnh đưa ly nước cho cô: “Sức cảnh sát có hạn, đừng cố gắng, xóc tinh thần lên để làm việc đi.”

Chấn Chân Chân nhận ly nước của anh, hai tay bụng uống như con chuột, nước mát trôi xuống cổ như một liều thuốc kích thích.

Chấn Chân Chân bỗng hưng phấn lên, cô ưỡn sống lưng, một tay cầm ly, tay kia túm ống quần của Trì Thịnh, than thở kẻ lè: “Thực ra ban nãy em thực sự muốn bắt hần về Cục, anh không biết tên khốn đó đánh vợ thành ra thế nào đâu, khỏe môi sưng một mảng, chỗ xương lồng mày xanh xanh tím tím nhìn thâm tím, người phụ nữ kia mới mổ xong mấy ngày, vết thương đã rách ra phải đi khâu lại. Lúc em ghi biên bản cô ấy đã không còn sức để nói nữa, chỉ biết khóc thôi.”

Nói đến đó, cô đặt ly xuống đất, đôi mắt mờ to: “Quan trọng là cô ấy, em sắp lao vào giúp đánh chồng cô ấy rồi, mà cô ấy lại đồng ý hòa giải, cãi cọ ầm ĩ rồi bị đánh một trận, thế mà chẳng so đo gì, còn thả hần đi, nghĩ kiểu gì thế? Trong đầu toàn là đậu phụ hay sao?”

Trì Thịnh hơi nheo mắt, tín hiệu nguy hiểm lóe lên, anh túm lấy cái đuôi lộ ra trong câu nói của cô: “Cô sắp lao tới giúp người ta đánh nhau à?”

Chấn Chân Chân “à” một tiếng, nhận ra mình nói hơi nên vội giả là: “Đó chỉ là ví dụ thôi mà...”

Trì Thịnh tỏ ra không tin, anh túm cổ áo cảnh phục của Chấn Chân Chân, lạnh giọng hỏi cô: “Cô mặc thế này mà định đánh người hả?”

Chấn Chân Chân nhìn anh vẻ ngây thơ vô hại: “Nếu anh không thích, em có thể cởi ra.”

Trì Thịnh bị cô làm cho nghẹn lời, ngó ra một lúc.

Tên này lại dám trêu anh sao?

Mấy giây trước khi Ứng Như Ước nhận được cuộc gọi của Chấn Chân Chân đã thoát khỏi vòng nguy hiểm, cô vẫn đang ngẩn ngơ vì câu nói “Làm sao bây giờ, anh giận lấy cả chính mình rồi” của Ôn Cảnh Nhiên.

Giọng anh rất thành thật, ngay trong đôi mắt đẹp kia, thông điệp truyền tải cũng là cảm xúc đó.

Vì quá gần nhau, cô có thể ngửi thấy mùi thuốc lá nhàn nhạt trên người anh, và cả hơi lạnh của gió đêm.

Cô bỗng hiểu ra tại sao ban nãy nghe thấy tiếng xe mà mãi sau mới thấy anh vào nhà.

Cô rút điện thoại trong túi ra, thấy hiển thị Chấn Chân Chân, do dự mấy giây rồi chọn cúp máy.

Ôn Cảnh Nhiên hơi ngạc nhiên, nhìn cô: “Không nghe?”

“Lát nữa gọi lại cho cô ấy sau.” Ứng Như Ước mím môi, nghiêm túc nhìn anh: “Anh đang lo cho em vì bị thương vết vằn này mà anh lại không có mặt ở đó, nên mới có cảm xúc này hả?”

Thực ra là có.

Chỉ là cảm xúc đó quá bé nhỏ, điều anh quan tâm cũng không phải là anh không có mặt khi cô xảy ra chuyện.

Cả sự việc khi bắt đầu đến kết thúc, trong logic lý trí tinh táo của Ứng Như Ước chưa từng có chút nào là hy vọng Ôn Cảnh Nhiên xuất hiện ở đó để giải cứu mọi thứ.

Cô rất sáng suốt, thời điểm đó cô biết anh đang tiến hành ca mổ.

Suy nghĩ duy nhất liên quan đến anh, là lúc Chấn Chân Chân hỏi “Bác sĩ Ôn đâu”, trong tim cô như vang lên một giọng nói: “Thấy chưa, có sai đâu”.

Đêm ở núi Ly Thương vội vã nhận lời thư hẹn hò, thực ra Ứng Như Ước đã suy nghĩ rất nhiều.

Ví dụ những chuyện có thể xảy ra khi yêu nhau: nhận lời cô sẽ hẹn hò nhưng đột xuất hủy, vì nhận được điện thoại trong khoa phải nhận một ca cấp cứu; trừ bệnh viện ra, họ có khả năng mười, mười lăm ngày cũng không có thời gian gặp nhau một chút ở nơi khác ngoài bệnh viện, chứ đừng nói là hẹn hò; nếu cô xui xẻo, gặp chuyện trời mưa không mang theo ô, không bắt được taxi hoặc gặp đủ loại phiền phức, anh mãi mãi cũng không thể xuất hiện kịp thời.

Cô cũng đã từng nghĩ tới, đồng thời cố gắng thuyết phục bản thân, cho dù nghề nghiệp của Ôn Cảnh Nhiên không phải bác sĩ, có lẽ anh cũng khó mà làm được. Sau khi quyết định thử, cô không thể vì vướng mắc khó gỡ bỏ trong tâm lý mà trách móc anh.

Nhưng hôm nay, có một tích tắc, cô đã nghĩ tiêu cực.

Giống như là cô dự đoán được những vấn đề sau khi ở bên nhau sẽ xảy ra đã thực sự nảy sinh rồi, thì sau này những chuyện cô lo sợ hơn cũng sẽ xảy ra.

Ôn Cảnh Nhiên hiểu cô.

Tâm tư cô nhạy cảm, chút chuyện nhỏ cũng có thể nghĩ ngợi lung tung. Sẽ suy đoán suy nghĩ của đối phương, sẽ phân tích hành động hành vi của đối phương, sẽ dự đoán hướng đi của sự việc.

Sau đó, cô sẽ dựa vào kết luận cô đúc kết để quyết định phải làm thế nào.

Về hiền hòa nhã nhặn bên ngoài che đậy bản tính quật cường bên trong cô, hiếm ai biết, lột bỏ đi về ngoài lạnh nhạt kia, trong lòng cô có tâm tư thế nào.

Giống như ban đầu khi cô trêu chọc anh, rồi có chấp quyết định đến đại học A.

Lúc đó, kết luận cô rút ra sau khi phân tích hành vi là – chọn rời xa anh, trốn tránh anh.

Tối nay trước khi đối diện với cô, thậm chí anh đã chuẩn bị sẵn những điều có thể xảy ra, chỉ mỗi không ngờ tới...

Ứng Như Ước sau khi ngẩn ngơ một lúc, rồi do dự lại gần anh, sau đó đưa tay vòng quanh eo anh, dè dặt ôm lấy anh.

Như Ước vui mặt vào ngực anh, hít thở thật sâu mùi thuốc lá nhàn nhạt.

Cô không quá bài xích việc Ôn Cảnh Nhiên hút thuốc, có lẽ là do những ngón tay thon dài của anh kẹp điếu thuốc trông rất đẹp mắt, cũng có thể là lúc anh hút thuốc thì thoảng nheo mắt lại quá ư là kích thích, trừ việc cô hơi nhạy cảm với mùi thuốc lá ra, có những lúc thậm chí sẽ mê đắm trong từng cử chỉ hành động của anh.

Vết thương đã được bôi thuốc gần ngay khoeo mắt, cả buổi tối, trông mắt của cô cũng hơi đỏ.

Cô nhắm mắt để mắt để mỗi một, khẽ giật giật cổ áo anh, giọng nói vui trong lòng anh cũng trở nên mơ hồ: “Chắc em không thích hợp yêu ai cả.”

Ôn Cảnh Nhiên cúi đầu nhìn cô, cẩn thận tránh vết thương, ôm cô vào lòng.

“Nếu... em nói nếu nhé...” Ứng Như Ước lặng lẽ ngẩng lên, nhìn anh, nhìn thẳng vào đôi mắt sâu thẳm không thấy đáy của anh, cô ngẩn người, lời sau đó cũng nuốt hết vào bụng: “Không có gì.”

Ôn Cảnh Nhiên loáng thoáng biết được cô muốn nói gì, ngón tay anh ve vuốt tai cô, lát sau làm như không biết, hạ giọng hỏi cô: “Vội về xem em thế nào, còn chưa ăn tối, ăn thêm với anh và Phạm Hy nhé?”

Thực ra đây là câu trần thuật.

Mấy phút sau, Ứng Như Ước đứng ở cửa nhà bếp, nhìn anh lấy từ tủ lạnh ra một đĩa cá đã được rửa sạch.

Con mèo đã nằm lăn ra nghe thấy động tĩnh thì nhanh chóng từ nóc tủ nhảy xuống, đi một vòng trên bệ bếp như tuần tra, đi đúng ba vòng, tìm một nơi sạch sẽ rồi thông thả ngồi xuống.

Ôn Cảnh Nhiên đã không còn lạ gì nó, lúc cho cá vào nồi đã sôi dầu, còn có thể quay sang hỏi cô: “Biết Phạm Hy ngồi đó làm gì không?”

“Đợi ăn cơm?”

Ôn Cảnh Nhiên cười khẽ, sửa lại: “Đang giám sát công việc.”

Giám sát công việc...

Đôi mắt mèo xanh đậm kia nhìn mấy con cá trong nồi không chớp mắt, tuy không nhận ra biểu cảm gì nhưng ánh mắt đó cũng đúng là giống đang giám sát công việc thật.

Chiên cá xong, thịt bò beefsteak cũng được rã đông xong.

Ứng Như Ước giúp cho cá vào trong bát mè của Phạm Hy, lúc đưa đến trước mặt nó, con mèo đó nhìn cô mấy giây, rồi gặm một con cá ra, dùng móng vuốt đưa cho cô.

Ánh mắt ngao nghễ đó đang tỏ ý: “Trăm thương cho nhà người.”

Sau lưng, quay lại thì nhìn thấy Ôn Cảnh Nhiên đang che hờ môi, bật cười thành tiếng.

Đến lúc ăn cơm, Ôn Cảnh Nhiên pha ly sữa cho cô.

Phạm Hy đã giải quyết xong mấy con cá, chạy đến nằm trên bàn, khoảng cách vừa phải, ngay cạnh tay Ứng Như Ước.

Đuôi nhè nhẹ quét qua, thi thoảng chạm vào ngón tay cô.

Như Ước hóp một ngụm sữa nhỏ, nhớ lại ban nãy nhìn thấy trên ngăn đông xếp một lớp thịt bò, hỏi: “Anh thường xuyên ăn món này sao?”

“Thỉnh thoảng.” Ôn Cảnh Nhiên cắt một miếng nhỏ, dùng nĩa đưa đến miệng cô: “Có lúc quá bận, không có thời gian làm bữa tối thì tạm bợ vậy.”

Như Ước nuốt miếng thịt bò, hơi bất ngờ vì tài bếp núc của anh lại giỏi như vậy.

Như nhìn thấu suy nghĩ của cô, Ôn Cảnh Nhiên nhướn môi, cười nói: “Dầu hào và ớt hắc hồ ướp mà thành đấy, trừ việc canh lửa cho tốt thì những thứ còn lại đều xem như công lao của các gia vị.”

Anh lại cắt một miếng cho cô: “Lúc còn ở A, trong nhà có di giúp việc, cơm đến là há miệng ăn thôi. Vì không thích mùi vị dầu mỡ quá nên anh chưa từng chủ động vào bếp. Về sau cuộc sống ép buộc, cứ theo hướng dẫn mà nấu vài bữa cho mình, nhận ra mùi khói bếp dầu mỡ còn ảm áp hơn tình người.”

Anh ngước lên, nhìn cô.

Ứng Như Ước cầm ly sữa, nhìn anh không chớp.

Anh cúi đầu rồi lại cười: “Không ai có thể vừa sinh ra đã biết mình thích hợp cái gì, chỉ ít mười mấy năm trước anh chưa từng nghĩ mình sẽ là bác sĩ. Em cũng không cần đề tâm mình có thích hợp yêu đương hay không, nếu không còn để em gặp anh làm gì?”

Anh có phần cố ý.

Anh đi đường vòng làm bao nhiêu chuyện, khi cô đã thả lỏng tinh thần và thể xác, lại quay về chủ đề cũ.

Cô đã quên mất cảm xúc nảy sinh lúc đó, nhưng lúc này anh nhắc tới, Ứng Như Ước ngay cả chút ý định phản bác cũng không có, chỉ đành im lặng thừa nhận.

Anh lúc nào cũng biết đối phó với cảm xúc của cô nên dùng cách nào là đơn giản nhất.

Thậm chí cả cô cũng không tìm ra quy luật.

Ứng Như Ước cúi đầu uống sữa, nhớ lại trưa nay sau khi anh cho cô que kẹo, ánh mắt nhìn ly sữa đã có vài phần vỡ lẽ.

Cô liếm đi sữa dính ở mép, do dự hỏi: “Sữa này... chắc không phải để dùng dỗ dành em chứ?”

Ôn Cảnh Nhiên ngẩn người, dao nĩa cắt thịt bò chạm vào nhau phát ra âm thanh nhỏ.

Anh ngược lên, trong đôi mắt đẹp kia có ánh sáng rực rỡ: “Không phải dỗ dành em, mà là tranh thủ được xử lý khoan hồng. Cho nên, dù là lý lẽ cùn cũng phải nói em nghe.”

Bạn đang đọc truyện *Anh Đứng Ở Nơi Sâu Thẳm Của Thời Gian* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 54

Đêm khuya yên tĩnh.

Ứng Như Ước lau khô tóc, ngồi trước bàn trang điểm, lần đầu quan sát kỹ vết thương của mình.

Chấn Chân Chân khi hòa giải cho tổng giám đốc Vinh Lương và Tiết Hiểu đã nghiêng răng nghiêng lợi, cứ khiến cô lo rằng liệu vết thương có quá nặng tới mức hủy hoại dung nhan không.

Lúc này nhìn thấy vết thương bầm tím ở xương lồng mày và cả vết máu dưới khóe mắt, cô mới thờ phào.

Vết bầm tím chỉ nhạt đi, chỉ là vấn đề thời gian, còn vết máu kia...

Cô áp sát, bật đèn bàn, chọn màu sáng trong ba màu của đèn...

Cô đưa tay sờ vết máu lộ lên dưới khóe mắt, xung quanh vết thương vẫn hơi nóng, lúc sờ vào còn có cảm giác đau nhức nhẹ.

Cô thờ dài, có để lại sẹo hay không thì phải xem ông trời có yêu thương cô không.

Chuyện Tiết Hiểu tối nay đương nhiên đã lan truyền khắp bệnh viện, đợi ngày mai đi làm, Tiểu Khâu và Thẩm Linh Chi chắc chắn sẽ vây quanh cô như đang xem thú quý hiếm...

Có lẽ không chỉ có hai người họ, nơi nào có phụ nữ là tin đồn sẽ có.

Ngày mai là ngày đi thăm bệnh sau mổ cuối cùng, những bệnh nhân vô cùng nhiệt tình và cả người nhà bệnh nhân rảnh rỗi kia...

Cô đã dự đoán được ngày mai sẽ là ngày nước sôi lửa bỏng thế nào rồi, chỉ mỗi việc giải thích vết thương trên mặt thôi cũng đủ khiến cô khô miệng, nhức đầu.

Trước khi ngủ, Ứng Như Ước lòng đầy tâm sự đã nhớ ra hai tiếng trước cô cúp điện thoại của Chấn Chân Chân, tới giờ vẫn chưa gọi lại.

Cô tháo bịt mắt, ôm chăn ngồi dậy. Lúc gọi điện còn trịnh trọng hắng giọng.

Chấn Chân Chân vừa tan sở về nhà, nằm ườn trên sofa không muốn nhúc nhích, điện thoại reo một lúc mới lười biếng nghe máy: “Con nhỏ này, còn nhớ gọi điện cho tớ à, mới lên tớ ở cạnh ai mà đến điện thoại cũng không nghe?”

“Ồ cạnh bác sĩ Ôn.” Sợ cô nàng nghĩ nhiều, cô vội bổ sung: “Anh ấy về muộn, bảo tớ giúp cho mèo ăn.”

“Hê!” Chấn Chân Chân bỗng thấy hưng phấn hẳn: “Bác sĩ Ôn nuôi mèo sao? Anh ấy có ý hả, biết cậu thích mèo nên nuôi một con để dễ giao lưu tình cảm?” Nếu không anh ấy bận rộn như vậy, “hăm hại” sinh mệnh làm gì?

“Không phải mèo của anh ấy.” Ứng Như Ước nghe giọng nói hưng phấn của bạn thì nghĩ ngợi: “Có một việc, tớ cảm thấy dù tớ giấu mọi người thì cũng nên nói cậu biết.”

Chấn Chân Chân lập tức ngồi dậy, hai mắt phát sáng: “Chuyện gì, nếu không ‘hot’ không phải chuyện vui thì không nghe.”

“Hoi phức tạp.” Như Ước trầm tư: “Thế này đi, gần đây mọi người đều bận, đợi tớ xem lại thời gian đi làm rồi chúng mình hẹn gặp nhau nhé.”

Chấn Chân Chân đã bị như mỗi đến khó chịu, nhưng vì ngữ điệu nghiêm túc của Ứng Như Ước mà cô cũng không dám đùa, đành tủi thân nhận lời: “Nói ra thì, ông nội và dì Hoa chắc xót cậu lắm nhỉ?”

“Ông nội còn đỡ.” Ứng Như Ước nhớ lại lúc ăn, ông nội hơi nhú mày, đáng vẻ không vui, cô cúi đầu cười: “Chắc ông đang bận khoản làm sao dạy tớ cách cân bằng nghĩa vụ và trách nhiệm của bác sĩ.”

Chỉ là do tính chất của việc này, đúng là một sự cố.

Có lẽ lần sau khi gặp phải chuyện như vậy, Ứng Như Ước sẽ đợi bảo vệ hoặc những nhân viên y tế có đủ sức khỏe có mặt rồi mới can thiệp hòa giải, nhưng đây rõ ràng là bị liên lụy, cô hoàn toàn bị thua thiệt, có oan cũng không biết tìm ai để kiện.

Tổng giám đốc Vinh Lương và Tiết Hiểu đã chấp nhận hòa giải, đồng thời chịu trách nhiệm cho mọi tổn thất trong bệnh viện, kết quả của việc này đã quá rõ, dù tiếp theo như thế nào, chỉ ít bấy giờ cũng đã hạ màn.

Như Ước cũng chẳng có gì để truy cứu, nhưng cứ cảm thấy trong lòng bị sụp mất một góc nhỏ, cứ thấy trống rỗng thế nào...

Hôm sau đi làm, quả nhiên không ngoài dự đoán của cô.

Tối qua trong nhóm weixin, đồng chí Tiểu Khâu nhiều chuyện đã đến chờ đợi cô từ sớm, sau khi tỏ ra thương xót tiếc nuối vì cô vô tội bị hủy hoại nhan sắc, lại đặc biệt hỏi kỹ một lượt chuyện đã xảy ra.

Ứng Như Ước vội vàng kể lại rồi nói còn có việc, lúc này mới ra khỏi vòng vây.

Cô lấy ra tư liệu bệnh nhân hôm qua phẫu thuật từ hệ thống Pad của bệnh viện, bắt đầu đi thăm bệnh.

Cố gắng phối hợp với thời gian bác sĩ Ôn kiểm tra phòng bệnh là sự ăn ý nho nhỏ mà tuần này Như Ước mới được Ôn Cảnh Nhiên huấn luyện.

Thế nên, khi các bác sĩ thực tập đi sau Ôn Cảnh Nhiên lại nhìn thấy nữ bác sĩ gây mê xinh đẹp, trong lòng đã bình thản như nước, không lấy gì làm lạ nữa.

Nhưng hôm nay, tình hình như có gì đó khang khác.

Thực tập sinh A không kìm được nhìn vết thương rõ ràng trên mặt Ứng Như Ước, thầm kinh ngạc.

Thực tập sinh B biết đại khái cũng nhìn theo, hạ giọng báo cáo: “Bệnh nhân khoa Phụ khoa hôm qua, hai vợ chồng đánh nhau...”

Thực tập sinh A nghe mà hàng lông mày suýt bay mất: “Bị đánh nhầm à?”

Thực tập sinh B gật đầu, vẻ mặt tiếc thương: “Chính thế, nếu không thì bác sĩ Ứng chưa kết hôn, cũng chưa có bạn trai, làm sao lại...”

Còn chưa nói xong, bỗng bị Ôn Cảnh Nhiên đứng cách đó một đám người điểm danh!!!

Thực tập sinh B ngậy người ngược lên.

Ôn Cảnh Nhiên đứng trước giường bệnh nhân, một tay nhàn nhã hút tui, đang nghiêng người nhìn cậu ta bằng ánh mắt lạnh lẽo.

Khóe môi kia rõ ràng thoáng nụ cười, nhưng nụ cười đó không hiện ra ở ánh mắt, lạnh phát run.

Thực tập B ý thức đã bị bác sĩ Ôn túm được tóc, bỗng đỏ bừng mặt, lắp ba lắp bắp định xin lỗi, một từ “Tôi” vừa thoát ra, Ôn Cảnh Nhiên đã quay lại, che chắn hết bóng lưng bác sĩ Ứng.

Anh chỉ để lại một bóng lưng cao ráo, nói gọn: “Cậu trả lời đi.”

Những người khác lần lượt thương hại thực tập sinh B chưa kịp nghe kỹ nên không trả lời được gì.

Ôn Cảnh Nhiên ký tên, như hoàn toàn không lưu ý đến sau lưng, giọng lạnh nhạt xa cách, ra lệnh: “Về chép ba trăm lần.”

Thực tập sinh B bỗng nước mắt đầm đìa.

Không phải... Dù sao cũng phải nói cho cậu ta biết bác sĩ Ôn đã hỏi gì chứ...

Nếu không thì cậu ta chép cái gì những ba trăm lần?

Bác sĩ Ôn thế này là lấy việc công trả thù tư sao...?

Nghỉ trưa kết thúc, Như Ước đến khu phòng bệnh Phụ khoa để thăm bệnh.

Lúc đi qua trạm y tá, bất ngờ bị Lý Hiểu Dạ gọi lại.

“Như Ước.” Lý Hiểu Dạ chỉ về phía khu phòng bệnh: “Mẹ Tiết Hiểu hôm nay tìm cô mấy lần rồi, hỏi khi nào thì cô tới.”

Ứng Như Ước có phần nghi ngại: “Có chuyện gì cần tìm tôi?”

Lý Hiểu Dạ “chặc” một tiếng, nhìn cô về “quý nhân cô mau quên nhỉ”: “Chuyện hôm qua cô quên rồi à?” Vừa nói vừa nhìn lướt qua mặt cô, hạ giọng: “Có lẽ là bà cụ muốn xin lỗi cô, lúc đó cô tiện thì đi ngang, nếu không bà cụ cứ đến hỏi tôi.”

Thấy Như Ước do dự, Lý Hiểu Dạ nghĩ ngợi rồi nhắc: “Chuyện hôm qua Tiết Hiểu cũng chưa xin lỗi cô, cô đi xem thử cũng chẳng sao.”

Cô ta trong rất thành khẩn, Như Ước cũng ngại từ chối.

Dù sao sau khi trải qua chuyện đó, cô đã thay đổi suy nghĩ về Lý Hiểu Dạ, liền gật đầu đồng ý: “Được, lát nữa tôi có thời gian sẽ tới đó xem sao.”

Nhưng đợi Như Ước bận xong thì đã đến giờ tan sở.

Cô đưa tay lên xem đồng hồ, nghĩ ngợi rồi quay người trở lại khu phòng bệnh.

Vừa vào đông, ban ngày ngắn hơn, sắc trời ngoài kia đã dần chuyển từ xanh đậm sang tối đen. Từ cửa sổ trên cao nhìn ra ngoài, con đường đã sáng đèn, rực rỡ phồn hoa.

Hành lang hơi vắng, tiếng chân Như Ước như có tiết tấu đều đặn vững chãi, đi thẳng đến cuối hành lang.

Ứng Như Ước đứng trước cửa phòng bệnh hé mở, gõ cửa: “Xin chào?”

Không ai đáp lại.

Ứng Như Ước nghi ngại bước vào, chần trên giường chất đống lộn xộn ở cuối giường, trên tủ đầu giường đặt một ly trà nóng còn đang bốc hơi, khói trắng tựa mây mù, nghi ngút lan tỏa.

Ứng Như Ước thấy hơi kỳ lạ.

Tiết Hiểu bị rách vết thương hôm qua phải khâu mấy mũi, nên nằm nghỉ ngơi mới đúng, sao có thể xuống giường được?

Trong hành lang bỗng vắng tới tiếng bước chân dồn dập, có người gọi lớn “cứu mạng”, giọng đứt quãng như đoạn ghi âm bị đứng hình.

Trong lòng Ứng Như Ước bỗng nổi lên sự bất an mãnh liệt, cô đi nhanh ra khỏi phòng.

Lý Hiểu Dạ đang chuẩn bị tan sở, bất ngờ bị mẹ của Tiết Hiểu chạy tới ôm lấy, bà cụ khóc đứt hơi, ngón tay cứ run rẩy chỉ về phía tầng thượng.

Y tá đến giao ca và Lý Hiểu Dạ nhìn nhau, đều nhìn thấy sự hoang mang và khó hiểu trong mắt nhau.

Ứng Như Ước nhìn lên theo hướng bà cụ chỉ, lại nhớ đến căn phòng không một bóng người và ly trà vừa rót ra còn đang bốc khói, trong đầu “ầm” một tiếng, nghĩ đến điều gì đó, chân cô nhũn ra suýt không đứng vững.

Bà cụ không nói nổi, cuống đến mức dùng nắm tay đâm vào ngực mình, ho sặc sụa một lúc, cuối cùng cũng nói được: “Tiết Hiểu... Tiết Hiểu định nhảy lầu, bác sĩ cô mau cứu nó với...”

Gần như bà vừa dứt câu, bên dưới bỗng vang lên mấy tiếng hét.

Lập tức, là tiếng nói khiến người ta gần như tuyệt vọng: “Có người nhảy lầu rồi.”

Lúc này Lý Hiểu Dạ mới nhìn thấy Ứng Như Ước mặt trắng bệch đứng ở hành lang, cô ta cũng tái mét mặt, gần như không dám tin điều mình mới nghe.

Tiết Hiểu nhảy lầu?

Tiết Hiểu nhảy lầu rồi.

Tiết Hiểu nhảy lầu rồi...

Ứng Như Ước nhũn chân ngồi phịch xuống ghế dài ở hành lang, gọi điện cho Ôn Cảnh Nhiên.

Nhưng bên tai ngay cả tiếng máy bận cũng không phải, dù cô gọi mấy lần đều là giọng nói lạnh lùng: “Xin chào, số điện thoại quý khách gọi hiện đã tắt máy...”

Anh đang trong phòng mổ.

Mười mấy phút ngắn ngủi, bên dưới tòa nhà bệnh viện ngoài xe cảnh sát đến phong tỏa hiện trường, còn có các phóng viên biết tin mà tới.

Phu nhân tổng giám đốc tập đoàn xây dựng Vinh Lương nhảy lầu tự sát, tính bùng nổ của tin này trong thời điểm quan hệ nhạy cảm giữa bác sĩ và bệnh nhân sẽ được quan tâm không kém gì nam ngôi sao tuyến 1 có scandal ngoại tình.

Cô ở trên lầu mà cũng nghe thấy tiếng phông vắn ồn ào bên dưới của đám phóng viên.

Nửa tiếng sau, cuối cùng cô không gọi cho Ôn Cảnh Nhiên nữa, nhìn ánh sáng màn hình dần tắt, mấy giây sau là màu đen hoàn toàn.

Ứng Như Ước ngồi trên ghế một lúc, hai chân vẫn đang run lẩy bẩy.

Màn hình điện thoại bị cô đặt trên đùi bỗng sáng lên, tim cô nhảy thót, khi nhìn thấy người gọi là Thẩm Trường Ca, trái tim nhảy nhót bỗng lại chìm xuống vực sâu.

Cô do dự vài giây rồi vẫn nghe máy.

Ứng Như Ước nghe thấy bên kia là sự huyền ảo gần trung tâm sự việc của anh, dường như anh cũng nhận ra nên đến một nơi vắng vẻ hơn, rồi mới hỏi: “Như Ước, bây giờ em đang ở đâu?”

Cô ngẩng lên nhìn ra ngoài cửa sổ: “Em đang ở bệnh viện.”

“Có cần anh đưa về nhà không?”

“Không cần.” Cô đưa ngón tay cuốn vạt áo lên: “Lát nữa em sẽ đi.”

Thẩm Trường Ca trầm ngâm mấy giây rồi thỏa hiệp: “Được rồi, lát nữa em đi lối thoát hiểm nhé. Cổng ra của bệnh viện bị chặn rồi, phóng viên cũng rất đông.”

Có âm báo có cuộc gọi tới, Ứng Như Ước đưa điện thoại ra để nhìn màn hình.

Trên màn hình hiển thị Ôn Cảnh Nhiên gọi tới giống như ánh nắng đột ngột chiếu vào trái tim cô, cô vội vã đáp “vâng” với Thẩm Trường Ca, rồi ngắt máy, chuyển sang nghe cuộc gọi của anh.

Ôn Cảnh Nhiên vừa mở xong còn chưa biết xảy ra chuyện gì.

Nghe cô nói, âm thanh có phần run rẩy, đầu óc anh trống rỗng trong tích tắc, nụ cười nhạt đi.

Anh đổi tay nghe điện thoại, giọng cố gắng tỏ ra thoải mái: “Em ở đâu, bây giờ anh tới tìm em.”

Ứng Như Ước ngồi trên ghế nghỉ trước phòng mổ đợi khoảng mười phút, trước mặt cuối cùng đã có một bóng đen bao trùm lấy cô.

Ôn Cảnh Nhiên đưa chai nước khoáng đã vận nắp cho cô, đợi cô nhận lấy, tiện thể ngồi xổm xuống trước mặt cô, nhờ ánh đèn sáng rực ở hành lang để nhìn cô thật kỹ.

Về mặt Như Ước cũng khá bình tĩnh, cô chỉ không thể kiểm soát phản ứng bản năng của mình.

Cô uống nước, giọng cố gắng giữ sự trấn tĩnh: “Tiết Hiểu nhảy lầu tự sát.”

Ôn Cảnh Nhiên nhìn tay cô vẫn đang run rẩy, đưa tay xoa đầu cô: “Sợ lắm hả?”

Ứng Như Ước “um” một tiếng: “Rất kỳ lạ...”

Ôn Cảnh Nhiên nắm tay cô, ngón tay cái nhẹ nhàng ve vuốt mu bàn tay cô, ra hiệu cô nói tiếp.

“Trước đây đi theo ca mổ của cô ấy cũng chưa cảm thấy gì, nhưng hôm qua thấy cô ấy gào thét cãi nhau với chồng, em lại từng can thiệp, bỗng dưng có cảm giác trách nhiệm rằng chuyện của cô ấy liên quan tới em.” Cô liếm đôi môi khô, cổ họng khô rát, cô lại uống một ngụm nước rồi tiếp tục: “Lúc chuyện xảy ra em còn ở trong phòng cô ấy, buổi sáng mẹ Tiết Hiểu tìm em, em đoán chắc là muốn xin lỗi...”

Tư duy của cô bỗng quay về cảnh bà cụ gần như tuyệt vọng ôm chân Lý Hiểu Dạ, mắt bắt đầu hoe đỏ, cô cúi đầu, mím môi lại.

Cảnh tượng tàn nhẫn nhất cứ dừng lại đáng về bà cụ không nói nên lời, cứ dùng nắm đấm đấm vào ngực hết lần này tới lần khác.

Cô không thấy cảnh cuối cùng trong cuộc đời Tiết Hiểu, cô từng chiến đấu ở ranh giới sinh tử và tử thần, những bệnh nhân nhảy lầu tự sát chưa được đưa vào bệnh viện cô cũng từng nhìn thấy, nhưng chưa lần nào như lần này, cho dù không nhìn thấy hiện trường hỗn loạn, cô lại lún sâu vào nó.

“Không sao rồi.” Ôn Cảnh Nhiên đứng lên, ôm cô vào lòng.

Ngón tay thon dài nhẹ nhàng ve vuốt mái tóc mềm mượt của cô: “Không liên quan tới em, bất cứ quyết định nào của cô ấy, em cũng không thể can thiệp,

ảnh hưởng tới được.”

“Bác sĩ Ôn.” Sau lưng cô y tá vội vàng chạy tới, đến khi thấy Ôn Cảnh Nhiên đang ôm một cô gái, bước chân bỗng khựng lại, cô y tá hai mắt mở lớn, ngơ ngẩn bỏ sung nốt câu nói cho hoàn chỉnh: “Ca mổ sau anh có thể chuẩn bị...”

Ôn Cảnh Nhiên hơi nghiêng người, che mặt Như Ước lại.

Rồi lập tức quay lại nhìn cô y tá đang đỏ mặt, vẻ “dám nói gì sẽ bị diệt khẩu”, nói nhỏ: “Lát nữa tôi sẽ tới đó.”

Đợi cô y tá rời đi.

Anh đỡ vai Như Ước cho ngồi xuống lại, ngón tay hơi lạnh vuốt má cô, giọng có vẻ xin lỗi: “Anh còn một ca mổ nữa.”

Ứng Như Ước gật đầu vẻ hiểu chuyện: “Em có thể tự về được.”

Ôn Cảnh Nhiên bắt lực thờ dài, hai tay ôm gò má cô kéo lại sát môi, anh dụi dụi chớp mắt rồi hôn lên đó, giọng nói trầm ấm dịu dàng: “Xin lỗi em.”

Bạn đang đọc truyện *Anh Đứng Ở Nơi Sâu Thẳm Của Thời Gian* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 55

Trong phòng mổ, tất cả bác sĩ y tá đều rất bận rộn, ai làm việc nấy.

Cô y tá vừa bị bắt đi gọi bác sĩ Ôn chuẩn bị đã từ sự sinh ngạc, hoang mang ban đầu dần dần bình tĩnh lại, lúc này các tế bào toàn thân đã bị gene nhiều chuyện trong người điều động.

Vừa bước vào phòng, cô ta đã hưng phấn cực độ: “Các cô biết ban nãy tôi nhìn thấy gì ngoài phòng mổ không?”

Thẩm Linh Chi trực đêm, cảm xúc vẫn đang chìm đắm trong việc bệnh nhân tự sát, nhìn cô ta với vẻ không mấy hứng thú.

Bên cạnh có người tiếp lời, giọng nói tuy không lạnh nhạt nhưng cũng không mấy hứng thú, đơn thuần là để không làm cụt mắt cảm hứng của cô ta, phối hợp mà hỏi: “Ồ, cô đã nhìn thấy gì?”

Cô y tá ôm mặt, hoàn toàn như thiếu nữ: “Tôi nhìn thấy bác sĩ Ôn và bạn gái anh ấy rồi.”

Nhớ lại cảnh ban nãy, cô nàng lắc đầu, vẻ si mê vô hạn: “Hoàn toàn khác với hình tượng lạnh lùng chuyên nghiệp, không dính đến tình cảm mà chúng ta thường thấy, vẻ mặt anh ấy dễ dàng bạn gái làm tôi nhìn mà tim muốn tan chảy... Thật không biết là ai, ai mà may mắn thế chứ.”

Thẩm Linh Chi lắc thuốc nước trong tay, đưa mắt nhìn cô ta, nghi ngờ: “Thật hay giả đấy, tôi làm việc với bác sĩ Ôn bao năm, đúng là chưa từng thấy anh ấy dễ dàng con gái. Đừng nói là cô nhìn thấy một cô gái đứng gần bác sĩ Ôn là nói đó là bạn gái anh ấy nhé... Trong đám bác sĩ y tá ca mổ này không ít người là fan của bác sĩ Ôn đấy.”

Vừa nói dứt, mọi người đã lần lượt tán thành.

Từng có một cô gái vì muốn có số điện thoại của Ôn Cảnh Nhiên mà ngày nào cũng đến lấy số khám bệnh. Còn có người nhà bệnh nhân, để nói chuyện nhiều hơn với bác sĩ Ôn, từ những việc cần chú ý của bệnh nhân đến sức khỏe tâm lý đều hỏi không sót chỗ nào. Những việc kiểu bị chặn lại trước cửa phòng mổ để hỏi han thì càng khỏi phải kể.

Cô y tá bị hoài nghi thì cuống lên, vẻ mặt say đắm biến mất, nghiêm túc nói: “Tôi không nói xạo đâu, cô gái kia và bác sĩ Ôn bảo đảm là quan hệ đặc biệt. Bác sĩ Ôn ôm cô ấy, còn đưa tay che mặt cô ấy để tôi không nhìn thấy mà.”

Nói tới đây, chính cô ta cũng “ùa” một tiếng, bác sĩ Ôn tự dung lại... che mặt bạn gái làm gì?

Thẩm Linh Chi nhướn mày, thấy hơi lạ.

Không phải chứ... Ngoài Ứng Như Ước, sau lại có bạn gái bác sĩ Ôn từ không khí xuất hiện vậy?

Không đợi cô nghĩ nhiều, Ôn Cảnh Nhiên đã rửa xong tay, khử trùng xong và bước vào phòng mổ.

Mọi người nhất loạt im lặng, rất nghiêm túc bắt đầu ca mổ.

Vừa hạ dao mổ xuống, trong phòng mổ yên tĩnh tới mức chỉ nghe thấy tiếng máy móc kêu “tít tít”, bỗng có một giọng nam trầm trầm hỏi: “Bệnh nhân bên

Phụ khoa nhảy lầu cụ thể là thế nào?”

Thẩm Linh Chi phản ứng đầu tiên, nói vắn tắt: “Tình cảm gia đình vương vãi, bệnh nhân nghĩ quẩn nên tự sát. Người nhà bệnh nhân trước đó ừng đến quây y tá cầu cứu, nhưng chưa kịp thì...”

Ngừng một chút, Thẩm Linh Chi nói khẽ: “Người nhà bệnh nhân bị shock nên vẫn đang hôn mê, nhưng không có gì trở ngại. Cảnh sát đã phong bế hiện trường, bây giờ trước cổng bệnh viện toàn là phóng viên, muốn phỏng vấn bác sĩ và người nhà bệnh nhân, đều bị bảo vệ chặn lại bên ngoài.”

Ôn Cảnh Nhiên khẽ “ừ” một tiếng, đeo khẩu trang nên trong đôi mắt duy nhất lộ ra ngoài như có ánh sáng xoay chuyển.

Thẩm Linh Chi quay sang, không nhìn rõ vẻ mặt anh, sau khi suy đoán thì nói: “Bệnh viện đã thông báo cho chồng bệnh nhân, nhưng đối phương đang rất khó chịu nên bảo sẽ nói luật sư kiện bệnh viện...”

Động tác tay Ôn Cảnh Nhiên khựng lại, nhưng không quá mấy giây, anh nhanh chóng tập trung trở lại, sắc đen trong ánh mắt như bão táp ở sa mạc, càng lúc càng tích tụ.

Nghe thế, có người bất bình, hạ giọng tức giận nói: “Sao lại có loại người như vậy, hôm qua hắn còn bắt chửi vợ mình mới mỗ, ra tay đánh người, bây giờ xảy ra chuyện thì chối sạch, còn quay lại cắn ngược bệnh viện ta... Coi chừng trời đánh!”

Một người than vãn, những người khác được lời như còi tắc lòng, lần lượt phát ngôn.

Nghề bác sĩ này đã từ địa vị cao, được sùng bái ban đầu dần dần biến thành quần thể yếu thế, những người vô lý xưa nay không nhìn thấy những gì sau lưng mà nghề này phải hy sinh, chỉ vì tư lợi hoặc tìm một nơi để giải tỏa cảm xúc, giống như một con dế nhũi hung dữ đang nhe nanh giờ vuốt.

Mỗi một nhân viên y tế đứng trên trận chiến sinh tử để chiến đấu với tử thần, hoặc ít hoặc nhiều đều phải chịu đựng mọi điều oán trách và không cảm thông đến từ gia đình, hoặc người yêu, hoặc từ xã hội. Điều chống đỡ cho họ có lẽ là cảm giác thành tựu khi cứu được mạng sống, có lẽ là chút niềm tin mong manh, nhưng nếu muốn hủy diệt thì sẽ là một trận hồng thủy rửa sạch danh tiếng của họ.

Có sóng gió, có sự cáo buộc, có sự hiềm nghi, những niềm tin vốn mong manh đó sẽ có thể tan vỡ trong tích tắc.

Thẩm Linh Chi yên lặng nghe họ bắt bình, cười cười rồi đưa mắt nhìn Ôn Cảnh Nhiên vẫn giữ im lặng giống cô.

Trong mọi người ở đây, gia thế của Ôn Cảnh Nhiên là tốt nhất, sự xuất sắc của anh dù ở lĩnh vực nào cũng rất nổi trội, nhưng anh lại chọn theo ngành y, tròn mười năm rồi, rốt cuộc anh mong cầu điều gì?

Ứng Như Ước từ lối đi khẩn cấp vòng qua đám phóng viên chặn trước cổng bệnh viện, tuy đã chọn con đường nhỏ vắng vẻ nhưng vẫn có thể nhìn thấy một vài phóng viên đang truyền hình trực tiếp hiện trường.

Cô dè dặt tránh ống kính máy quay, đến khi đứng dưới bóng cây râm mát ngoài cổng mới cảm khái, con đường đã đi vô số lần này thật là gian khổ, dài dằng dặc như đường chạy marathon, chạy hết vòng này tới vòng khác, chỉ cần không ngừng lại là sẽ không có điểm dừng.

Chưa kịp thở phào nhẹ nhõm thì Ứng Như Ước nhìn thấy dưới bóng cây, Thẩm Trường Ca đang đứng cạnh xe, rõ ràng là đang chờ ai đó, cô ngăn người.

“Anh đứng đây chờ em” Thẩm Trường Ca mím môi, cười nói: “Hôm nay chắc em vẫn không thích họp về nhà một mình.”

Ứng Như Ước cứng đờ, không tiếp tục đi tới.

Hôm qua Tiết Hiểu làm cô bị thương, vết thương trên mặt cô vừa bầm vừa sưng rất xấu xí, Thẩm Trường Ca lại có bữa cơm khách gần Ngự Sơn, thuận đường nên cô mới đi nhờ.

Hôm nay có ý như vậy, cô có phần kháng cự.

Ứng Như Ước cười, cố gắng khiến lý do của mình nghe có vẻ tự nhiên hơn: “Em vội về mà đang là giờ cao điểm nên sẽ tắc đường, vẫn là tàu điện ngầm tiện hơn.”

Thẩm Trường Ca đứng cách đó mấy bước, nụ cười trong tích tắc cứng đờ, anh chuyển ánh nhìn ra sau lưng, đợi một lúc cho bớt ngượng ngập rồi bắt lực nói: “Anh cảm thấy lần này đến S, em đang cố ý giữ khoảng cách với anh.”

Ứng Như Ước không muốn phủ nhận, lúc này cô không chỉ mệt mỏi về thể xác, mà cả tinh thần cũng như tờ giấy bị vò nhàu, cô cần yên tĩnh để điều chỉnh lại cảm xúc.

Cô cong môi cười, xem như đồng tình.

Thẩm Trường Ca xưa nay lịch thiệp, nhưng hôm nay tính tình ôn hòa, nhã nhặn của anh không chỉ bị gạt đi, mà anh còn hiếm khi cố chấp: “Anh nghĩ chắc anh không có gì vượt giới hạn khiến em không vui?”

Ứng Như Ước thực sự không muốn lằng nhằng mãi với Thẩm Trường Ca ở trước cổng bệnh viện là nơi đông người qua kẻ lại toàn là đồng nghiệp quen

thuộc, cô trầm tư giây lát rồi vẫn nhả nhận nói: “Không có, anh đừng nghĩ nhiều. Em chỉ là đã có người em thích, không muốn anh ấy hiểu lầm, nên mới tự giác giữ khoảng cách với người khác giới, chứ không phải có ý kiến gì với anh.”

Thẩm Trường Ca không ngờ lại là đáp án này, đầu óc anh trống rỗng trong tích tắc, trong lòng như có một tiếng cười giễu.

Nụ cười trên khóe môi anh không giữ được nữa.

Thẩm Trường Ca lặng lẽ nhìn cô mấy giây, anh liếm đôi môi hơi khô nứt, lúc lên tiếng, giọng nói cay đắng đã khàn khàn: “Em đang đối xử thiên vị, bác sĩ Ôn anh ta... đối với em, có phải không chỉ là quan hệ sư huynh?”

Ứng Như Ước không ngờ anh thông minh như vậy, có thể đoán ngay ra Ôn Cảnh Nhiên.

Lẽ nào bình thường ở bệnh viện, cô biểu hiện quá lộ?

Nhưng chưa từng chủ động nhắc đến anh ở nơi công cộng, cũng hiếm khi tham dự vào những đề tài có liên quan tới anh, dù xuất hiện ở nơi công cộng thì cũng thường không trao đổi gì...

Thẩm Trường Ca sao lại biết?

Anh gần như không cần cô xác nhận, đứng đó rồi bỗng cảm thấy mùa đông ở S lạnh hơn A quá nhiều, gió từ cây thổi xuống lạnh thấu xương, khiến tim anh run rẩy.

“Vậy anh ta có biết em...” Thẩm Trường Ca ngập ngừng rồi cười khổ, không hỏi tiếp.

Sau lưng anh là đèn đường thấp sáng thành phố, như một bầu trời sao, lấy thành phố này làm nền, đang tỏa sáng rực rỡ.

Ứng Như Ước vén lọn tóc bên má ra sau tai, cô đi mấy bước đến gần Thẩm Trường Ca, đứng trước anh cách một bước chân: “Anh biết em là một người lạnh lùng, lý trí, trước khi mọi việc sáng tỏ, em sẽ không vạch rõ giới hạn để nhốt chính mình. Em quyết định rời thành phố A, anh mời vài đồng nghiệp để tiễn em, tới đó lúc anh đưa em về nhà đã nói, chúc em ở thành phố S có một bắt đầu mới tốt đẹp.”

“Hôm đó những lời chưa nói hết, hoặc anh quyết định không nói, đã đặt dấu chấm hết vào hôm đó.” Ứng Như Ước mỉm cười nhìn anh: “Anh là người bạn rất tốt của em, người bạn khác giới duy nhất có mối quan hệ tốt với em. Anh tiến lùi đều thích hợp, không để em thấy chút khó xử nào, cũng không khiến em có chút gánh nặng nào. Giống như trong thâm tâm anh, cũng cho rằng em là người bạn khác giới rất tốt. Đợi khi anh bắt đầu xem xét lại quan hệ của chúng ta, anh sẽ không thấy em đang xa lánh anh, em vẫn là người bạn ăn ý, có thể so tài cao thấp trên bàn bi-da, cũng có thể là cộng sự trong phòng mổ.”

Ứng Như Ước đối với tình cảm thực ra rất thuần túy, người duy nhất cô không đối đãi công bằng chỉ có Ôn Cảnh Nhiên.

Khi biết rõ tâm ý của anh, cô đã rút lui, kháng cự, đẩy hết những cảm xúc không muốn chịu đựng cho anh.

Cán cân giữa họ, vào đêm Như Ước tốt nghiệp cấp ba, đã nghiêng về phía Ôn Cảnh Nhiên.

Còn Thẩm Trường Ca, đối với cô chỉ là bạn bè tốt.

Cô đặt Thẩm Trường Ca vào vị trí đó, đồng thời đối xử với anh bằng những đãi ngộ bình thường, không hề thêm chút tình cảm nào khác, cũng không để cho anh ảo tưởng gì.

Càng hiếm hoi hơn là, trong bệnh viện đại học A, trong danh sách ghép đôi với Thẩm Trường Ca từ khoa Ngoại thần kinh đến tận khoa X-quang, trong danh sách các cô gái xinh đẹp đó chỉ mỗi tên Ứng Như Ước là không có.

Thẩm Trường Ca đã hiểu.

Cô đã ngầm bảo anh, những lời chưa từng nói ra bây giờ cũng đừng nói. Những lời cô nói, trông thì uyển chuyển khéo léo, nhưng thực ra rất thẳng thắn và sắc bén. Rõ ràng là đang bảo anh, nếu biết điều thì lui về lại phòng tuyến đi.

Cô luôn đứng ở vị trí bạn bè của anh, không hề có ý định đổi vai.

Nhất thời, cổ họng anh như nghẹn lại.

Anh gần như muốn nói, nhưng lời đến miệng lại như phong pháo không phát ra tiếng, dù châm lửa thì cũng chỉ có pháo hoa bắn ra.

Ánh sáng ngấn ngủi đó, thì có gì mà phải mong đợi?

Anh trầm tư đứng cạnh xe một lúc, đến khi lại có một cơn gió lạnh ập tới, chớp mũi anh ngửi thấy hơi lạnh đó, rồi bất ngờ, anh cười tự giễu: “Anh hiểu rồi.”

Ứng Như Ước cúi đầu, khẽ “vâng” một tiếng: “Vậy em đi trước, em đứng là... muốn về nhà ngay.”

Trong nhà Ôn Cảnh Nhiên còn có một con mèo cần cho ăn, mà cô cũng cần có không gian để trấn tĩnh lại.

Chưa tỏ tình thực sự đã bị từ chối khéo, Thẩm Trường Ca vẫn có chút không cam tâm.

Anh nắm cổ tay Ứng Như Ước, đợi cô quay lại rồi cười xin lỗi, nhanh chóng buông ra: “Anh biết trong tiêu chuẩn chọn đối tượng của em không có nghề bác sĩ... Nhưng vì sao anh ta lại ngoại lệ?”

Ứng Như Ước nghĩ ngợi, không chút do dự: “Em thích anh ấy.”

Nên dù lúc này vẫn cảm thấy bất khoan, hoang mang, cũng không hề không chế suy nghĩ muốn đến gần anh hơn.

Giống như trong mùa đông lạnh giá, anh là hơi ấm duy nhất, dù cô lo sợ cũng nguyện vượt núi phá băng, đến bên cạnh anh.

Bạn đang đọc truyện *Anh Đứng Ở Nơi Sâu Thẳm Của Thời Gian* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 56

Ứng Như Ước về tới nhà thì đã hơi muộn.

Sau khi đi làm, thời gian về nhà của cô thường không ổn định. Ban đầu Di Hoa còn cần nhắc vài câu, về sau quen rồi cũng không nói gì nữa.

Biết cô chưa ăn tối, nên đi vội vào bếp hâm lại thức ăn cho cô.

Ông nội tối nay không ở nhà, ăn tối xong nhận được cuộc điện thoại, rồi không lâu sau thì có một chiếc xe dừng trước cửa, đón ông đi.

Thấy sắc mặt Như Ước không ổn, Di Hoa thương xót than vãn công việc bệnh viện quá bận rộn. Đợi cô ăn hết, bà thu dọn bát đĩa chất đống lại, rót ly trà nóng đưa cho cô: “Có phải đã gặp chuyện gì không vui ở bệnh viện không?”

Sắc mặt Ứng Như Ước vẫn rất tệ, cô cúi đầu nhìn ly trà nóng bốc khói trong tay, bỗng nhớ lại ly trà trước giường bệnh Tiết Hiểu, rồi thấy lòng nóng lên.

Thực ra cô cũng không rõ vì sao chuyện ra đi của Tiết Hiểu lại ảnh hưởng lớn đến cô như vậy, có lẽ là có một tích tắc, cô nhìn thấy bóng dáng Hường Hân và bố trong cuộc hôn nhân thất bại của Tiết Hiểu; có lẽ là do luôn đồng cảm với cô ấy luôn là người yếu thế; có lẽ là vì bà Tiết đã cao tuổi khiến cô nhớ đến bà ngoại mình.

Dù sao, sau khi việc xảy ra, tâm trạng cô đã sụp đổ, kiểu gì cũng không điều chỉnh lại nổi.

Di Hoa lần đầu thấy Ứng Như Ước như vậy, đoán hôm nay nhất định cô đã xảy ra chuyện gì rồi, không nỡ để cô tự gánh chịu nên dịu giọng: “Di Hoa tuy không hiểu gì, nhưng kinh nghiệm cuộc sống cũng có. Nếu con có gì muốn chia sẻ thì cứ nói với dì nhé.”

Ứng Như Ước lắc đầu, cô nhắm mắt đôi mắt bớt cay nhức: “Di Hoa, lát nữa dì nấu cho con một bát hoành thánh được không?”

Giọng cô rất khê, như bị rút hết sức lực. Di Hoa nghe mà xót xa, đừng nói là một bát hoành thánh, nếu Như Ước bây giờ muốn ăn một bữa đại tiệc thì bà cũng có thể gắng hết sức thỏa mãn cho cô.

Lúc ông nội về thì đã muộn.

Từ bậc thềm cửa tới phòng khách, nhìn thấy nhà bếp vẫn sáng đèn, ông có vẻ ngạc nhiên: “Di Hoa?”

Trong tiếng nước sôi ùng ục, Di Hoa đã lớn tuổi nên nặng tai, ông nội gọi hai lần dì mới nghe thấy.

Di Hoa vận nhỏ lửa, ngẩng lên thấy ông nội đứng ở chỗ giao nhau giữa phòng khách và cầu thang, cười nói: “Ông nội về rồi, tôi đang luộc hoành thánh, ông có muốn ăn một chút không?”

Ông nội vì bà nội mà tuy rất thích mì nhưng so với hoành thánh thì càng thích sủi cảo và mì hơn. Nghe hai chữ “hoành thánh”, ông vô thức ngược lên nhìn trên lầu: “Con bé này.”

“Ông nói nó làm gì?” Di Hoa mở nắp nồi, dùng vớt gỡ hoành thánh đã chín bên trong, tắt lửa rồi nói khê: “Tôi thấy Như Ước lúc về đã có vẻ không vui, không biết có phải là ảm ức ở bệnh viện hay không. Ông cũng biết tính cách con bé, chuyện gì cũng giấu trong lòng, nó không nói thì tôi cũng không biết làm sao để khuyên nhủ, hiếm khi nó muốn ăn, một bữa lão như tôi không có bản lĩnh gì khác, chỉ có thể lấy thức ăn để dỗ dành nó.”

Đôi mắt hơi kèm nhèm của ông nội thoáng có ánh sáng lóe qua dưới ánh đèn, sắc mặt ông hơi nặng nề, loáng thoáng đoán ra Như Ước đã bị chuyện vừa

xảy ra trong bệnh viện làm ảnh hưởng đến cảm xúc.

Ông gật gù, vẻ mặt không mấy cảm xúc, bước lên lầu.

Di Hoa mãi không nghe thấy ông nói gì, quay lại thì phòng khách đã không còn ai.

Ứng Như Ước mới tắm xong, nằm co trên sofa đọc sách.

Lúc Ôn Cảnh Nhiên gọi video, cô còn ngỡ ra, tìm điện thoại mãi mới lần mò theo tiếng chuông, tìm thấy điện thoại trong sọt quần áo bẩn của mình.

Nghe máy xong, đầu tiên không phải là giọng anh, mà là tiếng đóng cửa xe khi anh bước xuống.

Trong màn hình, nơi anh đứng là bóng đêm nhòa nhạt, theo bước đi của anh, cả thế giới như xoay chuyển, không nhìn rõ lắm.

Ứng Như Ước suy đoán: “Anh ở trong ga-ra?”

Ôn Cảnh Nhiên bật đèn, ánh sáng trong tích tắc khiến Ứng Như Ước bất giác nheo mắt dù cách một màn hình, giây sau cô nhìn thấy anh.

Ôn Cảnh Nhiên một tay cầm điện thoại, tay kia cời khăn quàng cổ.

Tắm khăn quàng màu xám cao cấp, theo đầu ngón tay anh tuột ra rồi được anh vắt lên tay. Lúc này anh mới rảnh rỗi nhìn vào màn hình: “Sao em không lau khô tóc?”

Ứng Như Ước mới sực nhớ ra mái tóc vẫn còn ẩm của mình, đưa tay lên sờ, đúng là mát lạnh thật.

Bị anh nhắc cô mới nhớ ra, không nhận được cười: “Sấy một nửa thì đi ăn hoành thánh... Rồi em quên mất.”

Cô dùng đầu ngón tay cuốn lọn tóc, tìm một chỗ thoải mái hơn trên sofa rồi khoanh chân ngồi xuống: “Anh ăn cơm chưa?”

“Ừm.” Ôn Cảnh Nhiên đã ra khỏi ga-ra, mở cửa vào nhà.

Con mèo đợi ở cửa trong tích tắc cửa mở ra đã meo meo chạy tới đón, cọ cọ bên chân anh, trông có vẻ buồn bực quá rồi.

Anh cúi xuống, bế Phạm Hy vào lòng rồi vào nhà: “Em đến cho nó ăn rồi hả?”

Anh tiện tay vắt khăn lên giá ở bậc thềm, thay giày rồi bế mèo vào bếp. Rõ ràng là hơi mệt, chẳng còn hứng pha trà nữa nên lục tủ lạnh lấy ra một chai nước khoáng.

Điện thoại được anh tiện tay đặt trên phía trên bếp, ngang với tầm mắt của anh.

Ôn Cảnh Nhiên một tay mở nắp chai, ngửa cổ uống nước.

Góc này khiến Ứng Như Ước có thể nhìn rõ yết hầu anh lên xuống theo động tác uống nước, đường cong nơi cằm hơi ngước lên của anh rất tinh tế, hoàn hảo.

Nắp chai có một giọt nước đọng lại lăn xuống cằm anh, men theo cổ họng chảy xuống.

Bỗng dưng... khiến Ứng Như Ước mặt đỏ tía tai.

Cô nhìn đi chỗ khác, cảm quyền sách gối này giờ đặt trên đùi lên, ra về nghiêm túc đọc sách.

Nhưng ánh mắt khi nhìn vào từ đơn tiếng Anh quen thuộc lại như chưa từng nhìn thấy chúng, nhất thời quên bằng mình đã đọc tới đâu.

Ôn Cảnh Nhiên nghe thấy tiếng lật sách bên kia thì hỏi: “Tôi nay em đã làm gì?”

Ứng Như Ước khựng lại, dừng ở trang sách, dòng chữ kia dịch ra trùng hợp lại là câu “Anh ấy quan tâm bạn mới muốn tìm hiểu từng giây từng phút bạn đã làm gì”, càng không thể bình tĩnh nổi.

“Em... cho mèo ăn, chạy một vòng quanh Ngự Sơn, lúc về thì tắm rửa, ăn hoành thánh...” Ứng Như Ước nhớ lại, tiếp tục tường thuật như đang phát tiết mục tivi: “Muốn xem tivi nhưng lại thấy quá ồn ào, cuối cùng tìm một cuốn sách gối trên kệ sách, mới đọc được mấy trang thì nhận được cuộc gọi của anh.”

Cô kể lại ngắn gọn, thậm chí không có hình dung từ thừa thãi, nhưng theo những gì cô nói, Ôn Cảnh Nhiên dần dần thấy hiện ra trong đầu cảnh tượng đó, giống như tận mắt nhìn thấy buổi tối hôm nay bình thường như bao ngày khác của cô.

Phạm Hy nhúc nhích trong lòng anh, đệm chân của nó nhẹ nhàng mềm mại, lúc mạnh tay cũng chẳng thấy đau gì.

Ôn Cảnh Nhiên đang định đặt chai nước xuống để hai tay đỡ lấy nó, ai ngờ chưa đợi anh, Phạm Hy đã nhẹ nhàng xoay một vòng, hai chân trước túm lấy

chai nước anh vừa uống, thè lưỡi liếm.

Anh đã uống hơn nửa chai, lưỡi Phạm Hy dù cố gắng mấy cũng không liếm tới nước, nhưng con mèo này lại có khí chất bá vương bẩm sinh, nó không vội vã gì, thậm chí còn rảnh rỗi để sai khiến Ôn Cảnh Nhiên giúp nó.

Rõ ràng Ôn Cảnh Nhiên thấy thú vị, nên chọc nó một hồi.

Nhưng lát sau, có lẽ thấy thời gian đã muộn, rút chai nước trong chân Phạm Hy ra để đặt lên bệ bếp, anh ôm con mèo đi lên lầu.

Trước khi vào phòng ngủ, anh bỗng nói: “Mấy hôm nữa là phải đưa Phạm Hy đi rồi.”

Nụ cười của Ứng Như Ước cứng lại, có phần quẩn luyến: “Nhanh thế sao?” Cô mới thiết lập tình cảm với anh bạn nhỏ kia thôi mà.

“Tháng này bận đến tận cuối tháng.” Ôn Cảnh Nhiên cũng không ngờ gần đây tại sao lại có bao nhiêu chuyện đổ xuống dồn dập như vậy, phẫu thuật liên tục không nghỉ, lượng công việc của khoa Ngoại bỗng tăng vùn vụt.

Ngón tay anh khẽ sờ đầu Phạm Hy, lặng lẽ chiến đấu với nó, thoáng nhìn thấy khóe môi cô nở nụ cười dịu dàng, anh bỗng rung động: “Đội bận hết đợt này, chúng ta cùng đi Phú Đông nhé.”

Ứng Như Ước đề lên quyền sách đặt trên đùi, nhất thời chưa hiểu: “Phú Đông?”

Trong tích tắc điều cô nhớ đến là tối đó cùng anh đi ăn khuya, món lòng heo khiến cô mong nhớ mấy ngày trời.

Đội bận hết đợt này, đa phần chỉ là một câu nói vu vơ thôi.

Ôn Cảnh Nhiên vừa nói xong đã nhưn môi, nhanh chóng đổi cách nói khác: “Giữa tháng sau, Phú Đông vẫn là mùa mưa, nơi có nhiệt độ cách biệt nhau có thể làm những việc mà bây giờ không thể làm.”

Ứng Như Ước nghĩ ngợi, cô không rõ giữa tháng sau liệu có được nghỉ phép hay không, nhưng nghỉ vài ngày... chắc là vẫn được chứ?

Cô không dám chắc, trong lòng như có một con hươu chạy loạn, đối với đề nghị của anh, cô cảm thấy mới mẻ, có phần mong chờ, cũng có chút thấp thòm.

Cô trầm tư một lúc rồi vẫn chọn cách bảo thủ nhất: “Vậy đội em xem có thể nghỉ phép không?”

Ôn Cảnh Nhiên quay sang nhìn cô trong màn hình, Ứng Như Ước hơi nhíu mày, ngón tay bấm bấm nhắm tính, rất nghiêm túc tính toán thời gian nghỉ của mình.

Trong màn đêm dịu dàng, hai người rất ăn ý không nhắc đến chuyện Tiết Hiểu, giống như chưa từng xảy ra, chưa từng tồn tại, cứ thế lặng lẽ bị sắc đêm che mờ.

Hẹn ngày mai cùng đi làm xong, Ôn Cảnh Nhiên tắt cuộc gọi, quay sang dùng remote mở tivi.

Tiết mục tin mới buổi tối đang phát chuyện Tiết Hiểu nhảy lầu tự sát, trong cảnh đang phát là hiện trường đông đúc, giọng nữ phát thanh viên bình tĩnh khô cứng, đôi mắt nhìn thẳng vào ống kính lại có chút gì đó đang xao động.

Tivi tường thuật từ thân phận là phu nhân tổng giám đốc tập đoàn xây dựng Vinh Lương của Tiết Hiểu, rồi chuyển sang một đoạn clip quay trước cổng bệnh viện, sau vài câu tổng kết thì chuyển sang tin tức mới.

Ôn Cảnh Nhiên sắc mặt nặng nề nhìn tivi đã chuyển sang cảnh ông lão thất tuần, nhớ đến lúc nhỏ, Thẩm Linh Chi lo lắng nhắc đến thái độ có phần kỳ quặc của tổng giám đốc Vinh Lương, anh hơi cau mày.

Sự việc không hề đơn giản.

Giống như trước khi xảy ra một cơn bão, bầu trời luôn sóng êm bề lặng khiến người ta nảy sinh sợ hãi.

Ứng Như Ước tối đó ngủ không ngon, tư duy của cô rơi vào tầng tầng lớp lớp những cơn mộng ảo, không thể thoát thân.

Cô mơ thấy mình bị tử thần kéo vào âm tào địa phủ, đó là một cái lồng sắt giam giữ kiên cố, bên ngoài là những kiến trúc u ám màu xám, ngoài cửa sổ là bóng tối đen như mực.

Cô phản ứng ra từ cơn hoang mang ban đầu, chạy như điên trong cái lồng bằng sắt đó hòng tìm ra lối thoát.

Nhưng không có, cầu thang như mãi mãi không có điểm dừng.

Cho dù bước vào tầng nào thì mọi bài trí ở đó đều như mộng cảnh ban đầu của cô, vòng vèo xoay chuyển như một mê cung.

Khó khăn lắm đến khi cô nhận ra mình đang mơ, cô cố gắng thoát ra khỏi đó, vừa tưởng mình đã tỉnh, mở mắt ra lại bất lực nhận thấy mình bị nhốt trong

phòng mở.

Trong gian phòng mở rộng rãi không một bóng người, chỉ có mình cô nằm trên bàn mở.

...

Đến khi cô giãy giụa tới mức sức cùng lực kiệt, cuối cùng cũng tỉnh dậy khỏi tầng tầng lớp lớp những con mơ đan xen vào nhau không dứt.

Như Ước quay sang nhìn bầu trời đã hé lộ ánh ban mai, ôm tim đang đập thành thịch, từ từ ngồi dậy.

Ngồi dựa giường một lúc, thấy vẫn còn sớm nên cô định ngủ lại, nhưng mỗi lần vừa nhắm mắt, trước mắt cô nếu không là con mơ lúc này thì cũng là dáng vẻ đáng thương với gương mặt tím bầm khi Tiết Hiệu ngáng đầu lên trong vòng tay cô.

Cổ họng khô rất khát nước.

Cô đứng lên, lục lọi trong bếp dưới sắc trời dần sáng hẳn, rót một ly nước uống.

Ngoài cửa sổ, nơi mặt trời ló dạng, có ánh sáng vàng kim chiếu ra xuyên qua những tầng mây, như một vệt ánh sáng nở rộ, để lộ năm màu đan xen rực rỡ.

Ứng Như Ước ngẩn ngơ ngấm một lúc, nhớ lại không lâu trước đó đi ngắm mặt trời mọc trên núi Ly Thương, không nhận được bật cười.

Mỗi lần cô đi xem mặt trời mọc đều không may mắn.

Về phòng tắm rửa, chuẩn bị kỹ càng.

Di Hoa xuống lầu chuẩn bị bữa sáng, vừa đến đầu cầu thang thì thấy Như Ước đứng ở bậc thềm, đang dựa vào tủ giày để thay giày.

Bà có vẻ ngạc nhiên: “Như Ước, sớm thế này đã đi làm rồi à?”

Ứng Như Ước ậm ừ trả lời qua loa, mang giày xong, cô xách túi mở cửa đi.

Di Hoa nhìn theo bóng cô rời đi, liếc nhìn đồng hồ treo tường: “Sớm thế này... tàu điện ngầm cũng vừa chạy nhì.”

Ứng Như Ước lấy chìa khóa mở cửa.

Mấy giây trước, cô cắm chìa khóa vào ổ, còn lo lắng Ôn Cảnh Nhiên liệu có thói quen khóa cửa trong hay không... Cũng may.

Trong nhà trống trải, không một tiếng động.

Phạm Hy cũng không ở dưới lầu.

Ứng Như Ước đặt tay lên tay vịn, lần lờ lên lầu, đến khi đứng trước cửa phòng anh, nhịp tim đập loạn, cô khẽ thở ra, nghĩ đến việc lát nữa anh nhìn thấy cô sẽ tỏ ra quái lạ, bất ngờ, hơi thở lại dồn dập khó mà bình tĩnh lại.

Cô nhẹ nhàng vặn nắm cửa, mở ra.

Cuối giường có một đám lông, Phạm Hy nằm đè lên mép chăn để ngủ. Nghe động tĩnh thì cảnh giác mở mắt, hơi mơ màng nhìn rõ người thì lập tức thả lỏng, tai mèo lại dụi dụi vào tấm chăn mềm mại, ngoẹo đầu ngủ tiếp.

Ứng Như Ước nhẹ nhàng đến trước giường.

Người vẫn đang say ngủ kia đang nằm nghiêng, nhắm trong ánh ban mai buổi sớm.

Cuối cùng cô cũng đến gần mép giường, thò tay ra như trên người, nhẹ nhàng vươn đến chóp mũi anh, vốn định bóp mũi cho anh khỏi thở mà phải tỉnh dậy.

Ai ngờ, ngón tay vừa chạm tới chóp mũi, cổ tay đã bị anh nhanh chóng khóa chặt.

Ôn Cảnh Nhiên mở mắt, trong đôi mắt ấy nào có vẻ mơ màng mới tỉnh dậy, rõ ràng là rất tỉnh táo.

Ánh mắt anh nóng bỏng, chiếu vào Ứng Như Ước bị dọa giật mình, không kịp được nhướn môi, một tay nắm cổ tay cô, tay kia khóa eo cô, chỉ cần ra sức một chút đã trời xoay đất chuyển, tình thế thay đổi hoàn toàn.

Ứng Như Ước bị anh đè xuống, cách một lớp chăn, hoang mang đến mức mãi chưa hoàn hồn...

Khoan đã...

Không phải cô đột kích sao? Bây giờ lại bị tấn công rồi?

Phạm Hy bị “rụng giường” đột ngột, sợ hãi thò móng vuốt ra cào ga giường, meo một tiếng thảm thiết rồi lăn bịch xuống đất.

Nó lắc cái đầu còn hơi hỗn độn, trừng nhìn hai người trên giường vẻ khó tin.

Khốn kiếp! Dám kinh động giấc ngủ của trẫm!

Bạn đang đọc truyện *Anh Đứng Ở Nơi Sâu Thẳm Của Thời Gian* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57

Thực ra thì Ôn Cảnh Nhiên cũng khá bất ngờ.

Mới sáng sớm đã nhận được một món quà tự dâng hiến tận nơi như thế rồi.

Vì nguyên nhân công việc nên giấc ngủ của anh trước giờ không sâu, cho dù là ở phòng trực ban bệnh viện hay ở nhà, phàm có chút động tĩnh nào là anh có thể tỉnh táo ngay tức khắc.

Nên khoảnh khắc Ứng Như Ước bước vào phòng, ý thức của anh đã tỉnh táo ngay.

Anh cảm thấy trong không khí bình lặng bỗng có dòng khí lưu do sự xuất hiện đột ngột của cô, giống như sóng âm xuyên qua ánh nắng xuyên qua khói bụi, mỗi một con rung động dù rất nhỏ cũng vô cùng rõ ràng.

Cúi chào anh chống bên mang tai cô, ngón tay thon dài hờ hững cuốn lên mấy sợi tóc dài, mùi thơm hoa cỏ của dầu gội đầu cứ thế xuyên vào khứu giác của anh thông qua đầu ngón tay.

Anh cúi xuống, đưa lọn tóc cô lên hít hà, giọng nói vừa tỉnh ngủ vẫn hơi trầm, còn hơi khàn nữa: “Sao lại dậy sớm thế?”

Ứng Như Ước nín thở, cố gắng để mình trông có vẻ trấn tĩnh hơn: “Em không ngủ được.”

Cô ngược lên nhìn vào đôi mắt đẹp của anh, trong màn sương sớm, đồng tử của anh như có ánh kim rực rỡ, hơi lóe sáng.

Bàn tay đặt trên eo cô của Ôn Cảnh Nhiên đi theo tai cô rồi xuống đến cổ, đầu ngón tay cái nhẹ nhàng ve vuốt đường nét ở đó.

Góc nghiêng mặt cô rất dịu dàng, phần cằm và ngũ quan gương mặt có tỷ lệ hài hòa, cho dù ở góc độ nào thì vẻ đẹp của cô giống như được tỉ mỉ vẽ nên.

Ngón tay anh ve vuốt làn da hơi lạnh của cô để cô ấm lên, anh cúi xuống, hôn lên trán cô, ánh mắt từ phản bội mất hơi thâm do không ngủ được của cô dõi xuống ánh mắt cô: “Ác mộng à?”

Ứng Như Ước hơi sùng sốt vì anh lại biết, chớp chớp mắt.

Ngón tay anh đứng lúc đặt trên vết bầm xanh ở xương lồng mào của cô, cô chớp mắt một cái, rèm mi cong và dài lướt qua ngón tay anh.

Cảm giác mềm mại ấy bất ngờ khiến trái tim anh vốn này giờ chưa thể an phận do nhìn thấy cô từ sáng sớm, trong tích tắc như có móng vuốt mèo quào nhẹ nhẹ, ngura ngura, ngura ngura.

Ôn Cảnh Nhiên bình thản đưa đầu ngón tay lướt qua xương lồng mào của cô: “Năm mơ thấy gì?”

“Mơ thấy bị từ thần lôi xuống địa ngục, có tiếng hét thảm thiết lúc ác quỷ bị nấu chín, còn có cầu thang mà đi mãi không tìm thấy lối ra.” Ứng Như Ước vốn mau quên, ác mộng dần vật cô cả buổi tối lúc này đã bị ánh nắng xua bớt hơn nửa, cô gắng sức nhớ lại mới không đến nỗi quên hết những chi tiết đã khiến cô sợ hãi.

“... Ban đầu, em không cảm thấy em đang ở trong giấc mơ, em tưởng là xảy ra thật. Em bị đưa xuống địa ngục, nhưng về sau ý thức dần tỉnh táo, em nhận ra mình đang chìm trong cơn mơ, nên cứ cố gắng tìm mọi cách thoát ra, trong lòng có một suy nghĩ còn đáng sợ hơn cả địa ngục, đó là em sẽ mãi mãi bị giam cầm trong giấc mơ đó.”

“Không đâu.” Ôn Cảnh Nhiên cúi đầu, quan sát kỹ vết máu đã khô lại dưới khóe mắt cô. Cô hồi phục rất nhanh, không lạ gì, chỉ mấy hôm nữa vết thương này sẽ hoàn toàn lành lặn.

Anh trả lời quá nhanh, quá chắc chắn, Ứng Như Ước vô thức “hử?” một tiếng, có phần nghi hoặc.

Ngón tay Ôn Cảnh Nhiên lướt qua xương lồng mày của cô, thấp giọng: “Lần sau nếu em lại bị giam trong giấc mơ, anh sẽ tay lần tràng hạt, miệng đọc kinh, giúp em xua đuổi mọi âm hồn tà khí định níu kéo em.”

Anh cúi xuống, chớp mũi cọ vào cô, giọng càng lúc càng dịu dàng: “Em là của anh, không ai cướp đi được.”

Bóng tối anh phủ xuống che mắt nửa ánh mặt trời, hơi thở ấm áp trong phạm vi cô có thể chạm thấy, Ứng Như Ước mới trấn tĩnh lại, giờ tim lại đập loạn.

Cô căng thẳng nhìn anh, định phân tích ý đồ tiếp theo của anh từ ánh mắt, vẻ mặt ấy.

Đương nhiên là vô hiệu.

Nếu Ôn Cảnh Nhiên có thể để cô nhìn thấu thì mười năm nay, cô cũng chẳng cần trốn chui trốn nhủi, che giấu tâm tư của mình rồi.

Ứng Như Ước đưa tay nhẹ nhàng kéo vạt áo của anh.

Không biết là thói quen đã dưỡng thành từ lâu hay là cô thích động tác này, mà đa phần cô thường thích dùng cách này để lôi kéo sự chú ý của anh.

Không bắt ngờ, anh dừng lại mọi việc đang toan tính, nghiêm túc nhìn cô.

“Em muốn ăn phở...” Từ tối qua anh nhắc chuyện giữa tháng sau sẽ bố trí thời gian đi Phú Đông, suy nghĩ đó cứ lộn vồn trong đầu, không thể xóa bỏ.

Ánh mắt mong chờ của cô thực sự quá khó để phớt lờ.

Ôn Cảnh Nhiên trầm tư vài giây, rồi cười bất lực: “Được.”

Trong tích tắc, thực ra anh nghĩ, có phải Ứng Như Ước đã phát giác ra ý đồ tiếp theo của anh, nên mới không chế trước?

Có khả năng.

Anh bước chân trần xuống sàn, đi qua Phạm Hy đang tức tối nằm dưới đất, vẫn ôm nó vào lòng như bình thường.

Phạm Hy vẫn chưa hết giận, lúc được bế cũng không giẫy giụa, đến khi Ôn Cảnh Nhiên ôm vào lòng rồi, nó nhanh chóng thò móng vuốt ra quào vào ngực anh hai cái.

Mềm mại, chẳng có chút sức lực. Nhưng không cản trở nó trả thù thành công, tự kêu meo meo đắc ý.

Ứng Như Ước ngồi trên sofa ở phòng ngủ một lúc.

Nơi này là địa bàn của Ôn Cảnh Nhiên, cho dù là từ phong cách trang trí hay vật dụng trong phòng, mỗi nơi đều có hình bóng anh, cô ở trong đây giống như được anh ôm lấy, cứ có cảm giác bị đàn áp khó tả.

Cô dứt khoát đứng dậy, đi đến cửa phòng tắm.

Ôn Cảnh Nhiên đang đánh răng, điều hòa chính giữa căn phòng đang chỉnh hơi ấm, anh chỉ mặc một chiếc áo ba lỗ mỏng, lúc hơi cúi xuống, đường cong sống lưng như ẩn hiện, càng khiến vóc dáng anh cao ráo thon gầy.

Ứng Như Ước ngấm một lúc, tự dưng thấy tai nóng lên.

Cô từng cảm nhận sức mạnh của cánh tay anh khi ôm cô, cũng từng biết được hơi ấm và dịu dàng của vòng tay anh, rõ ràng anh chỉ mặc hơi mát mẻ một chút, cô lại như lột trần anh qua lớp vải mỏng, trong lòng đầy ắp cảm giác xấu hổ như kiểu đang lợi dụng anh vậy.

Không được nhìn nữa...

Cô ra sức điều khiển chính mình.

Ôn Cảnh Nhiên lúc súc miệng đã nhìn cô một cái qua tấm gương.

Nước lăn xuống, rơi trên bề mặt đá.

Trong tiếng nước, anh bỗng nhớ lại mấy năm trước, anh đến bệnh viện đại học A để làm phẫu thuật cho một bệnh nhân. Lúc đó đang rửa tay trong phòng vệ sinh riêng của phòng bệnh đó, trong tiếng nước, giọng cô giới thiệu bản thân vô cùng rõ ràng, truyền tới qua tiếng nước.

Anh gần như tắt nước ngay, ngón tay ước đoán chống xuống hai bên bề mặt đá, nghe cô dịu dàng hòa nhã nói về tình trạng cơ bản với bệnh nhân.

Ánh nắng xuyên qua cửa lá sách rải đầy căn phòng, anh ngược lên, nhìn thấy rõ nụ cười trong ánh mắt muốn che giấu cũng không được.

Ôn Cảnh Nhiên cúi đầu, khoát nước lên mặt.

Nước hơi lạnh, nửa rơi xuống bồn, nửa còn chảy dài trên mặt, tí tách lẫn từ sóng mũi xuống cằm anh.

Trong tầm nhìn, vì nước đọng trên hàng mi vẫn đang chảy xuống nên không nhìn rõ, hai tai cô dần đỏ bừng, vẫn ánh mắt lấp lánh như ánh nắng năm nào, chăm chú đến mức gần như nóng nhiệt.

Anh không còn kiềm chế nữa, ngón tay ướt đầm chụp lấy cổ tay cô, kéo lại gần, đề cô giữa bệ rửa mặt và anh, không một chút kẽ hở.

Anh cúi đầu, ánh mắt đeo bám quyền luyến bờ môi cô.

Sức mạnh của bàn tay anh đủ để khóa chặt cô nhưng không quá bạo lực, anh cúi người, đôi mắt ấy như vì sao sáng nhất khi trời hừng sáng, sáng tới độ dù là sắp chuyển sang ban ngày nhưng vẫn có ánh sáng riêng của nó.

Ứng Như Ước chỉ mỗi việc bị anh nhìn bằng ánh mắt đó cũng đủ để tim đập nhanh, cô có thể dự cảm được cũng như nắm bắt thấy sự khao khát trong đáy mắt anh, khác hẳn với những lần trước.

Trái tim như muốn lao ra khỏi lồng ngực, từng nhịp từng nhịp, gần như mất đi tiết tấu.

Ứng Như Ước bị anh nhìn đến khát khô cổ, cũng không dám nói gì, ngay cả ánh mắt cô cũng chẳng dám tránh né ánh nhìn của anh.

Ánh đèn trong phòng tắm dịu dàng và sáng rõ, là hơi ấm khác hẳn với ánh nắng vừa mọc.

Giọt nước từ trán anh cuối cùng cũng rơi xuống, “tí tách” một tiếng, rơi xuống chóp mũi cô.

Giống như một tín hiệu, gió thổi bay những đốm lửa, cuốn đến ào ào như một biển lửa.

Hoàn toàn không giống những nụ hôn phớt nhẹ trước đây, Ôn Cảnh Nhiên lần này vừa mạnh mẽ vừa bá đạo.

Anh ngậm lấy môi dưới của cô, gặm cắn, mút mát, môi anh chà xát môi cô hết lần này tới lần khác. Nỗi khao khát bao năm như núi lở, căng trướng và dòn dập.

Tay anh không biết từ lúc nào đã giữ lấy sau tai cô, không cho cô rời xa anh chút nào, giữ chặt lấy cô trong vòng tay mình.

Không biết bao lâu sau, môi Ứng Như Ước bị anh mút lấy đã đau nhói, cuối cùng anh buông ra, ôm eo cô nhẹ nhàng nhấc lên, bế bổng cô ngồi lên bệ đá.

Ôn Cảnh Nhiên đứng trước mặt cô, trán tì vào trán cô, vừa dứt ra khỏi nụ hôn nên hơi thở anh hơi nặng nề, giọng khàn khàn và lười nhác: “Ca mổ đầu tiên khi em thực tập, lúc đi thăm bệnh nhân trước ca mổ em còn nhớ không?”

Ứng Như Ước bị anh hôn đến mức đầu óc thiếu oxy, hoang mang nương theo lời anh nói mà nhớ lại, sau đó gật đầu.

Sao lại không nhớ?

Đó là ca mổ đầu tiên, bệnh nhân lại là người nổi tiếng chỉ xuất hiện trên tạp chí kinh tế. Bắt đầu từ lúc cô nhận được tư liệu về bệnh nhân cho đến khi ca mổ kết thúc, trừ một vài chi tiết là không nhớ nổi, còn thì hoàn toàn không bỏ sót.

Bao gồm, hôm đi thăm bệnh, anh bỗngưng xuất hiện sau lưng cô.

Lúc xắn tay áo, nút áo được ánh nắng khúc xạ chiếu vào mắt cô, làm cô chói tới độ chỉ thấy một mảng tối om.

“Hôm đó anh nhìn thấy em,” Ôn Cảnh Nhiên kiềm chế, giọng đã bị đè nén tới mức càng trầm hơn, quyến rũ hơn: “Đã muốn làm em thế này rồi...”

Anh vừa nói, tay đặt sau tai cô lại ve vuốt vành tai, nhẹ nhàng xoa nắn, lúc nhẹ lúc nặng. Môi áp xuống, lại hôn cô không dứt.

Ứng Như Ước bị anh xoa tai, toàn thân nhũn ra.

Cô hơi bất lực túm lấy vai anh, lúc ngón tay siết lại đã chạm tới lớp mỡ hôi lấm tấm ở cổ anh, ngay cả xương quai xanh cũng ẩm ướt.

Cánh quạt ở ô thông gió trong nhà tắm đang thổi, làn gió mát thổi vào lưng anh, toàn thân anh run rẩy, càng không nỡ buông cô ra.

Bàn tay đặt ở eo cô vuốt dọc sống lưng cô, cách một lần áo len rộng, loáng thoáng cảm thấy móc cài áo lột.

Anh lặng lẽ định cởi nó ra.

Chỉ là cách không biết bao nhiêu lớp áo nên ngón tay không linh hoạt được.

Phản búng hơi siết lại, lúc này anh chỉ thấy may mắn vì trước khi ngủ đã thay sang chiếc quần mặc nhà không mấy thích mặc, nên mới không để lộ sự “thảm hại” trước mặt cô.

Cuối cùng Ứng Như Ước cảm nhận được ngón tay làm loạn của anh, trong tích tắc gần như luống cuống chân tay, cô vừa ấn giữ tay anh, vừa xấu hổ tránh né anh bằng cách vùi sâu vào lòng anh hơn, cánh tay vốn chỉ đặt lên vai anh lúc này như ôm được miếng ván trôi giữa dòng sông chảy xiết, cô ôm chặt lấy anh.

Cô chưa từng ứng phó với cảnh này, thẹn quá hóa giận nhe răng cắn vào xương quai xanh của anh.

Ôn Cảnh Nhiên xuyết xoa, ngón tay đặt trên móc cài áo lót của cô lập tức buông ra. Nhìn qua gương có thể thấy vành tai đã đỏ ửng của cô, đang ánh lên sắc màu lấp lánh như ngọc dưới ánh đèn.

Ôn Cảnh Nhiên quay đầu sang, không nhìn được cười.

Hai tay anh vòng qua cánh tay cô đang ôm eo anh, cứ thế bế cô đến, đặt xuống mép giường.

Ứng Như Ước đã không còn cần nữa, tuy là tình huống cấp bách... nhưng lúc này bỗng thấy hơi ngượng.

Không đợi cô tìm lại hồn vía, ánh mắt cô lúc nhìn thấy Phạm Hy đang nằm ở đầu giường đang liêm lông say mê, ba hồn bảy vía lại giật bắn mình bay hết hơn nửa, hai tay cô vội vàng ôm lấy gáy anh, mười ngón đan vào nhau.

Không nói nổi câu nào, những lời hỗn loạn hoặc mạnh mẽ hoặc yếu mềm hoặc nịnh nọt anh đã xoay một vòng trong đầu, nhưng kiểu gì cũng không nói được.

Lý trí mách bảo rằng Ôn Cảnh Nhiên sẽ không làm gì quá giới hạn.

Nhưng cứ nhớ lại ban nãy anh đặt tay lên móc cài áo lót của mình, cô lại rất không chắc chắn.

Cứ thế băn khoăn đến khi mũi chân chạm vào giường, cuối cùng cô không nhịn nổi, gọi anh một tiếng vẻ đáng thương: “Ôn Cảnh Nhiên.”

Ôn Cảnh Nhiên “hử” một tiếng thật khẽ, tư duy vẫn đang bay bổng.

Bao lâu rồi chưa nghe cô gọi mình bằng ngữ điệu này? Mấy năm... năm năm hay bảy năm, dù sao trong ấn tượng, lần mới nhất chính là lúc cô ngồi ở ven đường, kéo ống tay áo anh, đôi mắt đỏ hoe nhìn anh rất đáng thương.

Nhớ lại rồi...

Hôm đó anh trực đêm, năm giờ phải đến bệnh viện giao ca.

Lúc ba giờ hơn nhận được điện thoại của cô, kèm theo tiếng nức nở, rõ ràng rất sợ nhưng cố tỏ ra trấn tĩnh nhờ anh đến trường một chuyến.

Cô bạn học trong trường có những người bạn đã đi làm, lúc hết tiết học đã dẫn những học sinh quậy phá nổi tiếng trong trường vậy cô lại ở cửa nhà vệ sinh nữ, cảnh cáo cô tan học xong phải ngoan ngoãn chờ trong lớp học.

Chủ nhiệm lớp cho tan học sớm, những thầy cô còn lại nếu không đi họp thì cũng chẳng thấy ai.

Người gây sự với cô rõ ràng đã tính toán kỹ thời gian, muốn cho cô biết mặt.

Do không có cách nào khác, cô chỉ có thể tìm cứu binh – cũng chính là anh.

Ôn Cảnh Nhiên lúc đó vừa mua xe, chiếc xe đầu tiên của anh không phải Land Rover mà là Jeep.

Đến nơi rồi, trường vẫn chưa tan học, anh đậu xe ở cổng, lật xem tài liệu để giết thời gian.

Lúc gần tan học, những tiệm tạp hóa ở cổng trường liên tục xuất hiện những thanh niên ăn vận rất thời trang, con gái chiếm đa số.

Anh nhìn qua gương chiếu hậu, cơ bản có thể nhận ra những người đi theo cô gái kia gây sự với Ứng Như Ước chính là những người này.

Anh xuống xe, đứng cạnh cửa xe một lúc, vào tiệm tạp hóa mua hai chai coca.

Lúc quay về xe, anh không lên xe mà dựa cửa, nhắm nháp từng ngụm coca.

Trường Ứng Như Ước theo học là trường cấp ba được quản lý nghiêm khắc nhất thành phố S, những người đã đi làm không được phép vào trường, ngay cả phụ huynh đưa đón con đi học cũng chỉ có thể đứng chờ ở vạch vàng ngoài cổng.

Cô gần như bị mấy nữ sinh kè theo lôi ra ngoài, lúc đi qua đường còn bị một người trong số đó đẩy cho loạn choạng.

Ôn Cảnh Nhiên đứng ở vị trí hơi khuất, nhưng vẫn nhìn thấy đáng vẻ cô cau mày, tỏ ra trấn tĩnh, không sợ uy hiếp đó. Không hề có vẻ run sợ hoảng loạn trong giọng nói khi gọi điện cho anh.

Nữ sinh dẫn đầu có khí thế khác thường, dẫn Ứng Như Ước tới con hẻm nhỏ kế bên tiệm tạp hóa.

Chỗ này cách xa cổng chính của trường, nếu không chú ý kỹ thì sẽ không có ai thấy. Phía sau hẻm lại là một khoảng đất hoang vắng, mới nhìn đã biết là nơi tốt để diễn ra cảnh bạo lực học đường.

Ứng Như Ước vừa bị dẫn vào trong hẻm, mấy thanh niên kia vốn dĩ đang lười biếng hoặc đứng hoặc ngồi trong tiệm tạp hóa lập tức đưa mắt nhìn nhau, rồi theo sau ngay.

Ôn Cảnh Nhiên đi sau một bước, lúc đến hẻm thì nhìn thấy nữ sinh gây sự kia giờ chân đạp lên tường cạnh Ứng Như Ước. Bức tường đất cũ kỹ, lớp sơn tường vẫn vẹn đã bong tróc, cô nàng đạp một cái đẩy khí thế khiến lớp sơn trên tường rơi đầy đất.

Rõ ràng là đã có không khí, nữ sinh kia vừa nhai chewing-gum vừa xoa xoa tay, dáng vẻ lúc nào cũng sẽ cho một cú đấm, hỏi cô giọng đầy ác ý: “Cậu ở cạnh anh ấy từ lúc nào? Đừng có nói với tôi là không có, tôi đã nhìn thấy anh ấy đưa thư tình cho cậu rồi.”

Lên tiếng trước cả Như Ước, là lon nước bị cô ta bóp méo trong tay.

Ôn Cảnh Nhiên đứng ở đầu hẻm, có gió từ bên kia thổi qua khiến áo sơ mi trắng dán sát vào cơ thể anh.

Anh đi từng bước tới trước mặt Ứng Như Ước, đưa coca nãy giờ cầm trong tay cho cô, lúc quay lại thì che chắn kín kẽ cho cô ở phía sau.

Anh vừa xuất hiện, nữ sinh kia vốn hồng hách do ý đồng người bỗng thấy yếu thế hẳn. Lùi lại mấy bước, cảnh giác nhìn anh: “Anh là ai?”

Lúc đó anh đã nói một câu mà lúc này nhớ lại vẫn không nhịn được bật cười.

Nhưng lúc đó, quả thực anh đã nghĩ thế, cũng làm thế thật.

Anh ném lon coca vào giỏ rác, nói nhẹ bằng: “Người bảo kê cô ấy.”

Bạn đang đọc truyện *Anh Đứng Ở Nơi Sâu Thẳm Của Thời Gian* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 58

Ôn Cảnh Nhiên một tay giữ eo cô, tay kia vòng qua người cô, cúi đầu cọ cọ cằm anh vào một bên mặt cô: “Anh đi tắm.”

Ứng Như Ước nghe như anh đang cười, cô buông mười ngón tay đang vòng qua sau gáy anh, ngược lên nhìn: “Anh đang cười gì thế?”

Mày mắt anh đều lấp lánh nụ cười, ánh mắt sau khi nhìn thấy cô đang nhìn mình thì trong đôi mắt cũng ánh lên nụ cười, nhẹ nhàng vui vẻ, như đóa sen ngày hạ ở giữa đầm nước sau vườn.

“Lúc em học cấp ba.” Anh thuận thế đặt cô lên giường: “Có lần bị bắt nạt, nhờ anh đến cứu bình, còn nhớ không?”

Ứng Như Ước nỗ lực nhớ lại.

Ôn Cảnh Nhiên liếc nhìn cô, rất tự nhiên cong ngón tay véo nhẹ mũi cô, hỏi: “Không nhớ ra à? Xem ra lúc đi học chẳng hiếm khi bị bắt nạt nhì.”

Làm gì có!

Ứng Như Ước nhăn mũi.

Từ sau khi bắt đầu kỳ thực tập ở bệnh viện, mỗi ngày cô đều thấy dài hơn những người khác. Những chuyện xảy ra khi học trung học đã xa vời như từ chục năm trước, rơi vãi trong góc sâu của thời gian, vụn vặt linh tinh.

Nhưng bị bắt nạt tới mức cần nhờ cứu bình thì chỉ có lần đó.

Nữ sinh kia tên Nghiêm Du, là hoa khôi lớp bên cạnh, cũng là học sinh cá biệt khiến thầy cô đau đầu.

Nghiêm Du lúc mới vào trường, mỗi lần trắc nghiệm hàng tháng đều chiếm vị trí ổn định trong top 10. Năm 11, cô nàng quen bạn trai lớn hơn một khóa, từ đó trong bảng xếp hạng, tên của cô nàng càng lúc càng tuột dần đều.

Theo lời Nghiêm Du nói thì cô nàng và Ứng Như Ước kết thù vào một buổi trưa hôm nào đó ở học kỳ hai lớp 11, Ứng Như Ước thay cô giáo thu bài thi và bài tập, mang vào văn phòng.

Nghiêm Du vì vi phạm nội quy nhà trường, xài điện thoại di động nên bị quở trách.

Như Ước chân trước vừa bước vào văn phòng, cha mẹ Nghiêm Du cũng chạy tới nơi, cô chủ nhiệm nhân cơ hội này càng dạy dỗ tư tưởng cô nàng nghiêm khắc hơn, từ tác phong đến vấn đề kết giao bạn bè, lời ra hết không sót việc nào.

Gia đình Nghiêm Du là kiểu truyền thống, bố Nghiêm nghe mà mặt hết xanh lại đỏ, cứ thế vừa mắng vừa đánh Nghiêm Du một trận.

Lúc đó Nghiêm Du vẫn là một cô bé xinh đẹp, da mặt còn mỏng, bị đánh mắng nơi công cộng nên nhất thời thấy xấu hổ, lại quá tủi thân nên khóc rầm rức, vừa khóc vừa liếc nhìn Ứng Như Ước cứ ở lại văn phòng mãi mà chưa chịu đi.

Trong đồng bài tập Như Ước mang tới có bài tập nộp muộn và bị phạt viết của bạn trong lớp, cô bận rộn sắp xếp, thi thoảng ngược lên nhìn vào đôi mắt sưng đỏ vì khóc của Nghiêm Du là nhìn thấy vẻ giận dữ trong mắt cô bạn.

Năm lớp 10, Nghiêm Du học giỏi, hoạt động ngoại khóa và biểu hiện trong các cuộc thi đều rất xuất chúng. Cùng độ tuổi, lại cùng xuất sắc như nhau, nên hai người khó tránh khỏi bị thầy cô đem ra so sánh.

Nghiêm Du lúc đó đã nhớ tên Ứng Như Ước, hẳn có cơ hội là so kè với cô. Từ cuộc thi viết thư pháp bằng bút bi toàn trường, cho đến về sau, cô nàng càng lúc càng kém...

Nghiêm Du nói Ứng Như Ước là tiểu nhân, loại tiểu nhân đê tiện được nước lẩn tới.

Thậm chí sau vụ đó còn tung tin đồn rằng hôm đó trong văn phòng, Như Ước cố tình ở lại văn phòng không đi đâu, chính là để cười cợt mình, muốn thấy mình xấu mặt.

Từ đó, bỗng dưng lại đơn phương tuyên chiến với Ứng Như Ước.

Đụng mặt Như Ước ở nhà ăn, Nghiêm Du sẽ cố ý đụng cô, hoặc lúc ăn cơm cố tình ngồi bàn kế bên, lớn tiếng chỉ mào mắng chớ để cô phải khó chịu.

Có dạo, nữ sinh trong lớp Như Ước và nữ sinh trong lớp Nghiêm Du rất ghét nhau.

Chỉ không ai ngờ rằng một ngày nào đó vào năm 12, Nghiêm Du bỗng dưng nổi điên.

Nghiêm Du tuy thành tích học tập sa sút thảm hại, nhưng lại kết giao với các đàn anh đàn chị trong trường rất nhiều. Cho dù cô nàng ở đâu cũng sẽ là kiểu nổi bật trong đám đông, thu hút ánh mắt của mọi người.

Cô nàng đã quen vô số bạn trai trong và ngoài trường, thường xuyên vừa quen bạn trai này xong mấy ngày lại đổi người mới, đúng nghĩa của việc coi “đàn ông là quần áo”.

Vốn dĩ Ứng Như Ước đi đường mình, Nghiêm Du đi đường của cô ta, hai người cũng coi như nước sông không phạm nước giếng. Thế mà Nghiêm Du lại thích một anh chàng, mà nam sinh đó không chỉ từ chối cô nàng, lại còn đưa thư tình cho Ứng Như Ước.

Lúc đó mới có việc Nghiêm Du dẫn theo một đám nữ sinh và cả đám thanh niên ngoài xã hội đến gây sự với cô.

Mấy cảnh mà cô nhớ rõ nhất là sau khi Ôn Cảnh Nhiên ném lon nước vào giỏ rác rồi, cúi người hỏi Nghiêm Du “cô tên gì”.

Người đàn ông trưởng thành, đặc biệt là ngoại hình xuất sắc, tác phong hơn người như anh, chỉ mỗi việc đứng đó đã có một khí thế đáng sợ rồi.

Như Ước còn nhớ lúc đó Nghiêm Du bị anh hù dọa tới mức không dám nói gì.

Anh che chắn trước mặt cô, một tay thọc vào túi quần, tay kia vờ ra sau kéo cô đến cạnh anh, giữ chặt gáy cô. Anh không có vẻ lưu manh, thậm chí những lời hung dữ cũng không nói nhiều, thế mà cả quá trình đó đều toát lên vẻ hư hỏng, khiến người ta không dám coi thường.

Ôn Cảnh Nhiên biết ưu thế của mình, anh đứng đó, nửa cười nửa không ném ra một câu: “Tôi cũng được coi là chủ của cô ấy, không bắt nạt cô, cô đi gọi mấy người bằng tuổi tôi đi, như thế làm hỏng thứ gì cũng tiện đền tiền.”

Ứng Như Ước nghe mà há hốc miệng.

Nghiêm Du đương nhiên cũng thế, cô nàng là kẻ cầm đầu mà sưng lại như thế nên những người còn lại dù hung hăng cách mấy cũng không dám khiêu chiến.

Đội tất cả giải tán, Ôn Cảnh Nhiên quay đầu sang nhìn Ứng Như Ước đã dờ dẩn cả người, tỉnh bơ trở lại vẻ bình thường, hơi hất cằm ra hiệu cho cô lên xe.

Ứng Như Ước theo anh vài bước, lơ mơ cảm thấy chân hơi nhũn ra.

Lúc đối mặt với Nghiêm Du, cô cố gắng để bản thân bình tĩnh, không phải là thực sự không sợ, ngược lại là sợ chết đi được.

Sau lưng Nghiêm Du, mấy cô gái đeo khuyên tai, mặc quần rách trông có vẻ không hòa nhã lắm, vẻ giễu cợt và khinh khỉnh trong đôi mắt họ khiến cô vận hết hai mươi phần công lực mới miễn cưỡng giữ được lớp khiên đao xuyên không thùng của mình.

Cô giữ lấy đôi chân nhũn ra, ngồi xồm xuống vệ đường, ngón tay túm lấy tay áo anh, vừa cảm kích vừa sợ hãi gọi: “Ôn Cảnh Nhiên.”

Ứng Như Ước bỗng hiểu ra anh đang cười cái gì, cô hơi mắc cỡ: “Chuyện cũ rích rồi mà... Sao anh còn nhớ rõ thế?”

“Liên quan đến em” Ôn Cảnh Nhiên không kìm được lại ve vuốt lông mày cô, vết thương ở đó quá rõ, rõ tới mức anh không thể phớt lờ, anh vẫn đang tự trách rằng lúc đó khi chuyện xảy ra lại không có mặt bên cô.

Anh nói nửa chừng thì không nói nữa.

Cảm xúc mờ ám lúc này như bị gió thổi đi trong giờ phút này, còn vài phần sót lại cũng rất nhỏ bé.

Ứng Như Ước không dám hỏi, nhìn anh vào phòng tắm đóng cửa, nghe tiếng nước chảy, cô xoa xoa gương mặt vẫn hơi nóng, lâu lâu khe khẽ: “Sao mới sáng sớm đã tắm rồi...”

Ăn được món lòng bấy lâu nhưng nhớ, Ứng Như Ước vô cùng thỏa mãn.

Sau khi kết nối bluetooth điện thoại với xe, thậm chí cô còn hào hứng chọn ra một bài hát mình thích nghe trong list nhạc.

Thấy còn một con đường nữa là tới bệnh viện, Ôn Cảnh Nhiên chần chừ, gọi tên cô: “Như Ước.”

Ứng Như Ước thu lại ánh mắt đang ngắm cảnh ven đường, quay sang nhìn anh.

Ôn Cảnh Nhiên hơi quay sang, bàn tay lần mò bên dưới vô-lăng, giọng anh có vẻ nghiêm túc mà từ sáng tới giờ chưa từng có: “Chuyện của Tiết Hiểu, em nên có sự chuẩn bị tâm lý.”

Tim Ứng Như Ước trong tích tắc thót lên vì câu nói đó.

Cô không tiếp lời, vì biết chủ đề này mới chỉ là mở màn.

Ôn Cảnh Nhiên suy tư rồi cố gắng nhắc cô bằng cách ôn hòa nhất: “Tổng giám đốc Vinh Lương năm đó từng hợp tác qua lại với Ôn gia, Dư Vinh Lương ngoài những điều xấu xa em đã nhìn thấy thì còn có mặt đen tối khác mà không ai biết, vượt hẳn những gì em có thể nghĩ đến.”

Ứng Như Ước chỉ dám thở nhẹ, cô túm chặt vạt áo, yên lặng nghe anh nói tiếp.

“Chuyện Tiết Hiểu, theo bản tính hần thì sẽ làm to chuyện đấy. Quảng thời gian này bệnh viện sẽ không được yên ổn lắm, có lẽ sẽ liên lụy tới tất cả những bác sĩ y tá từng làm phẫu thuật cho cô ấy.”

Ứng Như Ước nghe thấy tiếng thở có phần kim nén của anh, trái tim như bị một đôi tay vô hình bóp chặt, khó chịu gần như không thở nổi.

Cô nhanh chóng suy nghĩ lại chuyện Tiết Hiểu từ đầu chí cuối, ra một kết luận có phần đáng sợ: “Anh ta định phá à?”

Trên mạng, những tin tức liên quan đến phu nhân tổng giám đốc tập đoàn Vinh Lương nhảy lều tự sát ở bệnh viện đại học S đã tràn ngập, phóng viên báo đài không thể xông vào bệnh viện để phỏng vấn những bác sĩ y tá tham dự vào chuyện này nên đã nghĩ mọi cách mò mẫm thông tin từ mọi góc độ để phát biểu quan điểm của mình.

Từ công tác an toàn trên sân thượng, công tác giám hộ của các nhân viên y tế không đủ mạnh đến bắt đầu nghi ngờ đây không phải là sự cố đầu tiên của bệnh viện.

Không nghi ngờ gì nữa, Dư Vinh Lương đã nhanh chóng hành động.

Mà theo những gì Thẩm Linh Chi biết về việc trao đổi giữa phía bệnh viện và Dư Vinh Lương thì đến tám chín phần là hần sẽ mượn cớ để quấy phá.

Hiện tại quan hệ bác sĩ – bệnh nhân căng thẳng, hai bên như nằm ở hai đầu cán cân, một khi phía nào đó có bất cứ động tĩnh gì thì sẽ tạo nên ảnh hưởng tiêu cực khó dự đoán được.

Tất cả những nhân viên y tế đang làm việc ở bệnh viện đều nỗ lực duy trì mối quan hệ yếu ớt này.

Nhưng rồi cũng sẽ có lúc sơ hở.

Ứng Như Ước nghe tiếng còi inh ỏi bên tai, nhìn tòa nhà bệnh viện ở không xa đó, trong khoảnh khắc thấy tay chân lạnh ngắt: “Thế...”

Ôn Cảnh Nhiên có thể đoán được cô đang nghĩ gì, anh đưa tay sang nắm lấy tay cô: “Đây chỉ là những dự đoán của anh, gần đây toàn những ca mổ lớn, khi anh vào mổ rồi rất khó chăm sóc em được, nên mới nhắc nhở em trước.”

Anh nhanh chóng rút tay lại, âm báo đèn chuyển hướng khe khẽ vang lên, hai tay anh nắm vô-lăng chậm chậm đưa xe vào làn xe chuyên dụng để rẽ phải.

Trong âm thanh xe cộ huyền ảo, bên trong này lại cực kỳ yên tĩnh.

Xe dần chậm lại, chiếc Land Rover màu trắng lái vào cổng bệnh viện, đi thẳng tới bãi đậu.

Lúc đi ngang vòng xoay ở cổng chính, loáng thoáng nhìn thấy phóng viên báo đài đang tụ tập đông nghịt.

Xe cảnh sát từ tối qua đã rời đi, hiện trường vẫn còn chằng dây giới hạn, sợi dây màu vàng chói lay động như những sợi tơ mỏng manh bay trong gió lạnh.

Ôn Cảnh Nhiên đậu xe xong.

Trong khoang xe tĩnh lặng, đoạn cuối một bài hát vừa chấm dứt, trong sự im lặng ngẩn ngui, ánh mắt Ôn Cảnh Nhiên lặng lẽ nhìn cô rồi lại nắm lấy tay cô, kéo lên môi, hôn nhẹ lên mu bàn tay.

Giọng anh lại trầm thấp gần như lẩm bẩm, “Chỉ cần em nhớ rằng, trong giờ phút mà mối quan hệ giữa bệnh viện và người nhà bệnh nhân căng thẳng, phía bệnh viện sẽ không để những chiến sĩ đứng ở ngay đầu chiến tuyến bị nguội lạnh nhiệt huyết. Bất kỳ kẻ nào vô đạo đức muốn phá hoại mối quan hệ đó sẽ bị trừng trị thích đáng.”

Bạn đang đọc truyện *Anh Đứng Ở Nơi Sâu Thẳm Của Thời Gian* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 59

Như Ôn Cảnh Nhiên đã dự đoán, dưới sự nhiệt tình của mấy báo đài chính yếu kia, sự kiện tự sát của Tiết Hiểu đã nhanh chóng tràn lan trên mạng. Phàm là những chủ đề liên quan, lượng view và comment đều cao bất ngờ.

Kết thúc ca mổ bên khoa Xương xong thì đã qua giờ ăn cơm.

Lúc Ứng Như Ước đưa bệnh nhân về phòng rồi, Tiểu Khâu đã chọn xong món ăn, đang cùng Thẩm Linh Chi đợi cô để cùng ăn với nhau.

Vì chuyện của Tiết Hiểu mà Tiểu Khâu đã im lặng suốt buổi sáng, bây giờ không kìm được nữa, dò hỏi Thẩm Linh Chi: “Chị Linh Chi, những gì chị biết nhiều hơn bọn em. Chị có thể kể bọn em nghe bệnh viện định xử lý chuyện của Tiết Hiểu thế nào không?”

Cô nàng thực tập chưa lâu, trong quá trình phẫu thuật xuất hiện cấp cứu đã cảm thấy chấn động, khả năng chịu đựng của tâm lý thực sự khá yếu ớt. Lại thêm chuyện của Tiết Hiểu đã thu hút sự chú ý của bao nhiêu phóng viên báo đài, trận chiến này là lần đầu tiên của cô nàng.

Thẩm Linh Chi ngược lên, đưa cằm trong tay gõ gõ lên khay thức ăn, nghiêm túc: “Chuyện này theo tình hình hiện giờ chắc chắn vẫn là bệnh viện phải bàn bạc nói chuyện với phía gia đình bệnh nhân, đây là quy trình. Nguyên nhân chuyện Tiết Hiểu nhảy lầu tự sát đã quá rõ ràng, nhưng người ta đã nhảy từ sân thượng bệnh viện thì bệnh viện chắc chắn cũng có một phần trách nhiệm. Nhưng những việc này đều không phải việc em phải lo lắng, em cứ chuyên tâm vào ca mổ của mình là được.”

Cô nói rất nhẹ nhàng, nhưng Tiểu Khâu lại không mấy lạc quan, cô nàng đưa ánh mắt bất lực sang nhìn Như Ước, không còn muốn ăn uống nữa, đặt đĩa xuống, mở chai nước uống một ngụm: “Chị Linh Chi, chị không biết trên mạng nói bệnh viện chúng ta thế nào đâu. Chẳng ai biết đã xảy ra chuyện gì mà cứ tấn công bác sĩ y tá về quan điểm đạo đức trước tiên.”

Thẩm Linh Chi uống một ngụm canh, dùng khăn giấy chấm chấm khóe môi rồi thông thả nói: “Người không nhận được lệnh của Hoàng đế nhưng lại có thói quen chỉ huy giang sơn này rất nhiều, em có quản được hết không? Luôn có những người tự thấy mình tốt đẹp, giống như trái đất thiếu anh ta là không thể quay được, có bàn phím lên sẽ lên mạng lo chuyện bao đồng. Chủ đề ‘hot’ trên mạng sớm muộn cũng giảm nhiệt, chỉ cần phía bệnh viện và gia đình bệnh nhân thương lượng xong thì chuyện này sớm muộn gì cũng chìm thôi.”

Thẩm Linh Chi theo nghề y đã lâu, mấy năm nay đã từng gặp bao nhiêu chuyện lớn nhỏ rồi.

Có lúc lên cả đài truyền hình địa phương, đưa phóng viên đến để phỏng vấn xác thực; có lúc lên báo tố cáo bệnh viện tàn nhẫn bắt lương; có lúc đưa cả người thân tới bệnh viện để ấu dả.

Nhưng kết quả giải quyết cuối cùng vẫn là thỏa hiệp hòa giải với bệnh viện.

Dù chuyện có lớn thế nào thì cũng sẽ được chứng minh.

Tiểu Khâu đã hiểu thái độ của Thẩm Linh Chi nên nhất thời không nói gì. Cô nàng cầm đĩa, lại ăn mấy miếng cơm rồi quay sang nhìn Ứng Như Ước vẫn đang im lặng: “Như Ước, lúc cậu ở bệnh viện đã từng gặp phải sự cố chưa?”

Bỗng dưng bị điểm danh nên Ứng Như Ước giật mình, gật đầu: “Có, nhưng không nghiêm trọng lắm, cũng không dính đến cả bệnh viện.”

Tiểu Khâu lập tức bày tỏ bộ dạng rửa tai lắng nghe.

Ứng Như Ước sắp xếp lại từ ngữ rồi kể: “Là bên khoa Sản, kiểu thành phố lớn tuyến 1 như thành phố A thì lưu lượng bệnh nhân mỗi ngày đều rất lớn, thường lấy số xếp hàng khám bệnh cũng phải đợi cả nửa ngày. Lúc mình chuyển đến khoa Sản thực tập, lúc đó chính sách hai con đang mở rộng, số giường thì ít, trong văn phòng cũng kê thêm giường cho bệnh nhân, hành lang thì không còn chỗ để đặt chân.”

Tiểu Khâu chưa từng thực tập ở khoa Sản nên nghe Như Ước kể mà lòng mảy mưng ngược: “Kính dị thể à!”

“Bác sĩ khoa Sản bận tới tắm mặt mũi, rút máu cho bệnh nhân, đưa thiết bị truyền máu, thay thuốc cho sản phụ, cắt chỉ... bận tới mức không uống nổi ngụm nước.” Ứng Như Ước đến nay nhớ lại vẫn thấy sợ, quãng thời gian bận tới bụi đó giống như đang vật lộn trên bờ vực tới tắm vậy.

“Sản phụ đó muốn nhập viện sinh mổ, nhưng lúc đó khoa Sản lại quá thiếu giường, tình trạng sản phụ lúc đó cũng không phù hợp để chỉ định sinh mổ.” Ứng Như Ước liếm môi, nâng ly trà lên uống thì trà đã nguội, lúc trôi xuống cổ họng giống như gió Tây Bắc từ bên ngoài thổi qua.

“Sau đó thì sao? Sau đó thì sao?” Tiểu Khâu hỏi tới.

Ngay cả Thẩm Linh Chi cũng quay sang nhìn cô, chăm chú lắng nghe.

“Vi sản phụ chưa được chỉ định nhập viện sinh mổ nên bác sĩ trực ban khi đó đề nghị nếu sản phụ muốn sinh mổ thì có thể đến bệnh viện sức khỏe bà mẹ và trẻ em. Người nhà chị ta đã xếp hàng rất lâu nên vốn bức bối, nghe thế thì lập tức nổi giận, nói sản phụ nặng nề, đi đứng không thuận tiện.”

“Hình như anh chồng còn không phải người thành phố A mà của tỉnh lân cận chạy tới, vốn muốn sản phụ nhập viện, anh ta sẽ ở cạnh chăm sóc, khách sạn cũng không có, dồn hết mọi hy vọng vào bệnh viện. Bác sĩ trực ban muốn anh ta hiểu tình trạng thiếu giường hiện nay, thế là anh ta lập tức đập bàn đá ghế, kháng nghị bằng bạo lực.”

Ứng Như Ước cảm thấy xúc com, cúi xuống nói nhỏ: “Lúc đó đã khiến những sản phụ và gia đình đang đợi làm thủ tục nhập viện hoảng loạn sợ hãi, nhưng cũng may là bảo vệ đến kịp thời, nên mới không xảy ra hậu quả bất ngờ.”

Thẩm Linh Chi không biết nhớ đến chuyện gì mà thở dài rất cảm khái: “Đúng, bác sĩ khoa Sản thường rất vất vả, rất ít người chọn khoa Sản. Lần trước nửa đêm chị bị gọi dậy đến khoa Sản lấy máu, chưa lấy xong thì đứa trẻ đã ra đời, họ chưa kịp làm gì.”

Tiểu Khâu nghe rất chăm chú, cảm xúc căng thẳng đang gần đến đỉnh điểm thì lại vì câu nói của Thẩm Linh Chi mà như bong bóng bị xì hơi, phì cười thành tiếng.

Thẩm Linh Chi cũng không nhịn được cười theo, rồi thúc giục: “Mau ăn nhanh đi, tranh thủ thời gian nghỉ ngơi, chiều còn có ca mổ đó.”

Kết quả...

Vừa ăn com xong thì trong nhóm weixin của khoa Ngoại, Lý Hiểu Dạ đã nhắn tin: “Các đồng chí, bệnh viện chúng ta gặp phải một tên khốn rồi. Dư Vinh Lương ban nãy khua chiêng gõ trống tới bệnh viện, không bao lâu đã đi mất, còn đưa cả mẹ Tiết Hiểu đi.”

Trong nhóm im lặng một chốc rồi Ngụy Hòa hỏi đầu tiên: “Sao hẳn lại là tên khốn?”

Lý Hiểu Dạ lập tức như vùi nước được mở, trút hết cơn giận: “Tiết Hiểu hôm qua mới... xương cốt còn chưa lành, hẳn đã tỏ ra đạo mạo nghiêm túc tới bệnh viện, nói là muốn thương lượng. Kết quả là hoàn toàn không có ý định hòa giải, để lại luật sư, tỏ ý có ý kiến về quy trình điều trị của bệnh viện, muốn mời phía thứ ba đến điều tra lại về quy trình điều trị, xem có chỗ nào sai sót không phù hợp với quy định hay không.”

“Đây cũng xem như là làm theo quy trình chuẩn, cũng chẳng có gì to tát, nhưng các anh chị có biết không, tên khốn này ra khỏi bệnh viện đã chấp nhận phỏng vấn của báo đài, thân nhiên nói ‘Tôi và Tiết Hiểu tình cảm vợ chồng ổn định, hôm có ấy mổ, tôi bị công việc ngăn trở nên không thể tới bệnh viện, đến khi đi thăm mới biết trong quá trình phẫu thuật, bệnh viện đã cắt bỏ tử cung Hiểu Hiểu làm cô ấy không thể sinh con...’ Phần sau thì phóng viên không ghi rõ, nhưng mọi người chờ xem, mỗi một chữ tên khốn này nói đều sẽ được đăng lên mạng đấy...”

Một hòn đá khơi dậy bao lớp sóng ngầm.

Tin tức này của Lý Hiểu Dạ giống như một quả bom ném vào mặt hồ sâu thẳm, làm kinh động mọi người xung quanh, giống như cơn sóng ngầm bùng phát, kéo theo một đồng những thứ hỗn tạp.

Tiểu Khâu đọc xong nội dung tin nhắn mà tức đến run người, những suy nghĩ rối loạn mà buổi trưa khó khăn lắm mới bỏ qua được, bây giờ lại hóa thành lửa giận, thổi bùng lên trong văn phòng khoa.

Ứng Như Ước buổi sáng đã được Ôn Cảnh Nhiên tiêm cho mũi dự phòng nên lúc này lại không mấy bất ngờ.

Weixin khoa Ngoại cô không tham gia, nhưng Tiểu Khâu là cái loa phát thanh đã kịp thời chuyển phát trong thời gian nghỉ ngơi.

Trước khi vào ca mổ tiếp theo, cô bất ngờ nhận được tin nhắn của Ôn Cảnh Nhiên, bốn chữ rất đơn giản: “Có chút nhớ em.”

Cách một màn hình, ở hai đầu khác nhau, nhưng bỗng dưng như có giọng nói trầm trầm của anh đang ve vuốt tai cô, giọng người đàn ông trưởng thành dịu dàng nhưng đặc biệt quyến rũ, khiến cô chỉ cần đọc mấy chữ đó là đã thấy đỏ mặt tía tai.

Cô đang do dự không biết phải trả lời thế nào, thì thấy trong ô tin nhắn là “đối phương đang soạn tin...”

Mấy giây sau, lại “ting” một tiếng, một dòng tin nhắn mới: “Cũng may, lát nữa đã có thể nhìn thấy em.”

Đúng là chí mạng...

Người này một ngày không chọc ghẹo cô thì toàn thân khó chịu hay sao?

Cô cắn môi, khóe môi có nụ cười thoáng qua, cô đưa tay giả vờ ho để lấy mu bàn tay che khóe môi đang nhướn lên. Không dám nhìn điện thoại nữa, khóa màn hình rồi để điện thoại lại vẫn phòng, sau đó rửa tay rồi vào phòng mổ.

Một loạt thao tác vừa nhanh vừa dứt khoát, đến nỗi cô không nhận ra lúc cô đặt điện thoại vào tủ bàn, màn hình sáng lên, có một tin nhắn mới lạng lẽ nhấp nháy sáng trên màn hình.

Trong phòng mổ, những bác sĩ y tá tham gia ca mổ vẫn chưa tới đủ.

Ứng Như Ước truyền thuốc vào ống truyền trước ca mổ, tranh thủ thời gian để làm xong công tác chuẩn bị.

Đến khi y tá đưa bệnh nhân vào phòng mổ, cô đối chiếu với tình trạng bệnh nhân rồi lật xem trên bản gậy mê đã ký tên hay chưa.

Lúc này ý thức bệnh nhân vẫn tỉnh táo, thấy Như Ước bận rộn, sau mấy lần nhìn nhau, còn thân thiện nở nụ cười với cô.

Đến khi gắn điện tâm đồ, huyết áp cho bệnh nhân, Ứng Như Ước cầm kim tiêm của ống truyền dịch truyền vào tĩnh mạch trên tay bệnh nhân.

Vừa làm xong những việc này thì nghe hai ba cô y tá lên tiếng gọi: “Bác sĩ Ôn.”

Ôn Cảnh Nhiên đang gờ hai tay tiến vào phòng mổ, trong gian phòng ánh đèn sáng rực, ánh mắt anh thâm trầm tĩnh lặng như huyết sâu, nhìn xuyên qua hai ba cô y tá, chiếu thẳng vào người cô.

Ánh mắt Ứng Như Ước chạm vào anh trong không trung, trái tim bỗng đập mạnh.

Cô cụp mắt xuống, tư duy trống rỗng trong vài giây rồi lập tức trấn tĩnh, cầm ống truyền, máy thở, điều chỉnh số nhịp thở, rồi mở ống truyền thuyết để duy trì thuốc gây mê.

Những thao tác mà trước đây cô từng làm vô số lần nên đã quá quen thuộc, mà lúc này cô lại cần phải đọc nhắm từng bước mới khiến bản thân chuyên tâm vào công việc cần sự tập trung này.

Cũng may, ánh mắt Ôn Cảnh Nhiên chỉ dừng lại ở cô trong giây lát.

Đến khi anh đứng trước bàn mổ, bóng dáng cao lớn được ánh đèn bao phủ, mọi thứ xung quanh như tĩnh lặng.

Anh quay sang, từ xa ngắm Ứng Như Ước đang bận rộn ở đằng kia, rồi lại cúi đầu, nhờ động tác đó khóa lấp nụ cười không thể che giấu nơi đáy mắt.

Hai giờ sau, ca mổ kết thúc.

Ôn Cảnh Nhi tháo găng tay, ném vào thùng rác.

Cửa phòng mổ vừa mở, Tiểu Khâu chờ bên ngoài đã thò đầu vào, xác nhận ca mổ đã kết thúc, cô nàng đứng ở cửa vẫy tay với Ứng Như Ước.

Ôn Cảnh Nhiên đang định rời khỏi phòng mổ, thấy thế thì quay lại nhìn Ứng Như Ước đang dặn dò y tá mấy câu rồi tiến về phía này, vốn định đợi cô cùng đi.

Suy nghĩ đó vừa thoáng qua thì có y tá vội vàng chạy tới, thở hổn hển: “Bác sĩ Ôn, viện trưởng đang chờ anh trong văn phòng.”

Ôn Cảnh Nhiên hơi nhíu mày, nhưng nhanh chóng dẹp bỏ cảm xúc, anh “ừ” một tiếng rồi cúi xuống nhìn đồ phẫu thuật trên người: “Tôi đi thay đồ.”

Ứng Như Ước đi tới cửa, ánh mắt không kiểm soát nhìn theo bóng Ôn Cảnh Nhiên rời đi, mấy giây sau mới nhìn Tiểu Khâu đang ngập ngừng muốn nói, dịu giọng hỏi: “Sao vậy?”

Tiểu Khâu đưa điện thoại đang cầm cho cô: “Di động của cậu reo mấy lần, mình đã giúp cậu nhìn xem là ai gọi tới, sau đó nhìn thấy tin nhắn này trên màn hình. Chắc là rất gấp gáp nên tự động mang tới cho cậu, mau gọi lại đi.”

Ứng Như Ước nhướn mày, hơi hoang mang vì ai đó lại cuồng cuồng tìm cô như vậy.

Đến khi nhìn thấy màn hình sáng lên, câu nói đơn giản trong tin nhắn chưa đọc – “Bà ngoại con bị chẩn đoán ung thư dạ dày”, bỗng chốc ngón tay nhũn ra, suýt không cầm vững điện thoại.

Sắc mặt cô tái nhợt, đọc tin nhắn đó mấy lần, sau khi chắc chắn đó là tin nhắn của Hường Hân rồi, đầu óc cô trống rỗng trong khoảnh khắc, sau đó là choáng váng như trời đất xoay chuyển.

Cô nắm chặt điện thoại, mấy lần mở miệng mà không phát ra tiếng nói.

Chỉ mỗi ngón tay cầm điện thoại là vận sức tới mức trắng bệch.

Bạn đang đọc truyện *Anh Đứng Ở Nơi Sâu Thẳm Của Thời Gian* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 60

Tiểu Khâu đứng đối diện, là người duy nhất nhìn rõ mọi thay đổi dù nhỏ nhất trên gương mặt cô.

Cô bị sắc mặt tái nhợt của Ứng Như Ước dọa cho sợ hãi, cũng không dám nói gì, mím môi và đứng thẳng như đứa trẻ phạm lỗi, tro mắt đứng nhìn cô.

Sau lưng là các bác sĩ y tá đang bận rộn qua lại, nhỏ giọng trao đổi gì đó, không ai chú ý bên này.

Tiểu Khâu cắn môi, nắm cổ tay Ứng Như Ước kéo sang một bên, nhìn cô đầy lo lắng: “Cậu vẫn ổn chứ?”

Làm việc trong môi trường như bệnh viện, theo lý thì đã có thể quen với chuyện sinh lão bệnh tử. Nhưng khi chuyện này thực sự xảy ra với mình hoặc bạn bè, cô mới nhận ra chẳng ai có thể bình thản được.

Không biết ngọn gió lạnh nào từ đâu ập tới, cứ thổi vào sau gáy và chân Ứng Như Ước.

Cô hoàn hồn, vẫn có phần thất thần: “Mình vẫn ổn...”

Ngập ngừng, cô quay lại nhìn phòng mổ, nhờ vả Tiểu Khâu: “Bệnh nhân trong phòng vẫn chưa tỉnh, phiền cậu giúp mình chăm sóc hộ, mình đi gọi điện cho mẹ.”

Tiểu Khâu gật đầu, nắm lấy vai cô, nhỏ giọng an ủi: “Cậu yên tâm, sẽ không có việc gì đâu.”

Ứng Như Ước biết cô đang quan tâm nên cười gượng, cầm điện thoại rồi nhanh chóng rời đi.

Đi không xa thì thấy một gian phòng nghỉ. Ứng Như Ước đẩy cửa bước vào, lúc đóng cửa còn thuận tay khóa lại.

Cô dựa vào cửa, tồn mấy phút để bình tĩnh lại, rồi đi đến bồn hoa cạnh cửa sổ chạm đất, kéo ghế ra ngồi xuống, gọi điện cho Hường Hân.

Lòng bàn tay Như Ước rịn mồ hôi, lạnh ngắt, áp lên má như một viên đá mới lấy ra từ tủ lạnh.

Cô cúi đầu, rất kiên nhẫn chờ bên kia nghe máy.

Trong tiếng “tút tut” đều đặn, cuối cùng cô đã bình thường trở lại, suy nghĩ một cách lý trí hơn.

Ung thư dạ dày trong quá trình ác tính thì tỷ lệ phát bệnh rất cao. Tình trạng bệnh thời kỳ đầu rất giống loét dạ dày, thông thường hiếm khi người ta để ý.

Một tháng trước cô vừa từ thành phố L về, trừ việc cảm thấy bà ngoại hơi gầy một chút thì không phát hiện ra điều gì khác thường. Lại thêm bà ngoại Như Ước hồi trẻ dạ dày cũng không tốt lắm, sau này lớn tuổi lại cao huyết áp, mỗi ngày phải uống thuốc để kiểm soát nên thực sự rất khó phát giác.

Trình độ khám chữa bệnh của L có hạn, không bằng được S. Lại thêm ông nội Như Ước chính là chuyên gia quyền uy của khoa Ngoại Tiêu Hóa, Ôn Cảnh Nhiên theo học ông nội, bao năm nay trong lĩnh vực chuyên ngành cũng có chút tăm tiếng.

Cô nhanh chóng nhận tính về khả năng đón bà ngoại từ L tới đây để chữa bệnh.

Trong đầu vẫn đang rối loạn thì âm thanh điện thoại bỗng vụt tắt, văng đến giọng nói hơi mệt mỏi của Hường Hân: “Alo? Như Ước.”

Sợi dây từ từ tỉnh táo trong đầu Như Ước bỗng bị cắt đứt, cô nín thở, trái tim nặng trĩu như mang vác trọng lượng quá lớn, nặng nề tới mức nhói đau.

Không đợi Như Ước xác nhận, Hường Hân trầm tư vài giây rồi lại gọi cô: “Như Ước.”

“Vâng.” Ngón tay cô vô thức túm lấy phiến lá già cỗi nhưng vẫn xanh rì trên chậu cây bên cạnh: “Con vừa xong ca mổ, nhìn thấy tin nhắn mẹ gửi.”

“Bà ngoại con sáng nay đã có kết quả khám.” Hường Hân thờ dãi, giọng nói có vẻ mệt mỏi khó tả: “Quãng trước mẹ từng nói muốn đưa bà ngoại tới S

để làm kiểm tra kỹ. Bà ngoại con lo sẽ làm phiền công việc của con nên đến bệnh viện thành phố L để khám, hôm nay mới có kết quả. Mẹ...”

Bà bỗng ngưng bật, không nói tiếp.

Đáy mắt Úng Như Ước như lóe lên ánh sáng nào đó, “Mẹ phát hiện ra tình trạng sức khỏe của bà ngoại có gì bất thường từ lúc nào?”

“Hai tháng trước.” Hường Hân trả lời: “Nhưng con cũng biết đấy, bà ngoại xưa nay dạ dày không tốt, lại thêm tuổi cao, tính khí cũng dần dần kỳ quặc. Mỗi lần mẹ hỏi không khỏe chỗ nào, bà cũng chẳng nói, cứ bảo không sao không sao...”

“Đó là do bà thông cảm cho mẹ.” Úng Như Ước cắt ngang, không chút nể nang: “Trong mắt mẹ chỉ có công việc của mẹ, bệnh nhân của mẹ, trách nhiệm của mẹ, mẹ đã thực sự quan tâm tới những người xung quanh mẹ bao giờ chưa?”

Cô không thể bình tĩnh được nữa, những vết thương sâu kín nhất trong tim bị cô chôn vùi bao năm qua đã để lộ vết sẹo xấu xí, cô cũng không quan tâm liệu vạch những vết sẹo đó ra có còn chảy máu đầm đìa, lạnh lùng chỉ trích bà: “Nếu không phải lần trước con về L nhắc mẹ đưa bà ngoại đến bệnh viện khám, có phải mẹ vốn cũng không nghĩ rằng sức khỏe bà ngoại có vấn đề? Bà ngoại không phải tính tình kỳ quặc, bà chỉ là dùng một cách khác để oán trách mẹ.”

Ngón tay cầm phiến lá của Úng Như Ước đột ngột siết chặt, trong lồng ngực có một ngọn lửa không tên đang bùng cháy, gần như muốn đốt trụi mọi lý trí của cô.

“Mẹ là mẹ con, cho dù từ nhỏ đến lớn, mẹ cũng chẳng mấy khi lo cho con, chưa từng chuyên tâm vì con, chỉ mỗi quan hệ huyết thống thì con cũng nên tôn trọng mẹ. Nhưng bây giờ con van nài mẹ quay đầu nhìn lại đi, bao năm nay, vì công việc mà rốt cuộc mẹ đã phớt lờ bao nhiêu người rồi? Mẹ hy sinh hôn nhân, gia đình và con, con có thể hiểu, cũng chưa từng oán trách. Nhưng mẹ thực sự phải đợi đến khi chỉ còn lại mình ẹ thì mới hối hận, mới hồ thẹn hay sao?”

Cô sẽ không nói những lời quá gay gắt.

Vì gia đình và cả những trải nghiệm thời thơ ấu đã khiến cô thân thiện và khoan dung với tất cả những người từng xuất hiện quanh mình, cô cẩn thận đối phó với sự tiếp cận của họ, cũng ngầm cho phép từng người dần dần biến mất trong cuộc đời mình.

Cô đã xiềng xích bản thân quá nhiều, chưa từng gỡ bỏ những gánh nặng trong lòng bao giờ.

Nhưng lúc này, khi thốt ra những lời nói đó, cô có một cảm giác nhẹ nhõm như gỡ bỏ gánh nặng vậy.

Hường Hân không đáp lại.

Bà cầm điện thoại dựa vào cánh cửa phòng Như Ước, lặng lẽ nhìn vệt nắng rơi xuống bàn.

Sự trầm lặng đó đối với Như Ước có lẽ là mặc nhận, có lẽ là suy nghĩ, cũng có thể chỉ là sự thỏa hiệp ngắn ngủi, nhưng dù là thế nào, cô cũng không hy vọng có thể thay đổi suy nghĩ đã mọc rễ thâm căn cố đế trong Hường Hân.

Sự giận dữ khi bà ngoại bị chẩn đoán ung thư dạ dày, cô dùng cách giận lấy Hường Hân để giải tỏa hơn một nửa.

Nhưng sau khi con giận tan biến, cô lại thấy lồng ngực lạnh lẽo, có một sự sợ hãi không đoán ra đang vây quanh trái tim. Cô cảm thấy rối bời, mọi lý trí đều như dính chặt thành một khối bùn đất, chỉ còn lại sự bức bối và gấp gáp muốn giải quyết mọi việc, nhưng chỉ không có cách nào để thoải mái hơn.

Đầu óc trống rỗng trong tích tắc, cô không tài nào nghĩ ra nổi.

Rõ ràng có một sợi dây, chỉ cần tìm ra đầu dây là có thể giải quyết mọi việc, thế mà cô cứ ra sức suy nghĩ, khi vội tay ra chỉ toàn là gió lạnh thổi qua kẽ ngón tay, gào thét man rợ.

Vẫn là Hường Hân lên tiếng phá vỡ im lặng trước, giọng bà khàn khàn, khẽ khàng nói: “Xin lỗi.”

“Muốn xin lỗi con từ lâu rồi.” Bà nhẹ nhàng bước vào phòng, ngồi xuống cuối giường.

Trong những hạt bụi xoay tròn giữa tia nắng, bà đưa tay cầm lấy tấm hình mà không lâu trước Như Ước từng mang tới, ngón tay nhẹ nhàng ve vuốt Như Ước trong hình: “Chỉ là con dần dần khôn lớn, mẹ không biết phải gần gũi con thế nào, cũng khó mở lời giải thích về việc bỏ rơi và vô trách nhiệm với con năm nào.”

Úng Như Ước cắn môi, không nói gì.

Ánh mắt nhìn chằm chằm mặt bàn tới mức cay nhức, cô đưa tay dụi mắt, càng dụi càng thấy khó chịu, mũi cay cay, muốn khóc quá.

Cô che mắt lại, nghe hơi thở chậm rãi của Hường Hân, khàn giọng nói: “Khoan hãy nói chuyện đó, chuyện bà ngoại mẹ định làm thế nào? Đến bệnh viện của con đi, ông nội là chuyên gia khoa Ngoại Tiêu hóa, bác sĩ ở đây cũng rất có kinh nghiệm, con cũng có thể giúp mẹ chăm sóc bà ngoại.”

Hường Hân lại có phần do dự: “Mẹ cũng nghĩ thế, nhưng bà ngoại con cố chấp, không chịu đến S. Mẹ gọi điện cho con cũng là mong con có thể khuyên nhủ bà.”

Bà ngoại cả đời này, trọng tình trọng nghĩa nhất.

Hôn nhân của Hường Hân thất bại, bà chưa từng oán trách, nhưng đối với Như Ước và nhà họ Ứng thì lại có phần hổ thẹn. Nên bà mới không chịu đến S, cũng như không muốn làm phiền công việc của cô vậy, bà không muốn gây phiền toái cho nhà họ Ứng, nhờ người ta chút nào thì đối với bà cũng là gánh nặng khó mà đền đáp.

“Con biết rồi.” Ứng Như Ước khẽ thở ra, đưa tay lên nhìn đồng hồ: “Lát nữa con phải tới Khoa xin nghỉ phép, tối nay sẽ tới L. Vài ngày nữa sẽ đón bà ngoại tới S, cố gắng sắp xếp cho bà nhập viện điều trị càng sớm càng tốt.”

Nói dứt, cô lại hỏi một câu như dò đoán: “Bên bệnh viện mẹ...”

“Mẹ xin nghỉ phép dài hạn.” Hường Hân cười khê: “Nếu cần thì mẹ cũng sẽ xin nghỉ việc để chăm sóc bà ngoại, yên tâm. Có những sai lầm mẹ sẽ không tái phạm nữa.”

Thế thì tốt.

Ứng Như Ước cúp máy.

Ngồi trong phòng nghỉ lâu, mới nhận ra tay chân lạnh ngắt, có phần cứng nhắc.

Một cuộc gọi, cô đã xả hết con giận, lòng bàn tay rịn mồ hôi, ươn ướt.

Ứng Như Ước vô thức lần tìm khăn giấy trong túi, cúi xuống nhìn, thấy mình vẫn còn mặc đồ phẫu thuật màu xanh lá, nên đành thôi.

Cô tưởng mình đã hoàn toàn tiêu hóa con ác mộng này, trên thực tế, trừ khoảnh khắc cô biết chuyện nên thấy bất lực và hoang mang, không dám tin, lại thêm xót thương bà ngoại ra, thì không còn cảm xúc tiêu cực nào hơn.

Chỉ ít thì cô vẫn có thể duy trì lý trí để suy nghĩ xem tiếp theo nên làm gì, thậm chí còn có tâm tư trút giận lên Hường Hân.

Nhưng tới khi cúp máy, cô mới nhìn thấy một bản thân đang vô cùng sợ hãi từ những ngón tay đang run lẩy bẩy của mình.

Cô khó chịu tới mức không thể thờ, nhưng lại chẳng dám khóc.

Cô còn phải xốc tinh thần lên, xin Thẩm Linh Chi nghỉ phép, nhanh chóng tới L, tìm hiểu tình hình bà ngoại, rồi sắp xếp mọi việc ở S cho bà...

Cô dựa góc bàn để đứng dậy.

Đầu óc rối tung, lúc thì nghĩ có cần tìm Ôn Cảnh Nhiên trước không, anh chính là bác sĩ khoa Ngoại Tiêu hóa, có lẽ anh sẽ có đề nghị tốt hơn chẳng; lúc thì lại nghĩ ban nãy em mới bị Viện trưởng gọi đi, nhất thời không tìm ra anh, chỉ bằng trực tiếp hỏi ông nội thì hơn.

Trước mắt bỗng có phản nhòa nhạt, không rõ.

Ứng Như Ước hít một hơi, không còn kiềm chế được nước mắt đang tuôn trào.

Lại không có mặt!

Mỗi lần cô cần anh, anh đều vắng mặt.

Một hai lần, cô còn có thể tự an ủi và điều chỉnh, nhưng bao nhiêu lần... Lần nào cô yếu đuối muốn dựa vào anh, anh không ở trong phòng mổ thì cũng bị chuyện khác ngăn cản.

Ứng Như Ước càng nghĩ càng buồn rầu, ngồi bệt xuống, vùi mặt vào cánh tay.

Trong lòng như có một tảng đá nặng, cô khóc tới mức không thở nổi, lại sợ sẽ có người đi ngang nên không dám phát ra tiếng.

Từng cú đá kích nặng nề và cả những năng lượng tiêu cực chưa kịp tan biến đang nhấn chìm cô.

Cô biết, những lúc đặc thù thế này cô không thể trút hết vào anh, nhưng lại không thể kiềm chế được.

Cô há miệng cắn vào ngón tay, cắn mạnh đến mức con đau ở đó kích thích đại não, cuối cùng cũng nhả ngón tay ra.

Cô ôm gối ngồi tựa chầu cây một lúc, rồi bời và bức bối tới mức dạ dày nhói đau.

Muốn gọi điện cho Ôn Cảnh Nhiên, dù giống lần trước, ở ngoài phòng mổ chỉ an ủi cô vài phút cũng không sao, chỉ cần anh nghe máy...

Nhưng cầm điện thoại lên lật đến số của anh trong danh bạ, cô lại bắt đầu do dự.

Lỡ như anh đang bận thì làm sao?

Cách làm không lý trí thế này giống như đứa trẻ non nớt đang hồn dỗi vậy...

Suy nghĩ càng đè nén trong lòng lúc này càng mạnh mẽ muốn phá bỏ xiềng xích, Ứng Như Ước gần như không thể kiểm soát muốn ấn số gọi ngay.

Chỉ do dự vài giây, di động đã rung lên, một cuộc gọi tới đã đi trước cô một bước.

Ôn Cảnh Nhiên.

Ứng Như Ước còn tưởng mình xuất hiện ảo giác, cô vội vã lau nước mắt, xác nhận trên màn hình hiển thị là tên anh, tim bất ngờ đập mạnh, treo lơ lửng.

Giọng nói bình tĩnh thường thấy của Ôn Cảnh Nhiên vọng tới: “Như Ước?”

“Dạ?”

“Bệnh viện thành phố G gần đây có ca mổ cần anh qua đó một chuyến, chắc là tối mai mới về được.” Ôn Cảnh Nhiên rõ ràng tỏ ra bức bối với chuyến đi bất ngờ này, ngay cả giọng nói cũng có phần gấp gáp: “Chuyện Tiết Hiểu mấy hôm nay chắc sẽ còn dư âm, Dư Vinh Lương yêu cầu bên thứ ba điều tra lại cả quy trình ca mổ, có lẽ sẽ có người tới hỏi em, cứ trả lời thành thật, nhé?”

Ứng Như Ước cup mắt xuống, những viên gạch sứ màu trắng và những đường nối màu đen trước mắt bị nước mắt rung rung làm nhòe đi, không thấy rõ.

Cô nỗ lực nuốt xuống con nghẹn ngào, cố gắng không để anh phát hiện sự bất thường của mình: “Được.”

Ôn Cảnh Nhiên đang đóng cửa xe, hoàn toàn không phát hiện ra giọng nói ậm ừ khác hẳn bình thường của cô, vừa khởi động xe vừa nói: “Ngoan, chờ anh về nhé.”

Ứng Như Ước không còn trả lời bình thần như chưa có gì xảy ra được nữa.

Cô cup máy, trái tim như có một lỗ hổng, mũi cay nhưc đau đớn.

Không chờ nữa.

Cô không muốn chờ.

Bạn đang đọc truyện *Anh Đứng Ở Nơi Sâu Thẳm Của Thời Gian* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61

Điện thoại cúp quá đột ngột.

Nụ cười trên môi Ôn Cảnh Nhiên nhạt đi, ánh mắt nhìn xuyên qua tấm kính chắn gió đến những kiến trúc cao tầng dưới những lớp mây đen kịt cuộn cuộn.

Trong sắc trời tối tăm xám xịt, những tầng mây trên bầu trời của khu nội trú đang trôi nhanh, thi thoảng có cơn gió to thổi tới, gió thổi lá bay, bụi cuốn mù mịt.

Như trước ngày tận thế, bầu trời đang áp ủ một cơn bão lớn.

Tiết trời sắp thay đổi.

Ôn Cảnh Nhiên quay sang thắt dây an toàn.

Điện thoại xoay mấy vòng trong tay anh, trên màn hình đang sáng, thời gian lại chạy thêm một khắc.

Anh thu lại ánh nhìn, buông tay ra, điện thoại rơi xuống hộp đựng đồ. Kéo tấm chắn phía trước xuống, nhanh chóng lái xe rời khỏi bệnh viện.

Khóc lâu quá nên Ứng Như Ước sau khi rời khỏi phòng nghỉ đã không đi tìm Thẩm Linh Chi ngay, mà đến nhà vệ sinh gần đó trước.

Mất đồ tới mức không dám gặp ai, chớp mũi cũng bị cô xoa đến đỏ ửng, bộ dạng quỷ quái đó đến chính cô cũng không dám nhìn thẳng.

Cô mở vòi nước, hai tay bùm lại khoát nước lạnh lên mặt, vừa rửa vừa mát-xa mới miễn cưỡng xóa bớt khói mắt sưng đỏ.

Cô dựa vào bệ rửa mặt một lúc sau, thăm soạn sẵn những câu phải nói, rồi mới ra ngoài, về văn phòng khoa tìm Thẩm Linh Chi.

Cũng khá may mắn là Thẩm Linh Chi bốn giờ chiều còn một ca mổ, nên đang ngồi nghỉ ngơi trong phòng.

Tay cô đề lên một cuốn sách chuyên ngành, đang chăm chú nghiên cứu. Đến khi một bóng đen che khuất trang giấy mới ngơ ngác ngẩng đầu lên nhìn.

Chuyện Tiết Hiếu đang đẩy bệnh viện tới đâu sóng ngọn gió. Vào lúc đặc biệt nhạy cảm này, để thuận lợi xin nghỉ phép, Ứng Như Ước không hề che giấu, chỉ đơn giản thuật lại nguyên nhân xin nghỉ.

Mà Thẩm Linh Chi cũng có phần luống cuống.

Cô ghen lời nhìn Ứng Như Ước một lúc lâu rồi mới phản ứng được, an ủi trước: “Em đừng cuống quýt, bây giờ trình độ y học tiên tiến, bệnh ung thư cũng không phải bệnh hiểm nghèo nữa. Chính chúng ta là bác sĩ, hãy thả lỏng trước đã, phải xử lý thế nào thì cứ làm thế ấy. Em muốn nghỉ mấy ngày?”

“Chiều nay em không có ca mổ nên định nghỉ bây giờ, chắc ngày mai mới quay lại được, nhưng để chắc ăn thì em muốn xin chị nghỉ hai ngày.” Ứng Như Ước đưa mu bàn tay lên che mũi, mắt lại nóng lên, cứ nghĩ đến bà ngoại bị ung thư là không nhịn được muốn khóc.

Thẩm Linh Chi nhớ lại ca trực mấy hôm nay, vừa gật đầu vừa phê chuẩn: “Không sao, khó mà tránh khỏi việc đặc biệt xảy ra trong gia đình. Lần trước em đã thay chị trực đêm, mai chị nghỉ ngơi sẽ thay ca cho em. Hôm kia Tiểu Khâu cũng rảnh rồi, lúc đó chị sẽ sắp xếp, em cứ đi đi.”

Cô đứng lên, tiễn Như Ước vài bước: “Có gì cần giúp cứ nói nhé.”

Ứng Như Ước “vâng” một tiếng, chào tạm biệt rồi vội vã đến phòng thay đồ.

Thẩm Linh Chi đứng ở cửa phòng, thờ dài, có phần nuối tiếc. Khi bình tĩnh lại, cô quay về bàn, gấp quyển sách lại rồi cất chung với điện thoại vào ngăn kéo, quay lưng đến phòng phẫu thuật để chuẩn bị.

Ứng Như Ước rời bệnh viện, gọi xe quay về Ngự Sơn.

Ông nội mang ghế ra, ngồi trong vườn cát hoa cỏ của ông, máy thu âm đã cũ kỹ nằm trên kệ hoa bên phải, đang cất cao giọng hát.

Ông vừa quay lại thì thấy Ứng Như Ước, tỏ vẻ ngạc nhiên khó che giấu, vừa định hỏi sao hôm nay cô lại về sớm thì đã nhìn thấy đôi mắt hoe đỏ của cô cháu, lại nén câu hỏi xuống.

Ông nội cầm máy thu âm lên, bắt nút tắt, giọng hát vụt im lặng.

Ông đứng lên, chậm rãi quay lưng đi vào nhà, chỉ để lại một câu ngắn gọn: “Vào rồi nói.”

Khi biết bà ngoại Như Ước bị mắc bệnh ung thư, ông nội xoay vòng tay, trầm ngâm giây lát: “Con nói ông nội biết đã, con nghĩ thế nào?”

“Con định đưa bà ngoại tới đây.” Ứng Như Ước ngoan ngoãn ngồi xuống thăm lòng cừu, nhận lấy nước nóng dì Hoa mới nấu, pha trà cho ông nội, cụp mắt xuống và nói khẽ: “Trình độ chữa trị bên L có hạn, con không yên tâm lắm. Bà ngoại cũng lớn tuổi rồi, sức khỏe không được như xưa. Trước khi mổ cần có người bên cạnh chăm sóc, chỉ mỗi mình mẹ thì sẽ bận lắm.”

Như Ước đẩy nắp ly trà, nhẹ nhàng đẩy đến trước mặt ông nội: “Bây giờ con sẽ đi thu dọn quần áo, chuẩn bị xuất phát. Tối nay sẽ tới, ngày mai sẽ tìm hiểu tình hình.”

Ông nội khẽ “ừ” một tiếng, cầm ly trà lên thổi cho nguội, hơi nóng trên mặt nước bị thổi bay, ông hóp một ngụm, giọng nói trầm trầm có cảm xúc khó đoán: “Một mình con đi, được không?”

Ứng Như Ước ngẩn người vài giây, rồi khẽ “vâng” một tiếng.

Được chứ.

Khi cô chỉ có một mình, cũng không còn muốn dựa dẫm vào ai, cô có thể gánh vác được.

Phải rời bệnh viện hai ngày nên Ôn Cảnh Nhiên về nhà rồi tiện thể dọn dẹp một số vật dụng của Phạm Hy, mang đến khách sạn Thịnh Viễn trước.

Ôn Cảnh Phạm hôm kia ghé S công tác, hành trình bốn ngày.

Nhận được điện thoại của Ôn Cảnh Nhiên sớm nên Ôn Cảnh Phạm có chút bất ngờ.

Anh đón lấy Phạm Hy trong lòng Ôn Cảnh Nhiên, gãi gãi Phạm Hy đang gừ gừ vì khoái chí khi gặp lại anh, âm thanh lười nhác, thông thả hỏi: “Bạn gái đâu?”

“Ở bệnh viện.” Ôn Cảnh Nhiên giơ tay nhìn đồng hồ: “Đi công tác gấp, em phải tranh thủ nên đi trước đây.”

Ôn Cảnh Phạm hơi nhướn môi, vẻ mặt mời mọc anh: “Trước Tết đưa người ta về nhà, nếu không An Nhiên lại trách anh đem Phạm Hy cho em quá lâu.”

Ôn Cảnh Nhiên không nói gì, đáy mắt lại thoáng nụ cười.

Anh cúi xuống, ngang tầm mắt với Phạm Hy trong lòng Ôn Cảnh Phạm, ngón tay thon dài ve vuốt tai nó: “Lần sau gặp.”

Tai Phạm Hy nhạy cảm, ngay cả Ôn Cảnh Phạm cũng không mấy khi chạm vào, bỗng dưng bị tên này sờ tai, đôi mắt mèo nheo lại, khẽ gừ một tiếng tỏ vẻ không vui.

Tai của trăm ai cũng sờ được à!

Không được nó chào đón nên Ôn Cảnh Nhiên cũng mặc kệ, anh đứng thẳng lên nhìn Ôn Cảnh Phạm, khép hai ngón tay lại đặt hờ lên góc trán với vẻ không mấy đứng đắn, trước khi quay đi còn hạ giọng nói hai chữ: “Bảo trọng.”

Ôn Cảnh Phạm đứng tại chỗ, nhìn theo anh đi vòng qua đầu xe ngồi vào ghế lái, chiếc Land Rover trắng đi ngang, tiếng xe xa dần.

Anh ôm Phạm Hy, gương mặt vẫn tỏ vẻ lười biếng, nhìn bóng chiếc xe khuất dần trong tầm mắt.

Ôn Cảnh Nhiên đậu xe ở tầng hầm sân bay, lấy vé, qua cửa kiểm soát an ninh, đợi lên máy bay.

Trước khi lên máy bay, anh nhắn thông tin chuyến bay cho Ứng Như Ước, lại nhẩm tính thời gian hạ cánh, báo cáo ngắn gọn toàn bộ hành trình.

Lên máy bay rồi, anh nhìn sắc trời u ám, lúc nào cũng có thể đổ mưa, ngần ngại nhắn thêm một tin cho Thẩm Linh Chi.

Làm xong những điều này, anh chống cùi chỏ lên tay vịn ghế.

Nhắm mắt, ngón tay thon dài che mắt, thở dài nặng nề.

Xe đi từ S tới L không nhiều, Ứng Như Ước từ lúc mua vé ở bến xe tới lúc kiểm vé rồi lên xe, cả hành trình đều là chạy.

Đến khi ngồi trên đuôi xe khách rồi thì chỉ còn cách 5 phút là xe chạy, nhân viên xe đang nhắc nhở các hành khách nhớ thắt dây an toàn.

Sau khi xe chạy mười phút, cô nhận được tin nhắn của Ôn Cảnh Nhiên.

Chuyến bay SC5699, 5 giờ 25 phút hạ cánh. Từ đó tới bệnh viện là nửa tiếng, chín giờ tối phẫu thuật.

Nếu mọi việc thuận lợi, bốn giờ chiều mai bay, về sẽ đón em tan sở.

Cô cúi xuống, xem tin nhắn này mấy lần, nhớ thời gian mổ của anh.

Ngón tay dừng trên bàn phím màn hình rất lâu, muốn nhấn lại gì đó nhưng đầu óc trống rỗng, cũng không biết phải nói gì.

Mãi sau, cô thoát khỏi màn hình tin nhắn, nhét điện thoại vào túi áo.

Lúc đến L thì trời đã tối.

Cũng giống thời tiết ở S hôm nay, nơi này cũng mây đen nặng trĩu, cả bầu trời chẳng thấy ánh sao, u ám tới mức ngay cả một tia sáng cũng không có.

Đuôi xe xóc giật, lại thêm không khí trong xe bức bối, không thể thở nổi, mùi vị kỳ quặc trên xe lại thêm dạ dày đảo lộn, Ứng Như Ước ngủ suốt đến khi tới nơi.

Khi nhân viên gọi cô dậy thì đầu óc vẫn choáng váng, hoang mang không biết mình đang ở nơi nào.

Hương Hân giữa chặng đã gọi điện cho cô hỏi thời gian xe khách tới bến, đã đứng đợi ở cổng từ trước.

Như Ước xoa xoa đầu óc đang căng thẳng, đi ra thì thấy ngay Hương Hân đang đứng đợi ở cạnh xe đạp. Trong tay bà cầm một chiếc khăn cổ đã được gấp thành vòng tròn, khi nhìn thấy cô, bà nở nụ cười.

Đã quen với thái độ hờ hững của mẹ, Ứng Như Ước nhìn thấy nụ cười của Hương Hân lại thấy kỳ cục.

Cô cúi đầu, lặng lẽ đến trước mặt bà, muốn gọi một tiếng nhưng trong lòng vẫn trách bà, nỗ lực mấy lần mà chữ “mẹ” đến đầu lưỡi rồi vẫn không thể nói ra.

Hương Hân không chú ý tới, luống cuống lấy từ trong khăn quàng cổ ra hai quả trứng luộc lá trà vẫn còn nóng hổi, đưa cho cô: “Mẹ chắc là con chưa ăn uống gì, ăn hai quả trứng này lót dạ trước đi.”

Ứng Như Ước do dự rồi vẫn nhận: “Bà ngoại đâu?”

“Đợi con ở nhà.” Hường Hân giữ xe, đá chống xe lên, ra hiệu cô ngồi lên: “Cổ áo khép chặt lại, lát nữa gió sẽ lạnh.”

Ứng Như Ước y lười ngồi lên yên sau, trong tay vẫn cầm hai quả trứng, trong vận tốc chậm rãi của xe, cô lặng lẽ đập rồi bóc vỏ trứng, cho vào miệng.

Chắc là mua ở gần bên xe, trứng chỉ có mùi lá trà, vị thì nhạt tới mức chẳng khác gì trứng luộc bình thường.

Cô ăn từng miếng chậm rãi và kỹ lưỡng, không có nước, trứng khô tới mức muốn nghẹn. Cô gắng nuốt xuống, cổ họng vừa khô vừa đau.

Cô đưa tay lên, nhanh chóng dùng mu bàn tay lau nước mắt rịn ra ở khóe.

Có gió thổi qua, gò má vẫn còn hơi ẩm ướt bỗng bị gió thổi khô, chỉ còn lại ngấn nước mắt.

Cổ họng cô đau rất như nhét vào một đồng ốt chỉ thiên, vừa đau vừa nghẹn. Cũng giống có ai đó dùng dao rạch từ giữa họng, quả trứng vẫn chưa nuốt xuống mặc cho cô cố gắng thế nào cũng không trôi xuống được.

Cô vừa ăn vừa dụi mắt, Hường Hân im lặng suốt quãng đường, cô ngồi trên yên sau xe đạp cũng lặng lẽ khóc cả một quãng đường.

Kiên cường hơn hai mươi năm, độc lập hơn hai mươi năm, cô đã quen không tỏ ra yếu đuối trước mặt Hường Hân.

Nhưng khi đến nhà thì vẫn không che giấu được.

Hường Hân thấy cô dụi khóe mắt đỏ hoe, cũng nhìn thấy vết thương đã nhạt đi ít nhiều trên xương lồng ngực và dưới khóe mắt cô.

Lần này bà không còn cố giữ khoảng cách với con gái nữa, bước tới nâng mặt cô lên, nhìn kỹ dưới ánh đèn: “Làm sao lại bị thương thế này? Ai đánh con hả? Hà?!”

Ứng Như Ước thiếu tự nhiên quay mặt đi: “Đùa giỡn với đồng nghiệp nên bất cẩn bị thương thôi.”

Cô không muốn nói nên Hường Hân cũng không hỏi, chỉ là ánh mắt quan sát vết thương của cô một lúc nữa rồi mới kéo cô vào nhà.

Bà ngoại đã ngủ.

Hường Hân giúp bà cởi áo khoác, đắp lại chăn, rồi nhỏ giọng nói: “Mấy hôm đợi kết quả khám, bà ngoại chẳng ngủ ngon, biết hôm nay con tới thì vừa dọn dẹp vừa nấu nướng, mệt lắm rồi.”

Ứng Như Ước ngồi trên giường nhìn bà một lát.

Rất thần kỳ, tuy đang bệnh nặng nhưng sắc mặt bà ngoại lại rất tươi tỉnh, lúc ngủ mày mắt còn cong cong, rất yên tĩnh cũng rất an ổn.

Thực ra tính kỹ thì thời gian Ứng Như Ước ở cạnh bà ngoại không nhiều, tình cảm thậm chí còn không sâu đậm bằng dì Hoa. Nhưng cùng dòng máu, bà là người thân cũng đủ để Ứng Như Ước dành hết tình cảm cho bà.

Từ khi biết tin, vất vả cả mấy tiếng đồng hồ, lúc này ngồi bên giường ngắm bà ngoại, trái tim cô xem như cũng bình tĩnh lại, nỗi đau cũng được ve vuốt lạ lùng.

Đến khi Hường Hân hâm lại thức ăn rồi gọi cô ra, cô mới đi theo cầu thang gỗ nhỏ hẹp xuống dưới, dưới chân bàn có một con mèo tam thể đang đi vòng quanh Hường Hân, kêu meo meo đòi được ăn.

Cô tò mò nhìn nó: “Bà ngoại nuôi à?”

Mập thế kia... nhìn kiểu gì cũng không giống con mèo lang thang được bà ngoại nhặt về nuôi dưỡng.

“Của nhà hàng xóm” Hường Hân đưa cho cô đôi đũa, “Đợt trước bà ngoại con cho nó ăn mấy lần, cứ đến giờ cơm là đến xin ăn.”

Bà lấy một chiếc đĩa sứ bị nứt một miếng dưới kệ bát đĩa, trong đĩa là xương cá trộn với cơm, cô mới nhận ra lưng của Hường Hân dần gầy gò ốm yếu, đôi tay hình như cũng chai sạn hơn, vân tay thô ráp.

Cô cup mắt, dùng đầu ngón chân tréo ghẹo con mèo tam thể bên chân, giả vờ lơ đãng hỏi: “Mẹ, ban đầu mẹ và bố ly hôn là vì hai người đều là bác sĩ quá bận rộn, hay là do không còn yêu nữa?”

Hường Hân không ngờ cô lại hỏi vậy, bát trong tay tuột xuống rơi vào bồn rửa, phát ra tiếng động.

Bà khựng lại rồi khẽ nói: “Tuy con còn nhỏ nhưng có thể nhìn thấy hết. Bất kỳ tình cảm nào cũng cần thời gian, cần được bảo vệ, mẹ và bố con đều là bác sĩ, nhưng lại không cùng bệnh viện. Lúc mẹ nghỉ thì bố trực ban, lúc mẹ trực thì bố nghỉ, thời gian lúc nào cũng sai lệch.”

“Không thể nói chắc chắn là quá bận nên mới hết yêu, hay là hết yêu rồi mới có cái gọi là bận hay không bận.” Hường Hân cười giễu, giọng thê lương: “Không dám nghĩ kỹ.”

Ứng Như Ước lặng thinh.

Dọn dẹp bếp núc cùng Hương Hân xong xuôi, cô về phòng trước để tắm rửa.

Chín giờ tối ở tỉnh lẻ, trừ các điểm du lịch dọc hai bên sông ra thì đã yên tĩnh, tịch mịch từ lâu.

Ứng Như Ước lấy từ tủ ra bộ bao gối mà mình thích để thay, lại lấy hết toàn bộ quần áo cô để lại nhà trái trên giường, mở ra, rồi gấp lại gọn gàng.

Không hề buồn chán.

Lúc Hương Hân lên lầu, nhìn qua khe cửa khép hờ vào trong, vốn định nhân lúc mang trà mật ong vào cho con gái để nói về bệnh tình bà ngoại. Nhưng thấy tâm trạng cô không tốt, lại còn dọn dẹp tủ áo một cách bất thường thì ngẫm nghĩ lại, rồi quay về phòng.

Tính cách Như Ước không quá kích động, chỉ hơi bướng bỉnh.

Có chuyện gì nghĩ không thông và cực kỳ phiền toái thì sẽ tìm vài việc để làm, từ nhỏ đến lớn, thói quen này chưa từng thay đổi.

Đến khi Ứng Như Ước đã thông thả dọn xong tủ quần áo, cô buồn bực thở ra một hơi, ánh mắt nhìn điện thoại bị bỏ rơi trên bàn.

Mãi sau, cuối cùng cô đã hạ quyết tâm.

Màn hình di động mở khóa xong vẫn là màn hình tin nhắn mà Ôn Cảnh Nhiên gửi cho cô hồi chiều.

Ứng Như Ước bấm trả lời, ánh mắt dừng lại phút chốc ở tên người gửi, hít một hơi thật sâu rồi run tay trả lời: “Chúng ta chia tay đi.”

Sợ mình sẽ mềm lòng, sẽ không nỡ, cô gần như không thèm nhìn lại mà lập tức bấm gửi.

Phải.

Đã từng thử, từng cố gắng, đúng là không hợp!

Điều cô sợ hãi không phải là mỗi lần cần anh mà anh lại không có mặt, mà là có anh thì cô sẽ trở nên hoàn toàn không giống mình, bất giác muốn dựa vào anh.

Nên một khi thất vọng, cảm giác đau buồn đó cứ ập tới, như sụp đổ tới nơi.

Cô vẫn chưa giải tỏa được khúc mắc, nên cô thích anh, thích tới nỗi không thuần túy như Ôn Cảnh Nhiên, mà có cả dự quan sát, sự dò xét, sự thử thách.

Cô như vậy, thực sự là quá tồi tệ.

Bạn đang đọc truyện *Anh Đứng Ở Nơi Sâu Thẳm Của Thời Gian* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 62

Khi ca mổ kết thúc thì đã là hai giờ khuya.

Ôn Cảnh Nhiên tháo găng tay ném vào thùng rác, ca mổ lớn gần năm tiếng đồng hồ khiến anh quá mệt mỏi.

Bệnh nhân nam 53 tuổi, ung thư dạ dày, khối u đã xâm nhập tổ chức dưới mô liên kết, xâm phạm phúc mạc nội tạng và các kết cấu gần đó, với ba đến sáu hạch bạch huyết đã di căn.

Lại thêm bệnh nhân lớn tuổi, bệnh sử lại phong phú, lúc chọn ca mổ này đồng nghĩa với việc bước một chân vào quan tài.

Tuy ca mổ thành công, nhưng Ôn Cảnh Nhiên hoàn toàn không lạc quan về tình hình sức khỏe của bệnh nhân.

Ôn Cảnh Nhiên cởi bỏ áo mổ, đang định tắm rửa, thay đồ về khách sạn thì có người vội vã gọi anh.

Anh quay lại nhìn.

Bác sĩ chủ trị chính của bệnh nhân là trợ thủ của ca mổ, anh ta luống cuống cời găng tay, chìa tay ra với anh, giọng nói ba phần khâm phục bảy phần kính

trọng: “Tôi nay vất vả cho anh rồi, bác sĩ Ôn.”

Ôn Cảnh Nhiên cười, có phần hồ hững: “Anh cũng vậy.”

“Anh luôn nổi tiếng trong lĩnh vực này của chúng ta.” Bác sĩ kia cúi đầu cười bên lên, nhìn thấy mình vẫn nắm tay Ôn Cảnh Nhiên chưa buông thì mí mắt giật giật, vội buông tay ra, ngại ngùng nói: “Nhìn thấy đại thần nên hơi kích động.”

Ôn Cảnh Nhiên vẫn cười nhưng không nói gì.

Hai giờ khuya, lại vừa kết thúc một ca mổ lớn khiến tinh thần căng thẳng cao độ, anh thực sự không còn sức lực và cũng không còn hứng trò chuyện với ai cả.

Cũng may là bác sĩ kia đã nhanh chóng nhận ra sự mệt mỏi của anh, ra hiệu anh vừa đi vừa nói: “Cũng không còn sớm nữa, bác sĩ Ôn về nghỉ ngơi sớm đi, tôi sẽ không chiếm dụng thời gian nghỉ của anh nữa.”

Ôn Cảnh Nhiên hơi gật đầu, lịch sự chào tạm biệt rồi mới ra về.

Tắm rửa xong thì đã hai giờ ba mươi phút.

Ôn Cảnh Nhiên ngồi trên chiếc ghế dài màu gỗ, thong thả cài nút áo sơ mi từ trên xuống dưới.

Ý thức có phần mệt mỏi, anh chăm chú cài nút áo xong, hai tay chỉnh lại cổ áo cho thẳng thớm, khoe mắt nhìn điện thoại cất trong túi đồ, hơi khựng lại vài giây.

Từ khi rời khỏi S, tim anh bất giác thấy hoảng loạn, cảm xúc này từ khi máy bay hạ cánh vẫn không hề nhận được tin nhắn của Ứng Như Ước bắt đầu ập ù trong lòng.

Anh cụp mắt, cài nút áo cuối cùng rồi lấy điện thoại trong túi ra, bấm sáng màn hình.

Vẫn là mặt khẩu mở màn hình 1120, anh nhìn hai tin nhắn chưa đọc, rời khỏi bệnh viện trước.

Nhiệt độ ở G cao hơn S nhiều, dù gió đêm ào tới nhưng không thấy lạnh.

Ôn Cảnh Nhiên ra khỏi bệnh viện, sau khi rời khỏi cổng chính mới mở tin nhắn ra đọc.

Chỉ thoáng nhìn mà máu toàn thân như đông cứng, bước chân anh khựng lại, hơi thở bỗng ngưng trở nên nặng nề.

Anh đọc đi đọc lại tin nhắn của Ứng Như Ước, sau khi chắc chắn không phải nói giỡn, cũng không phải đùa dai, mà thực sự là tin nhắn chia tay...

Có một khoảnh khắc, trống rỗng tới mức đầu óc cũng ngừng hoạt động.

Ánh mắt nhìn điện thoại của Ôn Cảnh Nhiên dần tối lại, trong mắt như có một cơn bão sắp ập đến, ngón tay cầm điện thoại siết mạnh tới mức trắng bệch.

Anh phải kiềm chế lắm mới có thể kìm nén suy nghĩ ngay lập tức gọi điện cho cô vào lúc này.

Mấy tiếng trước, sự bất an dâng lên trong lòng cuối cùng bùng nổ ngay trước mặt, anh bức bối thở ra, ánh mắt nhìn thấy máy bán hàng, bước lại và bước, lấy từ túi ra một tờ tiền để mua một lon bia.

Lon bia được đẩy xuống, anh cúi xuống lấy ra từ ô cửa, ngón tay móc vào kheon để bật nắp, đưa lên môi.

Mùi bia thật nồng, trên môi là dịch thể mát lạnh, đôi mắt sâu thẳm nhìn vào con đường cô độc như thể không có điểm dừng trong màn đêm yên tĩnh, trái tim như thùng một lỗ, bị gió thổi qua đau buốt.

Ôn Cảnh Nhiên nhắm nghiền mắt, lý trí giằng co, ngum bia đó vẫn không nuốt xuống. Anh đã quen với việc giữ lý trí tỉnh táo trong bất cứ lúc nào để đối phó với mọi tình huống bất ngờ và cả khi bệnh viện gọi tới.

Kiểu khắc chế này đã thâm căn cố đế, sớm từ thói quen ban đầu trở thành bản năng.

Môi anh bị bia thấm ướt, lấp loáng ánh dụ dằng dưới ánh đèn mờ ảo.

Anh bình tĩnh trở lại, bia trong tay bị anh tiện thể ném vào nắp thùng rác bên cạnh, anh thò tay ra xem tin nhắn chưa kịp đọc của Thẩm Linh Chi.

Trước khi bay, anh phát hiện ra sự bất thường của Như Ước nên đã dò hỏi Thẩm Linh Chi.

Cô nhắn tin lúc mười giờ, thời gian tan ca của ca tối.

“Xin lỗi nhé, điện thoại tắt chuông lại nhét trong sách rồi đặt vào tủ nên trước khi tan ca mới tìm thấy. Ứng Như Ước chiều nay xin tôi nghỉ phép, bà ngoại

cô ấy bị chẩn đoán ung thư dạ dày, cô ấy xin nghỉ xong đến S rồi. Cô ấy không nói với anh sao? Tôi còn tưởng cô ấy đã báo cho anh trước khi định chuyển bà ngoại tới bệnh viện chúng ta rồi chứ.”

Lúc Thẩm Linh Chi nhận được điện thoại của Ôn Cảnh Nhiên thì vừa bận bịu xong, vừa mới ngủ nên rất ngái ngủ.

Khi giọng nói lạnh lẽo của Ôn Cảnh Nhiên truyền qua điện thoại, cô đang nấp trong chăn cũng không kìm được mà run lên, cố gắng tỉnh táo hơn: “Bác sĩ Ôn?”

Ôn Cảnh Nhiên “ừm” một tiếng: “Xin lỗi, muộn thế này còn gọi cho cô.”

Thẩm Linh Chi nhắm mắt ậm ừ, đầu óc hỗn độn nhất thời không nhớ ra có chuyện gì cần anh gọi muộn như vậy.

“Như Ước xin cô nghỉ mấy ngày?”

“Buổi chiều cô ấy xin nghỉ phép xong rồi đi, nói là... ngày mai cố gắng về, nhưng nếu trở ngại thì hôm sau. Tôi cũng duyệt phép rồi...” Ngừng lại, Thẩm Linh Chi bỗng hiểu ra, mở mắt thật to, “Anh không biết gì hết à?”

Ôn Cảnh Nhiên cười khò: “Chiều nay bị phải đi G gấp nên cô ấy chưa kịp nói gì với tôi.”

Đặc biệt là khi anh báo cáo hành trình của mình, sợ ảnh hưởng ca mổ nên cô gần như nhắm tính thời gian để nói chia tay với anh.

“Ồ ồ...” Thẩm Linh Chi nghe thấy sự khác thường trong giọng anh, lúc lên tiếng cũng trở nên dè dặt hơn: “Anh còn cần muốn biết điều gì không?”

Ôn Cảnh Nhiên cúi đầu, đôi mắt ẩn giấu trong bóng tối, ánh sáng đã tắt.

Thẩm Linh Chi đợi mãi không thấy bác sĩ Ôn nói gì, đang định cúp máy, điện thoại vừa rời khỏi tai thì nghe giọng hạ giọng, khẽ như thở dài: “Cô ấy khóc rồi phải không?”

Một câu nói, chưa từng dịu dàng đến vậy.

Như giọng nói phát ra từ sâu trong cổ họng, thương xót đến mức ruột gan đứt lìa.

Thẩm Linh Chi bị giọng nói của anh làm cho chấn động tới mức mãi không hoàn hồn, một cảm xúc ở đâu đó bị kích thích, bỗng chốc cảm nhận được sự bất lực và xót xa của anh.

Cô cảm điện thoại, hoàn toàn tỉnh ngủ. Nghĩ ngợi rồi hạ giọng nói chậm chậm: “Lúc đó chắc là cô ấy rất cần anh.”

Thẩm Linh Chi hiếm hoi là người hiểu rõ chuyện.

Cô đã biết từ khi Ứng Như Ước còn chưa tới bệnh viện trực thuộc đại học S, trong tim Ôn Cảnh Nhiên, cô ấy có địa vị như thế nào.

Nếu không quan trọng, những cuộc liên hoan như thế anh sẽ không đưa Ứng Như Ước theo, còn có ý giới thiệu cho cô biết.

Về sau khi phỏng vấn nhìn thấy cô ấy, Thẩm Linh Chi càng tin chắc quan điểm của mình.

Cô và bác sĩ Hứa lúc mới yêu nhau cũng cương quyết che giấu trong bệnh viện, chỉ sợ lộ ra sẽ khiến mối tình biến chất. Là người từng trải, cô hiểu rõ hơn ai hết.

Hai người này, chắc chắn là có dính dáng!!!

Ôn Cảnh Nhiên cả đêm mất ngủ.

Lúc ngoài cửa sổ dần hé lộ ánh ban mai, anh đứng trước cửa sổ, gọi điện cho Ứng Như Ước.

Bên kia đồ chuông mấy giây rồi nhanh chóng có người bắt máy.

Ứng Như Ước mất ngủ cả đêm, lúc này cuối cùng nhận được cuộc gọi của anh, trong lòng thở phào nhẹ nhõm, mí mắt cũng hơi nặng nề.

Cô dụi dụi mắt, khoanh chân ngồi dậy để giọng mình nghe có vẻ tỉnh táo: “Anh hết bận rồi hả?”

Màn cửa buông xuống che khuất nửa mặt anh trong bóng tối, giọng anh cũng như thế giới chia hai nửa rõ rệt đó, có vẻ bình tĩnh, “Bà ngoại bị chẩn đoán ung thư dạ dày bao giờ?”

“Chẩn đoán hôm qua.” Giọng Ứng Như Ước cũng hạ xuống theo: “Mấy hôm trước mẹ em đưa bà ngoại đến bệnh viện của mẹ để khám.”

Ôn Cảnh Nhiên cau mày.

Khả năng chẩn đoán đúng qua nội soi không lớn, trừ phi còn có nguyên nhân khác.

Ứng Như Ước liếm đôi môi khô tới mức bị tróc vảy, nói tiếp: “Dạ dày bà ngoại không được tốt, lúc kiểm tra, mẹ em yêu cầu kiểm tra khối u máu, phát hiện dị thường mới không lạc quan nổi. Sau đó là đưa bà ngoại đi nội soi, xác định chắc chắn rồi.”

Giọng cô bình thản, không hoảng loạn cũng không bất lực.

Rõ ràng là lý trí điều khiển, cũng không có cảm xúc bị quan.

Cảm giác của Ôn Cảnh Nhiên lại không tốt lắm, ý thức độc lập của cô đối với anh là vô cùng bất lợi.

“Tình hình cụ thể thì em vẫn không rõ.” Ngón tay Ứng Như Ước túm chặt mép chăn, vô thức cuộn lại: “Đợi bà ngoại dậy rồi em sẽ đến bệnh viện gặp bác sĩ điều trị, tìm hiểu cho rõ.”

Nói dứt, không đợi anh trả lời, cô có vẻ lúng túng: “Tin nhắn kia...”

Ôn Cảnh Nhiên cắt ngang: “Chuyển viện đi. Bệnh viện ở L trình độ có hạn.”

“Em cũng nghĩ vậy.” Ứng Như Ước nuốt câu nói kia xuống, nói tiếp theo lời của anh: “Sáng nay đợi tìm hiểu tình hình xong, buổi chiều là có thể đưa bà ngoại đến S, lát nữa em sẽ nhờ chị Linh Chi bốc số người nhà của anh...”

Ý thức được mình nói hơi nhiều, Ứng Như Ước vội vàng ngưng lại.

Cô bỗng ngừng nói, hai bên đầu dây đều im lặng.

Hơi thở của anh cứ thế rõ ràng đến mức nghe được.

Ứng Như Ước cảm thấy mình nên nói gì đó để giải thích tin nhắn chia tay kia, nhưng lời đến đầu lưỡi lại ngừng, mỗi khi sắp nói ra lại thấy không đúng thời cơ cho lắm.

Hai bên im lặng hồi lâu, rồi vẫn là Ôn Cảnh Nhiên phá vỡ sự im lặng đó trước.

Giọng anh trầm trầm, nói từng câu từng chữ không cho phép kháng cự: “Anh đổi chuyển bay, về bệnh viện làm tiếp đó. Buổi trưa xuất phát đi L, buổi tối chúng ta cùng về.”

Nói dứt, Ôn Cảnh Nhiên bổ sung một câu: “Lát nữa khi đi gặp bác sĩ, nhớ mở máy, hoặc để anh nghe cuộc trò chuyện, hoặc cứ để anh nói chuyện với bác sĩ bên kia.”

Ứng Như Ước cuối cùng đã ngây ngô nhận ra, anh đang nổi giận.

Rất lạnh lẽ, nhưng thực sự là đang giận cô.

Giọng anh cứng nhắc, căn bản không cho cô cơ hội phản kháng, nhanh chóng quyết định hết mọi việc.

Tại Ứng Như Ước kêu “ong ong”, cô quay đầu lại nhìn ánh nắng vạch tầng mây chui ra, nhắc anh: “Em đang nói lời chia tay với anh.”

Bên kia lại im lặng vài giây.

Lúc lên tiếng, giọng anh khàn khàn: “Anh biết.”

Chỉ hai chữ ngắn gọn, lại khiến Ứng Như Ước trong tích tắc thấy mũi cay cay.

Mất ngủ cả đêm, cảm xúc vốn đã trên bờ suy sụp, lúc này nghe anh khàn giọng, thốt ra câu này như thể vắt và nhả ra từ cổ họng, buồn bã như cắt vào tim.

Nhưng cô không tài nào thốt ra câu giải thích.

Cô yếu đuối, cô nhạy cảm, cô cứng nhắc, lập trường không kiên định... Dù sao tất cả đều là lỗi ở cô.

Tay cầm điện thoại đau nhói, Ứng Như Ước ngồi đờ trên giường, hai chân khoanh lại tê cứng, cô không dám động đậy, chỉ sợ làm gì đó sẽ không kìm nén được.

Ôn Cảnh Nhiên đứng trước cửa sổ, nhìn ánh nắng từ đường chân trời nhanh chóng lan ra khắp thành phố, vượt qua khu phố cổ thấp bé, đi qua khu mới toàn nhà cao tầng san sát nhau, nhanh hơn cả gió, thoáng chốc đã khiến cả thành phố tỉnh dậy khỏi giấc ngủ.

Vô số những buổi sớm mai một mình tỉnh giấc, anh từng nhìn thấy ánh nắng từ cuối đường chân trời vươn ra, đôi tay ấy từ nơi ánh ban mai mới ló dạng đã vươn đến nơi sâu thẳm nhất, khắc sâu hình bóng cô gái ấy trong tim anh.

Từ đó anh làm bất cứ chuyện gì cũng đều có dấu vết của cô.

Trong app phát nhạc có bài hát cô thích, nằm ở cuối danh sách.

Lúc kiểm tra phòng bệnh, nghe tên ca sĩ ngôi sao đến S biểu diễn, sẽ không nhận được mà mua vé tốt nhất cho cô, cho dù những tấm vé đó đến nay không biết đã kẹt trong cuốn sách nào trên kệ, nhưng lại là việc mà anh đã từng làm.

Thì thoảng đi ngang trung tâm thương mại, sẽ như ma xui quỷ khiến xếp hàng cả nửa tiếng để mua một ly nước đá, cho vì cô từng đăng món nước đó lên weibo hoặc trong nhóm chat của bạn bè. (weibo: mạng xã hội lớn nhất của Trung Quốc, tương tự Facebook)

Thậm chí còn nhiều hơn nữa, những chuyện chưa từng được anh nhớ, bị anh lãng quên.

Anh tắm trong ánh nắng ban mai.

Dưới không khí khô nóng trong phòng, anh chỉ mặc một chiếc sơ mi trắng.

Anh cầm điện thoại, ngón tay thon dài ánh lên sắc ngọc trắng muốt dưới ánh nắng.

Ôn Cảnh Nhiên nhìn xuống thành phố dưới chân anh, giọng trầm tĩnh tới mức không nghe ra buồn vui: “Chia tay thì chia tay.”

Ừng Như Ước mím môi, cúi xuống nhìn ngón tay mình, không nói gì.

Ôn Cảnh Nhiên: “Nhưng anh không thể không quan tâm em.”

“Bất cứ việc gì.”

Bạn đang đọc truyện *Anh Đứng Ở Nơi Sâu Thẳm Của Thời Gian* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 63

Sân bay thành phố S, hầm xe sân bay.

Ôn Cảnh Nhiên cúp điện thoại, do gọi điện mấy phút nên thân máy hơi nóng.

Anh ngược lên nhìn bảng chỉ thị khu đậu xe cách đó năm mét, bản đồ ghi rõ khu E anh đang đậu xe.

Thời gian hơi cấp bách, anh đi men theo con đường, vượt qua hơn một nửa bãi đậu xe với ánh đèn u tối.

Thì thoảng có những chiếc xe đi vào bãi chậm rãi lướt ngang, âm thanh chỉ dẫn kêu ong ong như bầy ong vỗ tổ, khiến anh thấy vô cùng bức bối.

Land Rover màu trắng đậu ở cuối bãi E, phía trước xe là tài xế lái thay mà anh đã gọi trước khi lên máy bay, đang cúi đầu chơi điện thoại trong khi chờ đợi.

Vị trí đậu xe hơi khuất, xung quanh chẳng có ai.

Tài xế nghe tiếng bước chân vội ngẩng lên, như để xác nhận, ánh mắt anh ta từ lúc Ôn Cảnh Nhiên xuất hiện đã chưa rời đi, đến khi anh rút từ túi ra chìa khóa xe.

Bên cạnh tài xế bỗng có hai luồng đèn LED lóe sáng.

Anh ta giật bản mình, chắc chắn Ôn Cảnh Nhiên là chủ xe rồi mới nhanh nhẹn rút điện thoại vào túi áo, kính cận ngênh đón: “Xin chào, Ôn tiên sinh phải không?”

Ôn Cảnh Nhiên gật đầu, hơi háit cảm ra hiệu anh ta lên xe trước.

Anh vòng qua đầu xe, mở cửa ghế phụ ngồi vào, lúc đóng cửa đã dặn: “Đừng đến bệnh viện trước làm gì nữa, cứ đi thẳng tới L.”

Từ lúc ca mổ kết thúc đến nay, hơn mười tiếng đồng hồ, anh chỉ ngủ tạm một chút trên máy bay.

Đường cao tốc đi L gần hai tiếng đồng hồ, dù anh có sức hay không thì không thể lái xe trong tình trạng mệt mỏi.

Ôn Cảnh Nhiên ra hiệu anh ta lái đến chỗ thu phí để quẹt thẻ trả phí trước, sau khi ra khỏi hầm đậu xe, anh nhập điểm đến vào hệ thống chỉ dẫn, điện thoại còn một nửa pin bị anh tiện tay đặt vào hộp chứa đồ ở giữa hai ghế.

Âm lượng chính mức to nhất, chế độ rung cũng được bật, nếu không có gì bất ngờ thì sẽ nhận được điện thoại của cô.

Nhưng suy nghĩ đó vừa lướt qua đầu, anh lại thấy không yên tâm lắm, nghĩ ngợi rồi dặn tài xế: “Lát nữa sẽ có cuộc điện thoại quan trọng, nếu tôi chưa tỉnh, cậu nhớ gọi tôi dậy nhé.”

Tài xế lái thay là một anh chàng trẻ tầm hai mươi tư tuổi, không nói nhiều. Được nhờ vả trình trọng như vậy, cậu ta ngó người mấy giây rồi gật đầu: “Vâng, anh cứ yên tâm”

Nói dứt câu, khi anh ta rẽ phải từ làn đường xe hơi chạy vào cao tốc, đến trạm thu phí xếp hàng chờ, rồi quay đầu sang nhìn, người ngồi trên ghế phụ còn chưa điều chỉnh lưng ghế đã nhắm mắt ngủ thiếp đi tự dòi nào.

Ngón tay anh ta đặt trên vô lăng gõ nhịp, thầm nhủ: “Những nhân tài trong giới này trông thì hào quang rực rỡ, nhưng vừa xuống máy bay lại phải đi công tác ngay... Đã nói rõ một vấn đề: Rảnh rồi đừng mua Land Rover, tốn xăng!”

Vào cao tốc khoảng nửa tiếng sau, điện thoại mà tài xế luôn lưu ý cuối cùng đã có động tĩnh.

Tiếng rung “rè rè” vang lên, anh ta còn chưa kịp xác nhận xem có phải là cuộc điện thoại quan trọng mà Ôn Cảnh Nhiên nói hay không, quay đầu sang thì thấy người đang ngủ say kia đã mở mắt trong tình trạng ý thức tỉnh táo, nhanh chóng nghe máy.

Tài xế cảm thấy anh hùng không có đất dụng võ, lặng lẽ bi ai.

Sự tham gia của Ôn Cảnh Nhiên khiến kế hoạch của Ứng Như Ước phải điều chỉnh lại.

Kết thúc cuộc gọi sáng sớm xong, cô ép mình phải ngủ lại. Chín giờ dậy, dắt bà ngoại đến một quán ăn trong con hẻm nhỏ để mua sữa đậu và bánh quẩy.

Nửa buổi sáng đó giống như sự yên lặng và bình tĩnh được lấy trộm từ đâu đó, không cần đối mặt với bệnh tật, cũng chẳng cần suy nghĩ buồn phiền.

Đến khi bà ngoại ngủ trưa dậy, Như Ước kể vắn tắt cho Hường Hân nghe ý của Ôn Cảnh Nhiên – bệnh viện trực thuộc đại học S, anh sẽ đảm nhận phẫu thuật.

Trong chuyện này, Hường Hân hiếm khi nhất trí với quan điểm của cô như vậy.

Nhân lúc bà ngoại còn đang ngủ trưa, Hường Hân đưa cô đến bệnh viện một chuyến.

Không may cho lắm là bác sĩ vừa đi thì họ lại tới, đợi hơn nửa tiếng ngoài hành lang phòng khám, cuối cùng cũng chờ được bác sĩ điều trị chính cho bà ngoại.

Người đàn ông trung niên hơn bốn mươi tuổi, do quan hệ đồng nghiệp với Hường Hân nên thái độ rất hòa nhã: “... Nội soi có thể nhìn thấy bên góc dạ dày có một phần lồi khoảng 1.0 centimet, bề mặt vẫn còn khá nông, nhưng các cạnh thì hơi lồi lên, cả bề mặt vết loét không bằng phẳng, cùng với các tổ chức xung quanh có phần mờ nhạt, thuộc dạng viêm loét thời kỳ III, mức độ ở T2N1M0.”

Lĩnh vực chuyên môn của Ứng Như Ước tuy không thuộc khoa Ngoại nhưng vì ông nội, nghe lâu dần cũng ít nhiều hiểu được.

Mức độ ung thư dạ dày thường dùng phân kỳ TNM để giải thích, T đại diện cho vùng khối phát khối u, N là vùng kết bạch huyết, M chỉ di căn ra nơi khác.

T2N1M0 hàm nghĩa là mức độ khối u sâu T2, khối u đã xâm phạm bề mặt cơ, có 1-2 vùng di căn bạch huyết, và không có di căn xa hơn.

Ứng Như Ước truyền đạt lại với Ôn Cảnh Nhiên các số liệu xong thì nghe anh trả lời bằng giọng hơi khàn do mới ngủ dậy: “Đưa điện thoại cho bác sĩ”

Nhẹ nhàng, nhưng không cho phép từ chối.

Ứng Như Ước ngoan ngoãn làm theo, đưa di động cho bác sĩ.

Không biết Ôn Cảnh Nhiên nói gì với ông mà bác sĩ hơi nhũn mảy, tiếp tục lặp lại một lượt về bệnh tình, lần này trong từ ngữ còn có thể các từ ngữ chuyên ngành phức tạp khác.

Sau một lúc nói chuyện, bác sĩ trả điện thoại lại cho cô, cười tí mắt đùa một câu: “Bạn trai cô là bác sĩ chuyên ngành đúng không?”

Ứng Như Ước vô thức liếc sang Hường Hân, thấy bà không để ý thì bỏ qua luôn từ “bạn trai”, trả lời: “Anh ấy là bác sĩ khoa Ngoại Tiêu hóa xuất sắc nhất bệnh viện đại học S chúng tôi.”

Ôn Cảnh Nhiên chưa ngắt điện thoại, vốn định bảo cô khoảng hơn một tiếng nữa là anh tới L, không ngờ lại vô tình nghe thấy cô lời... tỏ tình thẳng thắn công khai?

Ngẩn ngơ, anh nhướn khóe môi, mỉm cười lặng lẽ.

Tài xế không nhìn được quay sang nhìn anh một cái, rồi nhìn thêm cái nữa...

Lúc đến L là vừa đúng ba giờ chiều.

Khu phố cổ của L cũng là khu du lịch, thông thường trên con đường ngay chỗ chỗ ra vào khu phố cổ đều đặt mấy tảng đá lớn, chỉ cho phép xe đạp và xe điện ra vào, cấm các loại xe cơ động khác.

Ngay cả gần khu đó, vì cũng là thành phố cổ nên ngay cả chỗ đậu xe cũng chẳng có.

Ôn Cảnh Nhiên bảo tài xế dừng ở ngay đầu đường, tự xuống xe đi bộ.

Dựa vào vài ký ức hiếm hoi trong đầu, từ con hẻm nhỏ lát đá xanh đi thẳng xuống cuối hẻm, dần dần cách xa khu trung tâm du lịch phồn hoa. Ánh nắng xế chiều từ mái nhà rơi xuống, có lẽ chỉ cách đó vài bước thì con hẻm vẫn ở hướng đón nắng, nhưng khi rẽ sang bên, gió từ các nhà thổi xuyên qua, lại là một mảng âm u lạnh lẽo.

Cửa của tứ hợp viện mở một cánh.

Ánh nắng ba giờ chiều đã không còn quá nóng, gió thổi qua là chút hơi ẩm còn sót lại cũng tan trong không khí, bay biến mất hút.

Ôn Cảnh Nhiên bước lên bậc thềm, đứng trước cửa.

Cánh cửa gỗ cũ kỹ có dán Môn Thần đã bị ánh nắng chiếu vào làm cho bạc màu, đứng ở góc của anh nhìn sang, có thể nhìn thấy ở góc tường vẫn vẹn chất đồng những bồn cây, có cái hoa đã nở, cũng có cái đang kết quả, nhiều hơn là những loại thực vật xanh rì, lá cây rủ xuống rậm rạp.

Anh không vào trong.

Giẫm trên mặt đá xù xì thô kệch, anh đứng dựa tường, móc trong túi ra bao thuốc, co ngón tay gõ ra một điệu, đưa lên môi.

Lúc lần mò tìm bật lửa mới nhớ ra đã tiện tay ném trong xe, quên mang theo rồi.

Ôn Cảnh Nhiên cười giễu mình, nheo mắt, ngón tay kẹp điếu thuốc đang định buông thì bên cạnh bỗng có tiếng “xoẹt”, bàn tay thon dài trắng trẻo che lấy ngọn lửa nhỏ từ que diêm, đưa đến môi anh.

Ôn Cảnh Nhiên ngạc nhiên, hơi nhướn mày nhìn sang, nhất thời quên mất chiều cao của cô.

Đến khi cô giơ cao tay, đưa que diêm lại gần điếu thuốc, cuối cùng anh cũng hoàn hồn, cúi đầu xuống, nhờ ngọn lửa trên tay cô mà châm được điếu thuốc.

“Em đoán anh cũng sắp tới rồi, đang định ra ngoài đợi.” Ứng Như Ước vẫy mạnh cho que diêm tắt lửa, móng tay bị lửa hun nên hơi nhức, cô lặng lẽ giấu ra sau lưng, chùi vào lòng bàn tay: “Anh còn nhận ra nhà em ở đâu à?”

Ôn Cảnh Nhiên kẹp điếu thuốc, co ngón tay búng tàn thuốc: “Nhận ra chứ.”

Những gì liên quan đến cô, trừ phi là có ý bỏ qua, nếu không sẽ không sót một thứ gì, anh đều nhớ rõ.

Còn về Hướng Hân, anh biết vị trưởng bối đó là mẹ ruột của Như Ước, chỉ là quan hệ với cô không quá gần gũi. Lúc đó cũng không rõ thái độ của Như Ước đối với bà là thế nào, tuy bình thường sẽ lưu ý hơn, nhưng vẫn giữ khoảng cách thích hợp, không thân thiết lắm.

Ba chữ ngắn gọn, thoáng chốc kết thúc chủ đề này.

Ứng Như Ước đứng cạnh anh, có phần thiếu tự nhiên.

Một ánh mắt vu vơ của anh đã khiến cô thấy bản thân như một đứa trẻ nghịch ngợm phạm lỗi đang chờ bị mắng, sau gáy như có tảng đá ngàn cân đè lên, nặng tới nỗi cô không ngẩng đầu lên được.

Nên bây giờ có phải nên xin lỗi anh không.

Tự dung cô như vậy, ngay cả lời giải thích cũng chẳng có, đơn phương chia tay với anh... Dù là ai, thì cũng sẽ nổi giận.

Chỉ là trong tình huống này, khả năng ngồi xuống nói chuyện rõ ràng với nhau cũng không có.

Im lặng một lúc sau, cuối cùng cô lấy hết can đảm, lên tiếng: “Cần xuất phát ngay không anh? Đồ đạc đã thu dọn xong, lúc nào cũng có thể đi được.”

Ôn Cảnh Nhiên cuối cùng cũng nhìn cô, điếu thuốc thom kẹp giữa ngón tay không mấy được anh hút đang dần tàn.

Anh buông tay, điếu thuốc rơi xuống đất. Ngọn lửa nhỏ chạm vào nền đá văng ra những đốm lửa nhỏ, anh đưa chân lên dập tắt nó, gật gù: “Vậy thì đi thôi, đến nơi sớm thì có thể sắp xếp sớm.”

Quần áo mùa đông vốn dày, không biết lần này đến S sẽ ở bao lâu nên khi dọn đồ, Hương Hân khó tránh khỏi chuẩn bị nhiều một chút, lại thêm những đồ dùng hàng ngày, tổng cộng xếp đủ một valy hành lý lớn.

Xe không đậu xa lắm, khi nhận được điện thoại của Ôn Cảnh Nhiên, anh ta đang chơi game. Bị ép phải cất ngang, không nhận được văng ra một câu “khi thật”, chỉ kịp thông báo trong kênh rằng mình phải treo máy, sau đó quay đầu xe, đến đầu đường đón người.

Dừng xe xong, tài xế lại rất chu đáo xuống xe, nhận lấy valy trên tay Ôn Cảnh Nhiên, cho vào cốp sau.

Thấy Hương Hân tỏ vẻ nghi hoặc, Ôn Cảnh Nhiên chủ động giải thích: “Sáng sớm nay cháu có ca mổ, chưa nghỉ ngơi được, không chạy nổi cao tốc nên mới thuê người lái thay ạ.”

Nói dứt, sợ Ứng Như Ước chưa đủ hối hận, còn nhìn cô về sâu xa ẩn ý.

Hương Hân thì không mấy để ý đến tín hiệu ngầm giữa Ôn Cảnh Nhiên và Như Ước, chỉ thấy quá phiền cho anh nên cảm giác có lỗi, mãi đến lúc lên xe vẫn cảm ơn rồi rút.

Đường về dường như luôn nhanh hơn đường đi, khoảng nửa tiếng sau, do bà ngoại say xe nên đành phải cập vào làn khẩn cấp để cho bà nghỉ ngơi.

Mùa đông vốn mau tối trời, khoảng năm giờ mà sắc trời đã sụp xuống.

Đường cao tốc rất nhiều xe cộ lưu thông, từng ngọn đèn xe chiếu thật xa, như những đốm sao trên dải Ngân Hà.

Xe dừng một chốc rồi lại tiếp tục hành trình, Ôn Cảnh Nhiên từ vị trí ghế phụ đổi sang ghế sau, nhân lúc sắc đêm chưa hoàn toàn tối hẳn, tiếp tục tranh thủ thời gian chạy về S.

Lúc còn cách S khoảng ba mươi cây số, tài xế không thể “nhịn” nổi, dừng xe ở khu phục vụ gần nhất.

Hương Hân cũng xuống xe, cả một xe bỗng chốc đi hết, chỉ còn lại Ứng Như Ước và Ôn Cảnh Nhiên.

Đèn báo an toàn trong xe đang phát ra tiếng “tít tít”, quy luật như tiếng trống gỗ. Ngoài ra, chỉ là sự im lặng khó nói.

Ứng Như Ước dựa lưng ghế, trong lòng rất khó chịu, cô quay sang nhìn những chiếc xe bên ngoài đang ra vào tấp nập khu phục vụ.

Sắc trời tối âm u, mọi cảm xúc dường như bị phóng đại.

Cô vô thức xoay điện thoại trong tay, câu nói kìm nén suốt đoạn đường cuối cùng cũng bật ra: “Xin lỗi.”

Người đang nhắm mắt nghỉ ngơi cuối cùng cũng mở mắt.

Trong khoang xe tối, đôi mắt anh đen nhánh như mực, còn nồng đậm hơn cả sắc đêm.

Ôn Cảnh Nhiên hơi mím môi, ngón tay đặt trên tay tin hơi co lại, anh ngồi dậy, góc mặt bị sắc đêm làm nhòa đi, trông có vẻ lạnh lùng hơn thường ngày.

Ứng Như Ước ngơ nghe bỗng thấy sợ hãi, cô mím môi, cố thuyết phục anh: “Đã hứa là sẽ thử, nếu thử không hợp thì sẽ...” Cô khựng lại, trong ánh mắt của anh, không tài nào nói nổi hai chữ “chia tay”.

Cô liếm môi, lại lặp lại lần nữa: “Xin lỗi.”

Anh đề nén cơn giận, cố gắng kiềm chế, không làm cô sợ.

Ứng Như Ước không nghe anh trả lời nên len lén nhìn, rồi nói tiếp: “Em không thể khắc phục, cứ gặp chuyện là thậm chí trở nên không giống mình nữa, cứ như trước đây sống một mình là lãng phí, gặp chuyện là chỉ muốn dựa vào anh. Em cũng sợ cứ tiếp tục thì sẽ không có kết quả...” Lúc đó chắc chắn cô đã yêu sâu đậm đến mức không tự bứt ra được, cô không dám tin mình sau này không thể cân bằng giữa công việc và anh, trở nên u sầu ai oán, không còn là chính mình.

Vô số vô số lý do, cô mâu thuẫn, cũng giằng co day dứt.

Cô nhát gan, nhưng vừa ghét chính mình không thể phóng khoáng dũng cảm, cũng lại chẳng tài nào thoát khỏi bản thân mình như vậy.

Cô không dám, không dám đánh cược tương lai, dù là của chính mình, hay là của Ôn Cảnh Nhiên.

Anh không nên bị cô trói buộc vào cái vòng lẩn quẩn quái gở của cô, người như anh sẽ hợp với người tốt hơn cô. Cô gái đó sẽ có trái tim tràn đầy ánh nắng, độc lập tự cường, lại có dũng khí yêu anh như thiêu thân lao vào lửa.

Cô chính là đám rêu bị nhốt trong bóng tối, ngay cả ánh mặt trời cũng không thể xua tan sự lạnh lẽo.

Cô thật sự rất yêu anh, yêu đến mức tự ti bản thân không đủ tốt.

Cảm giác bất lực đó giống như đang găm nhăm lỉnh hồn cô, từ tê ngứa rồi dần dần sâu hơn, vào trong xương cốt, đau không muốn sống.

Cô cup mắt, mấp máy môi rồi hạ giọng: “Ôn Cảnh Nhiên, chúng ta vẫn nên...”

Nói chưa dứt, cả người cô đã bị ôm eo, kéo mạnh vào lòng anh.

Ôn Cảnh Nhiên nổi giận, trong đáy mắt, ánh sáng như hóa thành ngọn lửa bùng cháy. Anh cúi đầu, không nói một lời mà cắn lên môi cô, gần như trừng phạt, không hề thương xót.

“Không muốn nghe.” Anh tì vào chóp mũi cô, đôi mắt gần như nhìn thấu tim cô.

Anh lại cúi xuống, môi anh đè nặng lên môi cô, mút lấy môi và lưỡi cô, hôn đến khi cô không thở nổi, cứ thế chạm vào môi cô mà nghiêng răng nói: “Như em mong muốn.”

Bạn đang đọc truyện *Anh Đứng Ở Nơi Sâu Thẳm Của Thời Gian* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 64

Tài xế ngồi cạnh xe hút thuốc, ngón tay dài có phần thô kệch, anh ta cúi đầu, dùng hộp thuốc vẽ vòng tròn trên mặt đường bùn lầy, cảm thấy vô cùng nhàm chán.

Anh ta quay về không đúng lúc, ngón tay vừa chạm cửa xe đã phát hiện thân xe rung lên. Không đợi anh ta nghĩ nhiều, xe lại rung thêm...

Đây tuyệt đối không phải ảo giác, trong đó chắc chắn là đang hành sự...

Là một tài xế lái thay chuyên nghiệp, anh ta vốn có lương tâm nghề nghiệp rất tốt, lặng lẽ rút tay lại, tìm một chỗ để ngồi, hút hết điếu thuốc.

Không ngờ chưa hút xong điếu thuốc thì cửa sau xe đã mở ra, đập mạnh lưng anh ta, tài xế suýt nữa vồ nguyên một con ếch rồi.

Anh ta sợ hãi chống tay xuống mặt đường, ngẩng lên nhìn người đàn ông trẻ vừa bước xuống xe.

Ôn Cảnh Nhiên tâm trạng không vui, ngay cả vẻ hòa nhã bên ngoài cũng không giữ được.

Anh liếc nhìn tài xế ngồi trên đất, vẻ mặt hoảng sợ, lạnh lùng nói hai chữ “xin lỗi”, rồi vòng sang anh ta, đi thẳng sang bên kia mở cửa ghế lái, ngồi vào trong.

Không, đợi đã!

Tài xế về mặt ngơ ngác đứng lên, có vẻ hoảng loạn: “Ôn... Ôn tiên sinh?”

Ôn Cảnh Nhiên trước khi đóng cửa xe còn nhìn anh, vẻ mặt lạnh lùng: “Đoạn đường tiếp theo tôi sẽ tự lái.”

Tài xế hoang mang “ờ” một tiếng – anh ta bị đuổi việc???

Ừ, là bị đuổi rồi!!!

Khi anh ta co ro ngồi ghế sau cùng Hướng Hân, được bà nhã nhận hỏi về lý tưởng cuộc đời, nghĩ đến đó, anh ta thấy túi thân chỉ muốn cắn hết từng ngón tay.

Cũng may, đoạn đường hơn ba mươi cây số chỉ khoảng nửa tiếng là về đến S.

Vào đến trung tâm, Ôn Cảnh Nhiên tìm một chỗ đầu đường cho tài xế xuống, thanh toán thù lao.

Giờ này vừa hay tránh được giờ cao điểm tan sở trên con đường chính của thành phố S, những chiếc xe qua lại đều giữ tốc độ hạn chế, đèn xe, tiếng còi... hòa vào nhau tạo nên cảnh đêm vô cùng náo nhiệt.

Trong làn gió ẩm áp thổi nhẹ, Ưng Như Ước ngồi nhìn Ôn Cảnh Nhiên đứng trên đường qua cửa kính.

Anh cúi đầu, hơi nhú mày. Đôi mắt như sao sáng kia che lấp ánh sáng trong đó, trông toàn thân toát lên vẻ dịu dàng.

Cô bấm vào ngón tay, mím môi, trái tim cứ nghẹn lại rất khó chịu.

Hương Hân chỉnh lại áo khoác đắp trên người bà ngoại ngồi ở ghế phụ đằng trước, lúc quay về chỗ, ánh mắt thuận theo Như Ước nhìn ra ngoài cửa.

“Con và Cảnh Nhiên có chuyện gì vậy?” Hương Hân chau mày theo thói quen: “Ban nãy ở khu phục vụ đã thấy hai đứa không ổn, xảy ra chuyện gì?”

Ứng Như Ước hoảng hốt thu ánh mắt lại, hơi bất an nhìn Hương Hân: “Không có gì đâu.”

Nói xong, ngay chính cô cũng thấy là quá qua loa đại khái, nên suy nghĩ rồi trả lời: “Con muốn chuyển cho anh ấy tiền xăng và vé qua trạm cao tốc, ông nội lớn tuổi rồi cũng không cầm dao mổ được nữa. Ca mổ của bà ngoại phải phiền đến anh ấy, tuy là... người quan hệ gần gũi, nhưng cũng không thể lợi dụng anh ấy được.”

Cô nói qua loa nên Hương Hân theo bản năng chủ quan cũng xem chuyện này là nguyên nhân khiến Ôn Cảnh Nhiên không vui, bà vỗ vỗ chân cô, khề an ủi: “Về lý thì đúng là thế nhưng con phải lựa cách nào cho đúng, nếu không thì xa lạ quá.”

Ứng Như Ước có phần lơ đãng, “vâng” một tiếng, không nói gì thêm.

Hương Hân định nói gì nữa nhưng đã liếc thấy Ôn Cảnh Nhiên kéo cửa xe ngồi vào, thế là lại nuốt hết vào trong.

Đã đến thành phố S, lại làm phiền đến anh thì đúng là quá đáng.

Ứng Như Ước thấy anh thắt dây an toàn thì gọi một tiếng, lựa lời: “Con đường này đi thêm vài trăm mét sẽ có một khách sạn, hôm nay khuya quá rồi, anh mau về sớm nghỉ ngơi đi.”

Nói dứt câu, cô lại thấy mình không được khéo, ảo não khề cắn đầu lưỡi rồi vội bổ sung: “Vừa hay có thể cùng ăn tối, suốt quãng đường anh cũng mệt rồi.”

Dây an toàn khóa lại vang lên âm thanh trong trẻo.

Ôn Cảnh Nhiên nhìn cô qua gương chiếu hậu, cô không nhận ra, ánh mắt sáng lên, nhìn thẳng vào anh.

Anh không đồng ý cũng chẳng phản đối, suy tư vài giây rồi nói: “Đến Thịnh Viễn đi, Thịnh Viễn cũng không xa đây, lại có xe riêng đưa đón cũng tiện.”

Không cho Ứng Như Ước cơ hội từ chối, Ôn Cảnh Nhiên quay sang Hương Hân, giọng nói ôn hòa: “Vì là thời kỳ đặc biệt nên tiện lợi sẽ tốt nhất ạ.”

Hương Hân ngẫm nghĩ, cũng thấy có lý.

Sức khỏe bà ngoại không tốt, hành trình buổi chiều tuy không quá dài nhưng khó tránh khỏi vất vả. Vào lúc này đúng là tốt được cái nào thì hay cái đó, không để ảnh hưởng đến sức khỏe thì hơn.

Hương Hân đã đồng ý rồi, đương nhiên Như Ước không có lý do để phản đối, cô ù rử ngồi lại vào chỗ, cúi đầu lạng lách.

Khách sạn Thịnh Viễn là sản nghiệp của nhà họ Ôn, xuất hiện sớm nhất ở S, Ôn Thiếu Viễn đã cho Ôn Cảnh Nhiên một tấm thẻ, là căn chung cư ở lầu trên cùng.

Địa chỉ cũ của bệnh viện đại học S vốn cách Thịnh Viễn khá gần, đi bộ cũng chỉ tốn mười phút.

Về sau đổi sang chỗ mới nên Ôn Cảnh Nhiên cũng không đến đó nữa. Trừ phi Ôn Thiếu Viễn hoặc Ôn Cảnh Phạm ở lại đây, thì thoảng anh mới ghé qua ở mấy đêm.

Sắp xếp xong xuôi, Ôn Cảnh Nhiên cũng không ở lại thêm nữa.

Chỉ là học sinh của ông nội, đồng nghiệp cũ của Hương Hân, sư huynh của Ứng Như Ước, anh buông bỏ công việc, đích thân đến L đón mọi người về S, lại sắp xếp mọi thứ ổn thỏa, vốn đã rất ngại rồi.

Nên vào lúc này, không thích hợp ở lại lâu hơn.

Anh vừa đề nghị cáo từ thì Hương Hân cũng giữ anh lại ăn tối, nhưng bị Ôn Cảnh Nhiên viện vớ phải đến bệnh viện để từ chối, bà vội vàng đưa mắt ra hiệu với Ứng Như Ước vốn lơ đãng cả buổi tối, ngầm bảo cô tiễn anh.

Người mà cả buổi tối nấp trong góc, cô ý làm giảm thiểu sự tồn tại của bản thân, sau vài giây phản ứng chậm chạp thì “ồ” một tiếng, chạy ra đến bậc thềm: “Đề em tiễn anh.”

Ôn Cảnh Nhiên không nói gì, xem như đồng ý.

Như Ước theo sau anh, đóng cửa lại, đi theo anh mấy bước.

“Chuyện của bà ngoại em đừng lo, tình hình vẫn rất lạc quan.” Anh rất ôn hòa, giọng nói cũng bình tĩnh: “Ung thư mức T2 trên nguyên tắc có thể dùng phẫu thuật cắt bỏ dạ dày làm sạch D2, để tránh di căn rộng thêm. Cụ thể phải đợi ngày mai sau khi chẩn đoán mới biết rõ được, anh sẽ cố hết sức.”

Ứng Như Ước bước trên tấm thảm lông cừu cao cấp mềm mại, trái tim cô như lơ lửng vì câu nói của anh, có phần lơ đãng: “Em biết.”

Đã ra đến cầu thang.

Ánh đèn ngoài hành lang mờ ám, tỏa ra quang sáng màu cam dịu dàng.

Ôn Cảnh Nhiên dừng bước, quay lại nhìn cô, nói với cô từng câu từng chữ rất rõ ràng: “Những lời vừa nãy, không phải vì là thân phận bác sĩ, mà là vì em.”

Ứng Như Ước ngẩn ngơ, nhất thời không biết nói gì.

Ôn Cảnh Nhiên cũng không có ý đợi cô trả lời, anh đưa tay bấm số tầng, nhìn thang máy đang dừng ở tầng một bắt đầu chạy lên, quay người đi, không nhìn cô nữa.

Cách bài trí trên tầng thượng của khách sạn Thịnh Viễn rất sang trọng nhưng khiêm tốn, cửa sổ cực lớn chạm đất có thể nhìn khắp thành phố, giống như chân đạp lên dải ngân hà, ngắm nhìn xuống thành phố bên dưới.

Phía sau anh chính là cảnh tượng như vậy, như phủ một lớp màn sao cực lớn, anh đứng giữa cảnh này, từ xa như người đến từ ngôi sao nào vậy.

Ứng Như Ước cắn môi, ánh mắt theo dõi thang máy đã sắp đến nơi, ra sức nhủ thầm— lúc này đây cô nên nói gì đó, dù là bất cứ điều gì.

Cô nói chia tay, anh đồng ý, không đeo bám, vì đạo đức trời buộc nên hoàn toàn tuân theo ý muốn của cô.

Bà ngoại bệnh, anh nói không thể không lo, xuống máy bay đã gọi ngay taxi lái thay, chạy đến thành phố L, cả buổi chiều tất bật ngược xuôi.

So ra thì, cô đã quá tàn nhẫn, đúng là vô tâm vô tư.

Nghĩ đến đó, cô thấy quá hổ thẹn. Có một tích tắc muốn lao đến ôm anh, muốn vùi vào vòng tay anh, tay sẽ vòng qua eo anh, mười ngón đan vào nhau, khiến anh không thể thoát ra, không thể chạy mất.

Nhưng cũng chỉ dám nghĩ thế mà thôi, dù muốn đến mức ngửa cả răng thì cô cũng chẳng dám gây ra tội lỗi với anh.

Cuối cùng thang máy cũng đến.

Cùng lên theo còn có khách của căn phòng VIP trên tầng này, ai cũng mặc vest đạo mạo, không xách túi thì cũng xách máy tính, tài liệu v.v... lần lượt ra khỏi thang máy, chào tạm biệt nhau.

Ứng Như Ước hơi tiếc, chỉ ít trước ngày mai thì cũng chẳng còn cơ hội để nói chuyện với nhau nữa.

Cô không vội quay về, đợi đám người kia đi rồi, cô đứng ở chỗ mà ban nãy Ôn Cảnh Nhiên đã đứng, quay lại ngắm nhìn cảnh đêm bên dưới.

Từng ngọn đèn lấp lánh như những vì sao rơi xuống trần gian, trong dòng sông đèn đuốc lung linh kia, cả thành phố vừa phồn hoa vừa náo nhiệt, khắp nơi là dòng người đông đúc.

Cô đứng đó, bỗng thấy bi thương.

Trước khi cô vào phòng đã gọi cho ông nội để báo cáo mọi chuyện.

Ông nội đang định ngủ, giọng có vẻ buồn ngủ, hỏi cô: “Ngày mai đi khám?”

“Dạ, nếu thuận lợi sẽ nhập viện để chuẩn bị phẫu thuật.”

Ông nội nặng nề “ừ” một tiếng, dặn dò: “Thế ngày mai có kết quả khám rồi thì báo ông biết, Cảnh Nhiên là học sinh giỏi nhất của ông nội. Bà ngoại con có nó điều trị chính thì cứ yên lòng.”

Nói dứt, lại sợ cô không đủ tin tưởng, ông nội lại nói tiếp: “Chính con cũng là bác sĩ đã thân kinh bách chiến rồi, theo cả trăm ca mổ rồi, mà vẫn không mạnh mẽ sao? Nếu không thì ông nội sẽ cố vũ cho. Con cứ yên lòng, tích cực phối hợp với Cảnh Nhiên, giúp bà ngoại con vượt qua ải này. Bà sui trước đây của ông là người có phúc mà.”

“Di Hoa của con thích hầm canh lấm, bệnh viện thì không có, con cứ gọi điện báo bà ấy biết là được, ông không tới nỗi nhỏ mọn đến mức không cho mượn người đầu mà.” Ông nội nói rồi bật cười, khề bảo: “Bà ngoại con chưa nhìn thấy con yêu đương rồi kết hôn thì chưa chịu thôi đâu, mà con ấy, khá khảm lên một chút nào.”

Ứng Như Ước cúi đầu nhìn khung cửa kính, giọng nói trong tích tắc trở nên rất dịu dàng: “Ông nội.”

Cô hiếm khi nói bằng giọng nũng nịu thế này, ông nội vốn thích nghe ngọt, bất giác cũng dịu theo: “Bố mẹ con ly hôn, con là mối liên hệ duy nhất giữa hai gia đình. Lại là con gái duy nhất, đương nhiên phải vất vả gánh vác trách nhiệm cả hai bên, con đã làm rất tốt rồi.”

Ứng Như Ước vốn chẳng có ý gì, nhưng ông nội lại nhìn thấy sự yếu đuối của cô, giọng điệu an ủi đó khiến cô bản thân nhớ lại mấy năm trước, trong tang lễ của bố, bàn tay to lớn của ông đặt trên vai, nhẹ nhàng vỗ về cô.

Lúc đó, ông cũng đã nói một câu giống vậy: “Con đã làm rất tốt rồi.”

Thực ra là không tốt, không tốt chút nào cả.

Về bình thân cố gắng gượng tạo ra đang sụp đổ, mà trái tim cũng đã đau đớn quá nhiều.

Ứng Như Ước nhắm mắt, mũi cay nhức, đầu óc cô choáng váng như có máu dịch đang xông lên đại não, chảy nhanh đến mức khiến cô luống cuống.

Cô mím chặt môi, khàn giọng nói: “Ông nội, con rất yêu anh ấy.”

Nói dứt, giọng cô càng nghẹn lại, lặp đi lặp lại đứt quãng: “Thật sự rất yêu, rất yêu.”

Bạn đang đọc truyện *Anh Đứng Ở Nơi Sâu Thẳm Của Thời Gian* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 65

Điện thoại đã cúp, ông nội quay sang nhìn Ôn Cảnh Nhiên đang ngồi phía dưới, chỉ cách ông một cánh tay: “Nghe rõ chưa?”

Giọng nói người già như tiếng chuông trong chùa, âm sắc dày dặn.

Gần tay ông, nước vừa bắt đầu sôi, nổi bong bóng trong bình trà trong suốt, khiến cả sắc đêm cũng trở nên bận rộn vô cùng.

Ôn Cảnh Nhiên cầm bình trà lên, dùng nước sôi tráng qua tách trà.

Kỹ thuật pha trà này của anh cũng là theo học ông nội Ứng, từ làm nóng dụng cụ pha trà cho đến rót trà, không bước nào là không thuần thục.

Ngón tay thon dài của anh dưới ánh đèn ấm áp như ánh lên sắc ngọc dịu dàng, lồng xương ngón tay cầm ly trà cong cong thành một đường mềm mại, như một món đồ nghệ thuật tuyệt đẹp.

Anh lấy lá trà cho vào ấm, cúi đầu chớp mắt, lúc lên tiếng âm thanh đã hơi khàn, gần như không thành câu: “... Nghe rồi ạ.”

Không phải là rõ lắm, nhưng thực sự là nghe thấy.

Sự việc phải bắt đầu nói từ mấy hôm trước.

Từ khi ông nội có suy nghĩ tác hợp cháu gái nhà mình và học sinh ông yêu quý nhất, thì đã vô cùng quan tâm đến đời sống tình cảm của Ứng Như Ước.

Quảng thời gian trước, khi ông nội liên tục nghe thấy cái tên “Thẩm Trường Ca” từ miệng Ứng Như Ước, thì đã có dự cảm không lành.

Nỗi lo âu đó cùng với cả một lần nhìn thấy Thẩm Trường Ca đưa Ứng Như Ước về nhà, đã hoàn toàn đạt đến đỉnh điểm.

Ông nội đã già nên không kiên nhẫn nổi, mấy hôm đó tìm lúc rảnh rồi gọi điện cho Ôn Cảnh Nhiên, mượn cớ tìm hiểu tình hình công tác của Thẩm Trường Ca và cả tính cách của anh ta để kích thích và nhắc nhở Ôn Cảnh Nhiên – cái tên khôn này có ý đồ xấu với Như Ước đấy!

Ôn Cảnh Nhiên sờ dĩ có thể khiến ông nội yên lòng đến thế, ngoài năng lực chuyên môn ra thì còn có EQ rất cao.

Đặc biệt khi ông nội sợ anh không hiểu những ám chỉ của mình, tiện thể đã tiết lộ luôn những lý do rất kỳ quặc mà ông nghĩ ra. Cái gì mà “Cái cậu Thẩm trường Ca kia trông tướng mạo không hiền lành, thầy rất lo”, “Phẫu thuật khoa Ngoại thần kinh cường độ dày đặc như thế, chắc cũng thần kinh theo” v.v... chẳng có lý do nào đáng hoàng cả.

Ông nội trước mặt Như ước thì có hình tượng ông nội vô cùng nghiêm khắc, cổ hủ, nhưng trước mặt Ôn Cảnh Nhiên thì khác hoàn toàn.

Ông nội lớn tuổi nên hiếm khi đích thân cầm dao mổ, thông thường sẽ nhường cơ hội cho học sinh, ông đứng cạnh chỉ đạo.

Trong ca mổ, thời gian nói chuyện tiểu lâm còn nhiều hơn thời gian nói chuyện nghiêm túc, thông thường khi có ông thì cảnh trong phòng mổ sẽ là “Tiểu Tạ ban nãy làm rơi đồ trong bụng bệnh nhân hay bên ngoài nhỉ? Mau giúp cậu ấy tìm đi”, “Vẫn chưa cầm máu? Cũng được, cậu làm nhanh lên, tôi cảm thấy bệnh nhân sắp không gượng nổi rồi”, hoặc “Cậu chậm chạp như thế, còn suy nghĩ cái gì? Đang bận điều khắc trên xương bệnh nhân hả?”...

Vì thế, thái độ của Ôn Cảnh Nhiên rất thoải mái: “Theo con được biết thì Như Ước và bác sĩ Thẩm kia chỉ là quan hệ bạn bè thôi ạ.”

Ông nội nói mãi rồi, làm sao cam tâm bị Ôn Cảnh Nhiên đối phó bằng một câu trả lời bình thường như thế, nên nói thẳng: “Nói nãy giờ rồi, thầy chỉ muốn hỏi con có tâm tư gì với Như Ước không. Nếu không thì thầy sẽ đưa bác sĩ Thẩm kia vào danh sách suy xét, không còn việc gì của con nữa.”

Ông nội hiểu rất rõ tâm tính của Ôn Cảnh Nhiên, một câu nói thôi, Ôn Cảnh Nhiên đã đầu hàng.

Tuy không nói trắng trợn nhưng ý tứ trong câu nói đó đã rất rõ ràng – quan hệ thầy trò này có thể tiến thêm một bước, thăng hoa thêm nữa.

Cuộc trò chuyện riêng tư này vì bí mật nên hai người cùng ăn ý thống nhất thái độ, xem như chưa từng có cuộc điện thoại đó.

Ai ngờ, chưa được mấy ngày...

Nghe Ôn Cảnh Nhiên kể đại khái, ông nội thối hơi nóng trên mặt ly trà, đôi mắt trầm tư, không nhận ra buồn vui: “Con bé này bị ám ảnh nặng nề, nhìn thì không có chuyện gì thì trái tim lại mong manh như một chiếc lá. Không ở cạnh nhau cũng được, tính cách này của nó chẳng thể ở cạnh ai cả.”

Ông nội thực sự có một sự hổ thẹn cố chấp đối với việc đã quá lơ đãng với Như Ước thời ấu thơ.

“Đến giờ nó cũng chưa từng chính thức nhìn nhận thân phận bác sĩ của con, nói cho cùng, nó sợ hôn nhân của bố mẹ sẽ lặp lại ở chính nó. Nó vẫn còn hy vọng con sẽ khác với những bác sĩ khác. Làm nghề bác sĩ này, cả cuộc đời đều phải nghiên cứu, chữa trị bệnh, một cú điện thoại đã có thể gọi đi cấp cứu, cho dù trước đó con đang dở dành bạn gái hay là đòi ly hôn, đều bắt buộc phải có mặt.”

Ông nội nói mãi rồi thực sự nổi giận: “Năm đó thầy và bà nội con bé kết hôn, bà nội bị sảy thai đứa đầu tiên là lúc thầy được cử đi học, ba tháng sau mới về nhà. Lúc sinh bố con bé, thành phố bên cạnh bị động đất, nói đi là đi, vẫn chưa nghe được tiếng thằng bé khóc, đi cả hơn nửa tháng mới về. Nếu mà với tính cách như con bé thì cũng chẳng có nó rồi, tính khí này ày, thầy thấy rất giống mẹ nó, năm đó cũng là...”

Ôn Cảnh Nhiên nhìn những phiến lá trà vụn dưới đáy ly, nhẹ nhàng lắc lắc, lúc ngẩng lên, đôi mắt trầm tĩnh nhìn ông nội, khẽ cắt ngang: “Thầy...”

Ông nội nhìn lại anh, hơi thở nặng nề, vẫn còn tức giận.

Ôn Cảnh Nhiên lúc này lại không nhịn được cười.

Ông nội của bạn gái “cũ” lại đứng về phía anh, cũng không biết anh có phải là người đầu tiên không.

Càng nghĩ càng thấy thú vị, cuối cùng anh không nhịn nổi, chỉ có thể mượn động tác uống trà để che giấu nụ cười trên khóe môi. Rõ ràng là trà An Sơn vị đắng đến nỗi lưỡi tê cả ra, nhưng anh lại nếm được chút vị ngọt.

Anh cúi nhìn lá trà bị lay động, lúc ngẩng lên, dưới ánh đèn, anh chăm chú nhìn ông lão đang bị thời gian dần dần quên lãng, giọng bình tĩnh nói: “Là lỗi của con, biết rõ nỗi ám ảnh của cô ấy nhưng lại chưa thể xử lý.”

Những lời tức giận ban nãy của ông lão làm sao có thể thực sự là giận Như Ước cho được, ông chẳng qua là bày tỏ thái độ để chờ Ôn Cảnh Nhiên trả lời, cũng là đang nói thay cho Ứng Như Ước.

Tuy hơi quá đáng nhưng những lời chân tình đó, Ôn Cảnh Nhiên làm sao không nhận ra?

Ông lão thở dài, dần bình tĩnh lại, hóp một ngụm An Sơn vẫn đang nóng hổi, hỏi anh: “Vậy con định làm thế nào?”

“Tạm thời chưa làm gì cả.” Ôn Cảnh Nhiên nhắc bình trà lên, rót gần đầy cho ông lão, cổ tay nhấc lên, đặt bình trà về lại vị trí cũ, hạ giọng: “Bây giờ nghĩ lại, kết quả này cũng chưa hẳn là không tốt.”

Thực ra ông cụ cũng hơi ngờ vực...

Trên bàn mổ, lúc đám học sinh của ông thảo luận xem làm thế nào để theo đuổi con gái, người học trò đặc ý nhất của ông chưa từng lên tiếng... thì làm sao có ý kiến gì hay chứ?

Hôm sau.

Như Ước lấy sổ, ngồi trên hàng ghế dài ngoài phòng khám để chờ đến lượt.

Ôn Cảnh Nhiên là bác sĩ khoa Ngoại Tiêu hóa có tiếng ở S, lại được liệt kê trong hàng chuyên gia, nên tỷ lệ người đến nhờ anh khám bệnh cao đến phát sợ.

Ứng Như Ước nghe Tiểu Khâu lâu bầu rằng, bệnh nhân của anh cao gấp đôi bác sĩ Ngụy.

Hôm nay tận mắt chứng kiến, mới biết thường ngày anh khám bệnh đều bận rộn như vậy.

Y tá gọi số quen biết Như Ước, lúc nhận hồ sơ bệnh án từ tay cô đã kinh ngạc mở to mắt, có phần mừng rỡ: “Bác sĩ Ứng, hôm nay cô không đi làm sao?”

“Tôi xin nghỉ phép.” Ứng Như Ước khoác tay bà ngoại, cười với cô ta: “Đưa bà ngoại đến khám bệnh.”

Y tá “ồ ồ” mấy tiếng rồi ra hiệu cho họ vào trong.

Ôn Cảnh Nhiên vẫn đang viết lời dặn dò cho một bệnh nhân, khi liếc thấy họ đã quay sang gật đầu chào Hường Hân và bà ngoại, đặt bút xuống viết chữ cuối cùng rồi gấp bệnh án lại, đưa cho bệnh nhân, sau khi dặn “chú ý ăn uống nghỉ ngơi”, anh đứng dậy, đích thân đưa bà ngoại đến ngồi xuống ghế.

Anh biết rõ bệnh tình bà cụ, nhưng hôm qua chỉ biết dựa vào một cú điện thoại.

Đến lúc này, nhìn thấy kết quả bệnh lý giấy trắng mực đen, anh nhìn kỹ chỉ số từng hạng mục và những lời dặn của bác sĩ chẩn đoán, sau khi chắc chắn, ánh mắt anh lướt qua Như Ước rồi quay sang Hường Hân: “Là thời kỳ phát triển T2N1M0, bề mặt khối u vẫn nhỏ, cũng may là phát hiện kịp thời. Trước tiên hãy nhập viện, phùng án phẫu thuật cụ thể thì phải đợi kiểm tra xét nghiệm hết rồi cháu sẽ nói rõ hơn với mọi người.”

Hường Hân gật đầu cười nói: “Thế thì tốt, phiền cháu quá.”

Ôn Cảnh Nhiên làm đơn chỉ định nhập viện xong kẹp vào hồ sơ bệnh án, đưa cho Ứng Như Ước, ra hiệu cô đến trạm y tá làm thủ tục.

Từ khi cô vào phòng đến nay, đây là lần duy nhất Ôn Cảnh Nhiên nhìn vào mắt cô.

Bà ngoại thuận lợi nhập viện, chờ xếp lịch mổ, lại thêm Hường Hân chăm sóc cả ngày nên nhất thời cô không có đất dụng võ. Hôm sau quay lại bệnh viện, đi làm bình thường.

Tiểu Khâu hôm qua tan sở đã cùng Thẩm Linh Chi đến phòng bệnh thăm bà cụ, đã sớm biết tin hôm nay Như Ước sẽ đi làm nên sáng sớm đã chờ cô trong văn phòng khoa để tặng cô quà tào.

“Bệnh viện chúng ta gần đây buồn bã quá, hôm qua em cũng mới tặng tào cho chị Linh Chi, chị mau nhận đi, chúng ta rồi sẽ bình an thôi.” Cô nàng nói nhiều, không phút nào ngồi nghỉ, từ than vãn Ứng Như Ước mấy hôm nay đi vắng, không ai nói chuyện cùng, đến tình hình mới nhất từ chuyện của Tiết Hiểu, cuối cùng nhắc đến Ôn Cảnh Nhiên: “Em nghe y tá Lý nói tối qua bác sĩ Ôn nửa đêm nửa hôm tới bệnh viện, lấy lý do thăm khám bệnh nhân rồi ngủ luôn tại phòng trực ban.”

Tay cầm tào của Ứng Như Ước cứng đờ, vô thức chú ý tới điểm đó: “Ngủ ở phòng trực ban à?”

“Đúng thế, chị bảo bác sĩ Ôn cũng không trực ban, cũng chẳng có lịch mổ... mà vẫn kính nghiệp như vậy.” Tiểu Khâu chống cằm, lâu bàu: “Đã đẹp trai còn có tiền mà vẫn cố gắng như thế...”

Thẩm Linh Chi cười, quay lại nhìn Tiểu Khâu đang thiếu nữ hoài xuân, không hề nể nang đánh tan giấc mộng tưởng của cô nàng: “Em đừng mơ nữa, trong tim bác sĩ Ôn đã có chủ rồi.”

Tiểu Khâu lười biếng liếc nhìn cô, bất ngờ là không kích động tới mức điên loạn như Thẩm Linh Chi nghĩ, cô nàng vô cùng bình tĩnh gật đầu: “Em cũng đoán ra rồi, bác sĩ Ôn dạo này tâm trạng bất thường khó đoán, mới tối qua ngủ lại một đêm, chắc chắn là đã có chủ rồi.”

Cô nàng lại đổi tay chống cằm, ánh mắt liếc nhìn Ứng Như Ước: “Em còn cảm thấy người đó chính là người bên cạnh mình...”

Ứng Như Ước bị ánh mắt u ám ai oán của cô nàng quét qua, cảm thấy mất tự nhiên, trong lòng càng thấy như bị gai đâm, nhớ đến người ấy là lại thấy nhức nhối.

Cô cầm quả tào rồi vẫy tay, quay lưng chuẩn đi: “Chị đến phòng mổ chuẩn bị trước đây.”

Buổi chiều lúc gần tan sở, không biết Chấn Chân Chân từ đâu biết tin bà ngoại Như Ước nhập viện tại bệnh viện trực thuộc đại học S, nên xách một túi to hoa quả đến thăm bệnh.

Ứng Như Ước nhận được điện thoại của Hường Hân thì ngỡ người, đúng lúc không còn việc gì nữa, chỉ đợi đến giờ về nên báo Thẩm Linh Chi một tiếng, sau đó vội vàng chạy đến khu nội trú khoa Ngoại.

Chấn Chân Chân vừa nhìn thấy cô đã si và: “Chuyện lớn thế này mà không thèm báo tở biết, nếu không phải bác sĩ Ôn...”

Nói đến đây thì im bặt.

Suýt nữa thì nói hớ rồi, Chấn Chân Chân vô cùng khỏ sở, ôm cánh tay Hường Hân làm nũng: “Di ơi đi xem Như Ước kia, từ nhỏ tới lớn đã xấu tính thế rồi, có chuyện gì cũng chỉ giấu trong lòng. Người khác không hỏi đến thì dứt khoát không kể.”

Lúc Chấn Chân Chân và Ứng Như Ước làm bạn với nhau thì Hường Hân vẫn chưa ly hôn với bố Ứng, chỉ có điều lúc đó quan hệ cũng chẳng tốt đẹp gì, nhưng vẫn có ấn tượng rất sâu đậm về cô bé nhiệt tình, hoạt bát này.

“Từ nhỏ đã quen thế rồi.” Hường Hân cười, nhìn Như Ước: “Con cũng đừng lấy làm lạ.”

Chấn Chân Chân chỉ muốn đòi đề tài, lúc này có lý do rồi nên nói tiếp: “Làm sao lạ được, hai đứa chúng con đã lớn lên cùng nhau mà.”

Cô cười hì hì, vừa đùa giỡn vừa kể chuyện vui, khiến hai người lớn cười không khép miệng. Mỗi lúc như vậy, cô nàng liền đặc ý đưa mắt về phía Như Ước, trông vẻ kiêu ngạo vô cùng.

Hương Hân không cho Như Ước ở lại chăm sóc, giục cô ra về đi ăn với Chấn Chân Chân.

Hai người rời đi rồi, bà ngoại mới nhìn Hương Hân đang rót trà cho bà: “Như Ước nếu sống rõ ràng, thẳng thắn như con bé Chân Chân thì tốt quá.”

Hương Hân không tiếp lời, xách bình thủy ra ngoài: “Con đi lấy nước.”

Ra khỏi khu nội trú, Chấn Chân Chân chợt dừng chân, đứng ở bậc thềm, không đi tiếp.

Ứng Như Ước bước xuống mới nhận ra cô nàng không đi theo: “Sao vậy?”

Nụ cười của Chấn Chân Chân nhạt đi nhiều, trong lòng thấy kỳ quặc, chậm rãi xuống cầu thang rồi mới bắt mắt: “Cậu nói cuối tháng có chuyện muốn nói với tớ, hôm nay đã là ngày cuối cùng của tháng rồi, nếu hôm nay tớ không tới đây, có phải cậu đã quên chuyện đó rồi không?”

Ứng Như Ước bị nhắc nhở mới nhớ ra chuyện này, cô ôm trán, có phần hối lỗi: “Xin lỗi nhé, gần đây nhiều việc xảy ra quá...”

“Tha thứ cho cậu.” Chấn Chân Chân khoác tay cô: “Cậu định nói gì với tớ nào? Chuyện bà ngoại cậu hả?”

“Không phải.” Ứng Như Ước ngừng lại: “Lúc đó tớ định nói với cậu là tớ và Ôn Cảnh Nhiên đã yêu nhau.” Ngừng lại, cô kịp thời bổ sung một câu trước khi Chấn Chân Chân hét lên: “Nhưng bây giờ chắc phải nói là, bọn tớ chia tay rồi.”

Thiếu nữ chỉ trong vòng mấy giây đã trải qua những thăng trầm trong cuộc đời, sững sờ tới mức túm tóc mình, sức mạnh đó chỉ thiếu điều nhỏ đứt một túm tóc xuống...

Cô nàng nóng nảy đi vòng vòng tại chỗ, rồi khi ngừng lại thì đôi mắt tròn trừng nhìn bạn: “Không quan tâm, cậu đi theo đuổi anh ấy về đi.”

Bạn đang đọc truyện *Anh Đứng Ở Nơi Sâu Thẳm Của Thời Gian* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.